

Др Војислав Шешељ

МАФИЈА УБИЛА СВОГ ЛИДЕРА

**Српска радикална странка
Београд, 2004.**

Предговор

Ово је друга књига о томе како је досовски марионетски режим покушао лажно да оптужи проф. др Војислава Шешеља за убиство Ђинђића. У њој, проф. др Војислав Шешељ, у складу са начелима која су још умни Атињани примењивали у старој Грчкој ради одбране од перфидних подметања софиста, не прећуткује чак ни најтеже лажне оптужбе против њега, већ их јавно и аргументовано обара. Зато у овој другој књизи, која је наставак прве (која се завршава сведочењем Владимира Поповића Бебе), већ на самом почетку проф. др Војислав Шешељ износи сведочење заштићеног сведока Дејана Миленковића Багзија. Ово инструисано сведочење је за циљ имало да се обрачуна са политичким противницима досовских власти крајем 2006. године. Наравно, поново су на главном удару били Српска радикална странка и њен лидер проф. др Војислав Шешељ, али и његови сарадници. На почетку сведочења читалац ће моћи да види да је Миленковић покушао да лажно оптужи проф. др Војислава Шешеља “у пакету” са Небојшом Човићем. Међутим, Миленковић, већ код првих питања, заборавља научени текст и говори само о Човићу, заборављајући проф. др Војислава Шешеља. Он такође, као и Вукојевић, себе демантује када износи да је Душан Спасојевић издавао наређења преко Симовића и да нико Спасојевићу није могао да поставља питања, да он чак није дозвољавао ни међусобна дружења. Дакле, Миленковић признаје да није могао имати директна сазнања о главним плановима Спасојевића.

Целу конструкцију Миленковићевог сведочења руши невероватно лоше смишљена прича о његовом наводном бекству из Мељака (када је “присуствовао” убиству Душана Спасојевића и Милета Луковића). Миленковић тако “убедљиво” описује избегавање рафала, да се намеће поређење са појединим сведоцима Хашког тужилаштва у процесу против Милошевића. Затим је Миленковић дошао до своје куће (коју наводно нико није посматрао за време ванредног стања), па на још невероватнији начин чак до Грчке, где је спавао на плажи(!?) Читалац ће сам закључити колико је то реално и истинито.

Да се ради о слабо припремљеном лажном сведочењу, указују и друге чињенице. По Миленковићевом исказу, постојао је наводно некакав тајни план да се проф. др Војислав Шешељ доведе на власт након убиства Зорана Ђинђића. Извор за ту тврдњу му је, наравно, покојни Спасојевић, који то не може да демантује. Али, они који су писали ово сведочење су заборавили да је проф. др Војислав Шешељ отишао у Хаг неколико недеља пре убиства Зорана Ђинђића. Дакле, проф. др Војислав Шешељ никако није могао бити доведен на власт, јер није ни био у Србији, већ у притвору Хашког трибунала за време убиства Ђинђића. Просто је невероватно да су досовске власти изашле у јавност са оваквом конструкцијом.

У том контексту треба посматрати и друге небулозне оптужбе аутора Миленковићевог сведочења, нападна и провидна питања чланова

судског већа која је требало да усмере Миленковића ка проф. др Војиславу Шешељу чак и када је он прелазио на друге теме.

Читалац ће вероватно запазити и какав је метод судско веће применило приликом суочења Александра Симовића и Дејана Миленковића. Александар Симовић је више пута током тог суочења изјавио да је тужилаштво захтевало од њега да лажно оптужи проф. др Војислава Шешеља. На пример, Симовић истиче: “Мени је нуђено, у то време, госпођо, да теретим Војислава Шешеља, да је он био наручилац (...) када сам ја одбио да будем сведок сарадник, да теретим Шешеља (...)”. Симовић је затим изнео и податке о томе како је тужилац Јован Пријић претио његовој породици, да је слао изасланике да би натерао њега и његовог брата да лажно оптуже проф. др Војислава Шешеља. После овога, судско веће је одмах прекинуло суочавање, уместо да истражи злоупотребе тужилаштва.

Такође, читалац ће моћи да прочита да чак и адвокат породице Ђинђић, Срђа Поповић, обара бесмислене тезе Дејана Миленковића и његових налогодаваца о некаквој завери да се проф. др Војислав Шешељ доведе на власт јер, као што адвокат Поповић правилно примећује, у време атентата на Ђинђића, Српска радикална странка је имала 22 посланика у парламенту а проф. др Војислав Шешељ је већ био у Хагу. Зато Поповић износи да је бесмислено говорити о некаквом преврату у режији Српске радикалне странке.

Посебно је срамно што је овај провидни покушај досовских власти да преко инструисаног сведочења Дејана Миленковића оптуже проф. др Војислава Шешеља изведен крајем 2006. године, управо када се проф. др Војислав Шешељ борио за своја основна људска права у Хашком трибуналу. Он је тада штрајковао глађу због ускраћивања права да се сам брани, иако му је то право гарантовано чланом 6, став 3. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, који прописује да свако има право “да се брани лично или путем браниоца кога сам изабере”.

Када се сагледају ове чињенице, поставља се питање да ли је овај примитивни напад на проф. др Војислава Шешеља од стране досовских власти изведен у координацији са Хашким трибуналом, или је то било случајно поклапање (проф. др Војислав Шешељ је започео свој штрајк глађу 10. новембра 2006. године, а Миленковић је изнео своје лажне оптужбе само десетак дана касније, 22. новембра 2006. године). Које је то одговарало да поново лажно оптужује проф. др Војислава Шешеља у тренутку када је највећи живи светски интелектуалац Ноам Чомски стао у одбрану његових људских права и када је у руској јавности, али и у Думи и Министарству иностраних послова проф. др Војислав Шешељ био главна тема. Које је одговарало да лажно оптужује проф. др Војислава Шешеља неколико година након што је чак и досовско правосуђе одустало од бесмислених конструкција према њему. Када сагледамо целину сарадње између досовских власти и Хашког трибунала, која је резултирала испоручењем, на разне начине, од уцена, отмица, па до такозваних добровољних предаја, око 40 људи који су некада чинили политичку, војну и полицијску елиту ове земље, није тешко дати одговор на питање ко је инструисао Миленковића да лажно сведочи. То су исти они који проф. др Војислава Шешеља држе у притвору Хашког трибунала, јер знају да би његов повратак довео до моменталне промене власти у Србији, али не помоћу преврата и насиља, него путем победе на демократским изборима. Тај страх је и основни покретач свих лажних оптужби против проф. др Војислава Шешеља, и хашких и досовских, од 2003. године па до сведочења такозваног заштићеног сведока Миленковића.

На овакав закључак нас упућује још неколико чињеница. Оптужница против проф. др Војислава Шешеља у Хашком трибуналу није подигнута 2000. године, у време када је Српска радикална странка имала око 7 одсто гласова. Напротив, она је подигнута неколико година касније, у време када је проф. др Војислав Шешељ обнављао популарност Српске радикалне странке и целокупне опозиције. На пример, на председничким изборима одржаним 29. септембра 2002. године проф. др Војислав Шешељ осваја 22,5 одсто гласова. На поновљеним председничким изборима одржаним 9. децембра 2002. године проф. др Војислав Шешељ осваја 36,3 одсто гласова! Први пут после дужег времена један кандидат Српске радикалне странке осваја више од милион гласова! Али, неколико недеља након тога, Хашки трибунал подиже оптужницу против проф. др Војислава Шешеља. Да ли је то била случајност? Да ли је тужилаштво Хашког трибунала то урадило на своју руку?

Наравно, разум нам указује да то није, али досовски медији, такозвани аналитичари и њихови политички ментори нас годинама убеђују да је Хашки суд одвојен од унутрашњег политичког стања у Србији, да је то суд који нема малтене нити једну ману, да је црно у ствари бело, да нико не може утицати на тужилаштво и слично. Све ове бесмислице демантује управо најближи сарадник Карле дел Понте, њена саветница и портпарол Флоренс Артман. Она у својој књизи "Мир и казна – тајни ратови међународне политике и правде" отворено описује како се Карла дел Понте договарала и усаглашавала са челницима досовског режима. Артманова пише о "савезу двеју власти", тачније о савезу између досовског режима и тужилаштва, који је између осталог имао за циљ и да уклони опозицију у Србији.

Ако је тај савез између тужилаштва и досовске власти функционисао годинама у пракси, зашто не би функционисао и 2006. године, у време када је проф. др Војислав Шешељ штрајковао глађу, или, као што то пише Флоренс Артман, када је показао "гвоздену вољу" која је уздрмала Хашки трибунал? У том контексту треба посматрати лажне нападе такозваног заштићеног сведока Миленковића на проф. др Војислава Шешеља и поновно активирање оптужби да је проф. др Војислав Шешељ учествовао у убиству Бинђића.

Ради сагледавања чињеница, изнета је и завршна реч специјалног тужиоца, али и завршне речи адвоката одбране: Вукасовића, Чабрила, Бобота, Петронијевића и Грбовића. Адвокат Вукасовић је веома убедљиво разобличио лажне тврдње сведока сарадника Миленковића о председнику Извршног одбора Српске радикалне странке, Драгану Тодоровићу. Остали адвокати су такође обарали кредибилитет Миленковића, а посебно је то успешно урадио адвокат Петронијевић.

У својој завршној речи и Милорад Улемек је поново негирао лажне наводе Миленковића у вези са председником Српске радикалне странке. Нагласио је да је Миленковић пуко оруђе у рукама оних који се обрачунавају са политичким противницима. У том контексту је поменуо и лажне нападе Миленковића на проф. др Војислава Шешеља.

На крају се износи пресуда. У њој је резиме завршних речи специјалног тужиоца и пуномоћника оштећених. Адвокат Даниловић је изнео своје мишљење о мотивима за убиство Бинђића, слично су урадили и адвокати Поповић и Прелевић али нико од њих није ни поменуо проф. др Војислава Шешеља. У пресуди се изnose и резиме интересантних сведочења Михајловића, Петровића, Мијатовића, Јањушевића, Томића и Михајлова, извештаји вештака, записници са увиђаја, сведочења људи из Бинђићевог обезбеђења. На крају пресуде, одбацује се предлог адвоката одбране да се саслуша председник

Извршног одбора Српске радикалне странке (вероватно одбрана то предлаже ради даље дискредитације такозваног сведока сарадника Миленковића), уз образложење да “то нема везе са догађајима који су предмет оптужнице”. Тако је и суд, којим је председавала Ната Месаровић, у својој пресуди посредно признао да су досовске власти покушале злонамерно и лажно да повежу професора др Војислава Шешеља и Српску радикалну странку са убиством Зорана Ђинђића. Ове две књиге на аргументован начин показују да је досовски режим злоупотребио право ради политичког обрачуна са председником Српске радикалне странке. Нису успели, као што у томе неће успети ни Хашки трибунал. У Хагу, али и у отаџбини, проф. др Војислав Шешељ ће се константно борити против злоупотребе права. У том контексту, треба се присетити да је велики руски мислилац и доктор правних наука Иван Иљин још пре осамдесет година написао да су “само најбољи људи у стању да поднесу неправедност”, али и да јој се супротставе.

Још једном, важно је напоменути да је ова књига фактички наставак претходне, изашле под насловом “Убиство мафијашког премијера Зорана Ђинђића”. Отуда и мала нелогичност на самом почетку. Дејан Миленковић је сведочио као десети у главном претресу, што значи да је претходних девет исказа у књизи близнакињи.

Мр Дејан Мирковић

V. Главни претрес – искази и суочења

10. Дејан Миленковић

На главном претресу, одржаном 23. новембра 2006. године, саслушан је Дејан Миленковић Багзи, који је изручен Државној заједници Србија и Црна Гора у фебруару 2005. године. На првом појављивању пред судом изјавио је да жели претходно да обави разговор са специјалним тужиоцем како би добио статус сведока сарадника. Специјални тужилац Јован Пријић у Багзију је видео погодну особу за потврђивање навода оптужнице и предлог поднео судском већу. Судско веће је одбило предлог тужиоца, а по жалби тужиоца одлучивао је Врховни суд Србије, који је укинуо судску одлуку, да би у поновном одлучивању судско веће дало оптуженом статус сведока сарадника.

Стицање статуса сведока сарадника у Багзијевом случају у историји правосуђа остаће забележено као незаконит акт специјалног тужиоца, који неће дуго остати под велом тајне.

Дејан Миленовић није испуњавао услове предвиђене Кривичним закоником за стицање статуса сведока сарадника. Одредбом члана 504 д Кривичног законика прописани су услови који морају бити испуњени за стицање статуса сведока сарадника. Наведени услови су од значаја само ако је то од утицаја на откривање или доказивање оних кривичних дела која би по логици требала бити до момента саслушања сведока сарадника неоткривена или недоказана. Међутим, Багзи је у свом исказу поновио све оно што је објављено у средствима јавног информисања непосредно после убиства Ђинђића.

Багзи у свом исказу највише помиње покојног Душана Спасојевића, као лице које Миленковићеве наводе не може да потврди. Да ли нас то Јован Пријић покушава вратити у 1948. годину, када је било довољно да комшија пријави комшију да је слушао Радио Москву, а да нико не проверава да ли уопште поседује радио. Дакле, законске услове Багзи не испуњава, али је у његовом случају довољно да се поклати владајућој политичкој структури и тиме стекне нарочито олакшавајуће околности које су саме по себи довољне за стицање статуса сведока сарадника.

Уосталом, против Небојше Човића, којег Багзи помиње, никад није вођен кривични поступак иако су испуњени процесни услови да се покрене поступак за кривично дело непријављивања припремања кривичног дела, те кривичног дела и учиниоца, јер је тужилац преко сведока Багзија дошао до сазнања да је Небојша Човић знао за чињеницу припремања атентата. Другим речима, ако је Багзи слагао за Човића мора му се укинути статус, то је по Кривичном закоником обавеза, а ако није, мора се покренути поступак против Човића. Испуњени су и сви други законом предвиђени услови да судије поступајућег већа морају да поднесу кривичну пријаву против Небојше Човића, јер су у вршењу службене дужности сазнали за извршење кривичног дела које се гони по службеној дужности. Индикативно је да се не покреће поступак против Дејана Миленковића Багзија за одузимање 300.000

евра које је зарадио као члан земунског клана, а тај новац потиче од извршења кривичних дела.

Крајем 2005. године, ухапшен је заменик специјалног тужиоца Милан Радовановић, који је заступао оптужницу за убиство Ђинђића, због одавања службене тајне. Радовановић је умро у марту 2006. године.

После хапшења Милана Радовановића, из процеса који се води за убиство Ђинђића “изашао” је и заменик специјалног тужиоца Небојша Мараш, уз образложење да одлази у адвокатуру, тако да је заступање оптужнице преузео Јован Пријић.

Судија Кљајевић је, као председник већа, 31. августа 2006. године поднео захтев за разрешење са судијске функције, да би председник Окружног суда Синиша Важић, 6. септембра 2006. године, одредио да ће Кљајевића заменити дотадашњи члан већа Ната Месаровић, а за новог члана већа одређена је судија Радмила Драгичевић-Дичић.

Исказ Дејана Миленковића Багзија објављујем у целости.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Отварам заседање судећег већа Посебног одељења Окружног суда у Београду.

Веће је у саставу: председник већа, судија Ната Месаровић, судије чланови већа Милимир Лукић и Радмила Драгичевић-Дичић.

Главни претрес се наставља у кривичном предмету К.П.бр.5/03 у кривичном поступку против оптуженог Милорада Улемекa и других, због кривичног дела удруживање ради непријатељске делатности из члана 136 Основног кривичног закона, убиство представника највиших државних органа из члана 122 Основног кривичног закона, кривичног дела тероризма из члана 125 Основног кривичног закона, кажњивог по члану 139, став 1 Основног кривичног закона и убиство у покушају из члана 47, став 1 Кривичног закона Републике Србије у вези члана 19 Основног кривичног закона, по оптужници Окружног јавног тужилаштва у Београду – специјалног тужиоца КТС.бр.2/03, од 21. августа 2003. године.

Претрес се наставља доказним поступком, а за данашњи главни претрес заказано је извођење процесне радње саслушањем сведока сарадника Дејана Миленковића.

Констатујем да су на главни претрес приступили:

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић, пуномоћник породице оштећеног председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића адвокат Рајко Даниловић, пуномоћник оштећеног Милана Веруовића адвокат Божо Прелевић, окривљени Милорад Улемек са браниоцем адвокатом Слободаном Миљивојевићем, окривљени Звездан Јовановић са браниоцем адвокатом Ненадом Вукасовићем, браниоци окривљених Милоша Симовића и Александра Симовића, адвокат Желимир Чабрило и адвокат Миодраг Рашић, бранилац окривљеног Владимира Милисављевића адвокат Александар Поповић, бранилац окривљеног Нинослава Константиновића адвокат Александар Зарић по заменичком пуномоћју адвоката Оливере Ђорђевић, бранилац окривљеног Сретка Калинића адвокат Александар Ђорђевић, бранилац окривљеног Милана Јуришића званог Јуре адвокат Александар Зарић, окривљени Душан Крсмановић са браниоцем адвокатом Милованом Комненићем и адвокатом Марком Вукшом, окривљени Саша Пејаковић са браниоцем адвокатом Гораном Петронијевићем и адвокатом Крстом Боботом, окривљени Бранислав Безаревић са адвокатом Жељком Грбовићем и окривљени Жељко Тојага са браниоцем адвокатом Гораном Петронијевићем и адвокатом Крстом Боботом. Констатујем да је приступио и досадашњи бранилац Дејана Миленковића адвокат Љубиша Радојичић.

Молим заменика специјалног тужиоца да се изјасни и у погледу наставка главног претреса.

Пошто је Закоником о кривичном поступку неопходно претходно изјашњење специјалног тужиоца о томе да ли ће јавност бити искључена или

не, а потом ћемо чути и сведока сарадника, да би веће могло да донесе одлуку. Изволите.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Ја предлагем и молим да са тиме упознате и сведока сарадника када приступи, предлагем и њему, предлагем и вама као судском већу да се његово данашње саслушање обави јавно, дакле уз присуство јавности.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хвала. Молим вас да у судницу приступи сведок сарадник Дејан Миленковић.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Добар дан.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Констатујем да је приступио сведок сарадник Дејан Миленковић. Моја обавеза као председника већа је да вас, у смислу члана 504 ж, став 2 Законика о кривичном поступку упознам да је заменик специјалног тужиоца господин Јован Пријић предложио да приликом вашег саслушања на данашњем главном претресу се то саслушање обави у присуству јавности, а законска је могућност и обавеза да се ви претходно изјасните и изнесете своје мишљење о томе да ли желите да дате исказ у присуству јавности или да се јавност искључи, па да веће о томе одлучи. Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Желим да моје сведочење буде отворено за јавност.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте се претходно консултовали са вашим досадашњим браниоцем, адвокатом Љубишом Радојичићем у вези те чињенице?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И договорили сте се да ваше сведочење буде јавно?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Констатујем да је сведок сарадник Дејан Миленковић пред судским већем и уз присуство јавности изјавио да жели да сведочи јавно и да се о тој чињеници консултовао са својим досадашњим браниоцем адвокатом Љубишом Радојичићем.

Ја ћу сада од вас узети личне податке. Ваше име и презиме?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Дејан Миленковић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите ми име оца.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ненад.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Адреса вашег пребивалишта?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сурчин, Ловачка 11.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта сте по занимању?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Металостругар.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте у сродству са окривљенима и оштећенима у овом кривичном поступку?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Најпре да вас упозорим да сте дужни да суду кажете истину о свему што знате у овом кривичном предмету и да лажно сведочење представља кривично дело.

У својству сведока сарадника сте дужни да говорите истину и да не смете ништа прећутати и да давање лажног исказа представља кривично дело.

Друга поука се односи на ваш статус сведока. За вас не важе одредбе Законика о кривичном поступку за привилеговане сведоке, а то значи везано за члан 98 и 100 Законика о кривичном поступку, да сте супротно тој одредби дужни да говорите и о ономе чиме би себе или вама блиска лица, за шта постоји вероватноћа, а то су брачни друг, лица са којима евентуално живите у ванбрачној или другој трајној заједници, затим лица у крвном сродству која су у односу на вас, у побочној линији до трећег степена

сродства, у сродству по тазбини до другог степена и да сте дужни ако имате усвојиоца или усвојеника да и о њима исто говорите све што вам је познато.

Позваћу вас да положите заклетву у смислу члана 106 Законика о кривичном поступку, а то значи да ћете пред судом говорити истину, да ништа нећете прећутати, да давање лажног исказа представља кривично дело.

Јесте ли разумели текст заклетве? Ако сте разумели, ви реците да уколико желите да положите заклетву, а уколико то не желите, рећи ћете разлоге зашто одбијате полагање заклетве.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Разумео сам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Ја ћу вам рећи да у овом предмету, пошто сте ви сведок сарадник у два предмета, значи у овом предмету који се води у поступку, да вам разумљивије кажем, поводом атентата на председника владе др Зорана Ђинђића говорићете о кривичном делу удруживање ради непријатељске делатности, кривичном делу тероризма, кривичном делу убиства највиших државних органа, председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића, затим о кривичном делу покушаја убиства из члана 47, став 2 КЗ РС у односу на оштећеног Милана Веруовића. Јесте ли разумели о чему данас треба да говорите? Значи о том злочиначком удружењу, како је настало, о договору на који начин да се изврши то кривично дело, ко стоји иза тог кривичног дела, шта ви знате, на који начин је планирано извршење кривичног дела, ко су све били чланови тог злочиначког удружења, да ли је постојао план претходно урађен, шта које од лица која су учествовала у извршењу кривичног дела треба претходно да обави. Јесте ли ме разумели?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

На основу члана 504 ж Законика о кривичном поступку, Веће доноси решење: саслушање сведока сарадника Дејана Миленковића обавиће се јавно.

Изволите сада, испричајте све што имате.

Адвокат Радојичић губи своју функцију у овом моменту, пошто Дејан Миленковић има статус сведока. Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Одлуку да се убије покојни премијер др Зоран Ђинђић донео је Милорад Улемек Легија у договору са покојним Душаном Спасојевићем. Мада покојни Душан Спасојевић није био за то, али како је обављао разговоре са Легијом, како су пристизале информације да се нама спрема хапшење, да полиција ради на осветљавању Ивана Стамболића, покојни Душан се сложио са Милорадом Улемекком Легијом да се убије покојни премијер. Међу нама, члановима земунског клана смо разговарали на ту тему и са покојним Душаном Спасојевићем и са Милорадом Улемекком Легијом, где сам ја присуствовао неким разговорима, и Милорад Улемек је рекао покојном Душану да њега у убиству покојног премијера подржава Небојша Човић и да они покушају да такође придобију и Војислава Шешеља, што су такође урадили и Војислав Шешељ је такође био упознат да ће покојни премијер да се убије.

Постојало је више акција и планова како да се убије покојни премијер. Први пут је то било на Копаонику. Тада ја нисам знао ко је требао да изврши покушај или убиство покојног премијера. Ја сам се само нашао са покојним Душаном Спасојевићем, он ме је тада назвао да му довезем један аутомобил пошто су у то време његови аутомобили сви били склоњени из Шилерове улице, јер је имао информацију да се полиција припрема за улазак у Шилерову и да се спрема наше хапшење. Тада сам ја узео један аутомобил од Ресимић Слободана БМВ, тачније, Вук је довезао тај ауто нама на аутопут код хитне помоћи, код "Сте-ка". Ту је Душан дошао са Милетом Луковићем. Био је Милош Симовић и Шкене. Они су дошли са неким малим аутом и кренули су на Копаоник. Душан нам је само саопштио да ће да проба да покојног

премијера убију на Копаонику. Међутим, од тога ништа није било. Покојни Душан се вратио са Копаоника. Рекао нам је да не може то да се изведе, да је Легија организовао са Звезданом Јовановићем, да је требало Звездан горе да пуца на Копаонику, али да то нешто није могло да се уради и да ћемо да чекамо када се покојни премијер врати са Копаоника. У међувремену, покојни Душан Спасојевић је наредио да се купи један шлепер-камион, како би се препречио пут покојном премијеру када се враћа са Копаоника. Тај шлепер сам требао ја да возим негде код Бубањ потока на неком узвишењу, да препречим тај пут. Међутим, пошто Сувајџић није могао да нађе камионе на Бубањ потоку, он је тада купио два мала камиончића и обавестио је Душана да је извршио то, да је узео два мала камиона, да није могао да нађе шлепер. Покојни Душан Спасојевић је тог дана када се покојни премијер враћао...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Чекајте, да се вратимо на почетак, да вас не бих поново ја враћала да понављате исту причу. Када нам износите тврдње да вам је нешто познато, примера ради, говорили сте о томе да су оптужени Милорад Улемек и Душан Спасојевић донели одлуку да се убије премијер – да нам објасните одакле вам је то познато, на који начин имате та сазнања. Затим када сте говорили о одласку на Копаоник, да нам испричате о томе одакле вам је познато да је Звездан требао да изврши то убиство, да нам кажете којом врстом оружја је било планирано, уколико имате тих сазнања. Када кажете да је подршку имао од одређених људи из политике, а поменули сте господина Небојшу Човића и господина Шешеља, морате нам објаснити одакле вам та сазнања. Такође сам дужна сада да објасним свима присутнима да смо добили захтев као веће од Јавног сервиса Србије РТС-а, затим од “Фонета”, да се врши снимање односно пренос нашег видео записа. Веће је одлучило да се такав видео пренос не може вршити. Немамо разлога да један део комплетног нашег поступка презентујемо јавности на тај начин и наша је одлука да то не дозволимо, да је тек после правоснажности пресуде могуће евентуално коришћење тих видео записа. Најзад, сви морају да знају да се на основу једног доказа никако не може утврђивати истина, да ми морамо учинити истину вероватном. Изволите, ви даље наставите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Мени је познато, што се тиче разговора, да је Небојша Човић подржао Милорада Улемека Легију. То је нама покојни Душан Спасојевић рекао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко ме?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Мени и осталим члановима.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте да вас ја питам. Ко ме и када и где?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рекао је мени и осталим члановима Милошу Симовићу, тада је баш био Милош Симовић, присутан и Александар Симовић били су присутни у стану у Војводе Степе када је то нама покојни Душан Спасојевић саопштио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колико је то уопште пре извршеног атентата на покојног председника владе др Зорана Ђинђића? Временски да определите када.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је у фебруару месецу, почетком фебруара месеца, негде између 1. и 10. фебруара. Почетком фебруара месеца он је нама саопштио ту информацију. И тада су и кренуле...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Још нешто. Кажете да су Улемек и Спасојевић донели одлуку да се изврши убиство председника владе др Зорана Ђинђића, да се Спасојевић сагласио са том одлуком Улемека. Да ли је Спасојевић претходно имао неки други план, да се убије неко други од чланова владе или људи из политичког живота Републике Србије?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Спасојевић је имао у плану, он је инсистирао на томе да се убије Чедомир Јовановић, јер он је говорио да је

Чедомир Јовановић опаснији и да њега треба убити. Међутим, Легија није пристајао на то. Он је говорио Душану да је боље да се убије покојни премијер. Душан је, као што сам рекао, пристао на то, али први план је био да се убије Чедомир Јовановић. И било је чак и организовано како да се убије Чедомир Јовановић. Било је прво покушаја када се враћа из Бановаца, пошто је Душан имао информацију да Чедомир Јовановић живи у Бановцима, када се он враћа да се постави експлозивна направа на мосту код Новосадског аутопута, да се ту закопају mine и да се ту дигне у ваздух Чедомир Јовановић. Чак је предлагао да, пошто је ту отворен пут, да се поставе саобраћајни знаци као да се изводе неки радови. Међутим, и од тога се одустало јер није могло то да се баш толико припреми и онда је Душан наредио Сувајџићу да изнајми један стан преко пута "Хајата", да се Чедомир Јовановић убије одатле снајпером.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А одакле, како би био доступан? Причајте ви слободно.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Пошто смо имали информације да се Чедомир Јовановић шиша у "Хајату", два пута месечно да долази, чак сам и ја звао дечка који ради, који је фризер у "Хајату". Он је дошао у Шилерову улицу код нас тамо да нас шиша. Онда нам је он објаснио тачно када Чедомир Јовановић долази, отприлике који су то дани када он долази, тако да је преко пута, у згради која се налази преко пута "Хајата", изнајмљен један стан и ми смо ишли да гледамо горе. Симовић Милош и покојни Миле Луковић Кум и ја ишли смо да гледамо тај стан. Чак смо се попели горе, пошто из стана није било добро да се гађа, па смо се попели на поткровље те зграде, одатле као да је боље место да се пуца на Чедомира Јовановића. Али кажем вам, пошто је Легија убедио покојног Душана да се убије покојни премијер, он је одустао и од тога. Било је планова да се убије и Горан Свилановић. Међутим, одустало се и од тога јер је Пажин причао са покојним Душаном Спасојевићем да није паметно да се убије Горан Свилановић. Било је и других. Било је у плану да се убије и Беба Поповић, али кажем, после тих разговора и информација које су стизале до нас да је питање дана када ће да се хапси и Милорад Улемек Легија и покојни Душан Спасојевић и ми остали чланови земунског клана, онда се одлучило да се убије покојни премијер.

Председник већа, судија Ната Месаровић: О тим плановима да се убију друга лица, а не председник Владе Републике Србије др Зоран Ђинђић, када сте ви за те планове сазнали, да ли је била истовремена одлука да се убије Чедомир Јовановић и Горан Свилановић, о томе што сте ви говорили, или је то било пре плана за убиство председника владе и ако јесте, да определите, ако можете, време, ко је био присутан када су ти планови излагани и да ли је Улемек знао за те планове Душана Спасојевића и да ли сте ви њега видели у тим ситуацијама када вам је Душан Спасојевић говорио о плановима за убиство ових чланова владе и политичара?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ти планови су донети пре одлуке да се убије покојни премијер, у јануару месецу већ. Значи, пре одлуке да се убије покојни премијер. У јануару месецу за Чедомира Јовановића и за Горана Свилановића. Ја сам присуствовао са Милошем Симовићем, Владимиром Милисављевићем у Шилеровој улици када је то покојни Душан нама причао. Чак смо и одлазили кући код Слободана Пажина да се покојни Душан саветује са Пажином у вези Свилановића. Значи, Милорад Улемек није присуствовао тим разговорима.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Реците нам, када објашњавате и кажете Пажин, ви онда то објасните о коме се ради, а онда нам реците да ли су вам били познати контакти и разлози због чега Душан Спасојевић прави план да се изврше ова убиства и због чега вам је пренео да Улемек има други план и због чега се уопште планирају убиства ових чланова владе, председника владе и познатих политичара?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Слободан Пажин је био инспектор у “29. новембру”, Градском СУП-у. Тачније, помагао је покојном Душану Спасојевићу и нама, давао информације шта се дешава у Градском СУП-у, шта полиција ради, које мере предузима, не само у вези тога, него и раније због других убистава. Слободан Пажин је долазио у Шилерову улицу. Био је редован гост. Ја сам присуствовао већини тих разговора које је он обављао са покојним Душаном Спасојевићем. У теретани је већином обављао те разговоре, доле у подруму.

Председник већа, судија Ната Месаровић: О чему су то разговарали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па ти разговори су се кретали шта полиција ради. Конкретно ћу вам рећи, ја сам присуствовао баш једном разговору када је Слободан Пажин рекао да је УБПОК кренуо и дао налог да се тражи тело Ивана Стамболића негде на Авали. Значи, баш је ту информацију дао. Дао је да УБПОК крије информације од Градског СУП-а, тачније од њих да они припремају акције за земунски клан, за убиства, да Буха Љубиша даје информације УБПОК-у шта је земунски клан радио, која је убиства починио, отмице и тако даље. Значи, Пажин је, што се тиче Градског СУП-а, био главна веза покојном Душану Спасојевићу ради информација тачно шта се дешавало, савета како да користимо телефоне специјале, како он ради, како открива то. Рекао је Душану да (пошто сам ја баш присуствовао том разговору, он је обично долазио касно ноћу око 11-12 сати и остајао је до 2-3 сата ујутру ту у Шилеровој улици) саветовао га је како да користи специјале-телефоне, како они могу да се открију, колико да их користи дуго, како да комуницирамо њима. Дао је такође савет после “Лимеса” да те специјале више не користимо само међусобно, него да зовемо и неке неважне телефоне као што су биоскопи, апотеке, пошто је полиција открила да смо ми користили специјале код покушаја убиства покојног премијера код хале “Лимес”.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сада мало овде да станемо. Кажете, подучавао вас је, примера ради, како се користе специјали и да сте ви присуствовали том разговору. Да ли је још неко од чланова такозваног земунског клана присуствовао том разговору или само ви, Душан Спасојевић и оптужени Слободан Пажин?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сваком том разговору је присуствовао и покојни Миле Луковић Кум и понекад Милош Симовић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сада објасните мало на који начин вам је пренео, ко вам је преносио та упутства која је давао Пажин, како да се прикрију кривична дела, начин коришћења специјала и тога, од тих података ако нешто имате па нам објасните мало.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Имам. Пажин је рекао покојном Душану да га он ради и да хоће да га ради, да би га сваки пут открио приликом сваког убиства и приликом сваке отмице, али да се он не секира, да то у Градском СУП-у не зна много људи да ради, да знају он и његова два човека само. А што се тиче тих специјала, он је говорио Душану за те специјале највише да се користе два, три дана и да их ми одмах уништавамо. Такође је говорио Душану што се тиче убистава, како је најбоље да се уклоне трагови, шта да се уради, како оружје да се остави на лицу места, како полиција може да уради то, како је најбоље да он сакрије све те трагове после убистава, после отмица, а поготово после покушаја код “Лимеса”, када га је саветовао тачно како је полиција открила...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Реците сада, конкретно причајте на “Лимес” и причајте то.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Што се тиче “Лимеса”, дан пре него што је покојни премијер др Зоран Ђинђић кренуо за Бањалуку, мене је назвао Бранислав Безаревић, пошто сам ја и ступио раније у контакт са њиме преко покојног Вукојевића, ступио сам у контакт са Безаревићем. Они су били добри пријатељи јер су радили некада заједно у полицији. Вук је дошао код

покојног Душана, рекао му је да Безаревић хоће, да је спреман све за паре да уради, да је Вук около причао са њиме што се тиче премијера, што се тиче тога тада шта се дешавало и да, ако хоће Душан, да може да се разговара са Безаревићем, да ће он да пристане да помогне нама у убиству покојног премијера. Мени је Душан то и наредио. Ја сам ступио у контакт са њиме. Тричетири пута смо се нашли у граду у једном кафићу код "Атељеа 212". Ја сам отишао директно код њега. Понудио сам му да ли жели да учествује са нама у томе, да нам да информације када покојни премијер креће из куће, где ће да иде и за ту информацију мени је покојни Душан рекао да њему понудим 50.000 евра. Бранислав Безаревић је пристао на то. Ја сам му рекао да хоћемо да убијемо премијера. Он је пристао на то. Рекао је да нема проблема. Ја сам се нашао сутрадан са њиме. Дао сам му тај један телефон, тачније специјал, како смо ми то звали, да се не чујемо на његов телефон који је користио. Објаснио сам му да са тог телефона не сме никога да зове. И онда смо били у контакту преко тог телефона. Он је мени давао информације да је покојни премијер поломио ногу, мада смо ми то и знали када се вратио са Копаника, да не верује да ће да иде негде, да је могуће да ће да крене на Бањицу, пошто је и ту било неких припрема за атентат. Да ће покојни премијер највероватније да иде на Бањицу у болницу, али ако буде неких покрета, он ће нама јавити о томе.

Ја сам о томе обавестио такође Душана. Рекао сам му да ми је он рекао да је могуће да ће покојни премијер да иде код доктора. Душан је тада рекао да ће да види са Легијом како може то да се изведе, тај пут којим се иде према Бањици. Он нам је рекао да је разговарао са Легијом, да је могуће да ће да постави експлозив, тачније на магнет на кола покојног премијера, да се залепи на то, али размишљао је да за ту акцију узме Николу Бајића, пошто је Бајић тада возио добре моторе, али онда је рекао, као, ако то Бајић изведе, он ће њега да убије после тога.

Тај дан када сам се ја нашао са Браниславом Безаревићем, он ми је рекао да покојни премијер сутрадан иде за Бањалуку. Тада ми је дао цедуљу са папирима од аутомобила покојног премијера, тачно у којем аутомобилу се он вози, БГ тај и тај и још друга два аутомобила. Исто је био један БМВ, један "ауди". Објаснио ми је како који ауто иде, којим путем. Да је он прочитао депешу тамо која је стигла, тачније која је послата на аеродром, да покојни премијер сутра креће за Бањалуку негде око 9 сати, да ће ићи према аеродрому. Ја сам о томе обавестио покојног Душана. Рекао сам му тачно да премијер сутра креће за Бањалуку. Душан је рекао да ћемо да се организујемо, да ће да оде код Легије, пошто је Легија био у стану тада.

Ми смо се нашли тај дан у стану "десетка", пошто се тај стан налази на десетом спрату, исто код "Хајата" се налази, код ЦК. Ту смо се нашли покојни Душан Спасојевић, Миле Луковић, Милош Симовић, ја, Звездан Јовановић и Жељко Тојага. Тада смо се договорили да видимо како ћемо да изведемо ту акцију тачно. Онда смо се договорили да сви изађемо из тог стана, да одемо да пробамо да нађемо ту локацију према аеродрому одакле може премијер да се гађа, тачније да се убије. Ми смо изашли, и Звездан Јовановић и Тојага и покојни Душан Спасојевић, Миле Луковић, ја, Милош Симовић, Аца Симовић, Влада Милисављевић и Душан Крсмановић и Милан Јуришић, сви смо изашли на аутопут да погледамо, да тражимо ту локацију.

Било је више места где су планирали. Код "Грмеча" је требало да се гађа, одатле да се постави као препрека са "золама". Код аеродрома на искључењу за скретање са аутопута и онда смо из трећег пута, како је испало као најбоље, Звездан Јовановић је рекао да је најбоља солуција да се гађа са једне узвишице преко пута хале "Лимес". Ту је био један земљани насип, да је одатле најбоље да се гађа и да се ту постави заседа. Ја и Милош Симовић, пошто смо били у колима заједно, ми смо исто такође дошли до насипа, погледали смо где треба да препречимо колону покојног премијера, где је

најбоље, погледали смо одатле. Вратили смо се поново у наш мали аутомобил. Одатле смо тачно гледали, испробавали смо да не би камионе прво истеривали, јер смо их из Бубањ потока ми преместили код Сава центра на паркинг.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ми смо их преместили одмах сутрадан, када се покојни премијер вратио са Копаоника.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када је то било?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: А то је било негде око 15, 16, пет дана отприлике пре покушаја атентата код хале "Лимес". Ми нисмо хтели да померамо камионе са тог места, него смо са малим аутомобилом гледали тачно, успоравали смо ја и Милош Симовић отприлике како треба да станемо, колика треба да буде наша брзина. После тога смо се вратили у стан да се тачно договоримо ко ће какав задатак имати, тачно да видимо ко ће да буде са Звезданом Јовановићем, ко ће да буде са Тојагом, ко ће да има, свако од нас, кавку улогу. Моја улога је била у томе да узмем један камион. Други камион је требало да вози Милош Симовић и "голф 2" ГТИ је требало да вози Милан Јуришић. Наш задатак је био на том месту где смо се договорили тачно где би стајали Звездан Јовановић, Жељко Тојага са покојним Милетом Луковићем Кумом и Сретком Калинићем. Наш оријентир је био један надвожњак који се налази горе изнад аутопута, да отприлике неких 50 метара ми зауставимо колону покојног премијера, тачније да је успоримо да би могли они да гађају са "зољама". Звездан Јовановић је требао да, он је рекао да ће најмање испалити две "зоље" он и две "зоље" Жељко Тојага, а да ће подршку да им дају Сретко Калинић и Миле Луковић из аутоматског наоружања, из "калашњикова".

Значи, то је био тачни, баш договорен план у тенане како је требало да се уради све, све, све. Значи, овај план је био једини који је баш био прецизан јер смо имали тачну информацију у колико сати премијер креће, свако од нас је знао тачну улогу и ми смо се, кажем вам, поново вратили у тај стан. Ја сам чак и питао Тојагу како та "зоља" функционише, како ради. Он ми је рекао да то није проблем. Питао ме је је ли камион има цираду. Рекао сам му да има. Он је рекао да та "зоља" прави малу рупу и да унутра од топлоте у аутомобилу све спржи.

Ми смо поседели још неких сат времена у том стану. Отишли смо одатле сви. Договор је био да ујутру у 8 сати сви будемо спремни. Да ја будем и даље у контакту са Браниславом Безаревићем јер је он имао мој телефон и ја његову специјалу. И ми смо ујутру изашли сви. Звездана Јовановића и Милета Луковића је возио Влада Милисављевић или Аца Симовић, а у другом аутомобилу су били Сретко Калинић и Жељко Тојага. Они су тада користили мале аутомобиле, пошто нисмо хтели да користимо "аудије" који су коришћени за друга убиства, како смо пре користили то. Ја сам возио "мерцедес" камион страних, аустријских таблица. Други је био камиончић такође, "тамић" један, који је возио Милош Симовић. Ми смо били паркирани ујутру већ у 8 сати на паркингу испред Сава центра, тачније камионе смо пребацили пошто су били паркирани са десне стране аутопута према Загребу, а ми смо их ујутру пребацили код Сава центра на паркинг, према аеродрому.

У 8 сати смо сви били спремни. Они су били на својим местима. Ја сам био у контакту са Милошем Симовићем. Милан Јуришић је био такође са нама паркиран у "голфу". Душан Крсмановић је био негде код "Руда" и требао је мени да јави када тачно прође колона покојног премијера, да би ми изашли са камионима на аутопут. Пошто је то било одмах поред аутопута, ми смо били близу. Нама је требало 5 секунди, 10, да ми изађемо на аутопут. Звездан Јовановић и Жељко Тојага су били, као што сам рекао, са тим малим аутима. Биле су спремне "зоље". "Калашњикови" су били спремни. Пошто им је

Луковић предлагао пре тога да ли да користи и велики онај ПКТ. Звездан му је рекао да нема потребе, да је много тежак и да нема потребе да вучемо то оружје.

Негде око 9 сати ујутру ништа се још није дешавало. Ја сам окренуо Бранислава Безаревића да га питам да ли је нешто померено, да ли има неких измена, пошто покојног премијера још нема. Он ми је рекао да нема ништа, да је све у реду и да ми будемо спремни. После неких 15-20 минута мене је назвао Душан Крсмановић и рекао ми је да је видео колону да је кренула. Каже да су већ на аутопуту. Нисам се ни надао да су они већ изашли на Газелу. Питао сам га како су већ дошли ту. Рекао сам Симовићу. Симовић је јавио Милету Луковићу Куму који је био са Звезданом и са Тојагом горе. Ми смо изашли са камионима. Тачније, ја сам сео у тај “мерцедес”, упутио сам се према аеродрому. Милош Симовић је требао да иде средњом траком. Ја сам требао да возим левом траком. Милан Јуришић је требао да вози жутом зауставном траком. Ја сам тако и урадио као што је договор био. Ја сам возио, међутим, нисам обратио пажњу на Милоша Симовића.

После неких минут отприлике, колико је већ, је стигла колона покојног премијера. Ја сам гледао да тачно уклопим то место где је требао да се гађа покојни премијер. Видео сам велику прашину иза мене, пошто су кола била много брза. Ја сам погледао у ретровизор и верујте ми да сам се уплашио и онда сам скренуо, мало померио свој камиончић удесно, према десној траци, тако да је та колона могла мене да обиђе са леве стране. Значи, ту се ништа није десило јер сам се ја уплашио, тачније, код хале “Лимес”, због тога што сам видео у ретровизору да би ме та колона ударила, јер ја сам баш много успорио возило. Ја нисам кочио него сам мењачем из веће брзине убацио у мању да не бих користио штоп-светла, да они не виде да ја кочим. Тако сам ја то урадио. Вероватно возачи нису видели да сам ја толико брзо успорио и нису могли да се зауставе. Значи, да се нисам склонио, они би ударили у мене позади у камиончић. Ја сам померио камион у десно, чисто да они могу да прођу и јесте колона возила као што ми је Безаревић дао. Прошла су са моје леве стране, значи нису се заустављала прва два возила. Треће возило, које је било “ауди” са антенама, које је имало на крову антене, они су ме зауставили после неких 150-200 метара. Ја сам стао у жуту зауставну траку. Они су ме питали, та двојица која су изашла, тачније то је, Бургија се зове, то је млађи један који ме је питао да ли си нормалан, хоћеш да убијеш...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Који млађи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Веруовић. Питао ме је – да ли си нормалан, хоћеш да убијеш покојног премијера? Ја сам рекао – немам појма, нисам ни знао ко је. Он је, као, ту ухватио да ме претреса. У ствари, није ме ни претресао. Није ни нашао ништа јер ја сам код себе имао три мобилна телефона, имао сам рукавице, црну капу, имао сам папир са тим бројевима које ми је дао Безаревић. Ништа он мени то није нашао. Имао сам и 11.000 евра код мене. Ставио ме је само у аутомобил код њих. Он је разговарао са неким преко радио-станице, телефоном је разговарао са неким и рекао ми је да ће сада доћи патрола саобраћајне полиције да ме преузме. После неких пола сата, 20 минута је дошла саобраћајна патрола. У међувремену, док сам ја седео код њих у њиховом “аудију” позади на седишту, ја сам прогутао папир са таблицама покојног премијера. Телефоне сам касније, нисам успео ту да бацам ни телефоне, ни картице.

Када је дошла та саобраћајна патрола полиције, ишла је испред мене са њиховим возилом, а ја сам сео у камион. Направили смо круг да се окренемо према Нишу, јер тамо је њихова станица била на аутопуту. Ја сам у међувремену кроз прозор ломио те картице, бацао картице од те специјале и од овог другог телефона којим сам имао комуникацију са осталим припадницима и тај телефон који сам користио са Безаревићем. Ми смо дошли у станицу тамо. Саобраћајна полиција је мене само оставила у ходнику

тамо. Рекли су ми да сам направио царински прекршај. У међувремену сам се чуо и са Вукојевићем. Он је звао неке полицајце ако могу да ми помогну. Мене је звао неки полицајац, ја не знам ко је тај. То је неки другар од покојног Вукојевића. Рекао ми је да ће да види шта може да уради, али да ако буде као, пошто је велики проблем, возио сам камион са страним таблицама и да сам направио царински прекршај. Ту сам се у станици задржао неких пола сата у том ходнику, седео сам.

У међувремену сам звао Зорана Матића, једног другара из Сурчина, пошто нисам имао код себе личну карту, имао сам само возачку дозволу, да ми донесе личну карту. Он је дошао испред СУП-а. Ја сам изашао, узео сам личну карту. Њему сам дао тих 10.000 - 11.000 евра. Дао сам му ова два телефона која нисам успео, без картица, дао сам му, и рекао сам му да однесе то Вуку. Он је то и урадио. Узео је од мене телефоне, узео је те паре. Ја сам и даље седео у том ходнику. После је дошао један саобраћајац и узео је од мене изјаву. Рекао ми је да мора да ми одузме камион, да сам направио прекршај и да ће бити све у реду. И стварно, ја сам дао ту изјаву код њих. Они су куцали нешто на машини и рекли су ми да сам слободан, да могу да идем. Ја сам изашао из те станице, тачније, поред аутопута. Позвао сам поново овог другара који ми је донео личну карту ако може да се врати по мене да ме преузме јер тамо нисам имао ни такси, нисам имао где да идем. Он је рекао – важи, да ће доћи. Ја сам сачекао ту неких 5 минута. После тога је изашао један полицајац из станице и рекао ми је да се вратим, да је велики проблем. Ја сам се вратио у станицу. После неких 5 минута дошла је интервентна полиција. Дошли су полицајци у цивилу. Ја сам неке познавао, били су из “29-ог”, за моторна возила. Они су дошли да ме преузму. Ја сам ту обавио разговор са њима. У међувремену, дошли су највероватније и припадници БИА.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где сте били тада када су они дошли?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Исто све у станици.

Председник већа, судија Ната Месаровић: На нишком аутопуту?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. На аутопуту, то је саобраћајна полиција. После неких 5 минута после доласка ових људи из “29-ог”, дошли су нека четворица, такође у цивилу, са блиндираним БМВ-ом, где су ме они преузели. Рекли су ми да идем са њима. Ставили су ме у аутомобил. Ми смо кренули. Ја нисам ни знао где идем. Они су ми рекли, један од ове двојице који је седео позади са мном – је ли познајеш ти Легију? Ја сам рекао – не познајем. Је ли га ви познајете? Шта мислиш сада када нам Легија запуца са “золама” у аутомобил. Ништа, ја сам ћутао. Нисам знао да ли ми Легија шаље неку поруку или је нешто тако слично. Ја сам само ћутао и рекао сам да ја не познајем Милорада Улемека Легију. Ако га он познаје, да је то његова ствар. И они су ме одвезли у “29-ти”, у Градски СУП. Ту су ме такође испитивала два припадника БИА. Нису се представили ко су.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Откуд знате да су из БИА?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што су они рекли да су из БИА. Нису ми се представили ко су. Они су кратко обавили разговор са мном, неких сат времена, пола сата, као, слободно да кажем ако има везе неке Душан са мном. Ја сам рекао да нема везе.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта ако има везе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ако покојни Душан Спасојевић има неке везе са овим.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Тако су вас питали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако су ме питала та двојица из БИА. Ја сам рекао да немају никакве везе са мном. Како ти је комшија, како је Легија. Ја сам рекао – стварно ја немам контакте са Легијом. Нисам знао шта му значи питање комшија. Међутим, ништа. Они су попили кафу ту и отишли су. После тога су ме преузели, то је Одељење за убиства. Поповић, инспектор

ми се представио. Питао ме је шта се дешавало. Ја сам рекао да сам случајно ту наишао, да сам камион купио на Бубањ потоку, да ми треба за моју продавницу, ја ништа тада нисам признао. У међувремену и Пажин је долазио. Отварао је врата, намигивао ми је. Ја сам видео да ће све бити у реду чим је Пажин укључен у то. Значи да ми помаже у томе јер чим је намигнуо, мени је било и опуштеније што се тога тиче. Али Поповић је инсистирао на томе, рекао ми је да он мени све верује. Верујем ја теби да је ово све случајно, да ти немаш никакве везе, али хајде, каже, да идеш на полиграф. Ако идеш на полиграф, ја ти обећавам, пустићу те истог момента. Ја нисам пристао да идем на полиграф јер је такође и Пажин саветовао нама то, и мени, ја сам био присутан ту, и осталима да нико од нас ни у каквом случају никада не пристане да иде на полиграф, јер је Милош Симовић једанпут пристао што се тиче отмице Мишковића и онда је Пажин рекао да то више нико никада од нас не ради, тако да сам знао да на полиграф не смем да пристанем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Због чега не смете да пристанете?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што полиграф нико не може да прође. Да је мали број људи који могу да прођу полиграф.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Наставите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Поповић је тада инсистирао. Колико сам ја видео, човек ми ништа није поверовао у моју причу да сам ја отишао сам у Бубањ поток да купим, да сам стопирао, да сам узео тај камион. Кажем вам, он је наваљивао на то да само ја идем на полиграф и да, ако је тако, да ће ме пустити. Међутим, он је изашао из канцеларије па се враћао. У међувремену су дошла још нека друга два инспектора и више није било приче уопште о покојном премијеру, о колони, него је већ...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само мало да вас прекинем. Сада не разумем. Рекли сте да су разговарали људи из БИА са вама. Је ли то било пре инспектора Поповића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Прво је Поповић разговарао са мном, па је после неких сат времена, када сам ја разговарао са инспектором Поповићем, онда су дошла ова двојица из БИА.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А претходно сте рекли да су били неки други из БИА?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. То су та двојица.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта сте са њима, да ли су они уопште нешто питали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Они су ме питали али углавном су то биле речи да ли покојни Душан Спасојевић има везе, како је Легија, ето то су те биле приче. Значи, нико од њих са мном није причао – е кажи ми тачно шта си...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Око дела ништа нисте разговарали, око тог скретања код хале "Лимес"?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Нису они ништа мене толико испитивали него су само потенцирали на томе да кажем да ли нешто у том случају ја имам са Легијом и са покојним Душаном.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете ли да се сетите како сте ви доживели то питање, шта би то значило, да ли ви нешто имате са Легијом, како ви то кажете.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, искрено да вам кажем ја сам се први пут збунио код свега тога, још код питања тих људи који су мене довели, који су ме возили из станице полиције када су ми споменули Легију и када су ми рекли шта мислим ако нам сада Легија зауца са "зољом" у ауто. То је први пут мене збунило. Кажем вам, нисам знао шта је, да ли је то случајно можда било или не, али одмах вам кажем да се тема водила око Милорада Улемека Легије и покојног Душана Спасојевића. Што се тиче ове

двојице припадника БИА који су разговарали са мном, имам осећај да су они исто знали нешто, али да је њима био само у глави Легија – да ли је Легија умешан у то.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта мислите да су знали, да су они знали то што сте ви урадили и зашто сте урадили? Је ли то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, ја мислим да су они били прво збуњени јер њима није било јасно како тај мали камиончић може да направи нешто колони покојног премијера. Нису они уопште имали у глави, полиција није имала уопште у глави да...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не питам вас ја о полицији. Питам вас о вашем разговору са овом двојицом радника БИА. Кажете, питали су вас само како је Легија, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И ништа више?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ништа више. Ништа они мене нису питали шта сам ја радио са тим камионом, где сам кренуо, ништа, ништа о колони.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Наставите даље.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Када сам завршио разговор са инспектором Поповићем и са тим припадницима БИА, дошла су нека друга два инспектора и већ је тема почела, значи више није била прича о колони, о покојном премијеру, где сам ја ишао, него да сам ја тај камион украо, да је камион украден. Ја сам рекао да камион није, ја сам био сигуран, знао сам да је Сувајдић купио тај камион на Бубањ потоку. Рекао сам – нема проблема, ако је камион украден, ви ми напишите пријаву. Они су изашли поново из те собе где су са мном разговарали, па су дошли поново и рекли су – е, није камион украден, него су куцани бројеви. Ја сам рекао – добро, ако су куцани бројеви, ви опет напишите пријаву, ако су куцани бројеви нема проблема. И онда је овај један млађи, то су два млађа инспектора, један од њих је рекао – па зашто сада мене гурају у све ово; зашто ја сада морам са тобом да причам. Ја кажем – не знам због чега ми то кажеш. Па зашто сада мене морају да гурају у све ово, сви су се склонили са стране и сада мене гурају. Ја кажем – немам појма. И он је рекао – ја морам теби да пишем пријаву за фалсификовање саобраћајне дозволе. Али видео сам да су та двојица младића, баш им није било пријатно што су код свега тога њих на крају гурнули и онда су они мени морали да пишу пријаву да је фалсификована саобраћајна дозвола од тог камиона. Ништа, значи они су мени написали пријаву. Одвели су ме код истражног судије негде око 4-5 сати ујутру. Судија ми је одредио притвор. Ја сам одведен у Централни затвор. Међутим, ја сам брзо пуштен.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли имали браниоца када сте били код истражног судије?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам. Имао сам браниоца. Глигоријевић ми је био бранилац.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли га ви ангажовали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисам га ја ангажовао уопште. Ја сам из затвора, пошто су ми дали, као имам право да позовем један телефонски разговор, ја сам звао Вукојевића. Вукојевић је рекао да ће сада да се чује са Душаном, да га назовем поново за минут. И он је рекао, пошто сам ја рекао да узме Бобана Миливојевића за адвоката, он ме је назвао и рекао је да се чуо са Душаном, да је Душан рекао да не узимам, да не говорим да ће Бобан Миливојевић да ме брани да не би провалили у полицији, пошто су они знали да је он добар са покојним Душаном Спасојевићем. Рекао је да ће ми узети Глигоријевића. И тако сам ја седео у СУП-у, чекао сам да Глигоријевић дође и он ме је тада заступао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте тада први пут упознали адвоката Глигоријевића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па да вам кажем, значи први пут да сам тада са њим нешто имао. Ја сам га знао из виђења онако, али то је био само разговор здраво-здро. Први пут сам га видео тада.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Изволите даље.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Када су ме одвели у Централни затвор, више са мном нико није обављао разговоре. Ништа се није дешавало. Међутим, следећи дан одмах ми је стигло решење да ми се укида притвор. Ја сам пуштен из Централног затвора. Сачекао ме је Вукојевић покојни са његовим приватним обезбеђењем, не његовим него од покојног Душана Спасојевића. Он ме је сачекао испред Централног затвора. Ја сам сео ту. Отишли смо до града на аутопут према Загребу. Ту ме је сачекао Милош Симовић. Ја сам прешао код њега у аутомобил и отишли смо у стан у Војводе Степе, ја и Милош Симовић, а у стану је био Звездан Јовановић, Миле Луковић покојни, покојни Душан Спасојевић. Душан Спасојевић ми је рекао: “Јеси ли видео како сам средио све, не секирај се ништа. Ајде одмори сада дан, два па ћеш опет да се укључиш у акцију, морамо да убијемо премијера”. Е тада је Звездан Јовановић посаветовао покојног Душана Спасојевића да није паметно да ја даље учествујем у тој реализацији за покојног премијера јер сам се већ као доста компромитовао и Звездан ми је рекао да, ако могу да нађем неки алиби са неким полицајцем или са неким где би могао да ја будем док они даље изврше и док не убију покојног премијера.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли вам је Душан Спасојевић тада када вам је рекао да је средио, јесте ли се интересовали на који начин вам је то средио и на шта се то односило?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, он је рекао да је био у контакту са Слободаном Пажиним и да је био у контакту преко Вукојевића са том једном женом која ради у Четвртог општинском суду. Ето, само ми је то рекао, али мислим, он је мало увеличао то – ето видиш, не секирај се ништа, видиш каква сам ја моћ, уживај само.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ништа. Кажем неких сат времена је Звездан Јовановић ту седео. Причали смо. Он је рекао да ће они даље да крећу у акцију. Посаветовао је, значи, да није паметно, као што сам рекао, да ја учествујем даље. Међутим, Душан је рекао да се не секирам ја ништа, да је он моћан, да је држава у држави. “Је ли видиш да ја могу да радим шта хоћу”. Ја сам рекао – добро, нема проблема. Међутим, ја нисам...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је то било први пут да чујете од Душана Спасојевића да каже да је он држава у држави?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. То је више пута он понављао, поготово код “Дифенса”, када је Милорад Улемек донео одлуку да се дигну машине од Буха Љубише у ваздух, е тада је Душан рекао да ће он да покаже држави каква је он моћ, да је он држава у држави, да њему не може нико ништа. Није то само тада рекао. Више пута је говорио то. Хтео је да направи и он и Милорад Улемек расуло у држави. Испричаћу вам за планове које су имали после убиства покојног премијера ако нешто крене низбрдо, шта ће тачно да се дешава. Тада сам и присуствовао баш разговору Милорада Улемека Легије и покојног Душана Спасојевића за планове дизања трафостанице на Бежанијској коси, железничког моста и касније ми је Душан рекао то.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хајде сада наставите ову причу шта се дешава после “Лимеса”.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: После “Лимеса” ја не учествујем даље у убиству покојног премијера јер је полиција издала потерницу за мном. Међутим, Бранислав Безаревић зове Вука да види тачно шта је било, и како хоће да се види са мном. Ја сам то рекао Душану. Вук је назвао њега. Душан каже – па шта сада он тражи од тебе, да неће нешто да те намонтира, ко зна

шта је. Пошто је Душан њега познавао одраније, док је радио у Земуну. Вук је рекао да нема шансе. Каже да Бранко инсистира да се види са мном. Ја сам изашао из тог стана иако сам имао потерницу са покојним Вукојевић Зораном. Ми смо се нашли код ресторана "Сте-ко". Ту је дошао Бранко. Он је сео код нас у аутомобил, код мене и код покојног Вукојевића. Питао сам га шта се дешава, каква је ситуација. Он каже да су се уплашили сви горе од обезбеђења, да причају како је Легија прескочио ограду од покојног премијера, како је био ишамарао тамо покојног премијера, обезбеђење како је побегло. Али каже да нуде награду велику за мене од 50.000. Међутим, то је било оно његово од 50.000 како је он сада веран, пошто је већ инсистирао на томе да тражи тих 50.000 јер од мене је он добио негде отприлике око 1.500 евра укупно на свим тим мојим састанцима. Како смо се налазили тих 4 - 5 пута, тако сам ја њему давао по 200-300 евра. И тај задњи пут када смо се нашли ја сам му рекао да ја не могу више са њиме да се чујем пошто ме полиција тражи, да не би преко телефона слушали мој глас или нешто. Он је инсистирао да се и даље чује са мном. Ја и Вукојевић смо му рекли да се он не секира ништа, чак ми је Душан рекао да му кажем да га је поздравио Шарени. Он је рекао – добро, нема проблема. Ја сам му ту дао телефон специјалу и рекао сам му да ће га звати човек, али да је исто као што га ја будем звао. Даљи контакт са њим је имао Милош Симовић. Он је и даље одржавао контакте са њиме што се тиче кретања покојног премијера.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само нам објасните јесте ли ви знали где ради тачно оптужени Безаревић и на којим пословима и ако сте знали, одакле вам је то познато и ко вам је то рекао и да ли вам је рекао детаље тог његовог посла. Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. Прво ми је рекао покојни Вукојевић где он ради. Да ради на обезбеђењу покојног премијера, његове супруге, а касније ми је то и сам Бранко Безаревић рекао да ради, да обезбеђује супругу покојног премијера, неке послове тамо на уласку у зграду где се налазе камере, али да већину времена проводи са супругом од покојног премијера и да има све контакте и познаје све људе који су у окружењу од обезбеђења покојног премијера.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Мало пре сте у слободном излагању рекли да је Безаревић видео неку депешу. Да ли је то први пут када вам је саопштио да је он у могућности да види депешу или вам је нешто о томе причао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Нисмо причали пре тога што се тиче депеше. Тада ми је први пут рекао да је прочитао депешу само да покојни премијер сутра креће за Бањалуку. Али пре тога је наш разговор био само да нам јави где премијер крене, да ли ће да зна ако премијер крене негде даље, куда, да ли у владу, било где, али тада ми је први пут рекао да је прочитао депешу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Изволите даље.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Даље, то вече када сам изашао из затвора, изашао сам из стана поново да се нађем са Бранком. Вук ми је рекао да се не секира ништа, да је то сигуран човек са киме ће он да се чује. И тада сам му истом том приликом дао неких 200 евра отприлике, 200-300 евра сам му поново дао. Он је рекао да нема проблема. Узео је ту специјалу. И даљи контакт је имао са Милошем Симовићем. Ја сам се вратио у стан у Војводе Степе. У том стану су са мном спавали покојни Душан Спасојевић, Миле Луковић и Сретко Калинић. Ја сам ту боравио нонстоп до 9. марта, када смо нашли канцеларију из које ће да се убије покојни премијер. Ту су свако вече долазили Милош Симовић, он је значи баш свако вече долазио, пошто је преносио покојном Душану шта се радило тај дан, да ли се нашло нешто, да ли се дешава, шта се дешава. Долазили су и остали чланови, и Милан Јуришић...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само мало. Хоћете ли да нам објасните, рекли сте малопре да су били главни у том земунском клану Душан Спасојевић и Улемек, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сада нам објасните ту хијерархију како даље иде и каква је улога Милоша Симовића, пошто кажете да вам је он дошао и износио планове шта ће да се ради, објасните нам каква је била улога Милета Луковића, каква браће Симовић, ваша и осталих припадника. Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, што се тиче улоге покојног Душана, јесте, он је био главни што се тиче нас осталих припадника земунског клана. Такође и Милорад Улемек Легија, али Милорад Улемек Легија је више имао улогу да нас штити, тачније да штити покојног Душана Спасојевића јер је земунски клан функционисао само захваљујући Милораду Улемеку Легији и његовој заштити коју је он пружао покојном Душану Спасојевићу што се тиче обезбеђења и свега онога што је покојни Душан уживао у томе. А што се тиче Милоша Симовића, његов задатак је био, пошто покојни Душан Спасојевић, да се не би он са свима нама чуо, да се не би он компромитовао преко телефона, он је дао задатак Симовићу, тачније он је њему издавао наређења како, шта, а Милош Симовић је осталим члановима, мени и свим другим члановима преносио шта ми треба да радимо, како да радимо. Није Милош Симовић могао сам да нама изда неко наређење, значи само искључиво преко Душана, али да се Душан не би појављивао нигде преко тих телефона.

Даље шта се дешавало док сам ја боравио у том стану, Милош Симовић је долазио, рекао је да је у контакту са Бранком, да му је Бранко рекао да покојни премијер значи сигурно ће ићи у владу, само није сигуран када, да ли за дан, два, три, пет, али он ће морати да иде на посао. Ако буде даље нешто да ће он да се јави да му да информацију. И тада се и кренуло отприлике да се тражи нека локација близу владе одакле покојни премијер може да се убије, јер је покојни Душан рекао да се он са Звезданом Јовановићем и Милорадом Улемеком Легијом договорио да покојног премијера убију из снајпера јер сам ја и пре тога Звездану Јовановићу донео један снајпер који је он погледао у стану горе. То је био један малокалибарски снајпер са оптиком. Он се ручно обијао, са десне стране је имао потез онај. Ја сам донео са Милошем Симовићем Звездану тај снајпер. Он га је гледао. И свидео му се и није му се свидео. Звездан је рекао да је добар и да може да прође, али Душану Спасојевићу се није свидео.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одакле сте донели тај снајпер?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Покојни Душан је рекао мени и Милошу Симовићу да одемо горе на Институт за мајку и дете, да ће доћи Сека – Хамидовић Селман, да нам да нешто. Ми смо узели то од њега. То је било у спортској торби једној. Ми смо узели то од њега, значи Сека нам је донео тај снајпер.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте знали шта идете да узимате од Селмана?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Душан нам преко телефона није рекао, само нам је рекао да треба да одемо да узмемо од Секе нешто. Међутим, ми смо видели када смо узели торбу, отворили смо ја и Симовић и видели смо да је снајпер и Душан нам је рекао да то донесемо горе код њега у стан.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И онда сте?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: И онда смо ја и Милош Симовић однели ту торбу. Звездан је узео, погледао је снајпер. Чак је и репетирао, вадио меткиће оне мале, тачно се сећам. Репетирао је. Ту су били меткови

једни већи, а кажем вам, Душан је поново звао Милета Луковића са стране, у кухињу га је звао и рекао му је – куме, немој, каже, мени се не свиђа, каже, ова пушка, то је много мало, немој, ја бих нашао нешто велико са неким великим зрном, нешто да нађемо боље, него да користимо ово. Али, кажем вам, онда је, после тога када сам ја изашао из затвора, боравио у том стану. Душан нам је рекао да су се договорили он Легија и Звездан да више не идемо на ову солуцију као што је била са “зољама” и са овим, него да Звездан Јовановић пуца из снајпера на покојног премијера. Значи, то су трајале те, неколико дана је трајало, нонстоп се излазило на терен. Пејаковић је возио покојног Душана Спасојевића по граду јер је Легија њему дао Пејаковића да га он вози као обезбеђење. И сви су значи излазили на улице да траже неку локацију, да чекају покрет када ће Бранко да јави да ли премијер излази, да нађу неку локацију одакле може да се гађа. Милош Симовић је дошао у стан са својим братом и рекао је покојном Душану да су нашли..

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како се зове брат?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Аца Симовић. Са Ацом Симовићем је дошао у стан и рекао је Душану да су нашли неко место, то је код неке бабе, неки стан у Бирчаниновој, да може, али да би требао Звездан Јовановић да погледа то место да ли је добро. Душан је рекао да ће да организује то, да ће Звездан да иде. И Звездан је отишао тамо. Душан је рекао...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да Дуле Крсмановић и...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да се праве као да су мајстори неки, да постављају...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Питам вас када је отишао Звездан? Добијате информацију од Мише Симовића за тај стан да се налази у Бирчаниновој, да ли вам је рекао отприлике колико је то далеко од зграде владе, на ком је спрату тај стан, да ли има још станова на том спрату, мало детаљније нам то испричајте да вас не би после прекидали да одговарате на иста питања.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није. Тада нам није рекао ништа, ни која је раздаљина, ништа, јер Милош Симовић је рекао да је најбоље да Звездан погледа и да види тачно да ли је то место добро, да ли му се свиђа, какво је место, па ако је место добро, да се они даље организују како.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко је нашао тај стан у Бирчаниновој?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је случајно нашао Милош Симовић тај стан.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко је био са њим још?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Са њим је био и Нинослав Константиновић, Душан Крсмановић у том стану. Тачније, то је нека тераса где су они гледали, код те бабе се излази, али тада нам ништа није речено, јер Симовић није хтео ништа Душану да прича, ни како, ни да ли је добро, ни да ли није добро, док не погледа Звездан Јовановић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А како су дошли до те бабе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, не знам. Сасвим случајно су дошли тамо. Тражили су место, пошто вам кажем да је Бранко рекао да ће премијер сигурно да иде у владу и онда се више нигде није ишло широко него се тражио само тај круг око владе, тачно где може најбоље место да се нађе.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте чули да нешто говоре о томе на који начин су ушли у тај стан код те жене?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, они су говорили да су се представили као да су мајстори, да постављају сателитске антене, чак су и купили сателитску антену. Брат, чини ми се, Душана Крсмановића је купио ту

сателитску антену. Они као да су мајстори, носили су каблове неке, али како су тачно ушли у тај стан ја то не знам. Само су пренели ову информацију. Знао само да је Милош Симовић рекао да је Звездан сутрадан био у том стану, да је мерио, да је био Дуле Крсмановић, да се Звездану исто није баш толико свидело то место, да је чак и мерио, носио је неки апарат да мери даљину. Али међутим, онда је Дуле Крсмановић дошао исто код нас, код покојног Душана, где је он спавао, где сам и ја боравио, и Дуле је рекао да су бабе почеле да се распитују већ када ће бити та сателитска антена готова, па их је једна баба звала, чак је Дуле и Нинослав Константиновић морали су да пију кафу код те бабе. То је баш Дуле Крсмановић нама причао, да је баба њих терала да попију кафу, да их је поново нека жена у лифту видела, да их је препознала, да може случајно да их препозна ако дође до нечега. И Нино је рекао тада као – па добро, то није проблем, ако треба убићемо и ту бабу и ту жену у том стану. Међутим, сутрадан опет Душан је рекао да није паметно да се у том стану даље наставља, да се тражи нека друга локација, јер ипак је ту више жена умешано. Видели су све њих, тако да могу да их препознају, поготово што су они пили кафу у стану код те бабе.

Канцеларија у Адмирала Гепрата исто је такође случајно нађена. Нинослав Константиновић и Милош Симовић су нашли ту канцеларију. Ја нисам знао тачно тај дан када су је нашли. Тек увече, када је он изложио покојном Душану да су нашли то место, да је добро, да опет треба Звездан да дође да погледа да ли може да се пуца одатле, и Душан је рекао да нема проблема, да ће Звездан доћи поново да погледа то место, да ли се Звездану свиђа и ако је добро да, пошто је баш Симовић рекао да је место изванредно, да нема људи много да комуницира. Чак су имали и кључ од те канцеларије коју су могли да закључају. Значи Симовић каже није проблем ми када завршимо ако премијер не дође тај дан, можемо да је закључамо и сутрадан поново да дођемо да откључамо и нико нити улази, нити ико гледа, као нека остава је била, што се тога тиче. И ту је Звездан Јовановић отишао да погледа то место и пренео је Симовићу да је то одлично место и да он каже да први пут када премијер дође у зграду владе, да ће бити убијен. То је било значи, 8. марта на 9. март када је нађена та канцеларија. Три дана пре убиства покојног премијера.

И тада, пошто су били сигурни, пошто је Звездан био сигуран да је место идеално, да нема шансе да се премијер не убије са тог места, Душан је одлучио да то вече сви дођу у стан у Војводе Степе кога је он позвао од чланова, и Милоша Симовића и Ацу Симовића и Милана Јуришића и Душана Крсмановића, да им изда наређења ко ће шта да ради ујутру, ко ће какав задатак да има. Ја сам и даље био у том стану, нисам излазио, али сам слушао све разговоре које смо водили међу собом. Рекао је да је Легија прешао у стан, да ћемо ми такође да напустимо овај стан у Војводе Степе, да ћемо наћи нову локацију, пошто је то место идеално, а ту смо комуницирали, свако вече су долазили остали чланови у тај стан и да не би било сумњиво, можда је неко видео да ту много људи пролази и да ми напустимо тај стан исто и да ћемо прећи у други стан. Он је рекао да Милан Јуришић Јура, његов задатак је да узме један мали ауто и да се паркира свако јутро, да дође ту да заузме место.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Испред паркинга, тачније у Гепратовој улици. Да заузме тај паркинг и место да не би влада долазио и да не би чекао да...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Који Влада?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Влада Милосављевић звани Влада Будала. Његов задатак је био да вози Звездана Јовановића и Ацу Симовића и да их доведе ту и да их чека на паркингу у том "пасату". Да они уђу у зграду и да он чека док они заврше и то је трајало тако значи трећи дан док покојни

премијер није дошао у владу. Сваки дан су били ту. Бранко је рекао да премијер...

Председник већа, судија Ната Месаровић: А ко је улазио у канцеларију сваки дан?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Од 9. и 10. они су долазили у канцеларију. Њих тројица.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Звездан Јовановић, Нинослав Константиновић и Аца Симовић. Они су долазили у канцеларију и чекали да покојни премијер, нису остајали до много касно поподне, јер је Бранко рекао Милошу Симовићу ако покојног премијера нема на пример до 1 сат, до 2 сата, да он неће да долази поподне, тако да се није остајало поподне око 4, 5, 6 сати у тој канцеларији, него обично до поднева и онда се одлазило из те канцеларије. И Душан је баш напоменуо том приликом да исто се представе као мајстори ако случајно дође до нечега да неко пита у тој згради шта раде, али не сада да носе сателитску антену, него чисто да обуку радне комбинеzone, да понесу неку моталицу, фарбу, да као раде, изводе неке радове, јер ту се нешто радило у тој згради. Као да нешто раде, ако их неко нешто пита да су они ту као мајстори дошли, али обавезно да се маскирају, да ставе перике које је Ђура Мутава Сувајџић им нашао и да ту да не направе неку грешку, да обавезно после тога запале канцеларију из које ће да се пуца да не би остали отисци, да не би пала нека длака од њих, да запале ту канцеларију.

Они су боравили у тој канцеларији као што сам рекао и чекали су да се покојни премијер појави у згради владе. Ја сам тог 12. марта, када је покојни премијер убијен, био у стану, остао сам. Покојни Душан Спасојевић је отишао са Пејаковићем као и претходних дана што је долазио по њега. Пејаковић га је возио. Милош Симовић је имао задатак да буде на вези са Бранком када му овај јави шта се дешава, Дуле Крсмановић, сви су били на улицама од ових других. Тачно ако неко уочи колону премијера или да помогне њима. Задатак Сретка Калинића и покојног Милета Луковића Кума је био да они чувају одступницу Звездану Јовановићу и њима у канцеларији горе случајно ако дође до нечега да полиција нешто покуша да они припуцају одатле на полицију. Они су били наоружани са “калашњиковима”. Они су били такође у “голфу 3”, чини ми се, они су користили ГТИ затамњени. Они су користили то оружје дуго, али они нису имали никакав задатак, једино да чувају одступницу ако дође до неког проблема. То оружје такође које је користио Сретко Калинић то је “калашњиков”, то оружје, ја сам тачније њему одбрусио бројеве, који је користио то оружје. То оружје сам ја набављао, тачније било је из СУП-а Старог града од 5. октобра, ја сам то оружје узео са Буха Љубишом и са Чедомиром Јовановићем. А друго оружје такође које смо ми користили је већином набављао Милорад Улемек Легија. И те сам испоруке чекао исто када је Легија слао, да ли из Бујановца или из Куле, тако да смо оружја ми имали баш доста, што се тога тиче.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где сте складиштили то оружје?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Молим?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где сте складиштили то оружје из Бујановца?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Оружје из Бујановца које је Легија доносио два пута сам ја чекао на аутопуту, доносили су ми припадници његови. Једанпут је и Шаре Ненад био са џипом, доносио ми је “зоље”, доносио ми је противтенковске мине, нагазне мине, пластични експлозив, бомбе, ручне бомбе. То сам складиштио код мене у Сурчину у кући. И ово друго оружје које смо узели из Старог града, из СУП-а, које је Буха Љубиша са Чедомиром Јовановићем, тачније то је било...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како сте узели то из Старог града, кажите, од станице милиције Стари град?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тачније, мене је Буха Љубиша назвао 6. октобра да дођем у Скупштину града, тамо са једним комбијем да ће ме чекати он и Чеда Јовановић, да дођем да натоварим то оружје. Ја тада нисам ни знао одакле је то оружје, тог дана када сам натоварио. Ту је било доста оружја. Било је негде око 50-60 “калашњикова”, било је 10 - 15 ПКТ-а, “зоља” је било. Доста је “зоља” било. Било је снајпера такође. Било је муниције. Сандуци са муницијом. Било је пиштоља. Ја сам све то натоварио и нисам ни знао тачно тада када сам товарио одакле је то оружје. Буха Љубиша ми је само рекао да узмем да натоварим то оружје и да однесем. Ја сам га пребацио код Драгослава Космајца на Звездари одмах пошто нам је било близу. Па сам одатле то оружје пребацио у Сурчин у Котобању код Чумета и после сам га закопао код мене у кући. Ископао сам један сандук и закопао сам то оружје заједно са овим оружјем које је Легија донео и то сам све закопао, науљио и направио један дрвени сандук.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А да ли је било неко оружје код Повића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Све ово оружје о којем причам, то сам ја после 2002. године пребацио код Повића. А ово оружје, значи, све је било прво код мене до 2002. године. По потреби, када је тражио Буха Љубиша, само што ми је он рекао да то оружје обавезно, које смо узели, које сам ја узео, да је из Старог града то оружје, да је њему Чеда рекао да обавезно на том оружју морамо да обришемо бројеве, да не би полиција знала ако га користимо у отмици, убиству, да обавезно избришем бројеве са њега, што сам ја и урадио. Ја сам са већине “калашњикова” одбрусио те бројеве, можда је остало неких 15 или 20 који нису одбрушени. И 2002. године сво то оружје и друго ово оружје које ми је Легија доносио, тачније ови његови из Јединице, ја сам то све оружје рекао Вањи да пребаци, тачније да пребацимо код Повића, а да ће Повић то оружје касније да узме и да склони и да га закопа. Тако смо и урадили. Повић је нас сачекао. Узео је све то оружје, закопао га је тамо код њега у кући једној у шуми. Тачније, није то његова кућа него кућа од његове сестре. Он је то оружје био закопао. Значи, није било све закопано. Нешто је било однешено по гаражама да не би он нонстоп откопавао то оружје, неко оружје је било и по гаражама где смо имали те “аудије”, аутомобиле који су коришћени за убиства. То оружје је било ту спремно, а остало оружје је било закопано и по потреби ако нам је требало, он би то откопавао и узимао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли вам познато где је то оружје?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, то оружје је, кажем, остало у тој кући негде, то је кућа од његове сестре која се налази код “Грмеча”, поред аутопута. То оружје је закопано поред те куће.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када сте последњи пут имали контакт са тим оружјем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Последњи пут...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Уопште да тражите нешто тамо?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Последњи пут смо имали контакт када је Повић нама доносио за убиства за Јована Гузијана, за Шљуку, за та убиства, онда је он нама доносио то оружје. И ми смо њему касније то оружје враћали, Милош Симовић или Аца Симовић то оружје врати да би он уништио после то оружје.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: И код дизања “Дифенса”, тада нам је зафалило исто тих противтенковских мина које је Легија донео тим

људима из Јединице из ЈСО, он је донео. Донели су у путним торбама те мине, али је зафалило, пошто Легија, зафалило му је неколико мина да постави под све машине, онда је Милош Симовић отишао код Повића, пошто је тамо било тих мина које је Легија донео. Отишао је код Повића, међутим, није могао да га нађе, Повић није био код куће.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А колико сте мина поставили тамо код дизања у ваздух “Дифенс роуда”?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, не знам. Било је доста мина постављено. Знам да нису све експлодирале, да је остало неких 5 -6 које нису експлодирале.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А ко је постављао мине?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, мине је постављао, значи кога сам ја лично видео, Легија је само надгледао то, он је шетао. А ја сам препознао једног припадника Јединице за специјалне операције и Звездана Јовановића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како сте га препознали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: На тог припадника мислите?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, тог припадника сам препознао зато јер сам одлазио са Легијом доле у Бујановац када је он био у копненој зони безбедности, њега сам тада виђао код Легије у Јединици.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Знате ли његово име?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам његово име.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Вратите се сада на ову Бирчанинову улицу, на Гепратову, тамо где је ауто остављен паркиран, због чега, као и на овај атентат.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Што се тиче аута, један ауто је био паркиран нонстоп, који је возио Милан Јуришић, да заузме простор када стигне Влада Милисављевић са Звезданом и са Ацом и Нином, када стигну да он се помери са тог паркинг места и да они паркирају и да ова тројица оду горе у канцеларију, а да их Влада чека паркиран у свом “пасату”. И тај дан, као што сам рекао, 12. марта, ја сам остао у стану. То је стан горе, значи прво сам био пре тога када сам напустио стан у Војводе Степе, само неких 3-4 сата сам боравио у Синђелићевој улици. Међутим, Душану се није тај стан свидео и прешли смо одмах на Баново брдо. У том стану сам ја и спавао и био тог дана када је убијен покојни премијер. Душан Спасојевић је изашао. Ја сам остао сам у стану. Негде око поднева, не могу тачно да се сетим, Душан Спасојевић се вратио сам у стан око 12-1 сат, колико је било. Пустиио је телевизор, гледао је. Каже – сад ћемо да видимо шта смо урадили. Упалио је телевизор. Ја сам гледао телевизор. Већ су пустили слику испред владе шта се тачно дешавало, како су уносили покојног премијера. Међутим, ја тада нисам ни знао шта се тачно дешавало. Мени се учинило од човека који је уносио покојног премијера, да је то покојни премијер, да он помаже некоме, да је неко други рањен. Он ме пита је ли ово покојни премијер, ја кажем јесте. Је ли ово Ђики, ја кажем јесте, ето видиш да је он, да му ништа није, да он уноси некога. Он је ту почео да виче, да се дере, како ја слушам Звездана пијаног. Он је убио случајно и Дарка Ашанина. Ето, знаш кад ћемо сада да убијемо Ђикија. Јеси ли ти сигуран да је он? Па, ја кажем, а стварно се мени учинило да је, био сам сигуран да је то покојни премијер, да он помаже некоме. Сада знам да је то био Јањушевић. Тада нисам знао. И он је ту почео да виче. Међутим, онда када су почеле слике да излазе, већ је почела да га хвата паника.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када су почеле фотографије да излазе? Када сте ви видели први пут њихове фотографије?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, после неких сат и по, два од убиства покојног премијера, већ су почеле да се појављују слике свих нас, и Милорада Улемека Легије и Душана и свих нас припадника. Није се само

појавила слика од Сувајџића. Његова слика тек касније се појавила. Међутим, када је он то видео, онда је одмах пустио поруку Пејаковићу да Пејаковић дође у стан. Рекао му је да оде да купи нешто од хране и да дође у стан. Пејаковић је дошао ту. Рекао му је: “Пеле, види шта ми пакују, шта ти мислиш, ко је убио покојног премијера?”. Пеле је само ћутао. Ништа му није говорио. “Види шта ми пакују, Пеле, шта се дешава ово, шта ти мислиш, ко је?” Пеле ништа није реаговао. Рекао је: “Не знам.” И пошто се није надао да ће...

Председник већа, судија Ната Месаровић: А ко је био ту још присутан када је долазио Пејаковић Саша?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тог тренутка сам само ја био ту. И Пејаковић је од тог тренутка после убиства покојног премијера, после неких 3-4 сата када је дошао у стан, он се више није одвајао од нас. Он је нонстоп био са нама до – испричаћу вам касније када је он нас оставио. Касније је био присутан и он када је Сувајџић долазио, али то је било тек сутрадан, када је Сувајџић дошао да нас пита шта да радимо са пушком, да га је питао Симовић Милош шта ћемо да радимо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Полако. То лепо испричајте.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То ћу после да испричам, да прво испричам ово. Значи, већ када су све слике изашле, покојни Душан се изнервирао, почео је да виче, да се дере: “Све ћу их побити, то су пичке, значи нема, идем до краја, чекам да се дигне Јединица”. Онда је слао Пејаковића да иде код Легије пошто је Пејаковић, тада је Душан забранио, није забранио него више није ни хтео да се користе ни телефони, ни пејџери, ништа, само да буде комуникација да Пејаковића шаље код Легије да види шта ће Легија да каже, пошто је Легија био у том стану, шта ће Легија да каже, шта ћемо даље да радимо. А курир са једне стране, од нас је био Пејаковић а са друге је био Шаре Ненад, са Легијине стране. Пејаковић је стварно и отишао, послао га је Душан да пита Легију шта ћемо да радимо, како, јер се није надао уопште томе да ће да се уведе ванредно стање, да ће полиција одмах тако да реагује. Он је отишао код њега, Пеле, рекао му је Легија да смо направили велико срање и да ћемо да видимо шта ћемо да радимо, да ће он да проба да нађе негде да се склони, ако не, ништа, да идемо у шуму сви. То је била порука од Легије коју је поручио он нама преко Пејаковића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колико дуго након извршеног атентата сте добили ту поруку да идете у шуму?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, то је, значи, сада ћу да вам кажем, то је одмах сутрадан. Порука је послата од Легије да нам Пеле поручи да, ако не можемо да се снађемо, пошто станови су проваљени сви, биће проваљено све, у међувремену већ је слика изашла од Сувајџића, али није била толико баш она слика да би могао неко да га препозна. И онда је ту поруку нама послао Легија, ако ништа друго да из стана идемо у шуму. Покојни Душан је рекао да издржимо тих неких 10 - 15 дана, да видимо шта ћемо да радимо, да ће он да дигне Јединицу за специјалне операције да направи расуло у држави, да ће да минира то, да заузме и аеродром и све, да овде нема више стајања, или ће да буде пуковник или покојник, да ће их све побити, и Бебу Поповића и Чедомира Јовановића, да ће их све побити. Већ је био човек почео да луди јер уопште није веровао и уопште нису били спремни да ће да се уведе ванредно стање и да ће тако полиција да реагује.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како сте ви сазнали за ванредно стање, на који начин?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па преко телевизије. Значи, нисмо уопште знали, значи преко телевизије. Ми ни са ким више нисмо имали контакте нити смо користили телефон, нити се он са неким чуо. Значи све што се дешавало, како је уведено ванредно стање, ми смо све то знали преко телевизије коју смо гледали тада.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је био изненађен Спасојевић том одлуком увођења ванредног стања, с обзиром да сте малопре рекли да је за припрему атентата знао Небојша Човић, који је у то време био у влади, знате ли нешто о томе да кажете?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Јесте, али то је тек касније коментарисао. То је тек касније, када смо причали у Мељаку. Тада му је Кум рекао: “Ето ти сада Легија, због чега сада, шта се дешава, где ти је Човић”. Он је тада рекао да Човић не може да реагује, да је сам у влади. Баш је тада и био, тог дана колико се сећам, гледали смо телевизију, и био је дежурни Небојша Човић. Онда је почела прича о њему. Кум га је питао: “Ето ти сада и твоја Јединица и Легија и све, где си ти сада, зашто Човић не реагује?” Он му је рекао да не може да реагује: “Куме, сам је, нема никога у влади”, али да издржимо да видимо како ћемо. Мора Јединица да се дигне. А да је био изненађен, значи он ниједног тренутка није ни помислио, нити је имао у својој глави да може да се уведе ванредно стање и да ће тако полиција да реагује уопште. То га је изненадило. Сутрадан, значи када је убијен покојни премијер Сувајџић је дошао у стан код нас, покојног Душана, мене и Пејаковића, пошто је Пејаковић већ боравио ту. Рекао му је да Милош Симовић пита шта ће да ради са пушком, пошто није вероватно смео Симовић, није добио тачно наређење да ли треба да уништи пушку и шта да ради са њом. Душан Спасојевић је рекао, пошто је већ тада и почео да виче и на Легију, тада је већ и сумњао на Легију да је Легија побегао, где је, он је њега сада издао, оставио га је. Ко зна шта је Легија радио, са киме је правио какве комбинације. И онда је рекао Сувајџићу да пушка не сме да се уништи пошто је питао Симовић шта да се ради, да пушка не сме да се уништи.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли то Симовић послао Сувајџића да пита шта ће бити са пушком?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. Сувајџић је дошао код нас у стан. Он је рекао да Сувајџић...

Председник већа, судија Ната Месаровић: А где су они били, да ли вам је познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Молим?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где су они били, да ли вам је познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Они су били сви у становима. У једном стану је био, то ћемо тек сутрадан знати, у једном стану је био Звездан Јовановић са покојним Милетом Луковићем Кумом и Сретком Калинићем, а у другим становима је био Милан Јуришић и Душан Крсмановић, у једном стану су били Аца, Миша и Влада, тако да су сви они и даље били у тим изнајмљеним становима које је Сувајџић...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. И Сувајџић долази да пита шта са пушком?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Сувајџић долази да пита шта са пушком, Душко је већ био бесан, већ је сумњао на Легију како, због чега се овако ово све издешавало. Он је рекао да пушка не сме да се уништи, да мора да је сакрије негде, да је закопа. Да је Легија ту пушку узео из ЈСО-а, да мора пушка да се врати у ЈСО, што је мени покојни Душан рекао да то није тачно, да ће он да проба да има у шаџи Легију, да види...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ту сада мало станите. Значи, рекао је да се пушка закопа. Зашто?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да би имао у шаџи и Звездана Јовановића и Легију, зато што Душан није очекивао да ће да се уведе и ванредно стање и све. Он је помислио да га је Легија издао, да је Легија нешто направио, а да није хтео да му каже.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И како би имао њих у шаџи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, имао би њих у шаџи да их уцењује. Имао је ту пушку из које је убијен покојни премијер, и да не би могли Легија и Звездан Јовановић да га оставе на цедилу. Имао би њих у шаџи јер то је доказ из које је пушке убијен покојни премијер. Значи, то је био његов циљ због чега је рекао да се та пушка сакрије.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А одакле је та пушка?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: А та пушка, он ми је рекао да је Легија донео из Бујановца ту пушку. Да уопште није пушка из ЈСО-а, да је Легија набавио ту пушку негде доле у Бујановцу, Прешеву, не знам ни ја где.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А Спасојевић је хтео да пласира причу да је то пушка из Јединице за специјалне операције?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. Он је рекао Сувајџићу да му не би објашњавао како, шта, он је само рекао Сувајџићу да се каже њима да је пушка из ЈСО-а и да пушка мора да се врати, да не сме да се уништи. А разлог је прави овај као што сам вам рекао, да би имао у шаџи и Звездана и Легију.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То је вама рекао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко је још био ту присутан?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, ту је био присутан нонстоп Пејаковић Саша у том стану. Али Пејаковић није знао за то. Вероватно је њему све било јасно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: За шта није знао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није знао ни за пушку да треба да се сакрије, ни да покојни премијер треба да се убије, ко ће какву улогу да има.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја вас сада питам ко је био присутан ту када је говорио о тој пушци, одакле је, кога држи у шаџи, ви кажете био је Пејаковић Саша, а онда ми кажете да он није знао. Је ли Пејаковић Саша слушао то што је говорио Душан Спасојевић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Није.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Него?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ми смо обично те разговоре водили у једној кухињи.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли то било у истој просторији?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. У тој другој кухињи смо водили. Он је седео у дневној и трпезарији. У дневном боравку је Пејаковић седео.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нисте имали поверења у Пејаковић Сашу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Покојни Душан није имао поверења у њега. Нити је дозвољавао да се прича пред њим нешто, нити пред другима који су радили код њега у обезбеђењу. Ти припадници из ЈСО-а, он је пред њима глумио финоћу, да је он бизнисмен, да не ради ни дрогу. Забранио је пред њима да се прича уопште о криминалу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите ви мени да ли је покојни Душан Спасојевић пре атентата говорио где је и одакле је набавио пушку?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, ту пушку је он, значи ја нисам прво причао на ту тему о тој пушци, али после је он нама рекао да је Легија набавио ту пушку и да ће из те пушке да се убије покојни премијер.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када вам је то рекао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, то је значи када је донесена одлука када су се договорили њих тројица да се покојни премијер убије из снајпера. Јер је било приче у том стану...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Рекао вам је да ће да се убије из снајпера?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А ја вас сада питам да ли вам је рекао одакле је тај снајпер, пошто сада кажете није из ЈСО-а него је из Бујановца. Када ви мислите да је пушка из ЈСО-а, а када сазнајете да није, него да је из Бујановца?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Значи уопште није било приче да је он нама говорио да је пушка из ЈСО-а.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Него?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи, он је само тај дан мени споменуо то због чега је рекао да је пушка као из ЈСО-а и да мора...

Председник већа, судија Ната Месаровић: То на крају, када је извршен атентат?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. А што се тиче те пушке, он је рекао да је, када је направљен договор да Звездан Јовановић, са Легијом и са Душаном покојним, договор када су направили да Звездан пуца из снајпера, он је рекао да је Милорад Улемек Легија набавио ту пушку, али ништа нам није причао тих дана одакле је та пушка, где је Легија набавио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А где се налази сведок сарадник Миладин Сувајдић, када он вама говори о томе да држи у шаци Улемека и Звездана Јовановића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па он је, значи Сувајдић је већ отишао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Он је њему рекао да је склони јер је пушка из ЈСО-а?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. Њему је само то речено, Сувајдићу. Ништа њему није рекао, Сувајдићу – е, морам да држим онога, морам да држим овога у шаци. Он је само њему рекао то и Сувајдић је отишао да пренесе даље упутства која је њему издао покојног Душан Спасојевић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А ви остајете сами, ви и Душан Спасојевић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: И Пејаковић Саша.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Али кажете да је он био у другој просторији у том тренутку?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, јесте. Значи био је...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли он чуо тај разговор или није?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па није. Није Пејаковић чуо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Није могао да чује?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није. Сада ја вама нећу да кажем и да тврдим – е сто посто јесте чуо, није чуо. Можда је чуо када смо ми нешто причали, можда није.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли ви били у посебној просторији или је то једна просторија?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Две просторије.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Наставите даље.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: И било је речи о том снајперу исто јер Душан је био мало скептик што се тиче тога да ли покојни премијер може да се убије из снајпера. Он је више био за оно и даље да се настави да се покојни премијер гађа са “зољама”, да се 4 - 5 аута користи, па да се направи велики ршум од тога. Али пошто је Кум њега убеђивао, пошто је Кум био са Звезданом Јовановићем на Фрушкој гори када је он испробавао пушку и када је вежбао, Кум му је рекао да се не секира ништа: “Куме, немој да бринеш, ја ти гарантујем, видећеш, не знам са колико метара је гађао у новину, погодио је, значи немој да размишљаш уопште о томе”.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сада полако. То када причате о том испуцавању на Фрушкој гори, одакле вам је то познато? Када је то било, ко је ишао са Звезданом Јовановићем, откуд вам је познато да је пуцао у новину, колико погодака, ако вам је познато, ко вам је то све испричао, одакле вам ти подаци? Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је нама све причао покојни Миле Луковић Кум на инсистирање покојног Душана Спасојевића у том стану.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко је ту био присутан?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, ту је био и Милош Симовић, и Аца Симовић, неки пут и Владимир Милисављевић, али то није био само један дан да се причало о тој теми. Значи, у току дана се, на пример, на ту тему у току вечери причало и по два, три пута, па следећи дан опет се прича. “Куме да ли си ти сигуран да он то може да уради?”. Овај каже: “Куме, сигуран сам сто посто, немој да бринеш”, тако да није то био само један дан да је била прича да Звездан може и да је сигуран Кум да ће да убије покојног премијера, него тако када Душану дуне или када после неких 2 сата прича нешто без везе и онда опет се врати на ту тему: “Куме, немој да радимо нешто ако нисмо сигурни у томе”. Значи, то је било баш Кум је био...

Председник већа, судија Ната Месаровић: А ко је возио Звездана Јовановића на Фрушку гору?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Миле Луковић Кум је рекао да је он био са Звезданом Јовановићем на Фрушкој гори.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја мислим чак и да су били, колико се сећам, али немојте да ми верујете, са неким зеленим БМВ-ом су отишли.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. И шта је причао Луковић о томе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, покојни Миле Луковић је причао о томе да је он сигуран да ће Звездан да погоди и да убије покојног премијера јер је видео како је са те велике раздаљине погодио ту новину. Да је пушка добра, да се покојни Душан уопште не секира о томе, да не размишља, да ће 100 посто да убије покојног премијера Звездан Јовановић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А око те новине у коју је испуцавао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, није говорио тада тачно Миле Луковић Кум колико је метара било, које су новине, него је само рекао да је са велике раздаљине пуцао у новине. Није нам рекао ни да је пуцао једанпут, ни два пута, ништа. Само је био сигуран, када је видео са које раздаљине је Звездан погодио то, да је сигуран да ће да убије покојног премијера.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Да ли вам је било познато где је та пушка била од момента када ју је испробавао Звездан Јовановић на Фрушкој гори па до момента када је извршен атентат?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па о тој пушци, значи нисмо причали, али знам да је била у гаражи у аутомобилу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У “пасату”. Тај “пасат” који је коришћен, та пушка је била у “пасату” нонстоп у гаражи.

Председник већа, судија Ната Месаровић: У којој гаражи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, у гаражи на Новом Београду где је био паркиран тај “пасат”. Значи када се заврши тај дан, ако се премијер покојни није појавио, “пасат” се отера у гаражу и та пушка остане у гаражи. Овај други аутомобил такође исто са оружјем, са “калашњиковима” се остави у гаражи и ту ауто преноћи до ујутру, док они поново не узму те аутомобиле које су користили.

Председник већа, судија Ната Месаровић: У ком делу Новог Београда су биле те гараже, је ли знате, у које су остављали тај “пасат”?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, било је више гаража које смо имали изнајмљених, које је Сувајџић изнајмљивао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли вама познато у којем је био конкретно тај “пасат” у коме се налазила ова снајперска пушка?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, та гаража је била на Новом Београду. Та гаража, ја не могу да се сетим тачно сада који је то блок, али то је негде код представништва оног, преко пута, не могу сада тачно да се сетим које је то место, али на Новом Београду, дугачке оне гараже, доле у неким од тих гаража.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли бисте ви знали да одете тамо?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У те гараже, да покажем?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. И шта се дешава после?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ништа. Значи, када је Сувајџић дошао да каже све то, Душан му је рекао даље шта да ради и да пушку не сме да уништи и рекао му је да ону малокалибарску пушку коју сам ја био донео Звездану Јовановићу, да и ту пушку узме да склони, пошто је остала горе у стану, пошто ће полиција вероватно да нађе станове, да и ту пушку склони негде, да пренесе поруке. Чак је тражио, питао је ако може Звездан Јовановић да сакрије негде Кума и Сретка Калинића, ако може он да им помогне код неке родбине да их негде одведе, да Милош Симовић и ови такође напусте станове, пошто су изашле слике, ако могу да се снађу негде.

Сувајџић је отишао да пренесе све те поруке што је он нама рекао. Сувајџић је отишао, рекао је све то. Вратио се поново да нам каже да је Нино закопао пушку, да је сакрио и да је склонио ону малокалибарску пушку, али каже да је испао један проблем у тој канцеларији из које је пуцано, да, како су њему рекли Нино и Аца, да је Звездан, када је пуцао, да је пуцао два пута из те пушке и да је на брзину бацио пушку у руке Нину и Аци и да је Звездан излетео одмах из те канцеларије и да су они за њим истрчали, да нису успели да запале канцеларију као што је било договорено и да им је остало ћебе на прозору, па су се као бојали због тога да није остала нека длака на ћебету или нешто. Међутим, Душан није уопште ни реаговао на то. Он би реаговао у другој ситуацији, да је била нормална ситуација, али он је био закупљен и рушењем оног тржног центра, почео је да му се руши тржни центар, да полиција издаје саопштења како, шта, све кога хапси, тако да он уопште није ни реаговао толико на то ћебе. Само је викао, драо се да ће их све побити, да чека само да се дигне Јединица. Значи он је био тада, већ могу слободно да кажем да човек није знао шта да ради у том тренутку.

Сувајџић је био онако смирен дечко. Њему је наредио да зове мајку своју да напустимо тај стан, да зове мајку своју да она негде изнајми нешто ван Београда, неку кућу, неки салаш. Она је и дошла, Ибољка је дошла у тај стан код нас. Он јој је рекао да, чак је он, колико је био тада нервозан, њој је све испричао, тој Ибољки рекао је да је он убио. Она је жена почела да кука: “Шта се дешава, децо, шта радите?” Он је њој рекао: “Јесте, ја сам убио премијера”. Већ значи није знао да се контролише, ништа. Она је жена ћутала. Уплашила се. Напустила је стан са својим сином, са Мутавим и отишли су да нађу тај стан. Ми смо се договорили у међувремену да Сувајџић оде и да изнајми ту кућу са мајком, да ће курир са којим ће он да се налази да преноси поруке нама бити Пејаковић и да се они налазе на Остружничком мосту увече у 7 сати. Такав је договор био и да се тако свако вече налазе да виде да ли је он изнајмио нешто, шта смо ми нашли, како се даље дешава све. И ми смо

напустили тај стан, Пејаковић је остао са нама. Покојни Душан је већ рекао, почео је да виче на мене: “Како ти немаш где да идеш, како немаш никога?” Стварно се нисам ни сетио никога у том тренутку.

Кренули смо из тог стана са Бановог брда. Нисмо ни знали где идемо. Значи, једноставно смо сели у аутомобил. Пејаковић је узео да нас вози. Сели смо, то је био да ли “опел кадет” црвени. Јесте “опел кадет” био црвени, новосадских таблица. Нисам сигуран тачно. Сели смо и нисмо ни знали где идемо уопште. Возили смо. Изашли смо на аутопут. Полиција нас је била зауставила уз пут, међутим, ништа. Пеле је показао службену легитимацију. Кренули смо према Сурчину. Прошли смо Сурчин. Ишли смо насипом доле код Саве и ја сам се сетио једног свог пријатеља, Малетић Предрага, који живи у Прогару. Помислио сам да ће он да ми помогне да одемо код њега у Прогар. Значи, дошли смо кући код њега. Пејаковић нас је ту довезао. Ја сам пробао да отворим врата. Била су закључана. Знао сам да држи кључ испод саксије поред прозора. Отворио сам врата. Међутим, како сам отворио врата, ту су ме његова деца сачекала. “Где си, Багзи, ајде уђи”. Ушли смо унутра. Ово једно дете се мало и уплашило. Питао сам га, где ти је тата. Тата ради, на послу је. Мама? Мама, каже, исто, ради у кафићу. Онда сам Пејаковића послао са њиме да оде да позове мајку да она дође.

Она је жена дошла. Када ме је видела, уплашила се. Међутим, ништа није рекла. Ми смо сели ту, остали у Прогару. Питали смо је када Пиги долази. То је Малетић Предраг, ја сам га звао Пиги, када долази. Она ми је рекла да долази сутрадан, долази са посла. Тако је човек дошао сутрадан. И он се исто уплашио. Питао сам га је ли може да ми помогне да изнајмимо неку кућу, да изнајмимо нешто. Он је видео оглас тамо у Прогару да се нека кућа изнајмљивала, да се продавала кућа. Он је рекао да има то да се продаје. Пејаковић је отишао да види, да купи ту кућу, да капарише. Душан му је рекао да слободно узме на његово име, да њега нико не тражи. Пејаковић је отишао код тог човека, договорио. То је била кућа преко пута баш где смо ми живели у Прогару, где смо боравили. Он је отишао, купио је ту кућу. Капарисао је прво. Ми смо прешли у ту кућу тај дан. Ту смо били неких 5-6 сати. Душану се нешто није свидело. Он је поново питао да ли Малетић може нешто да нађе, почео је да бесни, већ у тој кући је почео да се дере. Пиги је рекао да има неку брвнару још да погледа, неку брвнару да изнајми. Неких 500 или 1.000 евра или не знам колико се то давало, нисам сигуран. Он је и то нашао. Човек је хтео нас да што пре исели из те куће, да ми одемо од њега. Изнајмио је и ту кућу. Међутим, ми смо тамо исто мало били. У међувремену, у 7 сати по договору како је и било, Пејаковић је отишао да се нађе са Сувајдићем.

Сувајдић је рекао да је изнајмио једну кућу у Путинцима, да је дао капару и да треба да се да још остали део новца. Покојни Душан је рекао да нема проблема, да ће се он наћи поново са Пејаковићем на договореном месту, да ће му Пејаковић донети паре, да оде са његовом мајком да изнајми то. Они су се нашли. Пејаковић је отишао исто на Остружнички мост. Дошла је и Ибољка са Сувајдићем. Пејаковић је њу узео, довезао је у Прогар, у ту кућу коју смо ми купили у Прогару. И Душан је рекао – остаћемо, можда је боље да останемо мало. Онда је он рекао Ибољки да Ибољка ту узме као да чисти и да се покаже комшијама, а ми смо били у тој кући унутра сакривени, а она је жена чистила кућу, отишла код комшија, тражила метлу, као да се понаша нормално, као да се ништа не дешава.

Међутим, Душан је рекао, пошто је добио поруку да је Сувајдић завршио то, он је одлучио да ми напустимо тај Прогар и ту кућу, и од Малетића и да идемо да пређемо у Путинце, у кућу коју је изнајмио Сувајдић са његовом мајком. Тако смо и урадили. Кренули смо за Путинце са Малетићем. У међувремену је он заменио ауто. Пејаковић Саша је узео “сеат ибицу” од Сувајдић Миладина. Заменили смо аутомобиле и кренули смо за Путинце. Тако смо стигли у Путинце. Тамо је и Ибољка већ била. Очистила је кућу. Ми

смо дошли ту. Ту смо били неких 2-3 сата. Он је и даље почео да виче, да се дере, шта ће да ради, зашто се Јединица не диже. Онда је рекао Пејаковићу да Пејаковић...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Мало гласније ако можете.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Онда је рекао Пејаковићу да Пејаковић мора да иде у Кулу да пренесе поруку Звездану Јовановићу и Гумару, да им пренесе поруку да они крену у акцију и да се дигне, да крену у планове А, Б, Ц, 1, 2, и 3, да је све на њему, да он чека само да се они дигну. Због чега то не раде. И Пејаковић је рекао да нема проблема, да ће он да иде у Кулу да пренесе те поруке Звездану и Гумару. Пејаковић је отишао у Кулу. Из Путинаца је отишао тамо у Кулу. Вратио се ујутру, негде око 4-5 сати се вратио. У међувремену је Сувајџић дошао код нас у Путинце јер требало је прво Сретко Калинић да дође, али његова мајка није хтела, почела је да виче, да плаче, да она хоће да он дође ту да буде са њом и у међувремену је и он дошао ту. Ми смо остали ту, покојни Душан Спасојевић, Сувајџић, Миле Луковић и ја. Пејаковић је отишао за Кулу да пренесе те поруке, тачније да пренесе и да се крене у реализацију тих планова. Пејаковић је отишао. Рекао му је да не иде колима нонстоп, да иде мало таксијем, кола да остави негде. Пејаковић се вратио ујутру негде око 4-5 сати. Рекао је да је причао са Звезданом Јовановићем, да не могу они да реагују ништа, да су опкољени, да му пренесем ако треба нешто пара Душану да је питао Звездан, али да они не могу ништа, да од тога ништа нема, од тих планова, пошто су они опкољени, да они не могу да реагују.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само мало. Рекли сте малопре да је послао покојни Душан Спасојевић Пејаковић Сашу да пренесе поруку Звездану Јовановићу и Гумару?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Реците нам да ли ви знате име и презиме Гумара, да се овде чује и да се зна ко је он.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја знам његово име и презиме. Он је Душан Маричић. Звали су га Гумар. Ја њега познајем од пре. Он је долазио у Шилерову улицу тамо код нас. Ја сам га виђао. Значи, ради се о Душану Маричићу Гумару.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли он био командант Јединице за специјалне операције у то време?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, он је био формално командант Јединице за специјалне операције. Али главни командант је био и даље, иако није био на функцији, сви су га и даље слушали, то је Милорад Улемек Легија.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја вас сада питам у том тренутку да ли је Душан Маричић био командант Јединице за специјалне операције.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Јесте. Он је тада био командант.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И ви сте чули да је покојни Душан Спасојевић рекао Пејаковићу да пренесе Звездану Јовановићу и Гумару да присупе реализацији плана 1, 2 и 3, је ли тако, А, Б и Ц?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. И то није први пут само да га је помињао. Помињао га је још и у стану да пренесе поруку Сувајџић Звездану Јовановићу да и Гумар и Звездан не иду нигде заједно ако их неко зове или у Кулу или у команду, да не иду нигде заједно, да буду раздвојени, и ако се нешто деси једном или другом, да овај други реагује.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите ви мени када сте ви први пут чули за те планове А, Б и Ц и ако можете да нам кажете шта су ти планови представљали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Душан Спасојевић је кажем вам, почетком фебруара када је донесена одлука, он је нама помињао те планове.

Али први пут за те планове када сам чуо разговор између, где сам био присутан, између Милорада Улемека Легије и покојног Душана Спасојевића, то је на клупицама где су се они налазили код “Ењуба”. Ту сам и ја био присутан када је он рекао “Мекеру, ми идемо до краја” значи “идемо на оне наше планове”.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко је то рекао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Душан и Легија разговарају међусобно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да. Али ко кога зове “Мекеру”?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Покојни Душан је звао Милорада Улемека Мекеру. И овај је њега звао Мекеру и овај њега Мекеру. Значи, међусобно су се звали Мекеру.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: И рекли су – крећемо у те планове ако крене нешто друго. План А1 је био да се дигне трафо-станица на Бежанијској коси, да пола града остане без струје. Б2 је план био да се дигне железнички мост и тада нисам чуо за тај план Ц3, тек касније је покојни Душан рекао да треба да се заузме аеродром јер је и тада ЈСО обезбеђивао аеродром.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте ви знали у ком тренутку треба да дође до примене ових планова?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи, тај план је био из тог разговора, значи ја сам баш присуствовао, ако крене нешто наопако.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Пре атентата или после атентата?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: После убиства покојног премијера ако крене нешто наопако да се реализују ови планови.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Пејаковић се враћа из Куле и шта каже?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Пејаковић се вратио из Куле. Звездан му је рекао да они не могу да реагују уопште, да су опкољени и да немају шансе да они сада нешто реагују. Он се вратио, пренео је ту поруку Душану.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колико је то дана било након извршеног атентата, односно од 12. марта 2003. године?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, сада ћу да вам кажем. То је било неких 5 дана након убиства покојног премијера.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Пејаковић је пренео ту поруку. Овај је почео да вилени, да ће видети шта ће он да ради, да ће он да иде лично у Кулу, покојни Душан, да он види да се то дигне. У међувремену, док је он то разговарао са нама, Пејаковић се вратио и то је већ било ујутру око 7-8 сати. Ми смо узели да попијемо кафу, у међувремену је изашла слика, тачније нађена је дрога на салашу тамо где је сакривена била, то је од Ибољке, где је она живела, ту је нађена дрога. Он је тада почео опет да виче: “Ето, шта сада да кажем Јединици, како сада да кажем Јединици, сада ће да мисле о мени, како сада да њих дигнем када су нашли дрогу, сада је све готово, где сада да се кријем... ево сада Ибољка” и њена слика је исто изашла тада, “где сада да се кријем, сада ће човек и тебе да препозна, да си изнајмила ову кућу”.

Тада из Путинаца опет каже ми крећемо, као рекао је да ћемо да идемо за Кулу. Сувајџићу је рекао да ћемо да идемо за Кулу. Ја сам стварно помислио да ћемо да идемо за Кулу. Сели смо у ауто. Пејаковић је возио ауто. Покојни Миле Луковић Кум и Душан покојни и ја сели смо у ауто и нисмо опет знали ни где да идемо. Он је рекао: “Хајде поново да се вратимо за Прогар код оног твог пријатеља” и ми смо се вратили поново за Прогар из Путинаца. Ишли

смо преко неких села. Вратили смо се поново у Прогар. Међутим, Малетић није био ту па га је Пејаковић поново нашао. Онда га је довео у Бојчинску шуму, доле кроз неких 2-3 километара. Пиги је рекао да не може да нам помогне ништа, да се уплашио, да је много полиције, да не зна шта да ради. Онда га је Душан ту и оставио. Није хтео ни да га врати колима колико се изнервирао био, оставио га је у тој Бојчинској шуми, неких 3 километра га је оставио пешке да се врати кући. Одатле смо кренули, не зна ни он, ни ја, ни Кум нико где да идемо. Питао је Пелета: “Пеле, је ли можеш ти да нам помогнеш нешто, где да идемо?” Кренули смо према Лединама. Када смо кренули из Прогара, поново смо ишли насипом. Полиција нас је поново зауставила негде, то је између Ледина и Сурчина.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када кажете полиција вас је зауставила, мислите зауставила је возило у којем сте ви били, да ли је извршена легитимација лица која се налазе у возилу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, полиција нас је зауставила. Ми смо стали. Пејаковић је изашао из тог возила. Ми смо и даље седели у ауто. Он је пришао тим полицајцима који су били наоружани, баш под пуном ратном опремом. Он је њима изашао. Показао им је службену легитимацију и после неких 5 минута се вратио у кола и ми смо наставили даље.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Даље?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Одатле смо кренули на Ледине. Покојни Душан се сетио неког његовог пријатеља. Ту смо отишли у кућу код тог човека.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Чији је то пријатељ?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Од покојног Душана Спасојевића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Знате ли његово име?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, ја знам његово име, сетићу се. Бећир смо га звали. Он живи човек на Лединама, старији човек. Код њега смо отишли, он нас је примио у кућу. Питао га је Душан може ли да нам помогне, да нас прими ту. Он је човек рекао да не зна, да не верује да је паметно да ми останемо ту у његовој кући и да полиција може да дође, да он хоће да нам помогне, али да ето, боји се. Ми смо се ту задржали неких 5 минута, 10 минута и кренули смо према граду. Опет је Душан рекао: “Пеле, како ти немаш никога?” Пеле каже: “Где ја могу да вас...”. “Ајде Пеле, вози нас ти кући код тебе”. Пеле каже: “Одвешћу вас ја кући, није проблем. Ја ћу да се сетим успут”. Кум се, као, сетио неке његове сестре у Жаркову, да она може да нас прими. Пејаковић је мене и покојног Душана одвезао кући код њега. То је исто у Војводе Степе, близу је, то је неки објект био. Није имао ни врата, није имао ништа него ћебе је неко стајало на вратима где је он живео. Ту нас је довео. Ту је још један мали био, неки његов комшија који је био ту. Спавао је. Ми смо ушли. Нисмо хтели да палимо светло. Пеле нас је довезао ту. Оставио нас је код њега у том стану, тачније у његовом стану, где је он становао. И он је са покојним Милетом Луковићем ишао код те сестре у Жарково да види каква је ситуација и да види прво да сви не би ишли тамо, онда је он отишао са њим само да види да ли може она да нас прими и да нам јави шта су урадили. И после неких 2 сата, 3 сата, колико је прошло, Пејаковић се сам вратио. Кума је оставио код његове сестре тамо. Пејаковић је рекао да је његова сестра прихватила да ми кренемо тамо и будемо у том стану. Пејаковић је узео мене и покојног Душана, одвезао нас у Жарково код те сестре. Ми смо ту дошли. То је већ ноћ била, око 9-10 сати. Душан је рекао Пелету да је слободан сада, да може да иде. Поклонио му је и ауто. “Ево ти овај ауто ако ти треба. Пеле, ти не знаш где си нас оставио”. Пеле је рекао: “Мене не интересује ништа”. Једва је и чекао да оде Пејаковић. И то је био задњи контакт са Пејаковићем када нас је оставио у Жаркову. Више са њим ниједан контакт нисмо имали.

Ту смо преспавали. Ујутру смо устали око 5-6 сати. У том стану само једну ноћ смо били, код те његове сестре. Онда је Кум рекао да та његова сестра иде код његовог ујака, да ли може ујак да му помогне негде да га ујак смести. Његова сестра је отишла таксијем, у Барајеву мислим да му ујак живи. Отишла је тамо. Његов ујак је дошао у тај стан са њом код нас. Причао је како, шта, где може да нам помогне. Нашао нам је један стан исто од његовог пријатеља негде у центру града. Сада не знам тај стан. Рекао је сада када падне мрак, да ћемо прећи са њим (он је возио “заставу 101”), да пређемо у тај стан код његовог ујака који нам је нашао од тог пријатеља. Ми смо и отишли у тај стан. Тачније, то је био стан од тог власника који је имао кућу у Мељаку. То је био његов стан. Ми смо отишли код њега у стан. Он је човек нас примио. Рекао је да сачекамо мало сада да прође опет мало времена, да падне мало већи мрак да будемо у том стану и да ће он да нас пребаци са ујаком у Мељак. Тако смо и урадили. Били смо у том стану мало.

Ујутру рано смо кренули, негде око 4 - 5 сати. Кренули смо рано за Мељак, са два аутомобила. Једним аутом је ишао тај човек који је власник те куће. Он је ишао испред нас са његовим “волвом”, а ми смо ишли са ујаком покојног Кума. Нигде нас полиција успут није заустављала. Било је патрола негде али нико нас није зауставио. Дошли смо у Мељак. Дошао је још један пријатељ од тог власника викендице. И он је дошао као да нам помогне ако треба нешто да се купи. Ми нисмо имали телевизор уопште у тој викендици и није било хране, није било ничега. Онда је покојни Душан рекао да оду да нам купе телевизор ујак и тај други човек, да не иде власник те викендице него да оду они, да он остане ту са нама. Они су отишли и купили су нам телевизор, купили су нам храну. Долазили су ту, седели смо – како ћемо даље, шта ћемо. Па да будемо ту два, три дана па да одатле идемо у село код покојног Душана Спасојевића негде или да видимо где можемо да се сакријемо. Али била је поента да нам тај ујак помогне даље где можемо да идемо.

Ми смо, кажем вам, боравили пар дана у Мељаку. Прво нам је ујак доносио храну. Други дан је ујак дошао и рекао је да му је пришао полицајац један тамо где он живи и да му је рекао да води рачуна шта ради, да га полиција прати и да се мане тог посла. Ујак је схватио то као упозорење да га је тај пријатељ, вероватно полицајац, упозорио. Дошао је код нас и рекао је да он више не може да дође да нам доноси храну, него да ће наћи сестрића, тачније брата од Кума, неког из села који живи ту негде близу у Жаркову, не знам тачно где живи, да ће он да долази и да нам доноси храну. Ујак више није ни долазио. Тај дечко је дошао сутрадан, донео нам је да једемо. Ми смо њега поново слали да ли може он негде да нас пребаци да купимо нека кола, одатле да одемо у село, како, да ли има он неку викендицу код неког његовог пријатеља. Он је рекао да ће да види шта може да уради. Значи, ако може он да нам нађе нешто исто, да ли да се селимо одатле, да ли је добро ту или није. Трећи дан како је овај дечко нама доносио храну, није се појављивао, а договор је био да се појави, значи чим падне мрак да он дође и да нам донесе храну. Међутим, тај дан га уопште није било. Неких два, три сата уопште се није ни јавио, ништа. Мислили смо да нешто није у реду и чекали смо, значи већ је било око 8-9 сати увече отприлике. Он се и даље није појављивао. Покојни Миле Луковић је окренуо телефон од њега кући, пошто смо имали телефон, значи не мобилни, нисмо користили. Било је мобилних телефона код Душана Спасојевића у торбици, али није их палио уопште него је фиксни телефон користио из те куће. Окренуо је кући од тог дечка који је требао да дође. Јавио се ваљда његов отац. Он је питао – како си, он је рекао – погрешили сте број. Значи, дао нам је до знања да је полиција дошла кући код тог дечка што нам је доносио храну. Онда смо ми одлучили да напустимо и опет не знамо ни где да идемо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одакле вам је то познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, зато што се све дешава у кући у Мељаку. Ту смо били нас тројица и седео сам ту са њима када је Кум обавио разговор телефонски, када је звао тог дечка што се није појавио да нам донесе храну. Значи, Кум и Душан доносе одлуку да напустимо кућу у Мељаку, да је полиција кући код њега, да је питање када ће да дође полиција у Мељак јер чим су отишли кући код њега, овог дечка су га ухапсили већ. И ми значи узимамо, пакујемо своје ствари. Свако од нас је имао путну торбу. Спаковали смо ствари. Покојни Душан је прво обукао панцир. Имао је панцир, “спидфајерку” једну црну. Међутим, она му је била много тешка. Није хтео да је обуче, него је оставио ту. Нисмо имали кључ од улазних врата, нисмо могли да изађемо кроз врата, него смо искочили. Хтели смо да изађемо кроз прозор и тако смо и урадили. Кум је отворио прозор, имао је шалоне позади. Прво је кум искочио, покојни Душан и ја. Када смо изашли, зачули смо, тачније почели су да вичу “Стој, полиција!” Ја сам почео да бежим према тој огради, покојни Душан је стајао код гараже једне, лимене гараже, то је иза куће где има воћњак. Миле Луковић Кум је стајао поред десног прозора, у том воћњаку.

Када сам зачуо “Стој, полиција”, ја сам прескочио једну ограду, жичану ограду сам прескочио. Ту ми је испала капа и моје ствари су испале и почео сам да бежим. Тада сам чуо рафале, рафалну паљбу сам чуо и појединачну паљбу. Значи, то је оно што сам ја чуо у том тренутку и ја сам и даље наставио да бежим, нисам стајао уопште. Ишао сам кроз неку шуму, која се налази у близини, одмах иза те куће. Ту сам падао, повредио сам био и ногу, неких 15-20 минута сам ишао, трчао колико сам имао снаге и дошао сам до једног пута. Тај пут сам прешао и како сам прелазео тај пут, видео сам да пристиже велика колона возила. Онда сам лежао у јарку поред пута. Видео сам да долази и хитна помоћ и телевизија, за снимање, оно што су снимали, и полиција, и комби. Значи, било је доста пристизало полиције. Ја сам и даље стајао у том јарку, лежао сам доле, чак је и полиција стајала поред мене, окренута мени леђима. Значи, на неких два метра сам лежао од њих. Један се чак окренуо и вршио је нужду поред мене. Ја сам мислио да ће ме тада видети, међутим, није ме видео. То је трајало отприлике неких сат и по, два, колико ја могу да се оријентишем. После тога су кола почела да се повлаче, да одлазе једна кола, да одлази хитна помоћ, мртвачка кола, и друга кола која су била после неких два - три сата, колико се ја сећам али не могу тачно да се оријентишем. Почели су да се повлаче и они и полиција. Ја сам то све гледао, стајао сам поред пута. Ја сам после тога решио да устанем и нисам ни знао где идем, како идем, ни где ћу да идем, једноставно сам ишао негде, неким њивама, неком мочваром, једва сам и ходао, ноге су ми биле скроз, значи не поломљене али угануте, и негде пред зору сам нашао неку викендицу где сам гурнуо врата доле од неког подрума. Ту сам и ушао, значи колико сам могао да се загрејем од неке сијалице. Ту сам седео унутра, чекао сам опет, нисам ни знао шта да радим. Једино ми је било у глави како да дођем кући да видим децу и жену, само ми је то било, нисам знао ни где се налазим ни како ћу доћи. Ту сам био тај цео дан у тој викендици.

Када је пао мрак кренуо сам негде, нисам ни знао где, опет сам неком стазом ишао и опет сам дошао на неки “Ера петрол” или мотел “Ера”. Ту сам дошао. Питао сам једног човека који је стајао на аутобуској станици кад има аутобус за Београд, он каже – сад би требало да наиђе. Ушао сам у “Ласту” аутобус, сео, купио карту, дошао до железничке станице. Значи, нико ме није зауставио нити је ико улазио у аутобус. Са железничке станице сам сео опет у аутобус, дошао до Сурчина и дошао до своје куће. Значи, кад сам дошао кући жене ми није ни било кући, никог није ни било кући. Ја сам се мувао ту око куће. После неких 5 минута или 10 жена је дошла и видела ме, почела да плаче. Ја кажем – где си била, каже – била сам у полицији. – Зашто си била у полицији, каже – била сам да се ти предаш, да изађем на телевизији да се ти

предаш, хтели смо ја и деца. Ја сам се договорила са њима, они су ми рекли да доведем децу и да ме позове она да се ја предам. Ја сам рекао – немој више да идеш у полицију, немој да радиш то, видећемо полако шта ћу. Ту сам се мало смирио, дала ми је неке лекове да попијем за смирење пошто сам сав био отекао. Одатле сам рекао – где да идем, она каже – ајде у кућу ући код мене, где да идеш, ја не знам. Ја кажем – отићи код једног комшије, питај га како је, шта, питај околу онако. Она је отишла код једног комшије, није било шансе да мене неко прими од тих комшија уопште.

Сетио сам се једних пријатеља, тачније рођака који живе исто у Сурчину, али они имају као неку, није то викендица, то је камп један где су они имали на уласку у Сурчин неку земљу и ту су они боравили и лети. Ја сам се сетио тога, рекао сам Јаци да ми нађе бицикл и да ћу да одем ту и да она, ако буде могла касније, или кад може да дође, нек ми сад спреми храну да имам да једем и да ми донесе неки чај и нешто и тако сам боравио. Она ми је доносила храну да једем и ту сам нонстоп био. Како је време одмицало, размишљао сам у глави и како да идем, и где да идем. Решио сам да напустим земљу. Међутим то нисам могао да урадим док је трајало ванредно стање и док је била “Сабља”. Тек кад је све то прошло, ја сам имао фалсификован пасош са којим сам ишао у иностранство. Тај пасош ми је урадио Милош Симовић. Имао сам визу која је била на годину дана. Мислио сам како ћу да одем у иностранство, где да идем. Позвао сам свог брата, имао сам свој камион шлепер тада у то време. Питао сам брата да ли хоће он да ме одвезе до Македоније а ја ћу даље да се снађем како ћу да идем. Он је рекао – важи. Договорио сам се са њим све. Сео сам у камион нормално са њим као возач, отишли смо на македонску границу, прешао сам камионом легално, јесте ми пасош био фалсификован, имао сам визу. Ту ме је он оставио у Македонији и ја сам одатле даље прешао из Македоније у Грчку. Тамо сам боравио једно време. Изнајмио сам касније и стан. Био сам у Паралији, био сам у Ханајотију, Халкидикију, па сам касније изнајмио један стан. Тамо сам се упознао са једним Грком. На плажи сам се упознао са њим, ту сам се мало зближио са њим. Он ми је помогао да изнајмим тај стан. Ту сам и боравио у том стану. Жена ми је долазила у Грчку.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колико пута?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Моја супруга?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па ја сам не знам да ли три или четири пута ми је жена била у Грчкој. Имала је визу своју са којом је долазила тамо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: У ком месецу сте ви прешли у Грчку?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је био мај месец, крајем маја. Тада сам прешао у Грчку и тамо сам боравио. Нисам живео нормалан живот. Већином сам живео у том стану. Кад је било лето одлазио сам на плажу јер је мање упадљиво било. Ту у Солуну нико није боравио од људи, Солун је празан. Онда сам одлазио тамо, изнајмљивао бунгалове, био на плажи и враћао се у Солун. Као што сам рекао, жена ми је долазила. И како је време одмицало, жена ми је рекла колико је...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како сте са женом одржавали комуникацију?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Молим?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како сте са женом одржавали комуникацију?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Са женом сам се чуо телефоном. Значи, она је мене звала или са говорнице или сам ја звао њу. Имао сам мобилни телефон. Или сам ја звао из Грчке, или је она мене звала. Чуо сам се телефоном са њом када је она боравила овде. Обично је она ишла на

говорницу да она мене зове са говорнице. Причао сам и са децом. Децу ми је доводила, не стално, али често ми је доводила децу на говорницу па сам и са њима причао телефоном.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте још са неким одржавали телефонску комуникацију?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па јесам, причао сам. Чуо сам се са братом, чуо сам се Биљаном Кајганић. Чуо сам се са њом доста пута.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како са вашим браниоцем адвокатом Биљаном Кајганић, на који начин сте одржавали ту телефонску комуникацију?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Она ме је исто звала са говорнице. Тада када сам се чуо са њом, ја сам имао грчки број, а она је мене овде са говорнице звала на тај грчки број који сам ја користио. Тако смо се ми чули и комуницирали.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је то било уговорено и да ли сте имали уговорено време комуникације, периодично, колико су дуго трајали ти ваши разговори и о чему сте разговарали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па није било договорено време уопште. Значи могла је да ме зове, јер тај телефон је мени био упаљен нонстоп и она је мене могла да зове нонстоп. Чак ми је слала папире све оне који су били овде у суду, дискете ми је слала. Жена када ми је дошла у посету донела ми је то. Рекла ми је колико јој је Биљана Кајганић узела пара, узела је око 70.000 евра, да она мора да плати вештаке што се тиче “Лимеса”, да је са њима преговарала у вези вештачења тога и да мени треба...

Председник већа, судија Ната Месаровић: А шта да вештачи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па да он извештачи у моју корист да то није могао да буде атентат код хале “Лимес”, да њима мора да да неких 15.000 до 20.000 евра, да мора да плати те људе који ме јуре да ме убију, да је мени живот угрожен, да мора да плаћа те информације, а да мене људи јуре, да ме Чуме јури да ме убије, да ме јуре неки људи из Босне, да је она била на тим састанцима.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само мало. Када вам она помиње те људе из Босне и зашто би вас они јурили да вас убију?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Она је прво спомињала што сте тиче вештака и што се тиче моје угрожености, то је прво говорила мојој жени. А касније, значи пред моју предају, када сам ја решио да се предам у Грчкој, тада је она, ја сам још био на слободи, чуо сам се са њом и тада је она мени говорила да ми је живот угрожен, да ме јури Чуме. Питао сам је баш: “Биљана, због чега си узела мојој жени толико пара, да ми објасниш само о чему се ради”. “Па морам да плаћам, Дејане. Ти не знаш да је теби живот угрожен, да те јури Чуме, да људи траже паре”. Ја кажем – ако су ми другови, они неће тражити паре за мене, Биљана. “Дејане, немој ти, ја то све контролишем”. Значи, то је све пред моју предају, значи још се нисам ни предао. Ја сам разговарао са њом па сам јој рекао: “Биљана, види, ја хоћу да се предам, значи више овако не вреди, кажи ти мени шта ти мислиш, Биљана, како ћу ја. Значи нема проблема, узела си паре, колико мислиш мени још да узмеш пара. Можеш ли ти мене да ослободиш одговорности?” Каже: “Дејане, ту нема доказа, никаквог доказа нема, немој ти да се секираш, ништа они немају за никога”. Ја кажем: “Биљана, ја не бих рекао баш тако као што ти мени причаш, ја се не разумем у то, али ја не верујем да нема доказа, знам шта сам радио све и какви докази имају и од станова и отисака”.

То су моји разговори које сам ја са њом причао. Ја сам рекао: “Биљана, ја хоћу да се предам”, она: “Е добро, Дејане, немој да се предаш тако, видећу ја да ти то организујем, Дејане”. Ја кажем: “Биљана, хоћу да се предам, да одем у полицију и да се предам и готово”. “Не, Дејане, не смеш да се предаш. Ево сад ћу ја да видим са Бобаном Миливојевићем, са Легијом, он ће да види како ћеш

да се предаш. Доћи ће људи по тебе. Не смеш да идеш у полицију”. Ја сам рекао: “Добро, Биљана, нема проблема, како ти мислиш, шта мислиш?” Она каже: “Ево доћи ће људи по тебе одавде из Београда.” Ја кажем: “Који су то људи који ће доћи по мене?” “Па небитно је, Дејане, знаш ти те људе”. Кажем: “Кажи ми, Биљана, да знам ко ће доћи по мене”, каже: “Не могу, Дејане, преко телефона да ти причам, ти знаш људе који ће доћи, или ће ти направити пасош, али могуће да ћеш прећи и у хитној помоћи као болесник, па да те они пребаце из хитне помоћи из Грчке овамо”. “Добро, Биљана, није то баш једна граница да бих ја могао, али добро, чекаћу да видим шта ти кажеш” Каже: “Легија те пуно поздравља, поздравља те Миливојевић, немој да ти падне на памет да идеш у полицију да се предајеш”. Ја сам рекао: “Добро, нема проблема”.

То је био тај дан, други дан, па трећи дан, па пролази време. Ја кажем: “Биљана, шта се дешава?” Каже: “Нећемо то, сада ће тебе да зову неки људи, зваће те један Грк, то је пријатељ од Милорада Улемека Легије који живи у Грчкој, зваће те он, сад ће он да те преузме са неким људима, ја сам дала твој телефон”. Ја кажем: “Биљана, ко ће сад, који су то људи?” Мене су звали неки Шиптари и звао ме тај Грк да они дођу по мене негде са камионом па да ја одем код њих. Ја сам рекао Биљани да то не долази у обзир. После неких пола сата ме је звала супруга од Милорада Улемека Легије, као због чега ја нећу да одем са њима да се нађем. Ја сам рекао да не могу да се нађем. Значи, ја сам на улици овде, ви мени 10 дана говорите доћи ће овај по мене, доћи ће онај, сад ме водите код тих људи. Рекли сте Грк ме је прво звао, па ме звао неки Шиптар. Александра, нема проблема, ево сад ћу ја да се спремим, само ви сачекајте, договорите са њима где они мене да чекају а сад ћу ја њима да се јавим и да одем где они кажу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То сте рекли, коме?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Александри.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ивановић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, Александри Ивановић. Ја кажем ево сад ћу ја, само ти њима говори, кажи том Албанцу да само спакујем ствари и долазим и ту сам узео тај телефон, покидао сам телефонску картицу и тад сам и први пут назвао кући. Јавила ми се жена. Рекао сам – Јацо, слушај ме, ја сад идем да се предам, идем у конзулат, тамо ћу да се предам. Ти назови нашу полицију и кажи да сам ја звао кући. Тад сам и први пут звао кући на мој број. Кажи да сам ја тебе звао да идем да се предам. Ту сам завршио разговор са својом супругом. Оне телефоне сам побацао. Легијина жена је звала, Александра, било је ту још убеђивања од Биљане Кајганић да ме она припрема шта да радим, код кога ћу да дођем, шта да кажем...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па када ме ти људи преузму, када ме доведу овде код неких људи.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко су ти људи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имају ли везе са судом, са тужилаштвом, са ким?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Полиција није.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Него?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То су неки људи који су, ја не знам, то вероватно Миливојевић боље зна и мој бивши адвокат јер су они организовали код тих људи и да онда ја причам и за Чеду, и за Бебу, шта ће они мени да кажу. Чак је тражила од мене да она дође у Грчку, да...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Са ким да причате?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Молим?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Мало пре сте рекли да вам је Биљана Кајганић рекла да се неки људи који нису из полиције...

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па сте онда после тога поменули, кога?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па не знам, они су ми само рекли да ме ти људи пребаце кад будем стигао овде у Београд код тих људи који ће да ме сачекају, да онда ја причам њима за Бебу, за Чеду, као што је био и сценарио онај када је Бобан Миливојевић организовао код њега у канцеларији да ја причам и против покојног премијера да је он радио са мном дрогу, када је дошао Бобан Миливојевић и онај сниматељ са ТВ Пинка...

Председник већа, судија Ната Месаровић: О томе ћемо после. Добро. И ви сте се предали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, звао сам своју супругу, рекао сам јој да идем сад у конзулат да се предам. Она је рекла – добро, уради како хоћеш. Значи, ја сам рекао – назови полицију и кажи да ја идем да се предам. Значи, више ме ништа не интересује, нећу никога да чекам, значи не интересује ме ни Легија, ни Биљана, ни нико ме не интересује. Отишао сам у наш конзулат тамо код полицајца једног, то је грчки полицајац који чува наш конзулат. Ја сам му рекао проблем, Миленковић Дејан, он ми је рекао да не разуме, ништа ми није одговорио. Док сам ја разговарао са њим, значи док сам изговорио своје име, пришла су двојица полицајаца два Грка и рекли су ми – хајде са нама. То је било моје хапшење и предаја. Значи, нису ми рекли ни ко сам ни шта сам него чекали су да ја дођем. Ја сам видео после да су они све знали, моје телефонске разговоре су имали снимљене, кога сам ја звао овде у Србији, где сам спавао, све је полиција њихова тајна имала, те разговоре, ко је требао да дође по мене, где сам живео, шта сам јео, све. Значи, они су мени једноставно рекли, значи када сам ја изговорио речи – проблем, Миленковић Дејан том полицајцу у кућици, Грку, они су дошли и рекли су ми само – Багзи ајде, ставили су ме у кола и отишао сам у неку њихову зграду испод доле у земљи која се налази, мислим да је то тајна полиција и прве речи које су ми биле од тих неких њихових официра, сви су били у цивилу, рекли су ми, тај један, пошто прича српски језик, рекао ми је да бих добио батине да сам отишао са овим људима који су ме звали. То су биле прве речи које су ми рекли и да сам добро урадио што сам дошао код њих.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Тамо сте провели време у екстрадиционалном притвору, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи, причао сам са њима како, шта, о необавезним стварима. Њих није интересовало, рекли су ми да они немају право да са мном причају ни о премијеру и да имају све о мени овде и рекли су ми само – немој да нас лажеш нешто сад кад те будемо питали. Одмах ћемо да ти кажемо, бићемо искрени према теби, будеш ли нас лагао, нећемо тако да разговарамо са тобом, а прво ћемо да ти кажемо да све имамо о теби, и онда су ми напоменули где сам купио кера, све, све. Видео сам да све знају. Међутим, они су рекли да према мени немају никакве обавезе да чекају, да имају проблем један због потернице, јер ја нисам имао излаз, имао потерницу тада. Тад су ми рекли да имају проблем, да морају да ме воде у суд сада због прекршаја, као, што сам нелегално ушао у земљу, јер немају на основу чега да ме држе али да ће то кратко да траје и да ће ме онда ставити у притвор, у посебну њихову јединицу, да ће да брину о мени и да чекам да ме испоруче нашим властима.

Ја сам од тада почео телефоном са Биљаном Кајганић поново да разговарам. Она је дошла код мене, рекла ми је да не смем да будем заштићени сведок, да ми то не пада на памет. Рекох због чега, Биљана, ми говориш то? – Онда мораш да говориш, Дејане, истину а ти знаш да то не можеш да кажеш. Рекох – добро, Биљана, како ти кажеш, ако не могу да будем сведок, не могу. – Немају ништа они, Дејане, само сведок сарадник не смеш да будеш. И то су те њене приче, долазак њен, одлазак.

Међутим, даље шта се дешавало. Она мени каже да ће она да се жали неким судовима тамо за људска права, не знам ни ја шта. Ја кажем – Биљана, немој да се жалиш уопште овде, хоћу што пре да идем кући да видим своју децу, немам разлога да остајем овде у суду. – Не, Дејане, то траје 5 дана, 10 дана ти си за 15 дана већ у Београду. Ја то морам да урадим формално али ти немој ништа. Ја сам се чула са Александром, са Легијом, ми смо нашли још једног адвоката, Дејане, који је тамо у Атини главни за то, он ће то све нама да заврши. – Добро. Пролази време, значи 15 дана, месец дана, два месеца, ви сте видели колико сам ја остао. Ја је питам – због чега, Биљана, остајем, шта се то дешава. Ево сад ће, за два дана, три дана, за пет дана кући. Пошто ми је већ било сумњиво, искрено да вам кажем више јој нисам веровао ништа, ја сам рекао – добро, Биљана сачекаћу ја све што ти кажеш, значи ја ћу тако да радим.

Ја сам звао једног дечка из затвора који разуме српски језик и прича и грчки. Дао сам му моје име и презиме том неком суду, пошто је мени Биљана рекла где се све то налази, ти предмети и све то, да ме испоруче за Југославију. И он је дечко назвао тог адвоката једнога, адвокат је рекао да мојих папира нигде нема, да су моји папири сакривени негде, да они не постоје у суду, да их нема у писарници нигде и да они мене не могу да испоруче док не пронађу те папире. И онда сам се ја ту већ изнервирао и рекао сам – Биљана, због чега ме лажеш, где су моји папири, због чега мене не могу да испоруче? Каже – о чему ти причаш? Ја кажем – мојих папира нигде нема у суду, нестали су папири. – Немој ти, кога си звао, сад ћу ја да зовем тога адвоката, дај ми број његов да га ја зовем, немој ти њега да зовеш, рекао је Легија да ти њега не зовеш уопште, да је то јак човек, да се ти не мешаш, зашто си то радио? Онда сам видео шта је. Појурио сам преко овог другог адвоката да они донесу то решење да ми се нађу папири. Нашли су ми папире негде где су они затурили, како су урадили и шта, и кад су то завршили онда су ме испоручили.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, и кад сте дошли овде у Србију?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Када сам дошао овде, значи, ја сам у међувремену отказао пуномоћје Биљани Кајганић, пре него што је и почела овде да ме брани. Жена ми је нашла другог адвоката, Николу Гавриловића, исто ми је жена нашла преко Александре, као добар адвокат. Значи, он је дошао ту код мене. Међутим, одмах сам видео исто, да је и он и Биљана, и Александра, да су сви адвокати повезани ти који су долазили код мене, и са Бобаном Миливојевићем и са Легијом. Значи опет да чекам да се промени специјални тужилац, да не будем сада сведок сарадник, упутства добијам од Милорада Улемека шта да радим, да ћу да добијем да је Нинослав Костантиновић извршио убиство покојног премијера.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко вам је то рекао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Никола Гавриловић, то ми је Легија поручио преко Бобана Миливојевића, да је Нинослав Костантиновић извршио то са још неким људима, али да ћу тачно да знам, да ћу да добијем тачна упутства да не идем сада код Јована Пријића, да је он готов, да ће њега сада да смене, да чекам да дође нови специјални тужилац и да онда ја њему сервирам ону причу шта они мени буду хтели и шта буде рекао Легија. Међутим, ја ни на то нисам пристао, звао сам своју супругу и рекао сам јој – Јацо да попричамо ја и ти искрено...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли су вам онда они дали, сећате се кад сте изашли први пут пред судско веће?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сећате ли се ваше одбране?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, како да не. Сећам се моје одбране.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли је сами саставили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не то смо саставили заједно Бобан Миливојевић, Никола Гавриловић и ја.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Никола Гавриловић, адвокат који ме је бранио тада, он је носио тада Бобану Миливојевићу да прегледа то. Он ми је откуцао на машини то писмо, како шта, Бобан је то брисао, додавао је, шта сам ја саставио он је обрисао, да сам се ја случајно налазио у тим околностима, са тим политичарима, значи то је било оно...

Председник већа, судија Ната Месаровић: А оно “бабе и жабе” и “крокодили” и “велика бара” и “мала бара”?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сад ћу да вам кажем. Циљ је био њихов да ја увучем у убиство покојног премијера Чедомира Јовановића и Бебу Поповића. Значи, исто се даље све настављало. И пре, после “Лимеса” када су ме водили, тако се и даље наставило све исто. Значи, даље Легија сад тера тезу да ја умешам Чеду и Бебу. Значи, ја њих нити могу да мешам за убиство, ја за њих могу да кажем друго шта су радили и да ли је то био Чеда, или Беба, или Легија небитно је уопште овде о томе. Битно је да ја кажем оно што ја знам и моја сазнања да изнесем овде. Значи, они су ишли и даље на ту тему, значи...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да кажете истину?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. Само да кажем истину. Значи, па био то Звездан или Легија, и Човић, и Чеда, и Беба, мене не интересује нико. Значи, ја могу сваког да погледам од њих у очи и ово што сам испричао да сваком кажем од њих. Никог од њих нећу лажно да оптужим.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Значи, она одбрана коју сте ви изнели први пут пред већем, није ваша?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не могу да вам кажем да није, да ми је само донео написано Никола Гавриловић, него ћу вам рећи истину. Ја кажем четири, пет речи, онда Никола Гавриловић каже две три речи, па ћемо овако Дејане, е ово немој да кажеш овако, Дејане, па је онда однео Бобану Миливојевићу, па је Бобан Миливојевић убацивао, избацивао. Значи, сва тројица смо заједно писали.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А ко вам је то пренео?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Никола Гавриловић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли ви то добили повратно написано, ту одбрану коју је требало да изнесете?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Добио сам написано, откуцано на машини. Прво смо писали ја и Никола Гавриловић руком све, онда је он отишао код Бобана Миливојевића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И онда сте ви отказали Николи Гавриловићу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па отказао сам пуномоћје после мог разговора са супругом и када сам њој рекао – Јацо, значи мени је једини спас, да се не лажемо, да будем заштићени сведок и какав-такав живот да проживим, хоћеш ли да ме подржиш ти у овоме или да останем у затвору 40 година, ови адвокати све што си их нашла, сви раде против мене, ником није у интересу да ја изађем, Јацо, а ти сада ако хоћеш, значи ја бих да откажем и овом адвокату, да нађемо једног адвоката кога не познајемо, који није умешан међу овим адвокатима. Да ли ме разумете, да неко дође са стране. Тако сам и нашао неког адвоката који је бранио нешто сасвим без везе. Прве речи моје су биле када је он дошао код мене – да ли ме ти подржаваш да ја будем заштићени сведок, да ли можеш да ми закажеш састанак код Јована Пријића, е то је било све. Он ми је рекао да може и то је било.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, а када сте говорили данас овде о Мељаку, тамо где сте били са покојним Душаном Спасојевићем и

Милетом Луковићем, рекли сте да сте сва тројица имали торбе. Мене интересује да ли вам је познато да ли су они имали нешто од оружја, ако јесу, која је то врста оружја и да ли знате шта су имали у торбама и да ли је било новца, да ли сте сва тројица имали новца, и ако јесте, да ли знате која је то сума?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Свако од нас је имао путну торбу. Од оружја је био једино покојни Душан Спасојевић норужан са пиштољем једним, малим, то је добио на поклон од Пажина, да је њему Душан Михајловић поклонили у вези Макине, једино то је имао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Који је то пиштољ?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па то је ...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па пошто сте се ви бавили тим пиштољем, примали наоружање, скидали бројеве, знате вероватно о којем се пиштољу ради.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, то је кратка "берета", најновија, 9 мм. Једино је тиме био наоружан покојни Душан Спасојевић. Ја нисам имао оружје, ни Луковић није имао оружје.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ни Миле Луковић није имао оружје?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А новац?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Што се тиче новца, јесте у једној торби било негде укупно можда око 10 до 15.000...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Код кога?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У те три торбе неке, да ли је то била Кумова торба или моја торба, али све три торбе су, значи, и моја је торба тамо остала, значи укупан новац је био негде око 10 до 15 хиљада евра.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Откуда вам је то познато колико су они имали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па зато што је тај новац донео Сувајцић. Тај новац, то нам је сав новац што је био од укупног, пре почетка, и свега овога било је негде укупно око 40 до 50 хиљада евра јер је то Сувајцић рекао Душану када је донео у стан од тог пазара.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где је то донео Сувајцић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У Војводе Степе горе. Сувајцић је донео баш у тај стан и рекао је да има око 50 хиљада евра. Значи, ми више пара нити смо имали код нас, нити је било много пара као што се прича.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажете донео је Сувајцић тих 50 хиљада евра. Је ли вам од тог новца, вама лично дао Спасојевић нешто или сте ви већ били понели нешто са собом?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, ја ништа нисам имао од новца.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ништа нисте имали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, све је остало у тој торби. Плаћали смо станове. Онај изнајмљени што сам вам рекао у Прогару, викендицу ону изнајмљену, то је плаћано. Грејалице што смо куповали, када је слао Пејаковића на пијацу, за храну.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И још нешто ме интересује. Када сте излазили кроз прозор из ове куће у Мељаку, да нам кажете, да ли је тај прозор био окренут ка путу или ка унутрашњости дворишта те куће? Колико је кућа имала прозора са лица, да кажем према путу. Колико пута тамо ка дворишту? Ви сте рекли редослед којим сте искакали из куће, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ви сте последњи искакали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Прво Миле Луковић, покојни Душан Спасојевић и ја. Тај прозор се налазио иза улице, значи окренута су два

прозора била према воћњаку, а било је два прозора која су се налазила према улици.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Значи, само сте један отворили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Само један тај прозор смо отворили, а ове прозоре који су гледали на улицу, ту смо ставили ћебад. Једно ћебе смо били ставили и закуцали ексерима да не би светлост од телевизора са улице се видела, да некога има у тој кући. Била је још једна просторија, исто прозор који се налази са улице, али ту исто нисмо улазили уопште.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Све то што сте описали, редослед како искачете кроз прозор, интересује ме у ком тренутку ви чујете тај глас: “Стој, полиција”. Ко се налазио напољу, да ли сте сва тројица већ били искочили кроз прозор напоље или не? И реците нам које је то доба дана било кад сте искакали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи, то је већ био мрак, а сад да ли је то било око 8 сати или 9 увече, значи већ је мрак био пао, то сам сигуран, можда око 8 или 9 сати. Сва тројица смо били напољу. Покојни Душан је кренуо од тог прозора према гаражи неких 10 метара је кренуо већ од куће и ја сам био, малтене...

Председник већа, судија Ната Месаровић: То је било десно?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Право. Како се излази кроз тај прозор право, мало више улево када се гледа са тог прозора, а Миле Луковић Кум је, значи, како је затворио те шалоне када је он остао, ми смо кренули, ја и покојни Душан према доле, према тој гаражи. Он је затворио те шалоне и остао је са десне стране према том воћњаку. И тада сам ја зачуо “Стој, полиција”.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли чули један глас, више? Јесте ли чули да се неко креће око куће? Да ли сте уопште нешто чули, да ли знате одакле је долазио тај глас?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сад ћу да вам кажем. Значи, када смо искочили кроз тај прозор и када је Миле Луковић покушавао, био је неки лим доле, нешто је лупило када смо ми скочили доле, онда је Миле покушао, не покушао него је гурао да затвори те шалоне и шалони су почели да шкрипе и како је газио на тај лим доле. А ја сам већ, значи, видео неку сенку, значи уопште ја нисам видео ни много полицајаца ни свега да је било, али ја сам видео ту сенку неког човека, неких 30 до 40 метара од нас. Ја сам баш рекао тад – пази, ено га комшија неки, да не помисли да сада крадемо, да обијамо викендицу, да не зове полицију. А тај глас је допирао одатле где сам ја видео ту сенку. То је на неких 30 метара било удаљено од нас.

Председник већа, судија Ната Месаровић: После тога “Стој, полиција”, колико је дуго прошло док нисте чули рафалну паљбу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи “стој полиција”, ја сам прескочио и почео сам да трчим тих 10 метара, колико има до те ограде, прескочио сам ту ограду и почео сам да трчим још неких можда, не знам ни ја колико, после 20 до 30 секунди сам чуо рафалну паљбу и појединачну.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Још нешто ме интересује. Да ли сте ви икада видели снајперску пушку из које је пуцао Звездан Јовановић из Гепратове и убио премијера Ђинђића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, нисам. Само сам видео пушку, као што сам вам рекао, малокалибарску, коју сам донео Звездану Јовановићу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имате ли још нешто да кажете у свом слободном излагању у вези овога свега или ћете да вам постављамо питања?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па можете ми постављати питања. Како ви кажете.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Главни претрес ћемо наставити саслушањем сведока сарадника Дејана Миленковића. Пре него што почнемо саслушање сведока сарадника, морам да упозорим људе који су запослени у овој згради, а који имају електронске уређаје, телевизоре, видео рикордере, с обзиром на одлуку већа која је гласила да се не дозвољава емитовање видео записа са овог главног претреса, да се то односи и на људе који имају у својим кабинетима или радним просторијама телевизоре или видео рикордере да не могу вршити снимање и коришћење таквих видео касета јер зна се да странке могу тражити, с обзиром на законску процедуру, да видео запис чини саставни део транскрипта и да ће се то омогућити, али овако неку другу врсту емитовања веће је забранило док се не донесе пресуда. Према томе, то би било неовлашћено преснимавање и у том случају направимо попис тих кабинета и људи који су били на данашњи дан у њима и евентуално коришћење сматрало би се кривичним делом и поднела би се кривична пријава.

Молим вас, доведите сведока.

Јесте ли се одморили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можемо ли да наставимо?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Може.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Данас сте говорили о људима из политике који су евентуално умешани и који су знали за одлуку Душана Спасојевића и Милорада Улемека о припремању атентата на председника владе покојног др Зорана Ђинђића. Ви ћете морати прво да нам објасните одакле вам ти подаци. За које контакте знате да је имао Душан Спасојевић са господином Небојшом Човићем и са господином Шешељом? У које време су се ти контакти одржавали? Ко вам је рекао да су они имали сазнања о томе и да су учествовали на било који начин, где сте ви били, које је то време кад сте сазнали за те информације и ко је још био присутан у том тренутку када ви сазнајете за то? Затим, мораћете да нам објасните да ли вам је Душан Спасојевић и остали који су учествовали у атентату, говорио о томе шта је циљ убиства премијера др Зорана Ђинђића, шта би се десило и шта се дешава, који је био њихов план, због чега мора да се изврши то кривично дело и који су њихови планови били даље? Да ли би то значило да долази до промене власти или евентуално нешто друго? Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Што се тиче њиховог циља који је био да се убије покојни премијер др Зоран Ђинђић, то је био страх од хапшења и губитка оних људи које је Милорад Улемек Легија имао у Државној безбедности, смењивање Брацановића и тих људи на које они више нису могли ни да рачунају, ни да се ослоне, јер нису имали више никога у тој влади која је тада била, да би они могли да се ослоне на то као што је било на почетку док нису сазнали, Чедомир Јовановић кад се дружио са њима, док није видео шта је то, кад је био протест и побуна, како зову, Јединице за специјалне операције. Циљ је био да се сруши влада, да се направи хаос у држави, да се доведе Војислав Шешељ на власт и ето као да су они опет сада ту нешто помогли и урадили, јер више нису имали нигде упоришта, ни у полицији, ни у политици да би могао Легија да се ослони на те људе, као што је имао неке контакте са покојним премијером. Када је покојни премијер рекао њему и Буха Љубиши да он постаје премијер, да све што су имали да забораве, ако имају неки проблем да он хоће њима да помогне, да не испадне да је покојни премијер овде некога слагао. Ви знате и оне приче о 5. октобру да је он помогао да дођу на власт, он и покојни Душан, што није тачно уопште. То ћу вам објаснити. Крајњи циљ њихов је значи промена власти и довођење нових људи којима би могли они опет једно време да манипулишу и да се и даље баве криминалом.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте ви чули од људи који су били на врху земунског клана, изјаснили сте се малопре да је то био Душан Спасојевић уз помоћ првооптуженог Милорада Улемека, онда Миле Луковић Кум, да ли сте ви од њих чули које би то нове структуре дошле на власт и шта вам је о томе речено?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Они су Војиславу Шешељу причали да је покојни премијер издајник, да он хоће да испоручује људе за Хаг, да премијер није никакав Србин, да су они патриоте ове земље и убеђивали су Војислава Шешеља да он остане, јер сам ја одлазио исто у Батајницу и са покојним Душаном Спасојевићем и Милорад Улемек Легија када је одлазио код њега, да он не иде за Хаг, да остане, да су њима потребни ти људи овде јер онда би он дигао велики број људи, масу би дигао Војислав Шешељ. Међутим, он њих није послушао. То је 5-6 контаката било са Војиславом Шешељом. Чак је Војислав Шешељ и тражио од покојног Душана да он убије Гашу Кнежевића успут, чисто из разлога зато што је Гаша Кнежевић негде са неког факултета избацио Војислава Шешеља. Није могао да предаје или тако нешто. Значи, сводило се на то да придобију неког, која ће политичка партија да стане иза њих.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли су они знали која је то партија која би стала иза њих? Да ли вам је то познато? Да ли су вам о томе говорили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, значи то је Српска радикална странка и Небојша Човић, с тим што са Небојшом Човићем ја никад нити сам разговарао, нити сам имао контакте са њим. Нама је то пренео покојни Душан Спасојевић, али смо једном приликом разговарали код Легије у кући. То је било почетком фебруара.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Које године?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је 2003. године, када је Милорад Улемек рекао нама да он има контакте са мајком Јусе Булића, да је она добра...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Чија мајка?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Мајка Јусе Булића из Железника.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А да нисте неком приликом поменули Ацу Булића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па то је Аца Булић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јуса Булић је његов отац?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Молим?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Његов отац је Јуса Булић.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Добро, да, јесте, да, баш сте у праву, јесте.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Тачно, ја сам судила и једном и другом и зато вас исправљам.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, у праву сте, да, јесте. Значи, тад смо водили разговор на ту тему да је она добра са Човићем, мада је...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Чија мајка?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Од Аце. Да је она добра са Човићем и да Легија одржава те контакте преко ње, али Душан није веровао ни Аци, ни тој жени. Он је рекао да је та жена много опасна и да он нема велико поверење у њу. Значи, то је био тај коментар Душанов код Легије у кући када су они разговарали о томе. Значи, ја других сазнања што се тиче Човића немам, сем...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте имали сазнања да је имао неки непосредни контакт Душан Спасојевић са Човићем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, Душан Спасојевић није сигурно имао, јер то нам ниједном није рекао. Он није имао контакт, Легија је имао контакт са њиме и са мајком од Аце, а покојни Душан Спасојевић није имао контакт са њима.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте ви чули разговор између првооптуженог Улемека и покојног Душана Спасојевића да њих двојица спомињу уопште знање, сазнање, пристанак Небојше Човића на тај изложени план да се убије председник Владе Србије др Зоран Ђинђић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, не. Није то Легија спомињао преда мном. Била је само та прича али Легија то никад није рекао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Онда одакле вам ово сазнање?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је сазнање, јер је нама покојни Душан то пренео, мени и осталим члановима.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У стану где смо боравили у Војводе Степе, не само мени него и свим осталим члановима рекао је да је Легија направио договор са њиме и да га он подржава у убиству покојног премијера. Значи, то је нама пренео покојни Душан Спасојевић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А да ли вам је Душан Спасојевић покојни пренео због чега првооптужени Улемек планира убиство председника владе др Зорана Ђинђића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сада ћу да вам кажем. Јесте једном приликом било приче између покојног Душана Спасојевића, Милета Луковића, Милоша Симовића и мене и Сретка Калинића у том стану, јер је Легија баш навалио, наваљивао је значи, његов једини, пошто он није пристао на оно да се убије Чедомир Јовановић, а Душан је то тражио и говорио да је он много опасан, јер је Чеда од њега тражио да покојни Душан убије Шљуку, али Легија није на то пристао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко је тражио да се убије Шљука?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Чедомир Јовановић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одакле вам је то познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па то нам је причао покојни Душан Спасојевић у Шилеровој улици да је Чеда тражио од њега да убије Шљуку и онда касније опет смо разговарали.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када је то било?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је било 2001. године.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колико пре убиства браће Шљукић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи две године пре тога је он тражио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта је прокоментарисао покојни Душан Спасојевић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па Душан...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сачекајте да вам поставим питање. Шта је прокоментарисао Душан Спасојевић у односу на тај захтев Чедомира Јовановића да се убије Средоје Шљукић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи он је коментарисао тада, када је он после донео одлуку да се убије...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Питам вас кад је тражио.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Пре тога, значи, није коментарисао, рекао је да ће да види и да види који је разлог због чега он то тражи од њега. Значи, више уопште Душан није инсистирао на томе, на тој теми да прича.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Пошто помињете тај однос Чедомира Јовановића и његове захтеве према Душану Спасојевићу, можете ли да нам објасните контакте између Чедомира Јовановића и Душана Спасојевића, од када ви имате сазнање да они потичу, колика је та блискост међу њима била и на који начин сте дошли ви до тих сазнања?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Они су били блиски до 2001. године.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Од када до када?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи од 2000. до 2001. године, до протеста и побуне Јединице за специјалне операције. До тада су они имали контакт, тада је задњи контакт био између покојног Душана и Чедомира Јовановића, а пре тога су имали контакте. Чедомир Јовановић је долазио у Шилерову улицу код Душана. Долазио је у Сурчин код мене. Ја сам лично упознао пре 5. октобра 2000. године Чедомира Јовановића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Код кога је долазио у Сурчин?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Код Буха Љубише је долазио. Ја сам га лично упознао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колико пре протеста?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Пре протеста, па то је значи можда неких, долазио је до протеста можда неких месец дана, до протеста је он долазио код нас тамо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Од 5. октобра?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Од 5. октобра, тако је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Пре тога?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Пре тога не. Буха Љубиша је њега упознао пре 5. октобра неких 2 до три месеца.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Откуд вам је то познато кад га је упознао Буха Љубиша?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што сам га ја тад упознао јер ми је Буха Љубиша послао да му однесем један пиштољ на поклон и да му дам 1.000 марака. Значи, то је неких месец дана...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли му то предали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам, предао сам на Новом Београду код "Мекдоналдса".

Председник већа, судија Ната Месаровић: На улици?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: На улици, да. Он је дошао са својим једним аутом, ја сам му то предао, а и Душан Спасојевић је њега упознао после 5. октобра. Значи, те дане од 6, 7. и 8, тада је покојни Душан први пут и видео Чедомира Јовановића. Он уопште нити га је познавао пре тога, нити је имао контакте. Значи, то је неких 5 до 6 дана како су серверали приче Буха Љубиша и покојни Душан Спасојевић да покојном премијеру прети опасност да ће Марко Милошевић да га убије, да они могу да га заштите и онда су они видели, и Чуме и покојни Душан и Легија да они тако могу да приђу покојном премијеру и Чедомиру Јовановићу са тим причама да њима прети опасност, да они хоће да помогну и тако је постало то зближавање између њих.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Чекајте сад, да се вратимо на ове контакте Душана Спасојевића и др Војислава Шешеља. Где су се ти контакти одржавали, одакле вама то сазнање, колико дуго су трајали, да ли је то дружење било и пре 5. октобра и после 5. октобра и све што о томе знате, посебно у оно време када је, барем у јавности, било познато да постоји хашка оптужница против др Војислава Шешеља и када се сазнало у јавности да ће он да се преда Хашком трибуналу? Па се временски ограничите. Сваки пут причајте оно што вам је познато.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Покојни Душан је Војислава Шешеља познавао и раније, и пре 2000. године, када је он био председник општине у Земуну, када је Српска радикална странка била на власти у Земуну. Он је преко Пане, тадашњег, он је био телохранитељ Војислава Шешеља, он је тада упознао и њега и тада је поклањао, помагао је Српску радикалну странку, узео је неког џипа на поклон Српској радикалној странци

и то су ти контакти, али нису толико били чести да је он одржавао толико са Војиславом Шешељом него чисто онако, требао му је због плаца у Шилеровој улици, тада је општина продавала те плацеве и чисто због тога је одржавао те контакте.

Касније ти контакти тек су почели да буду, што ви кажете, Војислава Шешеља и Душана, када је он требао да иде за Хаг и тада почињу ти неки већи контакти да ми одлазимо у Батајницу, да они причају са њиме, да Душан шаље поруке преко Градише Катића, тада новинара који је писао за лист "Идентитет" који је био у власништву покојног Душана Спасојевића, јер он је тада био једно време прво веза између покојног Душана и Војислава Шешеља и онда су они преносили поруке један другом шта, како да ради. Душан је давао информације Војиславу Шешељу које је добијао од Легије, тачније Државне безбедности, БИА, шта се дешава, како и шта. И он је давао те информације Војиславу Шешељу и тако га је полако придобијао као његов човек од поверења да му он верује.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесу ли се те информације, ако вам је познато, односиле искључиво на то изручење или предају др Војислава Шешеља Хашком трибуналу или се ради о неким другим информацијама, ако знате?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То су биле друге информације, шта полиција ради, ко је кога убио, докле је полиција стигла. Било је информација и тачних које је покојни Душан Спасојевић давао њему а било је информација оних које су одговарале покојном Душану и Легији, тачно шта они дају. Чак сам присуствовао једном разговору између Милорада Улемка Легије и покојног Душана Спасојевића када је се Легија наљутио на покојног Душана зашто је он то дао Војиславу Шешељу, да то није у реду и онда је Легији било криво због чега је он то дао да овај изда у јавност а нико није знао. Двоје троје људи је знало ту информацију у служби, у БИА.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А о чему се то радило?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То се радило о убиству Славка Ђурувије и Ђанде, нешто у вези тих убистава.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одакле је вама то познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што сам то чуо када су причали покојни Душан и Милорад Улемек Легија. Баш му је било криво због тога што је он дао овоме, а овај, кажем вам, хтео да га придобије тако и онда када је ступило то на снагу за Војислава Шешеља да иде за Хаг, кад су донели одлуку да убију покојног премијера, е тада наступају већи контакти и покушаји да убеди Војислава Шешеља да не иде за Хаг, да остане овде, да ће они њему да помогну да дође на власт и то је тако и трајало. Међутим, он није послушао то.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли вам је познато кад су имали последњи контакт покојни Душан Спасојевић и др Војислав Шешељ?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па ја сам, мој задњи контакт када сам одлазио са покојним Душаном у Батајницу био је неких 20 дана пре одласка Војислава Шешеља у Хаг, а покојни Душан неких пар дана је био пре него што ће Војислав Шешељ да оде за Хаг. Значи, неколико дана пре него што је он отишао за Хаг. Али опет Војислав Шешељ је оставио везу једну.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли ви присуствовали њиховим разговорима да знате о чему они разговарају? Одакле вам је познато да је Војислав Шешељ баш знао да се припрема атентат и убиство др Зорана Ђинђића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па рећи ћу вам. Ја нисам директно присуствовао тим разговорима. Ја сам остајао у аутомобилу испред куће Војислава Шешеља, неке аутомобиле су паркирали даље обезбеђење, а да је Војислав Шешељ био упознат, прву информацију сам добио не од покојног Душана, него од Градише Катића, када је он дошао у Шилерову улицу и

разговарао са Душаном и рекао му је да Штрумф, пошто је то била шифра између Шешеља и покојног Душана Спасојевића, да Штрумф пита за министра, што сам вам рекао да хоће да га убије. Тада сам први пут чуо да...

Председник већа, судија Ната Месаровић: За Гашу Кнежевића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: За Гашу Кнежевића, да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А Штрумф је био, ко?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Штрумф је био Шешељ.

То је била шифра између покојног Душана и Војислава Шешеља. И онда Војислав Шешељ није пристао на то, али је рекао да ће да остави везу покојном Душану Спасојевићу да буде у контакту даље и да види шта ће да се дешава, Драгана Тодоровића, члана Српске радикалне странке, пошто је он рекао да је овај луд и да пристаје на све, да је Томислав Николић мекан и да њега и Вучића неће да увлачи у то, а да овај Драган је спреман све да уради и да буде он веза између покојног Душана и њега.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То је Градиша Катић рекао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, то је лично Душан Спасојевић рекао да је Војислав Шешељ њему рекао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А ко је пренео то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је нама пренео Душан Спасојевић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко је био присутан ту?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сви смо били присутни ту, и браћа Симовић, и Аца, и Владимир Милисављевић и ја.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Можете ли ви сад нама да набројите када сте ви видели Звездана Јовановића први пут и колико пута пре овог 12. марта и где?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Звездана Јовановића познајем одраније. Први пут када је донета одлука да се убије покојни премијер њега сам видео дан када се покојни премијер вратио са Копаоника. Тада сам први пут видео и Жељка Тојагу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где сте их видели?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У стану, као што сам вам рекао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Који?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па то је стан на 10 спрату, код "Хајата".

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, само под шифром, како их ви зовете.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: "Десетка". Тада сам га први пут видео, значи када се покојни премијер вратио са Копаоника, тај дан, значи када смо изашли на улицу да проверимо, тачније на аутопут, где ћемо и како ћемо, шта ћемо да радимо, али ништа није било договорено и видео сам га поново увече када смо се вратили сви. Када смо испратили колону покојног премијера према граду, тачније ја и Симовић смо пратили његову жену, њу су возили у "мицубишију пајеро" зелене боје, ми смо њих само испратили. Она је само свратила да купи на Аутокоманди у продавници неко воће и после тога смо се вратили у стан. Тада сам видео Звездана. Поновни мој сусрет са Звезданом Јовановићем код одлуке код хале "Лимес", када добијам информацију да покојни премијер иде за Бањалуку, значи прво договор, излазак на аутопут и поновно враћање и договарање тачно ко ће шта да ради, ко ће да пуца. Тада сам га видео два пута и следећи пут је моје виђење са Звезданом Јовановићем када ја излазим из притвора.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Оно када вам је предложио?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Када ми је предложио да ја не учествујем даље у реализацији убиства покојног премијера.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када сте видели оптуженог Жељка Тојагу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Жељка Тојагу сам први пут видео тада, када се исто покојни премијер вратио са Копаоника, када смо то били организовали, тај долазак његов и видео сам га код “Лимеса”. Значи, то је тај исти договор кад је било, та два пута.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Тај, да назовемо покушај атентата, када се председник владе враћао са Копаоника – да ли можете да нам кажете, да ли је то била планирана акција до детаља, да ли се знало ко шта све од припадника треба да ради у тој ситуацији?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, није била планирана уопште у танчине, то је отприлике било онако формално, јер Нинослав Константиновић је био на Копаонику, њега је послао покојни Душан са женом горе, да јавља када ће премијер да крене, али он се једно време није јављао. Чак и ова два камиона што је узео Сувајдић, она нису ни померана са Бубањ потока на паркингу. Значи, уопште та акција није била испланирана у детаље као покушај убиства код хале “Лимес”, покушај атентата. Значи, то је било чисто онако да видимо како ће то да прође, како колона пролази, значи, ништа није било договорено. Нико није имао баш задатак. Знало се формално да ћу ја да возим један камион, овај други се није знало, али сви смо били у малим аузима, тако да уопште није било договорено прецизно, тачно ко је од нас имао какву улогу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Од кога је Душан Спасојевић сазнао да се премијер налази са породицом на Копаонику?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па то нам је рекао Милорад Улемек, он је имао ту информацију да је покојни премијер на Копаонику и да је, када је он одлазио на Копаоник да се нађе са Звезданом Јовановићем, да је Легија организовао да покојни премијер буде горе на Копаонику.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете ли нешто ближе да нам кажете о томе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не могу, разговор је трајао неких два до три минута, само промена аутомобила и то што је рекао мени и Симовићу да иде горе. Тада нисам ни знао да ће то да буде Звездан и да је требао да буде Звездан. Тек после, када се вратио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је неко, у то време када је председник владе био на Копаонику, неко од чланова земунског клана био тамо и ако јесте, ко, како се дошло баш до одабира те особе да иде?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, то је био Нинослав Константиновић, њега је послао Душан Спасојевић да иде на Копаоник. Душан је прво хтео да пошаље Дулета Крсмановића да он иде на Копаоник горе са женом, али не знам због чега није Дуле отишао и онда је одлучио да Нино оде горе и да прати ситуацију како и шта се дешава. Значи, један наш члан, припадник је био горе на Копаонику и требао је да нам јавља тачно оданде, тачније Милошу Симовићу да јави шта се дешава, када ће покојни премијер да се врати.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли ви имате неких сазнања, и ако имате, да кажете одакле вам је то познато и која су сазнања, да се тражило погодна места ван Бирчанинове и Гепратове, да ли је још негде покушано да се прави план да се изврши убиство председника владе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, било је више места, као што сам рекао. Један план је био, то може да се каже и да је било организовано боље, испред Савезне скупштине, кад је било проглашење председника, не знам тачно чега. Тада смо се баш организовали. Звездан Јовановић је био у “пасату” са Милетом Луковићем Кумом покојним и Владом Милисављевићем Будалом на паркингу горе, када је био паркинг један са десне стране монтажни испред Савезне скупштине. Ми смо били околу, шетали смо поред. Ја сам тачно био са Симовићем поред поште једне која се налази преко пута ту, али међутим, ми смо чекали 15 до 20 минута, они су били горе паркирани

и Симовић је видео да на тој пошти где смо ми шетали да имају камере горе и онда је он назвао покојног Душана и рекао је да је видео камере, да има много камера, да се боји да су нас камере снимиле ту и да није добро да се померимо одатле. Онда се одустало искључиво због тих камера, јер смо се бојали да су нас камере снимиле, неког од нас и одустало се од тога.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је био још неки план?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То су ти планови за које ја знам и које сам вам набројао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, можете ли ви нама да кажете о делатности Душана Спасојевића, о формирању тог такозваног криминалног земунског клана, од када ви имате сазнања да се та група бави криминалом, њихова делатност када почиње, којим се кривичним делима баве, како та група расте, прераста, када добија логистику, од кога, и када је била у највећем успону, како се то наставља? Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Група покојног Душана Спасојевића тек се формира или земунски клан, како је назван од 2000. године. Он се и пре тога бавио криминалом, али ситним криминалом. Тачније, не ситнијим толико, али не може да се упореди криминал као када је почео да се бави од 2000. године, са отмицама и радио је и пре тога дрогу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете ли то приближно да определите временски, када 2000. године, почетком, средином, крајем, како?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сада ћу вам рећи, то је почетком 2000. године, када он баш и стиче неко поверење и ствара се поверење између Милорада Улемекa Легије и покојног Душана Спасојевића, е тада и почињу неки онако мало јачи контакти покојног Душана Спасојевића и Милорада Улемекa Легије јер су се они упознали преко жене. Покојни Душан Спасојевић је познавао Легијину жену Александру и онда су тако ти контакти почели још и пре 2000. године, 1999. када је Легија долазио на рођендан код Јоване, ћеркице покојног Душана али то нису били неки ближи контакти, да би они имали неко велико пријатељство. Тек од 2000. године, почетком покојни Душан каже нама да се договорио са Милорадом Улемеком да освети Аркана за убиство, да ће њему Легија да помогне што се тиче других убистава и онда је тада и почело оно и са великим убиствима других криминалаца као и освета за Арканово убиство тиме што је Легија као штитио то. Ја сам чак и присуствовао једном разговору када је дошао Легија у Шилереву улицу, када је рекао Душану да га је звао Влајко Стојиљковић, он је њега поздрављао као "хајл Хитлер" када види Влајка.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко кога?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Легија је поздрављао министра Влајка Стојиљковића. То су речи од Легије, причао је и мени и покојном Душану Спасојевићу, када га види он га поздрави са "хајл Хитлер", овај се сав уплаши. Па су га питали – Легија, ко убија ово по Београду, шта се ово дешава и да је он рекао – ја то радим, све је то под контролом. То су речи Легије, који је испричао то и мени и покојном Душану Спасојевићу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То кажете да је оптужени Улемек рекао да он то ради, Влајку Стојиљковићу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ту сте ви присуствовали том разговору?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Лично ја присуствовао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко је још био присутан том разговору?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Покојни Душан, Миле Луковић, Легија, да ли је био још Симовић, не могу да се сетим, ја знам да сам лично присуствовао томе када је Легија говорио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите ми, рекли сте да тај успон групе Душана Спасојевића почиње почетком 2000. године. Чиме се он у то време бавио?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Он је на почетку, сада ћу вам рећи, од неке 1995. године када сам ја њега упознао, покојног Душана и Милета Луковића, он није имао своју групу, било је њих, дружио се са једним Рилетом из Батајнице и Никола Бајић је ту био. Значи, то није била нека група да може да се каже. Бавио се крађом аутомобила, отимао је аутомобиле, враћао за паре “југиће”, мале аутомобиле и тада сам га ја први пут и упознао 1995. године, када је дошао у Сурчин код Буха Љубише. Тада ми је Буха Љубиша рекао да спремимо једно килограм, два килограма хероина, да ће он њима то да да. Љубиша је рекао да они то никада у животу нису видели, ту количину али да ће он њима да да пошто је неки као Македонац Иско гарантовао за њих да они имају људе и да ће то полако да дилују. Тада сам ја први пут контакте са њима и направио и онда је то почело полако, да он прво узима по две киле дроге, по четири, по пет, по десет од Буха Љубише и тако је он јачао али није имао никога у полицији, имао је само Буха Љубишу да би му неко помогао. Крио се од полиције, од интервентне, бежао, хапсила га интервентна. Мене је звао када би хтео да дође код нас у Сурчин, да ли има полиције на путу, да ли нема, да иде преко Саве, преко канала. Значи, уопште није имао ту моћ коју стиче познанством са Милорадом Улемеком Легијом. Једину моћ коју је имао, то је било преко Буха Љубише, проблеме које је имао тада Љубиша му је повремено завршавао у полицији али никакву моћ он није имао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А где је то имао Буха Љубиша подршку полиције?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Буха Љубиша је имао подршку у Државној безбедности тадашњој. Он је имао своје људе у Државној безбедности.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одакле вам је то познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То ми је познато јер сам ја исто имао проблема неких када сам носио дрогу за иностранство, тачније у Мађарску када сам прелазио, тада сам имао великих проблема на граници. Међутим, пробио сам и рампу тада, прошао сам рампу. Једна жена која је била са мном, која је стопирала мене била је ухапшена, Мађари су је ухапсили. Мађарска полиција је тражила тада мене да наши испоруче, наши су, како сам вадио ту дрогу из аутомобила, нашли су један део дроге да је испао, међутим, наша Државна безбедност није дала да ме уопште хапсе. Писали су да сам ја припадник Државне безбедности, да радим за њих. То знам јер сам се ја лично уверио у то, и не само у то.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како сте се то лично уверили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што сам присуствовао разговорима са Зораном Недељковићем који је долазио, који је био тада заменик Јовице Станишића, који је причао и мени да су тада тражили да мене испоруче али да сам ја њихов припадник и да мене неће дати.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Са ким је још Љубиша Буха имао контаката осим са тим Недељковићем из Државне безбедности?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Имао је са Љубом једним, брком, такође и он је био, не знам на којој функцији у Државној безбедности. Имао је контакте са, у то време он је био исто полицајац, припадник Државне безбедности, кум од Звездана Јовановића. Са њим је имао контакте, имао је са Бобом. То су ти људи обични.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како се зове тај кум?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Прега. Ја га знам само по надимку Прега. Са њим је обично имао те контакте али главни људи су му били ови

Зоран Недељковић и Љуба, који су га штитили као да смо ја и Буха радили за Државну безбедност. Тако су слали за мене исто у Јавној безбедности полицији када сам имао проблема са аутомобилима, када су ми нашли неки украдени аутомобил, онда је државна слала за мене да ја радим за њих и тако да су ме ови пустили.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када је то било тачно? Можете ли да вежете за неко време?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Могу. То је период до 2000. године, од 1996, 1997, 1998, то је тај период до 2000. године.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Рекли сте да је овај Недељковић био заменик.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Он је био тада у то време заменик Јовице Станишића, тачније самостални инспектор Државне безбедности.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли се та његова сарадња наставља и после смене Јовице Станишића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, наставља се даље та сарадња. Они покушавају ту да ступе у контакт али не толико више јер Љубиша Буха није имао толики приступ као док је био Јовица Станишић, док је био Зоран. Зоран тај је склоњен одмах на неку нижу функцију. Он више није имао ту моћ као док је био Јовица али Буха Љубиша покушава да проба и даље да остави те људе које има. Тако је и 2000. године, и он и Милорад Улемек Легија покушавају и предлажу људе и покојном премијеру и преко Драгољуба Марковића, који су то прави људи, да њих остави у власти, да оставе тог Зорана Недељковића, да оставе Гавру, али нису успели у томе.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите ми, када ви мислите да је Душан Спасојевић био на врхунцу своје моћи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: На врхунцу своје моћи Душан Спасојевић је био када излази из затвора после отмице Мишковића. То је био тај врхунац његов, када добија обезбеђење Јединице за специјалне операције. Тада постаје његов врхунац где је интервентна полиција бежала од њих, када он наиђе са својом колоном возила. Дешавало се два, три пута на почетку да њих интервентна заустави, међутим, одмах се звао Гумар, звали су команду, звали су команданта те интервентне и они су били пуштени. После тога више нико њих никада није заустављао. То је тај врхунац по добијању припадника ЈСО за његово обезбеђење.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли вам је познато ко је доделио обезбеђење Душану Спасојевићу из ЈСО-а?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Први пут му је то дао Чедомир Јовановић. На његову ургенцију преко Милорада Улемека Легије и његов договор, он је рекао да Душану треба да се помогне пошто је изашао из затвора, да је он невин.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко је рекао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Чедомир Јовановић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одакле је то вама познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је нама Душан причао и када је дошао Пејаковић код њега да га чува, онда је нама Пеле испричао све то и Шкене нам је такође причао да је Чеда завршио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кога зовете Шкене?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Шаре Ненада, који је сада заштићени сведок. Такође је и он рекао да се Чеда заложил за то да покојни Душан добије обезбеђење.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли има учешће у томе првооптужени Милорад Улемек, у додељивању обезбеђења Душану Спасојевићу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То први пут не, а други пут да. Када су хтели да повуку обезбеђење покојном Душану Спасојевићу, е онда

Милорад Улемек није то дао. Значи први пут када је додељено обезбеђење, тада није имао везе. Ја мислим да он чак није ни био ту, био је у иностранству јер су се чули телефоном покојни Душан и Легија, питао га је ко је дошао да ради код њега, ко су ти људи а други пут после побуне или протеста. Тада су хтели да повуку обезбеђење покојном Душану Спасојевићу, међутим онда Легија није дао. Звао је Гумара да он борави у том објекту, да он живи у том објекту и да не може ту обезбеђење нико да узме.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите ми, то сте причали да је на залагање Чедомира Јовановића додељено обезбеђење Душану Спасојевићу. Одакле је вама то познато за тај блиски контакт између Чедомира Јовановића и Душана Спасојевића? Да ли можете временски да определите и колико је то често било да Чедомир Јовановић долази тамо и о чему су они разговарали, пошто кажете да сте ви присуствовали тим разговорима?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ти контакти су чести били после 5. октобра 2000. године. Чедомир Јовановић је долазио у Шилерову са својом девојком тада, седели смо тамо заједно, био је Бобан Миливојевић више пута седео са нама тамо, и он је долазио, и ти контакти су се настављали али више су ти контакти били да Чедомир Јовановић сазна шта се све дешава, ко ће да убије покојног премијера, како, ко прети покојном премијеру и ови су то користили, Милорад Улемек и Чуме.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Зато је долазио Чедомир Јовановић, да се распита ко прети коме?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ко прети покојном премијеру, јер су стално биле неке приче да премијера хоће да убију.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли Душан Спасојевић био радник Службе државне безбедности?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сад ћу да вам кажем. Петог октобра за њега нико није знао, нити је ико чуо да постоји Душан Спасојевић, чули су само за Милорада Улемек Легију и за Буха Љубишу. Тада нико није знао да постоји. Међутим, како је прича ту пролазила, он се потурао ту да је он са Легијом завршио све, да њега Легија слуша, да неће он да крене на народ и онда су ту почеле његове и Буха Љубише игре да би њих у ствари плашили, искрено да вам кажем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кога? Власт?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је, покојног премијера да би плашио. Као што је била побуна, тако су исто и тада радили. За време побуне Буха Љубиша је плашио, и Легија, и покојни Душан је плашио. То је био тај циљ. Међутим, ти контакти су почели да бивају све ближи између Чеде и покојног Душана Спасојевића и када је била отмица Мирослава Мишковића, тада је сервирана прича Чедомиру Јовановићу да он то може да заврши, да покојни Душан нема ништа са тим. Ја сам носио касете наводно отмице тих отмичара који су отели Мишковића. Буха Љубиша ми је рекао да однесем то Беби Поповићу горе у "Спектри", код њега у фирми, да му однесем да виде они који су то отмичари и да су ови што су ухапшени, да је то грешка, да су то људи од Карацића, од Младића, да помажу хашког бегунца, да они немају везе са њиме, да Чеда заврши то и Чеда је стварно и помогао што се тога тиче. Помогло је, јер је он био сигуран да Душан нема везе са тиме, са том отмицом.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како је то помогао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па лепо, одлазио је код њега у затвор, у посете, пробао је да преко Буха Љубише види, да издејствује.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Чедомир Јовановић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта преко Буха Љубише?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па преко Буха Љубише да виде како, да ли је Пажин сигуран, да ће Пажин да оде и открије те који су наводни

отмичари, да ће он да зове министра Михајловића да пошаље Пажина да заврши то, да ће Пажин да открије који су отели Мирослава Мишковића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је вама познато да је Душан Спасојевић и та група била по решењу истражног судије у притвору а не по полицијском решењу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па знам, али они су на све начине покушавали то, преко полиције, да полиција има нека сазнања и да полиција окрене други ток. Пажин, његов задатак је био да окрене у други ток ту отмицу, значи да нису они него да полиција има нека нова сазнања преко Бајић Николе, као што је било смишљено, и ових других, да се иде тим током и да су људи из Босне отели Мирослава Мишковића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Због чега су они вршили те отмице, ако можете то да нам кажете?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Те отмице су вршене на предлог Милорада Улемека Легије, како је нама рекао покојни Душан да је Легија предлагао те отмице, да је то бољи и уноснији посао, да се узима више пара и да је сада таква ситуација, да су у таквој позицији да могу да раде те отмице, да је Легија јак много у полицији и да ће он њега да штити и Легија је нама типовао те људе, кога ћемо да отмено.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како вама типовао те људе? Хоћете ли да нам објасните шта то значи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Лепо, значи Легија каже – ево, отећете тог и тог, тај и тај има пара, ја познајем тог Милију Бабовића, на пример вам говорим или за неке друге отмице, ја познајем њега, познајем његовог најбољег пријатеља Бају који је спреман за њега све да да. За паре, ја ћу ту да видим шта ћу да радим и онда се он укључује у ту отмицу и тако даље све иде, онда он као помаже Милији Бабовићу да узима, да носи паре а уствари ради за нас. Значи, то је било то, та заштита, имали смо информације од њега шта полиција предузима, како ће да ради, шта ће да ради. С друге стране, од Пажина исто је добијао али нису биле толико битне колико је било ово што нам је Легија давао. Тада сам ја био присутан када је Легија дошао у Шилерову улицу, донео нам је списак, лично је мени дао списак аутомобила из УБПОК-а, за сва возила која користе за пратњу. Био је папир један бели на који су биле откуцане све таблице аутомобила које користи УБПОК у пратњи и онда смо знали свако возило које прође у Шилерову, знали смо да је полиција возила. Значи, све информације нам је давао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите ми, јесте ли ви присуствовали тим информацијама које је давао првооптужени Улемек, је ли то било у Шилеровој или негде другде?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, у Шилеровој. Па лично је мени дао тај папир и онда сам ја дао обезбеђењу, дао сам Вуку да Вук да овим људима који раде на камерама у Шилеровој улици, да они обрате пажњу када виде те аутомобиле да пролазе кроз Шилерову, да знају о којим возилима се ради.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта је било са новцем који добијете од откупа у отмицама?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зависи ко је како од нас добио. Покојни Душан је рекао да пола пара од отмица иде Милораду Улемеку Легији, пола њему да он финансира своје људе тамо где треба, да покојни Душан нама даје један део пара и нико од нас није знао колико ко тачно добија пара. Значи никога није звао на гомилу заједно да нам каже – ти имаш 300.000, ти имаш 200.000, него је сваког од нас звао појединачно доле у гаражи, у теретани и давао нам је паре. Нико није смео да пита колико ко добија и колико је ко добио од нас пара. Значи, делио нам је, свако је добијао свој део.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где сте први пут делили новац од отмице?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Први пут од отмице делили смо у Сурчину, у Котобањи. То је од отмице Вука Бајрушевића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А што у Сурчину?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што су тада они сваки дан долазили у Сурчин, у Котобању код нас и ту су донели паре код Љубише у канцеларији, од прве отмице, од Бајрушевића. Тада су донели ту, ту је било негде око милион и по марака. Колико се ја сећам, они су дошли и донели су паре код Чумета, Чуме је то однео кући и сутрадан је, и после два дана он је вратио те паре у канцеларију и онда су нам делили те паре.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Мало пре када сте говорили о делатности Душана Спасојевића па сте рекли – дао му је Чуме два килограма хероина, сада то мени треба мало да се објасни. Кажете дао му је једном два кила, па једном четири кила, па до десет кила. Где је био тај депоновани хероин, како је то било при руци сведоку сараднику да тако дели. Ви сте то тако лагано испричали као да је то чоколада која се вади из неког ормана, изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, баш је тако било. Значи, тај хероин је био или код комшије од Буха Љубише или код његовог кума у Сурчину или код његовог таста, све је ту било на дохват руке, или сам ја сакривао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Чији је то био хероин?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Од Буха Љубише. Или сам ја сакривао тај хероин кући код мене, код комшије однесем преко пута мене где нико није живео или код мене у шупи, у гаражи. Значи, увек је било ту хероина, али кажем, то је био први пут због чега спомињем моје упознавање са покојним Душаном Спасојевићем 1995. године, када је покојни...

Председник већа, судија Ната Месаровић: То сте објаснили. Сад ми реците када ви постајете припадник земунског клана и због чега сте донели одлуку да дођете код њих јер колико имамо сазнања, ви сте раније тамо били у Сурчину са Бухом Љубишом, је ли?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не може тако да се каже да сам ја отишао. До 2000. године то је било једно те исто. Значи, то није могло да се каже припадник земунског клана или припадник сурчинског клана када и Буха Љубиша и покојни Душан, и ја, и Симовић, сви смо били једно те исто до 2000. године. Значи, тек од 2001. године, када ја постајем званично члан, када се Љубиша Буха померио у страну, 2001. године ја сам тада и даље радио за њих, за покојног Душана али ја нисам себе сматрао тада, 1999. и 2000. почетком, чланом земунског клана јер је мој задатак био тада, на почетку, да ја само када ме назове покојни Душан и Љубиша ми каже – еј види, заврши то покојном Душану, ја сам само секао аутомобиле или уништавао оружје, ја нисам директно тада био везан ни под Душаном, ја сам био ту са Буха Љубишом, а такође и Душан је био са Буха Љубишом, тако да је то било све исто, све заједно. Није то био ни сурчински, ни земунски, него је то било једно те исто. Покојни Дуле је имао свој интерес да убија, Буха Љубиша је имао своје интересе. Значи, ми смо до 2001. године били једни те исти.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А шта вам то значи да се Љубиша Буха измакао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па Буха Љубиша 2001. године, када је све то кренуло, он више није хтео да се бави криминалом, купио је те машине за путеве, за асвалтирање, није хтео да се бави криминалом, хтео је да се измакне. Тада је и мене он, значи крајем 2000. већ могу да кажем је гурнуо мене ту и даље, оно као, ако треба нешто Дућо, ти види, ту је Багзи, он ће да ти помогне шта треба. Међутим, ја сам два, три пута назвао Чумета – бато, зове ме Душан. Каже – немој да ме замараш са тим глупостима. Тако сам

ја полако улазио у тај земунски клан, који се сада тако зове. Значи Буха Љубиша од 2001. године није хтео да се бави више дрогом. Сву дрогу што је имао, негде око 50 килограма хероина, плус негде око 100 и нешто килограма оно за мешање, мешунг онај за мешање робе, све је 2001. године дао покојном Душану и овај га је полако исплаћивао. То је био њихов задњи контакт који су они имали што се тиче и дроге и то. И онда је Буха Љубиша почео да се бави легално тим стварима. Онда су почеле свађе, љубомора између покојног Душана и Чумета. Од отмице Мишковића остало је негде око два и по, три милиона. Буха Љубиша је те паре узео да уплати неке машине, фалило му је још нешто пара па сам ја урадио са њиме код Аце Ивановића, спаковали смо то у гуму, Аца је то однео и онда Душан, како је изашао из затвора па му је требало да купи блинду, па да купи неки аутомобил, Чуме му је доносио око 30.000, 50.000 и онда је ту већ почела свађа и онда Душан зове после Симовића, после Кума – видиш какав је човек, значи сада ми даје на кашичицу, то су моје паре. Он је купио машине. Могао је макар да ме зове да фарбам траку на аутопуту, ја сам за њега убијао по Београду. Он не би био жив да није било мене. То је био прави разлог и свађа због чега су се њих двоје разишли.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажете да је Душан Спасојевић ојачао тамо 2000. године.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите ми да ли је то у време имао контакт са политичарима и са представницима тадашње власти?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Никога он није имао 2000. године. Једино са Шешељом што је, али то је било чисто онако, значи Душан никога није имао. Његови први контакти и све то како остварује, то је све преко Легије. Није имао никога од политичара пре 5. октобра, да је неко долазио код њега. Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где сте се ви налазили 5. октобра?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Петог октобра смо сви били у Сурчину, у тржном центру, то је Котобања, то је кафић од Буха Љубише.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли су и Душан Спасојевић и Љубиша Буха били све време ту или су они одлазили, долазили и тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па били смо ту све време, гледали смо телевизор. Једанпут или два пута је Душан изашао да се нађе ваљда са Легијом, да се види са њим. Ја мислим да је то било само једанпут али обично су држали контакт телефоном и онда су причали, Легија му је рекао – сада ћемо да истерамо, сад ће и тенкови да изађу на улице, ево ја крећем са својима. Душан је имао неку радио-станицу коју смо слушали тачно све шта се дешава, да Бразилци крећу у акцију, то је била шифра за Легијине људе, тада нисам ни знао, то је нама покојни Душан рекао, да ће сада војска да истера тенкове на улице, да ће Легија да им јебе мајку. Међутим, тако је то пролазило, ти сати како се дешавало, онда је Легија рекао да не вреди ништа, да има много људи, да има много народа, да не може ништа да уради и онда је почела прича – е па ми ћемо сада њима да помогнемо. Е онда они сервирају причу Драгољубу Марковићу, Чуме и покојни Душан Спасојевић, да они могу да ступе у контакт са Легијом, да не буде крвопролића, да виде са Легијом да заврше то, да они хоће да убију неког од њих али да они то могу да спрече и тако су почеле те игре и приче са њихове стране. Ови нису знали где се налазе и онда.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: И Драгољуб Марковић и покојни премијер и Чета Јовановић и онда су почеле те...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одакле је вама то познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што сам ја присуствовао тим састанцима и са Милорадом Улемеком када смо се налазили на аутопуту, на изласку из Сурчина, када смо се налазили код Драгољуба Марковића, када смо причали са Легијом.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колико је то пута било и када?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је било, кажем тог 5. октобра. Тај дан, па следећи дан, па састанци које смо одржали кући код мене.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где сте ви видели покојног премијера 5. октобра?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Покојног премијера сам видео у кући код мене када је дошао, када ме је звао Милорад Улемек Легија и рекао ми да не може да нађе покојног Душана на телефон, да пробам ја да га нађем, да је као ситуација много опасна, да мора да се види са премијером. Ја сам рекао – пробаћу да га нађем и нисам успео ни ја да нађем покојног Душана, звао сам Буху Љубишу. То је било негде око 4 сата ујутру и рекао сам Љубиши шта ми је Легија поручио. Он је нашао покојног Душана, заказали су састанак са премијером, да покојни премијер дође кући код мене. То је већ било око пет, шест ујутро. Покојни премијер је дошао тада, ја сам присуствовао том разговору, седео је покојни премијер, кувао сам им кафу, жена им је доносила неке сендвиче – Буха Љубиша, Милорад Улемек Легија, покојни Душан Спасојевић и ја. Легија је шетао, дошао је у униформи, шареној униформи њиховој, дошао је тако са покојним Душаном.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И ту је био премијер?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, ту је био премијер.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је био још неко са њим?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Било је његово обезбеђење које је остало на бензинској пумпи на уласку у Сурчин, јер су се они после распитивали, баш је наишао један мој комшија и распитивали су се где је Багзијева кућа, пошто као, премијер се дуго задржао па се они забринули пошто нема премијера. Значи, они су остали на бензинској пумпи а премијер је дошао са џипом “линколном” једним блиндираним.

Председник већа, судија Ната Месаровић: О чему је било речи у вашој кући?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Легија је тада као да је добио наређење, да га је звала Мира Марковић лично, да му је рекла да је он пичка, да га је напљувала страшно, да је он издао њу, да је она њему рекла да он побије сва та говна, да он види шта ће да ради, да ће војска да се умеша, да је добио информацију да је војска окренула то њихово оружје горе према њиховој бази, на Институту горе. Да види он то са премијером да то реше, да он неће да реагује да њих убија, да му је он веран. То је био тај разговор који је он припремио покојном премијеру. То је трајало неких сат времена отприлике, тај разговор у мојој кући и онда су они рекли да ће да оду доле да седну код Драгољуба Марковића и отишли су сви доле заједно код Драгољуба Марковића. Значи, то је била суштина, да је Легија добио наређење од Мире Марковић да њих побије све, али да он то неће да уради, да се окренуо покојном премијеру и да хоће да стане на његову страну, да види како ће то заједно да реше. Премијер му се захвалио, ја сам присуствовао ту, премијер је седео на кревету до Легије, Легија је шетао. Премијер се захвалио и рекао – хвала на свему што чиниш за мене. То је био тај разговор који сам ја чуо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли вам је познато још да је постојао неки непосредни контакт између премијера др Зорана Ђинђића, Душана Спасојевића или било кога од тих људи: Буха Љубише, Драгољуба Марковића, Улемек, да сте ви били присутни, да знате нешто о томе или да се дешавало ту у Земуну или у Сурчину?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је једини састанак. Покојни Душан није нити разговарао. И том приликом у мојој кући када је видео покојног премијера нити је реч проговорио нити је разговарао, нити је он више икада имао контакт са покојним премијером. Једини контакт ко је имао то је Милорад Улемек са покојним премијером. И Буха Љубиша није имао контакте са њиме него је он лагао да је он добар са покојним премијером. Премијер је кум са Драгољубом Марковићем, човек је долазио на славу, на рођендане, на венчања а Драгољуб Марковић је добар са Буха Љубишом и онда Буха Љубиша искористио то пријатељство, кумство између Драгољуба Марковића и покојног премијера и седео је поред њега да га слика неко и онда је носио ту слику од покојног премијера као да је он добар са њиме, што уопште није тачно јер никада са њиме није проговорио пет речи у животу. Значи нико од њих, једине контакте које је имао то је Милорад Улемек и то нам је Улемек причао и код побудне када је ишао у владу да прича са њиме јер сам ја ишао доле у Кулу да однесем писмо покојном премијеру.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То се дешава за време тог протеста.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То ћемо после.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. А иначе нико од нас није имао. И ја сам тада први пут и једини имао контакт у кући, нити сам ја проговорио, ја сам само чуо тај разговор који је водио Милорад са њиме.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли вам је познато ко је позвао др Зорана Ђинђића да дође у вашу кућу тада?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Познато ми је. Ја сам то рекао Буха Љубиши, Буха Љубиша је позвао Драгољуба Марковића а Драгољуб Марковић је позвао покојног премијера.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Можете ли да нам кажете о том односу 2001. године Душана Спасојевића, Улемека, да ли нешто знате о посетама Душана Спасојевића Институту за безбедност, када тамо одлази, због чега?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Одлазили смо код Легије. И ја сам одлазио неких два, три пута. Највише смо одлазили око тог 5. октобра, око тог дешавања, одлазили смо после неких пар месеци после тога смо поново одлазили покојни Луковић, покојни Душан и ја на Институт, ту нас је чекао Легија два, три пута, тамо смо се виђали са Брацановићем. Једанпут је покојни Душан поклатио неко прстење, неко злато је понео Брацановићу горе на Институт, то му је он поклатио. Тако то су ти једини разговори који су текли, треба да се нешто договоре покојни Душан и Легија заједно шта ће да раде, како. Само те контакте смо имали са Легијом горе на Институту. Улазили смо са "пежоом" са оне друге стране, не где је главна капија. Чак су једанпут случајно, вероватно су запамтили то возило са којим смо ми долазили, то је био "пежо" блиндирани једанпут и ми смо ушли једанпут, како смо стали на капију тако нам се дигла рампа, отворили су нам са стране капију и ми смо ушли, нико нас није ни питао ништа и ушли смо унутра и Легија је баш стајао тамо испред једне бараке и он пита како сте ушли, Душан му каже лепо, отворили врата и он се ту баш изнервирао, полудео је, звао је тог, јебо му је матер како је смео да пусти то возило. А они су запамтили то возило да смо ми улазили и онда су помислили да смо ми неки од припадника и због тога су нас и пустили. Значи других контаката нико од нас није имао ни са ким, једино са Милорадом Улемеком горе.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Осим овог обезбеђења из ЈСО-а, да ли је Душан Спасојевић имао обезбеђење које је он плаћао, цивилно?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, он је имао и цивилно обезбеђење, како да кажем. Покојни Вукојевић је био шеф њима, он им је

говорио шта да раде, било је пет, шест људи који су радили на обезбеђењу објекта, било је пет, шест њих који су радили у обезбеђењу покојног Душана, али то су обично били возачи, они су обично возили два, три аута која су ишла у пратњи покојног Душана и они су ту исто имали функцију обезбеђења али не као и ови припадници из ЈСО-а. Неко је од њих носио пиштољ, неко није. Обично су носили пиштоље али ови припадници су били наоружани “калашњиковима” и пиштољима а ови су већином били око објекта, да обезбеђују објекат, да возе аутомобиле и тако.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли вам је познато после 2000, после 5. октобра, да ли је било још политичара, људи из власти који су долазили у Шилерову улицу. Када мислим на власт, мислим не само на чланове владе, него и разна министарства, полицију, правду, просвету, привреду, познати привредници, угледни људи, бизнисмени, да ли знате нешто о томе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Од политичара једино ко је долазио то сам вам рекао, Чедомир Јовановић, нико више. Покојни премијер никада није био нити долазио у Шилерову. Од судија то што су долазили.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Којим поводом?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Милановић, ја не знам да ли њега да сматрам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Милановић, директор РТС-а, он је долазио у Шилерову.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли то било пре или после 5. октобра?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: После 5. октобра. Милановић је долазио. Нико више од политичара није долазио. Од тих судија Сарајлић је долазио, то сам вам рекао, Цвијовић Миленко. То су те судије које су долазиле у Шилерову улицу. Од политичара нико није долазио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Још сте ви помињали. Нисте само те помињали.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Добро, ја сада не говорим од ових који су имали контакте, које сам ја видео да је лично долазио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Цвијовић Миленко, то је судија који је лично дошао, Душан је њему позајмио неки новац а да сам ја био присутан, неких 10.000 евра, требало му је за дете.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Даље.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сарајлић је долазио исто. То је оно што ја знам од судија који су долазили.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А оно што сте помињали у вези отмице Мишковића, судија који је радио?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није он долазио у Шилерову.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Него?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У Сурчин. То је Панчевски, судија који је долазио у Сурчин, који је такође помагао приликом писања те оптужнице у вези отмице Мишковића, а он је долазио у Сурчин код Буха Љубише, он је био његова веза. Значи, није од покојног Душана него од Буха Љубише и он је за ту услугу, што је помагао, ја не знам тачно која је улога његова била у томе, Буха Љубиша ми је рекао да му купим један аутомобил за ту услугу, што сам ја и урадио. Купио сам му један аутомобил “голф 2”. Морао сам да идем ван Београда и он је дошао, судија Панчевски је дошао у Сурчин и ја сам њему предао тај аутомобил. Ту је био и Бобан Миливојевић и он је дошао тада са адвокатом Фаретом.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко је тај?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је Стражетић Бранко, колико се ја сећам, то је исто адвокат који је исто у то време нешто помагао, са Бобаном Миљивојевићем радио око отмице Мишковића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имате ли нека знања о контактима неких привредника, бизнисмена?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У Шилеровој не, у Шилерову нису долазили бизнисмени, једино тај неки контакт могу да кажем то је са директором “Симпа” али тада је покојни Душан одлазио код њега у “Симпо” да му прети, али нико није долазио од тих привредника код нас у Шилерову улицу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Говорили сте нешто о неком рекетирању.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је за “Симпо”. Љубиша Буха је добио информацију од Саше Алека да је он остао дужан неких 5 милиона. Рекао ми је да они пробају да му наплате тај дуг. Љубиша Буха је звао директора “Симпа”, рекао му је да он сада њему дугује те паре, да он то њему мора да врати и онда је Буха Љубиша звао покојног Душана Спасојевића, они су одлазили са обезбеђењем тамо, баш код железничке станице су одлазили код њега у фирму. Буха Љубиша је узимао од њега и намештај и канцеларијски намештај и столове и гарнитуре као, у вези тог дуга 5 милиона што је он остао дужан.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А када је то било?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је било 2001. године.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нешто сте говорили о Пеџонију.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Што се тиче тога, покојни Душан нема везе са том наплатом дуга или рекетом, то је Буха Љубиша организовао да се наплати Пеџонију 100.000 са Чедомиром Јовановићем, пошто је, као, тада Чедомир Јовановић завршио Пеџонију неки проблем који је имао. Да ли је то било око цигара, око неких шлепера који су одузети Пеџонију, нисам сигуран, али Буха Љубиша је рекао да Пеџони мора да плати Чеди 100.000, да он неће ништа од тога да узме и Пеџони је дао тих 100.000 Буха Љубиши, Буха Љубиша је узео и дао их Чедомиру Јовановићу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одакле вам је познато да је предао Чедомиру Јовановићу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што смо седели у Котобањи горе у тржном центру, седели смо сви заједно горе и почела је тема око Пеџонија и покојни Душан је рекао да је то мало пара што је узето Пеџонију, да је 100.000 за њега ништа, да је требао Чуме више да му узме. Чуме је рекао – доста је то, ја нисам од тога ништа узео, све сам дао Чеди.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То се на реч завршило?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А да ли се помињао још неки рекет који се узимао од Пеџонија.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тај рекет од Пеџонија, како да вам кажем, Пеџони је касније пао и на Душанова леђа као рекет, али не као културан рекет него, тада у то време покојни Душан је имао своје новине и онда је он преко Срђана тражио да се Пеџони рекламира код њега и то је плаћао као 1.000 евра тај мали рекет. Што се тиче овог другог то је нека цифра, ради се између 250 и 300 хиљада евра, тада али то није рекет, то је позајмица коју је Драгољуб Марковић тражио са Чедомиром Јовановићем од Пеџонија на зајам да Пеџони позајми Чеди тих 250 или 300 хиљада, да ће овај као то да му врати и онда од тога ништа није било и овај му једно време није враћао, тако да за то не знам шта се даље дешавало.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли вама познато да су тих 250.000 дати Чедомиру Јовановићу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То је само прича била?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете ли нешто да нам кажете о утицају Душана Спасојевића на медије и ако можете да нам кажете са ким је био близак, да ли су долазили новинари код њега у Шилерову? Прво да ми кажете да ли је то здање у Шилеровој било покривено видео надзором, да ли се снимао долазак тих људи и како је то ишло? Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Цела Шилерова је била покривена камерама, све се снимало, ко улази, ко излази, било је много камера, цео објекат је био покривен и све камере су снимале улазак, излазак, имале су видео касете, видео запис и свако ко год је улазио, те касете су се неке чувале, неке се нису чувале. Оне које је Душан рекао да се оставе те касете су се остављале, неке су се уништавале, премотаване да би поново снимали. Значи, цела Шилерова је била под надзором. Један део није и то је било унутра, тај део где се налазио базен, то није хтео да снима и тај део око његове куће. Значи, то није било а све околу унутра је било под камерама.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли вам је познато то, када кажете да је један део поново су се касете вртеле а неке су се чувале, да ли вам је познато отприлике које су се касете чувале, шта је то било значајно да се забележи па да се чува?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Једино те две или три касете, то су долазак Чедомира Јовановића у Шилерову улицу. Душан је рекао да се само оне сачувају и рекао је Вуку да Вук узме те касете да не стоје више у Шилеровој улици, у ствари рекао је – нека Багзи однесе то негде, после је рекао – немој ти да носиш у Сурчин, тамо је Вук и нека Вук однесе то и Вуку је рекао да однесе те касете из Шилерове да не буду у Шилеровој и Вук је склонио те касете из Шилерове улице. Значи, није било неких других касета, једино те две или три касете што су остале. То је само долазак аутомобила. Не види се ту сада да Чедомир Јовановић пије кафу са Миливојевићем тамо, да пије виски, то је само улазак аутомобила “ауди”.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Могу ли да вас прекинем. Када причате овако па када вас ја нешто питам о нечему, ви често употребите и позове се на браниоца првооптуженог Милорада Улемека, адвоката Слободана Миливојевића.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли то намерно радите или?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Изволите даље.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То су биле касете које нису биле да се тачно види ко седи, како седи, него само улазак у Шилерову улицу, тачније у гаражу у подрум доле и излазак. Значи то су били ти бројеви таблица увеличани од аутомобила и види се сенка возача, ко вози. То сада не би ни могло толико да се препозна, да неко каже е то је сигурно Чедомир Јовановић. Могао би само да се види тај број таблица, ништа више. Те касете је Вук склонио, те друге касете нису чуване уопште нити је било разлога. Једино она касета једна али то је била ручно снимљена, када је Сарајлић требао да се снима са видео камером једном малом, пошто је он био у тој кући код Душана, имао је само улазак тог џипа, а то је џип, пошто није био његов, него од Огија.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Чији џип?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Џип од Огија који је држао “Кастело”, пошто је он њега довезао у Шилерову улицу. Он је њега упознао са покојним Душаном.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сад да не пређемо тако лако, можете ли да нам објасните због чега је долазио тужилац Сарајлић у Шилерову улицу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тужилац Сарајлић, пошто је тада већ била почела прича око специјалног тужиоца: ко ће да буде, како се то одвија, докле се стигло, ко ће да буде именован за специјалног тужиоца, прича око Буха Љубише, да ли је постао заштићени сведок, ко ће тачно да буде, да ли имају заменици специјалног тужиоца, како ће све то да функционише и информације које је дао да се Буха Љубиша налази у Чешкој.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко је то дао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сарајлић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одакле је то вама познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што сам ја био ту у тој малој кући када су они обавили разговор са Сарајлићем у великој кући од покојног Душана.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када је то било?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је било у јануару месецу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Које године?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: 2003. године. Сарајлић није много пута био.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко је био поред вас ту када је он дао те информације да се Љубиша Буха налази у Чешкој?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нико од нас, ниједан припадник није био. Ми смо сви били у кући, тој малој кући.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како вам је то познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Од Кума. а једино са њим ко је причао то је био Оги и покојни Душан Спасојевић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одакле вам је познато да је он одао тај податак да се налази Љубиша Буха у Чешкој?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што, када је он отишао, после неких сат времена Душан је дошао код нас у кућу, Оги га је одвезао и онда је Душан нама то саопштио и мени и Милошу Симовићу и другим припадницима да је овај у Чешкој, да се налази у Чешкој. Онда је рекао, звао је телефоном Огија да одмах донесе неке сатове златне, неких 10, 15 сатова да изабере да види које сатове да му поклони и то.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко ме?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сарајлићу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесу ли му поклоњени?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесу. Ја сам био ту када је Оги донео те сатове у Шилеровој. Било је неких 10, 15 сатова златних, Душан је изабрао два сата, један женски, један мушки чини ми се и изабрао је та два сата. Ђура Мутава је пре тога дао неких 10, 15 фотоапарата и то је узео и то је поклонио, дао је баш Огију да Оги лично да Сарајлићу, да му се захвали за то и онда је касније опет било приче о Чумету, о специјалном тужиоцу, па је онда он као да прави послове Бегу, мајстору једном, свима нама је радио око куће и у Шилеровој и мени у кући, свима је радио неки намештај, столове, онда је послао и њега да Сарајлићу прави неке плакаре, да му нешто ради тамо у кући. То је све Душан платио. Да ли му је платио или није, не знам, али га је Душан послао да уради. Што се тиче медија, што сте ме питали да ли је Душан имао утицај на медије.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да се вратимо, сачекајте, на медије ћемо се вратити. Да ли вам је познато, да ли је Душан Спасојевић чинио поклоне и другим људима из јавног живота, политичарима, људима из власти, из правосуђа, из полиције, из здравства, јавним личностима, естрадним звездама, да ли о томе нешто знате, о позајмицама великим у новцу, поклонима, шта о томе знате?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, покојни Душан Спасојевић је поклањао доста и аутомобила и новца. Поклонио је инспектору Пажину један ауто. Куповао је станове, докторима је поклонио, др Рисовићу је купио “голфа 4”, др Лончару је дао стан који је био од његове друге жене.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где ради тај доктор Лончар?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Доктор Лончар ради у Ургентном центру, он је радио заједно са доктором Рисовићем, он је био добар са нама, чак је учествовао у...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли он долазио код вас у Шилерову?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, јесте, често је долазио код нас у Шилерову, сваки други дан је био код нас у Шилеровој, долазио тамо, чак је учествовао у неким убиствима доктор Лончар и он му је за то и поклонио тај стан у блоку 61.

Председник већа, судија Ната Месаровић: На који начин је учествовао у убиствима?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Он је тада, када су пуцали на Божовића, он је тада Божовића...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где је то извршено убиство Божовића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тада нисам знао ко је извршио убиство Божовића нити било ко од нас.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не питам ко него где је, нисам вас питала ко је.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У Београду, овде у Београду је извршено, он је преживео тада и доктор Лончар је дошао код Душана, Душан је тада, због ког разлога не знам, вероватно је имао неки разлог због чега је то наредио, ја сам био ту када је прво рекао Рисовићу да прво Рисовић уради то, а Рисовић се био нешто предомишљао, сад ће за три сата, за два сата па ће онда касније и онда је доктор Лончар дошао и рекао да је он то завршио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где? У Ургентном центру?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У Ургентном центру, да му је он убризгао неку ињекцију, нешто у инфузију и да је он то завршио и онда је он Душану то рекао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одакле је то вама познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што смо седели ту у Шилеровој.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А онда се вратите на ово што сам поставила питање у вези поклона другим људима, поменули сте сада, докоре, другим неким људима из јавног живота.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, што се тиче јавног живота могу да споменем и станове које је полицајцима куповао. То је Гумар који је добио стан у Новом Саду, Леонид Миливојевић такође је добио стан, Шаре Ненад такође је добио стан, то је Душан лично купио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Припадници ЈСО-а?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, то су припадници ЈСО-а, значи Леонид и Ненад Шаре су радили за покојног Душана Спасојевића и повремено код Легије у обезбеђењу. Они су лично добили станове од покојног Душана Спасојевића. Било је ту још куповина неких падобрана, понтона, али из јавног живота...

Председник већа, судија Ната Месаровић: То ви хоћете да кажете да је Душан Спасојевић финансирао Јединицу за специјалне операције?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Финансирао је Јединицу, али не целу Јединицу, него тих десетак људи који су били њему потребни и за које су он и Легија сматрали да су умешани у кривична дела и који им

требају. Значи, то је десет, петнаест људи који су били финансирани од стране Душана Спасојевића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када сте ви сазнали уопште да они, кажете да за њих има потребу Душан Спасојевић и да они врше кривична дела, како имате ви то сазнање? Да ли сте знали у том тренутку да се они баве кривичним делима?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам први пут сазнао да се баве кривичним делима код покушаја атентата у Будви, Вука Драшковића. Тада је мени покојни Душан Спасојевић рекао да је Леонид Миливојевић учествовао у покушају атентата на Вука Драшковића у Будви и да је, пошто то није извео до краја, да је дечко, рекао је да је баш скроз пао у депресију, да је полудео, да се плаши Легије, да је под лековима, да не зна шта ће Легија да ради са њим, да ће он да види да смири ту ситуацију. Тада сам први пут чуо од покојног Душана да је неко од припадника учествовао у неком кривичном делу. И онда нормално касније.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Поменули сте да је и Ненад Шаре имао неке користи, да је добио нешто од Душана Спасојевића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, и Ненад Шаре је такође добио стан.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Он је радио у обезбеђењу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Он је био шеф тих људи који су били и код покојног Душана и код Легије. Он је био њима као претпостављени, ако је требало нешто или Пејаковић Саша или неко нешто да пита од њих, онда су они звали њега да виде шта да раде и како да раде, колико ће људи да остане на послу. Они су се обраћали њему за помоћ и онда је вероватно даље код Легије питао шта треба да раде. Значи, Шаре је био претпостављени овим припадницима Јединице за специјалне операције који су радили у обезбеђењу код покојног Душана.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли вам је познато, да ли је њих за тај рад Душан Спасојевић плаћао, да ли су они примали плату или је кроз те станове мислио да ће да их плати?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, они су нормално имали плату код покојног Душана. Они су рекли да добијају плату од државе као полицајци и Душан им је давао плус плату месечно по 500 евра, по 1.000 евра, зависи како је Душан хтео да их награди. Они су плус добијали плате мимо своје плате коју су добијали од државе, они су добијали и од покојног Душана Спасојевића. А Душан Спасојевић је рекао да чак он плаћа обезбеђење и за Легијине људе, да и њима даје по 500 евра или 1.000 евра, да Легија неће да се отвори, да мора он да финансира и то. Значи, они су радили свој посао али су имали плате посебно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја сам вас лепо питала за људе из јавног живота, да ли знате за неке веће позајмице које је давао Душан Спасојевић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Од јавног живота, ко је долазио у Шилерову улицу то су певачи. Могу да кажем Светлана Цеца Ражнатовић, Аца Лукас, Цеј, то су ти људи који су долазили. Душан је позајмио Цеци негде око милион евра, тако је он рекао да је позајмио Цеци, носио је по 200, 300 хиљада како је њој требало да финансира неки клуб. Које је користи он од тога имао не знам, али он је само хтео да се представи у томе да се он дружи са Цецом, да је он ту у том свету. Позајмљивао је паре на камату такође. И ја сам давао неке паре на камату. Он је давао на камату Цеци, тачније, ја сам лично дао њеној куми негде око 250.000 евра. Душан је дао исто дрвосечи једном неких 250.000, 300.000 евра на камату, али Цеци није дао на камату него је њој позајмио као другарски.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А неким другим бизнисменима?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Другим бизнисменима није, колико ја знам. Сигурно није никоме давао на камату нити је позајмљивао. Једино што је са тим Микелићем, Бориславом Микелићем, као што је хтео да прави тај контакт и то па је онда хтео са њиме да приђе, да га упозна са Ацом Томићем, генералом, и онда је он ту преко њега хтео да купи ону фирму за месо, не знам тачно како се зове, међутим, он то уопште није планирао нити је желео икада да купи ту фирму. Ето, то је било то као њему да помогне.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како вам је то познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што смо седели ту у Шилеровој улици када је он звао њега, он је њега звао генерале, тог Микелића и онда смо обојица одлазили пар пута код њега у стан, али ја нисам, ми смо одлазили, седели доле у ципу оном блиндираном који је он возио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А где је тај стан?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тај стан се налази у центру града, ја сад не знам тачно која је улица, заборавио сам. Ми смо били паркирани у пролазу доле. Он је одлазио доле. Већином је био са Бегом тим мајстором, са столаром тим, одлазио је горе код Микелића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ви не знате зашто је он тамо ишао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рекао сам вам, то је да би он спојио, пошто је он био добар са генералом Ацом Томићем, Микелић, е да би он спојио њега да оде тамо да види, он ће њему да помогне да види да купи ту фирму или да прода, да ће да му помогне да наплати дуг од Цеце пошто је као Аркан остао Микелићу дужан неке велике паре, он ће њему то да заврши али прича се своди на то да он оде код Аце Томића да види, да прича са њим, да га упозна, ето то је било.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли то вама познато из приче Душана Спасојевића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је, да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко је још био присутан када сте ви тај разговор водили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сваком том разговору је био Бега присутан, тај столар. Сваком разговору је он био присутан и неко од нас, значи не само ја.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли он на крају упознао генерала Томића или није?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. Отишли су он и Легија код Аце Томића два пута, чини ми се, једанпут знам сигурно, тада смо ишли у реализацију убиства Шљуке, тада је он баш био са Милорадом Улемеком горе код Аце Томића. Шта су причали не знам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сад повезујете те две ствари. Има ли то икакве везе једно са другим?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, никакве везе нема него ја знам тачно, сећам се.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Који је то период, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, то је период тачно када је он убијен. Значи то је тај период када су они ишли а никакве везе нема убиство са Ацом Томићем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како је отишао Душан Спасојевић код генерала Томића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сада не знам како је отишао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли ви ишли са њим или не?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, нисам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То вам је само познато из приче?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, само из приче. Он је рекао да ће бити тамо и да му је то таман алиби, ако буде нешто да ће он имати алиби где је био.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта “ако буде нешто”?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Пошто сам ја тада, у том тренутку био у борбеном возилу, у аутомобилу “ауди” и тада се извршило убиство Средоја Шљукића. Он је баш са Пејаковићем отишао, колико се сећам. Њега је Пејаковић одвезао тамо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То би био алиби Душану Спасојевићу да је био код Томића, да нема везе са тим убиством. Је ли то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, тако је, јер знам после тога су се вратили и он и Легија у Шилерову улицу и Легија му је рекао – што си толико био нервозан, сав си био црвен, пошто је Душан чекао, он је био живац и чекао је да му се јави да је извршено убиство и Легија му каже – зашто си тако нервозан, шта ти је, хоћеш да човек провали да нешто није у реду. То су Легијине речи у Шилеровој када су се вратили одатле.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сада да пређемо на ове медије. Ту подршку коју је имао Душан Спасојевић из медија, да ли вам је нешто познато и због чега му је била та подршка потребна и у ком периоду највише и који су то новинари и медији који су му давали подршку?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Та подршка највише му је требала крајем 2002. и почетком 2003. године, када су се баш ове ствари почеле да дешавају. Онда је он видео, купио је своје новине, “Идентитет”, поставио је Легијиног кума Срђана за директора, да буде као директор тих новина, јер је видео да може преко новина да пљује, да пише оно што њему одговара и онда је давао оне текстове и оно што је ишло у прилог и њему и Легији. Нападао је покојног премијера и све друге који му нису одговарали преко тих новина. Од новинара који је био главни задужен за то, то је био Градиша Катић. Све консултације, све шта ће да изађе у сутрашњем броју тих новина он је морао да дође код Душана, да каже Душану то и то и Душан му каже – писаћеш то, то и то, отићи ћеш код Шешеља, Шешељ ће да ти каже то. Иначе, Градиша Катић је био главни и одговорни уредник свега тога шта Душан каже, ово може да изађе, ово не може да изађе. Хтео је да купи такође и телевизију своју, Душан. Он је преко Дулета Икса, који је хтео да купи телевизију Панчево, не могу тачно да се сетим која је прво и хтео је да купи “Палму”. Власник “Палме” онај, ја сада не знам како се зове, брадоња, он је и дошао у Шилерову улицу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Миодраг Вујовић.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. Он је и дошао у Шилерову улицу, причао је са њим, међутим, нису се сложили, не знам колико је он пара тражио око тога. Онда су одустали од тога и онда су хтели из Панчева да купе па су морали да постављају репетитор преко пута зграде Дома здравља, али имао је у плану да купи своју телевизију. А што се тиче новина, он је имао лично своје новине и онда где је требало и у другим новинама Градиша Катић је био писао за “Курир” пре него што је прешао код њега и онда је Градиша Катић преко неких својих новинара, преко тог човека који је исто био власник тих новина “Ин”, прво се звао “Идентитет” и преко њега исто, јер је и он долазио у Шилерову улицу. Али главни је био Градиша Катић новинар.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Користио је новине за напад на премијера и поменули сте крај 2002. и почетак 2003. године. Можете ли да нам кажете због чега баш тада напада премијера др Зорана Ђинђића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што је хтео, како смо имали у плану да премијера направе криминалцем као што сам вам рекао, оно што су требали мене да сниме на касети, да премијера направе криминалцем, да

обрукају све њих да су криминалци Чеда, Беба и правили су ту атмосферу пред убиство покојног премијера. Значи, већ унапред је прављена та атмосфера да би се све то организовало, да испадне да је покојни премијер криминалац – ето видите са ким је радио, са Чуметом, са Багзијем је радио дрогу, ко зна где су они сада, шта су радили, због чега су се поубијали. Значи, они су пре тога правили ту атмосферу да би били сигурни и због тога су пустили све то у медије. Ви сте видели, колико се ја сећам, да је Војислав Шешељ тада дао како је Багзи Ђинђићев човек, када је било код “Лимеса” оно, колико се сећам, колико сам прочитао тада у новинама. Значи, већ је и тада било прављено да је Багзи Ђинђићев човек и они се поубијали међусобно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сада, када сте дотакли ту тему око медија, оне касете које сте помињали, објасните, шта су од вас тражили да урадите?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је после мог изласка из притвора. Тада се Легија и Душан договарају шта ће да раде, како ће да раде и дају ми упутства шта треба да радим ја, да се јавим Бобану Миливојевићу, да дођем у канцеларију код њега, тамо ће бити мој адвокат Никола Глигоријевић и он ће бити тамо, да ће Бобан да ме сачека, да је Легија организовао да овај дечко што треба да дође, што је снимао покојног премијера у Кули, да ће он доћи тамо са камером да мене сними. Ја сам рекао – нема проблема, отићи ћу тамо, шта треба да кажем. Рећи ћеш да не знам због чега те је покојни премијер нападао, због чега те нападају сви, да му је било лепо када је узимао паре са тобом када сте радили дрогу. То мени даје упутство Душан да треба да причам али каже, још ће Миливојевић бити тамо, да се договорите како и шта ћете да говорите. Ја са покојним Вуком одлазим из тог стана у Војводе Степе, долазимо у канцеларију у Земуну код Бобана Миливојевића, код њега је већ био овај дечко или је дошао после минут, два са камером, поставио је камеру. Он није знао шта треба да причам, ми смо сели тамо, он је рекао о чему се ради, ја сам рекао да треба да кажем то и то за покојног премијера, да не знам због чега ме напада.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А шта то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Код хале “Лимес”, због чега ме напада.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Знаш, али шта треба да кажете за премијера?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да сам ја са премијером, са Буха Љубишом, са Чедом, са Бебом, да смо радили дрогу, сад не знам због чега мене премијер напада у вези тог “Лимеса” када ништа око тога нема. Ја те речи говорим и пред Бобаном и пред Глигоријевићем и пред овим човеком што снима. Међутим, он се дечко уплашио и Миливојевић је онда рекао – па не знам колико је паметно да радимо то овде у канцеларији, могу да провере зидове где је снимљено, како је снимљено, па је онда Глигоријевић рекао да није паметно то што радимо. Бобан каже да је боље да изађемо негде напоље да будемо, да то не буде неки простор него напоље да изађемо, да се уопште не види где је то снимљено, да не може полиција да нађе где је то снимљено и онда су звали Душана и онда је Душан рекао да ћемо видети, да не могу сада да ме воде пошто је много ризично, имам потерницу, да ме воде негде ван града да изађем, да ме снима на некој пољани и ја сам се вратио у стан у Војводе Степе.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта сте ви?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Вратио сам се у стан у Војводе Степе. Значи, нисам ишао због мог ризика, да ме не би Бобан водио и Вук, да ме не би водили негде напоље на некој њиви где треба да снимам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте ви у то време игде прочитали изјаву председника владе др Зорана Ђинђића да је он споменуо да се ради о атентату и да је он лично угрожен?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Ја сам само био упознат тада још у полицији да је покојни премијер изјавио да је то неки пијани возач на аутопуту који је учио да вози. Те изјаве се сећам али тек касније, после неколико дана. Онда су медији почели да пишу да је то покушај атентата код хале “Лимес” али тада, тих првих дана после тога, дан тај и следећи покојни премијер то уопште није изјавио, само је рекао да је то вероватно неки пијани возач који је учио да вози. Тога се баш сећам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јутрос када сте почели излагање око тог покушаја атентата код “Лимеса” па сте рекли зауставила вас је пратња из другог возила које је ишло иза премијера, па сте рекли препознао сам или видео сам да је то млађи Бургија.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сад ви мени реците, то је овај млади Веруовић, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли ви њега познајете, од када датира ваше познанство, када сте га последњи пут видели пре тог заустављања на аутопуту?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Њега не познајем лично, ни њега ни брата, знам их само из виђења, знам из приче што смо причали о њима у Шилеровој улици. Са њима је био Владимир Милисављевић Јапанац, Влада, Влада Јапанац, како се презива не знам, он је био пријатељ са њима и онда смо често у Шилеровој причали са њима како су дошли да чувају премијера а до јуче су били дилери дроге, радили дрогу, крали кола, Влада, дао сам им по грам, два да дилују дрогу, то је Влада причао нама шта је радио са њима, како сада ето чувају премијера, да је премијер поштен, када му је било тешко он их је држао нон-стоп и сада, када је добро да је он њих поново узео. То су биле приче што се њих тиче, међу нама, да су они радили са аутомобилима, да је био ситни дилер дроге. То је Влада нама причао јер се дружио са њима.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли ви њега знали или га нисте знали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, ја њега нисам знао, само сам га виђао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли га препознали тог дана када су вас зауставили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам, како нисам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А да ли је он вас препознао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја не могу да вам кажем. Могуће да је мене препознао, да ме је виђао јер ја сам био тамо испред Демократске странке када смо били два дана, када је била игра Милорада Улемек и обезбеђења.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Испричајте.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да је био живот угрожен покојном премијеру, да ће они да дају обезбеђење.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Испричајте када је било и како.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је исто после 5. октобра. Тада покојни премијер још није постао премијер него је био, није био ништа, требало је тек да се деси то и тада они опет шаљу поруке, Милорад Улемек и Буха Љубиша, да премијеру прети опасност за живот, да они хоће да га заштите и да морају да га заштите и тада, као, неко од нас да иде да помогне код Демократске странке, да иде да обезбеђује покојног премијера. Тада Вук, пошто је он тада био полицајац, имао је службену документацију, могао је пиштољ да носи, он и Дуле Крсмановић одлазе тамо и ми смо отишли тај дан сви заједно, онда се распоредили где ће ко да буде од њих, како, смејали смо се, као Вук каже – ја морам да чувам сада и премијера и ово обезбеђење.

Значи, они су мене тада виђали, знали су ко сам ја. Ја сада не могу да будем сигуран да ли ме је препознао па да кажем сигуран сам да ме је препознао на аутопуту али он је мене виђао и знао је ко сам и шта сам и са киме се дружим. Ја не могу да кажем да ме је препознао тог дана на аутопуту.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли ви ишта са њим разговарали тада када сте били заустављени на аутопуту?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Он је проговорио само то – јеси ли нормалан, хоћеш да убијеш премијера. Ништа више није проговорио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко вас је претресао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Он.

Председник већа, судија Ната Месаровић: На који начин? Опишите то.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја не знам, ако могу то да назовем претрес. То није ни био претрес. Он је само ставио руку на мене овде и претресао ме. У једној руци је држао, колико се ја сећам, “хеклер” је имао или “калашњиков”, ја мислим да је хеклер био, нисам сигуран. Ја сам само стао, он је рекао да ме претреса, пипнуо ме руком овде, није ме ни претресао, није ништа и рекао хајде уђи код мене у возило. Ето, то је био мој и његов разговор.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сад ми реците то када он прилази вашем камиону, тај “хеклер” како он носи, уперен према вама или како?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Вероватно да није био уперен мени у главу, али да га је држао у руци, да се видео, сад да ли је био директно уперен у мене ја то нисам видео одмах али држао га је у руци, није био окренут ни према земљи доле, да кажем држао га је у земљу, држао га је на некој висини према камиону уперен.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А овај други, ко је био са њим?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тог другог дечка, он је само стао поред возила и није прилазио камиону уопште.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Није ништа са вама разговарао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ништа.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Значи, ни Веруовић ништа са вама није разговарао, а ни овај други?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Али кажем, то су те речи што је говорио са мном.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесу ли вас питали ко сте, како се зовете или тако нешто?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ништа, само – имаш документа, ја сам имао поцепану возачку дозволу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: На ваше име?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: На моје име. Узео је возачку дозволу. Ја, искрено да вам кажем, нисам ни могао да верујем да они нису знали да им је требало четири, пет сати и више да они знају да сам ја Багзи, када су имали моја документа. Значи тек мој одлазак, боравак у полицијској станици три сата отприлике и тек после тога они сазнају да сам ја Багзи; моје пуштање и тек онда они сазнају да сам ја Багзи.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сад ми реците шта то значи када кажете “нису они знали да сам ја Багзи”, на шта то мислите, шта би то требало за њих да значи што сте ви Багзи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Вероватно, моје мишљење је да би другачије реаговали, јер знају са киме сам се дружио у то време, да се бавим криминалом, сви су знали ко је моје друштво, са ким се крећем, у ком сам окружењу, било би другачије све него да ме тако пусте из станице, да реагују као да сам обичан грађанин. То је мене збунило, само због тога да ли намерно то неко није хтео или стварно нису знали, ја то не могу да вам кажем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јутрос када сте почели излагање, рекли сте да вам је Бранислав Безаревић дао један папир или цедуљицу на којој су писали регистарски бројеви возила председника владе и ова два возила из пратње. Да ли сте ви тачно знали који је регистарски број возила и тип возила које користи премијер као његово возило и да ли сте, у тренутку када сте започели скретање, знали које је возило иза вас прво у колони?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Када сам добио папир, тачно ми је на папиру било записано три возила, марке возила, које возило, БМВ тај и тај, које вози покојни премијер, ко је пратња. Чак ми је рекао да у пратњи тај Сале вози БМВ тај и тај, “ауди” тај и тај, да је покојни премијер, писало ми је на парчету папира премијер: БГ 35, ја не могу да се сетим сада који. Значи, тачно сам знао којим аутом се покојни премијер вози, која му је пратња и ко вози од пратње а у том тренутку код хале “Лимес” ја нисам ни знао, ми смо чак и мислили, такву смо информацију имали, да прво возило ће увек да иде “ауди” са антенама јер тако је нама Бранко рекао и да то возило прво иде на 500, 600 метара, отприлике да то возило иде прво испред и да онда иде покојни премијер јер то возило служи као обезбеђивање мина да се деактивирају, тако нешто, због тога али нама уопште није играло улогу у ком возилу ће покојни премијер да буде јер знало се које је од њих блинда, то возило које је блинда, јер само је једно возило било покојног премијера блинда. Ова оба возила нису ниједно било блинда.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То сте ви све знали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако смо знали јер је нама то Бранко дао. Значи “ауди” није био блиндиран, БМВ.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли видели да то није “ауди”, ово возило које прво иде?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, јесам, када сам видео у ретровизору, видео сам да уопште нема “аудија” и знао сам одмах да је покојни премијер у том возилу, или пратња или премијер, али био сам сигуран да је, пошто сам видео да је велико возило, веће од овог БМВ који ми је Бранко дао, знао сам да је покојни премијер у том возилу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А када су вас зауставили, да ли сте се ви уплашили тада?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам, искрено да вам кажем. Јесам, уплашио сам се. И пре тога сам имао страх и уплашио сам се. Било ме је страх. Не могу да кажем да није, да ми је било свеједно. Уплашио сам се.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Реците ми како је дошло до тога да ви у поступку пред општинским судом кажете да сте ви трговачки путник, а сада кажете, малопре “не могу да верујем како нису знали да сам ја Багзи”, па сте објаснили шта то значи. Можете ли да ми објасните одакле то да сте се тада представили да сте трговачки путник и како је то тако лагано прошло, можете ли то да нам објасните?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја се не сећам стварно ниједне речи да сам ја икада рекао да сам трговачки путник. Ја то нисам изјавио, колико се сећам. Тада када су ме водили питала су чиме се ти бавиш, ја сам рекао да имам камионе са својим братом, да радим са камионима а ја трговачки путник нисам споменуо уопште али тада су већ они знали у то време да сам ја Багзи и да је то то и колико сам ја видео тада у полицији да је њима све било јасно, поготово после налажења оног другог камиона, јер ја док сам у полицији био, они су већ нашли други камион, тај “тамић” јер је Симовић мени после испричао да је тај “тамић” остао упаљен да ради, да није знао да га угаси.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли ви контактирали са Милошем Симовићем након заустављања и ако јесте, пошто сте рекли да сте имали три телефона, објасните нам ту комуникацију?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам, контактирао сам са Милошем Симовићем. Ја мислим да сам више пута, јер сам дуго причао са њим. Он ме питао како, као нису могли да ме нађу, не знају где сам, па шта је било, ја кажем не знам, пишу ми царински прекршај због овога и он није веровао то. Онда му ја кажем да хоће да ми пишу царински прекршај. Причао сам дуго са њим, са Милошем Симовићем и са Вуковићем сам причао исто и са тим Зокијем на телефон сам причао и са тим полицајцем. Више сам разговора обавио. Чак и са Момом Перићем који ме назвао, полицајац, исто у том тренутку.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где је он, на Новом Београду?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: На Новом Београду је полицајац, али он је назвао на тај мој телефон који сам користио, а ове друге две специјале сам вратио. Као што сам рекао, уништио сам картице и вратио сам. Тај телефон који је био легалан, ја сам са њим обављао те разговоре и са Милошем Симовићем и са овим другима.

Председник већа, судија Ната Месаровић: У тренутку када сте објашњавали данас код хале “Лимес” то скретање, где је тада био Милош Симовић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја уопште тада, у том тренутку нисам обратио пажњу на њега. Ја сам само гледао у леви ретровизор, у колону покојног премијера а нисам обраћао пажњу на Милоша Симовића, јер је он требао да буде иза мене на неких пет метара, десет, небитно, у средњој траци, да не може та колона мене да обиђе случајно са моје десне стране, а ја њега уопште нисам видео нити сам обраћао пажњу на овог “голфа 2” који је имао задатак да случајно колона из средње не пређе у жуту траку и тако да нас обиђу задњом траком, жутом. Милош Симовић је тек после мене неких, када је прошла колона, када сам ја малтене требао да се зауставим, да ме полиција заустави, он је прошао са “тамићем”. Он је баш доста заостајао иза мене.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А ове камионе је купио Сувајцић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Два камиона је купио Сувајцић. Један је био “мерцедес” беле боје, којег сам ја возио, и овај је био “тамић” плаве боје на наше таблице, а овај је био на аустријске таблице.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сада ми реците, јесте ли ви куповали неке акумулаторе за те камионе да их припремите да буду у возном стању?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тек то вече када смо отишли да претерамо камионе, један камион није хтео да упали. Упалио је само “тамић”, а овај други “мерцедес” није хтео да упали и онда смо пробали ту да се гурамо. Рекао сам да смо оштетили задњу страницу, оно као што смо видели на сликама овде и онај фар да смо поломили. То смо ја и Симовић од гурања, нисмо имали ни штанглу, ни канап, него тако смо гурали отпозади, онако да пробамо да упалимо и нисмо могли. И тек сутрадан смо некако, када је отоплило, упалили смо али акумулатор је био скроз празан. И када смо претерали камионе на паркинг код Сава центра онда сам ја назвао Вука да оде да ми купи негде акумулаторе за тај камион и Симовић је назвао покојног Повића. И њега је назвао да он помогне ту да Вук оде да купи, а Повић да намонтира те акумулаторе на овом једном камиону што није хтео да пали уопште. То је тај “мерцедес”. Јесте, значи куповали смо акумулаторе. Не лично ја, али Вукојевић је купио те акумулаторе и Повић му је помогао да намонтира то.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само нам нисте објаснили, објаснили сте да је Душан Спасојевић био моћан у сваком погледу, па нам

нисте објаснили ову финансијску моћ, конкретно од чега је он добијао и ко је највише ту доприносио стицању тог богатства?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Финансијску моћ Душан је стекао, прве велике паре које је направио, то је од отмица. Он пре тога није имао паре. Имао је пара али не неке велике паре да може да се каже имао је 2 - 3 милиона, то није имао уопште. Он је имао, правио је од дроге, али он је то све улагао како је добијао, улагао је у изградњу оне Шилерове улице. А прве велике паре и моћ стиче од отмице Мишковића, па онда отмице Милије Бабовића. Значи, то су те велике прве паре где он стиче неку финансијску моћ и осећа се моћно. Али опет и та моћ његова финансијска и све ништа не би била без Милорада Улемекa Легије и без Јединице која је њега штитила.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А да ли је имао неке легалне финансијске токове?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ма не, никада он није имао легалне нити је икада размишљао да ради нешто легално. Чак је Легија једанпут њему и рекао, набавио му је неке покер-апарате из Грчке, и довезао му је Легија то, купио је неколико, доста тих апарата. Душан није хтео да се бакће уопште око тога. Чак није ни погледао те апарате. Стајали су тамо у Шилеровој улици. Онај комшија његов Толе, Токи преко пута, она једна кућа бела што се налази, где сам ја касније сместио то обезбеђење из ЈСО-а, што каже Легија да је повукао оно обезбеђење. Обезбеђење никада није повучено. Душану је и даље остало. Ја сам их сместио тамо. Тамо су и спавали код Токија у тој кући. И он му је човек доводио...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сада нам објасните, зашто сте их ви сместили тамо?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи то је, значи обезбеђење, ја вам гарантујем да је обезбеђење било до, значи не могу да вам кажем до задњег дана, до убиства покојног премијера, али до мог изласка из притвора 21. После покушаја убиства код хале "Лимес" мене је обезбеђење из ЈСО-а сачекало, јер ја сам и дошао у Шилерову на неких 2 сата, 3 сата да узмем неке своје ствари и да се вратим у стан горе. Али пре тога мени је Душан рекао да се договорио са Легијом, пошто очекује се хапшење, очекује се све, али у Шилеровој да не буде ништа.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Због чега хапшење и чије?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па наше хапшење. Хапшење покојног Душана, Милета Луковића и свих нас осталих чланова због сведочења Буха Љубише, јер он је као разоткрио за разна убиства, за дрогу, за све, кога смо ми све убили и очекивало се наше хапшење. И због тога је Душан и одлучио...

Председник већа, судија Ната Месаровић: То мислите ова борба против организованог криминала и формирање специјалног тужилаштва?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. Значи само је била прича о борби за организовани криминал и формирање специјалног тужиоца. Ми само о томе причамо, значи тих задњих месец и по дана, два. Само се о томе прича. И састанци се...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Зато је била расписана и награда ко каже где се налази Буха Љубиша?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. Значи, Буха Љубиша је тада побегао у иностранство. Знате оно после његовог пуцања, пошто сам му ја рекао тада да се склони у иностранство, јер мени су тада Легија и Душан рекли да ја одем да убијем Буха Љубишу. Тако су ми дали пиштољ да ја одем у Сурчин да га убијем. Тада су расписивали награду и Душан је у то време био спреман да да, мислим да да, то је под знацима навода, да да и 2 милиона и 3 и 5 и 20, како је он говорио, само да се убије Буха Љубиша јер стварно он је и био љут на њега и киван. Значи, до јуче га је гледао и волео га је и он је стварно сматрао да је он ту у праву што је он и даље наставио да се бави

криминалом, а што је Љубиша њега гурнуо. Сада, да ли је он био спреман да да, али награда је била расписана свуда. Свуда се нудило, где год је било то, Легија је организовао где може да се убије Буха Љубиша. Чак је и правио комбинације да се неко убије овде, да се тај убије тамо у Босни. Значи, није било у питању уопште пара, само да се Буха Љубиша убије јер Душан је сматрао и Легија да је једина опасност у том тренутку формирање тог специјалног суда и те институције и сведочење сарадника Буха Љубише, да само то њих може, нас тачније, да стави све у затвор.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажете послали су вас да убијете Љубишу Буху и одосте ли ви тамо?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. Једно вече ме је покојни Душан, нашли смо се, нисмо хтели у Шилеровој, нашли смо се тамо код Повића близу код “Икарбуса”, као да се договори он са Милорадом Улемеком Легијом да, као ето, нико од њих не може да приђе тамо у Сурчин, а пошто сам ја из Сурчина Буха Љубиша неће да сумња на мене, да ја приђем и да убијем тамо у локалу Буха Љубишу. Ја кажем – ја нисам стварно никада ни убио, али не, не, значи ниси у питању ти, у питању је нас 15 - 20. Ти знаш како је то. Боље један да се жртвује, ево идемо, каже, код Легије кући, све ће теби Легија да објасни. Ја кажем – добро. И онда смо стварно сели у ауто, покојни Душан, Миле Луковић и ја. Отишли смо кући код Легије. Тамо смо изашли позади, иза куће код њега. Причали смо. Он каже, види каже, мораш да урадиш каже то, немој да се секираш ништа. Каже, ја ћу све да ти завршим, ти знаш какве ја људе имам. Мој човек је главни у ЦЗ-у. Ево, каже, Рамбо видиш каже живи као краљ, каже све има. А ја пре тога сам чуо другу причу од покојног Душана, како Рамбо, значи мученик. Каже Душан – да сам ја на његовом месту, каже све бих испричао и никада не бих ћутао оволико као што га је Легија изјебао. А мени Легија говори да ће он мени све да среди, да ћу бити пар месеци у затвору, да нема проблема, да ће да ми направи он то као самоодбрану, све, да се ја не секирам ништа. Ја сам рекао – добро, нема проблема, ако треба, ја ћу то да урадим. Ако ви кажете. Мораш каже, ево не може нико да уђе горе код њега, а дан пре тога били су Симовић Милош и Влада Будала горе код њега, седели заједно, а као они не могу да уђу. Ја сам рекао добро. Ако не може тако, ја имам пиштољ ЦЗ за који сам имао дозволу, свој пиштољ. Ја кажем – добро, али из овог пиштоља да га убијем. Не, не, каже, немој из тог, каже даћемо ти “берету” Ф92. Јеси ли пуцао некада из ње? Ја кажем нисам. Из ЦЗ-а јесам, али из овога нисам. И онда он као, ајде каже да одеш ти са Симовићем тамо иза куће у кукурузе да ја пробам, да осетим тај пиштољ како пуца. Ја сам то и урадио. Значи, одвели су ме тамо у кукурузе. Не да ја сада себе нешто браним, него ја вам причам све...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Причајте онако како јесте.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Како јесте.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Положили сте заклетву јутрос. Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ту сам испалио 2-3 метка у земљу доле. Ништа. Узео сам тај пиштољ, ставио сам за појас. То је било већ касно, мрак. Ја сам рекао сутра ћу, сада идем кући да одморим, да видим како, шта, ово, оно онда ћу ујутру да одем у кафић и да убијем Буха Љубишу. Ништа, ја сам отишао тамо. Ја хоћу да седнем код Буха Љубише, ништа он. Ја дошао тамо, сео. Он каже – хајде замени ове две сијалице горе. Терао ме је да заменим две сијалице. Ја гледам, не могу да верујем. Ништа, ја устанем. Али носио сам тренерку и два пиштоља сам имао. Нисам могао да мењам сијалице. Ништа. Он каже замени. Ништа, ја заменим оне сијалице. Ништа, и даље се понашао према мени као што се понашао и задњих 15-20 година. Ништа. Ја изађем из локала и изнервирам се. Изађем из локала и одем, попијем 2-3 лека. Попио сам 2-3 бенседина. Стварно ми је било незгодно. И вратим се горе код Љубише и ја му кажем – Бато, хоћеш да ме послушаш ти

нешто у животу. Послушај ме једанпут макар. Он каже – шта ти да те ја слушам. Саша Алек му пуни главу тамо, војска је пуцала на тебе, као ето, сада си се умешао у то. Ја му кажем – ајде послушај ме једанпут. Отићи бре преко, отићи у иностранство. И он стварно каже – добро. Сутрадан је била сахрана Ивице. Отишао сам на сахрану са њим. Сахранили смо Ивицу тамо. Ја сам се вратио. И рекао сам, он је већ кренуо, отишао је у иностранство, ја сам се вратио, отишао у Шилерову. Као, шта је било. Ја кажем – отишао. Па што, шта му је. Па није могло, тамо обезбеђење, пуно обезбеђења, није могло. Ти си, каже, једва чекао то, требао си да ми кажеш да не можеш. Да сам му рекао да не могу и да нећу, он би после мене, значи 15 људи као издајем, 15 људи међу нама издајем. Значи, ја нисам имао, боље сам овако одиграо. Рекао сам да не могу да га убијем од обезбеђења. Вратио сам се и он је ту почео да се дере на мене. Јесам ли ти рекао куме да не може он да убије. Ето, то је била моја прича.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А кажите ми да ли је то било могуће уопште код Душана Спасојевића да се неке оставља на вољу да ли ће да изврши задатак или не?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Ја сам био свестан тога, а поготово када је он напоменуо 15 људи или један, ја сам одмах знао на шта он циља. Али и без обзира на све то, било који задатак значи нико није смео од нас нити да му одбије, нити неко да каже – не сме, одмах би било – пичко једна, ти си овакав, ти си онакав, или у крајњем случају ако би он, не дај Боже, и утриповео у својој глави значи, а поготово да му неко нешто каже, е чини ми се да овај ради против тебе или хоће да се осамостали или видиш нешто је смислио, значи као што је убио и Марка Петровића, као што је убио и Жељка Црногорца, значи што је са Пажином разговарао, ето једино што је Жељко Црногорац покојни био добар са Родољубом Миловићем. Значи, само због тога га је убио. Значи, није постојала шанса ни да се њему одбије јер значи одмах или би наредио да се закопа, да се убије, тако да није било шансе да се одбије наређење његово.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете ли то да објасните у односу на кривична дела у којима сте ви учествовали тај однос према извршењу тих кривичних дела, да ли то значи да ви нисте могли да одбијете или сте их вршили из страха?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, ево како сам ја почео у тим најтежим кривичним делима да учествујем. До 2002. године, док нисам први пут почео да возим у овим убиствима, ја сам имао те неке као споредне, уништавање, као што сам рекао. Међутим, први пут када је почела прича, онда су дошли као Симовићи, као жалили се Душану и покојном Куму, као ето Багзи све зна, овде ради, а ништа не учествује и онда је мене као Кум предложио, као ево каже, ја предлагам Багзија да он вози али прво су ми пустили ово као да сам ја ту, да се Симовићи буне. Да ли је то тачно, да ли није, значи њему није могло много да се верује јер је нонстоп то радио неком од нас. Ја кажем нешто за неког, он каже и онда, али нико није смео да пита зашто си ти Симовићу рекао за мене да ја не радим ништа. И онда је Кум рекао – ево, ја предлагам Багзија да он вози. Ја сам рекао – добро, ако предложеш ти, ако морам. Па знаш, како да ти кажем, значи видиш и Симовићи шта кажу. Ја сам рекао – нема проблема. Ако мислите да треба да радим, ја ћу да радим, да возим, никада нисам возио, само ми објасните како да возим, шта да радим. И онда је он као мени објаснио да се ја не секирам ништа. Прво ми је Кум рекао као, ајде каже сада када будемо кренули, сада вам причам при акцији тој, као дао ми је кокаин да узмем. Као, хоћеш да узмеш кокаин. Ја сам рекао – ја то никада нисам узео. Значи, ја сам био цео мокар, значи и ознојиле су ми се и руке и ноге. Ја кажем – Куме, ја то не могу да узмем, стварно. Боље овако па како испадне, немојте, ти ми кажи како да возим, где да станем, ја ако будем узео и кокаин, Куме, ја ћу да пролупам. И

онда ми он није дао кокаин. Он је узео кокаин. Сретко Калинић није хтео ништа, пошто он никада није узимао. И ето, то је тај неки мој однос који сам морао да прихватим. Нисам смео да одбијем. Био сам свестан задатка и где сам ушао, тако да сам свестан ситуације у чему сам учествовао, у најтежим кривичним делима, да сам учествовао у убиствима, ето, али...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Данас када сте говорили о оном оружју које је стизало из Бујановца, са југа Србије, неке нагазне мине сте помињали, не знам бацаче и тако, па кажете да је то било прво склоњено, не знам, негде код вас, па овде, па на крају закопано тамо код те неке куће од покојног Повића. Можете ли да нам кажете, да ли ви уопште знате за шта је то оружје закопавано, зашто сте га чували?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па да вам кажем, то оружје је закопавано, значи оно се не би закопавало, јер није све било закопано, али пошто је била велика количина оружја, значи неких 40-50 "калашњикова", колико је остало од тих ПКТ-а, снајпера, "зоља", неколико сандука које сам ја узео, које је Легија послао противтенковских, неколико сандука са нагазним тим минама, бомбама. Повић је то одвојио са стране, 10-15 "калашњикова" који су били одбрушени, које сам ја био одбрусио, и то је одвојено било и распоређено било по гаражама у аутомобилима. У једном "аудију", другом "аудију". А ово друго да би било сигурније, да се не би открило, јер стварно баш доста је било, онда ме је питао Повић шта да ради. Ја сам рекао Симовићу, пошто је то било закопано код мене, то је науљено све, Легија ми је био донео уље, неких 4-5 литара уља тог ми је донео, тачније дао је покојном Душану, а мени је Душан донео то уље. И онда сам ја то све био науљио и рекао сам најбоље је да узме да закопа, али немој сада све да закопа, него нека остави 10-15 са стране, па ако треба за 2-3 месеца опет му је лакше да откопа него да све закопа сада. Значи, само из тог разлога је било закопано...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не знам за шта ће вам требати за 2-3 месеца.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, значи тих 10-15 "калашњикова" ако Душан буде тражио, ако се буде потрошило за убиства, значи пошто је то оружје уништавано, значи, оно је ишло у оној задњој солуцији ако не може да се уништи оружје, да се остави у ауто и да се запали. Али ако све прође како треба, да се возило то довезе у гаражу. Оружје, као што сам ја пре тога уништавао аутогеним апаратом, тако је онда Повић сада радио и секао и због тога, значи прође 5-6 месеци или 2 месеца приликом још 5-6 убистава када се изврше, да би остало, да има то оружје.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А ово оружје из станице милиције Стари град, за шта је то требало да служи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па и то оружје смо исто користили за сва убиства која су извршена, и за Шљуку, и за Цунера и за Баточанина. Сва та оружја коришћена су за убиства. Легија није донео био тада те "калашњикове". Он је само донео те "зоље", донео је те нагазне мине, а сво то оружје које смо користили, то је то из Старог града. А пре тога за прва убиства су коришћена у тој, то је Буха Љубиша из Босне доносио. А после тога, када смо набавили ово...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не. Ја сам вас посебно питала за ово из Старог града?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: За убиства је коришћено све.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А рекли сте како сте га добили, из Скупштине града сте га преузели?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Буха Љубиша ми је рекао да дођем тамо, да ће ме чекати он и Чедомир Јовановић у Скупштини града, да дођем тамо и да натоварим то оружје.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте чули да је икада Чедомир Јовановић питао за шта ће вама то оружје?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Није он никада ништа питао, само је рекао Чумету да ми требамо да одбрусимо те бројеве, пошто је то из Старог града, да не би полиција провалила то, да обрусимо те бројеве на тим “калашњиковима”.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите ми, имате ли ви каквих сазнања да ли је Чедомир Јовановић знао чиме се бави Душан Спасојевић и његова група?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, знате шта, ја не могу сада да кажем Чедомир Јовановић је имао или није имао сазнања. Он је можда могао да претпоставља, али шта је он разговарао тачно са Душаном...

Председник већа, судија Ната Месаровић: На основу чега је могао да претпостави?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, значи могао је да претпостави да оно стечено све у Шилеровој улици, могао је да чује о Буха Љубиши, да то није могло да се стекне, да нико од њих није био бизнисмен у то време. Али ја опет не могу да вам кажем шта је Душан тачно са њим причао. Ја могу да вам кажем оно где сам ја био присутан 2001. године тада, али да ли је он знао чиме се тачно бави Чуме, чиме се тачно бави, знам само да им је помогао око отмице Мишковића. Е сада, шта су они причали тачно, ја не могу вама да кажем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете ли да нам откријете да ли сте чули од Спасојевића због чега је он тражио да се убије Чеда Јовановић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Па значи једноставно тај неки контакт 2001. године, не тај него тај последњи контакт 2001. године, када је Чеда дошао у Шилерову да проба да заврши за протест, побуну ЈСО-а, тада сам ја био присутан. Поздравио сам се са Чедом. Они су били у тој малој кућици једној. Излазили су напоље, почели су да се свађају. Зашто ти не можеш да урадиш то, зашто, како, шта ти мислиш?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко се свађао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Чеда Јовановић и покојни Душан Спасојевић. Значи, разговор је био да се обустави тај протест ЈСО-а, да се обустави протест и тада је баш била свађа, тих неких 10 минута, 15 минута. Он је излетео, није се ни поздравио са мном Чеда. Излетео је доле, сео је у ауто, отишао. Душан је рекао види овог коња, он не зна ни где се налази, тек је сада схватио где се налази. Замисли коња шта он тражи од мене. Он не зна да смо ја и Легија једно те исто. Ето, то је био тај неки задњи контакт који сам ја чуо, ту њихову свађу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли знали, је ли се помињао неко по надимку Мали тамо у Шилеровој?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Мали?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Није?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли се уморили данас?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Мало. Јесам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хоћете да сада завршимо па сутра да наставимо?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Може.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ево, колегиница каже да нисте завршили, зашто су хтели да убију Чеду?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Чеду? Па ето, значи кажем вам, значи колико су се можда и волели покојни Душан тада и Чедомир Јовановић, то је таква постала мржња. Он је рекао да је овај опасан, да је спреман на све Чеда, да је боље да се убије он него премијер, што тражи Легија. Значи, то је

једини разлог, значи та мржња је постајала од те побуне, после да ли је њему Чеда рекао нешто. Тада јесте стварно, то је баш била велика свађа тада. Јер Чеда је наваљивао тада да се то прекине, та побуна ЈСО, протест.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажете Улемек је наваљивао да се убије премијер?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли вам јасно због чега је то, имате ли та сазнања?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па рећи ћу вам ја због чега. Значи, једном приликом, то сам почео да вам причам, почели смо, значи нико није смео од нас да каже због чега сада Легија толико наваљује, али једном приликом у стану у Војводе Степе горе, Милош Симовић, Душан је био нешто расположен. Како, шта, па добро, шта Легија бре, како, због чега Легија наваљује толико бре, Дућо, каже ми да звекнемо премијера. Ма, каже, брате, бре, све га је лагао, шта ти је. Ето, то је био коментар.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Све га је лагао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па Легија покојног премијера. Ето, то је био једини коментар тада покојног Душана.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То значи, када га је већ толико изварао, да сада треба и да га убије? То сте тако закључили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па вероватно, ко зна шта је он њему све причао на тим састанцима где је присуствовао, да нема никакве везе. Је ли знате ви да је тада, поготово када је била прича за Стамболића, оно када је полиција изашла..

Председник већа, судија Ната Месаровић: То нам нисте причали. Јесте у оној затвореној седници, али данас нисте. Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Добро. За данас доста. Сутра онда.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да оставимо сутра?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Може.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте. Напорно је било. Дуго сте данас говорили. Имали смо само једну паузу.

Председник већа доноси решење: прекида се главни претрес.

Наставак 24. новембра 2006. године у 9,30 часова, што је присутнима саопштено и има служити уместо позива.

Дана 24. новембра 2006. године настављен је доказни поступак саслушањем Дејана Миленковића Багзија.

Председник већа је отворио заседање и констатовао је да су на главни претрес приступили: заменик специјалног тужиоца Јован Пријић, пуномоћници породице оштећеног председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића адвокат Рајко Даниловић и адвокат Катарина Костић, пуномоћник оштећеног Милана Веруовића адвокат Божо Прелевић, окривљени Милорад Улемек са браниоцем адвокатом Слободаном Миљивојевићем, окривљени Звездан Јовановић са браниоцем адвокатом Ненадом Вукасовићем, браниоци окривљених Милоша Симовића и Александра Симовића адвокат Миодраг Рашић и адвокат Желимир Чабрило, бранилац окривљеног Владимира Милисављевића адвокат Живојин Стефановић по заменичком пуномоћју адвоката Драгољуба Ђорђевића, бранилац окривљеног Нинослава Константиновића адвокат Никола Думнић по заменичком пуномоћју адвоката Оливере Ђорђевић, бранилац окривљеног Сретка Калинића адвокат Александар Ђорђевић, бранилац окривљеног Милана Јуришића званог Јуре адвокат Никола Думнић по заменичком пуномоћју адвоката Александра Зарића, окривљени Душан Крсмановић са браниоцем адвокатом Марком Вукшом, окривљени Саша Пејаковић са браниоцем адвокатом Гораном Петронијевићем, окривљени

Бранислав Безаревић са адвокатом Жељком Грбовићем и окривљени Жељко Тојага са браниоцем адвокатом Гораном Петронијевићем.

Констатујем да је пре почетка претреса транскрипт са јучерашњег главног претреса подељен странкама у кривичном поступку, заменику специјалног тужиоца, пуномоћницима оштећених, окривљенима и браниоцима.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас да приступи сведок сарадник Дејан Миленковић.

Можемо ли да наставимо данас?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Може.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Јуче смо говорили о вашим сазнањима која имате о убиству председника владе др Зорана Ђинђића, о покушају атентата код хале "Лимес". Видели сте и сами, о земунском клану, о делима која су вршили, о њиховој финансијској моћи и тако даље. Е сада мене интересује, помињали сте често током јучерашњег излагања да то што знате, знате од Душана Спасојевића. Да ли сте ви икада њему поставили неко питање да вам разјасни оно што вам је изнео као тврдњу о неком и о нечему?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Њему нису могла да се постављају питања, да он нама објашњава нешто. Не само ја, други припадници који су били чланови земунског клана нису њему могли да постављају питања. Шта је он разговарао са неким или због чега је разговарао са неким или када је доносио неку одлуку да се неко убије или убиство покојног премијера, једино ако је он сам неки пут се отворио у нечему и онда причао са нама када седимо заједно или у Шилеровој, или у неком стану изнајмљеном. Значи, ја нисам могао никада да му поставим питање због чега то радите. Значи једино он ако је сам некада рекао, као када је случај дизања "Дифенс роуда", е онда он је сам рекао – сада ћемо да покажемо...

Председник већа, судија Ната Месаровић: А због чега? Ето то објасните, примера ради, када вам је рекао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па ето, када је Милорад Улемек донео одлуку да се дигне предузеће "Дифенс роуд" од Буха Љубише, због, како је Улемек добио информацију да Љубиша много пара зарађује тада. Тачније, чини ми се да је рекао да је причао са Маријом Рашетом или са неким од њих и Душан је рекао – е добро, урадићемо то и таман да покажемо влади каква смо ми моћ и каква смо сила, да нас се боје. Ето, то је значи он сам, али када он хоће да нам прича.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А да ли уопште знате због чега је он морао да покаже влади колика је сила, да га се боје? Је ли он имао контакте до тада са неким из владе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, једино до 2001. године што је имао контакте са Чедомиром Јовановићем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: До 2001. године.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Од када до када?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Од 2000. године, од 5. октобра до 2001. године, до протеста Јединице за специјалне операције или побуне.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Знате ли када је био протест Јединице за специјалне операције?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је било 2001. године.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Знаш. Али да ли је било почетком, средином, на крају године?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је, тачно ћу вам рећи сада, када је покојни Душан Спасојевић изашао из притвора у којем је био због отмице Мишковића. Врло брзо после тога, јер остали чланови су били још у притвору

тада када је избио тај протест Јединице за специјалне операције. То је, значи, у лето 2001, крајем лета 2001. године.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када је изашао Спасојевић из притвора?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А ко је остао у притвору?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: А у притвору...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Било их је петоро.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У притвору су остали Милош Симоновић, Аца Симоновић, Влада Милисављевић, они су остали у притвору.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А знате ли како је то изашао само Душан Спасојевић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, Душан Спасојевић је рекао да је он изашао на његову комбинацију, како је он направио и да је направио комбинацију са Чедомиром Јовановићем да он успе да открије праве отмичаре који су, као, наводно отели Мишковића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да он саопшти Чедомиру Јовановићу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Да он зна ко су прави отмичари и да њега пусте из притвора, а да ће он да открије као праве отмичаре који су то урадили.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А извињавам се, пошто је био тада у притвору Душан Спасојевић, на који начин би они остварили ту комуникацију, јесте ли нешто о томе сазнали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, он је нама рекао да је Чедомир Јовановић долазио код њега у притвор, да је такође Милорад Улемек долазио код њега у притвор, заједно. Да су разговарали код управника када су били тамо у притвору. Да је једанпут посетио и покојног Милета Луковића Кума и остале, а контакте је преко Бобана Миливојевића поручивао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли ви били сами тада када вам је то испричао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тада јесам, да. То је у Шилеровој јер је он изашао из притвора. Тада сам био сам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А можете ли ту причу да нам повежете са оном причом када је вама обећавао посебан статус у притвору ако убијете сведока сарадника Љубишу Буху? Да ли то има неке везе, да ли можете да повежете да је тада хтео да направи утисак пред вама да је он моћан?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је мени обећавао Милорад Улемек Легија да ћу имати посебан третман у затвору и да ћу бити само пар месеци у затвору. Да он има јаке људе, да ће ми средити то, ето то сам рекао...

Председник већа, судија Ната Месаровић: А у односу на овај догађај када је то било?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је било, значи у односу на овај догађај то је било 2003. године, када је Буха Љубиша требао да се убије.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Јуче сте поменули у свом излагању да је Чедомир Јовановић тражио од Душана Спасојевића да се убије Средоје Шљукић. Одакле вам је то познато, ко је још све био ту?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ту смо били сви малтене чланови земунског клана у Шилеровој улици. То је било 2001. године када је он то нама саопштио да Чедо тражи од њега да убије Шљуку.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А зашто?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није нам рекао разлоге због чега то тражи од њега, само нам је рекао да ће да види шта ће да уради што се тога тиче.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли вам је познато, да ли сте ви познавали лично Средоја Шљукића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Никада нисам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А у каквим односима је био Душан Спасојевић са Средојем Шљукићем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Никакве контакте није имао са њим у то време, колико је мени познато.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли се некада помињао Средоје Шљукић у Шилеровој улици?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. Спомињао се тек 2002. године, касније опет када је покојни Душан донео одлуку да се убије јер је добијао информације од Милорада Улемек да се Буха Љубиша чује телефоном са покојним Цунером, са њиме, са Драгославом Космајцем и да су они у контакту, да их Буха Љубиша зове да се они склоне, тачније да их придобија као да буду на његовој страни и тада је било приче о Средоју Шљукићу и он је донео одлуку да се убије. И била је још једна прича да је Средоје Шљукић ишао на неки митинг да обезбеђује Вељу Илића и онда је он рекао – е сада ћу да му дам и због тога.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Вељу Илића, је ли?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Вељу Илића или Војислава Коштуницу, сада нисам сигуран тачно. То је Милош Симовић пренео њему да је он видео негде Средоја Шљукића на неком митингу негде код наплатне рампе, да је кренуо са својим обезбеђењем. Али прави разлог због чега је то донео, једино је био страх да се он не удружи са Буха Љубишом и онда је сматрао да он може да му представља опасност за живот и онда је донео одлуку да се убије.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите ми, то јуче нисмо ништа дотакли, да ли ви имате неких сазнања о учешћу Душана или било каквих сазнања о учешћу првоокривљеног Милорада Улемек и покојног Душана Спасојевића и припадника његове криминалне групе у протесту Јединице за специјалне операције од 8. новембра 2001. године и ако имате та сазнања изложите нам.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Имам сазнања. Баш сам био присутан у Шилеровој улици када је Милорад Улемек Легија дошао у Шилерову улицу. Ту је био покојни Душан Спасојевић, Миле Луковић, био сам ја присутан. Он је дошао, рекао је Душану да ово што се дешава, да им то баш треба. Ја сам слушао тај разговор, да ће сада да проба да направи велики проблем, да направи са Јединицом да су изманипулисали неки људи у држави и да њима одговара то стање и да ће он да види шта ће да уради. Ја сам слушао тај разговор. Он је рекао да ће да крене за Кулу Милорад Улемек Легија. Рекао је мени да одем да проверим да ли има горива у Душановим возилима, јер није хтео да иде његовим службеним возилом. Он је тада возио џип блиндирани. Узео је путничке аутомобиле покојног Душана, заменио је таблице, тачније Шаре Ненад је заменио таблице на тим возилима. Ставио је полицијске таблице и отишао је за Кулу. У међувремену они су нонстоп били на телефонској линији, покојни Душан Спасојевић и Милорад Улемек Легија. Користили су посебне телефоне за те разговоре. Првоокривљени Милорад Улемек се налазио у Кули, у Јединици за специјалне операције. Он се тамо налазио једно време.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када је то он отишао у Кулу и да ли је Јединица већ била у протесту или?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Јединица још није ни била у протесту, нити је изашла на улице касније. Значи, Милорад Улемек је отишао дан пре тога или два, значи не могу да будем сигуран, да тврдим нешто, пре

него што ће Јединица да изађе да блокира прво пут код Новог Сада и касније да дође на "Газелу". Значи, он је отишао дан или два пре тога у Кулу. Они су били у контакту стално. Сутрадан ми је, или тај дан ми је покојни Душан Спасојевић рекао да одем у Кулу да купим цигаре Милораду Улемеку Легији, да му однесем, пошто је он пушио "марлборо медијум" црвени. Ја сам отишао и урадио сам то стварно, однео сам цигаре на капију. Душан ми је рекао само да кажем шифру "Шмекер", да ће они знати на капији о чему се ради. Тако сам ја и урадио. Дошао сам у Кулу, тачније, био сам са Буха Новаком, са њим сам однео те цигаре. Рекао сам само на капији доле, ту су били маскирани припадници Јединице за специјалне операције. Ја сам рекао само за "Шмекера" имам нешто. Предао сам то и вратио сам се. Када сам се вратио у Београд, Душан је био и даље у Шилеровој. Рекао ми је да ћемо да видимо шта ћемо да радимо, да њему одговара ово, да се договара са Легијом да проба да извуче своје људе из затвора. Такође да покаже њима да нема заједнице са њима, јер то је једини спас да помогне сада осталим члановима да изађу из затвора, да виде да не могу тако да хапсе његове људе и да их држе без везе у притвору. Тај дан када сам се вратио из Куле Душан ми је рекао да ће он да зове и Ненада Опачића, пошто му је Милорад Улемек рекао да се телефони прислушкују неки које је покојни Душан користио и рекао је да са тих телефона зове Ненада Опачића и Душан је звао, ја сам био присутан када је звао Нешу Опачића да би дизао већу тензију, да би правио, јер су знали да ће тај телефон полиција одмах да чује шта се све прича на њему. И он је говорио да овај протест једино може да спасе Војислав Коштуница, да нико други не може да преговара са њима. То су правили баш из разлога да би правили тензију међу осталим...

Председник већа, судија Ната Месаровић: То телефоном, је ли?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, тако је. Телефоном, али да проба Неша ако може да види са Чанком, шта Чанак може да уради јер он је знао да ће Неша све да оде код Чанка и да му каже то, пошто су они у пријатељској вези, Ненад Опачић и Чанак. Тако да је тог дана Душан мени рекао да ће највероватније Милорад Улемек да ме зове, да поново треба да идем у Кулу. То је следећи дан када сам се вратио из Куле, да имам неко писмо да узмем које треба да донесем за покојног премијера. Ја сам отишао у Кулу поново. На капији ме је чекало то писмо. Тачније то је била коверта једна бела отворена, откуцано на машини је било. Реченица које се сећам и данас, можда не баш тачно да вам кажем, али гласило је: "Ако мислиш да се ово заврши мирно..."

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: "Ако мислиш да се ово заврши мирно, дођи у Кулу. У потпису Берета Ф92.". То је било откуцано машином.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли тај тип пиштоља вама дао да убијете Буха Љубишу после?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Значи, потпис је био "Берета".

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли то писмо било отворено?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Отворено је било писмо у коверти.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Писано руком или куцано?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Машином је било куцано.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи, ја сам то писмо узео. Донео сам покојном Душану Спасојевићу у Шилерову. Он је рекао – ако је паметан човек, схватиће. Ово треба да се проследи покојном премијеру. Како су они то проследили даље, да ли је премијер добио, да ли је оног дана када је Чедомир Јовановић дошао у Шилерову, да ли је то њему Душан дао ја то не знам, јер нисам видео. Значи, што се тиче даљег протеста, организовали смо један дан

да Брацановић са покојним Душаном Спасојевићем оде у Кулу доле, што су они и урадили. Нашли су се на новосадском...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли то мислите на Брацановића из БИА?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Из БИА, тако је. Нашли су се у Кули. Они су отишли доле у Кулу. Ја сам само њих одвезао на новосадски аутопут. Ишли су блиндираним “пежоом” у Кулу доле.

Обезбеђење није ишло до краја, само их је мало пратило и вратили су се. Увече негде око 9-10 сати Душан ми је рекао да поново изађем на новосадски аутопут јер се они враћају из Куле и да сачекам Брацановића да га ја одвезем где ми он буде рекао. Ја сам тако и урадио. Увече негде око 9-10 сати Брацановић је дошао са Душаном, са “пежоом”. Нашао сам се са њима у Батајници. Преузео сам га ту и вратио сам га, он ми је рекао да га возим код ресторана “Милошев конак”. Ту је он био са неким џипом “пајеро”, затамњена стакла колико се сећам. После тога сам се вратио у Шилерову улицу. Душан ми је рекао да се договорио све са Легијом, да је организовао, Легија и он да су одвели и камермана који ће да снима доле све то када покојни премијер дође у Кулу, али да то премијер неће да зна, да ће они њега да сакрију негде, да ли на дрво или негде да...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кога?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тог камермана када буде покојни премијер долазио у Кулу. После су водили разговоре даље телефонске са покојним Душаном и Милорадом Улемекком Легијом. Рекли су ми да је Чедомир Јовановић долазио у Кулу. Такође да неће да га прими. Душан је рекао да је Чеда био у Шилеровој...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Чекајте само. Кажете ишли су, ви сте возили Милорада Брацановића и Душана Спасојевића у Кулу.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам покојног Душана Спасојевића само до новосадског аутопута.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Хоћете ли да ми кажете да ли је раније, и ако јесте, колико често долазио Милорад Брацановић у Шилерову? Јуче о томе нисте ништа рекли.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Милорада Брацановића ја никада нисам видео у Шилеровој улици.

Председник већа, судија Ната Месаровић: За време од када сте ви ту били?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А после?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам њега само виђао на Институту.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: На Институту за безбедност. Оно када је покојни Душан њему донео на поклон неко злато. Али Брацановића нисам видео у Шилеровој улици. Једино сам га виђао тада када сам га возио за време протеста, када сам га одвезао када се вратио са покојним Душаном из Куле.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте ви у то време када је дошло до протеста те Јединице за специјалне операције у Кули пратили медије, пошто кажете да сте гледали телевизију често о разним догађајима, интересује ме да ли сте тада читали новине и гледали телевизију?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И јесте ли чули због чега је та Јединица протестовала званично, оно што смо сви могли да чујемо?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рекао сам вам да је Милорад Улемек рекао да њему одговара то што се десило. Наводно је протестовала због хапшења браће Бановић која је као Јединица искоришћена приликом тог

хапшења припадника, браће која су испоручена за Хаг, а да Јединица уопште то није знала. И онда је Милорад Улемек искористио ту ситуацију за постављање својих људи, за уцењивање.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где постављање својих људи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, он је ишао на разговор код покојног премијера у владу јер то је Милорад Улемек...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Тада?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, када је покојни премијер дошао у Кулу, обавио је разговор са њима и да ли следећи дан, после дан или два, када је изашла Јединица у Београд на “Газелу”, после тога је Милорад отишао у владу и преговарао са покојним премијером.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одакле вам је то познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То нам је баш испричао Милорад Улемек Легија, и мени и покојном Душану.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У Шилеровој улици. И рекао је да је направио договор да није успео да, пошто су они имали неке захтеве своје он и Душан, Душан је наваљивао покојни да се смени...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сачекајте мало. Прекида се претрес, да видимо шта је то.

Да наставимо ми.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Пошто су они имали своје захтеве неке које су договорили он и покојни Душан да смени министра полиције Душана Михајловића. То је наваљивао покојни Душан да га смени и да поставе своје људе. Да Брацановића унапреди. Легија је и рекао да је договорио са покојним премијером да поставе Брацановића на већу функцију, а што се тиче министра Михајловића, Легија је рекао да је довољно ово што су урадили, да нема потребе...

Председник већа, судија Ната Месаровић: То по завршеном протесту?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. Да су урадили доста и оно што су могли да је испуњено доста тих услова које су они тражили и које је Легија тражио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли знате ви који су били услови првоокривљеног Милорада Улемека, пошто кажете да је причао то у Шилеровој?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, ти су услови били да се смени начелници Горан Петровић и Мијатовић, колико се ја сећам, и да се поставе нови људи и да се смени министар полиције. Али што се тиче министра полиције, Легија је рекао да он сматра да нема потребе, да је доста урађено. Душан је рекао њему, пошто сам ја био присутан, да је Михајловић пичка, да га треба смени. Легија је чак и рекао супротно, да он сматра да је он добар човек, Душан Михајловић, пошто је он одлазио код њега и на ручак у Ваљево у викендицу га је водио...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Душан Михајловић је Милорада Улемека Легију водио на ручак тамо, спремао му је роштиљ.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Док је Улемек био командант Јединице, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. После тога. То је било крајем 2001. године. И Улемек је рекао...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одакле је вама то познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што ми је то Милорад Улемек причао. Тада је причао да му је Душан Михајловић спремао роштиљ, да се он исекао тада када је...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли био још неко на том роштиљу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Е не знам, није нам помињао. То је нама лично он испричао и каже да нема потребе да се смењује Душан Михајловић, да је то довољно што су они урадили. Али приликом протеста и побуне, када је изашла Јединица код "Газеле", ја сам имао такође задатак један од покојног Душана Спасојевића да одем да купим неке цигаре и да доведем неке људе ко још може тамо да тим припадницима дели те цигаре, да им однесе сендвиче, да они виде, ти припадници који су изашли, да је као народ стао уз њих и да њих бодри у свему томе, што сам ја и урадио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То сте код Сава центра изашли, је ли?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сада сте поменули да је Улемек ишао у владу.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да разговара са премијером?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли сигурни у то да вам је тако речено?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сигурно. То је Милорад Улемек рекао када је дошао у Шилерову улицу покојном Душану и мени да је био у влади и да је разговарао са покојним премијером.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И да ли вам је говорио да се нешто договорио приликом те посете?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Рекао је да је све у реду, да је завршено, да ће поставити Брацановића и да је све договорено како су они хтели, сем да Душан Михајловић има тај услов да он није смењен.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите ми за време протеста Јединице за специјалне операције, да ли имате сазнања и ако имате, која су вам, о односу сведока сарадника Љубише Бухе и Душана Спасојевића и првооптуженог Милорада Улемекa? Знате ли њихов однос? Да ли су контактирали, знате ли шта су разговарали, да ли се и Буха ангажовао тада и остало? Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Однос између покојног Душана Спасојевића и Буха Љубише до 2001. године је био пријатељски однос. Били су нераздвојни. Значи, договарали су се о свему шта су радили. Дружили су се заједно, баш је било велико пријатељство између њих двоје. Слагали су се, дружили су се. Покојни Душан је и слушао Буха Љубишу шта му овај каже, шта га саветује. Значи, било је право пријатељство између њих двоје. То се прекинуло 2001. године. А однос између окривљеног Милорада Улемекa Легије и Буха Љубише, сведока сарадника је био такав да они никада нису проговорили можда 10 речи у животу, јер знам због тога, први пут када се Буха Љубиша наљутио на Милорада Улемекa Легију то је било када су покојни Душан и остали чланови били ухапшени у Француској, у Паризу због отмице Мишковића. Тада је Шаре Ненад Шкене, заштићени сведок такође, дошао у Шилерову улицу, пошто је Љубиша Буха тражио да се види са Легијом, да види шта се то дешава. Онда је дошао Шаре Ненад у Котобању и рекао је да је Милорад Улемек поручио: "Све што треба њему, да се обрати мени и да сам ја главни у свему томе". Буха Љубиши је то било криво. Почео је да виче на Шаре Ненада шта Легија изиграва, шта он мисли ко је он, тако за њихов однос могу да вам кажем да нити су се слагали, нити су били у добром односу. Вероватно је то сада неки њихов лични однос који су они између њих двоје имали, да ли због нечега, због ауторитета, или због свега, јер нису могли један другог да слушају нити да наређују један другоме. И тада исто, приликом тог протеста што причам или побуне, такође је био један конфликт

између њих двоје у Шилеровој, где сам ја био присутан, када је дошао Милорад Улемек Легија и рекао је Душану да окрене Буха Љубишу, да га назове да дође у Шилерову да га он не би тражио, да хоће да га убије. Пошто се и Буха Љубиша ту нудио да сређује и он нешто око Јединице, пошто је изашла да и он може ту да помогне, да среди шта ће да уради, да ће да проба да заврши то. И онда је Легија рекао Душану да назове Чумета. Чуме је дошао. Ја нисам хтео да гледам. Попео сам се горе на спрат.

Онда је Легија почео да виче, бацио је јакну доле о под, рекао је – пичко једна, задавићу те, шта ти имаш да спомињеш од Јединице, ко је теби рекао да се ти мешаш у ово, убићу те.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Мене интересује нешто друго. Тако сам и питање поставила. Да ли знате да ли су они имали међусобни контакт, да ли знате да ли је Буха Љубиша одлазио у Кулу за време протеста Јединице за специјалне операције и однос Буха Љубише и Душана Спасојевића, да ли је Душан Спасојевић њега обавештавао око тог протеста, шта се договорио са Улемеком? То ме интересује, какав је њихов однос у том тренутку био?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Њихов однос у том тренутку, сва тројица су имали неки интерес у том тренутку. Јесте покојни Душан звао Буха Љубишу на телефон шта се дешава, како. Буха Љубиша је такође звао телефоном, каже – сада ћу ја да им дам гас још, сада ћу ја да пробам да зовем, да ли преко Драгољуба Марковића, преко Бебе или преко не знам кога је звао, сада ћу ја да им дам гас још да се они не зајебавају, да виде да је ово озбиљна ствар. Али он се нудио ту у свему томе, Љубиша, да он може да помогне и да спречи тај протест Јединице. А што се тиче односа, Буха Љубиша је био, прво да кажем, упознат са целом ствари око тог протеста, како ће да се одвија, шта ће да се одвија. А никакав контакт Милорад Улемек са Буха Љубишом није имао што се тиче тог протеста, нити је Буха Љубиша одлазио у Кулу када је био тај протест.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Није одлазио Буха Љубиша?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Буха Љубиша није одлазио никада.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Или ви немате сазнања или то тврдите?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Моја сазнања су да Буха Љубиша није одлазио у Кулу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Можете ли да нам кажете, осим овога што сте говорили, да је Милорад Улемек одлазио у владу да разговара са председником владе тадашњим, др Зораном Ђинђићем, да ли вам је познато, да ли је Јединица за специјалне операције у време када је дошло до тог протеста имала подршку медија, неких људи из јавног живота, из државних структура? Имате ли ту каквих сазнања?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, јесте. Тада у то време и новине и телевизија, политичари су давали разне интервјуе тада. Знао да је Душан рекао – е, ово нам треба, када је Војислав Коштуница дао интервју телевизији некој, новинама, да је то протест миран, да свако има право да протестује како хоће у својој униформи, да доктори протестују у својим униформама. Ето, то је било то што је још Душану покојном и Милораду Улемеку, вероватно нешто што је њима одговарало у том тренутку, да их неко подржава приликом тог протеста.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А из медија?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, то сам из медија, преко телевизије чуо ту изјаву, а било је и других изјава, али не могу сада тачно да се сетим ко је још.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли се сећате да ли је неко писао, неки вама познат новинар о томе или повезивао неке људе за то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, једино у то време ако је писао Градиша Катић нешто око тога у “Куриру”, што се тиче тог протеста.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Рекли сте да Милорад Брацановић никада није долазио у Шилерову, а да знате да му је однео Душан Спасојевић неки златни накит на Институт за безбедност. Да ли је Спасојевић вама рекао због чега се носи тај поклон Милораду Брацановићу и временски да ми определите када је то било?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам рекао, можда сам се погрешно изразио, да ја нисам видео Брацановића да је долазио у Шилерову. Али да ли је долазио, ја не могу да вам тврдим. Значи, ја га никада нисам видео у Шилеровој улици. А разлоге због чега је однео те поклоне, то злато Милораду Брацановићу, рекао је да је то његов човек, тачније да је Легијин човек од поверења, да је Брацановић много јак, да је намазан и да им он много значи и да им помаже у свему томе. Значи, он је због тога...

Председник већа, судија Ната Месаровић: А временски да ми кажете је ли то било пре протеста или после протеста?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је било после протеста.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је првооптужени Милорад Улемек било када за време протеста, пре или после, говорио пред вама и у вашем присуству да ли имате ви тих сазнања какав ће бити одјек или да ли ће приликом тог протеста Јединицу подржати неке друге структуре из војске или се неће мешати или тако? Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. Било је приче о томе и Милорада Улемека и неких припадника из Јединице за специјалне операције који су обезбеђивали покојног Душана Спасојевића да Жандармерија неће да се меша у то што ради Јединица за специјалне операције, да су они разговарали са неким људима, да су преговарали са људима из Жандармерије, да њих не интересује то што је Јединица изашла на улицу, да они неће имати ни неку подршку од Жандармерије, али неће ни Жандармерија да се меша у то и да се супротстави. Чак су неки припадници из Жандармерије звали посебно, мимо својих старешина, остале припаднике из ЈСО-а да оду да се закуну у цркву да они неће заједно да пуцају један на другог и да се они не секирају што се тиче Жандармерије да Жандармерија у никаквом тренутку неће да се супротстави нити ће да пуцају један на другог. Такође је било приче покојног Душана да војска такође неће да се меша у протест Јединице за специјалне операције и да су они сигурни да нико на њих неће да удари и да им се супротстави.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли имате каквих сазнања да ли је Чедомир Јовановић у време протеста долазио у Шилерову улицу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. Значи, тај дан када сам вам рекао, то је 2001. године, баш када је и Јединица, дан пре него што ће да изађе на улицу, Чедомир Јовановић је био у Шилеровој улици задњи пут и разговарао у вези тог протеста да се то смири, да Јединица не излази на улицу. Ето, то је био тај једини контакт, задњи, који је Чедомир Јовановић имао са покојним Душаном Спасојевићем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је вама познато на које то радно место је напредовао Милорад Брацановић после протеста Јединице за специјалне операције?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја мислим да је он постао заменик Безбедносно-информативне агенције.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А на којим пословима је радио до тада?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја мислим да је био заменик и да је држао под контролом комплетно прислушкивање у БИА.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је Душан Спасојевић имао икаквих података са мера прислушкивања када се изврши неко убиство где се сумња, шта се ради?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. То смо стално добијали. То нам је говорио Милорад Улемек Легија, да је Брацановић поставио одређене људе да се Буха Љубиша слуша, да је на мерама, да се други људи слушају на мерама. То је стално добијао од Милорада Улемек Легије. Значи никада Брацановић њему то није директно говорио а добијао је такође од Пажина, инспектора из Градског СУП-а, с тим што је Пажин само каснио са неким информацијама, дан, два су те информације касниле, али Душан му је говорио да зна, да има те информације. А Пажин му је говорио да он не може да стигне, да то прво БИА узима, па тек онда њима шаље. Али све је добијао са мера које је он тражио. Чак сам и ја давао неке телефоне Милораду Улемек Легији од неких Шиптара који су радили дрогу, који су били у вези са Буха Љубишом. Онда је Брацановић и њих стављао на мере и Легија ми је рекао су ти телефони добри што их је ставио, да се Буха Љубиша стално чује са тим људима.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте ви лично дали онај телефон специјалу Браниславу Безаревићу и обучили га како треба да вам се јави када даје податке о кретању премијера др Зорана Ђинђића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам, тачно. То је плави телефон “сони”. Ја сам лично и укуцао мој број телефона од моје специјале. Лично сам му предао тај телефон у кафићу. Рекао сам му да је то специјала, да са тог телефона не сме никога да зове, нити да га користи у свом стану, само када је на улици или тамо одакле треба да нам се јави.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите ви мени, пре него што сте изашли код хале “Лимес”, када сте добили одређени задатак што сте јуче описали, да ли сте се плашили можда да ће то бити све раније откривено од стране Ресора државне безбедности или било кога, па да ћете бити ухапшени и остати у притвору?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па јесам, имао сам и то у глави на почетку. Али касније када се одвијала ситуација тог дана, па следећег дана у СУП-у како сам видео, онда сам био сигуран да се нешто дешава, да они не могу тако јер чим су причу о покојном премијеру скренули на доњу причу за украден камион, за фалсификовану саобраћајну дозволу, онда сам схватио да они не могу ништа. А на почетку сам помислио да ће открити, поготово када су нашли овај други камион, али током разговора и како је време пролазило тог дана и следећег дана, видео сам да они не могу ништа да ураде, чим су ми писали прекршај за фалсификовану саобраћајну дозволу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажете јуче када сте разговарали, када сте јуче почели излагање онда сте рекли да сте гледали на телевизији снимак након извршеног атентата. Јесам ли ја добро схватила да је тада са вама био и Душан Спасојевић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је он вама тада рекао ко је пуцао тачно на премијера?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Тада није имао потребу да ми говори ко је пуцао када смо се све пре тога договорили ко ће да пуца, како ће да се организује све, ко ће бити у канцеларији, јер сам знао, није имао ни потребе да ми каже – е видиш сада је пуцао Звездан Јовановић. Значи није било потребе да ми о томе прича. Само је био коментар на моју реченицу да ово премијер убацује некога повређеног у аутомобил и онда је он сам почео да прича да је Звездан Јовановић пијаница, да није требао то да ради, да сада нећемо убити премијера. Али да ми је рекао он – е, ти знаш да је Звездан пуцао, јер није било потребе за тим да ми се прича када сам све пре тога знао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте ви нама све испричали што сте имали да кажете?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, углавном сам, вероватно сам нешто и пропустио. Пропустио сам, сетио сам се да, када сам рекао да су хтели да праве хаос у држави и да праве велике проблеме, пропустио сам да вам кажем да је било у плану такође да се баца бомба на америчку амбасаду.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То нисте испричали. А то сте причали у нејавној седници. Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Значи тада су Милорад Улемек и покојни Душан донели одлуку да се баца експлозивна направа на амбасаду. Међутим, рекли су да то не буде обична бомба, да не буду обичне кашикаре, него да праве неку већу штету, пошто бомба не може, та мала, да направи много. И онда је, колико се сећам, Шаре Ненад донео нагазну мину једну велику противтенковску мину која је била прављена, скинут је упаљач био са бомбе оне, са кашикаре и гурнута је у средину, залепљена лепљивом траком. И он нам је објашњавао како требамо да бацимо ту бомбу. Ја и Милош Симовић смо требали да бацимо. Тачније, ја сам требао да возим аутомобил, а Милош Симовић је требао да баца ту противтенковску мину на амбасаду. Шкене је рекао, пошто је била много тешка, Симовић је рекао – како мислиш ја да ово бацам. Он каже – мораш да водиш рачуна, може да се деси ако је бацаиш да се она откотрља и да не падне на ту страну, да не може да експлодира, да ће да остане тако. Ја сам рекао – ти види, ја то не могу нити да дижем, ја ћу да возим кола као што је рекао покојни Душан, а ти да ли можеш да је бацаиш или како да урадиш. Онда је он отишао да се саветује са покојним Душаном Спасојевићем и рекао му је да је Шкене рекао да не може баш то, није толико сигуран да ће она да експлодира и да је много тешка, да треба да води рачуна како ће да је баца. И одустали смо од тога. Али то је био један од планова такође да се уради.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете ли нешто да нам кажете да ли ви имате икаквих сазнања о бацању експлозивне направе на просторије ДСС-а да кажете, ако знате, када је то било, ко је то урадио и због чега се то радило?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Знам. И упућен сам у то. Ја нисам учествовао директно што се тиче тих бацања бомби на седиште Демократске странке Србије, али тада је Душан имао у плану са Милорадом Улемеком Легијом да праве неки раздор између Демократске странке и Демократске странке Србије и да се они понуде касније, као да ће они да виде шта се то дешава, шта они могу да помогну око тога. И тада су донели одлуку да се баце бомбе. То су, по мојим сазнањима, урадили Душан Крсмановић и Милан Јуришић, а возио их је Влада Милисављевић са украденим аутомобилом “аудијем 80”, колико се ја сећам, јер ми је влада причао чак да му се ауто тај угасио био, да је имао проблем са акумулатором па да су једва и побегли са лица места. А разлог је био то да се уради да би се правила пометња између те две странке и да се Милорад Улемек покаже ту као да види он шта може да уради тачно да помогне једној странци, али да би завадио те две странке. Значи, једини је то разлог био и да се они покажу опет као неки помагачи у свему томе.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А кажите ми, знате ли временски да определите када је то било, пре протеста, после протеста Јединице за специјалне операције?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сада не могу тачно да се сетим у које време да вам кажем да не бих погрешно, па да испадне да нешто кријем или да сам погрешно рекао. Али то је било после протеста, по мојим сазнањима, Јединице за специјалне операције.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је икада у Шилеровој улици вођен разговор на кога се ослања Душан Спасојевић, да ли на полицију,

на које државне структуре, да ли је он имао ослонаца још на некога осим на прооптуженог Милорада Улемека?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Његов једини ослонац је био Милорад Улемек Легија и Јединица за специјалне операције. Он је видео себе ту и он је моћ имао само преко њих. Значи, једини његов спас и где се он ослањао да може све да ради и где је сматрао да једину помоћ може у свему томе да му да, то је Јединица за специјалне операције.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јуче сте спомињали бившег начелника Ресора државне безбедности и његовог заменика, је ли тако? Па сте говорили о Јовици Станишићу, додуше кратко. Па сте онда рекли да се даљи контакти настављају са Милорадом Улемеком и тако даље. Да ли је икаквих контаката имао Душан Спасојевић и земунски клан са бившим начелником Ресора државне безбедности Радомиром Марковићем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Моја сазнања потичу да он никада није имао контакте са Радомиром Марковићем. Могу да кажем да сам сигуран у то. Али опет нећу можда али моја сазнања потичу да никада није имао контакте са Радомиром нити га је икада у животу видео. Јер, навешћу вам један пример због чега, када је Милорад Улемек 2001. године, тада је још начелник био Радомир Марковић Државне безбедности, Милорад Улемек ми је рекао да се договорио са покојним Душаном Спасојевићем да одем, тачније да покојни Душан Спасојевић купи цигаре, то је било негде око 15-20 боксова цигара, у ствари пун комби је био цигара, да ја то узмем и да однесем доле у Бујановац. Тада је Легија био доле у копненој зони са својом Јединицом и ја сам то и урадио. Узео сам комби, натоварио сам пун комби цигара. Чуо сам се са Легијом. Легија је рекао, ако имам неких проблема успут да му се јавим, ако ме случајно полиција заустави. Ја сам и кренуо доле за Врање, за Бујановац. И јесте, полиција ме је била негде пред Бујановцем доле зауставила. Ја сам окренуо Милорада Улемека Легију телефоном. Он је поразговарао са том полицијом и ја сам наставио даље. А ово вам причам због тога јер када сам стигао доле, ту сам преспавао. И сутрадан је дошао и Градиша Катић, новинар, да снимим, тачније да снимим Јединицу за специјалне операције, да слика возила, да изврши интервју са Милорадом Улемеком Легијом, како се он бори доле, шта се тачно дешава све у копненој зони безбедности. И сутрадан сам присуствовао ручку. Ручали смо заједно Милорад Улемек Легија, Милорад Брацановић, Радомир Марковић, ја и Градиша Катић. И тада смо ручали, то је било неких 15-20 минута у тој некој згради где се налазила Јединица за специјалне операције и ја сам се вратио. Градиша Катић је остао ту. Обилазили смо доле неке терене, пунктове које је Легија држао и вратили смо се. Ја сам рекао Душану да сам предао цигаре када сам се вратио у Шилерову улицу. Питао ме је шта је било. Ја сам му испричао да сам видео Радета Марковића, да сам ручао са њим и да смо седели. Он каже – како Раде изгледа, шта каже Раде, значи по томе сам видео да он није имао неки ближи контакт. По мени, ја мислим да никада није ни разговарао, нити га видео уживо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Јуче када сте говорили о покушају атентата код хале “Лимес” и оном покушају на Бегаљичком брду, оно када се враћате са Копаоника, када се председник владе враћао, па сте рекли да је овај покушај код хале “Лимес” био добро испланиран, да се до детаља знало шта ће ко да уради за разлику од оног другог случаја. Сада мене интересује, причали сте да сте након вашег тог заустављања и претреса на лицу места обавили неколико телефонских разговора са вашег легалног телефона мобилног?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли то био ваш телефон или нечији други?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је лично био мој телефон који сам користио у то време.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли га неко пре вас користио?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. То је била картица, али вероватно купљена на трафици, тада смо сви куповали картице на трафици, али је био мој телефон са киме сам се чуо значи и пре тога, све сам звао, нити сам крио са тог броја никога. Значи комуницирао сам нормално са тог телефона.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сада ме интересује, када су дошли они радници БИА, па кажете “они су знали да сам ја разговарао”. Да ли сте видели да они имају листинг ваших разговора у том тренутку?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Показали су ми листинг разговора у “29.-ом”.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У Градском СУП-у. Показали су ми разговоре и питали су ме, ја мислим да је негде око десетак разговора, колико се сећам, на столу стајало и онда су ме питали – ко ти је овај, ко ти је овај. Ја колико сам се сећао, имао сам...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли ви њима рекли са ким сте комуницирали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам. Знам да се нисам сетио. Звао ме је неки другар из Словеније и знам да је био неки страни број. То нисам могао да се сетим. Знам да нисам знао 2-3 телефонска броја, то су ти полицајци који су мене звали од Вукојевића. И остало сам им рекао. И један број који ме је назвао, то је вероватно био можда Вукојевић или Симовић, нисам сигуран. Они су за тај број инсистирали да им кажем, као – слободно кажи ако је то број од Легије или од покојног Душана Спасојевића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И шта сте ви рекли?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја стварно нисам знао чији је то број био.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли рекли да је можда Спасојевић или не?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам. Рекао сам. Значи ја нећу да кријем. Ево ви видите овде, али сада ко је мене звао, да ли је Милош Симовић, да ли је Вукојевић, да ли је Душан Спасојевић не знам. Легија ме сигурно није звао јер њега не познајем. То сам тако рекао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сада, пошто сте јуче тврдили да је та акција била добро испланирана и да се то могло видети и тако даље. Када сте приведени код истражног судије тамо да дате изјаву, да ли вас је поступајући заменик или истражни судија ишта питао око могућности евентуалног наслућивања да је био покушај атентата на председника владе др Зорана Ђинђића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Колико се сећам, то је била жена истражни судија која ме је испитивала. Јесте, она је тражила од мене да ја њој испричам тачно како се десило то на аутопуту, шта је тачно било. Ја сам њој испричао, лагао сам тада као да, ето случајно сам наишао са тим камионом. Али јесте, питала је она мене.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли вас је нешто поступајући заменик окружног тужиоца питао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нико ништа?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нико ништа. Значи, неко други да ме је испитивао, није нико.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јуче сте тврдили да су долазили представници разних грана власти тамо у Шилерову, не знам из

тих разноразних области, па сте између осталих помињали људе из правосуђа. Рекли сте за тужиоца Сарајлића и за судију Цвијовића. Да ли је то био једини пут када сте видели судију Цвијовића тамо?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. Једини пут сам га видео у Шилеровој.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је још неко долазио у Шилерову од судија?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Мени да је познато не сигурно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли мењали изјаву у односу на оно што сте нама говорили у нејавној седници?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи вама сада овде?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Уопште, не нама него знате када сте...

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нисте мењали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Можда сам нешто пропустио, али нисам мењао сигурно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли то случајно пропустили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Вероватно случајно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Ја више немам питања. Да ли неко од чланова већа има питања?

Судија Милимир Лукић, изволите.

Судија Милимир Лукић: Ви сте нам говорили али нам наведите имена свих јавних личности које је ова група намеравала или се причало о њиховом лишавању живота? Значи мислим на јавне личности, политичаре.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јавне личности. То је први Чедомир Јовановић, Беба Поповић. То су били значи сигурни који су требали да се убију. И од јавних могу да кажем бизнисмена Драгољуба Марковића. Ето то је од неких бизнисмена који су били у плану да се убију. То је сигурно било.

Судија Милимир Лукић: Ко је одређивао које личности треба лишити живота и који циљ је требао тиме бити постигнут?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Што се тиче ових лица из политичког живота, ту су једино одлуку могли да донесу Душан Спасојевић или Милорад Улемек Легија. А циљ тога је био, нису могли вероватно више да немају никакве комуникације са њима и да би се направило расуло у држави.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Извињавам се члану већа, али ме интересује у ком тренутку сте чули да се помиње одлука у Шилеровој да се убије Беба Поповић? То је за мене изненађење, ја данас први пут чујем. Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја се извињавам, можда сам пропустио, али ја сам то и на нејавној седници рекао да је било у плану да се убије и...

Председник већа, судија Ната Месаровић: За Чеду сте рекли, за Свилановића сте рекли, за Гашу Кнежевића сте рекли.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Значи било је разговора и за Бебу Поповића, да и Бебу Поповића покојни Душан Спасојевић хоће да убије.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Исто, значи то би се десило касније, после убиства покојног премијера, да би и њега убио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је икада Беба Поповић долазио у Шилерову улицу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Беба Поповић никада није долазио у Шилерову улицу. Њега покојни Душан Спасојевић никада није ни видео, нити га познаје.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је било разговора са Чедомиром Јовановићем о Беби Поповићу у Шилеровој улици?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, никада.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А који би разлог био да се убије Беба Поповић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па ето, значи разлог је био јер покојни Душан Спасојевић је знао да Буха Љубиша има контакте са њим, да је он добар са покојним премијером, значи то су једини разлози. Значи, никакав контакт покојни Душан Спасојевић није имао са Бебом Поповићем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хвала.

Судија Милимир Лукић: Да ли су ти планови били разрађени, да ли се кренуло у реализацију тих планова ако су постојали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Само се кренуло у реализацију за Чедомира Јовановића. А што се тиче Бебе Поповића, Горана Свилановића ово што сам рекао, значи није било разговора ни како, ни где, него је само било у плану покојног Душана да ће то да се уради.

Судија Милимир Лукић: Који је циљ требао бити постигнут чином бацања експлозивне направе на америчку амбасаду?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, да се направи расуло у држави и да су то вероватно урадиле, као, патриотске снаге које се боре против Хага и да би се правило расуло. То је једини разлог био, као значи да патриоте које неће да испоручују људе за Хаг и да се прави расуло као да то нема везе са криминалом.

Судија Милимир Лукић: Сада ово што вас питам, да ли ви то говорите из главе или вам је то неко рекао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. То је био разговор који је покојни Душан Спасојевић разговарао са нама, са осталим члановима.

Судија Милимир Лукић: Када је, по вашем сазнању, остварен први контакт између Милорада Улемека и Душана Спасојевића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Прве контакте су имали већ 1998, 1999. године. То су били контакти, али то је виђање само било, као што сам рекао рођендан ћеркице покојног Душана Спасојевића и долазак Милорада Улемека у "Мек Доналдс" од неких 10-15 минута и одлазак. То су ти били први контакти. Али ништа се није ни причало. Само је било здраво-здро, поздрављање, јер ја сам био присутан ту и сећам се тачно, Душан ми је рекао – то је Легија. Али ништа, ништа више није било, ни ближих контаката, неких разговора, само то од тих 10-15 минута. И од 2000. године почињу ближи ти, као што сам вам објаснио.

Судија Милимир Лукић: У ком тренутку сте ви сазнали за постојање одлуке о убиству премијера?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи, ја сам сазнао ту одлуку одмах.

Судија Милимир Лукић: Мислим временска одредница тачно и где се то десило?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам прво сазнао у Шилеровој улици када је покојни Душан Спасојевић дошао. Он, Миле Луковић и Милош Симовић је био тада, и онда су дошли по неке ствари нешто да узму и он је тада и саопштио да је донесена одлука да се убије покојни премијер, да је Легија у праву и да ће да ураде то.

Судија Милимир Лукић: То сте нам све рекли. Само вас питам у ком тренутку је то било од атентата на премијера?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, значи у фебруару месецу, 2, 3. фебруара.

Судија Милимир Лукић: Какав је однос између окривљеног Милорада Улемека и Душана Спасојевића, уопште да нам опишете, значи од тих првих контаката па даље еволуција тих односа?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи, ти први контакти и даље како се време одвијало, односи су били све бољи и бољи. Одлазили су један код другог. Посете кући. На рођендане, на славе. Посећивали су један другог. Жене су долазиле у Шилерову улицу на рођендан, он је одлазио код Милорада Улемек Легије и ја сам одлазио. Тако да је то било и једно пријатељство и корист коју су имали један од другог.

Судија Милимир Лукић: Објасните ту корист, шта то значи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Они су корист имали у томе. Покојни Душан Спасојевић је видео да Милорад Улемек може да му пружи заштиту од полиције, да се он бави криминалом и да има заштиту од отмица. А Милорад Улемек је видео корист коју пружа Душану у добијању новца од тих отмица.

Судија Милимир Лукић: Добро. Да ли је окривљени Милорад Улемек знао да се Душан Спасојевић бави криминалом?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Он је знао.

Судија Милимир Лукић: У тим тренуцима?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Како није знао. Он је знао да се покојни Душан Спасојевић бави криминалом, да је радио дрогу, али Душан Спасојевић је њему причао као да ће он да батали ту дрогу, да не ради више, пошто је он њему говорио да је уносније да се раде отмице, да се не бакће око тог посла, око те дроге и онда је Душан њему говорио да ће то он да да неким другим људима из Пожаревца, у Нови Сад и ово, да он неће са тиме да се бави и да ће да гледа да се реши дроге и да раде отмице као што је предложио Милорад Улемек Легија.

Судија Милимир Лукић: Одакле знате овај први део, да ли вам је то неко причао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, то је нама Душан покојни причао више пута. Забрањивао је, значи, да се са Легијом прича уопште о дроги, да када Легија дође у посету да се не спомиње дрога уопште, да се не говоре људи да он има контакте са њима, одакле он узима дрогу или како, значи да се ти разговори уопште не обављају када је Легија присутан ту.

Судија Милимир Лукић: Какав је међусобни однос сада у том троуглу између Милорада Улемек, Душана Спасојевића и групе људи око Душана Спасојевића? На пример, да ли је Милорад Улемек могао да изда неко наређење неком члану групе или групи самој?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Члану групе Милорад Улемек није издавао никада наређења посебно некое. Могао је Милорад Улемек исто да донесе одлуке као што је донео неке одлуке, набројао сам што се тиче "Дифенса" и неких убистава. Али то је било ретко. Обично је он разговарао са покојним Душаном Спасојевићем како, шта, и онда је покојни Душан Спасојевић у већини случајева издавао наређења.

Судија Милимир Лукић: Испричајте нешто више о личности Душана Спасојевића и његовим способностима.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Покојни Душан Спасојевић по мени је био један болесник који је патио да буде неко и нешто. Тежио је да се он пита за све. Волео је да буде у центру пажње. Био је опседнут нечим што не могу да вам објасним. Касније, како је време пролазило, он је постао болестан што се тиче тих убистава, што се тиче свега. Његови разговори су се касније водили, када нас све окупи у Шилеровој улици, он дође и устане ујутру и каже е, сањао сам некога од криминалаца, шта ви мислите, тај ће да ојача за 2-3 године, њега размишљам да убијем. Значи, он је већ постао болестан што се тиче тих убистава. То су били нормални разговори када нас окупи у Шилеровој улици и говори нам – е, значи тај ће да ојача за годину дана, две, њега ћу да убијем.

Судија Милимир Лукић: Добро. Чиме је он држао на окупу те људе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Те људе...

Судија Милимир Лукић: И шта је мотив тих људи био да буду око Душана Спасојевића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, сви ми који смо ушли на почетку, прво смо имали интерес јер смо видели ту да можемо да, било је свима нама лепо када смо постали чланови земунског клана, осећали смо неку моћ, осећали смо нешто. Видели смо интерес у парама од отмица које смо добијали. Али како је то пролазило, онда више нису биле ни паре у питању, него је све нас држао, једино нас је држао тај страх. Сви смо имали страх од њега јер почео је нас међусобно да убија.

Судија Милимир Лукић: Да ли је држао чланове групе у покорности и на који начин је то остваривао ако их је држао у покорности?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, понижавао је чланове, али не толико да кажем, да је он био толико сада међу нама, да нас је понижавао али је, није то било толико, једино је страх, опет кажем вам, нас све држао у томе и нисмо смели нити да се супротставимо, не само ја, него ниједан члан.

Судија Милимир Лукић: Да ли сте се ви дружили међусобно?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ретко. Нисмо се дружили међусобно, није нам дозвољавао то, није дао да излазимо нигде заједно у кафиће, да се налазимо ноћу негде, није дозвољавао да се скупимо нас пет-шест осталих чланова да се дружимо. То је стриктно забрањивао и нон-стоп је говорио да може само он да каже ко ће с ким да се дружи и кад ћемо да изађемо, јер чим би се неко од нас скупио, нас двоје-троје, он је одмах ујутро дошао и каже “шта сте ви разговарали, шта сте ме оговарали” и тако да је већ почео да нам набацује и онда смо избегавали и да се дружимо ми сви заједно.

Судија Милимир Лукић: Да ли је на неки начин манипулисао члановима групе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. То је било нон стоп. Често је то радио, манипулисао са свима нама. Кад ја дођем у Шилерову улицу он седне, пијемо кафу или сок и он ми каже – види, каже, Милош Симовић је рекао за тебе, Багзи, да си “пичка”, али немој ти, знаш, то ћу ја да поразговарам са њиме. После тога следећи дан, значи, ја сам већ сада љут на Симовића и гледам шта ће Симовић да уради да би ја пренео покојном Душану Спасојевићу, мислим да му се осветим што је то он рекао за мене, а он оде код Милоша Симовића и каже – Багзи је рекао за тебе да си ти главоња, да не знаш да радиш, да си се уплашио око тога и тога, али ја ћу да поразговарам са њим. И тако је међу нама правио неку одбојност да ми нисмо смели међусобно остали чланови да се поверимо један другом шта нас мучи, јер смо се бојали фактички један од другог шта ћу ја да кажем за некога и шта ћу да кажем, јер сам знао да ће тај да пренесе покојном Душану.

Судија Милимир Лукић: Да ли је Душан Спасојевић покојни вама преносио и представљао да познаје одређене јавне личности више него што је то у стварности?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, тако је. Значи, то је знао да увеличава. Био је у стању, ако се нађе са неким човеком једанпут, значи без везе, да вас сада види негде у кафићу, или да седне са неким на пет минута и да га неко упозна, он је био у стању да увелича као да је он са вама био сто пута и да вас познаје. Значи то је био у стању да ради.

Судија Милимир Лукић: Е сад вас питам, како сте ви успевали да разликујете када он манипулише са вама а када не?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па ја сам видео у неким ситуацијама и када он тачно манипулише и када не. Знао сам да зна да увеличава ствари, значи видело се по њему, по његовим причама када је тачно лагао а када није. Ми смо то и знали, остали чланови, али нисмо смели нити да реагујемо, нити да му кажемо нешто.

Судија Милимир Лукић: Сада ту конкретно питама да ли сте ви тада веровали у тврдњу Душана Спасојевића да подршка за убиство премијера долази од господе Човића и Шешеља?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, то сам сигуран у то. И дан данас тврдим, одговорно тврдим да тада те речи покојног Душана Спасојевића нису могле, јер таква ситуација која се задесила у то време, поготову на питање покојног Милета Луковића Кума зашто Човић не реагује. Значи, тада није било никога присутног да би он могао себе да велича у тој ситуацији јер нико од осталих чланова нити је био присутан ту, нити је било разлога да би он величао ту ситуацију, јер била је таква ситуација да није било ни разлога, то се видела само немоћ тада у том тренутку.

Судија Милимир Лукић: Објасните и опишите са више детаља ваше одласке на Институт безбедности.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тај однос, значи...

Судија Милимир Лукић: Не однос, него одлазак на Институт безбедности са више детаља, са киме идете, како улазите, да ли вас неко тамо легитимише, шта радите тамо, колико времена проводите, с ким боравите, где седите и све остало.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Наш одлазак на Институт за безбедност је до 2001. године био више пута, од 2000. године, од 5. октобра до 2001. године више пута је био. Ја сам лично одлазио неких 5 или 6 пута, у то сам сигуран. Увек сам одлазио са покојним Душаном Спасојевићем и Милетом Луковићем Кумом. Некад смо одлазили сами, некада са обезбеђењем које је водио покојни Душан Спасојевић. То обезбеђење никад није улазило на Институт, осајало је увек на капији паркирано, а ми смо улазили код Легије. Искључиво смо се налазили са Легијом и тада када је Брацановић био да бар поклони Душану прстење. С другима се нисмо налазили. Нико нас на капији није нити легитимисао, никад нам није тражио ни личне карте, ништа, увек су нас пуштали јер је Легија знао да ми долазимо. Једини су разлози били, разговори које је покојни Душан обављао са покојним Душаном Спасојевићем око тог 5. октобра па касније договори, шта су они разговарали, значи само су то били разговори због чега смо ми били, ако има неку поруку да пренесе Милорад Улемек Душану. Једини је био разлог тај одлазак, и налазили смо се, то је једна барака, колико се ја сећам, Институт за безбедност у једној великој канцеларији, ту сам ја седео, ту је Легија долазио и ту су били остали припадници.

Судија Милимир Лукић: Остали припадници, који?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па остали неки су стајали код врата, значи баш се сећам у то време када је, баш је дошао Рамбо и Легија се поздравио, не Легија, Миле Луковић се поздравио са њим, тада га ја нисам знао уопште, поздравио се са њим горе на Институту за безбедноет и причали су, и покојни Миле Луковић је рекао да је то Рамбо.

Судија Милимир Лукић: Да ли сте ви код тих разговора били непосредно присутни?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Некада јесам, некада сам стајао код врата, неки пут нисам, значи не могу да кажем да сам био стално присутан тим разговорима.

Судија Милимир Лукић: Када сте били присутни, можете ли сада да нам пренесете детаље разговора тада када сте били присутни?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па значи ја сам можда једно два разговора био присутан у тој канцеларији када су седели. Причало се о необавезним темама, причало се, њих двоје су причали, покојни Душан Спасојевић и Милорад Улемек Легија шта ће да раде са овим, шта се дешава код полиције, шта ће полиција да ради, значи биле су те теме необавезне неке, али шта се дешава у полицији и ко је постављен у полицији, значи обично се о томе разговарало оно када сам ја био присутан.

Судија Милимир Лукић: Објасните, ви сте причали о томе, али објасните комплетну хронологију контаката са окривљеним Бранком Безаревићем. Када је и како дошло први пут до контаката и све остало везано за контакте са њим?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Бранка Безаревића сам упознао преко Зорана Вукојевића, покојног сведока сарадника. Први контакти моји са њим су били у вези Буха Љубише јер је тада Вукојевић разговарао са Бранком и била је тема да се Буха Љубиша тражи, да се нуди новац за њега, да се даје награда и онда је покојни Вукојевић разговарао са њим на ту тему о Буха Љубиши и он је то пренео покојном Душану Спасојевићу и Душан Спасојевић је рекао да идем и ја да чујем, да видим шта овај прича, мада га овај зна али да му не верује много. У том тренутку као да је спреман на све, да воли много паре, и да можда лаже око тога и ја сам отишао. Први мој контакт је био тачно на железничкој станици, у ауту једном малом, ја и Вукојевић смо се ту нашли са њим и ја тада нисам ни разговарао ништа са њим, само је Вукојевић причао са њим, они су причали о Чумету како, шта, он је рекао да ће да види да помогне, да заради који динар. Вукојевић му је рекао – можеш да зарадиш који динар и онда смо се ми већ други, трећи контакт већ смо се налазили, али први наши контакти се искључиво воде око Чумета и онда је он нама давао информације да је Буха Љубиша дошао у Београд, да се налази у Зуцама, негде у некој полицијској, као у Зуцама, да је сигуран у то и да је Буха Љубиша тамо и да даје неке изјаве у вези нас. Ја и Вукојевић смо пренели то покојном Душану Спасојевићу. Покојни Душан Спасојевић је назвао Легију телефоном и рекао му је да имамо информацију да је Чуме у Зуцама. Легија је рекао да нема ту информацију, да није сигуран и да ће да провери то. И увече је Легија назвао покојног Душана Спасојевића и рекао му је да је организовао то да види да проверимо, да не зна ни он тачно шта је али да ће да нађе човека који ће да нас одведе тамо и да проверимо тачно шта се дешава ту. Душан нам је рекао да ћемо се наћи са, то је, он је тад у то време био, колико се сећам, нисам сигуран, али то је Веселин Лечић да ће нас он сачекати на Авали негде са службеним џипом, да ми одемо тамо, ја и Милош Симовић, да одемо тамо, да ће...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли то припадник Министарства унутрашњих послова?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је, Веселин Лечић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли он био тада...

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Он је био у Јединици за специјалне операције. Да ће Веселин Лечић да нас сачека тамо и да ће он да нас спроведе да одемо да погледамо шта се дешава. Ми смо то и урадили. Ја и Симовић смо отишли са малим аутомобилом једним испод Авале, код оног ресторана. Он је био у џипу ту, сели смо код њега и отишли смо тамо. Он нам је показивао те објекте полицијске, шта има, како. Међутим, видело се да се ништа ту не дешава, да нема светла, да нема никога и даље ништа нисмо ни радили. Даље, моји контакти са Бранком Безаревићем се настављају и почињу разговори моји и око убиства покојног премијера и тако сам и даље одржавао контакте са њим.

Судија Милимир Лукић: Како то долази до разговора везано за његову улогу и убиство премијера? На чију иницијативу и како је све то дошло, опишите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи, то долази на иницијативу покојног сведока сарадника Вукојевића. Он је пренео поруку покојном Душану да слободно може са Бранком да се разговара о томе, да је спреман да уради то и на иницијативу покојног Душана Спасојевића ја одлазим на разговор код Бранка, налазим се са њим и покојним Вукојевићем у кафићу и отворено му говорим о чему се ради, да смо решили да убијемо премијера. Значи, није било ништа около да се прича са њиме, да ја испитам, да видим

како ће он да реагује. Да ли је покојни Вукојевић њега припремао нешто пре него што, ја то не знам, али мој први разговор што се тиче убиства покојног премијера је био директан, ништа са њим нисам ишао околу, рекао сам му да смо решили да убијемо премијера, да нама треба информација, да нам да где се премијер креће, да ће добити 50.000 евра, како је мени рекао покојни Душан Спасојевић. Он је на то пристао и то је био први наш разговор са њим.

Судија Милимир Лукић: Након тога, колико сте ви још разговора обавили везано за убиство премијера?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам обавио доста разговора. Ми смо се сваки дан чули. Ја сам се и налазио поново са њим у том кафићу на пиће и када сам му предао телефон па смо се опет нашли у том кафићу, разговарали смо на ту тему али телефонских разговора сам доста обавио, преко 40, 50, нисам сигуран.

Судија Милимир Лукић: Ко је све био у контакту са Безаревићем? Да ли ви или још неко од чланова групе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам био у контакту све до покушаја атентата код хале "Лимес". Тог дана и после тога преузима Милош Симовић даље контакте са њиме и он је био у вези телефонској са Бранком.

Судија Милимир Лукић: Да ли је он ступио у контакт са њим на основу овлашћења неког или је то сам урадио, мислим на Милоша Симовића.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, то је наређење издао покојни Душан Спасојевић. Рекао је да ја више нећу да се чујем, мада је Бранко инсистирао да се ја и даље чујем са њим, али рекао је Вукојевићу да пренесе Бранку да ће сада други човек да се чује и онда је то преузео Милош Симовић.

Судија Милимир Лукић: Кажете да сте имали три телефона код себе, и да ли сам ја добро чуо јуче да је један од та три телефона, причам за догађај код хале "Лимес" био и у ствари специјал са Бранком Безаревићем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Судија Милимир Лукић: Је ли тако било?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако.

Судија Милимир Лукић: Значи, функцију сва та три телефона која имате у том тренутку код себе? Кажете да имате три телефона, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. Три телефона сам имао. Један телефон је био, како да га назовем, легалан телефон, мој лично, који сам користио, звао кући, звао пријатеље, кога сам имао. Други телефон је био, како смо звали, специјала, тај телефон је био искључиво за комуникацију са Бранком. Једино су та два телефона комуницирали међусобно и трећи телефон ми је такође био специјала, која је била повезана са осталим припадницима – једна са Душаном Крсмановићем, једна, значи нас осталих који смо комуницирали нас шест, седам телефона. Значи то су та три телефона која су била код мене.

Судија Милимир Лукић: Кажете да је код хале "Лимес" план за убиство премијера кренуо наопако онда када сте се ви уплашили, јер сте видели праšину позади вас. Можете ли ви то да објасните како сте се уплашили и шта би се десило да се нисте уплашили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тачно тако, атентат би био сигурно изведен да се ја нисам уплашио у том тренутку и да нисам померио камион мало удесно. Први разлог због чега је дошло до те праšине, због чега сам видео, то је једини разлог, јер ја, као што сам рекао, нисам уопште заочио него сам из те брзине убадио у најмању брзину коју сам могао у том тренутку да убадим камион и камион је нагло укочио. Возач који је ишао иза мене није ни могао да примети да ја кочим јер нису радила штоп светла када нисам користио и у том тренутку сам видео у ретровизору да није постојала шанса да тај возач који је возио БМВ са покојним премијером, касније сам то сазнао, да се ја нисам склонио да би ударио у мене. То је било неизводљиво,

значи, да он закочи, да прође. Ја сам једино из тог страха скренуо камион, да нисам то урадио, тај аутомобил би ударио отпозади у мене.

Судија Милимир Лукић: Када и у ком тренутку ви лично пристајете да учествујете у убиству премијера и шта је мотив да ви то радите?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи, када је донео одлуку покојни Душан, тада и ја пристајем и нормално, чекам наређења која ће да изда сваком од нас, а мотив једини је био, мада сви ми остали чланови нешто смо и хтели да коментаришемо, имали смо нешто, да је то сулуда идеја од Милорада Улемека Легије коју је донео, али нико од нас није смео нити да нешто каже за то због чега се Душан Спасојевић сложио са Легијом да се убије покојни премијер, а мотив једини је, кажем вам, наш страх за хапшење, како нам је Душан говорио и Легија да нам се приближава хапшење. Ето, то је био једини мотив нас, као да би се спасили од свега тога и да би се спасили хапшења.

Судија Милимир Лукић: Питам лично ваш мотив.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Мој мотив? Да вам кажем, ја мој мотив нисам видео у томе да би мени спас био да ја убијем покојног премијера да би се спасио са тим, значи што се тиче хапшења тог.

Судија Милимир Лукић: Који је мотив био?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па мотив је био лично извршење наређења покојног Душана Спасојевића.

Судија Милимир Лукић: У тренутку када сте се уплашили, где се налазе остали чланови групе, на којим местима и да ли видите камион Милоша Симовића, то сте јуче нешто причали о томе.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Остали чланови, значи као што сам вам рекао...

Судија Милимир Лукић: Пошто кажете да је детаљно било испланирано све, да ли ви знате у том тренутку, значи кад сте се уплашили...

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да детаљно је било испланирано као што сам рекао и пре него што сам кренуо добио сам позив Душана Крсмановића да је покојни премијер кренуо. Ми смо били у контакту стално и са Милетом Луковићем, значи ми смо знали да се он налази на том положају на песку, да се налазе са њим Сретко Калинић, Звездан Јовановић и Жељко Тојага, значи ми смо знали да су они били на тим положајима јер смо се чули телефоном сваких два до три минута, јер смо ми још од 8 сати изашли на терен и поставили смо се, како је свако имао свој задатак. Поред мене је био, како сам рекао, Милош Симовић, стајали смо ту на паркингу и са Миланом Јуришићем. Он је стајао, значи нас троје смо стајали, а Дуле Крсмановић је био код Руда и он је лично мени требао да јави када прође колона покојног премијера, а што се тиче Милана Јуришића, рекао сам вам, он је стајао са нама. За Нинослава Константиновића не знам тада у том тренутку која је била његова функција и који је био његов задатак.

Судија Милимир Лукић: Шта је требало конкретно да ви урадите након убиства премијера код хале "Лимес"?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Након убиства покојног премијера код хале "Лимес" мој задатак је био да, пошто сам у камион пре тога ставио кантицу са бензином, неких 3 литра или 5 бензина је било, не сећам се, мој задатак је био да полијем камионску кабину бензином, такође и Милош Симовић да полије, сваки камион од нас је имао то, и да изађем, истрчим и запалим то и да изађем из камиона и да пређем у аутомобил "голф ГЗ" који је возио Милан Јуришић.

Судија Милимир Лукић: Ви јуче рекосте да сте имали код себе папир са бројевима, рукавице и 11.000 евра, за кантицу ништа нисте рекли?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Вероватно сам прескочио. Тачно, нисам рекао за кантицу, али кантицу сам имао са бензином, значи у "мерцедесу" је стајала позади.

Судија Милимир Лукић: Шта ће вам 11.000 евра у том тренутку?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, значи, то је мојих 11.000 евра, које сам, продао сам био аутомобил, тада сам возио “мерцедес” са округлим фаровима и пре тога сам га продао.

Судија Милимир Лукић: Да ли је Саша Пејаковић знао за постојање одлуке да се убије премијер Ђинђић и да ли је знао за лица која су у томе учествовала?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, Пејаковић Саша није знао.

Судија Милимир Лукић: Одакле вам је то познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То ми је познато из разлога јер је покојни Душан рекао да се пред њим ништа не прича, нити је разговарао све време док сам ја боравио у стану са покојним Спасојевићем и са Пејаковићем, нити је знао, нити је смело да се прича, или ја да причам пред Пејаковићем нити за пушку, нити даље шта се дешава.

Судија Милимир Лукић: У ком моменту Саша Пејаковић сазнаје догађај везано за убиство премијера?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи, по мени Саша Пејаковић од оног момента када су изашле слике већ на телевизији да смо ми означени као убице покојног премијера, мада ја нећу да грешим душу, вероватно је он и претпостављао нешто да се дешава, али да је имао директна сазнања од нас, то није, а од оног тренутка када је видео слике да су изашле на телевизији, вероватно је претпоставио да смо ми умешани у убиство.

Судија Милимир Лукић: Шта је разлог да ухвати паника Душана Спасојевића након атентата, када кажете да су постојали детаљни планови А, Б, Ц, о којима сте јуче причали. Шта је разлог за ту панику, о којој сте причали исто јуче?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Једини разлог за то је увођење ванредног стања. Значи, ништа друго њега не би ухватило, нити паника, нити ништа да је остало нормално, да се није увело ванредно стање. У том тренутку сигурно би кренули на реализацију да је полиција радила нормално, да је почела неког од нас да хапси као пре тога што је радила неки пут, да дође да ухапси, да одведе на информативни разговор. Значи, он би и даље кренуо на то, показивао би моћ и даље, или би убио Чедомира Јовановића, или Бебу Поповића, или би прешли на нове планове А, Б, Ц, али значи, једини тај страх и паника која га је ухватила то је увођење ванредног стања.

Судија Милимир Лукић: Добро. Да ли ви знате или вам је познато ко је требао да изврши те планове А, Б, Ц, о којима сте причали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Те планове А, Б, Ц је рекао он да то од нас нико неће да ради, да ће то да раде људи из ЈСО.

Судија Милимир Лукић: Хвала, ја више немам питања.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете ли да нам кажете какве сте ви лично имали користи од кривичних дела која је вршила група Душана Спасојевића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Имао сам материјалне користи. Узимао сам новац од отмица, од дроге никада нисам узимао паре нити сам узео икада иједан динар од дроге. Једини мој мотив је корист коју сам имао, то је од отмица.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли су и други припадници добијали новац?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесу. Свако је од нас добијао новац.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Рекли сте да је у групи био главни Душан Спасојевић и Милан Луковић Кум. Мало пре када сте говорили о организацији атентата и томе, рекли сте “сулуду идеју је донео Милорад Улемек”. Да ли вам је познато, да ли је икада првооптужени Улемек

непосредно дао било какав задатак припадницима земунског клана, а да сте ви чули?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Јесте.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи, директно је он руководио акцијом дизања “Дифенс Роуда” и издавао је наређење ко ће да ради у том тренутку, шта да урадимо, ко ће где да буде, ко ће да погаси светло у предузећу, значи то је директно он издавао и директно наређење које је он издао, тачније донео одлуку преко Душана Спасојевића да Душан Спасојевић нама изда даље наређење да се убије Баточанин.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да се убије?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Баточанин.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите ми, где је то наређење дао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па то је, значи тачније, не Баточанин него Шкрба, ја сам рекао пошто је Баточанин био, то је Милорад Улемек Легија дошао у Шилерову улицу, рекао је покојни Душану Спасојевићу да је направио комбинацију да убије Буха Љубишу, да иде сада на састанак да се нађе са Ратом у Босни, да се договори тачно са њим како ће и шта да уради и да је направио комбинацију са њиме да ће он да убије Буха Љубишу у Босни а ми да убијемо Шкрбу овде у Београду.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесу ли тада били присутни сви чланови групе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Када је Милорад Улемек Легија дошао први пут да крене на састанак, када је узео аутомобиле поново од покојног Душана Спасојевића, тачније блиндирани БМВ, путнички, тада је исто узео полицијске таблице и кренуо да се нађе са Ратом за Босну, тада нису били остали припадници земунског клана, а касније када је направио договор са њим, све тачно како и шта да се уради, онда су били остали припадници, Милош Симовић, ја и Миле Луковић покојни. И тада је рекао да је направио договор са њим.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли се дешавало да првооптужени Улемек критикује припаднике групе поред Душана Спасојевића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, није. Није никада, према његовим људима јесте.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја питам за земунски клан.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: За земунски клан није, значи никад се Милорад Улемек није драо на нас.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имам још једно питање за вас ако можете да објасните. Да ли ви разликујете кад неко каже “атентат” и кад каже “убиство”? Ако знате разлику онда је изнесите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја једино могу да кажем што се тиче убиства покојног премијера да ово није обично убиство, као код ових осталих убистава које смо ми извршили, да је то политичко убиство и да не може да се упореди са осталим убиствима јер знам разлоге који су били за остала убиства криминалаца. То је била конкуренција због дроге и због неке друге користи и да не може да се упореди са осталим убиствима убиство покојног премијера, јер је ово политичко убиство.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли то знали у тренутку када сте доносили одлуку, је ли тако рекао Душан Спасојевић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па значи, тада на ту тему нисмо причали о томе да је ово убиство овако, ово овако, значи нисмо водили разговоре на ту тему.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Хвала. Реч има члан већа судија Радмила Драгичевић-Дичић.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Ви сте описали малопре Душана Спасојевића. Како би себе описали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па себе би описао да сам човек који сам летео, да сам мислио све што лети да се једе, који је мислио да може лако да дође до новца, да заради без муке, без труда. Значи не бих себе уопште правдао, лакомислен сам, значи нисам довољно размишљао и сматрам да нисам довољно уопште био паметан у тој ситуацији.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Кажите ми сад везано за те информације које сте нам дали, везано за људе који су долазили и шта су чинили, ваша сазнања. Мене интересује сад мало та хијерархија у групи, односно клану, већ како се зове, који сте ви били по реду у тој хијерархији, који су чланови групе били важнији, да су учествовали у договорима и евентуалном доношењу одлука и где сте ви били у тој хијерархији?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи као што сам рекао, као што се зна, први у хијерархији је био покојни Душан Спасојевић, једини је он давао наређења. Слободно може да се каже да иза њега, значи не говорим о Милету Луковићу Куму, иза њега може да се каже да је био Милош Симовић, који је добијао наређења од покојног Душана Спасојевића и нама осталим члановима издавао та наређења ко ће шта да ради, где ће ко да стоји, ко ће какву улогу да има и ја могу себе да сматрам да сам био равноправан са свим осталим члановима земунског клана. То је значи Влада Милисављевић, Нинослав Константиновић, Милан Јуришић, значи ...

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Значи да нисте ви давали наређења никоме?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, никада.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Преносили наређења?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не никада нисам издавао наређења.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Јесте ли имали неки, да га назовемо трансфер од Чумета ка Спасојевићу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Трансфер?

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Да, како сте јуче причали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па ја...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колегиница хоће да каже да сте прво били код Љубише Бухе па онда код...

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тачно је тако. Тачно.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Тај ваш прелазак да ли се сматрао да сад ви, као важан Чуметов човек, долазите код Спасојевића или сте прешли на неки нижи ранг? Разумете?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па не, нисам, не може тако да се сматра да сам ја одједанпут прешао код Душана Спасојевића у земунски клан...

Судија Радмила Драгичевић Дичић: Не морате да понављате. Значи све оно што сте јуче казали. То ме интересује. Кад причате о својим сазнањима, произлази да је Спасојевић са вама често разговарао о неким стварима које имају неки степен важности и поверљивости, па врло често испада да сте само вас двојица причали, да је ту можда био неко од браће Симовић, који су у бекству. Интересује ме сад та хијерархија везана за степен поверења што је он тако са вама причао, да ли је тако причао и са другима, разумете ме, то да објасните.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не само да је са мном причао него и са осталим члановима који се налазе у Шилеровој у том тренутку, он је исто тако причао са њима, да ли је то био Влада Милисављевић Будала или сам се налазио ја, он је значи тако са свима причао, он није имао тајни од нас да каже ово је тајна јер је знао да од нас нико не сме нити да каже нити да изда, али нисам се само ја налазио у том тренутку. Због чега сам ја можда мало

узнат са неким већим стварима и што је мене Душан слао да идем у Кулу, да се налазим са Легијом, да одлазим кући код њега, то је једини разлог, јер он је видео да није могао да шаље Владу Будалу или Милоша Симовића, да их шаље јер они нису знали да разговарају нормалним тоном, као кад би се неко нашао са неким, они су знали – а брате, уби, а шта каже брате, ето то је био њихов речник. Значи вероватно је и то моје, значи ја сам се понашао нормално у тим тренуцима па сам више имао неких контаката са неким другим људима. А што се тиче у Шилеровој улици, није он само са мном разговарао, него и са осталим припадницима и то што је говорио мени, говорио је и Душану Крсмановићу када Душан Крсмановић дође у Шилерову или са...

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Јуче када сте причали за господина Човића, стекла сам утисак да није било пуно људи ту када је он вама то причао. Он је вама преносио своје сазнање о Легији, тако сте рекли?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То су сви остали чланови знали, и Милош Симовић, и Аца Симовић, и Влада Милисављевић, сви су знали да је Човић рекао Легији да га он подржава. Нисам само то ја знао, него и остали припадници. Зато што смо то разговарали у стану и у Шилеровој улици, где смо се све налазили, сви су они били ту присутни, сад да ли је фалио Нинослав Константиновић тог дана па дође сутрадан са Јуришићем али значи, он је нама причао, не само мени него и осталим припадницима.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Кажите ми да ли сте ви некад присуствовали разговорима између Душана Спасојевића и Чедомира Јовановића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Једино тај пут сам присуствовао, тачније кад су се свађали, ја сам био удаљен од њих неких 10 до 15 метара, то је двориште било, за протест ЈСО.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: А неким другим разговорима?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, нисам присуствовао између покојног Душана и Чедомира Јовановића нисам.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Све што знате о Чедомиру Јовановићу знате из приче, чије?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па што знам, значи то је да знам из приче покојног Душана Спасојевића, али ја сам се виђао са Чедомиром Јовановићем и разговарао са њиме другим поводом, и када је долазио у Сурчин и када сам седео са њиме и када смо завршавали из својих личних разлога.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не само да сте посредно знали, него сте га и виђали, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, тако је.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Кажите ми везано за финансирање здања у Шилеровој улици, како је финансирано, да ли знате?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је све Душан покојни финансирао, улагао је у Шилерову улицу, у тај тржни центар који се налазио испред.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Од ког новца?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је све било од криминала.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Да ли знате где се крио Легија, имали сте неке контакте са члановима његове породице.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Задњи дан, значи до оног дана када је Легија послао поруку да ће он да напусти тај стан, када су изашле наше слике, он је био у стану на Новом Београду, после тога никаква сазнања више нисам имао нити смо имали контакте са њим.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Значи не знате где се крио?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Нисте имали информацију?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Да ли знате, да ли је Спасојевић радио као сарадник Државне или Војне безбедности?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Никада покојни Душан није био сарадник Државне безбедности. Једино коме је помагао, али ни тада није био сарадник полиције, то је био Слободану Пажину али му је приватно давао та нека сазнања, да би Пажин као имао неки успех. Никад он није био сарадник ни Државне ни Војне безбедности.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Је ли имао неке легитимације, нешто?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Никада.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Кажите ми, јуче сте спомињали неке договоре око вашег, ваше предаје, па сте рекли онако то некако мало кратко, да је требало нешто да причате, да су вас наговарали да причате за Чеду и Бебу, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Тако је.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Шта је требало да причате? Јесу ли вам рекли шта, конкретно садржину?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, само је рекла Биљана Кајганић да ће она да дође код мене, да ме снима на касету и да се договоримо шта ћу ја тачно да причам за Чедомира Јовановића и за Бебу Поповића. Ја сам јој рекао да нема потребе да долази код мене у Грчку, да није паметно, и нисмо се договорили у вези тога.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: А јесу вам рекли шта треба да причате?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рекла ми је Биљана Кајганић, да онако, значи не директно у том стилу, него када будем долазио код тих људи који ће да ме преузму овде у Београду мимо полиције, да причам за Чеду и Бебу да су они умешани у убиство покојног премијера.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Извињавам се. Да ли је неко са вама водио разговор да причате нешто о већу које суди овај предмет?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. Значи, што се тиче тога. Значи о господину Марку Кљајевићу је било речи. Биљана Кајганић је водила са мном то, али то није, то је већ сам се предао тада у Грчкој и био у затвору. Она је инсистирала за господина Марка Кљајевића, за његовог брата, како ја, где смо се налазили, шта смо радили.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хоћете да објасните тај ваш разговор са вашим бившим браниоцем, око тога, око већа, чланова већа, судије Марка Кљајевића? Изволите, изнесите то мало детаљније.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, то је Биљана Кајганић тражила и инсистирала на томе да ја њој причам како је био, ко је био од нас у Трговинском суду, шта смо причали са Марком Кљајевићем, председником већа који је био, шта смо радили са његовим братом. Ја сам рекао – Биљана, ја не знам стварно шта да ти кажем, када не познајем ни Горана Кљајевића, ни његовог брата. Ми јесмо одлазили, Чуме је слао неке људе у Трговински суд тамо, покојног Милета Луковића Кума и Владу Милисављевића да оду, али ја стварно нити сам икада видео ни Горана. – Али ајде, Дејане, ајде. Добро, Дејане, договоримо се о томе. Значи она је инсистирала на томе да проба као од мене да извуче нешто да ја могу да причам, да ли знам или да ме она наговара да причам против Марка Кљајевића, председника већа. Значи, али ја нисам могао ништа да јој кажем када стварно ја иза тога и дан данас стојим. Ја никада нисам видео, нити сам имао контакте са председником већа који је био.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте објаснили да је Буха Љубиша слао те људе око регистрације своје фирме? Не ништа друго.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Ништа, ништа више. Само због фирме су они ишли тамо да убрзају тај процес јер требало је неко време, ваљда је прошло пар дана и да би он убрзао то око фирме.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Рекли сте јуче. Чини ми се нисте до сада спомињали за ово оружје из ОУП-а Стари град. То сте јуче први пут поменули, па ми није нешто јасно у вези тога. Хоћете ли то мало детаљније да нам испричате? Ко је све био, ко зна, како то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Што се тиче тог оружја. Значи ја сам испричао она моја сазнања. Ја тог дана када сам натоварио у Скупштини града то оружје, нисам ни знао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко вам је рекао да натоварите?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Буха Љубиша. Буха Љубиша ме назвао, да само узмем један велики комби, да дођем у Скупштину града. Објаснио ми је како, којом улицом, пошто је једна улица слепа кад дођем ту. Значи, ја сам урадио то по наређењу Буха Љубише. Отишао сам, стао сам испред улазних врата. То су, одмах сам паркирао близу, има и степениште оно, ту сам паркирао комби. Рекао ми је да ће ме он чекати са Чедомиром Јовановићем, да то оружје натоварим и да га одвезем. Значи, то сам ја и урадио. Чедомир Јовановић, Буха Љубиша и ја и још неких двоје троје људи. То су ти који су били тада у обезбеђењу Чедомира Јовановића и они су нам помогли два три пута. Од њих је неко уносио по пет шест “калашњикова”.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Је ли био још неко ту присутан, осим Бухе, Чеде и тих људи из Чединог обезбеђења?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не само ти људи који су били у обезбеђењу Чедомира Јовановића. Ја друге људе нисам видео.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: А где је било оружје?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Оружје је било у ходнику одмах, значи како се уђе у Скупштину града.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: А где, на првом спрату, одмах?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Одмах, одмах. Значи то није спрат. Пење се уз степениште горе и поред врата наслагано. То је ходник један.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Знам, знам. На главном улазу је ли?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па то је споредни улаз. Није то главни улаз. Да.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Добро. И где сте после однели то оружје?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи, када смо натоварили, тада је већ мрак почео да пада. Буха Љубиша је рекао да сада га не возимо у Сурчин због контроле, због полиције, да ће он да иде колима испред мене и само да свратимо на Звездару, пошто нама је као то ближе код Драгослава Космајца, Чуметовог другара и да оставимо то оружје у гаражи.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Како је било упаковано то оружје?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То оружје је било упаковано. Снајпери су били замотани, тачније оптике оне су биле замотане у неку зелену, неку капу футроле. “Зоље” су биле неке запаковане у најлонским кесама, тим фолијама. Биле су нове. “Калашњикови” су били са ременицима сви. Било је рапова од “калашњикова”. Било је сандука са муницијом за “тетејце” пиштоље. Били су “тетејци” неки. Значи, али је било. Значи није било у неким сандуцима. Оружје није било, него је само муниција била у сандуцима.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Је ли оружје било умотано у нешто?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Оружје није било умотано ничим. Значи, овако је било оружје.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Значи, свако је могао да види да износите оружје?

Сведок сарадник: Дејан Миленковић: Да. Свако је могао да види да смо ми то, значи ти људи сад, да ли је у Скупштини још неко од других људи био у ходнику, стајао тамо, ја то нисам видео.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Добро. И шта вам је рекао Чедомир Јовановић? Шта сте рекли?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ништа ја с њиме нисам разговарао тада.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Рекли сте јуче нешто...

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, да. Значи, ја тада, приликом тога ништа нисам разговарао са њим. Само када смо сто оружје после пребацили од Космајца у Сурчин, Буха Љубиша је рекао да му је рекао Чедомир Јовановић да то оружје обавезно морамо да избришемо, да не би полиција нашла, пошто му је рекао да је то из Старог града, и да обавезно одбрусим те бројеве. И онда ми је он рекао – то оружје које будеш користио, ти види, закопај сада, а ово што будеш извадио узми, одбруси обавезно брусилцом, што сам ја и урадио.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: То каже Љубиша Буха?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Да.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: То јуче нисам схватила, да ли је то вама рекао господин Чедомир Јовановић или вам је Буха пренео да је он рекао.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: А што да се одбруси. Да се не види да је из Старог града је ли?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па да се не види да је из Старог града, јер имају бројеви на пет шест места. Сваки “калашњиков” има бројеве.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Јуче сте исто нешто споменули да ће се користити за нека дела. Јуче сте нешто рекли, колико се сећам. Немам транскрипт. Није овде, не могу сада да нађем где је.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па јесам, рекао сам. Значи то и јесте, ми смо користили то оружје за убиства. То оружје је све коришћено за убиства. Значи од тада, од 5. октобра сво оружје до задњих убистава, до 2002. године, када смо учествовали у убиству Јована Гузијана покојног Цунера. Значи то оружје је коришћено за убиства.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Добро, видећемо у транскриптима. Ја сам јуче стекла утисак да је вама пренето да је Чедомир Јовановић рекао да обавезно морамо са тог оружја да обришемо бројеве, да не би полиција знала које користимо у отмици, у убиству. Да обавезно са оружја избришемо бројеве, што сам ја и урадио.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Је ли вам то рекао тако Љубиша Буха?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. Да. Да не би полиција провалила. Значи, мени Чедомир није лично рекао да обришем то, него је мени рекао Буха Љубиша, да са тог оружја обавезно избришем бројеве, да полиција не би могла да нађе када користимо за убиства, за отмице, за шта нам треба.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Јесте ли ви јуче рекли да је нешто, да сте нешто од тога оружја откопавали после? Ово што је било закопано тамо код Повића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи да. Откопано је када смо кренули код Повића. Једна количина је закопана тамо, што сам објаснио, у тој кући, а неких десет “калашњикова” је остало откопано који су били пребачени у гаражаме, у “аудијима” се налазе.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И то сте користили после за извршење кривичних дела?

Судија Радмила-Драгичевић-Дичић: Кажите ми још зашто је Драгољуб Милановић долазио у Шилерову?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Он је долазио, седео је ту, долазио је више пута. Долазио, седео ту, да му покојни Душан Спасојевић помогне у вези оног суђења што је он имао, ако може да му помогне због те робије колико је био осуђен, па да види ако може преко Душана да му заврши. И чак је тражио од Душана да види ако може то да се одложи некако, да се скине то. Главни разлог је био због тога.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: А како да му помогне? Не знате?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па зато што је он мислио, значи Душан је тада сређивао преко Буха Љубише. Сређивали су. Било би – неко буде осуђен годину дана, две, па онда се укине то. Значи, могли су да раде то и да помогну или да одложе или да укину издржавање казне.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: А како су то радили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па ја сад не знам тачно пошто нисам никада радио то, али знам да смо имали људе или преко доктора, преко лекарских уверења, па преко неког ванрасправног већа. Углавном су радили.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: За реч се јавља судија Милимир Лукић. Има додатна питања.

Судија Милимир Лукић: Само кратка два питања. Да нам објасните шта је било са тим оружјем које је закопано. Колегиница што је питала сада.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То оружје које је закопано. Ја сада не знам шта су урадили са њим. Остало је закопано тамо у тој кући, поред те куће, у шуми где је Повић живео, тачније где је његова сестра.

Судија Милимир Лукић: Да ли је неко од државних органа разговарао са вама везано за то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Судија Милимир Лукић: Да ли сте након Мељака остварили контакт са неким од чланова групе који су у бекству?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, никада.

Судија Милимир Лукић: Хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ево овако. Пошто сте јуче, када сте излагали, причали о оној пушци коју сте узели тамо код Института за мајку и дете и донели у стан десетку, где је видео Звездан Јовановић, можете ли да нам опишете како та пушка изгледа?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Могу. Пушка је по мом сећању, колико се ја сећам црне, боје са браон кундаком. Имала је оптику. На њој се налазила оптика, са стране је била као отприлике пушка М-48, јер знам како то изгледа, да се репетира и да се убацује метак.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли била и муниција поред те пушке?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Била је у кутијици заједно, када сам донео налазила се и муниција у тој кутијици.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Бисте ли могли да је препознате, да вам се покаже фотографија?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па пробаћу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хоћете, Никола, да покажете из истраге фотографије, из албума. Само да констатујемо из којег албума фотографија показујемо ту слику.

Констатујем да се сведоку сараднику Дејану Миленковићу показује фотодокументација: пронађено оружје у делу ограђеног запуштеног травнатог простора ближе центру у улици Булевар Лењина, улице Шпанских

бораца. Хоћете прићи. Одложићемо приказивање фотографије након паузе. Само да вам кажем, овим смо исцрпли питања чланова већа, евентуално ако се нешто још успут појави. Сада ћемо одредити једну паузу ради одмора свих присутних и сведока сарадника у трајању од 30 минута и да знате да планирам да у понедељак држимо наставак седнице. Моћи ћете јер не можете имати седницу у Врховном суду док ја не дам одобрење за одлазак оптуженог Улемека тамо, па ћете добити други термин за ту седницу.

Председник већа доноси решење: прекида се главни претрес ради одмора. Пауза ће трајати 30 минута.

(пауза)

Председник већа, судија Ната Месаровић: Наставак главног претреса у 12 сати и 20 минута.

Настављамо главни претрес саслушањем сведока сарадника Дејана Миленковића. Нека приступи сведок сарадник Дејан Миленковић. Молим нашег сарадника судског да пређе за пројектор. Добро, Дејане, малопре смо разговарали, описали сте пушку о којој сте говорили да сте узели од овога Салмана и показивали је у стану 10 где је гледао Звездан Јовановић. Показаћемо вам сада фотографије број 13 и 14.

Из извештаја о криминалистичко-техничком прегледу лица места од 23. 3. 2003. године, Београд, Булевар Михајла Пупина 119, Булевар АВНОЈ-а 117.

Приказује се фотографија 13 и 14. Онда ћете се ви изјаснити. Да ли се то ради о тој пушци коју сте донели тада и отворили торбу како сте рекли. Да погледате.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. То је та пушка коју сам ја донео у стан Звездану Јовановићу. А ово у кутијици што се налази, то су меткићи који су били, који се налазе у тој кутијици.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Сигурни сте у ту изјаву?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, сигуран сам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Покажите фотографију 14. Је ли то оптички нишан који је био на тој пушци?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. Да, и сећам се да је Звездан Јовановић горе окретао овај нишан и штеловао када је гледао кроз оптику у стану.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Хвала. Вратите то, Никола, у документацију. Имала бих још једно питање да вам поставим. Пошто сте ви пред овим већем на нејавним седницама говорили два пута. Јуче је била јавна седница у присуству свих осталих учесника у поступку. Поменули сте неке од судија. Е сад мене интересује због заштите ауторитета суда и уопште правосуђа, да ли ви можете нама да кажете, пошто сте говорили да су се спомињали, имала сам више разговора на којима сам присуствовала где сте ви говорили, спомињали сте неке људе из правосуђа и посебно судије београдског Окружног суда и Општинских судова. Да нам детаљно објасните околности под којима су све поменуте судије имале контакте са Душаном Спасојевићем. Мислим, не само на оне које сте јуче поменули, јер сте помињали и неке друге. Мислим на све до сада које сте помињали у својим сведочењима. И да ли вам је познато, да ли су судије знале чиме се бави Душан Спасојевић и да има своју ту организовану криминалну групу и колико често су долазили код вас, и да ли можете да нам препричате разговор тих људи који су долазили. Да ли сте помињали само људе који су имали службени контакт, за које сте знали да суде предмете појединим члановима земунског клана или сте то имали баш у виду онако појединачно да су они имали некаквих интереса од Душана Спасојевића? Изволите. Знате шта, врло је то осетљиво питање и за суд. Ми радимо са странкама. Људи се труде да поштено зараде свој хлеб, да то поштено раде,

да се примењује закон, а онда рећи генерално да јесте тако и тако, онда дајте мало детаљније да видимо шта ви то знате. Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Судије које сам споменуо...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Које су долазиле у Шилерову улицу. То сам рекао, стојим иза тога. За остале судије које сам споменуо, који се спомињу, Симић, Дилпарић и оне судије који су били само разговори вођени о њима, они никада нису били у Шилеровој улици. Теме су биле, значи типа, да неко од њих суди неком неки предмет, али то је био уобичајен разговор када су спомињана само њихова имена. Значи, они нису имали контакте. Моје је сазнање да нису имали са покојним Душаном Спасојевићем, сем ових које сам набројао, када је долазио у Шилерову улицу и судија који је долазио у Котобању код Буха Љубише. Значи, то је што се тиче тих судија, а ове судије су само спомињане. Значи да суде неки предмет, да нешто раде али никакав контакт нису имали са нама, нити ја имам нека друга сазнања да бих могао да кажем о тим судијама, да су имале неке друге контакте или са Буха Љубишом или са покојним Душаном Спасојевићем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И још нешто ме интересује. Да ли сте ви, у време док сте били окривљени, док нисте имали статус сведока сарадника, добили све транскрипте са исказима до сада саслушаних сведока сарадника?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Јесам. Све сам добио, и сведока сарадника и свих учесника у кривичном поступку. Све сам транскрипте добио док сам се налазио у Централном затвору.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли вам је познато за конкретног судију којег сте јуче поменули овде, да је он добио те паре за које сте ви говорили, зато што је требало нешто да ради, или је урадио или из неких других разлога?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Једини разлог што је добио те паре и који је тражио од покојног Душана јер сам ја био присутан када је супруга Тања донела те паре, он је тражио да му то треба за дете, да га пошаље на неку операцију, на нешто, пошто му је дете болесно. Значи, само из тог разлога је тражио те паре и добио од покојног Душана.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли знате да ли је вратио или није?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Не знам даље шта је он решавао с њим.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Ја више питања немам. Да ли има неко од чланова већа? Нема. Право на питање има и заменик специјалног тужиоца, изволите.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли убиство председника владе има било какве везе са подацима о хашким оптужницама?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како мислите са хашким оптужницама? Да ли он зна хашке оптужнице?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да су некакви подаци о хашким оптуженицима дошли до њих а да то има везе са убиством?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: До нас такви подаци нису долазили, међу чланове земунског клана, али је било приче о томе, да. Тачније, Душан је покојни рекао Звездану Јовановићу када смо причали о тој теми, да покојни премијер и ова влада хоће да испоручују људе за Хаг, патриоте који су се борили. То је било сервирано Звездану Јовановићу, да би он био сигуран, да га тачније убеди за убиство покојног премијера, али наш прави разлог за убиство сам навео. Али било је приче и о Хагу.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли вам је познато да се неко од оптужених евентуално налазио и био интересантан Хашком суду?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Нико од нас нити се налазио, нити је икад, да је било приче међу нама члановима о Хагу, изузев када дође Звездан, само се тада причало.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли убиство председника владе има било какве везе са предметом Ибарска магистрала?

Сведок сарадник Дејан Миленковића: Да, има и то је разлог, и као што сам навео, разлог Ивана Стамболића, Ибарска магистрала, јер ја сам тада пред сва та дешавања и са Милорадом Улемекком одлазио, он је покушавао на све начине да проба, да заврши тај предмет у корист Рамба и још који се налазе у притвору. Ми смо одлазили, ја и Легија смо одлазили у Јагодину да се он нађе са судијом који је водио тај предмет Ибарска магистрала, јер он тамо живи, и он је имао контакт, тачније не са тим судијом, него са његовим пријатељем који ће да пренесе шта Легија тражи од њега и шта може да се уради. Значи и Ибарска магистрала и све оно друго и Вук Драшковић, све је то утицало на убиство покојног премијера.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли убиство председника владе има било какве везе са предметима отмица?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. И то је значи и отмице и убиства, јер ми смо само о томе разговарали да ће Љубиша Буха да да информације полицији, и да даје већ информације полицији шта је земунски клан починио, и што се тиче отмица и убистава.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Рекли сте да је Спасојевић инсистирао да се убије Чедомир Јовановић јер је опасан. Да ли вам је дао објашњење због чега је он то опасан, због кога је опасан, у чему се та опасност састоји по Душана Спасојевића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Он нама није објаснио због чега је рекао да је Чедомир Јовановић опасан, само нам је пренео да је Чедомир Јовановић опаснији и да је он за то да се он убије. Значи, то су неки разговори, ја нисам присуствовао њима, да бих могао да кажем због чега је он закључио да је Чедомир Јовановић опасан.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Рекли сте да сте били присутни свађи у Шилеровој између Спасојевића и Чедомира Јовановића. Да ли је из те свађе, којој сте очигледно присуствовали, било јасно да Чедомир зна ко води побуну?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта да ко?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Дакле, да ли је он могао ту да види да Чедомир зна ко води побуну, такозвани протест ЈСО?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па по ономе што је покојни Душан рекао да је Чедомир Јовановић коњ, да он не зна где се налази, и вероватно до тог тренутка да он није знао каква је релација између Милорада Улемекка Легије и покојног Душана Спасојевића, и тада му је вероватно после тог разговора све било јасно да Душан покојни и Милорад Улемек Легија воде све то.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли то било после, извињавам се, после протеста тамо када је Чедомир ишао у Кулу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је било пре него што је Јединица изашла на улицу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А у време протеста?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У време протеста, тако је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Пре “Лимеса”. Пре “Лимеса” рекли сте да сте били у некој извидници око распореда где ће ко бити распоређен, па сте се вратили у десетку. Да ли сте се ви распитивали тачно како дејствује “зоља”?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам. Ја сам лично питао Жељка Тојагу како та “зоља” реагује, да ли има нека опасност пошто ја возим тај

камион. Он је лично рекао. Питао ме је прво да ли камион има “зољу”, да ли камион има цераду, тај који возим. Ја сам рекао да има. Он каже – добро, не секирај се ништа, та “зоља” прави малу рупу и унутра у ауту све спржи. То ми је лично он рекао.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Ви сте и са Звезданом разговарали о дејству “зоље”.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па са Звезданом нисам. Причали смо на ту тему да ће сигурно њих двојица да испале по две “зоље”, две Звездан и две Тојага.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: А да ли је Звездан присуствовао том вашем разговору са Тојагом о дејству “зоље”?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Па седели смо заједно. Сви они су седели један поред другога.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Ко је ангажовао Тојагу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тојагу је, значи покојни Душан није њега звао, нити га је познавао пре тога. Он је дошао са Звезданом Јовановићем, а њих је ангажовао Милорад Улемек Легија.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Како је вама Тојага представљен?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па значи, тада када у том стану, када сам се ја нашао са њиме, само се представио као Жмиги.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли је поменут још неки надимак?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А када сте сазнали да се зове Тојага Жељко?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па касније када смо причали. Ја сам и пре тога чуо у неким разговорима, када је било речи о Јединици за специјалне операције, у Шилеровој када смо разговарали, тачније када је Жардармерија хтела да сними један спот своје обуке, да је тада камерман звао Милорада Улемека Легију. То нама је баш Легија причао, и да су припадници Жандармерије тражили да се смањи та раздаљина, јер су они исто хтели да гађају као што је Јединица гађала. Тачније, тада се споменуо Тојага Жељко, да он не знам са које раздаљине гађа тај чаршав који држе два припадника из Јединице за специјалне операције и онда је Жандармерија хтела да сними тај спот исто, али да су тражили од камермана тог да смањи раздаљине, а да се прикаже као да са исте даљине гађају као што гађа и Тојага.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли су вама објашњене способности Тојаге у руковању и гађању “зољом”, код десетке?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па значи, тад у десетки није нам причано да, били су само сигурни, значи да нема проблема, да ће да изврше то из тих “зоља” и прича се водила колико ће сигурно да испале, у питању је било најмање две “зоље” а могуће и више.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли је сведок сарадник икада насамо разговарао са оптуженим Улемеком?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам, више пута сам разговарао са Улемеком, одлазио сам кући код њега, кажем када смо ишли на пут.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли вам је показивао неке своје личне ствари, фотографије, ордење?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, показивао ми је кући када сам одлазио код њега а тада је био и Душан Спасојевић, седели смо кући код њега у дневној просторији, показивао ми је неко ордење којим је одликовао га покојни Слободан Милошевић.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли сте ви били на “ти” са оптуженим?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, нисам, значи, нисам га звао никада са “ви”, значи обраћао сам се нормално као и сваком другом.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли сте посећивали Улемека и приликом неких прослава, његових приватних?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, јесам, одлазио сам са покојним Душаном и са Милетом Луковићем кући код њега на славу.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: На славу, колико сте пута били тамо?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па значи, када сам био задњи пут, то је било 2002. године за Светог Николу, 19. децембра.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: После “Лимеса”. Рекли сте да вам је речено да идете код адвоката Миливојевића ради припреме неког снимка и рекли сте шта ту треба да се ради. Шта сте утврдили, ако сте утврдили, ви и Миливојевић да буде на том снимку, шта ви то саопштавате?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па ја саопштавам тачније камерману том који треба да ме сними у канцеларији код Миливојевића, онда је ту требала да се држи нека конференција за штампу код Бобана Миливојевића исто, саопштавам оно што је мени пренесено, шта су се договорили покојни Душан Спасојевић и Милорад Улемек Легија да треба да причам о покојном премијеру, као што сам рекао, за дрогу, да смо радили заједно. То је чуо и Бобан Миливојевић и други адвокат који је мене тада бранио, Глигоријевић.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли је и Бобан Миливојевић нешто додао шта треба да кажете?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, није.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли је и адвокат Миливојевић знао праву природу “Лимеса”, шта је ту, да ли је знао праву природу?

Председник већа, судија Ната Месаровић: То, колега, немојте, реформулишите то питање.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Хајде прескочићу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имали сте прилику то да питате кроз истрагу, када је био колега у притвору и тада сте били заменик специјалног тужиоца у овом предмету, немојте тако и још једно питање сте поставили такве садржине. Нема смисла, и овде морамо штитити углед свих учесника у поступку. Имали сте истрагу, изволите.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли је Душан оптуживао неког за неуспех “Лимеса”?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, био је љут на Милоша Симовића као да је Милош Симовић, он је мислио да се он уплашио и да је због тога намерно закаснио јер ја сам испричао како је било то, због чега се десило. Ја сам рекао покојном Душану да нисам видео Милоша Симовића, пошто онда је колона као почела да ме обилази и са десне стране и са леве, и онда ја нисам имао где и онда сам морао да их пустим да прођу.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: А Душан Крсмановић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није било коментара, једино што сам ја преко телефона разговарао са њим, питао сам га због чега ми одмах није јавио да је колона већ изашла на аутопут.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хоћете ли да се окренете према већу када одговарате и то нека буде правило и за остале када будете одговарали браниоцима и свима, одговарајте право окренути према већу, изволите.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да је успео “Лимес”, како би то изгледало на лицу места? Шта би се са вама догодило?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колега, то је јуче објашњавао и прекјуче. Мало другачије поставите питање.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Ја мислим да је питање јасно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како мислите, њему лично да ли би се нешто десило?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да, да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте сумњали да ће се нешто са вама десити ако успе “Лимес”?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, значи ја сам сумњао на почетку, када је договор био направљен, па због тога сам и питао Тојагу како то све реагује, он је рекао да нема проблема, да неће бити, али су рекли, значи када су ту испале две “зоље”, значи, ови што су држали подршку Тојаги и Звездану, да би пуцали на обезбеђење и да би ту било расуло.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли су Звездан и Тојага било шта говорили о председнику владе Зорану Ђинђићу? Ако јесу, у ком смислу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тојага и Звездан нису говорили.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Након “Лимеса”, да ли је Пејаковић присуствовао било ком разговору о “Лимесу”?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Заменик специјалног тужиоца, судија Ната Месаровић: После “Лимеса”, да ли је упознат са евентуалним захтевима Милорада Улемекa шта да се даље ради?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко? Сведок сарадник?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли је упознат шта евентуално Улемек тражи да се даље поступа, након “Лимеса”?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, добро.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, као што сам рекао, значи договор је његов и покојног Душана да се и даље иде у реализацију убиства покојног премијера, с тиме што се договарају да више се не иде са “зољама”, са овим, него да се пређе са снајпером да се убије покојни премијер.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли је Душан Маричић-Гумар долазио у Шилерову као командант ЈСО-а?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, долазио је у Шилерову, ја сам га видео лично, седео сам са њим, доводили су му неког човека, врача неког који је неке враџбине вршио њему, тамо нешто радио, масирао га, долазио је у Шилерову.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли је долазио са оптуженим Улемеком и Звезданом?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, ја сам њега самог видео када је он дошао.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Ко је све из команде ЈСО долазио у Шилерову? Да ли зна лица која су били команда ЈСО?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи, ја знам из прича ко је био у тој команди. Душан Маричић, Звездан Јовановић, Лечић, који је био задужен, који је био официр за безбедност касније, Брацановић, то су та имена која су се причала а из команде једино за кога ја знам то је Гумар да је долазио у Шилерову улицу.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли он познаје Веселина Лечића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, први пут сам га видео тада као што сам испричао, када нас је сачекао да нам покаже те објекте где се налази Буха Љубиша, наводно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: О томе сте говорили и онда кад смо вас саслушавали на нејавним седницама у два наврата, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Изволите.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Колико укупно је видео Веселина Лечића пута?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тај један једини пут.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Када је потврђена информација да је убијен председник владе, какво је било расположење међу њима у том стану?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па рекао је да су били само он и Спасојевић, да ли мислите на њих двојицу?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да, да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Расположење? То је тек касније, колико се ја сећам, после неких сат времена, два, није се знало да је покојни премијер преминуо, али расположење није било, јер је Душан већ био бесан што су увели ванредно стање, што је дошло до свега тога, поготово је био бесан што су изашле слике јер се није надао томе, а расположење – ја и он смо сами били у стану, тачније у тој кухињици где смо водили обично разговоре, а Пејаковић је био у том дневном боравку.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Када се видео са Луковић Кумом, да ли му је Кум Луковић испричао нешто о детаљима убиства председника владе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Кум Луковић разговарао је, обично о чему је причао, тада је, као, био љут због неког сата који је њему покојни Душан Спасојевић поклонио тај сат и онда није могао да нађе тај сат нигде и онда је он рекао да је њему тај сат украо Звездан Јовановић. Значи, Кум је баш о томе, значи нон-стоп и док смо били у Путинцима, кад смо причали о томе он је нон-стоп причао нама о том сату, тако да му је Душан рекао: “Да ли си нормалан, ти пичко једна, јебо те сат”, почео је да виче на њега а овај је и даље причао о том сату.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А где су то били заједно Луковић и Звездан?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У стану су били заједно, били су у стану заједно Луковић, Звездан и Сретко Калинић, када је послао поруке.

Председник већа, судија Ната Месаровић: У ком то стану?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сада не знам тачно у коме је то стану.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли зна вредност тог сата и који је то сат?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја знам да је то неки златан сат и да је вредан, сад колико је тачно вредан, али знам да је доста вредан.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли је од Луковића Кума чуо ишта о плану поступања ЈСО после атентата?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па о томе смо разговарали, значи и са покојним Милетом Луковићем Кумом и са покојним Душаном и са осталима, да после покушаја атентата, ако крене нешто низбрдо да неког од нас хапсе али не у овој мери као што је уведено ванредно стање, да се приступи оним плановима као што сам рекао, или да Јединица за специјалне операције се дигне и да минирају оно, као што је било по договору.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли му је неко испричао и ако јесте ко, шта се дешавало у дворишту владе када је повређен председник владе, пре свега мислим у моменту атентата, да ли му је неко испричао те детаље шта се тамо догађало. Посебно питање: да ли му је неко рекао колико је пуцња испалено?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рекао сам да је Сувајцић нама поменуо да је два пута Звездан Јовановић пуцао а нико ми ништа није

преносио шта се дешавало испред владе, то сам све гледао на телевизији у стану на Бановом брду.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли је Вукојевић Вук био човек од посебног поверења Душана Спасојевића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, али што се тиче безбедности само породице ко ће да уђе у Шилерову улицу, и ко улази, ко излази, кога ће да онда пусти, што се тога тиче имао је Душан велико поверење у њега, јесте, а што се тиче криминала и ово, није са њим разговарао.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли је обећан новац или каква награда након евентуалног успеха атентата ?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нама?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Свима.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, нисмо разговарали уопште о томе, нити је икада спомињано да ће неко од нас да добије новац за убиство покојног премијера.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли може да објасни Душанове речи, како је овде објаснио, после атентата да се иде до краја, да нема предаје, да нема повратка, шта је то за њега значило?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је за мене значило да је он доживео шок увођењем ванредног стања и да је био спреман стварно да иде до краја и нити је размишљао у једном тренутку да се повуче или негде да побегне или нешто, чекао је стварно да се та јединица дигне јер он је баш сву своју, значи он више није имао никакву моћ јер није могао, нити да реагује, нити да изда неко наређење, налазио се у стану и једину наду је видео у тој јединици.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колико је то било временски након извршеног атентата на покојног председника владе др Зорана Ђинђића, када је он рекао “идемо до краја”?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је већ било у том стану, значи сутрадан већ одмах по изласку тог дана слика и већ сутрадан када је баш оно телевизија објављивала све.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли тада већ био добио поруку од оптуженог Улемек?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, то је у дан, значи он је чекао, добио је поруку да ће Милорад Улемек да види шта ће да ради, да ће највероватније да напусти тај стан јер није сигуран због слика, али значи, није мислио да ће Улемек да нестане и да изгуби све контакте са њиме тог сутрашњег дана.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли ту његову изјаву доживели као реално могуће остваривање те његове жеље?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тада?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да, да.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тада јесам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, изволите.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Како је третиран резултат тзв. протеста ЈСО међу њима, да ли као победа, да ли као пораз, и у чему би се све то састојало?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Као велики успех и победа Милорада Улемек Легије и покојног Душана Спасојевића над свима у тадашњој влади коју су представљали, да су им показали своју моћ и да су они много јаки и да не могу са њима да се играју, значи, као велики успех и да су постигли оно што су хтели.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Након изласка Душановог из притвора због отмице, да ли је говорио Душан да треба неке да се покажу зуби, да се неко превише осилио?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, тачно, говорио је то. Више пута је говорио да ће он да покаже држави и влади зубе, да они виде ко је он, да са њиме нема зајебавања, да је он њих довео на власт, да они сада ето значи то је често пута говорио.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли сведок сарадник нешто зна о евентуалном Чуметовом плану да буде сведок пред Хашким трибуналом, против Легије?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, рећи ћу вам. Значи, никада није било приче да ће Чуме бити сведок сарадник у Хагу, али приликом једног сусрета са Звезданом Јовановићем покојни Душан Спасојевић је рекао лично Звездану Јовановићу да има информацију да ће Чуме да буде сведок сарадник у Хагу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Интересује ме нешто лично. Да ли је сведок сарадник Буха Љубиша имао било какве контакте са особама које су ишле на ратиште, са финансирањем Јединице за специјалне операције, са оптуженим Милорадом Улемеком у том својству финансирања Јединице за учествовања на ратиштима и тако даље, и на које околности би он уопште могао да сведочи у Хагу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Никада Буха Љубиша, колико га ја познајем свих ових година, није имао везе са ратиштем нити са финансирањем Јединице за специјалне операције, никакве везе са ратиштем нити је имао, нити је икад ишао на ратиште, а то је само она прича која се наставила да би Звездану Јовановићу било што упадљивије да је у питању само Хаг, да ништа друго није.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Рекао је да су им се супруге знале у том клану. Да ли се његова супруга познавала са супругом Милорада Улемека?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, није се познавала, до момента када сам се ја предао у Грчкој. Могуће да је видела неки пут, али никада нису имале контакте, нити је она одлазила. Једино тај пут кад сам се ја предао и кад сам дошао овде, онда је она имала контакт, ја мислим један једини пут или два пута, не могу да тврдим, са Александром, супругом Милорада Улемека Легије, када је она њу звала кући да дође, пошто су пре тога супруге Милоша Симовића и Александра Симовића тражиле моју супругу да се нађу, моја супруга није хтела, онда је звала Александра моју жену да дође кући код ње, она је отишла, ја мислим да је то и први пут да је отишла код ње, тамо су биле већ супруге од Аце и од Мише Симовића и они су је само звали да ми пренесу поруку да ми жена каже да имам децу, да водим рачуна шта ћу да причам.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли је он познавао супругу Милорада Улемека?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, јесам. Њу сам познавао одраније, значи пре него што сам и Милорада Улемека Легију упознао. Она је била добра са покојним Душаном тачније покојни Душан је био добар са покојним Шуцом, они су се дружили и од тада датира неко познанство њихово и пријатељство а и ја сам тада њу упознао још 1998. или 1999. године, кажем пре него што сам Легију упознао. Ја сам њу упознао тако што ми је покојни Душан, прве неке контакте са њом, ја сам јој налазио неке аутомобиле у то време, пошто сам ја радио са аутима, да јој нађем неки аутомобил, али да то буде ауто аутоматик, пошто она није знала да вози добро ауто са мењачем. Ја сам стварно једно два аутомобила тада нашао њој, Душан је то платио и после тога опет ме је слао Душан код ње, од ње сам узимао нешто за дрогу, она је набављала Душану за мешање дроге, од ње сам то узимао и доносио Душану.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Милорад Брацановић, да ли је имао некакав псеудоним код њих?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па Браца, Браца, Брацановић, ништа друго.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Када је Брацановић постављен на место о којем је он говорио, заменика БИА, како је рекао, да ли је то на одређени начин прослављено, како се то коментарисало код њих?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисам вас чуо.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Када је Брацановић постављен за заменика начелника у БИА, како је то код вас коментарисано, да ли сте то прослављали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па јесте, значи као велики успех Милорада Улемекa Легије и покојног Душана, мада је он и даље био овако бесан и пун љутње што није смењен Душан Михајловић али значи јесте, не сад да је слављено код нас, да смо пили пиће, да смо отварали то, али су били радосни и покојни Душан јер је знао каква је то функција и какве све информације можемо да добијамо одатле.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли је оптужени Улемек имао утицаја на постављење неких других високих функционера у влади?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па јесте, али то је било 2000. године, после 5. октобра кад су биле приче ко ће да се поставља у полицији, како, шта, онда је Драгољуб Марковић долазио код Буха Љубише да виде ко је од полиције веран тадашњој власти био, ко је добар, ко је поштен, па је Милорад Улемек предлагао неке људе, за Гурија је тачније предложио, да Гурија поставе, за Буху, такође је било речи о Бухи, тако је, о покојном генералу Бошку Бухи и било је речи о Сретену Лукићу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: О коме?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: О Сретену Лукићу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко је њега предлагао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па њега је предлагао Буха Љубиша преко Драгољуба Марковића, да је он, као, добар човек и да остане ту, да унапреди.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да остане тамо где јесте?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па да га унапреди, значи или да остане где јесте.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: На кога је то утицао Улемек код постављења ових људи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па ја мислим да он није утицао, да је тада покојни премијер преко Драгољуба Марковића само тражио имена људи који су верни, који нису тада били толико уз Слободана Милошевића да би могао да рачуна на полицију у то време. Сада, који су разлози били, због чега је Легија предлагао те људе, стварно не знам.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли зна, да ли је обавештен који су разлози да се убије Свилановић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Разлози да се убије Свилановић, значи једини разлог који је био је то да се направи то да се уздрма власт у држави, једино то, једини разлог је због тога.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Чија је то идеја?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја мислим да је то лична идеја покојног Душана Спасојевића.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Где је ко по становима, штековима од њих пре атентата?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи, сви смо по становима. У Шилеровој нико није остао, сви припадници су били у становима, тачније штековима, како смо их звали. Ја сам био у Војводе Степе са покојним Душаном Спасојевићем, обично у једном стану су боравили Милан Јуришић и Душан Крсмановић, у другом стану Аца Симовић, Влада Милосављевић и

Миша Симовић, значи тако да смо сви били у становима. Сад тачно ко је био у ком стану, ја не знам. У једном стану је био Миле Луковић и Сретко Калинић са Звезданом Јовановићем али тачно ко, где не могу да вам кажем.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли зна колика је вредност у Шилеровој материјална, колико вреди тај објекат, отприлике?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па ја стварно не могу да вам кажем колико вреди, знам да је било све сређено, да је баш било лепо урађено, од базена...

Председник већа, судија Ната Месаровић: То ћемо питати тамо у суду где се води парница а вероватно је опредељена висина и вредност спора, ако нам је то битно.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Могу да вам кажем како је унутра изгледало то и шта је све имало али колико је вредело, значи много је вредело, сад колико да ја нешто кажем не могу али све, од теретане, ја знам само да је за теретану дато преко сто и нешто хиљада евра.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли се нешто причало и ако јесте шта, о разрешењу Брацановића са функције на којој се налазио?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, било је приче о Брацановићу, кад је Брацановић смењен да он више неће бити на тој функцији, да покојни Душан каже да губимо сада ту, поготово што се тиче прислушних мера и нећемо моћи да слушамо све као што смо до сада слушали. Чак ми је и један дечко, нисам га спомињао овде, Зебра по надимку, рекао, пошто је био у контакту са неком женом која је радила тамо на прислушкивању и читала те депеше и слала, да је Милорад, значи два дана пре него што ће Брацановић да се смени, да је у току та два дана Брацановић наредио да се сви телефони које је он поставио на слушање скину и да се униште и да не остане ниједан траг од тих телефона које је он слушао.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли зна шта је евентуално оптужени Улемек о томе говорио, о разрешењу Брацановића и последицама?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам, нисам са Улемекком разговарао о томе.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли је Чуме познавао Брацановића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Ја мислим да га никада није ни видео.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли је сведок сарадник Вукојевић, да ли има сазнања о овоме, водио Брацановића у ЈСО за време протеста?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, то је тај пут када сам и ја ишао до новосадског аутопута и вратио се, Брацановић је кренуо са покојним Душаном и обезбеђење је ишло до, не знам тачно докле је ишло са покојним Душаном и Брацановићем да га испрате.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли је он живео у Шилеровој?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја јесам, задњих значи шест месеци.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Како се финансирао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи, нисам трошио нигде паре, ту сам живео, супруга и деца су ми долазили викендом, петак, суботу и недељу, имао сам својих пара зарађених, међутим, нисам имао где ни да трошим, тако за кућу сам имао, пара сам имао које сам узео од отмице, живео сам и од тога и пре тога које сам паре зарадио.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Зашто живите у Шилеровој?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато, када је почела та прича са покојним Душаном Спасојевићем и са Буха Љубишом око убистава и око свега, мени је рекао покојни Душан да мене Чуме јури, да ће да ме убије и да морам да останем да живим у Шилеровој улици и да не могу да живим у кући код мене.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Колико је, ако може оријентационо да каже, укупно зарадио код Душана Спасојевића по свим основама бављењем криминалом?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па могу да кажем оријентационо негде око 300.000 евра, двеста, двеста и нешто хиљада евра, не могу сад тачно да вам кажем. Када бих вам набројао то све, али то се тиче оног другог предмета и отмица, који се води.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли је Душан Спасојевић давао новац политичарима, да ли зна нешто лично о томе или да ли је само чуо нешто о томе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Политичарима покојни Душан није давао новац, сигурно то знам. Не сигурно, него ја сматрам да није давао, колико сам ја упознат.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли су планирали после протеста, говорено је овде о министру унутрашњих послова, да ли су имали неко лице они за министра унутрашњих послова?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да ми поставимо неко лице да буде министар?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да утичете или да поставите?

Председник већа, судија Ната Месаровић: То када су тражили смену Михајловића?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да, да, после тога.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте чули уопште да Спасојевић планира некога за министра унутрашњих послова?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Које су све аутомобиле имали у групи од 2002. па до краја?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Што се тиче нас чланова, прво смо на почетку куповали добре аутомобиле, међутим, касније нам покојни Душан није давао да возимо то, ми смо већином користили мале аутомобиле, легално купљене. А што се тиче покојног Душана његов возни парк је био, он је лично возио џип МЛ није МЛ, него како се то каже, то је блиндирани “мерцедес пух” који сам ја довезао из Бугарске, тачније тада је Легија наредио преко Гумара да се пропусти тај аутомобил. Они су звали, Гумар је звао на граници да се пусти тај аутомобил као да је ауто за Јединицу за специјалне операције, ја сам отишао са припадником једним на граници, сачекао сам тамо тај аутомобил, он се представио, показао је службену легитимацију и ја сам се представио као да сам такође колега, они су нам рекли да нема проблема, ми смо преузели тај џип и довезли га у Шилерову улицу. Био је још у возном парку код Душана један БМВ блиндирани, такође нов, и било је “аудиа А 8”, то су путнички аутомобили који нису били блиндирани а служили су за пратњу покојном Душану Спасојевићу. Било је још неколико аутомобила, још један БМВ и доста аутомобила је он користио.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Сви припадници почев од Душана па до задњег, шта су имали од некретнина?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Покојни Душан је имао ту некретнину у Шилеровој улици, купио је кућу једну другој жени са којом има децу. То је оно што знам за покојног Душана Спасојевића. Милош Симовић је такође направио кућу једну тамо где су му живели родитељи, купио је плац један на Бежанији, тачније од Аце Ивановића горе када се креће поред оне

куће, ту је купио велики плац, купио је два стана у Земуну. Дуле Крсмановић, ја мислим да он једино ту кућу што је имао, он није имао неких великих пара, ја мислим да је њему Душан све паре и узимао, поготово је био љут на њега због неке отмице а не могу о томе да причам. Милан Јуришић је исто имао једну кућу, колико ја знам, ја сам имао породичну кућу у Сурчину, имао сам локале, имам локале у тржном центру и имао сам две старе куће такође у Сурчину. Остали припадници, за Нина знам да је купио такође стан један поред Шилерове улице, неких 200 метара од Шилерове улице.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само нешто да вас питам. Да ли су те некретнине које помињете стечене од пара из земунског клана или су неки већ то имали пре него што су дошли код Душана Спасојевића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па већином је стечено у земунском клану, али било је пара и пре формирања земунског клана, али опет смо те паре зарадили од криминала.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Нисам разумео, шта је имао Улемек?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Улемек, колико ја знам, имао је кућу у филмском граду, то су тачније три куће у које сам ја одлазио, једна поред друге. Знам да је имао један стан на Новом Београду негде и покојни Душан је рекао да је купио кућу негде у Грчкој.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Од када познаје Звездана Јовановића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Звездана Јовановића познајем много, много пре него што се десило убиство покојног премијера, негде од 1995, 1996. године. Он је једанпут или два пута дошао у Сурчин код нас. Ја сам са њим пар пута и са његовим кумом Прегом седео на сплаву негде али ништа са њиме нисам имао. То су разговори били чисто онако, седели смо да попијемо пиће пошто је његов кум имао, са Буха Љубишом је радио неко дрво, неки храст је радио али тада са Звезданом Јовановићем ништа нисам имао, једино што је његов кум тада доносио неко оружје Буха Љубиши, али Звездан Јовановић нити је тада причао са Чуметом и колико сам ја видео, он га у то време уопште нити је волео, нити је, чак мислим да је једанпут и Буха Љубиша тражио од њега да му Звездан донесе неко оружје да му набави, међутим Звездан није то хтео да уради.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Поменуо је да је Душан Спасојевић говорио о Звездану споменуо Дарка Ашанина. Да објасни мало то.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Дарко Ашанин покојни је спомињан само у том контексту у стану када сам ја реаговао да је оно покојни премијер што убацује тог повређеног у аутомобил, да сам сигуран да личи на покојног премијера, једино у том контексту, у том бесу покојни Душан је реаговао да је Звездан Јовановић случајно убио и Дарка Ашанина. Више ништа није причао о томе нити је коментарисао.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Након његовог изласка из притвора по добијању статуса па до јуче, да ли се видео са било којим службеним лицем из специјалног тужилаштва, МУП-а?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Забрањује се одговор на ово питање.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: После хапшења Душановог у Паризу да ли је он ишао на састанак са Улемеком и ако јесте, са ким и где?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам. Ја сам сасвим случајно сазнао да су они ухапшени на аеродрому у Паризу. У том моменту сам разговарао телефоном са покојним Милетом Луковићем Кумом, сасвим случајно сам разговарао, причали смо неких пет, шест минута, рекли су ми да иду даље. Знао сам где иду јер смо били пре тога код Рокија једног за

Колумбију, за Боготу када им је Љубиша Буха направио један договор да тамо иду по дрогу и сасвим случајно сам причао са њима и Миле Луковић ми је рекао, каже нешто се чудно дешава, каже нешто ми је сумњиво, каже много полицајаца се појављује, каже не знам шта се дешава. Ја кажем не верујем да је нешто и тако смо даље наставили разговор са њим. Причао сам са њим, после неких два, три минута каже – готово је, све нас хапсе. То је било и тако сам ја сазнао да су они ухапшени. Ја сам то рекао одмах Буха Љубиши, звао сам Легију, нисам могао да га нађем, отишао сам кући код њега, Легија је био кући, нашао сам се са њиме и рекао сам му, испричао сам му све шта се тачно десило. Он ми је рекао – е сачекај, сад ћемо да видимо шта могу да урадим. Звао је телефоном, ја сам седео са њим на кревету, звао је телефоном неког његовог другара из Легије странаца који је тада био полицајац који ради у специјалним јединицама француске полиције, причао је са њим на француском. Он му је рекао – да си ме звао на пример сат времена раније, могао сам да завршим. Каже – ево, ја сам их ухапсио али не вреди ништа, ту смо сви, тако да сада не могу ништа да урадим и онда је Легија утврдио да су они ухапшени. Ето, то је био тај састанак који сам ја обавио са њим.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли сте се још нешто договорили у вези тих информација шта да се поступи, како да се поступи?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Он и Легија.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам шта смо причали, вероватно смо причали нешто о томе да ће он да види шта ће да се ради даље, како ће да се ради. Знам да је рекао да ће они вероватно бити испоручени, да немају разлога њих Французи да држе, да ће бити у контакту са мном да видим, ако Буха Љубиша нешто буде сазнао да му јавим. Значи, разговарали смо али не ништа конкретно.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: По допремању Душана и осталих из Париза овде у притвор, да ли се потом виђа са отпуженим Улемеком?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја мислим да сам се виђао са њим. Знам да је Буха Љубиша тражио разговоре, да се он види са њим, али Легија није пристајао на то и рекао је да Буха Љубиша све што има да му каже да мени пренесе, а да ћу ја да пренесем то Милораду Улемеку Легији али налазили су се, ја мислим једанпут, два пута он и Буха Љубиша тамо на изласку на аутопут код нас у Сурчину. Ја се сада не сећам тачно какав сам контакт имао, да не бих сада, вероватно сам имао контакт.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молила бих да се држите ова четири кривична дела у овом предмету, да не ширимо причу јер ће то бити у посебном поступку који суди судија Лукић.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли је оптужени Улемек икада спавао у Шилеровој?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Врло ретко је спавао. Можда једанпут, два пута, када се напио и једанпут када је имао проблема у кући са својом супругом, е тада је спавао у Шилеровој а то је било врло ретко.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли се Улемек икада физички сукобио са Душаном?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, никада.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли је Спасојевић дао новац евентуално за стадион Фудбласког клуба у Обреновцу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, никада. Колико сам ја упознат и знам да никада није имао везе са тим стадионом.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Шта нам може рећи, ако зна, о паљењу ципа Чедомира Јовановића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Немам сазнања та уопште.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли било шта зна о писмима?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Извињавам се, да ли је то био, да ли имате сазнања да ли је то био цип који је у власништву Чедомира Јовановића или га је био добио на послу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја знам да је било приче да је Чеда купио, то се радило о “мицубиши пајеру” зелене боје. Ја знам да је он то возио, тачније његово обезбеђење је возило када сам се ја налазио са њима, они су долазили код мене у Сурчин али тачно како се радило, како је Чеда добио, да ли је купио и тачно ко је то запалио ја немам никаква сазнања.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли било шта зна о евентуалним писмима оптуженог Улемека одређеним личностима наше земље?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, немам тих сазнања.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли је доводио Љиљу Буху у Окружно тужилаштво у Београду?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисам је ја доводио, ја сам ишао са Љиљом Бухом у Окружно тужилаштво због давања изјаве.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте ишли по позиву или како?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, заједно смо дошли ми.

Председник већа, судија Ната Месаровић: По позиву или самоиницијативно?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, то је било уговорено код Терзића, то је покојни Душан преко Милана Сарајлића завршио да Буха Љиља иде да да изјаву и онда ако будем требао и ја, да ће у међувремену јавити да пођем и ја у суд, ако будем требао да и ја дам изјаву.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Како је коментарисано у Шилеровој међу њима постављање Горана Петровића и Зорана Мијатовића у БИА?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Постављање?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да, њихово именовање на функције које су тамо имали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тада када су постављени ништа нисмо причали о њима.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли постоји било каква веза у именовању Душана Маричића за команданта ЈСО и утицаја Улемека?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, њега је и по речима покојног Душана и ми смо разговарали, њега је поставио Улемек Легија за команданта Јединице за специјалне операције.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: У оним дешавањима око 5. октобра да ли има сазнања нешто да је евентуално оптужени Улемек постављао услове за сарадњу и са политичарима ДОС-а и ако је имао, које услове, шта је он то тражио?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, никакве услове тада и те разговоре које су водили кући код мене и које смо имали касније, никада Милорад Улемек није постављао неке услове.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Крајем 2002. и почетком 2003. године да ли се у Шилеровој било шта коментарише о Улемеку и њиховој верности међусобној?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Причало се то али је врло кратко тај разговор трајао. Почели смо о некој теми шта ће да се деси ако буде, како шта да буде када су већ почеле приче о нашим хапшењима и свему да ли, сад да ли је Кум питао покојног Душана шта мисли како ће Легија да реагује на све ово ако дође до тога, е онда је било приче да, Душан је рекао да не може Легија ту њега да испали, да он њега држи, да га има за све и за отмице и за ово. То је била прича али то је било врло кратко о томе па смо прешли да

причамо о нечем другом. Значи, Душан уопште није хтео да помисли о томе да Легија може нешто да му уради или да га остави када је било приче о хапшењима, о убиствима, о отмицама, да га има, значи није рекао тачно све шта има, да га држи у шаци али да Легија не може њега да изда тако лако.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли зна било шта о изношењу из наше земље количине од око 1.000 килограма хероина, као послу који су урадили Чуме, Душан и они?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Изволите, колега.

Адвокат Слободан Миливојевић: Председниче, имам примедбу на сувишно постављено питање које би можда могло да се протумачи као капциозно. Не знам одакле податак овде присутном заменику тужиоца да је у питању хероин?

Председник већа, судија Ната Месаровић: О томе сведок није ништа говорио. Мало преформулишите питање.

Адвокат Слободан Миливојевић: Нити је било ко у току овог поступка поменуо хиљаду килограма.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: То је одбрана првооптуженог.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Али не хиљаду килограма. Изволите. Приговор има првооптужени Улемек. Па добро, то је већ за трећину више, је ли тако? Није мало на тржишту триста килограма дроге.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Ајмо на шесто килограма, тако је речено тачно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само да чујемо шта је хтео оптужени Улемек да каже. Изволите.

Оптужени Милорад Улемек: Добар дан. Имам приговор на овакво питање зато што је питање извучено не знам из ког контекста, јер овде ја јесам причао о изношењу дроге из ове земље али никада нисам помињао количину од хиљаду килограма. Ако већ господин тужилац користи транскрипте из моје одбране онда то може да прочита тачно како сам рекао а не овде да се бави неким инсинуацијама. Само толико.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имате ли ви каквих сазнања уопште о неком трансферу било које количине дроге?

Оптужени Милорад Улемек: Не.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Рекао је јуче говорећи о "Лимесу" да је Миша телефоном јавио Куму кретање колоне. Када је то сазнао, одакле му тај податак?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није он имао потребе њему да јавља, Куму, да је колона, он је само рекао да пошто су они били спремни већ тамо и стајали су тамо на том насипу, али само му је рекао да крећемо и ми да је колона кренула. Значи, јесте био повезан са специјалом коју је користио покојни Миле Луковић Кум и Симовић му је јавио, значи када сам ја разговарао са Душаном Крсмановићем, њему је он у међувремену већ јавио да ми крећемо, да излазимо са камионима на аутопут, да је колона кренула.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Каже видео је прашину иза себе. Да ли може да објасни шта је помислио, одакле та прашина?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја нисам помислио, ја сам видео да је то прашина јер тај аутомобил, тачније аутомобили који су ишли иза мене, су ишли малтене уз банкину. Значи, можда им је требало неколико сантиметара да огребу и ударе у банкину а поред банке је било те прашине и каменчића, од свега тога се и дигла та прашина. Вероватно можда и од кочења мало али због тога што су аутомобили ишли скроз левом траком поред банке.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Приликом њиховог кретања након убиства Зорана Ђинђића, бежања, рекао је да су били код

Лидије, сестре Кумове, па код кума у Мељаку. Да ли су тим људима било шта говорили о њима и о вези са убиством?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, нисмо уопште разговарали са тим људима, уопште о томе.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли вас је неко питао нешто, да ли имате везе са тим?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, нико нас од тих, и од сестре и од ујака нико није питао нас, они су гледали телевизију, видели су наше слике и стварно су ти људи били много уплашени, да ли из страха, да ли из жеље да помогну својој сестри и свом брату, али били су много уплашени и то што јесте али нико од нас није разговарао, ни ми смо то урадили, нити су они нас питали.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли су имали намеру или план да убију неког тужиоца?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: У време оних отмица, у време пре атентата.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесмо, било је у плану тужилац Виторовић Миољуб да се убије. Покојни Душан је причао са нама често када су изашли припадници да је ишао код њега да му нуди новац, да види за колико ће пара да заврши ту отмицу, да је он много моћан.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како да заврши? Је ли он већ био оптужио тај предмет?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па ја сада не знам тачно да ли је био оптужен, знам само да је био на разговору код Миољуба Виторовића, лично покојни Душан Спасојевић, то је он нама причао, сад да ли је био или није био ја не знам али да тужилац није пристао на то, да је рекао да њега то не интересује, да је он њему показао коверту од плате.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко је ишао код Виторовића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Покојни Душан Спасојевић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли то он испричао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, то је покојни Душан испричао мени и осталим члановима.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како је ишао? Је ли му неко направио контакт са тужиоцем Виторовићем или је он сам ишао тамо ненајављен?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја мислим да је сам отишао, да нико није њему контакт направио, али не могу то да тврдим. Знам да је причао и мени и осталим члановима да је он луд.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И вратио се тамо, није полиција реаговала, није тужилац звао полицију док му овај нуди мито у просторијама суда, тужилаштва?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја не знам због чега није реаговао и како. Знам само да му је показао неку коверту од плате, да он ради за то и знам да је Душан говорио за њега да није нормалан, да је луд, да је будала, да вози бицикл, да бициклом долази на посао али да ће видети случајно ако не буде он пристао, да не може да га убије овако као класично да буде убиство него је рекао да ћемо то да урадимо највероватније са украденим колима, пошто вози бицикл када одлази на посао да га као кола случајно ударе и да се побегне са лица места.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: У Мељаку чуо је “стој полиција”, да ли је чуо још неке речи упозорења?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, ја сам рекао само то што сам чуо “стој полиција”, ништа више нисам чуо нити сам чуо да је неко говорио нешто друго.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Какве су ташне имали код себе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сва тројица су имали путне спортске торбе.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Колике су то ташне?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па спортска торба, сад не могу да вам кажем, спортска торба као и све друге спортске торбе. Не могу да кажем колика је величина, да ли 50 цм, 60 али нису биле ни мале торбе а нису биле ни оне огромне торбе, велике торбе.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Немам више питања. Ја бих предложио и замолио да се одговарајућом приликом сведоку предочи један одређени део фотодокументације који се односи на те станове где су се они крили, пре свега где је он био па бих тада имао одређена питања.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То ћете оставити за касније.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да. Ја имам овде који су то станови па можемо то касније јер бих имао још неколико питања.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ми фотодокументацију имамо у односу на онај део где је била дактилоскопска идентификација одређених предмета. То смо и показивали за време када смо раније водили претрес, док је председавао судија Кљајевић.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да, али бих имао питања да ли препознаје те станове, те предмете.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. То ћемо видети. Мене интересује конкретно када припадници земунског клана имају сазнање да је др Зоран Ђинђић повређен на Копаонику?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Та сазнања, сад ћу тачно да вам кажем, само да се сетим да ли нам је Мирослав Константиновић то јавио или је Милорад Улемек јавио покојном Душану Спасојевићу да је покојни премијер играо фудбал горе и да је повредио ногу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли имали сазнања с ким је играо фудбал?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Било је после приче о томе да су ту били припадници и САЈ-а, да су били још неки политичари да су играли заједно фудбал горе на Копаонику.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Само једно питање. Овај план А, Б, Ц што сте поменули јуче, који је био план наводно након убиства премијера и преузимања власти, када је тај план направљен, је ли он постојао и у време покушаја код хале "Лимес"?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, тако је.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Када је тачно, када ви сазнајете за тај план А, Б, Ц?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тај план је још у фебруару месецу, на почетку донет одмах.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Јуче сте рекли, да ли се знало било које име неких лица која су требала да буду доведена на власт, да ли је фигурирало било које?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ето на власт, само је било о Српској радикалној странци, да Шешеља убеде да остане ту и да ће њега да доведу на власт.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Нека друга лица, не?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Право на питање има пуномоћник оштећених породице др Зорана Ђинђића, адвокат Рајко Даниловић.

Адвокат Рајко Даниловић: Зашто је ишао са Љиљаном Бухом, какву изјаву да да, поводом чега, ко му је рекао да иде, да ли Љиљана или неко?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Требао сам да дам изјаву као што је Буха Љиља дала, да оптужи Буху Љубишу за убиство Момира Гавриловића. Једино је то био разлог, да и ја идем тамо и да оптужим Буху да је убио Момира Гавриловића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко је то од вас тражио?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је покојни Душан тражио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко је био присутан том разговору?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам био у Шилеровој, мени је објашњавао шта треба да кажем, да ће прво да оде и каже Љиљи шта ће Љиља да прича тачно и онда ми је рекао да ја будем у Шилеровој, ако буде требало да и ја идем онда ће да ми објасни тачно све како, шта. Сада је само за Љиљу договорено али за сваки случај да кренем и ја тамо, ако будем требао да се појавим и онда је он мени објашњавао шта да кажем, како. Ја кажем: Душане, немој да ме тераш, ја хоћу али уплашићу се стварно, шта ако одем у полицију касније и полиција ми тражи полиграф и када се зна да Буха није убио, ја немам никаква сазнања да је Буха Љубиша убио Момира Гавриловића. Онда је он рекао: па добро ајде, видећемо нешто друго. Ја му кажем онда: боље да кажем нешто што је друго урадио Буха Љубиша него, не могу да причам овде јер се не ради о овом предмету. Он каже: добро ајде, видећемо али ти за сваки случај ићи ћеш са Љиљом тамо али је једини разлог што је Љиља и што сам ја требао да идем, то...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ви сте ишли да пријавите Буху Љубишу као извршиоца кривичног дела убиства Момира Гавриловића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли уопште имате некаквих сазнања о том кривичном делу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, никаква сазнања немам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Мене сада нешто друго интересује. Пошто сте током излагања рекли да сте поучени од стране Слободана Пажина да никада не идете на полиграф јер то значи да сте онда већ осумњичени, како сте посумњали да ћете онда ићи на полиграф ако идете да пријавите другог човека за извршиоца кривичног дела?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не разумем сада тачно. Пажин нам је рекао да полиграф, ако лажеш, никада не можеш да прођеш, да мали број људи, од 100 да један човек може да прође полиграф и због тога сам ја рекао Душану: шта ако полиција буде сигурна, ти знаш да Љубиша има људе и у полицији и да свуда познаје, ако је полиција сигурна и тражи од мене да идем на полиграф и виде да није тачно што ја говорим.

Адвокат Рајко Даниловић: Овај договор који је био, шта треба да говори, је ли била присутна Љиљана Буха, ко је био ту присутан?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Те разговоре које је он обављао са њом, што се тога тиче, Буха је била у стану, он је одлазио са њом, ја мислим да је покојни Миле Луковић, мислим да је и Слоба био, да је помагао приликом писања тога или касније неких текстова које је Љиља објављивала, али Душан је одлазио код Љиље у стан и говорио јој шта треба да каже.

Адвокат Рајко Даниловић: Дођосмо, нормално, до тих писама али пре тога, колико дуго познајете Љиљану Буху?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Познајем је 15 година.

Адвокат Рајко Даниловић: Где је живела Љиљана Буха када је била интересантна?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када је требала да иде да да изјаву, је ли то питате?

Адвокат Рајко Даниловић: Везано за изјаву и писма.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нисам вас разумела. Да ли питате где је она живела тада када је требала да да ту изјаву?

Адвокат Рајко Даниловић: Где је живела тих дана?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли вам познато то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Познато ми је, била је у стану, у штеку је била.

Адвокат Рајко Даниловић: У писмима да ли има сазнања ко је писао та писма, да ли је писала Љиљана Буха или неколико људи и колико људи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја знам да Љиља Буха није писала та писма, да је то састављао покојни Душан Спасојевић, ко је њему још помагао у вези тога, да ли Слоба, ја не знам тачно ко му је помагао и да је то Љиља само потписивала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када помињете Слобу, на кога мислите?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Слободана Ресимића.

Адвокат Рајко Даниловић: Пошто смо ми овако хендикепирани, ми адвокати, тужилац и ви знате колико пута је у овом својству, сведока сарадника давао исказ, колико је исказа дао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Давао је као окривљени да би добио статус сведока сарадника.

Адвокат Рајко Даниловић: Пре давања да би добио, пре тужиоца колико пута, колико пута пред већем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Два пута пред тужиоцем и два пута пред већем.

Адвокат Рајко Даниловић: Да ли сте пред овим већем, добро, било је у другом саставу и пред којим тужиоцем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Пред специјалним тужиоцем Јованом Пријићем.

Адвокат Рајко Даниловић: Два пута?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је, он је био нон-стоп у већу.

Адвокат Рајко Даниловић: Не, ја питам вас да ли је са вама господин Пријић одржао два састанка или разговора и направио записнике и предложио већу.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: На нејавној седници.

Адвокат Рајко Даниловић: На нејавној, наравно, ми нисмо били да то знамо.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па Пријић је два пута био.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сад се не разумете, али сви који су разговарали са Дејаном Миленковићем разговарали су у статусу заменика специјалног тужиоца, ако тако мислите. И законска одредба је таква да специјални тужилац предлаже, па онда иде неко од заменика. Први пут је ишао покојни колега Милан Радовановић. Ето, ја ћу вас обавестити о томе. Тај први разговор сте са њим обавили, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Адвокат Рајко Даниловић: А други?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Први пут, ја сада не знам тачно да вам причам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А добили су дозволу и први и други пут да обаве разговор, то ћу вам ја рећи из списка, не морате питати сведока сарадника. Први пут су добили за разговор дозволе од стране тадашњег председника већа заменици који су поступали у том предмету, Милан Радовановић и Небојша Мараш и тадашњи специјални тужилац, господин Јован Пријић. Други пут је дозвола тражена за иста лица која су поступала у том предмету како су били ангажовани. Изволите, реците ко је са вама разговарао.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи, први пут када сам тражио, да добијем статус сведока сарадника, разговор је дошао и обавио тада господин специјални тужилац Јован Пријић. После тога неких 4-5 дана,

колико сам причао, покојни Радовановић тадашњи заменик тужиоца. После тога, када сам опет тражио допуну за добијање статуса сведока, дошао је нови специјални тужилац тај дан. Следећих три, четири, пет дана и више, не могу да се сетим колико сам обављао, дошао је заменик специјалног тужиоца о коме сам причао, Мирољуб Виторовић, са њиме сам обавио разговоре. Поново сам дошао други пут на нејавну седницу и то сам све рекао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И био је присутан господин Јован Пријић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: И господин Јован Пријић је био присутан и први пут и други пут и мој бранилац и чланови већа први пут. Знате ко је био председник већа и први пут и други пут. Ето.

Адвокат Рајко Даниловић: Да ли има неке разлике између онога, пошто ми немамо увид у тај записник, када је говорио оба пута и овога што је данас и јуче говорио?

Председник већа, судија Ната Месаровић: У односу на шта мислите конкретно? Уопштено је много. Око чега мислите да има разлике?

Адвокат Рајко Даниловић: Да ли има? Он зна.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Одговорићу вам. Не знам шта вас мучи.

Адвокат Рајко Даниловић: Не мучи мене ништа.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Разлике у мојим изјавама први и други пут нема. Остајем при свему што сам рекао на нејавној седници, с тим што су моје изјаве нешто што сам заборавио да кажем, што нисам рекао, што ме је питао специјални тужилац Јован Пријић. Значи, ја сам на сва питања одговорио и стојим иза свега тога. И први пут, када је држана нејавна седница, на сва питања сам одговарао која су ми постављена и други пут на сва питања која ми је поставио заменик специјалног тужиоца и чланови већа ја сам одговарао, тако да ја не видим никакве разлике да има. Једино може да буде нешто допуњено, што ме специјални тужилац Јован Пријић није питао први пут, а други пут ме је питао. Ја сам одговарао на то.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ваша законска обавеза, то сте и јуче рекли, заклели сте се.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Поучени сте о свим правима.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тачно.

Адвокат Рајко Даниловић: Ништа више.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Питајте ви Пријића, он боље зна па ће вам он рећи.

Адвокат Рајко Даниловић: Није Пријић сведок. Ви сте сведок сарадник.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не сведок, али је имао прилику да пита.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. То сам хтео да кажем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Изволите.

Адвокат Рајко Даниловић: Пошто је он у том свом исказу, који је релативно давно дао, први, па допуњени други и тако даље, помињао неке људе и неку сумњу, не мора бити основана, за извршена нека кривична дела, да ли је у том међувремену неко од службених лица полиције, БИА, неког трећег, долазио код њега, неки тужилац, истражни судија и питао га у вези са тим?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Е овако, ако хоћете да преформулишете питање, јер то питање, које би било мало другачије постављено, забранила сам господину Пријићу. А сада конкретно питајте, можете слободно да питате, за која је дела рекао он да нису откривена и нису обухваћена оптужницом убиства неких људи који су помињани. Нема разлога да то кријемо. Не мора то да буде под велом тајне. Он је то рекао, да зна многа убиства која је починио земунски клан. То ће бити предмет овог поступка. Ја

сам малопре упозорила да се држимо теме, да разговарамо о овоме што је предмет нашег поступка. Да ли је уопште неко од специјалног тужилаштва у односу на новооткривена кривична дела, која сте ви изнели пред већем и пред тужиоцем, долазио да са вама обави разговор?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Нико није долазио, нити из полиције, нити из судства, нико. Једино што сам разговор обавио, то је са специјалним тужиоцем.

Адвокат Рајко Даниловић: Да се вратимо на ово његово казивање у вези са улогом његовог браниоца Биљане Кајганић, па он рече ту јуче и друга лица. Да ли му је она помињала нека лица из неких институција важних у друштву, рецимо из БИА, полиције и тако даље?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Конкретно на шта се односи?

Адвокат Рајко Даниловић: Па на транскрипт који је објављен, јер снимани су разговори, то су му рекли ови у Грчкој.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, да су то лажни разговори, да нису тачни, ја ћу вам рећи.

Адвокат Рајко Даниловић: Значи, да су лажни разговори?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Никада нисам разговарао са Биљаном Кајганић ни о Радету Булатовићу, ни о Војиславу Коштуници.

Адвокат Рајко Даниловић: Па, не помиње она, жена, Војислава, нема ту нигде Војислава Коштунице.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте да ширите тему, све што знате можете да поднесете кривичну пријаву, па да се то расправи.

Адвокат Рајко Даниловић: Ви сте рекли да се хвалио Спасојевић и да је био довољно вешт да буде на састанку са генералом Александром Ацом Томићем, када је, колико сам схватио извршено убиство Шљуке, је ли тако, кад је имао алиби. Да ли је он говорио нешто још у вези са тим састанком, односима између генерала и њега, да ли је био неко присутан том састанку, да ли се хвалио и тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Колико сам ја упознат, са њим је био Милорад Улемек Легија на том састанку. Њих двојица су заједно били са Ацом Томићем.

Адвокат Рајко Даниловић: Па не може само Улемек онда да се хвали.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па добро, то је оно што он зна, колега.

Адвокат Рајко Даниловић: Па питам га да ли зна још нешто.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте сада да закључујете гласно.

Адвокат Рајко Даниловић: Не закључујем, таман посла, рано је, има времена за закључивање.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Немам тих сазнања да ли је још неко био присутан.

Адвокат Рајко Даниловић: Није причао ништа Спасојевић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Рајко Даниловић: Добро. Е сада ово, кажете, било је говора о томе да се спрема та борба против, хајде да употребимо тај еуфемизам, против организованог криминала, да не употребим неки директнији језик којим сте ви вероватно разговарали, да то припрема влада. Како сте ви те информације размењивали, шта је било речено, шта се спрема?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам то и рекао које смо информације добијали у вези тога да Управа за борбу против организованог криминала ради са Буха Љубишом на разоткривању свих кривичних дела која је починио земунски клан, да раде на разоткривању Ивана Стамболића. Значи, ми смо све те информације имали. Милорад Улемек је добијао те информације. Покојни Душан је добијао информације из Градског СУП-а, колико је успео Слободан Пажин да сазна, јер је рекао да УБПОК крије од њега

те информације. Значи, добијали смо све оно отприлике шта се спрема, да се спрема наше хапшење, да се формира специјално тужилаштво, да се формира тај специјални суд, распитивали смо се ко ће бити могући специјални тужилац, значи биле су приче само о томе и о нашим хапшењима.

Адвокат Рајко Даниловић: То око специјалног тужиоца, како сте причали, шта сте причали, јесте ли имали ви неког вашег кандидата, фаворита?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па ето, било је приче да ли ће Милан Сарајлић да буде специјални тужилац или заменик, да ли постоји шанса да он буде специјални тужилац. Покојни Душан је разговарао са њим да ли он неког да прогура од специјалних тужилаца, значи на ту тему се водило. Ништа се није знало ни ко је специјални тужилац, ни како, ни ко ће бити, ни шта, значи баш се распитивало о томе да ли може да убаци неког од својих људи да буде специјални тужилац. Значи, о томе смо причали стално.

Адвокат Рајко Даниловић: Ви сте говорили ко је долазио у Шилерову и тако даље, говорили сте од пословних људи, или да употребим српски израз, бизнисмени, значи пословних људи. Да ли је ту било неког говора о приватизацији, спискови о приватизацији, ангажовања средстава створених тим вашим послом за куповине неке, чега, ко и тако даље?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, једном приликом Милорад Улемек је донео неки списак неких хотела са Копаоника, са Златибора, нешто, да се то приватизује и онда је он хтео да каже Душану Спасојевићу да виде шта могу да узму од тих хотела, да купе, али овога то није интересовало ништа и више се о томе уопште није ни причало.

Адвокат Рајко Даниловић: Да ли је ту долазио неки човек из власти или околу власти са којим сте разговарали око тих могућности приватизације, откупа?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Ја немам сазнања да је неко из власти долазио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Пуномоћник породице др Зорана Ђинђића, адвокат Катарина Костић, изволите.

Адвокат Катарина Костић: Ја сам прво хтела да питам сведока у вези догађаја после хале "Лимес". Јуче, када је рекао да су га двојица из БИА ставили у аутомобил, да ли је то поводом тог догађаја био једини разговор са БИА, да ли је он икада од стране БИА поводом тог догађаја био формално службено саслушан?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам рекао да нису двојица, да су њих четворица са мном сели у аутомобил, тај блиндирани БМВ, колико се сећам и то је био тај разговор, али те људе ја више никада нисам видео. Друга два припадника из БИА су дошли са мном и обавили тај разговор у Градском СУП-у.

Адвокат Катарина Костић: А како је дошло до сусрета са Пажином?

Председник већа, судија Ната Месаровић: То је објаснио.

Адвокат Катарина Костић: У Градском, у 29. новембра, да.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па рекао сам, Пажин је само дошао ту где сам ја био у тој просторији, у канцеларији, то је, колико се сећам, канцеларија од инспектора Поповића, који је водио прво тај случај. Пажин је ту дошао, отворио само врата, намигнуо ми и изашао.

Адвокат Катарина Костић: А сада у вези околности ваше предаје и након предаје. Док сте били у Грчкој, којим сте ви све утицајима били изложени и да ли сте били изложени од стране било кога утицајима да себе или неког другог лажно теретите?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја се извињавам, ја слабо њу чујем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И ја сам слабо чула, али ево, сада ћемо покушати. Он је јуче одговорио на то питање, колегинице.

Адвокат Катарина Костић: Јесте одговорио. Он је јуче помињао то да треба да каже за Чедомира Јовановића, Бебу Поповића, али данас смо, рецимо, чули да у слободном излагању није чуо за судију Кљајевића и његовог брата, па чисто ако може да се сети да ли му је још нешто било говорено шта треба да каже, а што до сада није поменуо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Од кога? Ја сам конкретно питала.

Адвокат Катарина Костић: Добро, конкретно од стране адвоката Кајганић, али ја сам мислила ако може да каже и ако је било утицаја од неког другог осим адвоката Кајганић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Онда ћу вам забранити питање.

Адвокат Катарина Костић: Онда од стране адвоката Кајганић.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Ја сам одговорио.

Адвокат Катарина Костић: Добро. Извините, колега Даниловић је већ питао што сам хтела да питам, па сада морам да проберам. Да. Данас сте поменули да је Душан Спасојевић, то је везано за побуну Јединице за специјалне операције, поменули сте да је Душан Спасојевић, када је звао Ненада Опачића, знао да га прислушкују и да је намерно поменуо Војислава Коштуницу. Да ли можете да нам кажете по чему ви знате да је он знао да га прислушкују и због чега је он хтео намерно то да уради?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам одговорио и на то, да је Милорад Улемек Легија рекао, тачно знао који се телефони прислушкују, које Душан користи. Знао је тачно да се тај телефон прислушкује, а разлог је био, као што сам рекао, да се прави опет тај хаос и проблем да се прави, да виде као да је..., полиција ће одмах знати да је Војислав Коштуница, као, на страни покојног Душана Спасојевића, као да је покојни Душан у контакту са њим. То је једини разлог и објаснио сам због чега је он то радио и плус да би Неша пренео све то Чанку.

Адвокат Катарина Костић: Данас такође, када сте говорили о бацању бомбе на ДСС, рекли сте да је то било урађено да се Легија покаже као помагач једној странци. Према коме је то било уперено?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па ето, значи, до тада по мени, ја ћу вам рећи сада, вероватно је тада, као што је радио са покојним премијером, да му прети опасност за живот, да он може да му помогне, да му је угрожен живот, да се он ту нуди. Значи, то је она реченица што је покојни Душан рекао да је Легија све лагао покојног премијера, тако је сада смислио нову тактику да, ето, помогне он Демократској странци Србије, да ће он да нађе ко је бацио те бомбе, шта се дешава о томе. Значи, то сам објаснио.

Адвокат Катарина Костић: Добро. Сад само ако можете да појасните, колико сам разумела јуче, код вас је дошло до губитка поверења у вашег адвоката Кајганић, опет приликом околности предаје и након предаје у Грчкој. Због чега је конкретно дошло до свега тога? Ви сте онако уопштено само рекли, можете ли детаљније мало?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Објаснио је. Јуче је пола дана томе посветио.

Адвокат Катарина Костић: А по чему сте закључили, када сте узели потпуно независног адвоката, по чему сте закључили и шта је то значило да сви адвокати које ангажујете ви и ваша жена, да су они све једно исто и да су сви у вези са адвокатом Слободаном Миљивојевићем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Како нису, када сам причао са њима. Значи, за тог другог адвоката, он је исто нађен на предлог супруге од Милорада Улемек Легије. Ја сам тражио и од њега да идем на састанак за добијање статуса сведока сарадника код господина Јована Пријића, рекао ми је да не идем сада, да се стрпим да се он смени. Ја сам знао одмах о чему се ради, није требало нико да ми говори да ли је он пријатељ са Бобаном

Миливојевићем или са Милорадом Улемеком Легијом када је он то мени сам рекао.

Адвокат Катарина Костић: Добро, хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немате више питања. Председник већа доноси решење: прекида се главни претрес и одређује се пауза у трајању од 15 минута.

(пауза)

Председник већа, судија Ната Месаровић: Наставак главног претреса у 14 сати и 11 минута.

Само да вас обавестим да ћете у три сата добити транскрипте који буду откуцани до сада.

Позивам сведока сарадника Дејана Миленковића да приступи за говорницу. Право на питања има пуномоћник оштећених Милана Веруовића, адвокат Божа Прелевић.

Адвокат Божа Прелевић: Ја бих замолио сведока да објасни да ли је постојао некакав сценарио, да ли је њему познато, о скривању, да ли је постојао унапред сценарио већ код догађаја код хале "Лимес"? Након тога? Да ли је постојао сценарио шта ће они да раде након покушаја, односно то је требало да буде атентат, шта ће да се ради? Он је на питање судије Драгићевић рекао да су онај сценарио А, Б и Ц требали да буду реализовани после хале "Лимес", али мене интересује да ли је постојао још неки сценарио, да ли се они негде сакривају, где се сакривају, да ли постоји нека логистика за то?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како мислите на логистику, неких других људи, а не ових из земунског клана?

Адвокат Божа Прелевић: То би било следеће питање.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, изволите, знате ли ви да одговорите на то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Одговорићу на то питање. Све остаје исто као и при покушају убиства покојног премијера код хале Лимес, где смо се крили и до тада, све даље се одвија исто по становима, значи некакав сценарио се не мења, све даље остаје исто. Значи, као што је било до тада, тако се наставља и до убиства покојног премијера.

Адвокат Божа Прелевић: Да ли се тачно знало ко се крије у којим становима?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Значи свако је од нас био раздвојен, али знало се ко је у ком стану, како сам и набројао то ко је где био, моја сазнања која сам имао где се ко налази у којим становима.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имали сте неки сценарио око престанка комуникације телефонима, него да идете на курире, је ли то био један од сценарија?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Уопште нисмо размишљали да ћемо доћи у ту ситуацију. Тек када је убијен покојни премијер и када је уведено ванредно стање и када су се појавиле слике на телевизији, е тек тада покојни Душан одустаје од свих телефона и од пејцера које је користио и значи постоји комуникација курира само између Милорада Улемека Легије и покојног Душана Спасојевића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Извињавам се, рекли сте неколико пута у току свог излагања да је Душан Спасојевић био изненађен увођењем ванредног стања. Како то да протумачимо? Да ли је он имао нека друга обећања, или је нешто друго у питању?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја мислим, значи то обећање које је имао и које је било у глави, била је само Јединица за специјалне операције, а друга обећања не верујем да је имао. Једино због чега је био изненађен то је увођење ванредног стања. Значи ништа друго, једино га је то изненадило, јер

био је свестан да више нема ни комуникација, ни коришћења телефона, није се надао да ће одмах тако полиција да реагује.

Адвокат Божа Прелевић: Сведок је говорио овде о неким убиствима која је извршио земунски клан. Мене интересује, да ли му је познато, да ли је земунски клан имао и користио добре контакте у полицији за уништавање трагова након тих кривичних дела.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Он је причао да су имали информације како да не остављају трагове, а сада не знам на шта ви мислите конкретно.

Адвокат Божа Прелевић: Мислим на сам увиђај који се после обављао, да ли су њихови људи, који су били везани за земунски клан, обављали увиђаје.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Преформулишите питање да човек схвати, нисам вас ни ја схватила.

Адвокат Божа Прелевић: Добро. Питање се односи на друга убиства, а не на убиство премијера. Значи, да ли вам је из полиције неко давао помоћ код уништавања, или да ли су уништавали трагове убистава других лица, не мислим на премијера.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не мислите на земунски клан, да су они сами уништавали трагове, него да је полиција уништавала трагове које су они направили на лицу места?

Адвокат Божа Прелевић: Да. На то мислим.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имате ли такве информације?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Имам таквих сазнања, али то бих одговорио код председника већа који води пред земунским кланом за друга убиства.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Питао је за убиства.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Питао је за друга убиства.

Адвокат Божа Прелевић: Сада питам за убиство премијера. Да ли сте ту имали неки договор са неким из полиције, из БИА, да се уништавају трагови?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Ја немам тих сазнања.

Адвокат Божа Прелевић: Да ли је земунски или сурчински клан, казали сте у једном тренутку то је био исти клан...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја, колега, не знам шта ви питате. Ми судимо сада тренутно земунском клану и држите се теме. Сурчински клан није био ни на једној оптужници, колико ми је познато.

Адвокат Божа Прелевић: Значи, да ли је земунски клан, да ли су припадници земунског клана, да ли вам је познато да ли је првоокривљени Улемек имао везе са страним обавештајним службама и страним дипломатама?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Зобрањује се одговор на питање.

Адвокат Божа Прелевић: Појаснићу своје питање тиме што је то рекао министар унутрашњих послова у свом исказу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То сте требали њега да питате, а не сведока сарадника. Није он био његов службеник.

Адвокат Божа Прелевић: Ја сам питао, али тадашњи председник већа је забранио то питање. Да ли вам је познато, да ли је Спасојевић пре покушаја атентата код хале Лимес покушавао за себе да пронађе алиби за сам дан атентата?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. Познато ми је то. Покушавао је, значи не дан пре него што ће да се деси, пре тога једно месец дана, двадесет дана покушавао је да од певачице Светлане Цеце Ражнатовић пита, чак је и питао њу, ја сам био присутан. Дошли смо до фудбалског стадиона Обилић, он је са њом разговарао ту, рекао је да ће да поприча са њом ако она

може да му да алиби када се нешто деси. Није тачно рекао шта и како, него је рекао – ако му буде затребало, да ли може да се обрати њој за помоћ, ако се нешто буде десило тог дана, као да је он био код ње у кући.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли тачно помињао датум?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Ништа није помињао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли ви схватили на шта се то односи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, нисам. Он је то нама рекао у колима, јер тада смо и отишли код ње на стадион, само што смо ја и Миле Луковић покојни остали у колима. Он је сам изашао са њом, али причао нам је због чега иде код ње и да, тако је рекао, у наредним данима ако се нешто деси, да ли он може да се ослони на њу, да тражи алиби од ње да је он био тог дана у кући.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли вам после пренео садржину разговора између њих двоје?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. Рекла му је, он је рекао Цецили, тако је он њу звао, да је Цецили рекла да нема проблема.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Изволите даље.

Адвокат Божа Прелевић: Да ли је он тражио алиби само за себе или за још неког?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Само за себе.

Адвокат Божа Прелевић: Да ли је било говора, да ли сте чули да треба да се убије још неко поред премијера Ђинђића, неко из његовог обезбеђења?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Из окружења обезбеђења покојног премијера?

Адвокат Божа Прелевић: Да.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Никада није било речи нити је било у плану да се пуца на обезбеђење покојног премијера, сем код покушаја атентата код хале “Лимес”, где је било тада у плану да се пуца, тачније да Сретко Калинић и Миле Луковић покојни пуцају на обезбеђење јер су били сигурни да ће они да узврате, пошто су знали да колико су били обавештени, они не носе “калашњикове”, да су код себе имали “хеклере”. Али су били спремни да узврате ватру на обезбеђење.

Адвокат Божа Прелевић: Да ли знате још неког од политичара ко је посећивао Душана Спасојевића у затвору? Да ли вам је познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, као што сам рекао.

Адвокат Божа Прелевић: Ви сте говорили ко је све долазио од политичара, судија, новинара, тужилаца у Шилерову. Да ли вам је познато, да ли су постојали блиски контакти са неким другим људима који нису долазили, мислим на политичаре, новинаре, судије, тужиоце, који су обављани мобилним телефоном?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Са покојним Душаном Спасојевићем?

Адвокат Божа Прелевић: Да.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Није ми то познато.

Адвокат Божа Прелевић: Да ли вам је познато, да ли су Спасојевић и Улемек покушали да убаце своје људе у премијерово обезбеђење?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када? Пошто је јуче нешто о томе говорио.

Адвокат Божа Прелевић: У периоду током 2001. године.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када је постао премијер или пре тога?

Адвокат Божа Прелевић: Током 2001. године, значи када је постао премијер.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Када је постао премијер није било речи о томе да се неко од нас, било ко, убаца. Двехиљадите године, 5. октобра

јесте, то сам вам објаснио. Али знам да је Легија после причао покојном Душану Спасојевићу да је разговарао са браћом, да ли са братом или не знам којим Веруовићем, да су они њега питали за савете како и шта да раде. То је нама Милорад Улемек говорио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како шта да раде? Да не приме никога или да?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Него са њиме су се саветовали око обезбеђења како, шта да раде.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како да се организује то лично обезбеђење премијера?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када се то дешава?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је 2001. године.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Почетак, средина?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја, значи, не могу да се сетим, ја мислим да када се Милорад Улемек вратио из Грчке.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Адвокат Божа Прелевић: Ви сте јуче рекли да сте препознали кола премијера, говорим о хали "Лимес". По чему сте препознали кола премијера?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Објаснио је. Рекао је по типу. То је рекао, да је био само један БМВ и два "аудија".

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Била су два БМВ-а, један "ауди" је био. Али рекао сам да сам препознао по томе, зато што сам знао када ми је Безаревић дао ту цедуљу, само да је један ауто био блиндиран. А знам ауто када је блиндиран и када је обичан путнички ауто.

Адвокат Божа Прелевић: Ви кажете да су та кола ишла јако брзо. Кажите ми, да ли можете да определите брзину којом су се они кретали? Да ли може да определи брзину којом се кретала колона возила код хале "Лимес"?

Председник већа, судија Ната Месаровић: То је ствар слободне процене, колега.

Адвокат Божа Прелевић: Па, ја бих по тој слободној процени с обзиром да он зна колико је он возио, да ли може да определи.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Он је био испред њих, па је возио теретно возило. Изволите, ако можете одговорите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја не могу да вам кажем тачно колико је ишла. Знам да је ишла много брзо. Колико је ишла, не знам. Ја сам ишао негде отприлике неких 50-60 км на час. Ја сам возио тај камион. И онда сам га смањио нагло, са тих 50-60 смањио сам на 20-30, дупло сам смањио своју брзину кретања.

Адвокат Божа Прелевић: Да ли сте у једном тренутку прешли у леву траку аутопута својим возилом?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам возио левом траком. Ја сам и возио левом траком. Значи ја сам, само када сам изашао на аутопут и укључио се и возио средњом траком, и када сам се приближио том месту неких 200-300 метара, колико је мени требало отприлике да сачекам колону, колико сам гледао у ретровизор, ја сам и возио нон-стоп левом саобраћајном траком.

Адвокат Божа Прелевић: Сада сте рекли средњом траком, па кажете да сте возили нон-стоп левом траком. Да ли је то била средња или лева трака, да ли је то била трака уз ону банкину у средишњем делу коловоза?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Никада нисам рекао да сам возио средњом траком. Само када сам се укључио на аутопут, јер сам морао да изађем са паркинга, па да уђем у средњу траку, возио сам неких километар средњом траком, док нисам имао потребе да се укључујем одмах да возим левом траком јер направио бих велику колону. Пред означено место где ми је

било договорено да сачекам колону покојног премијера, тада сам возио левом траком. И возио сам, значи, до места од мог преласка у леву траку до краја, где се десио тај инцидент, када сам пустио да ме прође колона нон-стоп левом траком.

Адвокат Божа Прелевић: Па са које стране су вас обишли, ако сте ви возили левом траком?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Објаснио је.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рекао сам. Значи, сва три возила су ме обишла са леве стране, јер сам се ја у моменту када сам видео ту прашину, када сам видео да се кола већ приближавају мени да ударе у камион, скренуо камион и ухватио средину и десне и леве саобраћајне траке.

Адвокат Божа Прелевић: Кажете ухватили сте средину леве и десне саобраћајне траке.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Адвокат Божа Прелевић: Па је ли то значи да сте у моменту проласка, хоћете ли ми рећи тачно у моменту проласка кола премијера где се ваш ауто налазио у односу на те три траке које постоје тамо?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Мој камион се налазио, значи захватао је и десну и леву траку. Значи, ја се нисам вратио скроз у десну саобраћајну траку јер нисам имао времена да се вратим скроз, него сам половином камиона заузео средњу траку, половина камиона ми је била у левој саобраћајној траци, тако да су они мене обишли са својим левим точковима су они ишли поред банке и тако су ме обишли.

Адвокат Божа Прелевић: Да ли су они смањивали брзину?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У том тренутку када се дизала прашина ја мислим да јесу. Када су видели да могу да прођу, нису онда смањивали брзину, само су наставили. И то треће возило ме је зауставило.

Адвокат Божа Прелевић: У тренутку када ви њих видите иза себе и кажете: видим прашину, колики је размак између, прво да ли има између вас и кола премијера других кола у левој саобраћајној траци?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Божа Прелевић: Колики је размак између камиона којим ви управљате односно возила којим ви управљате и премијеровог аутомобила, аутомобила у коме се налазио премијер?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па ја сада не могу тачно да вам кажем, пошто сам гледао у ретровизор. Ретровизор приближава аутомобиле који се налазе позади, али отприлике неких стотинак, двеста метара. То је била та раздаљина између мене и колоне покојног премијера.

Адвокат Божа Прелевић: Да се ви нисте склонили удесно, да ли би дошло до контакта између кола у којима се налазио премијер и вашег возила?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То сам одговорио. Сигурно би дошло, не би могли да се зауставе и ударили би ме позади у камион.

Адвокат Божа Прелевић: Ви сте јуче говорили о др Лончару и др Рисовићу. Интересује ме да ли је првоокривљени Улемек или Душан Спасојевић пружао заштиту др Лончару и др Рисовићу за то што су радили у Ургентном центру?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како, колега, не разумем, да ли је ЈСО дао њима обезбеђење, је ли тако?

Адвокат Божа Прелевић: Да ли му је познато, да ли им је давао обезбеђење, пошто је рекао да им је дао кола. Интересује ме да ли им је давао и обезбеђење.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Дао им је Душан Спасојевић кола, је ли?

Адвокат Божа Прелевић: Да, то је рекао јуче да је Душан Спасојевић дао кола, па ме интересује да ли им је дао и обезбеђење.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Један аутомобил сам рекао да је дао др Рисовићу, “голф 4” плаве боје. Другом, др Лончару, је дао стан који је био купио прво за своју другу супругу. Тај стан се у блоку 61 налази. Онда је поклатио тај стан др Лончару. Није им давао обезбеђење, није им давао ништа. Јесте чинио неке ствари за др Рисовића када је пребио једног доктора начелника у Ургентном центру јер он је имао неки конфликт, др Рисовић је имао конфликт са њим и онда је он послао био неке клинце, преко кога је то организовано да пребију тог доктора.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Којег доктора?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, то је доктор...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Бајац?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. Јесте. Другу заштиту им није давао.

Адвокат Божа Прелевић: Да ли је земунском клану или Душану Спасојевићу, односно првоокривљеном Улемеку било какву помоћ давао генерал Аца Томић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Никакву помоћ није давао, по мојим сазнањима које имам. Једино те контакте што је имао. Никакву помоћ он није давао покојном Душану Спасојевићу.

Адвокат Божа Прелевић: Да ли вам је познато, да ли их је генерал Аца Томић посећивао у тим штековима односно становима?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нас?

Адвокат Божа Прелевић: Да.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Никад нико. Ја га никад нисам ни видео. Никада није ни долазио ни у један штек, чак је Душан и почео да манипулише са тим да после тих контаката које је остварио са Ацом Томићем, са генералом Ацом Томићем да је онда разговарао са неким телефоном и причао је да, ето тачније, то је био Микелић, јер је он њега звао “генерале”, тог Микелића звао је генерале. Онда смо ми седели у Шилеровој улици, неко дође од припадника, ја мислим да је баш Сека дошао или не знам ко је био, он је прекинуо везу и рекао је: ето, ја не могу да радим, не могу без мене да раде ништа, ни војска. Ево, зове ме Аца Томић, генерал, не може без мене да ради ништа, а није ни причао са њиме него са Микелићем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Откуд вам је то познато да је причао са Микелићем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што сам слушао тај разговор и водила се реч о фирми и о томе.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли чули да је било кога осволио именом када је разговарао са њим? Тада када је веза успостављена.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, само “генерале”.

Адвокат Божа Прелевић: Генерал Аца Томић је ли упозоравао неког из земунског клана на опасност од хапшења?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, никад, која ја сазнања имам.

Адвокат Божа Прелевић: Говорили сте о томе како су постављани одређени људи у полицији и државној безбедности. Ко се ту све питао, то сте данас говорили. Да ли је међу лицима која су препоручена за нова места у полицији био Радован Кнежевић, начелник УБПОК-а?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, тако је. Он је био препоручен од Милорада Улемекa Легије. Он је и постављен био за УБПОК и он је имао велико поверење у Милорада Улемекa Легију и чак му је и он преносио информације шта УБПОК ради и шта се дешава око “Ибарске магистрале” итд. Имао је те информације лично од њега. То је и нама Милорад Улемек Легија рекао да добија информације од њега и да је он ургирао да се он постави тамо.

Адвокат Божо Прелевић: Да ли вам је Брацановић давао или Легија транскрипте о прислушкивању телефона људи из обезбеђења премијера Зорана Ђинђића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, никада.

Адвокат Божо Прелевић: Говорили сте о оружју из Станице милиције Стари град. Интересује ме да да ли вам је познато, да ли је неко од људи на власти тражио да се оружје врати?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, нико никад није тражио.

Адвокат Божо Прелевић: Да ли је сво оружје о коме сте ви причали употребљено у вашим акцијама?

Председник већа, судија Ната Месаровић: На које мислите?

Адвокат Божо Прелевић: Оно из Станице милиције Стари град.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нисте слушали добро, одговорио је. Поновите.

Адвокат Божо Прелевић: Онда не. Онда повлачим питање. Нисам чуо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, одговорио је јутрос.

Адвокат Божо Прелевић: Да ли вам је познато, када је Душан Спасојевић ухапшен у Паризу заједно са другим, где је он путовао? Која је била крајња дестинација?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Богота, Колумбија.

Адвокат Божо Прелевић: Да ли вам је познат разлог тог путовања?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Разлог је уговор, значи не уговор, него отишао је, требао је да купи кокаин и да га пребаци овде у Србију.

Адвокат Божо Прелевић: Да ли можете да нам објасните како је вас код хале “Лимес” тај трећи аутомобил зауставио?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Није аутомобил, људи су га зауставили.

Адвокат Божо Прелевић: Да ли може да нам објасни како је заустављен?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Када су прошла сва три аутомобила са покојним премијером и други БМВ, јер је и тај БМВ био само обележен, он је имао ротацију, ова друга два аутомобила нису имала уопште ротациона светла, нису била ни обележена. Та два аутомобила су прошла, наставила пут, аутомобил “ауди” који је имао горе антене, он је исто прошао и он је успорио брзину, ова два су дала гас и прошла, он је успорио брзину и испред мене је полако ишао и показали су ми руком да се зауставим у жуту саобраћајну траку и ја сам то и урадио они су стали код мене са колима и ја сам стао. Они су стали испред мене са колима и ја сам стао иза њих с камионом.

Адвокат Божо Прелевић: Ви сте јуче објашњавали шта сте урадили након што сте заустављени с једним телефоном и картицом, а онда сте рекли да сте приведени у станицу полиције саобраћајне, некога сте позвали да вам да личну карту, рекли сте “дао сам му ова два телефона”.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. Дао сам.

Адвокат Божо Прелевић: Ви сте се након што сте му дали два телефона, вратили у станицу милиције, ако добро разумем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, ја сам изашао само из тог ходника где сам био у станици милиције, дао сам му два телефона. То је Зоран који ми је донео личну карту, њему сам дао та два телефона и паре и рекао сам му да однесе то Вуку. Телефони нису имали картице јер сам успут, док сам возио камион до станице полиције, две картице поцепао и бацио. Остали су само телефони, јер њих нисам могао да бацим, бојао сам се да ме не види из “пежоа” саобраћајна полиција и вратио сам се поново у ходник.

Адвокат Божо Прелевић: Да ли је након тога био обављен још неки разговор са вама кад сте се вратили из ходника, између вас и припадника

МУП-а? Само овај детаљ ме интересује. Није објаснио у ком моменту он излази да телефоне...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Објаснио је, кад је видео овог свог комшију који је дошао из Сурчина испред те станице полиције, он је изашао, дао му паре, дао му та два телефона и вратио се унутра.

Адвокат Божо Прелевић: Вратио се унутра? Након разговора он је био пуштен. Са ког телефона зовете тог Зорана да се врати ако сте му дали оба телефона?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам имао три телефона, а тај телефон који је био нормалан, њега нисам ни крио, нисам ни уништавао тај телефон, тај телефон је остао код мене. Њега сам нормално користио.

Адвокат Божо Прелевић: Ја сам разумео да сте тај први телефон бацили са картицом. Кад кажете да је циљ крајњи циљ атентата био да се сруши влада, крајњи циљ је, значи, промена власти, довођење нових људи. Мене интересује чији је то циљ. Ко је поставио тај циљ?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Циљ је покојног Душана Спасојевића и Милорада Улемекa Легије. То је био циљ јер су видели да немају други спас, друго упориште ни у полицији, нигде, да су све изгубили у Безбедносно-информативној агенцији и то је било да би опет довели неког на власт и да могу да манипулишу шест месеци или годину дана, или две године и тако би радили нон-стоп.

Адвокат Божо Прелевић: Моје следеће питање: да ли је неко од политичких странака тражио од вас да то урадите?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, нико.

Адвокат Божо Прелевић: Говорите о томе да је Војислав Шешељ тражио од покојног Душана да он убије Гашу Кнежевића. Да ли сте ви били лично присутни том разговору?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рекао сам да сам био лично присутан у Шилеровој улици са новинаром Градишом Катићем када је он пренео ту поруку да Војислав Шешељ тражи да се исто убије, као што сам рекао, због разлога јер га је избацио, где је Шешељ држао то, са неког факултета.

Адвокат Божо Прелевић: Јуче сте рекли, то је на страни 86 транскрипта, говорили сте о хероину. Рекли сте, тај хероин је био или код комшије од Буха Љубише или код његовог кума у Сурчину или код његовог таста. На ког кума сте мислили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па на Буху Љубишу, на његовог кума, на његовог рођака. Није то само било ту да се налазио, било је на више места. На једном месту буде 20 дана, па промени, па каже нећемо да држимо ту па ћемо да држимо код тог мог комшије.

Адвокат Божо Прелевић: Ја питам како се зове кум.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Има у Сурчину Буха Љубиша више кумова.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Има више кумова, ја га знам као Косту.

Адвокат Божо Прелевић: Да ли можете тачно да определите колико дана, јуче сте говорили о томе да су Милорад Улемек и Љубиша говорили да премијеру прети опасност, то је на страни 108 транскрипта, да се да обезбеђењу испред, ту је био Вук, пошто је он тада био полицајац и Дуле Крсмановић. Да сте ви давали обезбеђење. Где је тачно стајало то обезбеђење, говорим о периоду пре него што је господин Зоран Ђинђић постао премијер. Сведок је јуче рекао да је Милан Веруовић њега могао...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Рекли сте малопре страна 108?

Адвокат Божо Прелевић: Да, 108, то је задњи пасус.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Мислите после 5. октобра, да тада покојни премијер није још постао премијер, него “није био ништа, требало је тек да се деси то и онда они опет шаљу поруке, Милорад Улемек и Буха Љубиша, да премијеру прети опасност за живот, да они хоће да га заштите и да морају да га заштите. Тада, као, неко од нас иде да помогне код Демократске странке да иде да обезбеђује покојног премијера.

Адвокат Божо Прелевић: Јесте. Интересује ме да ли може да определи тачно период када је то било и колико је дуго трајало.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Рекао је малопре кад сте га то питали, да је после 5. октобра, а пре него што је званично др Зоран Ђинђић постао председник владе.

Адвокат Божо Прелевић: То је скоро четири месеца. Ја питам само да ли може да прецизира у ком периоду. Да ли је то свих четири месеца било?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, то је врло, врло кратко трајало, можда неких, колико се сећам, пет дана, десет дана, ето у врх главе и то се дешавало одмах после 5. октобра, можда пет дана, десет дана. Значи, то је тај период. Ја сам лично отишао код Демократске странке, једанпут смо сви тамо били. Први дан када смо, баш када је требало то да ради обезбеђење и када су остали Душан Крсмановић и покојни сведок сарадник Вукојевић, значи ја сам остао ту. Били смо тамо на ручку, нисам хтео да улазим, мада је било обезбеђење и од покојног премијера и причало је са Вуком и Кеза је био ту. Ја сам се поздравио са свима њима и ми смо се вратили, њих двојица су остала ту, Душан Крсмановић. Можда су негде и ишли са покојним премијером и са обезбеђењем, њиховим колима, где је покојни премијер у то време одлазио, а то је било врло кратко.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Пошто је малопре колега Прелевић почео да цитира и тражио је цитат, а онда је зауставио на пола; овде имамо констатацију коју је изнео сведок сарадник Вукојевић, па каже: “И тада је Вук, пошто је он тада био полицајац, имао је службену документацију, могао је пиштољ да носи, али Дуле Крсмановић одлази тамо и ми смо отишли, тај део сви заједно смо се распоредили где ће ко да буде од њих. Смејали се, као Вук каже: морам ја сад да чувам и премијера и ово обезбеђење”. На шта сте то мислили? Да ли можете да нам преведете тај смисао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па то је тачно. Јер Вук је тада гледао себе као да је он најпааметнији полицајац, да је способан и он је сматрао да је способнији много од обезбеђења које је покојни премијер имао тада у то време и онда је кроз шалу рекао: морам да чувам и покојног премијера и обезбеђење заједно са њим.

Адвокат Божо Прелевић: Кажите ми ко је ово лице ког сте сада напоменули са надимком Кеза или Киза, нисам чуо добро.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, ја њега знам дечка. Виђали смо се пар пута тако кад се сретнемо негде.

Адвокат Божо Прелевић: Не знате име, презиме, шта ради? Шта је тад радио?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Радио је, колико ја знам, у обезбеђењу код покојног премијера.

Адвокат Божо Прелевић: Да ли је обезбеђење покојног премијера знало да се и ви налазите у функцији обезбеђења?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да се ја налазим у функцији обезбеђења?

Адвокат Божо Прелевић: Ви, лично.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У чијој функцији?

Адвокат Божо Прелевић: Обезбеђења. Овде сте рекли да сте долазили код Демократске странке. Да ли је њима било познато да је то ваша функција?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не, никад није рекао сведок сарадник то. Никад то није рекао. Изволите, реците.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја то нисам рекао. Ја никада нисам био у обезбеђењу код покојног премијера. Ми смо само дошли када се направило то, значи покојни премијер је пристао да му се помогне да се нађе обезбеђење и још људи да се заштити и тада смо отишли сви, покојни Душан и ја и још неко је био од припадника, Миша Симовић, не знам ко је био и само смо отишли испред Демократске странке тамо. Ја сам остао испред оних паноа што се налазе. Они су отишли ту, нешто су ручали, ми смо се вратили. Једино ко је остао, то је Душан Крсмановић и Вукојевић покојни.

Адвокат Божо Прелевић: Па добро, онда ми појасните вашу реченицу јуче кад кажете: “Они су мене тада виђали, знали су ко сам ја”.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То је мислио на Веруовића, о њима је говорио.

Адвокат Божо Прелевић: Питање је: колико је он дуго био тамо да су они њега виђали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сада ћу вам рећи због чега. Није то први пут да су они мене виђали, виђали су ме ту испред Демократске странке, виђали су ме оно вече пре 5. октобра када смо се нашли са покојним премијером, поред канцеларије где је убијен покојни премијер, ту сам се такође нашао са њима. Они су дошли, покојни премијер је дошао са њима ту. Када су довели, ја сада нисам сигуран да ли су они довели покојног премијера кући код мене, знам да је обезбеђење остало на бензинској пумпи, знали су да је покојни премијер, распитивали су се где је моја кућа јер нису знали. Значи, није то само први пут да сам имао неки контакт и да нису они могли да знају ко је Багзи и да ме нису препознали.

Адвокат Божо Прелевић: Ја немам више питања али предлажем, када се буду предочавале фотографије о којима се тужилац изјаснио, да се окривљеном предоче искази лица из обезбеђења који су се налазили приликом покушаја атентата код хале “Лимес”, који су се налазили у обезбеђењу премијера на околности којом траком је возио овде сведок сарадник и како се тај инцидент десио. Хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нисам вас разумела на које околности да се предочи исказ.

Адвокат Божо Прелевић: С обзиром да је сведок дужан да говори истину, тамо имамо сведочење сведока како се одиграо догађај код хале “Лимес” где јасно описују да се догађај десио сасвим другачије. Са које стране су га обишли, на који начин су га обишли, зашто су га зауставили и тако даље. Сада сведок чули сте шта каже, ја предлажем да му се предоче ти искази и да се изврши суочење на те околности.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам прочитао све те исказе.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не можете о томе. Хоћете, колега Прелевићу, да нам кажете конкретно искази којих лица, пошто знамо да су неки отишли, нису се зауставили, на које околности тачно, које се околности разликују у односу на исказ сведока сарадника?

Адвокат Божо Прелевић: И сведок Александар Бјелић и сведок Милан Веруовић, оштећени а други сведок Миладин Веруовић, мислим да се зове трећи сведок Јаношевић или нешто слично, говоре да они нису могли левом траком да прођу поред камиона јер се испречио камион којим је управљао овде сведок сарадник и да су га само спретношћу возача Александра Бјелића заобишли са десне стране, што је њима указало да се ради о атентату, због чега су и алармирали и БИУ и Ненада Милића и заустављају овде сведока. Сведок данас изјављује да, иако је његов задатак био да он успори ту колону, да се он уплашио па се склонио испред њих, да би они њега ударили да се он није склонио, што би вероватно значило да су они суицидни. Не разумем шта је он хтео тиме да каже. Затим је потпуно нејасно зашто би они њега

зауостављали ако је он само направио мали инцидент па им се склонио а не поставио. Зашто би онда био зауостављен од трећих кола, која у принципу по правилима службе никада не стају осим када се ради о тако драстичном инциденту и о томе обавестили и премијера и све друге, да то није деловало као очигледни покушај изазивања судара.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, то је ваш предлог. Прекинућемо сада овај главни претрес а следећи ћемо одредити за понедељак.

Председник већа доноси решење: данашњи главни претрес се прекида а следећи се одређује 27. новембра у 10 сати, што је присутнима саопштено и има служити уместо позива.

Такође вас обавештавам да ће бити одложена седница у Врховном суду, на којој је требало да буде оптужени Улемек, управо из разлога што морамо завршити ово саслушање сведока сарадника. Морамо из ових објективних разлога, јер немамо више никаквих слободних термина. Колегиница Дичић је у једном другом већу, где су заказани претреси, колега Лукић има два предмета и стварно нема могућности, а ова седница у Врховном суду ће вероватно бити одложена.

У наставку доказног поступка, 27. новембра 2006. године, након отварања заседања главног претреса, Багзи је свој исказ изнео у складу са добијеним инструкцијама. Веће је заседало у истом саставу, а председник већа је констатовао да су присутна сва лица као и на главном претресу, одржаном 24. новембра 2006. године.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас да приступи сведок Дејан Миленковић.

Адвокат Миодраг Рашић: Председнице већа, дозволите да се обратим вама и судском већу ради обавештења да је наш клијент господин Александар Симовић лишен слободе и да је том приликом био и приведен у Треће одељење Градског СУП-а Београд, приликом чега су му предочени наводи одређених основа сумње за нека кривична дела која не леже у оптужницама за која се суди овде њему пред овим већем. Ово обавештење вам дугујем ради даљег третмана оптуженог Симовић Александра у даљем току поступка и опреза. Иако суд зна право, наравно, желео бих да укажем на једну процесну појединост која је настала поводом новодонетог Устава, да ми не замерите, а што по мом виђењу тражи од судског већа или надлежног суда да поново одлучује о притвору окривљеног. Наиме, према овом новоусвојеном Уставу, у члану 30, став 2 се каже следеће, баш је директна кривично-процесна одредба, каже: Ако лице није саслушано приликом доношења одлуке о притвору, што је случај, или ако одлука о притвору није извршена непосредно по доношењу, притворено лице мора у року од 48 часова од лишења слободе да буде изведено пред надлежни суд, који потом поново одлучује о притвору. С обзиром да је сасвим јасно да је у предмету Ки. П. бр. 2/03 судија Вучко Мирчић, водећи истрагу у овом предмету, који је касније прерастао у два кривично-процесна предмета, К. П. бр. 5/03 и К. П. бр. 3/04, донео решење о одређивању притвора и расписао потерницу, не само против нашег клијента, већ и против других лица, сасвим је јасно да том приликом, из списка се види, није ни саслушан, односно испитан, и да би сада то била прва ситуација, ја бих вас замолио да ту нашу тврдњу имате у виду. Ово не ради ометања поступка, него ради разјашњења одређеног правног проблема који ћете ви, надам се, разрешити. Хвала вам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: О том потом, када добијемо обавештење званично да је Александар Симовић у притвору по нашем решењу.

Добар дан, Миленковићу.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Добар дан.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ми смо завршили у петак. За реч се јавља пуномоћник.

Адвокат Срђа Поповић: Ако ми дозволите, неколико питања бих имао за окривљеног.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Пуномоћник породице др Зорана Ђинђића, адвокат Срђа Поповић има право на постављање питања.

Адвокат Срђа Поповић: Ви сте били питани да ли је неко од оптужених био интересантан за Хашки трибунал, па сте том приликом одговорили: “Не, нико од нас, нити је икада било приче међу нама члановима о Хагу”.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одакле то цитирате, само да нам то кажете, зато што има неки наставак када је говорио о Звездану Јовановићу.

Адвокат Срђа Поповић: Тако је, има. Али ја бих хтео да га питам и у односу на Улемека.

Председник већа, судија Ната Месаровић: У реду.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Тачно је. То сам рекао и стојим иза тога. Значи, међу нама, припадницима земунског клана никада није било речи о Хагу. Било је само о нашим хапшењима, отмицама, убиствима, о Ивану Стамболићу, Ибарској магистрали и о томе. Јесте било приче када Звездан присуствује неким састанцима, али тада је било забрањено да причамо који проблем ми имамо, да нам се спрема хапшење. Е, тада јесте било приче о Хагу.

Адвокат Срђа Поповић: Разумем то. Питају вас за све оптужене, а ви говорите, значи, само о члановима земунског клана. Је ли разумете разлику на коју вам указујем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Али ја сам тада, у то време, сматрао Звездана Јовановића чланом земунског клана.

Адвокат Срђа Поповић: Баш зато. А ви кажете међу нама, члановима земунског клана није било. А питају вас да ли неко од оптужених, а то значи и Звездан Јовановић и окривљени Улемек, јесу ли они могли размишљати, по вашем мишљењу, о Хагу и о изручењу Хагу? Да ли је то код њих могао бити мотив?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Код Милорада Улемека није био мотив Хаг. Можда у некој његовој глави, али међу нама није. Али да би се Звездан Јовановић убедио да се убије покојни премијер, њему је сервирана прича у вези Хага.

Адвокат Срђа Поповић: Добро. Да ли је могао у Улемековој глави постојати тај мотив?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не могу ја да уђем у главу.

Адвокат Срђа Поповић: Не. То сада ви говорите. Ја вас цитирам. Ја то не сугеришем. Ви сте то казали.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам како да вам одговорим на ово питање.

Адвокат Срђа Поповић: Добро. Када су вас питали шта је ваш лични мотив био, ви сте казали да је ваш мотив био страх од Душана Спасојевића. Је ли то тачно?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Мој лични мотив да учествујем у убиству покојног премијера?

Адвокат Срђа Поповић: Да.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, нормално да нисам смео да одбијем то наређење и одлуку коју су донели он и Милорад Улемек Легија.

Адвокат Срђа Поповић: Зашто?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што сам имао страх, и у самом земунском клану је било и убистава међу нама које је наредио покојни Душан Спасојевић и нисам ни смео да одбијем то наређење, не ја, него ни други припадници.

Адвокат Срђа Поповић: Добро. А зашто нисте у том тренутку, ако је то био једини мотив, зашто нисте тада отишли и пријавили да се припрема такво дело, понудили се за ово што сада радите, да будете заштићени сведок?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, нисам смео.

Адвокат Срђа Поповић: Зашто?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, зато што сам имао велики страх и имали су људе и у полицији. Милорад Улемек је имао своје људе у полицији такође. Нисам ни размишљао о томе да би у том тренутку смео да одем сам у полицију и да кажем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је вама било познато када је донет закон о сведоку сараднику, да ли сте имали икаквих сазнања у то време када је то припремано?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Наставите.

Адвокат Срђа Поповић: Ви сте споменули, да по вашем сазнању, како сте ви казали, да је убиство премијера подржавао Небојша Човић и казали сте да је то вама познато из онога што је о томе говорио Душан Спасојевић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само да се исправимо термилошки: да је знао Небојша Човић, да је имао сазнања.

Адвокат Срђа Поповић: Да је имао сазнања.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте.

Адвокат Срђа Поповић: Једини ваш извор сазнања је оно што вам је казао Душан Спасојевић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. То је једини мој извор сазнања које је нама рекао покојни Душан Спасојевић, и мени и осталим припадницима који су били присутни ту. И даљи коментар од покојног Милета Луковића, када је питао покојног Душана Спасојевића где му је сада Човић, због чега не реагује. Али једини мој извор је од покојног Душана Спасојевића.

Адвокат Срђа Поповић: Ви сте такође изјавили да је, по Душану Спасојевићу, тај контакт окривљени Улемек одржавао преко мајке, шта сте казали Аце?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Аце Булића.

Адвокат Срђа Поповић: Аце Булића, да.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Адвокат Срђа Поповић: Међутим, да ли је Душан Спасојевић имао поверења у Ацу Булића и његову мајку?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Срђа Поповић: Од какве вредности је онда цела та прича, то нам објасните, ако он и сам не верује у њихову поузданост, откуд ви уопште ишта знате о тој вези окривљеног Улемека.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што нам је то рекао покојни Душан.

Адвокат Срђа Поповић: Да. Али када ви кажете да он сумња, да он нема поверења у Ацу, то сте поменили тај израз, нема поверења у Ацу Булића и његову мајку? Он вам је и то казао, је ли тако, да нема поверења?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Срђа Поповић: И казао вам је да Легија остварује контакт преко њих?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Срђа Поповић: А колико је поуздана уопште та информација о Небојши Човићу? Ја то не разумем баш сада најбоље.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам само рекао шта сам чуо и шта смо разговарали ми припадници земунског клана међусобно и шта је он то нама саопштио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Он нама саопштава његова сазнања, а ми ћемо ценити колико то вреди.

Адвокат Срђа Поповић: Када сте казали да је циљ био да се сруши влада и да се доведе Војислав Шешељ на власт, како је то требало да буде изведено, је ли ви то знате само тако као ту намеру која је тако исказана или знате неке појединости? Како је то требало да се догоди? Убије се премијер и шта онда, како се онда доводи Шешељ на власт?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рекао сам вам да су причали са Војиславом Шешељом да је покојни премијер издајник српског народа, да ће да издаје патриоте за Хаг и да се прави расуло у држави, да народ изађе на улицу јер је покојни Душан рекао да њему Шешељ треба, пошто има много људи, да може доста људи да изведе на улицу.

Адвокат Срђа Поповић: И то је био тај план са Шешељем? Хаг?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Адвокат Срђа Поповић: Шта је био план када је Шешељ отишао у Хаг?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: План? Рекао је да га Шешељ није послушао да остане овде, да не иде за Хаг и онда је следећи план био, као што сам вам говорио, ако дође до нечега, хапшења или до овог другог, да се иде на планове да се такође прави расуло у држави, да се дигне железнички мост, тачније на оне планове А, Б, Ц, 1, 2 и 3.

Адвокат Срђа Поповић: Да ли то значи да је Шешељ испао из тог плана?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Адвокат Срђа Поповић: И у тренутку када је пуцано на премијера није постојао никакав план о довођењу радикала на власт у сарадњи са Шешељем, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Остављена је веза, Тодоровић да буде у контакту са покојним Душаном Спасојевићем.

Адвокат Срђа Поповић: Па је ли био?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, ја не знам.

Адвокат Срђа Поповић: Значи, не знате. То вас питам. Ви сте даље казали, говорећи у том истом контексту крајњи циљ је био да се промени власт и доведу нови људи. Значи, сводило се на то да се придобије нека политичка партија да стане иза њих. Је ли знате, је ли придобијена нека политичка партија?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рекао сам да није.

Адвокат Срђа Поповић: И приступило се убиству, значи, без обзира на то што није обезбеђена подршка никаква политичка?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Наставило се даље са акцијама за убиство покојног премијера.

Адвокат Срђа Поповић: Када сте говорили о стварању расула, о дизању у ваздух трафо-станице, заузимању аеродрома, рушењу мостова, када се о томе говорило, да ли је икада било речи шта би војска урадила, мислим војска која има уставну обавезу да штити безбедност државе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисмо разговарали о томе што се тиче војске.

Адвокат Срђа Поповић: Значи, план је био да ЈСО све то предузима, али није нико разговарао о томе ко би могао евентуално да их спречи. Је ли било о томе речи, то вас питам.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја мислим да су они тада сматрали себе силом. Покојни Душан је гледао у ЈСО као највећу тада јединицу и најјачу и да нико није могао да им се супротстави у то време.

Адвокат Срђа Поповић: Ни војска?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, ја не знам сада.

Адвокат Срђа Поповић: Када ви гледате телевизију са Душаном Спасојевићем и када Кум пита: ето ти сада твоја Јединица и Легија, како

реагује Душан Спасојевић? Ви сте о томе говорили али каква је његова реакција? Ви сте казали шта Кум каже.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Кум га је питао: где ти је сада Небојша Човић, ето ти сада твоја Јединица. А на телевизији је тачно био снимак из Куле када је на некој великој гомили као Јединица за специјалне операције предала неко оружје, тај баш снимак смо гледали тада. Он је само рекао да је Човић сам у влади, да не може да реагује, а за Јединицу је само ћутао.

Адвокат Срђа Поповић: А ви сада кажете да је он већ сумњао на Легију да ли је Легија побегао, где је, он је њега сада издао. Можете ли да нам цитирате речи, шта је то у ствари говорио Душан Спасојевић за Легију?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Изненадио се зато што су слике одмах изашле на телевизији, што је уведено ванредно стање, јер ни он ни Милорад Улемек Легија нису размишљали о томе да може то да се деси. И онда је он посумњао да га је Легија издао и да ће он да оде негде, да напусти земљу, да иде у Легију странаца, да оде. То су речи покојног Душана Спасојевића.

Адвокат Срђа Поповић: И казали сте да је он сумњао да је Легија са неким другим правио некакве комбинације. Да ли је он спецификовао то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Срђа Поповић: И то је био разлог да се пушка не уништи, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. То је био једини разлог.

Адвокат Срђа Поповић: Да ли сте ви делили то мишљење Спасојевића тада да је могуће да је вас Легија издао, да има неку другу комбинацију са неким другим, да су сви ти планови измишљени, А, Б, Ц, да ви будете само навучени да пуцате?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да су планови измишљени нисам веровао, јер сам чуо разговор између Милорада Улемека Легије и покојног Душана Спасојевића, ту сам био присутан.

Адвокат Срђа Поповић: Али када се ништа од тога није догодило Душан је посумњао, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Није могло да се догоди ништа јер је одмах реаговала полиција, уведено је ванредно стање.

Адвокат Срђа Поповић: Добро. Да се вратимо на онај протест, побуну. Ви кажете да је Улемек отишао у Кулу аутомобилима Душана Спасојевића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Адвокат Срђа Поповић: А да је претходно заменио таблице. Зашто је мењао таблице?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што је скинуо таблице са својих службених возила МУП-а и окачио на цивилна возила од покојног Душана Спасојевића.

Адвокат Срђа Поповић: А зашто? Зашто није ишао са таблицама Душана Спасојевића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, не знам ја због чега он то ради. Није то први пут. И када је ишао више пута на пут мењао је таблице и стављао је своје.

Адвокат Срђа Поповић: Добро, је ли циљ био да се прикрије да су то кола Душана Спасојевића? Је ли то био циљ?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, вероватно, али ја то не могу да кажем када није разговарао о томе.

Адвокат Срђа Поповић: И онда када је он био у Кули, он је разговарао са Душаном Спасојевићем специјалама, посебним телефонима је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Адвокат Срђа Поповић: Сада да вас питам нешто о оном телефонском разговору Душана Спасојевића и Опачића. Шта су они који прислушкују

телефон, требали да закључе из тог разговора, у какву заблуду су требали да буду доведени?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да Војислав Коштуница стоји на страни покојног Душана Спасојевића и Милорада Улемека Легије.

Адвокат Срђа Поповић: Добро. Али ви сте казали такође да је и Душану Спасојевићу и Милораду Улемеку одговарало да их неко подржава приликом тог протеста, да су тако коментарисали изјаву Војислава Коштунице?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Срђа Поповић: И одговарало им је што их је он подржао. Какву заблуду су онда требали, је ли то тачно?

Председник већа, судија Ната Месаровић: О тачности како је сведок сарадник рекао. Он је рекао да је изашао да је гледао на телевизији или не знам где да Душан Спасојевић даје подршку протесту или не знам шта; на какво питање је одговорио Војислав Коштуница око протеста, а не Душана Спасојевића, да не доводимо у контакт заједно Јединицу и Душана Спасојевића. Нисам разумела ова ваша питања.

Адвокат Срђа Поповић: Сада ћу вам објаснити.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нема везе једно са другим.

Адвокат Срђа Поповић: Ја ћу вам објаснити. Ја разумем шта ви кажете, али ако се он јављао Опачићу, Душан Спасојевић, и представљао као неко ко је део побуне, он тиме открива оно што они иначе крију, да је Душан Спасојевић део побуне.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не. Објаснио је да је то испричано Опачићу да би пренео Чанку да даље Чанак пренесе то влади или члановима владе, пошто је и он тада био...

Адвокат Срђа Поповић: Тако је. Али зар се тиме не обелодањује да је Душан Спасојевић део побуне, што они покушавају да сакрију?

Председник већа, судија Ната Месаровић: То је посао неких служби, а не сведока сарадника.

Адвокат Срђа Поповић: Ви ме не разумете. Не може, нелогично је, противречно је да они свесно шаљу некакве поруке Чанку, политици, било коме, свесно шаљу те поруке, а из тих порука је очигледно да је Душан Спасојевић део побуне, што они покушавају да сакрију.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли можете да одговорите на то питање?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, могу да одговорим. Значи, није се ни крило да покојни Душан Спасојевић нема везе са побуном, него због чега је Чедомир Јовановић долазио код њега да заврши да Јединица не излази на улицу. А разлог, опет вам понављам, намерно се то радило јер је Легија дао покојном Душану који је телефон на мерама. Тај телефон се слуша и због тога су намерно то говорили да би правили такође панику у влади, да Војислав Коштуница стоји иза протеста и побуне Јединице за специјалне операције.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То можемо да повежемо и са оним што је сведок говорио да су слали и писмо покојном премијеру и потписивали са "Берета 92"?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када су тражили од њега да дође у Кулу.

Адвокат Срђа Поповић: То писмо које никада није ни стигло.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па, не знамо. То ја не знам.

Адвокат Срђа Поповић: Па не зна нико. Колико знамо, није стигло.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То знамо из прича ових људи који су овде.

Адвокат Срђа Поповић: Али није стигло.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То ћемо утврдити.

Адвокат Срђа Поповић: И није ми јасно, како да вам кажем, ако ви, сами сте нам казали да је том изјавом на телевизији Војислав Коштуница подржао побуну. Каква сада заблуда може да се створи око тога да он подржава побуну?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ми смо гледали телевизију када је Војислав Коштуница...

Адвокат Срђа Поповић: Разумете шта вас питам? Једноставну ствар питам.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја не разумем због чега ви мене увлачите у политику. Не разумем.

Адвокат Срђа Поповић: Не увлачим вас у политику. Не, ви сте се сами увукли у политику.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Изјава покојног Душана Спасојевића је када је Војислав Коштуница дао изјаву да свако има право, колико се ја сећам, да штрајкује, лекари у мантилима, ето покојни Душан је рекао да то њима треба.

Адвокат Срђа Поповић: А ви сте казали у свом исказу, страна 15 вашег исказа, од 24. новембра, да је њима одговарало што их је он подржао приликом протеста. Шта сада треба та као порука да доведе некога у заблуду, када је он то јавно рекао и тако сте и ви оценили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да вам кажем нешто. Први тај телефонски разговор, Коштуница се није ни појавио на телевизији. Он је тек после дао изјаву, после тога, када је Јединица изашла. А ови телефонски разговори, телефони који су се снимали, то се десило пре изјаве.

Адвокат Срђа Поповић: Добро. Мислим да сте довољно објаснили. Када сте говорили о оном бацању бомбе на седиште ДСС-а, ви сте казали да је то направљено да би се створио раздор између Демократске странке и Демократске странке Србије. Зашто би бомба бачена на ДСС створила раздор између ДС-а и ДСС-а?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што би се појавио Милорад Улемек Легија као спаситељ и онда би рекао, ишао би са његовом...

Адвокат Срђа Поповић: Не. То је друго, друго је то. Него зашто би то створило раздор, бомба за коју се не зна ко је бацио, зашто би то створило раздор између Демократске странке и ДСС-а?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, вероватно би Легија рекао да је то неко урадио из Демократске странке.

Адвокат Срђа Поповић: Ко ме би рекао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, са ким би направио контакт из Демократске странке Србије.

Адвокат Срђа Поповић: И коме би онда ту помагао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ко би помагао?

Адвокат Срђа Поповић: Којој би страни он ту помагао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, он не би помагао ниједној страни него би гледао свој интерес.

Адвокат Срђа Поповић: Тако што би казао ДСС-у да он зна ко је то урадио, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је она иста прича као што су урадили са покојним премијером да му прети убиство, то је иста та прича, њихов сценарио.

Адвокат Срђа Поповић: Разумео сам вас. Само нисте били довољно јасни на претходном записнику. Хоћете дозволити да ја саслушам овог сведока?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас, тишина.

Адвокат Желимир Чабрило: Противим се оваквом начину испитивања – вероватно би Легија урадио ово или оно.

Адвокат Срђа Поповић: Ви сте казали да је вама саветовано од стране ваших бранилаца да се нипошто не јављате, не предајете полицији? Је ли то тачно?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Срђа Поповић: Јесу ли вам објаснили зашто да се не предајете полицији?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рекла ми је да се не предајем полицији, то се односи на Биљану Кајганић, да се не предајем полицији, да ће она да ми заврши како ће да ме пребаци из Грчке, значи да уопште не идем у полицију ни у Грчкој, нити овде да се јавим.

Адвокат Срђа Поповић: Је ли вам објашњавала зашто?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Срђа Поповић: Ту ви спомињете у два маха да вам из истог извора говоре да ће доћи по вас неки људи и одвешће вас код неких људи и питали су вас сви ко су ти људи, ви кажете да не знате, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам питао Биљану Кајганић ко су ти људи који ће доћи по мене, она ми је само рекла да ја знам ко су ти људи и да неће преко телефона да ми говори њихова имена ко су, шта су и да ћу видети код кога ћу доћи овде.

Адвокат Срђа Поповић: Ако она каже да ви знате, па јесте ли знали?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сада нећемо да га питамо на исте околности.

Адвокат Срђа Поповић: Опростите, молим вас. Добро. Шта је требало по том сценарију да се догоди када ви стигнете у Београд, да ли вам је објашњено шта је требало онда да се догоди, када се ви предате тим људима, када стигнете у Београд?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Као што сам вам рекао, требао сам да причам о Чеди, о Беби, а даља упутства би ми она дала када бих ја дошао овде.

Адвокат Срђа Поповић: Да причате пред ким?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па пред тим људима којима сам требао да дођем овде, да ме ти људи пребаце из Грчке овде и да ме доведу код тих људи.

Адвокат Срђа Поповић: А онда сте казали “као што сам требао да причам и против покојног премијера да је он радио са многим дрогу” итд. Да ли имате утисак, ја сада покушавам да то закључим, а ви кажите ако није тачно. Да ли је то требало да буде снимљено што ћете ви говорити?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Он је објаснио шта је требало да буде снимљено, колега, а закључак, сада сте тражили реч да поставите питања, закључак ћете неком другом приликом.

Адвокат Срђа Поповић: Ја само питам, пошто он говори о томе.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па онда питајте, стварно нема смисла да закључујете и да уносите у уста сведока оно што није тако. Ваш закључак немојте, питајте па нека он одговори.

Адвокат Срђа Поповић: Да ли могу да предочим шта је он казао?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете да наставите са питањима, а закључујете само, али само питања сада поставите, немојте закључивати.

Адвокат Срђа Поповић: Па то је питање. Он се није јасно изразио, али изгледа да је хтео то да каже, ја само хоћу да установим да ли је то стварно његов исказ.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Шта вас интересује?

Адвокат Срђа Поповић: Да ли су вама рекли да када дођете и нападате Чеду и Бебу Поповића, ви кажете да је то требало да се снима?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам када дођем да ли је требало да се снима, али она је хтела да дође код мене у Грчку и да мене снима тамо.

Адвокат Срђа Поповић: Да вас снима? Добро. Немам више питања. Хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имате ли још питања?

Адвокат Срђа Поповић: Немам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Мене интересује нешто. Ова тврдња ваша и када сам вас питала у петак, да ли правите разлику између атентата и убиства, ви сте рекли, нисте ми објашњавали шта је атентат, али сте рекли да се овде ради о политичком убиству када се говори о др Зорану Ђинђићу. Када сте ви то утврдили и када је ваше мишљење такво да се ради о политичком убиству? Од када?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Од када су почели разговори у вези Војислава Шешеља, Небојше Човића, да се доведу други људи на власт, да се влада скине, тада сам закључио да је то политичко убиство. Да није као ово друго убиство.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И коме сте то први пут саопштили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Коме сам ја саопштио?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да. Да се ради о политичком убиству. Изволите?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Овде вама.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Вама у већу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нашем већу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Или сте прво тужиоцу па нама?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, разговарао сам прво са тужиоцем, па онда на нејавној седници.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И када је то било?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Када је одржана нејавна седница, колико се ја сећам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ми смо имали две нејавне седнице.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не могу да се сетим тачно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Има ли неко још од пуномоћника оштећеног Веруовића питања? Не. Хвала. Бранилац оптуженог Милорада Улемека, адвокат Слободан Миливојевић, изволите.

Адвокат Слободан Миливојевић: Хвала председнице, дозвољавате непосредно или преко вас?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим?

Адвокат Слободан Миливојевић: Да ли дозвољавате постављање питања непосредно или преко вас?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Непосредно.

Адвокат Слободан Миливојевић: Хвала лепо. Након 12. марта, до тренутка када сте напустили Мељак, да ли сте имали било какве контакте са Александром Симовићем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Слободан Миливојевић: Милошем Симовићем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Слободан Миливојевић: Милосављевић Владимиром?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Слободан Миливојевић: Нинославом Константиновићем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Слободан Миливојевић: Да ли сте ви или они који су били поред вас, а да само подсетим Душан Спасојевић и Луковић Миле, да ли су они имали било какве контакте са овим лицима која сам поменуо?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Нико од нас није имао контакта, једино преко сведока сарадника Сувајџића.

Адвокат Слободан Миливојевић: Да ли нам можете објаснити ко је вама пренео информацију да је Звездан Јовановић бацио пушку и да су побегли напоље?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сведок сарадник Сувајџић Миладин.

Адвокат Слободан Миливојевић: Ко је ту још био присутан?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Покојни Душан Спасојевић.

Адвокат Слободан Миливојевић: Можете ли дословце да нам кажете шта је Сувајџић рекао, ко је бацио пушку и коме је бацио пушку?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сувајџић је рекао да, када је пуцао Звездан Јовановић када је испалио два метка, да није био такав договор између Симовића и Нинослава, да одмах је бацио пушку неком од њих двојице и да су они пушку тако изнели.

Адвокат Слободан Миливојевић: Симовић Александру или Милошу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Некоме од њих двојице.

Адвокат Слободан Миливојевић: Некоме од њих двојице?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Слободан Миливојевић: Шта је још Сувајџић рекао?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само тренутак. Да ли сте ви у свом излагању рекли да се у тој канцеларији налазио Александар Симовић и да се Милош Симовић љутио због тога што је Душан Спасојевић ставио његовог брата тамо у канцеларију у Гепратову улицу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Тако је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па онда зашто сада причате “неко од браће Симовић”. Је ли Милош Симовић био тада у Гепратовој 14?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Аца Симовић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Онда на питање сте одговорили неодређено. Да су могли да буду обојица.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам рекао неком од њих двојице је бацио пушку, да ли је Нину или Аци.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. То исправите, извињавам се. Изволите.

Адвокат Слободан Миливојевић: Да пређемо на Мељак, само кратко, па ћемо се вратити овамо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само мало гласније, молим вас. Ја сам прехлађена, слабо чујем.

Адвокат Слободан Миливојевић: Трудићу се да се сагнем. У Мељаку, када сте одлучили да напустите Мељак и да изађете кроз прозор, споменули сте да сте сви имали по једну путну торбу.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Слободан Миливојевић: Да ли нам можете описати како су били обучени Душан Спасојевић и Луковић Миле?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Колико се ја сећам, покојни Душан Спасојевић је имао “спид фајер” јакну, сиве боје, Кум је имао такође јакну, али црне боје и имали су џемпере онако спортски обучени у патикама.

Адвокат Слободан Миливојевић: Панталоне, фармерке?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја мислим фармерке да су имали, не сећам се тачно. Фармерке је сигурно имао Луковић и патике.

Адвокат Слободан Миливојевић: Када сте изашли кроз прозор, ви сте рекли да сте изашли посебно?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Слободан Миливојевић: Прво, где сте уочили Луковић Милета?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Поред прозора.

Адвокат Слободан Миливојевић: Самог прозора?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Слободан Миливојевић: Потом његово кретање?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Затвара шалоне, пошто су били шалони на прозорима, затвара шалоне. Док је он затварао шалоне, покојни Душан је кренуо према гаражи. Ја сам кренуо за њим, он је затворио шалоне и кренуо десно, према воћњаку.

Адвокат Слободан Миливојевић: Да ли се зауставио у било ком тренутку Миле Луковић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Он је кренуо десно и ја сам тада чуо када је кренуо десно само "стој, полиција". Да ли се зауставио, не знам.

Адвокат Слободан Миливојевић: Ви и Душан Спасојевић сте кренули према гаражи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Адвокат Слободан Миливојевић: Колико сте одмакли од прозора?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Доста, баш према гаражи.

Адвокат Слободан Миливојевић: Да ли сте трчали, убрзаним ходом или полако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Нисмо трчали уопште.

Адвокат Слободан Миливојевић: Ишли сте полако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Слободан Миливојевић: Да ли је осим тог једног гласа који сте чули "стој полиција" било још било каквих гласова?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Ја нисам чуо.

Адвокат Слободан Миливојевић: Ви сте јуче дали изјаву да сте прескочили ограду, да сте прешли тамо итд., па сте онда поменули колико је било одстојање између изговореног гласа "стој полиција" и првог пуцња, рафалне паљбе, па после појединачно, па бих ја замолио за дефинитиван одговор, дакле од тренутка када сте чули "стој полиција" до тренутка када сте зачули прву рафалну паљбу, колико је прошло времена?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Неких 7-8 секунди, када сам ја већ прескочио ту жичану ограду.

Адвокат Слободан Миливојевић: Значи укупно од тренутка када сте чули "стој полиција" до тренутка када је почела рафална паљба протекло је 7-8 минута, да ли сам добро разумео?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не 7-8 минута...

Адвокат Слободан Миливојевић: 7-8 секунди?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па не знам, да ли је 7-8 или 10 секунди.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па нисмо у истрази сада да испитујемо. Овде имамо друга кривична дела у питању, а ви испитујете евентуално убиство Луковића и Спасојевића. То је за истрагу неку.

Адвокат Слободан Миливојевић: Председниче, ако ми допустите само кратко да објасним да не бих много замарао и овде све присутне. Између осталог, Душан Спасојевић и Луковић Миле су и предмет овог оптужног акта, а исто тако су могли да буду веома, веома значајни сведоци за откривање истине у овом поступку. Чињенице на које ја покушавам да укажем и околности, посебно имајући у виду, а да сада не ширим причу, па ћу рећи након завршетка саслушања овог сведока, указују да званична верзија у односу на убиство Душана Спасојевића и Луковић Милета није апсолутно тачна. Е, па то указује о том, потом, да не бих сада, наравно да не узимамо већу време што се тога тиче.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја поступак овде водим против живих људи, то да знате.

Адвокат Слободан Миливојевић: Слажем се, али исто тако је, на пример, поменут тамо неки Драган Тодоровић, па опет морамо и око тога да се бавимо. Нећу даље постављати питања у том правцу. Идемо на следећи део.

Поменули сте да сте били присутни, најпре да питам колико пута сте били присутни у Батајници, током разговора са Војиславом Шешељем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам рекао да нисам присуствовао, да сам остао испред куће у колима.

Адвокат Слободан Миливојевић: Дакле, никада нисте присуствовали разговорима који су вођени између Душана Спасојевића и оних других лица која сте поменули, када су вођени разговори са др Војиславом Шешељем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То сам изјавио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само једно питање. Ви сте, чини ми се, то рекли нама на затвореној седници, када је био тај последњи разговор између Душана Спасојевића и Војислава Шешеља?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је било пар дана пре него што ће Војислав Шешељ да оде за Хаг. Када су тамо испред куће биле гуме, изнешене канте са бензином, где су биле присталице које су хтеле да заштите Војислава Шешеља.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колико су временски трајали ти разговори?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам два пута лично био по 45 минута, сат времена, колико сам ја био у колима.

Адвокат Слободан Миливојевић: Ви сте помињали да је одлуку о убиству премијера Ђинђића донео Легија, а такође сте поменули разговор у коме је наводно покојни Душан Спасојевић био за то да се убије Чедомир Јовановић, Свилановић итд, да је био против убиства председника покојног Зорана Ђинђића. Да ли нам можете рећи да ли је то био исти разговор или су то два различита разговора у временском редоследу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То није било ни један, ни два, него је било више разговора које је покојни Душан Спасојевић водио са нама, са мном и са осталим припадницима земунског клана, што се тиче тога.

Адвокат Слободан Миливојевић: Када је Легија био присутан тим разговорима?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам само са Легијом био присутан када је причано о плановима на клупицама, што су разговарали он и покојни Душан Спасојевић.

Адвокат Слободан Миливојевић: Да ли могу да закључим да у тим разговорима око идеје и мотива за убиство премијера Ђинђића, Чедомира Јовановића, Горана Свилановића и Бебе Поповића итд. није био присутан Милорад Улемек?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је, то сам изјавио.

Адвокат Слободан Миливојевић: Можете ли нам одговорити од кога сте чули ове тврдње да Легија неће Чеду, него хоће Зорана Ђинђића итд. ?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То су разговори били са покојним Душаном Спасојевићем, Милошем Симовићем и осталим члановима које смо ми водили заједно, те разговоре.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То нам је одговорио, немојте се понављати.

Адвокат Слободан Миливојевић: Није било баш децидно речено, ту је мој брањеник убачен на неки начин, па да мало детаљније рашчистимо. Поменули сте да је, е сада када сте поменули ове разговоре око плана А, Б, Ц, да је тај разговор вођен на клупици?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Слободан Миливојевић: Да ли сте ви седели поред њих?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Слободан Миливојевић: И слушали читав разговор?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисам седео, стајао сам између покојног Душана Спасојевића и Милорада Улемек Легије. Ја сам гледао са стране, видео сам неке људе и прокоментарисао сам Душану – неко стоји

тамо и он је почео да се дере на мене да сам ја параноичан, да ја параноишем и Милорад Улемек га је смиривао и рекао да не виче на мене, да се смири.

Адвокат Слободан Миливојевић: Шта сте тачно дословно чули од речи које су они међусобно изговорили, а да сте онда подразумевали да се ради о плану А, Б, Ц?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Разговор се водио да се иде до краја. Пошто је већ донесена одлука да се убије покојни премијер, разговори су вођени – Мекеру, идемо до краја, нећемо да станемо, ако буде неких проблема, идемо на оно наше А, Б Ц 1, 2 и 3 и дићи ћемо станицу у ваздух, дићи ћемо железнички мост, тад се није спомињао аеродром.

Адвокат Слободан Миливојевић: Ко је то говорио “Мекеру” итд?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Заједно, један другоме су говорили Легија и Душан Спасојевић.

Адвокат Слободан Миливојевић: Добро. Рекли сте да је Легија прескочио ограду у објекту где се налазио премијер Ђинђић и да је ишамарао премијера Ђинђића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. То је мени пренео Бранко.

Адвокат Слободан Миливојевић: Када вам је то пренео?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Када сам био у контакту са Бранком.

Адвокат Слободан Миливојевић: Можете ли нам некакву оријентацију дати у односу на атентат?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи то је пре Лимеса?

Адвокат Слободан Миливојевић: На колико пре Лимеса?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Два, три дана пре Лимеса.

Адвокат Слободан Миливојевић: Два, три дана?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Слободан Миливојевић: Даље сте поменули да је Легија поздрављао бившег министра унутрашњих послова Влајка Стојиљковића са “хајл Хитлер”?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тачно. То ми је рекао лично Милорад Улемек Легија.

Адвокат Слободан Миливојевић: Легија то рекао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Слободан Миливојевић: Да ли можете да нам кажете где вам је то рекао и када је то било?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У Шилеровој улици.

Адвокат Слободан Миливојевић: Када временски?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ето, то је било не знам које, пре него што је Влајко Стојиљковић извршио самоубиство, тачније после тога, када је био на сахрани у Пожаревцу, после тога је дошао и онда је Легија причао да је њега поздрављао са “хајл Хитлер” и да се овај плашио њега.

Адвокат Слободан Миливојевић: Поменули сте да вас је Душан обавестио да су окривљени Легија и Звездан донели одлуку да се Зоран Ђинђић убије из снајпера. Када је то било и где сте то чули?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То су се они договорили када сам ја изашао, после атентата код хале Лимес, када сам изашао у Војводе Степе, у стану, покојни Душан је рекао да су се они договорили да ће сада да иду да убију премијера из снајпера.

Адвокат Слободан Миливојевић: Да ли можете да нам кажете где је то било, када сте чули?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У Војводе Степе.

Адвокат Слободан Миливојевић: У Војводе Степе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Слободан Миливојевић: Колико отприлике дана после Лимеса?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Одмах када сам ја изашао из Централног затвора.

Адвокат Слободан Миливојевић: Тврдили сте такође да сте од Хамидовића на Институту добили малокалибарску пушку, али да су рекли да је она мала. Питање гласи: када је то било у односу на атентат?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је било пре атентата. Тада смо се ја и Милош Симовић налазили на паркингу код Бубањ потока да претерамо камионе. Тачније, када се покојни премијер вратио...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Одговорите, али стварно немојте враћати сведока на оно што је он до сада већ причао. Он је већ одговорио на то питање, не једном, него два пута.

Адвокат Слободан Миливојевић: Председниче, ја сам хтео да затражим од сведока да се изјасни даље, осим времена када је то сазнао и када је добио ту пушку, где је добио ту пушку, ко је био присутан и од кога је директно добио. Ко је њему донео ту пушку? Он је рекао од Хамидовића, где се то догодило?

Председник већа, судија Ната Месаровић: И то је рекао, код Института за мајку и дете. Све је то одговорио, колега. Имате ли друго питање?

Адвокат Слободан Миливојевић: Поменули сте да сада у два наврата, било је различито, али хајде да поставим овако конкретно питање, да не би било различито. Поменули сте да сте одређено наоружање добили од Легије или неког од његових, ако сам ја добро вас разумео.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисте ме разумели. Нисам рекао да сам од Легије преузео наоружање. Легија је звао покојног Душана Спасојевића и рекао ми је да то наоружање сачекам, да ће неко од припадника Јединице за специјалне операције да ми донесе. То је био Шаре Ненад, донео ми је оружје џипом – мерцедес Г класе и ја сам то преузео.

Адвокат Слободан Миливојевић: Када је то било?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је било када је Милорад Улемек био доле у Бујановцу.

Адвокат Слободан Миливојевић: Ако се ја добро сећам транскрипта, али добро, имаћу право после тога на примедбе, он је најпре рекао да је то Легија учинио, па тек потом њега...

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Никада нисам рекао да сам преузео то од Легије. Јесам друго наоружање узео од Легије кући код њега, али то су били пластични експлозив, спорогорећи фитиљи, е то сам лично узео од њега у кући, он ми је то предао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је било 2002. године.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Зашта је то требало да служи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је стајало кући код њега и он је звао Душана, а Душан је рекао да одем код Легије, да треба да узем нешто. Ја сам отишао лично кући код њега. Он ми је дао, то је био пластични експлозив, штапини неки, упаљачи.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта сте са тим ви урадили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам узео и ставио заједно са оним наоружањем, са оним нагазним минама и све сам то заједно спојио.

Адвокат Слободан Миливојевић: Јесте ли сами били тада у кући?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Лично сам ја отишао код Легије кући.

Адвокат Слободан Миливојевић: И ко вам је дао, Легија?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Лично он ми је дао.

Адвокат Слободан Миливојевић: Добро. Када је то било?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не могу тачно да вам кажем када је било. Датум не могу да вам кажем.

Адвокат Слободан Миливојевић: Оријентационо?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сада ћу се сетити тачно када је то било: 2001. године, да будем тачно прецизиран.

Адвокат Слободан Миливојевић: Пре него што је Спасојевић отишао у притвор или после?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је после било. Спасојевић је изашао из притвора, изашли су и остали припадници из притвора, значи то је после тога било.

Адвокат Слободан Миливојевић: Напоменули сте да је вама Душан Спасојевић рекао да је Легија набавио пушку?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Слободан Миливојевић: Када вам је то Душан Спасојевић рекао и где?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У том стану, када је он донео одлуку да пушка не треба да се уништи и да када је саопштио Миладину Сувајџићу да пушка мора да се закопа. Њему није објашњавао разлоге због чега та пушка мора да се закопа. Рекао му је само да мора да се врати у ЈСО, да је узета одатле, а прави разлог је после тога рекао, да хоће да има у шаџи Звездана Јовановића и Милорада Улемека Легију.

Адвокат Слободан Миливојевић: Значи, ако сам добро разумео, ви сте тада први пут чули од Душана Спасојевића да је Легија набавио пушку?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је?

Адвокат Слободан Миливојевић: Је ли то било, морам да питам и ако је јасно, је ли то било пре атентата или после?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: После атентата.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ако пратите станове где су били, онда ћете лако закључити. Немојте да понављате питања, ја вам забрањујем.

Адвокат Слободан Миливојевић: Председниче, немојте ми замерити, постоји много детаља и много околности и ситница које можда могу да буду значајне. Мени је сасвим јасно, на пример, из одговора шта стоји, али сам дужан да питам да би остало то до краја рашчишћено. Можда и негде претерујем, упозорите ме.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас, колега, то је баш јасно. И ако пратите његово кретање пре атентата по тим штековима и после атентата, онда се види да ли је пре или после. Нема смисла.

Адвокат Слободан Миливојевић: Председниче, ја заиста уважавам вашу примедбу и трудим се колико могу да не будем ни опширан, нити да оптеретим. Али, постоји можда у тим штековима одлазака, долазака, хронологије итд, можда некакве разлике, о чему ћемо сазнати на крају овог поступка, а то је разлог због чега желим да будем детаљан.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Адвокат Слободан Миливојевић: Изјавили сте да је та пушка била све време у “пасату” и да је одатле узимана када је било потребе за њом.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, у аутоу је била. Не могу да кажем да је све време била у “пасату”, али налазила се у “пасату” и онда су они њу узимали одатле у тај ауто који је изнајмљен, тачније који је купио Миладин Сувајџић.

Адвокат Слободан Миливојевић: Је ли то значи да је она била у “пасату” све до времена када је требало да се узме и искористи на било који начин?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не могу ја да кажем да је била све време. Није могла да буде све време, када су ишли, када је Звездан са покојним Милетом Луковићем ишао да гађа на Фрушку гору, да испроба пушку.

Адвокат Слободан Миливојевић: Када смо код тога, када сте ви сазнали да је Звездан Јовановић ишао са Милетом Луковићем на Фрушку гору?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Када сам изашао из Централног затвора, сваки дан се водио разговор по два, три пута на дан се водио разговор да ли Звездан може да уради то. Значи, није то било једанпут. Кум га је убеђивао да може, да је Звездан не знам са колико метара погодио и да је испробао и да ће сто посто убити премијера.

Адвокат Слободан Миливојевић: Добро. Напоменули сте да је Легија рекао да ће Зоран Ђинђић бити на Копаонику. Да ли је то вама рекао, или неком другом?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није тачно да сам тако рекао. Питала ме председница већа од кога сам ја сазнао то и ја сам рекао, да ли је Милорад Улемек Легија јавио или је покојни Душан Спасојевић.

Адвокат Слободан Миливојевић: Је ли то вама неко јавио или сте и ви то чули, да је то Легија саопштио?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам рекао да сам тек после, када је покојни Душан Спасојевић кренуо на Копаоник, да је он рекао да ће да пробају да убију покојног премијера горе на Копаонику, али нисам знао, рекао је само да је Легија организовао то, како и шта. Тада нисам знао тог момента ко ће то да изврши горе на Копаонику.

Адвокат Слободан Миливојевић: Када кажете он, под тим мислите на Душана Спасојевића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је, Душан Спасојевић и Миле Луковић, Милош Симовић и ја сам био присутан ту.

Адвокат Слободан Миливојевић: Добро. Има овде један сет питања који ће вероватно бити много ближи и више везан за овај други предмет, па ћу ја ипак само да извучем један део, да се не би понављали у том поступку. Ви сте јуче рекли да, не јуче, у петак и четвртак, да је Легија предложио отмице и да је типовао људе којима је требало отети новац итд. Јесте ли ви били ту присутни када је то Легија рекао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Одговорићу на ово питање, мада нема везе са овим предметом. Нама је покојни Душан рекао да је њему Милорад Улемек предложио за отмице, а био сам присутан када су извршене неке отмице, разговори између покојног Душана Спасојевића и Милорада Улемека Легије, тачније код отмице Милије Бабовића.

Адвокат Слободан Миливојевић: Ви сте били присутни каквим разговорима, непосредним или телефонским?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Лично сам ја присуствовао том разговору.

Адвокат Слободан Миливојевић: Где је то било?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У Шилеровој улици.

Адвокат Слободан Миливојевић: Да ли је још неко био осим вас ту?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, покојни Миле Луковић Кум, не могу да се сетим ко је још тачно био. Хоћете да вам кажем који су разговор водили? Разговор се водио када је Легија носио паре и пошто је Душан дошао на идеју да те паре укваси, као да има чип убачен унутра, да ли је Легија то добро прегледао, да му случајно нису ставили нешто. Онда је он рекао Легији, Легија га је питао: због чега си сада донео такву одлуку. Човече, јеси ли нормалан, за мало торба да ми побегне. Морао сам да упаднем кроз у воду да бих сачувао торбу.

Адвокат Слободан Миливојевић: Ви сте поменули јуче да су се Легија и Душан договорили да баце бомбу на америчку амбасаду, па сте онда рекли неки разлог зашто то ...

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То сам одговорио.

Адвокат Слободан Миливојевић: Мене интересује нешто друго. Да ли је он био присутан том договору између Легије и Душана, где је тај договор?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисам присуствовао том разговору, само сам био са Симовић Милошем и са Шкенетом, када је Шкене

донео нама ту бомбу намонтирану, то сам објаснио прошли пут, и онда нам је Шкене објашњавао да морамо да водимо рачуна како ћемо да бацимо ту...

Адвокат Слободан Миливојевић: То сте објаснили. Мене је само претходни део интересовао. Дакле, нисте били присутни том договору?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Слободан Миливојевић: А то сте сазнали, од кога сте сазнали да треба?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Од Милоша Симовића.

Адвокат Слободан Миливојевић: Добро. На крају само још једно питање. Ви сте малопре поменули да је контакт са Шешељом био преусмерен на господина Драгана Тодоровића и да је тај контакт требало да оствари Душан Спасојевић. Да ли је вама познато да је било када остварен тај контакт?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Није ми познато.

Адвокат Слободан Миливојевић: Није. Још једно питање. Да ли вам је познато, да ли је након изласка из притвора и завршене истраге у предмету отмице Мишковића, Душан Спасојевић био оптужен за отмице или не?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Колико сам ја упознат, не.

Адвокат Слободан Миливојевић: Председниче, ја више нећу имати питања. Уколико бих кренуо у оном другом правцу, поставило би се можда питање да ли ја то треба себе да браним или не. У том правцу ће бити понуђени докази.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како мислите? За то треба да имате браниоца ако мислите да се браните.

Адвокат Слободан Миливојевић: Не треба. У овом поступку ми не треба.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Право на питање има бранилац оптуженог Звездана Јовановића, адвокат Ненад Вукасовић. Изволите.

Адвокат Ненад Вукасовић: Хвала. Питао бих сведока, а управо везано за питање које је поставио колега Срђа Поповић: да ли сведок може да нам каже, а видимо из транскрипта да је детаљно описивао своје лежање у јарку након дешавања у Мељаку, не улазим улазим у то како је тамо стигао, али да је лежао и да је видео болничка кола и да је видео мртвачка кола. Да ли може да нам каже, шта је тада помислио везано за евентуално људе са којима је био, када је видео мртвачка кола?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па могу да помислим да је неко рањен био, пошто сам чуо пуцње.

Адвокат Ненад Вукасовић: Ја сам питао за мртвачка кола, не за болничка.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па ја сам рекао да прошла је хитна помоћ, да ли су мртвачка кола. То сам сигуран да је хитна помоћ, Телевизија, РТС, значи баш знак који је био.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. Рекли сте децидирано да су мртвачка кола, да не улазимо у то. Ово ме занима из следећих разлога: рекао је да је провео још један дан у некој викендици, још једну ноћ, да се тамо грејао на некој сијалици и да је после једва чекао да дође кући. Да је сутрадан стигао кући, пет до десет минута се, како он каже, мувао око куће, док није стигла супруга Јаца. Он је питао где је била, она је рекла била је у полицији и да су јој рекли да би било добро да се он преда. А пропо и везано за питање, управо ово је једно врло интересантно, које је поставио уважени колега Срђа Поповић, мене занима сада следеће: због чега тада одбија да се преда. Везано, кажем, и за питање колеге Срђе Поповића, јер га је питао. Мислим да сам јасан. Због чега није тада, него доноси одлуку да иде бициклом тамо код комшије?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисам тако рекао како сте ви сада изјавили. Значи, није мене полиција звала да би било добро да се предам, него је моја супруга рекла.

Адвокат Ненад Вукасовић: То је тачно. Зашто?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, али ви сте рекли да је мене полиција позвала.

Адвокат Ненад Вукасовић: Није тачно. Не слушате добро. Ја сам рекао да је супруга пренела.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колега, да му је супруга пренела од стране полиције: можете да се предате.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Хтела је да изађе са децом на телевизију, да позове да се ја предам. Ја то нисам желео.

Адвокат Ненад Вукасовић: Да ли може да објасни разлог зашто није желео да се преда?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па нисам желео из страха.

Адвокат Ненад Вукасовић: Из страха, сад од чега, ако се већ ово све издешавало?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па из страха од полиције, шта ће све да се дешава. Значи, знам у чему сам учествовао, тако да нисам у том тренутку ни размишљао о својој предаји.

Адвокат Ненад Вукасовић: Значи од страха од полиције. Да ли сте тада исто веровали да постоје људи Душана Спасојевића, Легије и осталих у полицији?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ту ноћ нисам размишљао уопште о тој теми.

Адвокат Ненад Вукасовић: Нисте размишљали, а имали сте страх?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. Хвала.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Имао сам страх због дела које сам починио.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. И пре него што кренем ово директно по овом транскрипту како је у списима, да не би било никакве забуне. Да ли можете да нам кажете, није важно које године и тако даље, ви сте рекли да сте били са Љубишом Бухом Чуметом. Спасојевић је тада био уопште непознаница, и да је само био Љубиша Буха Чуме. Није важно од које године почнете, то ме не занима, јер то није предмет овог поступка, али ме занима нешто следеће, а објаснићу већу због чега: када ви прилазите Чумету, колико људи има тамо у том такозваном сурчинском клану?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Објаснио је да није, то имате у транскриптима, објаснио је да није постојала група, него су постојали, не знам, двоје троје људи је навео по именима, који су понекад нешто радили са дрогом и тако. То је сведок објаснио.

Адвокат Ненад Вукасовић: Не, не. Ништа није ту спорно. Идемо само даље. Када прелази код Спасојевића, пошто Чуме постаје привредник, излази из криминала, не жели више да се бави, колико ту има људи? Колико затиче ту људи? Колико познаје људи?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете ли да одговорите?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па ја сам и пре тога све те људе познавао.

Адвокат Ненад Вукасовић: Колики је то број?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па могу да вам наведем имена. То је Милош Симовић, Аца Симовић, Нинослав Константиновић мање, али је долазио ту, Милан Јуришић, Душан Крсмановић. То је отприлике тај ужи круг који је долазио и пре тога у Сурчин код нас, који су се дружили. Иначе, то су ти људи који су били блиски покојном Душану.

Адвокат Ненад Вукасовић: Извињавам се, председнице. Нисам питао с ким се они друже, него који су радили посао, како је сам рекао, око дроге, отмица и тако даље.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То су ти људи.

Адвокат Ненад Вукасовић: То је тај, рекли сте ужи круг, је ли тако? А да ли постоји шири круг?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, постојао је. Имао је своје људе и у Новом Саду и у Пожаревцу. Имао је Душан своје, али то су људи који су такође радили за њега и дрогу и ово. Ретко су кад долазили они у Шилерову улицу, али нису толико били у том ужем кругу.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. Споменули сте извесног Зорана Недељковића као заменика Јовице Станишића. Ја нешто по транскрипту, искрено речено, а ако је можда или преуређено или небитно, једноставно ћемо се склонити са тог питања, али ме занима одакле му то да је Зоран Недељковић био заменик Јовице Станишића.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам рекао саветник Јовице Станишића.

Адвокат Ненад Вукасовић: Или саветник. Односно саветник. Добро, у реду, саветник. Да ли зна судбину Зорана Недељковића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сада не знам.

Адвокат Ненад Вукасовић: Не сада. Ја колико знам, човек је ваљда, хвала Богу, жив и здрав, него говорим судбину у време службовања Јовице Станишића, када ви причате о контакту, односно о њиховој тој блиској вези, као саветник Јовице Станишића.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Ненад Вукасовић: Да ли знате нешто о томе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Док је радио...

Адвокат Ненад Вукасовић: Да. Шта се збива са Зораном Недељковићем?

Председник већа, судија Ната Месаровић: А што нам је то значајно?

Адвокат Ненад Вукасовић: Рећи ћу вам одмах, да не бих стављао касније приговоре. Зоран Недељковић никад није био саветник Јовице Станишића. Избачен је из службе.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па добро. Он то не мора да зна, али можда зна да је радио тамо.

Адвокат Ненад Вукасовић: Не. Нисам ја био његов саветник. Мој Даниловићу, схвати, Јовица Станишић је био испод мене. Био је у Републици, а ја у Савезу, а од Савеза су се и теби и свима тресле гаће у то време. То да знаш и то кажи, кад си био у ЦК Београда, како су се тресле гаће.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хајте, колега, молим вас. То су ваша сазнања интерна и немојте о томе да оптерећујете у нашој судници.

Адвокат Ненад Вукасовић: Па добро, кад ме већ пита.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас лепо, колега. Немојте да вас опомињем.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. Нећу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имате право на своје пријатеље и познанике али немојте нас са тим оптерећивати.

Адвокат Ненад Вукасовић: Да, да. Добро. И још једно питање бих имао везано за ово, када је то договорено за убиство премијера. Говорим о овоме из снајпера и тако даље, а знамо да за тај дванаести организовано. У сваком случају, можда баш нису знали да ће бити дванаести, али ме занима преко тих разговора, да ће да се пуца на премијера из снајпера и спомињу се ти неки планови А, Б, Ц, 1, 2, нећу да се враћам, о томе је причано много. Мене сад занима само следеће. Ако може да појасни, а мислим да је ту на половини негде нешто причао: кад се премијер убије, тај дан, није битно који дан, шта се ради тог дана и шта се ради сутрадан? Лично ја сам схватио да они чекају да почне некакво хапшење. Да ли су онда ишли по становима, па чекали да буду ухапшени или су имали некакав још додатни договор?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Није тако испричао, колега. Он је испричао сасвим једну другу причу. Шта се дешава након тога, да иду тамо и да чекају да дође до промене власти. Тако је објаснио.

Адвокат Ненад Вукасовић: Да дође до промене?

Председник већа, судија Ната Месаровић: А нису чекали хапшење тада. Тек су после, кад им је отпао план, онда су почели да чекају хапшење.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. Није тако, али сада нећемо да водимо око тога расправу. Оно што ме занима, да ли је сведоку овде познато када је уведено ванредно стање?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Колико се ја сећам, ја сам то гледао на телевизији пар сати после убиства покојног премијера, два три сата после тога.

Адвокат Ненад Вукасовић: Два три сата после убиства. Добро. Хвала. Ту немамо сада више питања. Е овако бих га питао, без улажења у те неке даље. Он је говорио о некаквом покушају, односно размишљању, па евентуално и неком, чак неким припремним радњама око убиства Чедомира Јовановића. Али не занима ме тај детаљ око тога, само то убиство, него ме занима једно. Питао бих овако: да ли је у том договору око убиства Чедомира Јовановића био икада или било у ком контексту споменут Звездан Јовановић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Ненад Вукасовић: Да ли може да каже, а то је страна б транскрипта од 23, каже да су ишли тамо, пошто су преко неког фризера сазнали где се шиша Чедомир Јовановић, па су пронашли неки стан, ишли су да гледају. Чак је набројао ко је ишао да гледа. Ко је требао да пуца у Чедомира Јовановића евентуално са тог места?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Покојни Милан Луковић Кум.

Адвокат Ненад Вукасовић: Из чега и са које дистанце?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Такође из снајпера.

Адвокат Ненад Вукасовић: Из ког снајпера, које врсте, марке, калибра?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам, нисмо причали тада. То је био други покушај, први покушај је, као што сам објаснио, постављен експлозив, али није било приче који је снајпер, како ће да се уради, јер место није било добро из тог стана.

Адвокат Ненад Вукасовић: Не, не. Чекајте, полако. Ја говорим о договору пре него што сте установили да стан није добар, да је то неко поткровље у реду, то могу да схватим. Пре тога, ко треба да пуца. Треба да пуца Миле Луковић. Снајпером. Ја питам која марка, који калибар?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одговорио је.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. Колико је било растојање по његовом, ако зна, од тог места, од те терасе одакле се гледа тај наводно фризерски салон? Колико је то, да ли може да се изјасни?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није то требало у фризерском салону, него на улазу.

Адвокат Ненад Вукасовић: Па добро, у реду. Колико је отприлике растојање.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па то је на улазу у хотел "Хајат".

Сведок сарадник Дејан Миленковић: На улазу у хотел "Хајат", пошто сам и ја био горе на тераси тој, на поткровљу горе где је равна плоча, по некој мојој процени, не знам колико има тачно, 200-300 метара, али не могу да вам кажем. Ја нисам ишао да гледам то, само је он гледао, посматрао одатле.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро, 200-300 метара и кажете био Миле Луковић? Је ли Миле Луковић имао још, тада на тој тераси кад сте гледали, неки апарат у рукама?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Ненад Вукасовић: Никакав, слободним оком је гледао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. У свом исказу на страни 9 сте говорили нешто о Слободану Пажину, мада председнице, нећу ни о томе

превише, јер то није ни предмет овога, него ме занима само један детаљ. С обзиром да се спомиње Иван Стамболић, али само у једном контексту да рашчистимо само у којој мери сведок зна, не зна или нам говори или не говори истину. Рекао је да је Слободан Пажин у УБПОК-у, пре него је дат налог да се тражи тело Ивана Стамболића негде на Авали.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Адвокат Ненад Вукасовић: Да ли је још неко говорио о Авали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Присуствовао сам том разговору Слободана Пажина и покојног Душана Спасојевића и Милета Луковића. И Милош Симовић је био у Шилеровој улици. Тада нисмо ни одлазили у подрум, тек касније смо сишли, када је Пажин почео да прича да је УБПОК тада позвао и неке друге полицајце, не знам из којих станица, академце, да иду са шипкама по Авали и да траже тело Ивана Стамболића.

Адвокат Ненад Вукасовић: Не, да не ширим, ја питам да ли је још неко. Могу да поставим директно питање: да ли му је познато да је ту информацију дао Љубиша Буха Чуме?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко ме?

Адвокат Ненад Вукасовић: УБПОК-у, рецимо. Па ја само питам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте тако. Питање нећемо дозволити.

Адвокат Ненад Вукасовић: Да ли му је познато да Љубиша Буха Чуме зна да је тело Ивана Стамболића на Авали? Коначно, ми имамо у списима.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете преформулисати питање. Да ли је Буха Љубиша разговарао о томе, да ли је причао о томе да се тело покојног Ивана Стамболића налази на Авали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ми смо тада већ били у свађи, тако да нисмо радили заједно.

Адвокат Ненад Вукасовић: Почев од стране 11 па до стране 14, говорили сте нешто о Браниславу Безаревићу. Није мој брањеник, према томе ту много нећу да улазим, вероватно његов бранилац има питања. Само једно, везано је ипак за Звездана Јовановића. Рекли сте да сте му дали извесни телефон "нокиа", је ли тако, мобилни.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: "Сименс".

Адвокат Ненад Вукасовић: "Сименс", који је био специјала, како сте ви рекли. Да ли сте до дванаестог имали сазнања, односно до хале "Лимес" превасходно, а после знамо вашу локацију, колико пута вам је јавио Бранислав Безаревић кретање премијера Зорана Ђинђића?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одговорио је, колега, на то питање.

Адвокат Ненад Вукасовић: Није тачно одговорио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте, јесте. Није одговорио за свако, али је објашњавао када му се јавио и у којим приликама.

Адвокат Ненад Вукасовић: Па, јесте. Пошто је Безаревић радио па ме занима: да ли су ишли тај дан да прате, да ли је премијер ишао са супругом на пијацу, да ли је то јављао, да ли јављају да иде у биоскоп, да ли јављају да иде у позориште. То мене занима. Тачно јесте причао, ту је мало штуцнуо, па ме занима колико је то. Тих разговора колико је са Безаревићем обавио, око тачног кретања премијера. Излази, креће се, иде ту...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хајте, немојте да причате толико, побого поставите питање.

Адвокат Ненад Вукасовић: Колико пута му је директну информацију дао Бранислав Безаревић о кретању премијера, и где?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Праву информацију нам је дао када је покојни премијер кренуо за Бањалуку, а пре тога разговоре које смо ја и он водили, говорио ми је могућност кретања покојног премијера, да иде на Бањицу, у болницу, пошто је повредио ногу. Значи, ако буде неких кретања

да ће да ми јави, ако премијер излази негде. Значи, његови разговори су се сводили на то да он мени јави ако покојни премијер изађе негде. Кад смо почели да причамо о покојном премијеру, говорио ми је да је покојни премијер ишао негде да обиђе Ватрогасну бригаду, да је имао неку смотру. То ми је лично говорио. После тога ми је рекао да ће ми јавити ако покојни премијер изађе када се вратио са Копаоника, друго ништа.

Адвокат Ненад Вукасовић: Да ли вам је јавио, или није? Рекао је: јавићу вам. Да ли је јавио или није?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јавио ми је када смо се нашли да покојни премијер сутра креће за Бањалуку. Тада ми је донео папире са регистарским таблицама.

Адвокат Ненад Вукасовић: А у интервалу од Копаоника до хале “Лимес”, да ли је јавио било какав излазак премијера из своје резиденције?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Премијер, по његовим речима, није излазио, јављао ми је само да Веруовић излази често, иде у владу, доноси неке папире покојном премијеру са неке доње капије тамо у вилу. То ми је јавио, али покојни премијер тада није излазио, нити ми је он јавио да је покојни премијер негде излазио одатле. Рекао је да постоји могућност да ће он да иде у болницу.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. Е сад, да се вратимо оно што занима мене као браниоца Звездана Јовановића, то је хала “Лимес”. Уз сво дужно уважавање онога што сте причали, да сте се све то до детаља договорили шта и како, мене сада занима следеће. Говорили сте да је вама касно јавио Душан Крсмановић о уласку колоне на аутопут.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисам рекао да је касно, него сам питао како су већ изашли на аутопут.

Адвокат Ненад Вукасовић: Како су већ изашли? Да ли је требало, по вама, нешто раније да вам јаве или је требало раније да буде упутства, пре доласка или само на аутопуту?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Требао је да нам јави када колона наиђе код “Руда”, пошто је он стајао ту.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. Говорили сте да сте у осам сати били са Симовићем тамо на оном паркингу и од осам сати сте на свака два-три минута били сви међусобно у контакту? Да ли сте били телефоном у контакту и са Крсмановићем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, био сам, али нисам се чуо са њим свака два-три минута. Можда сам се чуо пар пута са њим и чекао сам да ми јави када ће да наиђе колона.

Адвокат Ненад Вукасовић: Пошто сте имали информацију да у девет сати премијер иде за Бањалуку.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Ненад Вукасовић: Рекли сте: у девет сати се ништа не дешава.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Адвокат Ненад Вукасовић: Да ли сте тада звали Крсмановића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Звао сам Бранка Безаревића, пошто сам са њиме имао специјалце.

Адвокат Ненад Вукасовић: Ја питам, да ли сте звали Крсмановића, јер Бранко Безаревић, колико сам схватио, је ли он учествовао код хале “Лимес” у акцији?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па био је у контакту са мном.

Адвокат Ненад Вукасовић: Не, не. На лицу места, је ли био на терену?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Ненад Вукасовић: Па ја вас питам за човека који је био на терену и који је саставни део екипе која је требало да дође.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, добро. Схватио је шта сте га питали.

Адвокат Ненад Вукасовић: Питам. Да ли је звао Крсмановића и да ли га је евентуално обавестио?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одговорио вам је то.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро, нисам чуо, али у реду, ако је одговорио прихватам ово ваше, нека је одговорено. Када сте сели у камион, ви и како кажете Симовић, изашли сте и рекли да вам треба пет до десет секунди да изађете на аутопут, да ли је то за вас тада значило почетак акције атентата на премијера Зорана Ђинђића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Ненад Вукасовић: Да. Значи, кренули сте у акцију?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Адвокат Ненад Вукасовић: Да ли је било икаквих сигнала о евентуалном заустављању акције или не, или се иде тај дан до краја? Пошто нема никаквих информација, значи иде се до краја?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Ненад Вукасовић: Да. Кажете да се укључујете на траку, односно укључујете се на аутопут. Да ли у моменту укључивања на аутопут видите колону или не?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Колона још није стигла, нисам је видео.

Адвокат Ненад Вукасовић: Нисте је видели. Да ли знате у том моменту где се колона налази?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Како ми је речено на аутопуту, на мосту негде, где се налази. Ја колону, када сам изашао, нисам видео.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. Какав је био договор?

Председник већа, судија Ната Месаровић: На та питања нам је одговорио, два дана је одговарао на та питања. Ако хоћете нешто конкретно, питајте и немојте враћати да нам прича исту причу. Губимо време.

Адвокат Ненад Вукасовић: Па не губимо време, овде су управо ти детаљи које мислим да треба да рашчистимо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да, ако је нешто остало нејасно. Иначе, ту целу ситуацију је описао.

Адвокат Ненад Вукасовић: Какав је био договор претходног дана, када излазите ви и кад треба да упалите камион? Колико је вама, по процени, требало времена да би могли да сачекате колону? Колико треба дуго да возите аутопутем да би вас колона стигла?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Врло мало.

Адвокат Ненад Вукасовић: Шта то значи веома мало?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Минут, два, три минута, ми смо већ лаганом возњом на локацији где је требало да се изврши убиство покојног премијера.

Адвокат Ненад Вукасовић: Да ли имате сигнал кад треба да изађете да бисте тачно укомпоновали време?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Требали смо да изађемо када нас назове Душан Крсмановић.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. Назвао вас је и ви сте изашли и кренули. Рекли сте да нисте обраћали пажњу на Симовића нити на онај "голф" у жутој траци. Реците ми, од вашег места где сте се ви налазили до оријенталне тачке, колико је то отприлике удаљено?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам да ли има више од два километра, километар, два, колико има, по некој мојој слободној процени.

Адвокат Ненад Вукасовић: Ја вас не питам за слободну процену, ваљда сте мерили.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисам мерио.

Адвокат Ненад Вукасовић: Рекли сте ми да сте били претходног дана.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Ненад Вукасовић: Рекли сте да сте чак и вежбали.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесмо, са малим путничким возилом.

Адвокат Ненад Вукасовић: А колико је онда растојање?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Одакле мислите, од паркинга где смо били паркирани до места извршења?

Адвокат Ненад Вукасовић: Да.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па не знам, два километра, два и по километра.

Адвокат Ненад Вукасовић: Километар, километар и по, или два и по. То је велика разлика, због брзине.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хајте колега, молим вас, то је све описао сведок сарадник. Поставите конкретно питање. Не судим ја овде за саобраћајку, па да ми је битно растојање између.

Адвокат Ненад Вукасовић: Врло је битно. Врло је битно, зато што ћу ја на крају да кажем зашто је битно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Заиста све смо питали то.

Адвокат Ненад Вукасовић: Па јесте, само што његова прича је његова прича, зато хоћемо да видимо шта су то све, како су смислили. Рекли сте тек сутрадан, добро, није ни важно, да сте имали бензин код себе.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Ненад Вукасовић: Када сте узели канту бензина и где сте је тачно држали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Канта бензина је била у камиону још док смо возили камион са Бубањ потока. Тај дан када смо гас пребацили, добили смо две канте са бензином од три или пет литара бензина.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро, где је била та канта?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У кабинџи.

Адвокат Ненад Вукасовић: У кабинџи. Сада ми реците једну ствар, пошто видим по транскрипту, говорите односно употребљавате три термина: да препречимо, да зауставимо и да успоримо колону. Да ли сад можете да ми одговорите директно на питање шта је од та три термина требало, односно те три могућности да буде?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не. Питајте га мало другачије. Није он рекао "да препречимо". То би испало да су имали задатак да препрече, да зауставе и да успоре. Није он тако рекао, он је објашњавао шта је он урадио, а шта му је био задатак, да није кочио и тако даље, па мало то другачије поставите.

Адвокат Ненад Вукасовић: Па, није. Прво је говорио на страни 12: погледали смо где ми треба да препречимо колону премијера, где је најбоље.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте, а онда када је он предузео радњу, онда је рекао да није кочио него је смањџо брзину мењачем и тако даље и тако даље.

Адвокат Ненад Вукасовић: Не. Ја говорим шта су требали да ураде. "Наш оријентир је био надвожњак, неких педесет метара ми да зауставимо колону покојног премијера, тачније да је успоримо, да би они могли да гађају са 'зољом'".

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Адвокат Ненад Вукасовић: Између заустављања и успорења, чини ми се да има некакве разлике. Сад ако мислите да не треба да одговори, не мора да одговори.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Одговорићу. Мој задатак и Милоша Симовића и Милана Јуришића, који су били у аутомобилу, наш задатак је био да успоримо колону покојног премијера колико је то могуће, да се смањи њихова брзина и да они гађају "зољама".

Адвокат Ненад Вукасовић: Да ли сте имали податак којом се оријентационо брзином креће колона возила уобичајено?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Такав податак нисам имао, само ми је Безаревић рекао да Сале, који вози један аутомобил, слабо вози, да не види ништа, а којом брзином и како, нисмо имали те податке.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. Реците ми следеће. Пошто сте приликом разговора имали податак, наводно Безаревића, да се 500 до 600 метара испред налази возило које обезбеђује колону...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не. Тако није рекао.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није то било тај дан. То је било приче још када се покојни премијер враћао са Копаоника. Информације које смо имали су да обично када покојни премијер иде у колони, испред њега иде возило "ауди" са антенама и да оно служи за ометање радио-сигнала за постављене експлозиве.

Адвокат Ненад Вукасовић: А на ком растојању иде то возило?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Увек иде обично испред њега на колико метара – 500, 600, не знам на колико метара иде.

Адвокат Ненад Вукасовић: Да ли сте тај податак имали у виду када сте одлучивали ово код хале "Лимес" и када сте правили тачан план?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па то се изјаснио, колега. Немојте сада да му мењате исказ. Човек је рекао да је имао тачно регистарски број и марку возила у којем се вози премијер и да је имао марку возила и регистарски број возила која се крећу у колони и да је видео у ретровизору о ком се возилу ради, да то није возило из пратње.

Адвокат Ненад Вукасовић: Па питам онда...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па немојте онда да му мењате исказ.

Адвокат Ненад Вукасовић: Не мењам ја њему исказ, само питам, за тих 500, 600 метара, како су мислили да зауставе колону, али добро, хајде прескочићемо чак и то, и то није битно. Није ни то битно. Битно ми је следеће: када бисте дошли, пошто сте рекли да сте се уплашили па сте због тога прекинули акцију, а на то ћемо се вратити, какав је био договор, рекли сте да сте имали задатак да запалите камион. Ако успоравате колону, да ли то значи да премијер стаје или када треба да запалите камион, пре поготка или после поготка у кола премијера?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: После поготка, када се гађа.

Адвокат Ненад Вукасовић: Када се гађа. Где би ви тада, по тим вашим договорима, требало да се налазите када дође до директног поготка у кола премијера?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Обадвојица, Милош Симовић и ја, зауставили би камионе, оставили би их на аутопуту и прешли би у "голф", где нас је чекао Милан Јуришић.

Адвокат Ненад Вукасовић: На којој страни вас је чекао Милан Јуришић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У жутој траци.

Адвокат Ненад Вукасовић: На којој страни, према граду или према аеродрому?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Према аеродрому.

Адвокат Ненад Вукасовић: Према аеродрому. Тада бисте запалили? Добро. Говорили сте о томе да је Душан Спасојевић узео врло озбиљно ову акцију. И сами сте рекли кад сте сели у камион да је акција започела без могућности да се она прекине. Прекинута је, рекли сте, због тога што сте се ви уплашили и склонили у траку. Занима ме сада реакција Душана Спасојевића. Да ли је ту било каквих разговора на тему од чега сте се ви уплашили, због чега сте се склонили, због чега је тако колона прошла како је прошла, овако и онако, да сад у то не улазимо.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја никада са покојним Душаном нисам разговарао на ту тему, да сам се ја уплашио. Разговори су почели тек

када сам ја изашао из притвора, из Централног затвора. Питао ме како је било, ја сам рекао да сам нормално возио, као по договору што је требало, видео сам да нема Милоша Симовића. И пре тога је он био љут на Милоша Симовића, јер је он закаснио и он је мислио да се Миша Симовић уплашио и да је због њега пропала акција.

Адвокат Ненад Вукасовић: Због Милоша Симовића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Ненад Вукасовић: Да ли вас је он тамо нешто суочавао, да ли сте били заједно ту, да ли сте вршили анализу пропале акције која је требала да буде дефинитивно завршена?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, нисмо. Нисмо вршили никакву анализу. Био је ту и Милош Симовић, пошто је он мене по изласку из притвора одвезао у стан где је био Звездан Јовановић. Ту смо причали са покојним Душаном, али анализе није било.

Председник већа, судија Ната Месаровић: На то сте већ одговорили.

Адвокат Ненад Вукасовић: Говорили сте после тога о доношењу одлуке о покушају убиства из снајпера. Да не понављам. Објасните како сте донели ту неку пушку, како сте је ви назвали малог калибра и тако даље. Сад ме занима: да ли у тим првим разговорима, односно када је већ донета одлука да се иде из снајпера, да ли се тада већ знало са које ће евентуалне могуће дистанце да се пуца на премијера? Када сте донели ту прву пушку коју сте објаснили да има онај затварач па иде...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колега, молим вас мало гласније.

Адвокат Ненад Вукасовић: Када је доносио прву пушку, коју је добио, није сад битно, узео од некога, донео у торби, видели смо оне фотографије, да ли је тада већ било разговора са које дистанце би евентуално било могуће пуцати на премијера из снајпера, када се већ пушка доноси? Да ли већ тада имају локацијски...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не ради се о истој пушци, прво. Колега, он је објаснио...

Адвокат Ненад Вукасовић: Не, не, него ја говорим о оној првој, малокалибарској.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колега, он је објаснио како је ваш брањеник гледао пушку, прегледао и шта је коментарисао око ње и она питања Душана Спасојевића око метка, то је дакле све одговорио.

Адвокат Ненад Вукасовић: Није одговорио на следеће што питам, али ја бих вас замолио само пажљиво да ме саслушате. Ја не мислим да улазим у тај део приче. Звездан Јовановић не учествује у доношењу и набављању те пушке. Њему се доноси та пушка и то је у реду, то га ништа не питам, гледао је тамо, нешто чаврљао. Мене занима – када је донета одлука, како он каже, да се премијер убије из снајпера и тај снајпер је набављен како је набављен, и то га не питам, да ли је пре тога већ било речи евентуално локацијски и са које дистанце. Уколико је метар у питању, због чега се набавља та пушка малог калибра, због тога питам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете ли да одговорите?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Могу, одговорићу. Значи, ја када сам донео ту малокалибарску пушку Звездану Јовановићу тада није била дефинитивно донесена одлука да ли ће премијер да се гађа из “зоља”, да ли ће да се гађа из снајпера и није било локације. То је био разговор само да ли да се гађа, како, да ли снајпер, да ли “зоља”, а није била нађена локација тачно одакле ће премијер да се гађа, сем разговора што се тиче Копаоника.

Адвокат Ненад Вукасовић: Значи, кажете да није било разговора о снајперу, него још увек је била “зоља”, добро.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Само је Звездан гледао снајпер и коментарисао.

Адвокат Ненад Вукасовић: Кажете да је донета та одлука да се премијер убије из снајпера. Излазите сви на улицу и тражите локацију. Да ли можете да нам кажете који су то сви?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам рекао, ја не излазим, ја не учествујем у убиству покојног премијера, ја остајем у стану.

Адвокат Ненад Вукасовић: Не, не у убиству. Ја говорим о тражењу локације.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То је објаснио.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То сам рекао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Објаснио је и од кога је сазнао и ко је причао када је долазио увече у стан.

Адвокат Ненад Вукасовић: Ја хоћу да питам следеће – имамо податак да је Ђура Мутави, Миладин Сувајџић увек набављао станове. Сада питам: због чега, по његовом казивању, сви излазе на улицу и траже локацију. То су директно његове речи.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Он је рекао, да објашњавао је Милош Симовић кад долази...

Адвокат Ненад Вукасовић: Да је пронашао...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не, не, него шта су радили, где су све били, која су места обишли као локације са којих евентуално долази у обзир пуцање, па је онда ваш брањеник ишао да гледа онај стан тамо у Бирчаниновој. То је све испричао.

Адвокат Ненад Вукасовић: Ја питам следеће: зашто сви излазе да траже локацију. То су директно његове речи овде. Вратићемо се на транскрипт, није то проблем уопште. Нећу ја да му стављам ништа у уста.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ако можете, одговорите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Излазимо сви, јер Бранко је и даље у контакту са Милошем Симовићем и премијер једино где мора, значи за дан, за два, за три, небитно, мора да се појави у влади. И донесена је одлука да сви излазимо и да се тражи погодна локација око владе. Да се нађе место са кога ће премијер да се гађа са снајпером.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. Рекли сте, ако сада дозволите да директно цитирам шта је рекао. Да су осмог, односно деветог пронашли локацију..., искључујем питање из Бирчанинове, него сада говорим о канцеларији 55, да су осмог, односно деветог пронашли. Да ли може да нам каже који је дан то био у недељи када је био убијен премијер?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не могу да се сетим, 12. март знам да је био, а који дан...

Адвокат Ненад Вукасовић: Не знате који дан у недељи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Ненад Вукасовић: Није битно, била је среда. Враћам се зато што ме занима да ли је било каквих речи, с обзиром да је осми и девети субота и недеља, да ли су тада разговарали око проналажења тамо, те канцеларије 55, јер су чак и кључеве добили, од кога, кад и где, с обзиром да је викенд и да се не ради?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Кључеве нису добили, кључеве су сами нашли они тамо у вратима те канцеларије. Пошто је Звездан дошао да гледа то место и пошто је он рекао да је сигурно, значи да ће премијер први пут када дође у владу бити убијен и због тога смо ми и напустили старе локације, тачније штекове где смо се сви окупљали, због тога јер смо били сигурни за прво појављивање покојног премијера, да ће он бити убијен.

Адвокат Ненад Вукасовић: Мене не интересује ваше напуштање. Ја питам ово за осми и девети. Кажете да је тада пронађена, нисте могли да одредите осмог или деветог, у реду. То је субота и недеља. Кад Звездан Јовановић долази онда да види, мери, тамо шта већ ради? Први пут кад долази у тај стан?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тај дан када је нађена локација и када је Звездан дошао и када је мерио, када је рекао да је погодно место и да је одлично, ми тог дана напуштамо увече станове.

Адвокат Ненад Вукасовић: Не, не, то ме не занима. Значи, ради се о суботи или недељи. Рекли сте да су кључеви пронађени, где?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сасвим случајно су нађени кључеви у тим вратима или ту негде поред, од те канцеларије, нико им није дао кључеве.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. Говорили сте још нешто о могућности закључавања врата.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Адвокат Ненад Вукасовић: Да ли су пробали да закључају врата?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам. Рекли су да постоји шанса да закључају та врата кад напусте канцеларију и да могу да се закључају унутра. То је било речи о томе.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. Дванаестог, када се дешава убиство премијера, ви кажете да ви нисте присутни, тамо сте у том стану, долази Спасојевић, гледате тај снимак са телевизије и једном, рекли сте, ево на страни 32, како је Душан Спасојевић рекао “како ја слушам Звездана пијаног”. Да ли сте током свог боравка у Шилеровој горе икада чули, видели или имали било какву назнаку везано за Звездана Јовановића да се ради о особи склоној узимању алкохола, пијанству и у том смислу, евентуално некакве његове несигурности за неке задатке?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У Шилеровој не, али пре тога, пошто сам се дружио са Звезданом, не тако да кажем да сам се дружио, али пар пута сам излазио са њим на сплавове и знам да је волео да попије са његовим кумом.

Адвокат Ненад Вукасовић: Да сте излазили на сплавове и да сте се дружили? На питање председника већа рекли сте да сте Звездана Јовановића видели три пута.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Али питање је гласило до доношења одлуке. Лепо је мени поставила председница већа.

Адвокат Ненад Вукасовић: Знам ја да је лепо поставила, него зашто нам тонисте рекли...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Објаснио је, колега, то после по сплавовима и пијење пива. То је објаснио.

Адвокат Ненад Вукасовић: Значи, тада сте га ви лично видели пијаног?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Када?

Адвокат Ненад Вукасовић: Када сте излазили са њим, побогу, па не када сте излазили са мном.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Али то је констатација Душана Спасојевића.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. Ја питам, он каже, излазио је са њим на сплавове. Сада питам да ли је икада чуо да је човек алкохоличар, пијаница, да је непоуздан, то ме занима.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Лепо је објаснио, колега, у транскриптима, лепо стоји да је објаснио и рекао је “тај пијани Звездан Јовановић, на њега да се ослоним кад је он случајно убио и Дарка Ашанина”. Ето, тако је рекао.

Адвокат Ненад Вукасовић: Јесте. А зашто је случајно убио Дарка Ашанина, кад и где, да ли то знате?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Ненад Вукасовић: Дванаестог, одмах да се исправим, није уведено ванредно стање, то исправите. Кажете да је Душан Спасојевић донео одлуку да се пушка не уништи. А да ли је икада било разговора пре тога шта са том пушком радити, пре убиства?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Ненад Вукасовић: Значи, није уопште разговарано шта да се ради са пушком која би била предмет извршења кривичног дела?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, никада нисмо разговарали.

Адвокат Ненад Вукасовић: Примећујем да сте говорили и за ранија кривична дела да су те пушке уништаване, сечене и бацане. Да ли можете да објасните, да ли вам је можда познат разлог због чега сада није говорено о пушци, шта са њом, пре атентата када сте разговарали или ако сте разговарали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Објаснићу. И за друга кривична дела никада се није разговарало шта ће да се ради. Значи, и приликом убиства и Средоја Шљукића и других убиства, Милош Симовић обавезно после извршеног кривичног дела назове покојног Душана Спасојевића, пита га шта да ради са пушкама и он му каже да однесе код Повића и да се уништи или да се сакрије ако треба неком да се подметне нешто, пошто је и то имао у плану и тражио је једанпут и то оружје. И тада исто, приликом тих убиства, знало се отприлике шта ће да се ради са пушком, али опет је морао Милош Симовић да пита шта ће да ради са тим оружјем којим су извршена кривична дела.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. А зашто је склањана пушка? Да ли је она вама евентуално нешто значила или није значила, како сте рекли малог калибра та прва, да ли је и она требало да се уништи? Због чега је она склоњена?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Она је склоњена због станова и због слика и онда је рекао Сувајдићу да понесе, да склони и ту малокалибарску пушку, јер ће полиција вероватно да упада у станове и тако, да траже то и због тога је и она склоњена.

Адвокат Ненад Вукасовић: Рекли сте да сте 2001. године, а то је после 5. октобра, преузели оружје у згради Скупштине. Не интересује ме сада овог момента ни Чета Јовановић ни ко је ту био, уопште ме не занима, мене занима сада врста оружја. Па сте тамо рекли да је било снајпера. Е, сада вас питам који, која марка, који калибар?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам.

Адвокат Ненад Вукасовић: Поред “зоља”, мина, пиштоља, 50 “калашњикова”, било је и снајпера.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Рекао је да је било неколико снајпера, али на моје питање је рекао да не зна о којој се врсти ради.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. Да ли је видео те снајпере, па не може да определи које су марке или их уопште чак није ни видео него само зна да су били?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Како нисам видео. Видео сам те снајпере. Ја сам их пописао, били су са оптиком, оптика је била у футроли некој платненој умотана. Видео сам те снајпере, тих пет, шест снајпера је било. Никада их нисам репетирао, нити сам гледао, нити ме је интересовало која је марка, јер ми до тада никада нисмо ни користили снајпере, нити ми је ико тражио да те снајпере донесем неком. Једино ово друго наоружање.

Адвокат Ненад Вукасовић: Па који би снајпер користили за убиство Чедомира Јовановића код “Хајата”, кад нисте користили снајпере?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам, није било приче који ће снајпер да се користи.

Адвокат Ненад Вукасовић: Говорили сте да ће Миле Луковић да убије, па ви сте причали о свему овоме. Колико видим, само нисте о томе.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро сада, колега, одговорио вам је.

Адвокат Ненад Вукасовић: Значи не зна, добро. Када је Спасојевић једног момента рекао да је та пушка мала, већ тиме се Спасојевић подоста

разуме у оружје. Ако Звездан Јовановић каже да је добра, каква је обука била, по вашем сазнању, Спасојевића?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Није рекао да је добра, него да није ни добра, ни лоша.

Адвокат Ненад Вукасовић: Па у реду, значи може да прође.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Звездан није рекао ни да је добра ни да је лоша.

Адвокат Ненад Вукасовић: Него шта је рекао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рекао је: пушка може, и добра је, и није лоша.

Адвокат Ненад Вукасовић: Шта је рекао оно “може да” не разумем, до краја завршите мисао.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Немојте да изокрећете моје речи. Звездан је рекао – пушка је и добра и није добра. Ето, то су Звезданове речи, где сам ја седео у канцеларији, то су његове речи. Душан је гледао она зрна јер Звездан је вадио из оне кутијице меткове и покојни Душан је звао кума у кухињу. Ми смо ту ушли, ја сам дошао тамо, он је рекао – кажи, куме, немој да користимо, ово се мени не свиђа, то је много мала пушка, видиш колики је метак, дај да нађемо нешто велико и показује рукама да нађе неко велико зрно. Ето, то су речи и од покојног Душана Спасојевића и од Звездана Јовановића.

Адвокат Ненад Вукасовић: А да ли сте ви у саставу вашег, односно у арсеналу вашег наоружања имали тако неку већу пушку, веће зрно, већи калибар од те коју сте донели?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Међу овим осталим наоружањем?

Адвокат Ненад Вукасовић: Да.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Ненад Вукасовић: Јесте ли имали калашњикове?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Ненад Вукасовић: А да ли је то већа пушка од ове коју сте донели?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, али тражио је већи снајпер, није му се свиђао метак који је користила та пушка малокалибарска.

Адвокат Ненад Вукасовић: Тражио је већи метак и од калашњикова?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја нисам рекао калашњиков.

Адвокат Ненад Вукасовић: Не, ја питам. Ви кажете имали сте калашњикове, а кажете...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Забрањује се одговор на ово питање. Пређите на друго.

Адвокат Ненад Вукасовић: Ово је врло интересно питање, добро, ви забрањујете.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Забрањује се ово питање. Ви изнурујете сведока, понављате иста питања и онда и нешто што замислите тражите да вам одговори.

Адвокат Ненад Вукасовић: Нормално, 3 x 2,5 сантиметара код Зорана Ђинђића је улазна рана, то само Дуњић може да смисли и нико други. О томе се ради, ја о томе говорим, о томе ћемо посебно да причамо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То сте, Дуњићу, ставили примедбу на његов налаз.

Адвокат Ненад Вукасовић: Јесам, па зато и питам, имају калашњиков 7.62, из снајпера хоће да гађају Чеду Јовановића и сад...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Није он доносио одлуку него Душан Спасојевић и Звездан Јовановић.

Адвокат Ненад Вукасовић: Ја не питам да ли је он доносио одлуку, ја знам да он није доносио одлуку, него питам шта зна о томе. И зашто онда мора Легија да набавља пушку, пошто је рекао да је Легија донео пушку.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Забрањује се одговор на ово питање зато што тражите од сведока да закључује на основу ваших питања, а не да да одговор на оно што му је познато.

Адвокат Ненад Вукасовић: Да ли му је познато зашто баш Легија треба да донесе пушку, а зашто није пушка, евентуално, у разговорима тражена из њиховог арсенала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја сам вам малопре забранила одговор на то питање, а ви га понављате.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. Нећемо да понављамо питање. Идемо даље. Могу ли даље?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете, наравно.

Адвокат Ненад Вукасовић: Гледам максимално да скратим. Занима ме, говорили сте о томе да је Душан Спасојевић тако чинио неке поклоне појединцима из ЈСО, па на питање председника већа да је чак на неки начин можда и финансирао, али сада не улазим у то, занима ме да ли је Звездан Јовановић било шта добио од Душана Спасојевића.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, добио је пиштољ на поклон и 1000 евра за учествовање у минирању "Дифенс роуда".

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. Пошто то нисам нашао у списима које ја имам, па вас ја питам...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можда се нисте разумели. Причамо о Звездану Јовановићу.

Адвокат Ненад Вукасовић: Да. Зато и питам, сада први пут чујем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Којом приликом?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: После дизања у ваздух, дошао је Милорад Улемек Легија у Шилерову улицу, ту сам био и ја, био је Милош Симовић, био је Душан...

Председник већа, судија Ната Месаровић: После ког дизања у ваздух?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: "Дифенс роуда", фирме. Милорад Улемек је рекао да ће да части припаднике који су учествовали у томе. Било је речи око седам, осам пиштоља да се узму, онда је на крају узео десет пиштоља и десет хиљада евра и рекао је да ће да части све ове који су учествовали и плус да ће да части Гумара и ове, значи са хиљаду евра и пиштољем.

Адвокат Ненад Вукасовић: Занима ме, рекли сте да је Звездан Јовановић добио тих хиљаду евра, али шта је са тим неким већим поклонима, становима? Значи, ништа више сем тих хиљаду евра и пиштоља није било?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Колико ја знам, Звездан никада ништа није добио друго, неки поклон од покојног Душана Спасојевића.

Адвокат Ненад Вукасовић: Можете ли да нам кажете зашто је тражио од Звездана Јовановића да сакрије Кума и Сретка. Зашто од Звездана Јовановића, када имате Ибојку, имате Сувајџића, а видимо касније да они тамо проналазе одређене ствари, а зашто Звездан Јовановић сада баш да сакрије кума и Сретка Калинића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је тражио покојни Душан Спасојевић.

Адвокат Ненад Вукасовић: Да, али је ли знате зашто баш од Звездана Јовановића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што су били у том тренутку са њим и вероватно је мислио да Звездан има неки штек, код неких рођака негде да их склони.

Адвокат Ненад Вукасовић: Видим да све време спомињете Гумара, нарочито код планова А, Б, Ц и 1, 2, 3, да не улазим у то. Одакле Гумар у

причи, односно занима ме да ли је Гумар знао, како сте касније описали да знате тачно да се зове Душан Маричић, да ли је он знао за убиство премијера?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није било речи о њему, само је било да он и Звездан нигде не иду заједно, да се поручи тако да Гумар и Звездан Јовановић нигде не иду заједно ако их зове неко из полиције или било где.

Адвокат Ненад Вукасовић: Да ли вам је познато, да ли је то објашњавано, како би то Гумар схватио, зашто да не иде са Звезданом Јовановићем, кога зна тамо из Јединице?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Вероватно је он имао разговоре са Милорадом Улемеком Легијом и знали су све. Ја не могу да вам кажем кад нисам присуствовао тим разговорима.

Адвокат Ненад Вукасовић: Рекли сте да је Душан Спасојевић рекао Пејаковићу да мора да иде у Кулу и да пренесе поруку Звездану Јовановићу и Гумару да они крену у акцију, да крену у планове А, Б, Ц, 1, 2 и 3. Да ли је Гумар тачно знао који су то планови А, Б, Ц, 1, 2 и 3?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Вероватно је знао, чим је Душан рекао Пејаковићу да пренесе поруку њему или Звездану Јовановићу.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. Значи, рекли сте да Гумар није за убиство, само за план...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Није тако рекао, колега, немојте тако да радите. Одговорио вам је на питање и немојте тако.

Адвокат Ненад Вукасовић: Не, не, извињавам се, за планирање, за планирање. Добро. Ако и погрешим, нисам намерно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па нема смисла то. Па, ми смо професионалци, немојте то да радите.

Адвокат Ненад Вукасовић: Шта, мислите да ви не погрешите или овде пуномоћници или тужилац. Слушали смо тужиоца како тужилац испитује, па смо и ми ћутали, хајде пита човек, нека пита, да сазнамо, истина је у питању. Ни на његове грешке нисмо тако реаговали, али у реду, трудићу се да будемо...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сада ћу да вам кажем нешто. Да вас не бих опомињала у записнику, немојте коментарисати ко, како и зашто поставља питања. Ви сте сада на реду и постављајте питања.

Адвокат Ненад Вукасовић: Јесам, хвала. Да вас питам, у том Мељаку, у тој кући тамо, ви сте рекли како сте били наоружани, то не питам, да ли је евентуално било неког оружја...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Рекао је само да је један имао оружје, а нису били наоружани.

Адвокат Ненад Вукасовић: Ја питам, у кући да ли је било, евентуално...

Он је за њих лично рекао да су имали један пиштољ. Ја питам у кући, не њихово, да ли су евентуално видели некакве дуге цеви у кући у којој су боравили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Ненад Вукасовић: Нисте видели ништа?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. Ово када је извршено убиство Шљукић Средоја, да ли се икада тада говорило, или сте можда чули нешто у тим круговима, да ли то има везе са неким новим, или је можда остало и оно старо, што је Чеда Јовановић тражио?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рекао сам да то нема везе, та два. То је донесена одлука искључиво због Буха Љубише, да се не би удружио...

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. Значи, никаквих речи, оно одраније његово потраживање није урађено?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Ненад Вукасовић: Рекли сте да је Душан Спасојевић био добар са др Војиславом, односно шта ме интересује, др Војислав Шешел га је

познавао и пре 2000. године и када је био председник општине и да је чак тамо помагао Српској радикалној странци. Да ли знате, да ли је Душан Спасојевић имао папире за Шилерову улицу? Да ли се жалио око тога да има проблема, нема проблема, јер се легално гради, улажу се паре. Не интересује ме одакле су паре, углавном, гради се.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: За пола плаца је имао легално, пошто су на пола плаца биле куће приватне које је он купио, а половина плаца је од општине узета, неки део.

Адвокат Ненад Вукасовић: Ја вас питам да ли је било разговора о томе, да ли је говорио из контаката са Војиславом Шешељем као председником општине Земун око сређивања тих тамо кућа и тако даље?

Председник већа, судија Ната Месаровић: О ком периоду говорите? Он је објаснио кад је разговарао са др Војиславом Шешељем око овога.

Адвокат Ненад Вукасовић: Само питам да ли је евентуално добио папире за градњу?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јер тада није био Војислав Шешељ председник општине у вези овога што ми судимо и о чему разговарамо.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. Говорили сте о пар тих неких покушаја убиства премијера, па између осталог, да не спомињем оно остало, то ме не занима, споменули сте нешто у Савезној скупштини, тамо онај паркинг монтажни и тако даље. Иако је, колико ја видим овде по транскрипцима, Звездан требао то да изврши то убиство, односно тај атентат или како год хоћете да га назовемо, у сваком случају – атак на живот премијера. Је ли Звездан Јовановић требао да изврши?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Адвокат Ненад Вукасовић: С чим?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Са снајпером исто.

Адвокат Ненад Вукасовић: Којим снајпером?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам којим снајпером. Снајпером.

Адвокат Ненад Вукасовић: Шта то за вас значи снајпер?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да ли малокалибарским снајпером или неким другим снајпером, не знам.

Адвокат Ненад Вукасовић: Значи, не знате. Да ли је било речи касније о томе која пушка, да ли сте можда видели ту пушку или не, пре одласка или после враћања са тог паркинга?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, ја нисам био, у колима је био он са покојним Милетом Луковићем Кумом и...

Председник већа, судија Ната Месаровић: То сте објаснили, немојте више о томе причати. Изволите даље.

Адвокат Ненад Вукасовић: Да ли је сведоку познато од када су камере код Поште? Колико ви дуго живите у Београду и да ли вам је познато од када функционишу камере код Поште?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Овај сведок не живи у Београду, пише у његовим личним подацима где живи и тај податак можемо добити само званично од установе на којој се налазе камере.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро, преформулисаћу питање. Ми знамо то, двадесет година су те камере.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, предложите суду као доказ, па да тражимо.

Адвокат Ненад Вукасовић: Немам разлога, то знају сви. Зато што видим из транскрипта...добро, нећу да причам. Реците ми само једно ако знате, пре договора, односно везано за Савезну скупштину, тај плато, реците ми јасно да ли сте знали или нисте знали за камере код Поште?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Рекао је, констатовао је. Забрањује се одговор на то питање, зато што је сведок изјавио да су они касно, ти који су били тамо на лицу места, видели да камере постоје. То имате.

Адвокат Ненад Вукасовић: Имам, имам. Симовић је говорио, није он.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Није он ишао да проверава камере.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро, мислим пошто иду да изврше атентат, због тога питам. Рекли сте да је покојни премијер долазио у Сурчин и да је био код вас у кући.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како?

Адвокат Ненад Вукасовић: Да је покојни премијер долазио у Сурчин и да је био у кући овде присутног Дејана Миленковића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не. Он није рекао “долазио”, него да је дошао тада у Сурчин.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро, дошао, мислим на тај један једини пут. Питам зашто се одлази, да ли можда зна да нам објасни, јер у свом сећању каже да је контакт ишао преко Буха Љубише, Драгољуба Марковића, који је кум, а договара се у кући Дејана Миленковића. Питам зашто у његовој кући, а не евентуално у кући кума Драгољуба Марковића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И то је објаснио да није могао да нађе нигде овога, је ли тако било?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисам могао да нађем ни покојног Душана Спасојевића, али...

Адвокат Ненад Вукасовић: Како, кад нисте нашли никога, како је онда договорено код вас у кући?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисам ја ништа договорио, Буха Љубиша је то рекао да ће ту да се нађу код мене у кући.

Адвокат Ненад Вукасовић: У једном моменту сте рекли, односно у једном делу транскрипта сте рекли да је Чедомир Јовановић долазио у Шилерову и тако даље и то ме исто не интересује много, али сте рекли да је долазио и код вас кући, па сте поред осталог причали нешто, слободно ћу рећи, овако као приватно сте водили неки разговор. О чему сте ви причали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисам никада рекао да је долазио кући код мене.

Адвокат Ненад Вукасовић: Никада?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Никада.

Адвокат Ненад Вукасовић: И то улази у транскрипт. Значи, никада није долазио код вас кући.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колега, пет пута то...

Адвокат Ненад Вукасовић: Рекли сте да сте чули нешто око атентата на Вука Драшковића у Будви и да је о томе причао покојни Душан Спасојевић. Да ли вам је евентуално познато нешто, ако јесте шта и одакле?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Забрањује се одговор на ово питање. Није предмет расправе у овом кривичном поступку.

Адвокат Ненад Вукасовић: Онда не знам зашто је причао о томе. Зашто нас онда увлачи у причу о Вуку Драшковићу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте молим вас. То тражите да се саслуша у неком другом поступку ако вас интересује.

Адвокат Ненад Вукасовић: Нема другог поступка.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То нема везе са овим мојим предметом, колега.

Адвокат Ненад Вукасовић: Па има, ако стоји у транскрипту на страни 101, “учествују у покушају атентата на Вука Драшковића”, моје питање је да ли зна да ли су уопште доле привођени Душан Спасојевић...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одговорио је то, колега, све. Ето видите да све знате и где пише. Одговорио је. Немојте да питате оно што сте прочитали.

Адвокат Ненад Вукасовић: Ја питам, само желим да сазнам због чега је сведок прескочио причу о Душану Спасојевићу, о Милету Луковићу када је у питању Будва, а испричао онда Миливојевић, ништа више, да ли му је познато да су они уопште доле привођени, узимани им отисци и били у притвору, то ме занима, да ли зна нешто о томе или не зна.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Забрањено је.

Адвокат Ненад Вукасовић: Забрањено је, у реду, идемо даље. Влада Јапанац, да ли та особа има или нема кућу у Будви?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Забрањује се одговор на ово питање из разлога што нема никакве везе са овим кривичним поступком.

Адвокат Рајко Даниловић: Нормално да знам, хвала Богу да знам, таман посла када не бих знао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте, колега, молим вас.

Адвокат Ненад Вукасовић: Па ништа, реците му онда да ме не провоцира, каже – све знам, па нормално да знам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не знам с ким разговарате ви, да ли са мноштем и са сведоком или са неким трећим.

Адвокат Ненад Вукасовић: Ја ћу да прихватим да разговарам не само са вама, него искључиво са већем, али онда замолите уваженог колегу Даниловића да тако не улази са неким – све знам. Па, нормално да све знам, како не бих знао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас, колега Даниловићу, уздржавајте се примедби и ако нешто имате, устаните и тражите да примедбу ставите.

Адвокат Ненад Вукасовић: Тако је. Нема разлога да ту сад нешто правимо око свега тога. Ја питам, добро, лоше, ви одбијете и молим лепо. Е, шта ме сада занима. Немам још много. Немам много питања.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте много да причате. Успут, причате много.

Адвокат Ненад Вукасовић: Па, добро, шта ћу, адвокат сам, па то ми је посао. Мене занима тај неки Бега столар. Ко је тај? Име и презиме. Колико видим, тај столар је био свуда.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли ви никада нисте прочитали цео наш спис и видели оптужницу?

Адвокат Ненад Вукасовић: Ја њега питам, он каже – Бега столар. У сваком разговору он је био присутан.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па није га једини Дејан Миленковић помињао у овом поступку.

Адвокат Ненад Вукасовић: Па није. Мене занима да ли он зна, не интересују ме уопште остали. Ви сте сами рекли да се држим њега сад и ја се држим њега, па како кажу, попијем...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хајде питајте, да ли познаје Бегу, је ли то хоћете?

Адвокат Ненад Вукасовић: Ко је тај Бега да присуствује свим разговорима, као столар? Столар, рибар, то ме занима.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Рекао је да је то столар који је радио све столарије у становима земунског клана.

Адвокат Ненад Вукасовић: Столар који присуствује разговорима високих државника. Присуствује ту Микелић, ту је Аца Томић, ту Легија, ту, не знам, пола државе и Бега столар.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја сам вам рекла да је правио свима намештај.

Адвокат Ненад Вукасовић: И сада ме занима тај столар, ко је тај? Ако може да одговори, ако дозволите, дозволите, ако не дозволите, идемо даље.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Знате ли нешто више о том Беги осим тога да је правио намештај за чланове земунског клана?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Као што сам рекао – само то. И што је спојио оно са Микелићем, ништа више.

Адвокат Ненад Вукасовић: И да је присуствовао сваком разговору. Добро. Ово смо рекли 500-600, више нећу да се враћам на ту причу. Е, ово ме сада занима. Ово је за мене врло интересантна ствар, па ако веће дозволи, дозволи. Рекли сте да вам је Спасојевић наредио, или вам је рекао или наредио, не знам како је ко схватио овај транскрипт, ја сам схватио – наредио да убијете Љубишу Буху Чумета. И даје вам пиштољ.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Каже: послали су ме да убијем Љубишу Буху.

Адвокат Ненад Вукасовић: Па сада, послали ме. Хајде сада да видимо да ли смем да питам, ако дозволите, да ли је схватио као наређење или су га послали онако?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Није он тако рекао. Рекао је човек да је добио и пиштољ и да је отишао, “берету 92” да је отишао и да му је рекао сведок сарадник Буха Љубиша да намести две сијалице.

Адвокат Ненад Вукасовић: Ја само питам када му је речено да оде, када је послат и када је добио пиштољ, како је то схватио?

Председник већа, судија Ната Месаровић: И објаснио је зашто он једини може да приступи тамо Сурчину јер је Буха био...

Адвокат Ненад Вукасовић: Ја питам да ли је схватио као наредбу или како.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, нормално да је то наредба, којој је присуствовао и Милорад Улемек Легија.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. И отишли сте тамо и покушали да намештате, наместили сијалице, нисте могли. И да сте рекли једног момента да нисте могли то да урадите за шта сте послати. И рекли сте Чумету да напусти земљу. Да ли сте Љубиши Бухи Чумету рекли разлог вашег доласка?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисам никада.

Адвокат Ненад Вукасовић: Нисте никада. Добро. Отишли сте и вратили сте се код Душана Спасојевића и рекли сте да нисте могли да га убијете због обезбеђења. Да ли вас је детаљно питао, јесте ли му говорили о мењању сијалица?

Председник већа, судија Ната Месаровић: И то је објаснио, колега.

Адвокат Ненад Вукасовић: Не. Душану Спасојевићу, када се вратио?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Објаснио је Душану Спасојевићу.

Адвокат Ненад Вукасовић: Рекао је да није могао због обезбеђења.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Рекао је колико су га грдили због тога свега.

Адвокат Ненад Вукасовић: Колико су га грдили.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хајде одговорите на то.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам. Причао сам о свему. Он је рекао, и да Кум исто, пошто није био само покојни Душан Спасојевић, да сам требао да кажем одмах да не могу, да сам их завлачио. То је била прича о томе.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. И колико видим, он у вас ништа није посумњао. Добро. Зато што видим по вашим речима да је Жељко Црногорац главу изгубио због Родољуба Миловића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас, колега, питање. Немојте да читате сада, стварно ћу вас опоменути.

Адвокат Ненад Вукасовић: Ја сам овде обележио, па то су важне ствари. Да ли може да објасни како то да у две ситуације кључне, код хале “Лимес” и покушај, односно да иде да убије Љубишу Буху Чумета, да Чуме односно да Душан Спасојевић апсолутно не води (под знацима навода, ако смем да употребим тај израз), неку врсту истраге зашто се и како десило, него површно...

Председник већа, судија Ната Месаровић: То не можемо да питамо сведока сарадника.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро, ако не можемо, идемо даље, на томе нећу да се задржавам. Немамо разлога ни за каквом тензијом апсолутно. Само ме још нешто занима и са тиме ћу да завршим, пошто је мени овде све бар за сада јасно. Спомињали сте неку Марију Рашету 24. Ко је та особа?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам. Знам да је била неки министар за трговину, не знам ни ја.

Адвокат Ненад Вукасовић: А одакле то можете да запамтите њу и зашто је она толико битна да њу споменете?

Председник већа, судија Ната Месаровић: То ће бити предмет овог другог раздвојеног поступка, где се помиње због ових “Дифенс роуда” и набавке машина и профита који је остваривао Љубиша Буха.

Адвокат Ненад Вукасовић: Тај други део предмета не знам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Са овим нема никакве везе, кажем вам.

Адвокат Ненад Вукасовић: Ово ћу да прескочим, ово се после односи на Чеду Јовановића, то није битно за мене. Рекли сте да, ево тачно ћу вам рећи која страна, четврта, сведок сарадник каже да су се видели на Газели итд. Каже: Спасојевић ми је рекао да одем у Кулу и купим цигарете Милораду Улемеку Легији и да му однесем, пошто је он пушио “марлборо”, па даље прича, да скратим, отишао је, предао, тамо довезао “шмекера” и вратио се назад. Па питам који је разлог, да ли зна евентуално, да се купе цигарете Милораду Улемеку, да се однесу у Кулу, предају за “шмекера” тај неки “марлборо” и да се врати. Да ли је то имало неки смисао, неку шифру, неки значај, шта то значи да му се однесу цигарете “марлборо” и да се иде за Кулу, само да се преда на вратима и да се врати назад?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Никакву шифру није имао. Милорад није имао цигаре да пуши.

Адвокат Ненад Вукасовић: Да ли сте ви, односно да ли вам је познато, да ли су увек земунски клан и већ неко тамо, ко други, куповао Улемеку цигарете?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам одлазио пре тога негде у неке трафике, јер ме је Легија слао да му донесем исто тај “марлборо”.

Адвокат Ненад Вукасовић: Не, не. Да ли му је куповао неко други у смислу што ми кажемо да ли је дуванио неко Легију, није имао пара па сте му зато носили, ето то ме занима, везано за то. То, значи, није била никаква шифра, носили сте му цигарете. Добро. То сте већ рекли, ово сте рекли. Е, да, да извињавам се, само још једну ствар. Говорили сте да 2001. године Љубиша Буха Чуме престаје са својим ранијим активностима и жели да се нормализује и у реду, то схватам. Кажете тамо негде 2002. године, када је покојни Душан донео одлуку да се убије Љубиша Буха, да ли је добијао информацију од Улемека, да се Буха чује телефоном са покојним Цунером, Драгославом Космајцем, то је онај са Звездаре коме су кућу срушили, добро, да зове...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Дајте питање, немојте да читате то што пише у транскрипту.

Адвокат Ненад Вукасовић: Суштина је да су помислили, или поверовали, да би Чуме могао да придобије ове особе за њега. Зато питам одакле та веза сада. Да ли му је познато од Љубише Бухе Чумета, који 2001.

године престаје са својим активностима, прелази у легалан део, почиње да ради као фирма, какве даље везе има и шта ће му Цунер, Космајац и остали?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко ме?

Адвокат Ненад Вукасовић: Чумету.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Што га нисте питали када је био овде?

Адвокат Ненад Вукасовић: Чуме? Јесам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нисте га питали то.

Адвокат Ненад Вукасовић: Погледао ме је па је слагао, није ни трепнуо, рекао је да он уопште не зна за постојање сурчинског клана. Ја сам га лепо питао да ли сте икада чули за сурчински клан, он је рекао: ко ја, не. Није човек чуо, па шта ћу даље. Тада ми је председник већа забранио да питам даље – јесте ли чули да вам је рекао да нема сурчинског клана. Сада питам шта значи после 2001. године, када се он повлачи са посла, предаје дрогу Спасојевићу, не жели више да буде у тим криминалним активностима, што разумем, одакле сада те везе и зашто 2002. да се убије Чуме због везе са њима. Да ли вам је то познато?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли знате нешто о томе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Познато ми је. Значи, није била претпоставка, него су добијали са мера, од Брацановића и од Пажина те податке да се Љубиша Буха чује са Цунером покојним, да га зове да се склони у иностранство, да ћемо ми да га убијемо. Значи, то нису претпоставке. А дружење, нормално да је Љубиша Буха остварио контакте и са другима, нема везе што се он више није бавио криминалом од 2001. године.

Адвокат Ненад Вукасовић: То нема везе. Добро. И да се вратимо на оно што је питао и колега Срђа Поповић. Само да ми објасните једну ствар: говорили сте овде да је Улемек Легија био апсолутно против да се смени Душан Михајловић, па не знам како да то схватим.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Није рекао да је био против да се смени, него да је рекао да су задовољни и са овим што су постигли.

Адвокат Ненад Вукасовић: Нема потребе да се мења Душан Михајловић и да је био на ручку од код њега, па сада само питам, да ли је то због ручка, због роштиља или је ту нешто стварно постојало, па је због тога Душан Михајловић требало да буде смењен.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Он је нешто друго објашњавао, колега. Поставите питање конкретно, то нам ништа не значи, то што сте сада питали то није питање, то сте нешто побркали. Лепо питајте, али само са питањем, јер вас више стварно нећу толерисати да овако причате. Ово се своди на препричавање.

Адвокат Ненад Вукасовић: Ја не препричавам, него кажем да га је водио на ручак.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас, колега, питање поставите.

Адвокат Ненад Вукасовић: Ја питам само да ли је ручак разлог.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Забрањује се одговор на питање колеги браниоцу оптуженог Звездана Јовановића, адвокату Ненаду Вукасовићу и истовремено се упозорава да се према сведоку односи са поштовањем и да поставља конкретна питања. Изволите.

Адвокат Ненад Вукасовић: Са поштовањем када се и према мени буде односило са поштовањем. Добро. Та противтенковска мина која је требало да буде бачена на америчку амбасаду, нисам добро разумео.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Двориште амбасаде.

Адвокат Ненад Вукасовић: Молим?

Председник већа, судија Ната Месаровић: У двориште амбасаде.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па не мора да се баца тамо, али на зид да се баца, на амбасаду.

Адвокат Ненад Вукасовић: Овде пише експлозивна направа на амбасаду. Добро, можда ви имате у вашем транскрипту нешто што ја немам. Ја читам овде, нема никакво двориште, стоји само “на амбасаду”, па сам хтео да га питам одакле, из које улице, да ли су из Кнеза Милоша, из Војводе Миленка требали да уђу да би бацили бомбу, односно ту експлозивну направу, односно противтенковску мину, како он каже, велику противтенковску мину.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, пошто је Шкене рекао да постоји могућност да приликом бацања мина не експлодира, да мора да се пази да тачно падне на упалач који је он правио и била је врло тешка и онда је Душан разговарао са Милошем Симовићем и са мном и одустало се од тога да се баци та, јер није сигурно да може да експлодира.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. Нисте разговарали о ком делу амбасаде, где, значи није било разговора?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Ненад Вукасовић: И само бих још једно питање имао, стварно више нећу да вас задржавам. Да ли сте код разговора око америчке амбасаде можда чули како и на који начин би се презентовало ко је то урадио, да ли су то муџахедини, ЈСО или неко трећи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ни муџахедини, ни ЈСО, него те патриотске снаге које су против Хага, да се прави расуло у држави.

Адвокат Ненад Вукасовић: А да ли можете да нам кажете како би то било објављено, да ли би неко био ухапшен, па би се то обзнанило Америчкој амбасади?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па то би било преко медија и новина које је тада имао покојни Душан Спасојевић и Милорад Улемек Легија и ту би објавили шта би њима одговарало.

Адвокат Ненад Вукасовић: Добро. Немам ја више питања. Хвала.

Наставак главног претреса

Председник већа, судија Ната Месаровић: Настављамо главни претрес саслушањем сведока сарадника Дејана Миленковића.

Констатујем да је бранилац оптужених Александра и Милоша Симовића, адвокат Миодраг Рашић напустио главни претрес ради присуства саслушању окривљеног Александра Симовића у истрази.

Такође, констатујем да је главни претрес напустио и бранилац окривљеног Душана Крсмановића, адвокат Вељко Делибашић, а у заседању је остао адвокат Марко Вукша.

Претрес је напустио и пуномоћник оштећеног Веруовића, адвокат Варја Банић.

Добро. Право на питања има бранилац оптужених Александра и Милоша Симовића, адвокат Желимир Чабрило.

Адвокат Желимир Чабрило: Трудиху се да не поновим ниједно питање до сада постављено. С обзиром на то да је сведок сарадник пар месеци живео у Шилеровој, хтео сам пре свега неколико питања око самога земунског клана, ако дозвољавате тај израз који се колоквијално користи. Пре свега, хтео сам да питам да ли сведок сарадник зна око новца који је клан користио, где је био тај новац.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Свако од нас је добијао тал од отмица, од дроге, ко је радио дрогу добијао је део. Није се тачно знало колико ко добија, али је свако од нас добијао. Свако је од нас новац држао кући.

Адвокат Желимир Чабрило: Али, где је била, да кажемо, централна каса или да ли је била нека централна каса?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па није била. Када се делио новац, обично нам је делио у подруму доле, у теретани и онда је један по један члан улазио и добијао је. Рекао је да је од отмице Милорад Улемек добијао пола

новца, остало је делио нама. Нико није знао тачно колико добија и колико је Душану од свега тога остало када подели свима нама члановима.

Адвокат Желимир Чабрило: Добро, моје питање је следеће. За текуће потребе, на пример за плаћање радника обезбеђења, куповину кола или оружја или не знам чега већ...

Председник већа, судија Ната Месаровић: За чашћавање неких људи који су тамо долазили.

Адвокат Желимир Чабрило: Јесте, где је тај новац стајао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Он је то обично држао у једној кући, малој, помоћној, преко пута Кумове куће. Ту је било у регалу у кухињи 30.000, 20.000, 50.000, зависи, а то је новац који је Сувајџић доносио од дроге и он је то увек користио за плаћање за потребе куће, чашћавања, куповину сатова и оно што је он друго хтео да купује.

Адвокат Желимир Чабрило: Ко је био овлашћен да располаже тим новцем и евентуално да ли зна у којим количинама. Да ли је неко, на пример, имао право више, неко мање да узме од тог новца?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко је имао приступ том новцу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, тај новац нико од нас није смео да користи, једино када Душан Спасојевић каже да се одатле узме или мени да се плати или покојном Вукојевићу или ко од Симовића да дође да узме, да плати неки расход или неки аутомобил, ако Сувајџић узме или му зафали. Значи, нико од нас није користио тај новац као чланови, једино за плаћање расхода што је покојни Душан имао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Али ја нисам схватила да је колега мислио на коришћење тог новца у сопствене сврхе, него ко је имао приступ у смислу да некоме тај новац преда. Да ли је можда сведок сарадник Зоран Вукојевић имао приступ том новцу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па јесте, пошто је он био ту у кући обично, онда је он плаћао све те рачуне око тога. Он је већином користио паре, али када њему покојни Душан каже.

Адвокат Желимир Чабрило: Да ли је још неко осим сведока сарадника Вукојевића имао право да узме неку количину новца по потреби?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нико није смео. Могао сам ја да узмем ако ми он каже: е отићи, однеси Симовићу 2.000 одатле из кесе или Симовић да дође да узме одатле, али нико није смео без покојног Душана Спасојевића да узме.

Адвокат Желимир Чабрило: Ко је био надлежан у оквиру клана да доноси новац да би се тај новац депоновао у ту, да кажем, централну касу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Миладин Сувајџић.

Адвокат Желимир Чабрило: Искључиво он?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Желимир Чабрило: Да ли је осим њега још неко некада доносио новац?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па јесте, пре је Петровић Марко доносио тај новац такође.

Адвокат Желимир Чабрило: Да ли је сведок сарадник непосредно и лично доносио новац за ту касу?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Мислите на присутног сведока?

Адвокат Желимир Чабрило: На присутног сведока сарадника.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Никада.

Адвокат Желимир Чабрило: Око боравка у тој кући, сведок нам је испричао шта је знао, ко је долазио итд. Моје питање за њега: да ли он евентуално зна, да ли су нека лица изван Београда долазила у Шилерову, дакле из других региона Србије?

Председник већа, судија Ната Месаровић: На кога мислите, на грађане или?

Адвокат Желимир Чабрило: Било које грађане, политичаре итд., али не из Београда, него из других региона.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па јесте, из Пожаревца, из Панчева, долазили су његови другари или не знам како да вам кажем, тај шири круг који је радио за покојног Душана Спасојевића.

Адвокат Желимир Чабрило: Да ли су то били политичари, економисти, естрадне личности?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Криминалци.

Адвокат Желимир Чабрило: Да ли је долазио неко од странаца да ви знате?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, јесте, долазио је од Милорада Улемека Легије неки човек из Француске, његов пријатељ са француским таблицама. Једанпут је дошао, тада смо му спаковали аутомобилску гуму. Сивомић му је послао неко оружје за Француску.

Адвокат Желимир Чабрило: Како ви знате својство тог човека? Како знате да је пријатељ од Легије?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тамо смо причали да му је то пријатељ, да хоће Легија да га части неким оружјем да однесе за Француску.

Адвокат Желимир Чабрило: Од кога сте то чули?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То смо доле причали у гаражи када смо стављали у тај ауто.

Адвокат Желимир Чабрило: Јесте ли то чули од Легије лично или сте то причали међусобно?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Међусобно.

Адвокат Желимир Чабрило: Хвала. С обзиром да сте боравили у кући више месеци, да ли је то утицало да се на неки начин развије неки ваш лични однос са Спасојевићем или Луковићем, да евентуално будете бољи или гори пријатељи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па не знам, са њим нисам могао да будем ни бољи, ни гори, однос је исти остао и када сам 2000. године приступио том земунском клану. Однос је остао и даље исти, једино што сам ја спавао ту, па сам вероватно присуствовао, не можда него сам присуствовао више разговорима са Пажином, када је Пажин почео да долази у Шилерову улицу и остали, али дешавало се да и он оде доле сам и да прича са неким у теретани, али мој однос и његов је остао и даље исти.

Адвокат Желимир Чабрило: Када сте отишли у станове, приближно у време око 12. марта, ви их називате штекови, па сте нам овде исцрпно објаснили ко је био у стану итд, да ли је био неки распоред да је неко правило распоред ко ће са ким бити у стану или је то било случајно?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па није, то се обично знало и пре тога, када се ишло у неке акције и нека друга убиства. Обично се знало ко се од њих дружи. Дуле Крсмановић и Милан Јуришић обично у једном стану, значи није било ништа специјално ко ће, једино што је сада везан био у стану са покојним Милетом Луковићем Кумом, али није се правило. Тачно се знало отприлике ко се са киме дружи и није било тачно – е ти ћеш бити у том стану, ти ћеш бити у том стану. Једино што сам ја био у стану у Војводе Степе и проводио са покојним Душаном Спасојевићем.

Адвокат Желимир Чабрило: Да ли је та околност да сте ви били у стану са покојним Душаном Спасојевићем одраз тога да сте ви са њим у неким посебно блиским односима или да је он имао неко посебно поверење у вас или не знам ни ја шта.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Када сам изашао из притвора одмах сам отишао у тај стан у Војводе Степе и после неких три сата напустио тај стан и вратио се у Шилерову улицу, али пошто је издата потерница за

мног, ја сам напустио тај стан и рекао Вуку да је најбоље да пређемо у стан и да спавамо у Војводе Степе.

Адвокат Желимир Чабрило: Разумем ваш одговор, али нисам сигуран да сте ви разумели моје питање. Моје питање је да ли је то што је Душан Спасојевић тражио да ви будете са њим у стану, због тога што је имао неки посебан однос према вама.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Није сведок рекао да је тражио Спасојевић, него стицајем околности су били заједно у том стану, јер је Звездан Јовановић предложио да се он склони после акције код "Лимеса". Није тражио Душан Спасојевић да они буду заједно.

Адвокат Желимир Чабрило: Извињавам се ако сам га погрешно разумео, али моје питање је било да ли је дошло до тога да он буде са Душаном Спасојевићем због тих неких посебних околности, посебне блискости или везе са њим, у односу на друге чланове групе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, стицајем околности је тако било и остао сам у том стану.

Адвокат Желимир Чабрило: Добро. Око оружја из СУП-а у Мајке Јевросиме, које сте преузели у Градској скупштини. Онда смо поставили ту сва питања, ја бих питао само следеће: сведок сарадник је поменуо некакво оружје које је означио скраћеницом ПКТ или ПХТ. Пошто ја не знам о чему се ради, да ли сведок сарадник може да нам објасни шта је то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Могу, рећи ћу вам. То је пушкомитраљез, значи не онај мали, ни средњи, него онај највећи, неки сандук има са реденицима. То је оно што могу ја да вам објасним. Ја знам како то изгледа све, али колико сам ја упознат, велики има одозго држач, тежак је за ношење, то је ПКТ, скраћеница за то оружје.

Адвокат Желимир Чабрило: Да ли случајно знате калибар тог оружја?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па то је велики калибар, већи од 7,62, јер смо причали о тој теми и то оружје је требало да се користи код хале "Лимес". Предлагао је Луковић у том стану када смо разговарали са Звезданом Јовановићем да се користи то оружје. Питао је да ли је потребно да се користи и то оружје, Звездан је рекао да нема потребе, да је тешко и да су довољна два Калашњикова.

Адвокат Желимир Чабрило: Сведок је рекао да је калибар тог оружја већи него калашњикова. Да ли он случајно зна у милиметрима колики је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Рекао је да је већи од 7,62.

Адвокат Желимир Чабрило: Моје питање је да ли случајно зна колики је прави калибар.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам стварно, видео сам те метке, у том оружју налазе се и сандуци са тим мецима и шаржери лимени неки. Стварно не знам који је то калибар.

Адвокат Желимир Чабрило: Да ли сте то оружје некада користили негде за неку ситуацију?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисмо никада користили, требали смо да користимо приликом једног убиства, али нисмо користили.

Адвокат Желимир Чабрило: Јесте ли га пробали негде?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Желимир Чабрило: Око догађаја код "Лимеса", сведок сарадник је изнео да је код себе том приликом имао 11.000 евра, да је тај новац потицао од продаје кола итд. Моје питање за сведока сарадника је због чега је носио тај новац са собом. Толики новац, за мене је то велики новац.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Он је то одговорио на питање члана већа, судије Драгичевић.

Адвокат Желимир Чабрило: Ја се извињавам, ако се понављам, али ја из транскрипта то нисам могао да распознам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте тако, одговорио је на то питање. Хоћете ли да одговорите?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи, одакле ми тај новац.

Адвокат Желимир Чабрило: Не, не, то је неспорно, ви сте рекли то је новац од продаје мерцедеса.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Адвокат Желимир Чабрило: Моје питање за сведока сарадника, с обзиром да је то рано ујутру, да су се они окупили у не знам које доба, због чега је баш том приликом, која је ризична, опасна, толики новац носио са собом?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, тај новац сам добио, као што сам рекао пре тога и остао је код мене у јакни, тој црној коју сам носио и требао сам, нисам имао времена да се видим са својом супругом да дође да јој дам тај новац. То је једини разлог због чега је и остао код мене.

Адвокат Желимир Чабрило: Даље, везано за "Лимес", може ли нам сведок сарадник рећи ко је лице по надимку Шефке?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, то је Матић Зоран, који ми је донео личну карту и коме сам предао телефоне. Он је то дао покојном Вукојевићу.

Адвокат Желимир Чабрило: Да ли је то лице, Шефке, сведоку сараднику донела још нешто осим личне карте?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па дао ми је тај мој новац који сам ја предао и телефон.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко ме мислите, Зорану Вукојевићу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Желимир Чабрило: Да ли је Шефке тражио, пре него што је дошао до вас од Зорана Вукојевића, још нешто да он вама донесе и још нешто осим личне карте?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Ништа није тражио, донео ми је само моју личну карту.

Адвокат Желимир Чабрило: Да ли сте приликом тога, када сте били уведени у станицу саобраћајне полиције, па негде у том међувремену довођења у станицу саобраћајне полиције, пуштања из станице саобраћајне полиције, да ли сте обављали и разговор са Душаном Спасојевићем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Желимир Чабрило: На главном претресу сведок је рекао да добро познаје госпођу Љиљу Буху, да се познају 15 година и више. Моје питање за сведока: да ли познаје и господина Љубишу Буху Чумета?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Желимир Чабрило: Како, колико?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Исто као и његову супругу.

Адвокат Желимир Чабрило: Како бисте окарактерисали, знате их добро, лоше или?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам био пријатељ са Буха Љубишом, радили смо заједно, бавили смо се криминалом. Не знам како да вам опишем другачије.

Адвокат Желимир Чабрило: Јесте ли били добри познаници?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Желимир Чабрило: Је ли био неко из земунског клана да је бољи познаник са њима, него што сте то ви?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Желимир Чабрило: Дакле, ви сте били најбољи познаници?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Желимир Чабрило: Можете ли нам рећи коме је пала на памет идеја да ангажује супругу, жену да стави мужу отров у пиће?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Покојни Душан Спасојевић. Он је њу наговарао, причао јој је да он њу вара. То су те идеје биле од покојног Душана Спасојевића.

Адвокат Желимир Чабрило: Дакле, Душан Спасојевић је толико добро знао њихове односе, да је могао да претпостави да ће она то учинити?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Како да не. Дружио се са нама сваки дан од 1995. године до 2001. године. Није излазио из Сурчина, из Тржног центра Котобања.

Адвокат Желимир Чабрило: Да ли је Душан Спасојевић ту идеју добио од неког другог из клана, па је само искористио?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја мислим да је могуће да је од др Рисовића добио идеју.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одакле вам је то познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што се причало да је др Рисовић донео тај отров који је Буха Љиља сипала Буха Љубиши.

Адвокат Желимир Чабрило: Сведок сарадник је опширно објаснио о везама клана са људима изван клана, из полиције итд. Моје питање за њега: да ли је он непосредно, независно од Душана Спасојевића и осталих, познавао неког радника из Органа унутрашњих послова?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Знао сам их више.

Адвокат Желимир Чабрило: Да ли сте са неким били у ближим везама или ближим контактима?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам, имао сам кумовске везе, пријатељске.

Адвокат Желимир Чабрило: Можете ли нам рећи ко је био ваш кум?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рајко Неранџић.

Адвокат Желимир Чабрило: Где је он радио?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У 29-ом, на моторним возилима.

Адвокат Желимир Чабрило: Како бисте окарактерисали, да ли сте сарађивали са њим по питањима активности вашег земунског клана?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нисте га тако питали. Питали сте са ким је био у пријатељским односима, а сада кажете да ли су сарађивали.

Адвокат Желимир Чабрило: Сагласан. Сведок је рекао да му је он био кум.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да су били у пријатељским односима, тако сте ви питали.

Адвокат Желимир Чабрило: Сагласан и сада питам даље. С обзиром да му је био кум, да су били, претпостављам, у пријатељским односима, моје питање је да ли је са наведеним господином Неранџићем сарађивао по питању неких активности земунског клана.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, никада.

Адвокат Желимир Чабрило: Још нешто. Да ли је Душан Спасојевић био на ратиштима, мислим на Босну и на Хрватску?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Никада.

Адвокат Желимир Чабрило: Да ли је имао прилику да из тог периода упозна покојног Аркана?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Никада се није упознао са њим. То су моја сазнања.

Адвокат Желимир Чабрило: Дакле, Душан Спасојевић никада није упознао Аркана?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Желимир Чабрило: Може ли сведок сарадник да нам објасни одакле идеја да Душан Спасојевић, који никада није упознао Аркана, свети Аркана?

Председник већа, судија Ната Месаровић: И то је објаснио.

Адвокат Желимир Чабрило: Не. Колико сам ја пратио, није.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Рекао је на чији је захтев светио Аркана. Хајде, поновите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Објаснићу вам. То је био договор који је он постигао са Милорадом Улемеком Легијом, да се освети убиство Аркана и онда је он то искористио и онда је он и друге убијао које је сматрао својим непријатељима, он и Буха Љубиша.

Адвокат Желимир Чабрило: Како сведок сарадник зна да је Душан Спасојевић то договорио са Легијом?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што је то нама свима причао.

Адвокат Желимир Чабрило: Ко?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Покојни Душан Спасојевић, Милошу Симовићу и мени и свим осталим члановима земунског клана.

Адвокат Желимир Чабрило: Па зар није било нелогично да Аркан, који никада није упознао Душана, нема својих других пријатеља који би га евентуално светили, него индиректно треба да га свети Душан Спасојевић?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте одговарати на ово питање, зато што нисте поставили питање, него сте донели закључак на основу одговора сведока сарадника, који је описао ситуацију на чији захтев и како је дошло до освете Жељка Ражнатовића Аркана.

Адвокат Желимир Чабрило: У реду. Сагласан. Сведок сарадник је поменуо да је судији једном дао неку количину новца за лечење детета. Може ли да нам каже, ако се сећа отприлике, када је то временски било?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисам ја дао. То је покојни Душан Спасојевић дао судији Цвијовићу. То је било 2002. године, негде седми, осми месец.

Адвокат Желимир Чабрило: Хвала. Имам само још једно питање за сведока сарадника. Он нам је рекао да му је одређеном приликом нуђена дрога, кокаин, да је он то одбио и тако даље. Моје питање за њега је да ли је у неким другим ситуацијама он лично користио неке дроге или опојна средства?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Никада се нисам дрогирао. Пробао сам траву једанпут са Милорадом Улемеком Легијом, два дима сам повукао када смо се враћали из Јагодине, пошто је он пушио траву у колима и онда је мени...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Милорад Улемек Легија.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А што сте ишли у Јагодину?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ишли смо да се нађемо са тим судијом што се тиче Ибарске магистрале.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нисте се нашли са њим него са неким његовим пријатељем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Са његовим пријатељем, да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Реците ми сада овако, на то питање, пошто ми је то промакло, да ли сте уопште имали повратну информацију од тог пријатеља судије шта ће он урадити са тим што сте ви молили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Јесмо, имали смо. Тај пријатељ који је био контакт између судије и Милорада Улемека Легије, он је рекао да ће овај човек да учини све шта може и да тражи само за сина да се његов син обезбеди.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како да се обезбеди?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да се обезбеди неким послом, финансијски у том смислу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Што, је ли му то био проблем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па не знам. Судија је једино то тражио и рекао је да ће он да учини све што може, али да се обезбеди његов син.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Финансијски?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли вам помињао на који начин, новцем, послом, кућом, чиме?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, ништа. Само је тако било речи.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А када вам је то пренео тај господин?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је нама рекао Милорад Улемек Легија да је он разговарао са њим.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Након овог разговора?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Након разговора са њим.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Знате ли име тог пријатеља судије?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не могу да се сетим. То је исто један адвокат из Јагодине, који је кућни пријатељ са судијом који је водио то. Он није ни хтео да се нађемо у граду негде, него смо морали да идемо у неку викендицу, у шуму, где нема никога и ту смо се нашли. Легија је остао да разговара са њим у том објекту, а ја сам са осталим припадницима био ту и нисам слушао шта су њих двоје причали.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко је још био са вама?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Били су припадници који су обезбеђивали Милорада Улемека Легију и били су неки другари из Јагодине који су нас повезали, али они исто нису присуствовали том разговору између њих двоје.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Значи, ви све то знате после од кога?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Од Милорада Улемека Легије.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Наставите.

Адвокат Желимир Чабрило: Ја немам више питања, али имам следећи процесни предлог, који ми је доста компликован. Ја бих предложио овом суду да предочи суду записник са главног претреса од 13. 4. 2005. године, страну 31 посебно, али ми је проблем што се то сведочење односи на сведока сарадника Вукојевића. С обзиром да је оно било затворено за јавност, ја бих онда морао да предложим већу да искључи јавност да бисмо указали сведоку сараднику на противречности и контрадикције у његовом данашњем исказу са подацима које имамо од сведока сарадника Вукојевића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. О том потом.

Адвокат Желимир Чабрило: Ако сте нашли ту страну 31, онда вам је јасно о чему причам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немате више питања?

Адвокат Желимир Чабрило: Не. Немам. Само тај процесни предлог, јер су то директне контрадикције са овим што је данас рекао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Право на питање има бранилац окривљеног Владимира Милисављевића.

Адвокат Живојин Стефановић: Ја нећу имати много питања. Поставићу питања из којих ће моћи да се извуче једна просторно-временска анализа његовог одласка и повратка у земљу као оквир, у суштини, целог његовог исказа. Прво ме занима колико се дуго задржао у Македонији пре одласка у Грчку.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сутрадан сам одмах отишао за Грчку.

Адвокат Живојин Стефановић: Да ли су му приликом уласка у Грчку са лажним пасошем ставили печат са датумом уласка у Грчку?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Живојин Стефановић: Где се тај пасош налази?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Бацио сам тај пасош.

Адвокат Живојин Стефановић: Сведок сарадник је дао исказ где се крио, како се крио, од Мељака па до одласка у Македонију, али то је доста конфузно унето, тако да би ме занимало, ту када се крио, ко му је доносио храну, да ли је контактирао са својом женом, колико и на који начин.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Објаснио је то, колега.

Адвокат Живојин Стефановић: Врло конфузно. Врло конфузно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Није конфузно. Ја сам га слушала три пута. То је објаснио.

Адвокат Живојин Стефановић: Али у записнику стоји врло, врло конфузно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Питајте конкретно шта вам није јасно.

Адвокат Живојин Стефановић: Конкретно ћу да поставим питање: колико се често виђао са својом женом у периоду од Мељака до одласка у Македонију?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зависи, сваки трећи дан, па сваки пети дан, када је успела да дође, да ми донесе храну и оно што ми је било потребно.

Адвокат Живојин Стефановић: Када му је жена саопштила, да ли ближе одласку у Грчку, да ли почетком скривања, да полиција тражи да он...

Председник већа, судија Ната Месаровић: То је одговорио. Да се преда?

Адвокат Живојин Стефановић: Да се преда.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То је одговорио два пута.

Адвокат Живојин Стефановић: Одговорио је, али да ли у каснијем временском периоду...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када је дошао из Мељака. То вам је рекао.

Адвокат Живојин Стефановић: Да ли је то било одмах? Не, он је дошао из Мељака али није определио време.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте, определио је да је после 10 минута дошла његова жена и да му је рекла...

Адвокат Живојин Стефановић: Значи, одмах по доласку из Мељака?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Адвокат Живојин Стефановић: Да ли му је познато, да ли је у то време постојао институт сведока сарадника?

Председник већа, судија Ната Месаровић: И то је одговорио данас, да није знао, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Живојин Стефановић: У Грчкој је боравио од краја маја до повратка овде. Колико година је боравио у Грчкој, колико година сте били?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није ни годину дана.

Адвокат Живојин Стефановић: Ни годину дана. За тих годину дана сведок је рекао да му је жена долазила три или четири пута. Да ли је тада било неких понуда од жене да се преда?

Да ли је жена вама тада говорила да се предате, да контактира са полицијом?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли га је наговарала да се преда државним органима, то хоћете да кажете?

Адвокат Живојин Стефановић: Да. Нормално.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Живојин Стефановић: Није вам никада споменула?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Живојин Стефановић: Ко вам је први пут споменуо могућност сведока сарадника?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Први пут ми је Биљана Кајганић рекла када сам се предао грчким властима да не смем да будем сведок сарадник.

Адвокат Живојин Стефановић: Али ко вам је, да ли вам је неко предложио да будете сведок сарадник?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Није о томе говорио.

Адвокат Живојин Стефановић: Не. Он је рекао да је отишао у тамо конзулат, рекао је да су га и снимали, да је био на мерама тамо, али да ли му је ико икада предложио да буде сведок сарадник?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одговорио вам је на то питање.

Адвокат Живојин Стефановић: Ја нисам чуо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Рекао је малопре да му је први пут рекла Биљана Кајганић да не сме бити сведок сарадник.

Адвокат Живојин Стефановић: Да не сме. Али на то питање логично: откуд њему идеја да буде сведок сарадник?

Председник већа, судија Ната Месаровић: На кога мислите конкретно?

Адвокат Живојин Стефановић: Да ли му је неко предложио?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Поставите јасно питање да ли мислите да су му то предложили органи у Грчкој, радници наше амбасаде или не знам ко.

Адвокат Живојин Стефановић: Па, ја питам да ли му је неко предложио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Питајте, колега, конкретно. Не можемо около.

Адвокат Живојин Стефановић: Судија, питање уопште није около. Да ли му је неко предложио да буде сведок сарадник?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одговорио вам је.

Адвокат Живојин Стефановић: Је ли ми ускраћујете то питање?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да. Ја кажем: одговорено вам је на то питање Идите даље.

Адвокат Живојин Стефановић: Судија, он је рекао да је Биљана Кајганић рекла да не буде сведок сарадник, али ја питам да ли му је неко предложио да буде сведок сарадник.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Нико ми није предложио да будем сведок сарадник.

Адвокат Желимир Чабрило: Да ли је он у Грчкој и како је сазнао да код нас, у нашем правном систему постоји могућност да буде сведок сарадник и које су консеквенце тог статуса?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Какве то везе има са Грчком?

Адвокат Желимир Чабрило: Зато што је он био у Грчкој. Да ли је пратио нашу штампу, да ли га је неко информисао о могућности да постане сведок сарадник?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли се ви предали зато што сте, тада када сте се предали, знали да постоји институција сведока сарадника и да ћете се ви сами предложити за то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је било у мојој глави. Једини спас који сам ја имао после разговора са Биљаном Кајганић, а био сам упознат да је овде формиран специјални суд, да има заштићеног сведока, јер сам био упознат са свим предметима, јер ми је то слала Биљана Кајганић и за сваког сам знао шта је изјавио и сведок сарадник и овде сведоци који су се појављивали у суду.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли вам слала транскрипте или?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Слала ми је дискете, ЦД-ове.

Адвокат Желимир Чабрило: Када сте се вратили у земљу и када сте рекли жени да вам нађе адвоката, како сте то већ рекли, да не понављам, са

којим сте имали једини контакт, да ли је он вољан да вам омогући статус сведока сарадника.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А где се вратио, одакле сте рекли, где се вратио?

Адвокат Желимир Чабрило: Па, када је ступио у контакт, када је отказао Кајганићки, Гавриловићу, када је нашао трећег адвоката, у транскриптима стоји да је једини његов разговор са тим адвокатом био да му...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Није се вратио нигде, него је изручен овде.

Адвокат Желимир Чабрило: Значи, он се вратио у земљу, али нисам рекао на који начин. Што вам је за то требао адвокат, када је ваша супруга већ имала понуду од полиције да се ви предате?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Забрањује се одговор на питање браниоца Владимира Милисављевића.

Адвокат Желимир Чабрило: Немам више питања.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Бранилац окривљеног Нинослава Константиновића има право на питања.

Адвокат Александар Зарић: Сведок сарадник је овде рекао да је пре атентата у згради владе Спасојевић рекао да сви иду и да траже локацију око зграде владе. Он је овде поменуо Бирчанинову и Адмирала Гепрата. Да ли је била још нека локација, да је неко од ових осталих дошао и рекао да постоји још нека локација одакле би могло да се пуца?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Александар Зарић: Да ли може да се изјасни, пошто је рекао да су од 9. до 10. долазили у ту канцеларију, и да су наредна три дана долазили да чекају када ће се појавити премијер, да ли може да се изјасни да ли су сваки дан уносили пушку у поменуту канцеларију?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја нисам присуствовао томе. Ја сам само рекао да се чекало да покојни премијер дође у владу, да су били спремни, не само пушку да су носили него да су носили и неку моталицу, да су били обучени у радна одела, њих двојица, да као изводе неке радове ту и да су били спремни чим се премијер појави да пуцају.

Адвокат Александар Зарић: Јесам ли вас ја добро чуо, рекли сте њих двојица?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи да су носили пушку.

Адвокат Александар Зарић: Сада сте рекли њих двојица.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Двојица да се маскирају, да се обуку у радна одела. Мислим на Ацу Симовића и на Нинослава Константиновића.

Адвокат Александар Зарић: А каква радна одела?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, као мајстори, да изводе неке радове, у комбинезоне да буду обучени.

Адвокат Александар Зарић: Да ли су сва три дана која су чекали премијера носили радна одела?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам. После није било приче о томе. Издат је само задатак и ишло се на тај задатак како се договорило.

Адвокат Александар Зарић: Да ли му је познато да ли су носили пушку сва три дана?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одговорио вам је малопре.

Адвокат Александар Зарић: Да ли му је познато како су унели пушку, на који начин, у зграду у Адмирала Гепрата?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја не знам. Ја мислим, како је било договорено, да у путној торби унесу пушку и да у рукама носе ту неку моталицу да раде или фарбу, шта су већ радили.

Адвокат Александар Зарић: Је ли вам познато да ли су изнели путну торбу са собом након атентата?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Пушку нису изнели у торби него како су нам пренели, да су тако истрчали са пушком.

Адвокат Александар Зарић: А шта је било са торбом?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам.

Адвокат Александар Зарић: Да ли му је познато на који начин и ко је требао да спали канцеларију?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Симовић Аца или Нинослав Константиновић.

Адвокат Александар Зарић: На који начин, да ли му је познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па да полију бензином и да запале.

Адвокат Александар Зарић: Да ли му је познато, да ли су тај бензин изнели са собом пошто нису спалили канцеларију?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Задатак је био да се понесе и бензин, сада због чега нису запалили, то сам објаснио.

Адвокат Александар Зарић: Да ли вам је познато да ли су однели бензин са собом, јесу ли га оставили, шта је било након атентата, јесу ли вам причали те детаље, пошто помињете за длаке, за ћебе, да ли су вам ти детаљи познати?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хајде колега, поставили сте питање, не причајте.

Адвокат Александар Зарић: Питао сам га да ли му је познато шта су урадили са бензином, да ли су бензин однели са собом.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није ми познато.

Адвокат Александар Зарић: Рекли сте да је Милан Јуришић користио неки мали ауто за паркинг. Да ли вам је познато који ауто је користио и где се паркирао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја мислим да је био у питању “рено клио”, мали ауто, али нисам сигуран. Немојте да ме држите за реч.

Адвокат Александар Зарић: А где се паркирао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Испред улаза онде на паркингу, да заузме место, да не би неко други дошао да се паркира ту, када Влада Будала дође да не би кружио са “пасатом”, него одмах да уђе, а Јура да изађе са паркинга.

Адвокат Александар Зарић: Да ли вам је познато где је тај “рено клио”, шта је са њим било?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Александар Зарић: Реците ми у Мељаку када сте били, рекли сте каква је била комуникација, да вас је звао са фиксног телефона, да ли сте имали са собом неке мобилне телефоне које нисте користили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Покојни Душан је имао пар мобилних телефона у торбици.

Адвокат Александар Зарић: Јесу ли ти телефони остали тамо на лицу места, јесте ли ви имали неки са собом када сте побегли?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам, имао сам један мобилни телефон, али нисам га користио, нити је Душан користио неки од тих телефона, никада није их ни палио, него је само један једини пут користио фиксни телефон.

Адвокат Александар Зарић: А да ли је раније користио те мобилне телефоне које је имао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Раније је користио. За један сам сигуран да је користио са једном девојком са којом се чуо и тај је телефон користио.

Адвокат Александар Зарић: Тај је користио. Овде сте навели, на страни 58 транскрипта први дан, да нисте имали потерницу у тренутку када сте

ухапшени у Грчкој. Можете ли мало да нам појасните како то нисте имали потерницу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам. То сам разговарао са њиховом тајном полицијом. Они су рекли да није било у плану да ме воде у суд због безбедности, због свега, али да имам проблем неки са потерницом, да морају да ме приведу због илегалног уласка у Републику Грчку.

Адвокат Александар Зарић: Како мислите нисте имали, имали сте проблема са потерницом. Да ли је постојала потерница за вама од стране Србије?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колега, то се може видети из списа нашег предмета, када је тражено да се накнадно доставе документа ради расписивања потернице и немате разлога да то питате.

Адвокат Александар Зарић: А када је расписана потерница за вама?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Погледајте ви у списе. Немојте питати сведока сарадника.

Адвокат Александар Зарић: Он је овде изјавио да је тек неколико дана након хапшења стигла та потерница.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Тако је.

Адвокат Александар Зарић: Ја то нисам знао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Погледајте мало у списе.

Адвокат Александар Зарић: Колега вас је питао за Биљану Кајганић да је дошла и да вам је рекла – да не будете сведок сарадник.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Адвокат Александар Зарић: Зашто вам је она рекла да не будете сведок сарадник? Да ли сте ви имали неки план већ тада да тражите, да имате статус сведока или?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Ја са њом нисам разговарао на ту тему. Разговарао сам о нечем другом, што сам објаснио. А разлог због чега ми је рекла да не смем да будем сведок сарадник је да морам да говорим истину.

Адвокат Александар Зарић: Да говорите истину? На страни 54 транскрипта, први дан, када сте питали колико је пара она вама узела, 70.000 и тако даље, она вам је одговорила: па морам да плаћам, Дејане, ти не знаш да је теби живот угрожен, да те јури Чуме, да људи траже паре. И ви сте онда на то одговорили: ја кажем – ако су ми другови, они неће тражити паре за мене, Биљана.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Адвокат Александар Зарић: На које другове сте то мислили и зашто би ви некоме давали паре?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја нисам никоме ни давао паре него је то она говорила да морам да јој дам још пара, да мора да плаћа те људе који њу информишу за неке људе у Босни који мене јуре да убију. Ја сам јој рекао: Биљана, ако су ти људи моји другови, они неће тражити паре за мене.

Адвокат Александар Зарић: Је ли ви познајете те људе одраније?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Није ми ни спомињала уопште.

Адвокат Александар Зарић: Па како можете да кажете да су вам другови?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи, то нису другови чим ми траже паре, значи мени не мисле добро.

Адвокат Александар Зарић: Још једно питање имам. Ви сте својевремено овде, док је покојни Вукојевић сведочио, питали сте га једно питање, да ли сте ви нешто изнели из Шилерове?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. Да ли сам изнео нешто из Шилерове. То сам исто објаснио председници.

Адвокат Александар Зарић: Шта сте изнели?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Објаснио је.

Адвокат Александар Зарић: Шта?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Даље. Нећемо понављати сада.

Адвокат Александар Зарић: И где сте однели то што сте изнели из Шилерове?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам рекао да ја ништа нисам изнео из Шилерове.

Адвокат Александар Зарић: Да ли вам је познато где је Вукојевић однео то што је изнео из Шилерове?

Председник већа, судија Ната Месаровић: И то је објаснио.

Адвокат Александар Зарић: Имам још једно питање. Да ли је Шилерова била снимана од стране неких других служби у овој земљи, значи да ли је надзирана? Да ли вам је то познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није ми познато и први пут чујем.

Адвокат Александар Зарић: Хвала. Немам више питања.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Право на питања има бранилац окривљеног Сретка Калинића, адвокат Александар Ђорђевић.

Адвокат Александар Ђорђевић: Судија, ја сам, као што вам је познато, сведоку био бранилац по службеној дужности. Имам нека питања за њега наравно, али нису ни из каквих сазнања у вези припремања одбране, тако да само генерално, да ли ми дозвољавате питања?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Дозволићу вам ако сведок сарадник каже да са вама о томе није разговарао.

Адвокат Александар Ђорђевић: Може. Ако буде рекао да је разговарао, нека каже да је разговарао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Изволите.

Адвокат Александар Ђорђевић: Прво ме интересује, пошто у томе наравно нисам учествовао, како је он постао сведок сарадник, када је причао, са ким је причао и уопште та процедура како је он добио статус сведока сарадника.

Председник већа, судија Ната Месаровић: По закону.

Адвокат Александар Ђорђевић: Добро. Да ли може да објасни мало, пошто је мало ишло то теже, чини ми се.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нећемо дозволити то питање. Мало га преформулишите, колега.

Адвокат Александар Ђорђевић: Да га преформулишем?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па преформулишите га зато што се зна, законом је прописана процедура како се постаје сведок сарадник. Пише тачно у закону како јавни тужилац предлаже, како обавља разговор, предлаже већу, веће држи седницу нејавну.

Адвокат Александар Ђорђевић: Све ми је то јасно, али у оквиру тога, колико је пута причао са јавним тужиоцем, којом приликом, колико пута је имао нејавну седницу, када се виђао, где се виђао, ето то ме интересује.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Две смо имали нејавне седнице, је ли тако било?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А за разговоре са тужиоцем, то је њихова ствар. Добили су по одобрењу већа, то смо уписали датуме.

Адвокат Александар Ђорђевић: Добро. Судија, видим не иде нешто са овим питањем. Нема везе.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па, мало другачије сте морали то да формулишете.

Адвокат Александар Ђорђевић: Не бих могао никако.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хајте даље, можда ћете мени дати шлагворт да ја питам.

Адвокат Александар Ђорђевић: Каквим питањем? Нема проблема. Око тога само то. Ништа даље око тог статуса сведока не бих га даље питао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Позната је ствар да први пут након једне седнице није добио статус сведока и да је Врховни суд укинуо то решење овог већа. То је познато. То знају сви који учествују у овом поступку.

Адвокат Александар Ђорђевић: Јесте, али је после тога опет имао нејавну седницу. Да ли је опет разговарао са тужиоцем, да ли је прво тужилац, па нејавна седница?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте.

Адвокат Александар Ђорђевић: Добро. Хвала вам. Следеће питање: пошто се сведок детаљно изјашњавао о људима, местима, догађајима пре и после политичког убиства премијера, како је рекао, мислим да је то било физичко убиство, али вероватно је мислио да је мотив био политички, интересује ме, по његовим сазнањима, ко је од људи из политичког живота, а са којима је Душан Спасојевић био у контакту, имао највише користи после убиства премијера.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како мислите највише користи?

Адвокат Александар Ђорђевић: Ко је политички профитирао од политичара после убиства премијера а био је у контакту са Душаном Спасојевићем?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па, видели сте, данас, ових дана сведок сарадник се изјаснио и поменуо је људе из политике који су имали контакт са њим, у ствари он је изнео као сазнање да је имао знања о томе Небојша Човић, да је имао неких разговора са др Војиславом Шешељом и да је имао контакта са Микелићем, али он није политичар, је ли тако?

Адвокат Александар Ђорђевић: Може ли да одговори, не може да одговори, зна – не зна?

Председник већа, судија Ната Месаровић: И помињао је Чедомира Јовановића у неким другим причама.

Адвокат Александар Ђорђевић: Чедомира Јовановића можда, не знам ја, нећу ја да сугеришем одговор.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је неко од тих људи, јесте ли пратили ви нашу политичку сцену?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Александар Ђорђевић: Добро.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када се буде бавио анализом политичке ситуације у Србији и постане сличан овим...

Адвокат Александар Ђорђевић: Судија, сведок је рекао да је то било политичко убиство. Ја се са тим не слажем. Значи, он има неку политичку свест о томе. Само у односу на то ја постављам то питање, ништа друго и с обзиром да је он помињао неке политичаре, нисам ја. Значи само то. Ништа. Можда човек има сазнања, можда нема. Ништа ја не кажем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Адвокат Александар Ђорђевић: Судија, идемо даље. На то је делимично одговорио, али није било јасно, ви забраните ако мислите, интересује ме ово око Мељака, у моменту када они искачу кроз прозор и он и Душан Спасојевић, како сам данас чуо, иду ка тој шупи, а Миле Луковић иде ка воћњаку. Зашто се они раздвајају?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нико се од нас није раздвајао. Када је покојни Миле Луковић Кум остао да затвори шалоне, ја и покојни Душан смо кренули према тој гаражи, према огради. Он је остао да затвори шалоне и кренуо је лево. Због чега је кренуо, ја не знам.

Адвокат Александар Ђорђевић: Да ли је Миле Луковић Кум био наоружан?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Александар Ђорђевић: А да ли је био наоружан Душан Спасојевић и шта је имао од оружја?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. Био је наоружан. Имао је пиштољ.

Адвокат Александар Ђорђевић: Да ли знате можда да ли је имао више оквира, један оквир, колико је метака имао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисам видео да ли је имао још неки оквир.

Адвокат Александар Ђорђевић: Не знате ни у том једном пиштољу колико је имао метака?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Александар Ђорђевић: Добро. Сада бих отишао до хале "Лимес".

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само мало. Да ли сте се ви унапред договорили то када сте искакали кроз прозор, где ћете да идете? Није постојао никакав план?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Никакав план није постојао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте се договорали да се не раздвајате у том одласку?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Ништа нисмо разговарали да неко иде, значи били смо само да идемо заједно, а нисмо знали ни где, ни како.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Хвала. Наставите.

Адвокат Александар Ђорђевић: Хвала, судија. Следеће питање, читао сам пажљиво транскрипт, то је 110. страна транскрипта од четвртка и после 37-38. страна овога од петка, нисам схватио да ли је он, када је возио тај камион, знао у ком је возилу премијер или није знао, а следеће питање: ако је знао, како је препознао то возило?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Рекао је то. Објаснио је.

Адвокат Александар Ђорђевић: Нисам баш сигуран. Он је рекао нешто већи ауто, мањи ауто. Који је већи од кога. У ком је био, значи ја то стварно нисам схватио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Рекао је да разликује блиндиран ауто од других аутомобила, колико се ја сећам. Изволите, ако можете појасните.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. Пре него што је покојни премијер изашао на аутопут, ја сам имао написано у ком се возилу вози покојни премијер и речено ми је да вози се у БМВ-у том и том, да је ауто блиндиран и због тога сам знао да се премијер налази у том аутомобилу.

Адвокат Александар Ђорђевић: Како ви препознајете који ауто је блиндиран, који није?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја ауто познајем јер сам возио блиндиран ауто и возио сам се у њима. Прво видим ауто, види се тачно да је тежи ауто, да лежи доле на земљи, и по стаклима се види.

Адвокат Александар Ђорђевић: Потпуно се слажем са вама, али колико тога ви можете да видите при брзини, пошто сте рекли да је та колона ишла јако брзо, шта од свега тога ви можете да приметите када вам се та колона приближава?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колега, па он је одговорио, видео је па видео. Сада шта ћемо, како он види то је његова ствар, његова пажња.

Адвокат Александар Ђорђевић: Добро, судија. Следеће питање: да ли се по сазнањима те групе земунске којој је он припадао каже, да ли се нешто променило у обезбеђењу премијера пре и после смене Андрије Савића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Ми нисмо имали тих сазнања да се нешто мењало. Знали смо да је све остало исто, поготово што нам је рекао Бранко да је остало исто и после “Лимеса” и да се ништа не мења.

Адвокат Александар Ђорђевић: Ако се ништа није мењало, зашто су им тек после смене требала та нека сазнања и шта им је то требало, а да им није било познато док је Андрија Савић био начелник ресора?

Председник већа, судија Ната Месаровић: На каква сазнања мислите?

Адвокат Александар Ђорђевић: Па уопште око обезбеђења премијера, која возила вози, где вози, где се креће, куда иде, пошто је то, изгледа, исто и пре и после када, да тако кажем, земунска група има утицаја на државну безбедност и тако даље.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Везано за одлуку када ће се извршити тај атентат на премијера, тако је сведок говорио.

Адвокат Александар Ђорђевић: Није то рекао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То произлази из његовог излагања. Зна се када је дошао Андрија Савић на то место.

Адвокат Александар Ђорђевић: Не када је дошао, када је отишао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па и када је отишао. Конкретно поставите питање.

Адвокат Александар Ђорђевић: Конкретно питање: зашто се одједанпут интересује за обезбеђење тек када одлази Андрија Савић, када долази Милићевић или ко већ долази, а ништа се није променило у структури тог обезбеђења ни персонално, ни функционално у понашању премијера нити ништа.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је неко проверавао уопште да ли се нешто мењало?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нико није ни проверавао и ја не знам одакле сазнања да смо се ми распитивали пре тога за обезбеђење. Једини контакти које је имао, то је имао Милорад Улемек са браћом, пошто су они њега питали, саветовали се шта да раде.

Адвокат Александар Ђорђевић: Ово су питања везана за Безаревића, јер ме замолио колега Грбовић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А што, ту је Грбовић, колега.

Адвокат Александар Ђорђевић: Не, ово су ипак мало, да тако кажем нека у нашем договору, али дозволићете ми да поставим питања.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имате више неких предзнања од колеге Грбовића?

Адвокат Александар Ђорђевић: Наравно. Интересује ме, ако се добро сећам, да је Влада Јапанац, чини ми се, говорио о Бургијама и да је он давао дрогу итд. људима из обезбеђења премијера. Интересује ме зашто онда нису преко Владе Јапанаца или преко неког другог пробали да дођу до обезбеђења, зашто су ишли преко Безаревића, који уопште није ни радио у обезбеђењу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одговорите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Већ у то време Влада Јапанац и покојни Душан Спасојевић више нису били добри. То када је Влада Јапанац причао, како ви кажете, о Бургијама, тако сам их ја звао, то је било много пре 2003. године а у време када смо ми решили да убијемо покојног премијера, покојни Душан Спасојевић и Влада Јапанац више нису ни били у добрим односима.

Адвокат Александар Ђорђевић: А да ли сте имали сазнање да се у самом обезбеђењу премијера налази припадник ЈСО-а?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, причало се о томе да не само један, чини ми се двојица да су некада били у ЈСО и да су остали да раде код премијера.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете ли да нам кажете имена?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Александар Ђорђевић: Пошто се сведок изјашњавао да је читао списе предмета, очигледно да и јесте и да је од првог дана био упознат.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па добро, имао је статус окривљеног.

Адвокат Александар Ђорђевић: Наравно. Интересују ме само његова сазнања, да ли се може веровати телохранитељима покојног премијера?

Председник већа, судија Ната Месаровић: То тражите суд. Забрањује се одговор на ово питање. То ћемо ценити коме ћемо веровати. То ће суд да ради а не сведоци.

Адвокат Александар Ђорђевић: Рече да је Рајко Наранџић његов кум и да је радио у Одсеку за моторна возила у 29. новембру. На којем месту је радио Рајко Наранџић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Шеф моторних возила.

Адвокат Александар Ђорђевић: А супруга где му је радила?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У привредном криминалу.

Адвокат Александар Ђорђевић: Хвала, немам више.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Право на питање има бранилац окривљеног Душана Крсмановића.

Адвокат Марко Вукша: Немам питања. Хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Бранилац окривљеног Саше Пејаковића, адвокат Крсто Бобот.

Адвокат Крсто Бобот: Ја бих прво кренуо са питањима везаним за догађаје код хале “Лимес”, или хале Арена, она се тако зове али у овом поступку се зове “Лимес” од почетка па нека буде “Лимес”. Прво питање за сведока сарадника је: пре тог догађаја колико се пута он видео са Жељком Тојагом? Нисам то најбоље схватио из транскрипта и зато питам.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рекао сам, објаснио сам.

Адвокат Крсто Бобот: Једном или два пута?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Када се покојни премијер враћао са Копаоника и дан пре него што ће покојни премијер да иде за Бањалуку.

Адвокат Крсто Бобот: Да ли се оба пута видео на истом месту или у стану тзв. десетки или не?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У десетки.

Адвокат Крсто Бобот: Значи, приликом овог другог сусрета у том стану, када је постигнут договор како ће се сутра све то одигравати, да ли су се они разишли после договора, учесници тог договора или су сви остали у стану до сутра ујутру?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, ја и Симовић Милош смо напустили стан и отишли смо у стан на Бановом брду. После договореног задатка ко је од нас и шта имао да ради, тај стан смо напустили.

Адвокат Крсто Бобот: После тог састанка, да ли је он икада видео Жељка Тојагу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Крсто Бобот: Да ли је сутрадан на договорено место кренуо из тог стана са Бановог брда?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. Изашли смо ујутру у 7 сати на договорено место испред Сава центра и ту смо чекали даље.

Адвокат Крсто Бобот: Да ли сам схватио да је то заједно са Симовићем, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. То вече ја сам спавао и са Милошем Симовићем, са Ацом Симовићем и Владом Милисављевићем.

Адвокат Крсто Бобот: Моје следеће питање је везано за тај договор који је био, како каже, онако конкретан. Он је објаснио како је било договорено кретање, ко ће ићи левом траком, ко средњом, ко жутом траком, какав је био договор у погледу раздаљине, да ли су они требали да иду паралелно један

поред другог или да буде некаква разлика у даљини између тих возила, између камиона којим је управљао сведок сарадник, између камиона којим је управљао Симовић и Јуришић, овог “голфа”?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ми смо кренули сви заједно, ишли средњом траком аутопута и договор је био да ја не улазим одмах у леву саобраћајну траку, да не бих правио гужву, колону других возила и у договорено време, пре него где је требало да се пуца на покојног премијера, тада да скренем у леву саобраћајну траку, Милош Симовић да остане средњом да вози а Милан Јуришић да вози жутом, зауставном траком.

Адвокат Крсто Бобот: То разумем. Да ли је био договор да они, сад да покажем сликовито, иду паралелно један поред другог у тим тракама или да буде неки размакнути распоред?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. Значи, као што сам рекао, тих стотинак метара пред надвожњак, где је било договорено да отприлике зауставимо, тачније да успоримо ту колону, да сви идемо један поред другог, сва тројица.

Адвокат Крсто Бобот: Значи паралелно, један поред другог?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Крсто Бобот: Још једно питање у вези тог договора и детаља договора, ако ја нисам добро схватио транскрипт, онда нека ми председник већа забрани питање. Какав је био договор, где су требали зољаша да се налазе, на узвишењу са десне или са леве стране, гледано у смеру аеродрома?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Где сам ја излазио да гледам на том брду где смо договорили, то је са десне стране када идемо према аеродрому.

Адвокат Крсто Бобот: Моје следеће питање је, каже да је видео прашину иза себе у ретровизору, како он објашњава ту прашину, од чега та прашина?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Објаснио је.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Објаснио сам.

Адвокат Крсто Бобот: Па мислим, није земљани пут, то је ипак аутопут.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Неко од ваших колега је то питао јуче, два, три пута, мислим да је Прелевић питао то око те прашине.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Објаснићу вам поново. Та прашина, по мени је, од неког кочења мало, али више од точкава који су, малтене аутомобил је већ почео да гребе неких, по мени, два сантиметра, они су прошли поред банке да не би ударили у банку. Значи, прашина је од тих точкава који су захватили више земљани део од аутопута.

Адвокат Крсто Бобот: Моје следеће питање. Сведок сарадник је рекао да се он уплашио да ће доћи до контакта и да је он онда померио камион у десну страну да би то возило у коме је био премијер, како каже сведок сарадник, јер га је препознао да је блиндирано, могло да прође са леве стране. Нисам схватио од чега се уплашио сведок сарадник. Да ли се уплашио од самог судара или се уплашио од даљег развоја догађаја, шта га је то толико уплашило?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Уплашило ме то јер сам гледао у ретровизор и видео сам да, ако се не будем склонио, да ће аутомобил са покојним премијером сигурно да удари у камиончић који сам ја возио и то је био тај страх, због чега сам се ја померио у десну страну.

Адвокат Крсто Бобот: Из тога следи моје следеће питање: шта би се десило да је возило у коме је био премијер ударило отпозади у камион којим је управљао сведок сарадник?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Вероватно би ме убило, пошто тај камиончић који сам ја возио, не знам колико је тежак, можда је тежи мало од комбија, а блиндирано возило зна се колико је тешко и шта би се десило са мном.

Адвокат Крсто Бобот: Моје следеће питање. Зар се не би управо догодило да се возило премијера заустави ударцем у камион, зар не би управо то и била поента, да се заустави колона у којој је премијер да би могло да се гађа?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, али није била поента да ја ударим у возило покојног премијера, него само да их успорим.

Адвокат Крсто Бобот: Добро. Значи, рекли сте да је био договор да сва тројица идете средњом траком и да онда непосредно пре тог места ви пређете у леву траку а да овај “голф” пређе у жуту траку, да ово возило, други камион, остане у средњој траци и да идете паралелно један поред другог. Ви сте гледали у ретровизор а рекли сте да нисте видели Симовића са камионом. Да ли сте га ви уопште видели, он није био иза вас, јесте ли ви сами били на аутопуту, шта се то десило, то ми је остало нејасно.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисам обраћао пажњу, пошто сам био усмерен на леви ретровизор да гледам када ће да се приближи колона, да скренем и да обавим свој задатак, у десни ретровизор нисам ни гледао. Знао само да је Милош Симовић кренуо такође за мном на аутопут и да ме тек прошао после, када ме је малтене и зауставило обезбеђење покојног премијера, да је он прошао са својим камионом.

Адвокат Крсто Бобот: Сад исправите ме ако грешим. Ако идете средњом траком аутопута и возите камиончић, гледате у леви ретровизор, да ли ви са тим левим ретровизором можете да видите возило иза себе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам рекао да нисам обраћао пажњу на Милоша Симовића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли био он уопште иза вас када сте напустили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, када смо излазили са паркинга.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када сте га видели последњи пут?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Када смо излазили са паркинга и када смо се укључили на аутопут на почетку он је био за мном.

Председник већа, судија Ната Месаровић: На аутопуту?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: На аутопуту, да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А колико је то далеко од места?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Неких два километра отприлике има до места где је требало да се гађа.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Видите га у моменту када се укључује на аутопут?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А касније, да ли га видите уопште иза себе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Касније нисам уопште обраћао пажњу на њега.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И видите га онда када сте се ви зауставили, он пролази поред вас.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Он је прошао са “тамићем”.

Адвокат Крсто Бобот: Рекао је да после вечери пре догађаја код “Лимеса” није више видео Жељка Тојагу. Да ли је тог дана ујутру у 8, када су се нашли, кад креће акција, добио од некога вест, путем специјале, телефона, усмено, било како, да ли је имао информацију да се Жељко Тојага уопште налази у близини хале “Лимес”?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Пошто је Милош Симовић био у контакту са покојним Милетом Луковићем Кумом, имали су везу, питао је како су дошли, како је, шта; он је рекао да је ту Жељко Тојага, Звездан

Јовановић и ови да дају подршку. Ја га нисам видео очима али сам знао преко станице да је и он присутан ту.

Адвокат Крсто Бобот: Да ли сте ви имали некакав непосредни контакт преко станице или преко телефона са Жељком Тојагом?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Крсто Бобот: Када су вас зауставили, ви сте имали, исправите ме ако грешим, укупно три телефона код себе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Крсто Бобот: Колико телефона сте бацили или сте само картице бацали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Картице.

Адвокат Крсто Бобот: Само картице. Колико картица сте бацили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Две картице.

Адвокат Крсто Бобот: Једна је остала, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Крсто Бобот: Путем које сте после комуницирали са овим својим пријатељем.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, са пријатељем и са Симовићем.

Адвокат Крсто Бобот: Зораном Матићем, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Адвокат Крсто Бобот: Тај пријатељ ваш Зоран Матић, је ли он у животу, има ли неку адресу пребивалишта?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У Сурчину.

Адвокат Крсто Бобот: Судија, ја ћу сада поставити једно питање а ви одлучите да ли је дозвољено, али просто ми се намеће а не бих то стављао као процесни предлог да не бисмо то остављали за касније. Питање ћу формулисати овако. Како сведок сарадник тумачи, коментарише чињеницу да се искази људи који су били у обезбеђењу премијера у битноме разликују у опису догађаја код "Лимеса" у односу на оно што је он овде пред овим већем испричао и то у погледу две битне чињенице. Прво, у погледу скретања камиона, где они тврде да је камион нагло скренуо из десна у лево и тиме покушао да пресече пут а сведок сарадник тврди да је он померио камион слева надесно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта треба он да протумачи?

Адвокат Крсто Бобот: Како се изјашњава на чињеницу да сви из обезбеђења премијера који су били у пратњи причају да није било тако.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. То ћете ставити као примедбу.

Адвокат Крсто Бобот: Добро. То ћу онда ја формулисати после као процесни предлог да се то предочи од стране већа и да се евентуално изврши суочење на ту околност и на околност да ли је имао документа код себе или није.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Мислите лична документа или нека друга?

Адвокат Крсто Бобот: Возачку дозволу. Сведок сарадник је рекао да је имао возачку дозволу код себе.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја имам у оном предмету који је вођен пред општинским судом.

Адвокат Крсто Бобот: Добро. Ти списи, колико ја схватам, процесно не могу више да се користе, пошто он више нема статус окривљеног а те исказе је давао као осумњичени, окривљени и не сме да му се предочи.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нећемо предочавати исказ али да имамо просто сазнање шта је имао код себе.

Адвокат Крсто Бобот: Али Веруовић, сведок који га је претресао, тврди да није имао никаква документа код себе, зато то истичем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сведок сарадник каже да га Веруовић није ни претресао него ставио руку на раме.

Адвокат Крсто Бобот: Јесте, и да је јавио да сведок сарадник нема никаква документа код себе, то је разлика. Моје следеће питање, судија, везано је за однос између покојног Спасојевића и сведока сарадника Љубише Бухе, званог Чуме. Ту се сведок доста детаљно изјашњавао, ја не бих цитирао, постављам питање: до 2001. године, док сведок сарадник тврди да су они били једно исто, да ли је постојао некакав хијерархијски однос између покојног Спасојевића и Љубише Бухе Чумета, ако јесте ко је био, да кажем, виши у хијерархији или су евентуално њих двојица били једнаки у хијерархији. Значи, ако су они били једно, да ли је постојао некакав шеф, газда тог једног до 2001. године?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја мислим да је он на то питање одговорио, колега, објашњавао и описивао то.

Адвокат Крсто Бобот: Он је објашњавао њихово пријатељство и како су почели и како их је Чуме помагао итд. То је врло битно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Објашњавао је и постојање тих, то смо сви схватили.

Адвокат Крсто Бобот: Ради процесних и неких других питања.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Објашњавао је он тај њихов однос и да ту није било хијерархије, да су ови били мали почетници из земунског клана, којима је он нешто давао итд., па су се после осамосталили а да Чуме није са њима тада ништа радио него их је подучио, отприлике тако нешто, а не хијерархијски однос. Објашњавао је о тим групама и о томе када постаје Спасојевић, у почетку како није ни била то нека организована група и када постаје група и када добија заштиту. То је све објаснио.

Адвокат Крсто Бобот: Добро. То није била сврха мог питања али ако ви сматрате да је одговорио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ви хоћете нешто погрешно да тумачите што сведок сарадник није рекао.

Адвокат Крсто Бобот: Не, ја нећу ништа да тумачим што је он рекао, ја само постављам питање. Ако су били једно до 2001. године, ко је био главни у тој организацији, да ли Спасојевић или Чуме, само то хоћу да питам. Је ли не дозвољавате то питање?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не дозвољавам то питање.

Адвокат Крсто Бобот: Моје следеће питање за сведока сарадника: када се упознавао са списима, да ли је прочитао исказ окривљеног Крсмановић Душана?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам, прочитао сам све, не само његове, него све учеснике у овом кривичном поступку.

Адвокат Крсто Бобот: Ту ћу ставити тачку, нећу даље око тога. Сада једно питање.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Тај предлог имамо одраније али добро.

Адвокат Крсто Бобот: Једно питање везано за Чедомира Јовановића. Сведок сарадник је рекао да је он помогао да покојни Спасојевић добије обезбеђење из ЈСО-а. Везано за окривљеног Пејаковић Сашу, да ли је сведоку сараднику нешто познато, да ли је приликом те помоћи евентуално Пејаковић дошао да обезбеђује покојног Спасојевић Душана?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја знам само да је Пејаковић дошао да ради код покојног Душана Спасојевића по његовом изласку из притвора. Пејаковић ништа није причао мени ни покојном Душану.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је Спасојевић нешто причао о томе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, Спасојевић јесте, да је обезбеђење добио на ургенцију Чедомира Јовановића.

Адвокат Крсто Бобот: Да ли је сведоку сараднику можда познато кога је Пејаковић Саша обезбеђивао пре него што је дошао да обезбеђује покојног Душана Спасојевића.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, познато ми је. Ја сам га виђао, обезбеђивао је Чедомира Јовановића.

Адвокат Крсто Бобот: Сад још неколико питања и завршавам. Сведок сарадник је рекао да је он два пута одлазио у Батајницу до куће Војислава Шешеља. Моје прво питање је: да ли је он видео ко је евентуално улазио у кућу Војислава Шешеља?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Ја сам видео. Покојни Душан Спасојевић, Градиша Катић, ја сам лично њих видео да улазе у кућу Војислава Шешеља.

Адвокат Крсто Бобот: Пошто је сведок сарадник рекао да он није улазио, није присуствовао тим разговорима, да ли може да нам објасни која је његова улога ту била? Је ли ту нешто обезбеђивао Спасојевића?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Рекао је да их је довезао.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, довезао сам их са блиндром “пежоом”.

Адвокат Крсто Бобот: Значи његова улога – био је возач, ако сам добро схватио.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што обезбеђење покојног Душана није хтело да прилази кући Војислава Шешеља, него су они остали даље у некој другој, трећој улици и онда сам ја довезао Душана са “пежоом”.

Адвокат Крсто Бобот: Сведок сарадник се већ изјашњавао да о садржини тих разговора он има сазнања само посредно, од покојног Душана Спасојевића.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: И Градише Катића.

Адвокат Крсто Бобот: И Градише Катића, да. Још једно само питање везано за ту тему: сведок сарадник је говорио како је добио информације од покојног Душана Спасојевића и Градише Катића да су они разговарали са Шешељом у смислу да Шешељ преузме власт након убиства премијера итд., међутим Шешељ...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па није баш тако рекао сведок сарадник, али ево, одговориће на питање. Није тако рекао. Није у том смислу био разговор да Шешељ преузме власт, он није тако рекао.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да ће он да помогне.

Адвокат Крсто Бобот: Да ће да помогне нешто, шта, не разумем како ће да помогне.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Није тако речено.

Адвокат Крсто Бобот: Добро. Није то сврха мог питања, моје питање је како сведок сарадник тумачи, објашњава чињеницу да је после свих тих разговора Војислав Шешељ одлучио да оде у Хаг и да се преда добровољно. Па знате шта колега, слушали смо и са стране пуномоћника различита питања у смислу тумачења, објашњења итд.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имате ли ви какво објашњење?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Само је коментарисао како неће да га послуша Војислав Шешељ и да ће да иде у Хаг.

Адвокат Крсто Бобот: Немам више питања. Хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Право на питање има бранилац окривљеног Бранислава Безаревића, адвокат Жељко Грбовић.

Адвокат Жељко Грбовић: Да ли дозвољавате непосредно или преко вас?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Непосредно.

Адвокат Жељко Грбовић: Господине Миленковићу, ви сте рекли да сте Бранислава Безаревића упознали преко покојног Зорана Вукојевића, негде

месеца фебруара. Да ли вам је покојни Спасојевић причао о Браниславу Безаревићу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, причао је мени а Бранка Безаревића нисам упознао у фебруару месецу, познавао сам га и раније. Виђао сам га када је дошао на увиђај, када смо се ја и Буха Новак слупали са једним колима али никакве контакте тада нисмо имали са њиме, а покојни Душан...

Председник већа, судија Ната Месаровић: То је на оном путу тамо, је ли?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У Сурчину. А покојни Душан Спасојевић је причао за њега да је то будала једна, да воли паре, пошто га је познавао још док је вероватно радио у станици полиције у Земуну.

Адвокат Жељко Грбовић: Рекли сте да Бранислав Безаревић много воли паре из приче покојног Душана Спасојевића и да можда лаже. Послао је вас да ви проверите да ли се сведок сарадник Љубиша Буха налази у Зуцама. Објасните ми, ако лаже и говори неистину, зашто проверавате опет Безаревића. Имате ли мотив за то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, имам. Пошто је Душан тада реаговао на све информације које је добијао од било ког где се Буха налази, реаговао је и на то и на предлог Вукојевића такође који је исто рекао да Бранко воли много паре и да је спреман да уради све за паре.

Адвокат Жељко Грбовић: Колико сте му обећали, ако је права информација да се Љубиша Буха налази у Зуцама?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је била прича око 500.000 евра али није било директно тачно 500, милион, пошто су се ту велике цифре радиле око Љубише Бухе, 100.000, 200.000, 500.000, то је била та цифра коју је у ствари Вук причао. Он је потенцирао пар пута али је Вук рекао да се он не секира, само да заврши то и да ће бити дебело награђен.

Адвокат Жељко Грбовић: Да ли сте за обављене услуге унапред плаћали, не ви него ваш друг, покојни Душан Спасојевић?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Он је био у контакту са Безаревићем.

Адвокат Жељко Грбовић: Отишао је лично да се договори на станици, по причи овог сведока, у шта ја сумњам, је ли истина то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је, на железничкој станици.

Адвокат Жељко Грбовић: Где се то дешавало тачно?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: На аутобуској станици где стаје аутобус 601 тада смо дошли ја и покојни Вукојевић, он је сео код нас у ауто, сео је позади и разговарали су њих двоје. Ја ништа нисам нити причао нити коментарисао са Бранком тај наш контакт што се тиче Чумета.

Адвокат Жељко Грбовић: Ви идете, по вашем исказу са претходног главног претреса, у Зуце и чека вас неки човек. Долазите и видите да у Зуцама никога нема. Да ли сте сматрали да сте преварени?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Чекајте, није он рекао да их чека неки човек, објаснио је да је тада упознао Веселина Лечића и да је он ишао са њима у Зуце.

Адвокат Жељко Грбовић: Да ли сте сматрали да сте преварени и информацију јесте ли пренели покојном Душану Спасојевићу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, нисмо сматрали да смо преварени јер је и даље било прича, у међувремену су стизале информације да је он у Макишу. Значи, није било да је он испалио намерно јер смо знали да Безаревић нити сме, знао је ко је све са киме, ко је Душан, с киме се покојни Душан дружи, тако да нити је смео да иде са неком информацијом да би нас слагао.

Адвокат Жељко Грбовић: Да ли имате сазнања у том периоду где се налазио сведок сарадник Љубиша Буха?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Било је више прича. Свако ко год је хтео да учини покојном Душану Спасојевићу долазио је са много прича, у Чешкој, Словачкој. Било је много, много информација које су стизале.

Адвокат Жељко Грбовић: Рекли сте да је премијер праћен са повратка када се враћао са Копаоника, у Бубањ потоку, да ли је Безаревић био укључен у то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Бранко није био укључен у то када се покојни премијер враћао са Копаоника.

Адвокат Жељко Грбовић: Рекли сте да је приликом повратка, када се покојни премијер др Зоран Ђинђић повредио, из колоне изашла супруга Ружица да купи нешто на пумпи. Да ли сте видели покојног Безаревића у обезбеђењу Ружице Ђинђић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, нисмо видели. Само смо сачекали тај ауто, “пајеро” зелене боје, у коме је била супруга покојног премијера. Стала је на Аутокоманди, изашла је, ми смо наставили даље.

Адвокат Жељко Грбовић: Да ли знате колико је радио Безаревић у обезбеђењу покојне Ружице Ђинђић, имате ли сазнања?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Немам.

Адвокат Жељко Грбовић: Извињавам се, не покојна, извињавам се. Немате сазнања?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па имам сазнања од Вукојевића, покојног сведока сарадника.

Адвокат Жељко Грбовић: Колико је радио, по причи Вукојевића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи није нам рекао колико је радио, само да је радио у обезбеђењу супруге покојног премијера и да повремено иде у извидницу, тачније претходницу, када покојни премијер иде негде, онда њега шаљу прво да се он појави на том месту.

Адвокат Жељко Грбовић: Да ли имате сазнања од неког колико је временски провео Бранислав Безаревић у обезбеђењу покојног др Зорана Ђинђића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Он је рекао у разговору са Вукојевићем да га повремено ангажују у обезбеђењу покојног премијера, да га шаљу као претходницу где треба покојни премијер да се појави. Колико временски, ја не знам.

Адвокат Жељко Грбовић: Рекли сте у транскрипту са претходног главног претреса, цитирам, врло кратко – негде око девет сати...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хајдете, колега, питање.

Адвокат Жељко Грбовић: Кратко, судија. “Негде око девет сати ујутру ништа се није дешавало”.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колега, је ли чујете ви? Само питање молим вас, па ћете му онда рећи – рекли сте другачије или рекли сте овако или онако.

Адвокат Жељко Грбовић: Назвали сте Безаревића тачно у колико сати то јутро, је ли у девет или нешто касније?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рекао сам око девет сати, када се ништа није дешавало ту. Назвао сам Бранка на специјалу коју сам му пре тога дао, јер једино смо ја и он били у контакту. Питао сам га шта има, шта се дешава, је ли сигурно остало све како јесте. Рекао ми је да не бринем, да се ништа не мења.

Адвокат Жељко Грбовић: Рекли сте да је Душан Крсмановић рекао да је видео колону да је кренула. Шта је тачно? Ко вам је рекао, Безаревић, да је колона кренула или Крсмановић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Безаревић ми је рекао да нема промене никакве.

Адвокат Жељко Грбовић: А није вам рекао да је кренула колона?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па није то, колега, рекао, немојте сада да инсистирате на нечему што није.

Адвокат Жељко Грбовић: Где се тада налазио Безаревић?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Објаснио је.

Адвокат Жељко Грбовић: Када сте се чули на телефон, можете ли лоцирати где је тачно био Безаревић?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можемо ми да причамо свако за себе, немојте молим вас, тако можете код куће да разговарате.

Адвокат Жељко Грбовић: Извињавам се.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не можете да се извињавате на такав начин. Лепо вам кажем, није ниједном приликом рекао то што сте ви сада тврдили у тој својој речи. Поставите питање. Никада није ни тврдио да је колона кренула, да је тако речено.

Адвокат Жељко Грбовић: Ево, преформулисаћу питање. Када сте се чули са Браниславом Безаревићем, где вам је рекао да он стоји? Где се налази?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Није то рекао да Безаревић стоји, нити је то био задатак. Забрањује се одговор на то питање. Нити је био он припадник земунског клана у том смислу како ви сада намештате. Изволите.

Адвокат Жељко Грбовић: У том тренутку, где је стајао Крсмановић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Код "Руда".

Председник већа, судија Ната Месаровић: И то је рекао, код "Руда".

Адвокат Жељко Грбовић: Да ли се сећате ваше изјаве коју сте дали после хапшења у МУП-у, наводно осумњичени за саобраћајни прекршај, да нису кола била прописно обележена.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Станите сад. Шта хоћете?

Адвокат Жељко Грбовић: Да ли је тачно да је изјавио да нису кола била прописно обележена?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не можемо разговарати о томе шта је изјавио на лицу места радницима МУП-а или свим осталим лицима, тј. службеним лицима. На те околности га не можемо саслушавати, а посебно не на околности када је имао својство осумњиченог и окривљеног, кад већ има статус сведока сарадника. Изволите.

Адвокат Жељко Грбовић: Да ли се сећате временски да определите, ноћ, дан, двадесетог где сте се видели са Безаревићем? Да ли је била ноћ или дан?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта, кад?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисам вас разумео.

Адвокат Жељко Грбовић: Рекли сте да сте се двадесетог видели са Безаревићем пред "Лимесом", да вам је дао цедуљу са бројевима. Када је то било, у које доба дана?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Дан пре него што је премијер кренуо, поподне већ. Није био мрак, дан је био.

Адвокат Жељко Грбовић: Двадесетог, поподне?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Адвокат Жељко Грбовић: Да ли вам је тада покојни Душан Спасојевић рекао да пазите на Безаревића, нешто ће вам спаковати?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Никада то није рекао. Једино када је тражио разговор, када сам ја изашао из Централног затвора...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Прекините одговор на то питање.

Адвокат Жељко Грбовић: Да ли је тог дана био присутан Вукојевић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Када ми је дао цедуљу?

Адвокат Жељко Грбовић: Тако је.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Како да не, седели смо заједно у том кафићу.

Адвокат Жељко Грбовић: Вукојевић у свом исказу каже – два, три дана пре “Лимеса” смо се видели у кафићу. Шта је тачно?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас, немојте презентовати сведоку сараднику оно што је неко други причао.

Адвокат Жељко Грбовић: Извињавам се. Само да га питам шта је тачно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас, колега, упозоравам вас да не презентујете нешто што може бити спорно и предмет разматрања. Поставите питање, па ако будете имали примедбу, тражићете, имаћете процесних предлога.

Адвокат Жељко Грбовић: Да ли сте се са Безаревићем видели и деветнаестог, два дана пред “Лимес”?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Видели смо се, пар дана смо се виђали пре двадесет првог. У том кафићу сам се исто виђао. Дан пре него што је премијер кренуо, тада сам ја добио од њега цедуље, пошто је прочитао депешу да премијер иде за Бањалуку.

Адвокат Жељко Грбовић: Рекли сте да вам је Безаревић рекао да је депеша стигла на аеродром. Да ли је то тачно?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја то нисам рекао да је депеша стигла на аеродром.

Адвокат Жељко Грбовић: Судија, у транскрипту пише да је он прочитао депешу, тамо је стигла, тачније, која је послата на аеродром. Да ли је то тачно?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па, ви тако не постављајте питање, колега, заиста нема смисла. Ако умете да читате и да тражите смисао, питање нисте поставили тако као што пише у транскрипту.

Адвокат Жељко Грбовић: Добро, сведок није то рекао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па, није рекао то што ви тврдите.

Адвокат Жељко Грбовић: Да ли имате сазнања да је Бранислав Безаревић познавао Милоша Симовића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Ја мислим да их је све познавао.

Адвокат Жељко Грбовић: Да ли имате сазнања да се састајао са Милошем Симовићем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Са Милошем Симовићем, ја мислим да јесте, да су имали један контакт, али то не могу да вам тврдим. Знам само да су били у контакту. Знам само да су имали контакте после мог хапшења и изласка, онда је он био у контакту са Милошем Симовићем.

Адвокат Жељко Грбовић: Да ли вам је то Милош Симовић лично причао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, како да не. Чак је било разговора да се ја једно време опет укључим, јер неки дан, ваљда тај дан се Бранко није нешто јављао, па је било разговора да се ја поново укључим, а онда је Симовић рекао да се чује и да је све у реду и да нема потребе.

Адвокат Жељко Грбовић: Завршавам, још два питања само. Да ли ви, господине Миленковићу, можете објаснити следећу ствар – Миладин Сувајџић каже “три дана са Милошем Симовићем”...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Опет. Молим вас, колега, ја сам рекла да не предочавате исказе сведока сарадника. То ће суд предочавати ако буде потребно.

Адвокат Жељко Грбовић: Да ли имате сазнање да је Сувајџић рекао да постоје неки људи из обезбеђења који дају информације земунском клану?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сведок је рекао да, док је имао статус окривљеног, били су му доступни сви, да кажемо материјали који су се налазили у овом предмету, значи искази и одбране и тако даље. Ви се опет враћате на нешто што тренутно не можете питати. Хајдете даље.

Адвокат Жељко Грбовић: Реците ми да ли поред надимка Багзи имате још неки други надимак.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Жељко Грбовић: Од када датира тај надимак?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Још од основне школе.

Адвокат Жељко Грбовић: Да ли се можете сетити ко вам је то дао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Другари из разреда.

Адвокат Жељко Грбовић: Је ли знате шта то значи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Жељко Грбовић: Хвала. Немам више питања.

Председник већа, судија Ната Месаровић: За реч се јавља бранилац окривљеног Сретка Калинића, адвокат Александар Ђорђевић. Изволите.

Адвокат Александар Ђорђевић: Два чиста, кратка питања. Прво, да ли је колона премијера имала упаљену ротацију и звучну сигнализацију, то није рекао.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Александар Ђорђевић: Шта је рекао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рекао сам да нисам видео на сва три возила, само једно возило је имало ротационо светло.

Адвокат Александар Ђорђевић: И друго питање. Да ли има посредних или непосредних сазнања, пре свега мислим на Душана Спасојевића, пошто видим да су углавном сазнања од њега како је дошло до тога да окружни тужилац, тада Раде Терзић, пошаље обавезно упутство Четвртом суду да га пуне из притвора.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја стварно не разумем. То неко други је требао да пита Радета Терзића.

Адвокат Александар Ђорђевић: Ја се слажем са вама али никако да дођем до тога.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја не знам, пишите кривичну пријаву против оних који не раде свој посао.

Адвокат Александар Ђорђевић: То скупљамо материјал. Ако може само, да ли има таквих сазнања или нема.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте, молим вас. Забрањује се питање.

Адвокат Александар Ђорђевић: Хвала, судија.

Адвокат Живојин Стефановић: Ја бих имао једно додатно питање. У ствари, више да рашчистимо једну ситуацију. Кад је сведок рекао да је годину дана био у Грчкој, да ли је то омашком рекао?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Рекао је до године.

Адвокат Живојин Стефановић: До године. А које године је био Мељак?

Председник већа, судија Ната Месаровић: То је 2003.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Адвокат Живојин Стефановић: А када сте се предали? Тај датум немамо, кад сте се пријавили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам се предао 2004. године, у јуну месецу.

Адвокат Живојин Стефановић: Е, хвала. Нисам знао тај датум.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колегиница Дичић има право на додатно питање.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Неко вас је питао, па ме је подстакло на питање, говорили сте о томе где су паре биле, у тој некој кућици, у ормару и тако. Да ли су паре одношене на неке рачуне у банкама у иностранству?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Колико ја знам, никада није хтео. Имао је у плану да купи неки хотел негде у Швајцарској преко неког

његовог брата, али ја мислим да од тога ништа није урадио, као што је Легија био и предлагао да купе неке хотеле на Копаонику.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Да ли су изношене паре од тих радњи, отмица, ван земље?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Он је нама говорио, поготову када је узимао од Дулета Крсмановића, када га је мучио нешто, не знам из ког разлога тада, да му требају те паре, као да је он његове паре послао у иностранство. То је био разлог да узме од Душана Крсмановића.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Немам више питања.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ми смо за данас исцрпили дневни ред. Остало нам је још да оптужени постављају питања сведоку сараднику и евентуално ако буде било неких процесних предлога за суочење између неких од оптужених и сведока сарадника.

Наставак главног претреса се одлаже за сутра, 28. новембра 2006. године са почетком у 10 часова.

Пошто сам добила обавештење од МУП-а Републике Србије да је лишен слободe Александар Симовић, он је и дао одбрану и саслушан је код истражног судије овога суда пре једно два сата, наредба ће бити издата Управи Округног затвора да за сутра буде доведен Александар Симовић, па ћемо ми претходно завршити ову радњу саслушања сведока сарадника, а након тога ћемо прекинути доказни поступак, узети личне податке и договорити око да ли њему треба рок за припремање одбране, да ли ће дати изјаву или неће. Ето тако, да знате да ће сутра бити у судници и Александар Симовић. Миленковићу, сада ћемо завршити, па сутра у 10 сати ћете наставити, одговараћете на питања оптужених и евентуално ће бити изведена радња суочења између вас и неких од оптужених.

Главни претрес је настављен 28. новембра 2006. године саслушањем сведока сарадника Дејана Миленковића Багзија. Председник већа је констатовао да су на главни претрес приступили: заменик специјалног тужиоца Јован Пријић, пуномоћници породице оштећеног председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића, адвокат Рајко Даниловић и адвокат Срђа Поповић, пуномоћник оштећеног Милана Веруовића адвокат Божо Прелевић, окривљени Милорад Улемек са браниоцем адвокатом Слободаном Миливојевићем, окривљени Звездан Јовановић са браниоцем адвокатом Ненадом Вукасовићем, бранилац окривљених Милоша Симовића и Александра Симовића адвокат Миодраг Рашић и адвокат Желимир Чабрило, бранилац окривљеног Владимира Милисављевића адвокат Драгољуб Ђорђевић, бранилац окривљеног Нинослава Константиновића адвокат Оливера Ђорђевић, бранилац окривљеног Сретка Калинића адвокат Александар Ђорђевић, бранилац окривљеног Милана Јуришића званог Јуре Оливера Ђорђевић по заменичком пуномоћју адвоката Александра Зарића, окривљени Душан Крсмановић са браниоцем адвокатом Марком Вукшом, окривљени Саша Пејаковић са браниоцем адвокатом Крстом Боботом, окривљени Бранислав Безаревић са браниоцем адвокатом Жељком Грбовићем и окривљени Жељко Тојага са браниоцем адвокатом Крстом Боботом.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Наставак главног претреса у кривичном предмету К. П. бр. 5/03 у кривичном поступку против оптуженог Милорада Улемекa и других, по оптужници Округног јавног тужилаштва у Београду – специјалног тужиоца КТС. бр. 2/03 од 21. августа 2003. године.

Главни претрес настављамо доказним поступком.

У доказном поступку настављамо са извођењем процесне радње саслушања сведока сарадника Дејана Миленковића.

Молим вас да уђе сведок сарадник Дејан Миленковић. Изволите, колега.

Адвокат Миодраг Рашић: Председнице већа, молба обојице бранилаца окривљеног Александра Симовића да нам потврдите или искључите информацију да ли је наш брањеник приведен у зграду суда и хоће ли се приводити на главни претрес.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте, приведен је ваш брањеник. Ваш брањеник ће ући у судницу у моменту када завршимо са спровођењем ове радње.

Адвокат Миодраг Рашић: Захваљујем на информацији.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добар дан, Миленковићу. Ми смо јуче завршили. Да ли има неко од бранилаца још да постави неко додатно питање сведоку сараднику?

Не јавља се нико за реч. Имате додатно питање, је ли?

За реч се јавља пуномоћник оштећеног Милана Веруовића, адвокат Божо Прелевић. Изволите.

Адвокат Божо Прелевић: Захваљујем. Имам само два додатна питања. Сведок је говорио коме је земунски клан давао поклоне. Мене интересује да ли је, ван онога што је сведок овде на суђењу рекао, земунски клан још неким политичарима давао поклоне?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да вам кажем, колега, баш такво питање како сте ви поставили за вођење овог поступка нема никакве везе.

Адвокат Божо Прелевић: Добро. Да ли му је познато, да ли су давали некоме другоме од политичара поклоне?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Могу да се дају разноразним пригодним приликама.

Адвокат Божо Прелевић: Ево, ја ћу рећи које. Рећи ћу и ко је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А ви ако, имате за неко конкретно питање поставите, пошто смо то више пута питали сви учесници у овом поступку и има у транскрипту око тога. Сада баш не знам на кога ви мислите конкретно.

Адвокат Божо Прелевић: Ја мислим ван ових што је он набројао. Ви сте питали за неке судије, тужиоце, политичаре.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нисмо ми питали за неке. Ми смо питали за све људе из државних структура, политике, правосуђа, полиције, војске, а не за неке људе. Немојте да нам тако импутирате нешто што нико није поставио као питање.

Адвокат Божо Прелевић: Ја се извињавам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Него ви сада питајте конкретно за некога па бих ја волела да чујем за кога сте заинтересовани.

Адвокат Божо Прелевић: Значи конкретно: да ли је земунски клан или неко из земунског клана Чедомиру Јовановићу поклатио златни сат "Ролекс"?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имате ли ви таквих сазнања?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Имам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Изнесите, изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, покојни Душан Спасојевић је после изласка из притвора за отмицу поклатио златни сат Чедомиру Јовановићу.

Адвокат Божо Прелевић: Следеће моје питање је, да ли је неком од политичара поклатиано оружје из коалиције ДОС?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Одговорио сам на то питање, пре 5. октобра што је добио на поклон Чедомир Јовановић пиштољ.

Адвокат Божо Прелевић: Следеће питање: да ли је земунском клану и њиховим...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ви колега заступате лепо интересе Веруовића. Ја мислим стварно да имате неко питање које је конкретно важно за њих.

Адвокат Божо Прелевић: Да ли је члановима земунског клана и њиховим породицама неко од тадашњих лидера или представника ДОС-а помагао око добијања путних исправа?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта?

Адвокат Божо Прелевић: Добијање путних исправа као што су пасоши и слично?

Председник већа, судија Ната Месаровић: За који период питате?

Адвокат Божо Прелевић: Од 5. октобра.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Ја немам тих сазнања.

Адвокат Божо Прелевић: Хвала. Немам питања више.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли се још неко јавља за реч?

Адвокат Срђа Поповић: Када је то било када је поклоњен сат Чеди Јовановићу, пре побуне или после побуне, је ли можете да нам кажете?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Пре, пре, пре.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То је рекао, након изласка из притвора Душана Спасојевића.

Констатујем да пуномоћници више питања немају. Браниоци оптужених питања немају.

Да ли се неко од оптужених јавља за реч да постави питање сведоку сараднику?

За реч се јавио првооптужени Милорад Улемек. Изволите.

Оптужени Милорад Улемек: Добар дан. Госпођо председавајућа, пошто је овде постављено доста питања, ја ћу се трудити да се не поваљам и питаћу само она питања која су мени овде остала нејасна и за која мислим да је сведок сарадник дао, како да кажем, недоречене одговоре. Да ли дозвољавате непосредно?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да.

Оптужени Милорад Улемек: Захваљујем. Да ли можете да ми кажете, ви сте овде помињали да сте долазили са Душаном Спасојевићем и Милетом Луковићем Кумом на Институт безбедности, па мене занима када сте последњи пут ви лично били на Институту безбедности.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Са покојним Душаном Спасојевићем 2001. године.

Оптужени Милорад Улемек: Да ли можете период да одредите?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, не знам. То је прва половина 2001. године. Ти доласци су од 5. октобра до 2001. године.

Оптужени Милорад Улемек: Добро. Говорили сте о томе да је покојни Душан Спасојевић поклатио Брацановићу некакво злато, па мене сада занима да ли сте ви били присутни када је он то злато давао Брацановићу.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Био сам...

Председник већа, судија Ната Месаровић: То је објаснио.

Оптужени Милорад Улемек: Али ја нисам схватио да ли је он лично био присутан.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Нисам био присутан, само је показивао то злато док смо били у колима и када смо ушли на Институт за безбедност он је ушао са вама и покојним Милетом Луковићем Кумом у бараку ону доле одмах када се спусти, има испод велики паркинг и после је коментарисао да је Браца то смотао, да је узео.

Оптужени Милорад Улемек: Ја вас молим само мало гласније. Ја вас стварно не чујем.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: После је покојни Душан коментарисао да је Браца то смотао и да је узео то злато, тачније прстење неко и наруквице неке.

Оптужени Милорад Улемек: Добро. Ја бих да вас питам да ли ви лично имате информације да ли је Љубиша Буха Чуме возио Душана Спасојевића на Институт у периоду 1998. и 1999. године да се види са Радетом Марковићем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Никада.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не никада или не знате?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Ја немам та сазнања да га је он возио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте онда да кажете “не никада”, него да ли знате или не знате.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Немам та сазнања.

Оптужени Милорад Улемек: Сада ме занима, ви сте помињали у вашем исказу да сте током вашег бекства више пута били веома близу полиције када сте описивали да вас је Саша Пејаковић возио не знам тамо, вамо, па вас је полиција заустављала и тако даље. Мене сада занима да ли сте икада вас тројица, значи мислим на вас, Душана и Кума, разговарали шта ћете да радите у ситуацији ако вас, рецимо, полиција опколи, ако немате излаза. Да ли сте разговарали о евентуалној предаји, преговорима, значи да ли сте икада разговарали на ту тему да ћете пружати отпор?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Нисмо разговарали уопште о предаји. Није било речи уопште о томе.

Оптужени Милорад Улемек: Ви сте описали шта се све дешавало у Мељаку, па мене само занима, то вас нико није питао, да ли сте ви приметили да у Мељаку постоје било какве ручне бомбе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Одговорио сам на то питање. Ја нисам видео ручне бомбе.

Оптужени Милорад Улемек: Добро. Такође сте овде помињали лице које се зове Слоба Ресимић, па мене само занима ко је он, да ли је он био члан те групе, ко је тај човек.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није био члан земунске групе. Он је учествовао пошто је требао да буде сведок у убиству Бухе.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кога?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Генерала полиције Бухе који је убијен, пошто је он имао нека сазнања ко је убио Буху и у вези тога је био у Шилеровој улици.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када је то било и каква сазнања имате?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је било 2002. године, пошто је он био у контакту са осумњиченима за убиство Бухе и он је испричао нама и покојном Душану Спасојевићу да има нека сазнања у вези убиства полицијског генерала Бошка Бухе. Пошто је добио информацију и Душан значи чини ми се и ви Легија, да њега Мака хоће да убије, онда сте га склонили у Шилерову улицу и ту је боравио неко време.

Оптужени Милорад Улемек: Јесте ли ви чували њега?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Ја га нисам чувао, али чувао га је покојни Душан Спасојевић. Ту је спавао у Шилеровој улици, али је могао да се креће, излазио је где је хтео.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Извињавам се. Је ли то значи да су сви који су били у Шилеровој улици били заштићени?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па да, пошто је било обезбеђење.

Оптужени Милорад Улемек: Мене овде сада занима нешто што сте ви овде рекли, па бих вас питао одакле вама информација да је Чедомир Јовановић боравио у Шилеровој са својом девојком.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што сам ја био присутан ту.

Оптужени Милорад Улемек: Ви лично?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Оптужени Милорад Улемек: Да ли можете да кажете у ком је то периоду било?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је 2001. године било. Лепо време је било и седели су у Шилеровој, тачније у башти оној.

Оптужени Милорад Улемек: Који период?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Прва половина 2001. године.

Оптужени Милорад Улемек: Сада бих вас питао нешто о вама лично. Ако можете да ми кажете када сте ви почели да се бавите криминалом.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: 1992. године.

Оптужени Милорад Улемек: Колико сте имали година тада?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: 22 године.

Оптужени Милорад Улемек: Добро. Реците ми да ли сте се ви сами бавили криминалом или сте имали неке пријатеље, другове, групу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У то време сам крао аутомобиле. Нисам имао никакву групу тада.

Оптужени Милорад Улемек: Јесте ли то радили за неког или онако сами?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Радио сам заједно са Буха Љубишом. Помагао ми је у томе.

Оптужени Милорад Улемек: Нисам вас чуо.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Радио сам заједно са Буха Љубишом. Помагао ми је у томе.

Оптужени Милорад Улемек: Он је вама помагао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Оптужени Милорад Улемек: Добро. Када смо се већ дотакли тога, мене занима, ви сте то овде помињали, али све некако онако овлаш, па мене занима да ли се Љубиша Буха бавио криминалом.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте.

Оптужени Милорад Улемек: Ви сте овде наводили да је он радио са дрогом. Да ли можете да нам кажете да ли се он још неким кривичним делима бавио?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па са аутомобилима.

Оптужени Милорад Улемек: Значи само дрога и аутомобили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Оптужени Милорад Улемек: Добро. Да ли можете да ми кажете, исто везано за Љубишу Буху, да ли је Љубиша Буха учествовао или имао везе са било којим убиством у Београду?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте.

Оптужени Милорад Улемек: Или у Србији?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте.

Оптужени Милорад Улемек: Је ли можете да нам кажете са којим?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја бих то одговарао за поступак који се води, пошто се води за убиство покојног премијера ако председница већа дозволи.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одговорите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да одговорим?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одговорите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, он је учествовао. Као што је покојни Душан Спасојевић имао неке разлоге да убије неке, тако је и он исто у то време када сте се ви договорили са покојним Душаном Спасојевићем о освети Жељка Ражнатовића Аркана, тако је и он сматрао неке из своје конкуренције непријатељима и заједно са покојним Душаном Спасојевићем је и радио то.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта? Нисам вас разумела.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Та убиства која су њему одговарала због криминалаца.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли имате сазнања непосредна у којим је убиствима учествовао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Имам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Реците.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да набројим убиства?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Реците.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Имам сазнања да је лично Буха Љубиша убио Петровић Зорана Шемпу у Сурчину испред тржног центра Котобања и код осталих убиства у договору он и покојни Душан Спасојевић, мада он није издавао наређења осталим члановима земунског клана. Он је само у договору са покојним Душаном Спасојевићем рекао да је, тачније посаветовао је покојног Душана ко од криминалаца треба да се убије, што смо ми и урадили. Ту има више убиства. Од ових што су извршена и што се налазе на оптужници, а има нека убиства која се и не налазе на оптужници, покојни Душан Спасојевић и Буха Љубиша су исто извршили та убиства.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А која су то лица која су убијена, а не налазе се на оптужници?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Више убиства има. Једно од убиства такође где је Љубиша Буха учествовао, то је Лаиновића Дугог.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То је на оптужници.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То се налази на оптужници. А друга убиства, то је Ђанда, Мирко Босанац, то су та убиства нека у којима је он учествовао такође у договору са покојним Душаном Спасојевићем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Изволите.

Оптужени Милорад Улемек: Мене сада занима, нећу даље да ширим причу, само морам да вас питам то, рекли сте да је Љубиша Буха лично убио тог Шемпу, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Оптужени Милорад Улемек: Одакле је вама то познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам био присутан у Котобањи.

Оптужени Милорад Улемек: Сада прелазим на догађај код хале "Лимес". Ви сте све то описивали, па сте рекли да је само једно возило било под ротацијом. Да ли можете да нам кажете које возило од та три возила је било под ротацијом?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То возило у којем је био покојни премијер.

Оптужени Милорад Улемек: Значи прво возило?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Оптужени Милорад Улемек: Ви сте овде такође поменули у вашем исказу да у једном моменту када је Душан био очајан и када се срео са Ибољком, мајком Миладина Сувајџића, да је он њој рекао да је он то урадио. Јесам ли ја то добро схватио?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. Тако је. Односи се на убиство покојног премијера.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да је рекао Ибољки?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да је рекао Ибољки да је он урадио то и да стоји иза тога.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Хвала.

Оптужени Милорад Улемек: Да ли је ту био присутан Миладин Сувајџић када је он то њој рекао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, и он је био са нама.

Оптужени Милорад Улемек: Када смо већ код Сувајџића, је ли можете да нам кажете овде ваша сазнања ко је Миладин Сувајџић? Значи укратко, оно

што ви знате, како се он појавио код Душана Спасојевића, шта је он радио и тако даље. У кратким цртама само.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У кратким цртама: 1996-1997. године њега је покојни Душан Спасојевић отео. Касније га је задужио за неки новац. После га је задужио да ради. Почео је да ради дрогу у земунском клану за покојног Душана Спасојевића и ту је и остао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас, сачекајте мало. Кажете отео га је Душан Спасојевић. Шта ви под тим подразумевате?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тада је Сувајџић радио неке регистрације за аутомобиле, регистровао је неке аутомобиле. Колико сам ја упознат, тада није био завршио те регистрације и онда је покојни Душан Спасојевић преко неких људи из Новог Сада, преко Зоље и преко још неких, наредио да се он отме и да се ухапси, да га задужи за новац. Да га казни што није завршио те регистрације.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли то радио за Спасојевића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. То је била нека регистрација, не знам која аута су се регистровала. Спасојевић се онда интересовао за то због чега он није завршио и онда је хтео да га казни пошто није испоштовао тај рок да региструје, чини ми се, два аутомобила нека. Онда је наредио да се он ухапси и да се доведе. Тачније, они су га довели у тржни центар Котобања и после га је Душан преузео и одвео у стан на Новом Београду.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одакле је то вама познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што сам ја био ту када га је Зоља, ја сада не знам како се он презива, довео у Сурчин.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А што је био договор да га доводи у Сурчин, а не у Шилерову?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, није могао да нађе покојног Душана Спасојевића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А радио је по Спасојевићевом налогу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је, по Спасојевићем наређењу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. А ово што кажете радио дрогу за клан Душана Спасојевића, шта под тим подразумевате? То мало објасните.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, колико сам ја упознат, он је добијао дрогу од покојног Душана Спасојевића и радио за њега. И он је имао своје дилере по Новом Саду, људе који су радили такође и скупљао тај новац и фактички радио за покојног Душана Спасојевића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када сте ви дошли у земунски клан, је ли тада био Сувајџић ту?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. Био је, али то већ није било толико поверење између покојног Душана Спасојевића и њега да је био толико близак покојном Душану Спасојевићу, него је и даље Душан имао неку дистанцу према њему у то време.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли вам познато због чега?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, не знам. Није му веровао, вероватно када је време пролазило онда му је он све више веровао, али тада му није много веровао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли тада радио Сувајџић ове набавке за земунски клан?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: За дрогу?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Тада, да ли је радио ове набавке за земунски клан, поклоне, материјале, робу, камионе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Не. Није радио. У то време је радио покојни Петровић Марко.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Изволите.

Оптужени Милорад Улемек: Хвала. Такође сте помињали да имате сазнања да је Чедомир Јовановић одлазио код покојног Спасојевића у притвор, у затвор. Је ли можете да ми кажете одакле вам та сазнања?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Од покојног Душана Спасојевића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Поменули сте малопре онај поклон, неки сат након изласка Спасојевића из Централног затвора. Је ли то повезујете једно са другим или има неке друге везе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Он га је частио када је изашао из притвора, Чедомира Јовановића. Сада због чега, да ли је разлог што је он изашао из притвора, или како, није нам рекао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Откуд је вама то познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што смо причали у Шилеровој улици да му је Душан поклонио тај сат.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли видели?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Ја нисам видео. То је само покојни Душан нама рекао да је он њему поклонио тај сат. Ја нисам присуствовао када му је дао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Наставите.

Оптужени Милорад Улемек: Овде сте такође поменули вашег бившег браниоца Николу Гавриловића, па сте описивали све то. Сада мене занима оно везано што сте говорили да вам је Никола Гавриловић, ако сам ја добро разумео, преносио неке поруке од мене.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте.

Оптужени Милорад Улемек: Јесам ли у праву?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тачно тако.

Оптужени Милорад Улемек: Да ли можете да ми кажете на које околности и колико пута вам је он пренео те поруке?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Стално. Сви моји и његови разговори су снимљени, не снимљени него смо писали на папиру, пошто је он рекао да нас у то време Марко Кљајевић слуша, он има информације да Марка Кљајевића слушају.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко вам је то рекао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Никола Гавриловић. Да Марка Кљајевића исто слушају, а да он нас слуша.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко слуша вас?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Марко Кљајевић као слуша.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Слуша вас?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Тако је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: У чијој комуникацији?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, не знам, то је само тако писао и да Марка Кљајевића исто такође слушају. Али сви наши разговори су писани, значи сваки пут када је дошао, писао ми је на папиру поздрав, Легија, значи сваки, сваки пут. И односило се на то, примио сам и поруку од њега да се договоримо како ћемо даље да радимо и да један део за убиство покојног премијера треба да причам да је учествовао Нинослав Константиновић у томе и за других гро убистава као да је Нино урадио то. То сте ми ви поручили преко Николе Гавриловића, тачније преко Бобана Миливојевића, а онда је он мени преносио то.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сада ја, извињавам се, нисам разумела. Марко слуша вас, Марка слуша неко други?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А ко је тај што слуша Марка?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам, само је тако речено да слушају Марка, а и да Марко слуша нас и због тога нисмо ми уопште причали у оној посети где ми је адвокат долазио, него смо све писали.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Изволите.

Оптужени Милорад Улемек: Пошто сте рекли да сте комуницирали писано, је ли имате ви неке од тих папира да сте сачували?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Све папире које смо писали Никола Гавриловић је узимао и носио, стављао у ташну.

Оптужени Милорад Улемек: Добро. На ове околности, такође сте помињали вашег браниоца пре Николе Гавриловића, ову како се зове, Биљану Кајганић, па сте и ту нешто помињали да сам ја слао неке поруке преко ње, па ако можете само то да ми разјасните, на које околности и колико пута вам је она преносила поруке са моје стране и када се то дешавало, у ком периоду?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је у периоду неких 15 дана пре моје предаје у Грчкој. Послали сте ми поруку. Све поруке сте ви слали Бобану Миливојевићу, Бобану Миливојевићу њој и она мени. Слали сте ми поруке тачно шифроване да променим штек, то се сећам, промени не штек, него сте рекли "промени банку, долазе људи по тебе". То су ваше речи како је мени пренела Биљана Кајганић. И онда је рекла да ћу даље добијати упутства како, пошто ми је рекла да не смем да се предам, да ћете ви да организујете да ти људи дођу по мене које ја познајем.

Оптужени Милорад Улемек: То вам је она рекла?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Извињавам се, јесте ли ви веровали да су то поруке од првоокривљеног Улемека?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Значи, имали сте поверења у адвоката Биљану Кајганић у том тренутку?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тада на почетку да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Оптужени Милорад Улемек: Да ли је она долазила код вас у Грчку када сте били у притвору?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Јесте.

Оптужени Милорад Улемек: Колико пута?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тада сам је први пут и видео.

Оптужени Милорад Улемек: Је ли вам тада преносила те поруке или?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Рекао сам пре него што сам се предао.

Оптужени Милорад Улемек: А пре него што сте се предали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Оптужени Милорад Улемек: Добро.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рекли сте да ћете да организујете да ли да ми направите пасош легалан или да ме пребаците у хитној помоћи, да постоји и та варијанта, као да сам повређен да ме пребаците у хитној помоћи, што сам ја коментарисао са њом – не знам колико је то паметно, пошто има више граница да пређем до наше земље.

Оптужени Милорад Улемек: Добро.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли ви знали у том тренутку где се налази првоокривљени?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где? Где је био он тада?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У притвору. У Централном затвору.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте добили неку поруку од првооптуженог док се није предао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Тада нисам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Оптужени Милорад Улемек: Добро. Даље бих вас питао само пар питања везано за период док сте боравили у Грчкој. Ви сте то објаснили како сте боравили, где сте боравили, станови, бунгалови и тако даље, па ме занима јесте ли ви лично изнајмљивали смештај у коме сте били смештени.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Ја никада нисам изнајмљивао станове.

Оптужени Милорад Улемек: Је ли можете да ми кажете да ли је то неко радио за вас?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, на почетку је радио покојни Петровић Марко, а касније Миладин Сувајдић.

Оптужени Милорад Улемек: Нисмо се разумели. Питао сам вас док сте боравили у Грчкој, за време бекства.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, изнајмио сам један стан. Помогао ми је Грк, он ми је изнајмио један стан.

Оптужени Милорад Улемек: Он вам је изнајмио стан?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Оптужени Милорад Улемек: А где сте ви упознали тог Грка?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У Халкидикију.

Оптужени Милорад Улемек: Овако на улици негде?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. У кафићу.

Оптужени Милорад Улемек: Када је то било од вашег доласка у Грчку?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је било после неких месец и по дана, два месеца, у јуну – јулу.

Оптужени Милорад Улемек: А где сте боравили дотле?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Био сам на плажи у Ханиотију, Халкидикију, у кампу сам спавао.

Оптужени Милорад Улемек: У кампу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Оптужени Милорад Улемек: Где, у шатору, у врећи за спавање?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У кампу.

Оптужени Милорад Улемек: Разумем, али у камп-приколици?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Бунгалови.

Оптужени Милорад Улемек: У бунгалову?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Оптужени Милорад Улемек: Како сте изнајмили бунгалов?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Лепо сам изнајмио, платио, изнајмио. Имао сам пасош, изнајмио и пријавио се као туриста.

Оптужени Милорад Улемек: Сада сте поменули – имали сте пасош. Је ли то тај пасош са којим сте прешли границу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Оптужени Милорад Улемек: Добро. Ви сте помињали да сте тај пасош, колико се сећам, бацили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Оптужени Милорад Улемек: Када сте бацили пасош?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Пред моју предају у Грчкој.

Оптужени Милорад Улемек: Добро. Помињали сте такође план за бацање бомбе на Америчку амбасаду, па сте такође описали ко је то донео, шта је донео и тако даље. Мене занима јесте ли ви видели ту бомбу, мину, како сте је ви описали.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, како нисам. Држали смо је у руци и ја и Милош Симовић и Шкене нам је објашњавао шта је све урадио, како је лепио лепљивом траком и како треба да је бацимо.

Оптужени Милорад Улемек: Добро. Је ли можете да нам објасните како је изгледала та бомба?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Могу. Зелене боје, округла, неких 5 – 6 цм је дебела, колико се ја сећам.

Оптужени Милорад Улемек: Добро. И како је требала да се активира?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Објашњавао нам је, правио је неки упаљач од обичне бомбе, у средини је стављено и залепљено је лепљивом траком. Требао је да се скине тај неки лимени део и да се бацаи.

Оптужени Милорад Улемек: Шта да се бацаи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тај лимени део, да се осигурач извуче и да се бацаи онда та мина.

Оптужени Милорад Улемек: Та мина се бацаи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Оптужени Милорад Улемек: А је ли можете да ми кажете где је био тај упаљач, на ком се делу мине налазио?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам, са стране негде је био залепљен лепљивом траком.

Оптужени Милорад Улемек: Помињали сте да је та мина била много тешка?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте.

Оптужени Милорад Улемек: Јесте ли је ви држали у руци?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам, држао сам је у руци.

Оптужени Милорад Улемек: И по вашој процени?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, не знам, можда 5-6 килограма, тачно колико има, не сећам се сада.

Оптужени Милорад Улемек: Добро.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То су оне мине што сам ја преузео од вас када ми је Шкене довезао са џипом. Биле су у дрвеном сандуку.

Оптужени Милорад Улемек: Сада нисам разумео. Је ли вам Шкене донео ту мину или сте то преузели од мене?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То сам раније од вас преузео на аутопуту 2001. године, када сте се враћали из Бујановца, а после је Шкене дошао и ту мину је само намонтирао, тај упаљач.

Оптужени Милорад Улемек: Добро. Када смо се већ дотакли Бујановца, ви сте рекли да сте одлазили доле у Бујановац па сте рекли да сте носили неке цигарете и тако даље. Колико сте ви пута долазили у Бујановац?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Једанпут.

Оптужени Милорад Улемек: Добро. Је ли можете да ми кажете у ком је то периоду било, која година, када?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, то је када сте ви доле били са Јединицом, када смо обилазили оне пунктове доле. Са вама сам био у колима, у "хамеру". Обилазили смо пунктове доле где је била постављена наша полиција и ви знате да сам имао проблема на путу када ме је полиција зауставила да ме контролише због тих цигара и онда сам ја вас позвао и ви сте разговарали са полицајцем који ме је зауставио на путу. Ја сам наставио даље. Сутрадан ујутру је дошао и Градиша Катић новинар.

Оптужени Милорад Улемек: Ја вас нисам то питао. Ја сам више пута био на југу Србије. Ја вас питам када сте ви били, које године.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: 2001. године.

Оптужени Милорад Улемек: Када 2001. године?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Почетком 2001. године, тачно не знам који је то, трећи, четврти месец. Немојте да кажем нешто па да погрешим.

Оптужени Милорад Улемек: Добро. Већ сте погрешили, али добро. Још једно питање. Јуче сте помињали да сте са мном ишли на некакав пут, да се ја видим са, колико сам ја схватио, пријатељем од судије који је судио за Ибарску магистралу. Јесам ли у праву?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Оптужени Милорад Улемек: Добро. Је ли можете да ми кажете којим поводом сте ви баш ишли са мном?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам ишао зато што те другаре из Јагодине познајем, а они су познавали Сају из Рожаја. Они су били пријатељи и радили су заједно. И онда сам ја због тога пошао, пошто сам ја њих познавао и пошао сам са вама.

Оптужени Милорад Улемек: Добро. Кажете, познајете те пријатеље из Јагодине. Је ли можете да нам кажете ко су они, како се зову?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Могу. Сале и Неша се зову њих двојица.

Оптужени Милорад Улемек: Добро. Је ли имају неко презиме?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сада не знам тачно које је презиме, пошто они су били ту само да нас споје са тим пријатељем, тачније адвокатом од судије. Знате да смо се нашли тамо у тој викендици и да сте ви обавили разговор са њима.

Оптужени Милорад Улемек: И рекли сте да, кад смо ишли на тај пут, ми смо пушили траву? Је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Тако је.

Оптужени Милорад Улемек: Је ли била добра?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, било ми је мука. Знате да сам повраћао после тога.

Оптужени Милорад Улемек: Добро. Још једно питање. Хтео сам да вас питам, ви сте овде помињали паре од отмице Бајрушевића. То вас нећу питати где су дељене, али ме занима да ли имате сазнања да ли су и где су дељене паре од отмице Мишковића.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Такође у канцеларији код Буха Љубише.

Оптужени Милорад Улемек: Где, у Сурчину?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Оптужени Милорад Улемек: Још једно питање.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли можемо мало да станемо. Које сте малопре овако намигнули лепо?

Оптужени Милорад Улемек: Молим?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли вам то неки тик?

Оптужени Милорад Улемек: Не чујем вас.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имала сам утисак да сте некоме намигивали малопре, па не знам да ли вам је то тик или вам се то случајно десило.

Оптужени Милорад Улемек: Не. Господину Рајку Даниловићу, пошто он мени намигује, па ја њему онда исто узвраћам. Још једно питање, помињали сте да је Чедомир Јовановић за време протеста Јединице за специјалне операције долазио у Шилерову улицу и да је разговарао са покојним Душаном везано за тај протест. Мене сада занима да ли ви имате сазнања, да ли је Чедомир Јовановић разговарао са мном у Шилеровој за време протеста.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Немам та сазнања да је са вама разговарао. Знам да је Чеда отишао у Кулу, али да га ви нисте примили тамо.

Оптужени Милорад Улемек: И још само једно и последње питање. Само да видим да нисам нешто пропустио. Питао бих вас, ако дозволи судско веће, због чега сте тражили да постанете сведок сарадник?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Забрањује се одговор на то питање. Он је то објаснио на почетку.

Оптужени Милорад Улемек: Судија, није, ја сам чуо када је он објашњавао да је разговарао са супругом, значи да га подржи, неће да га подржи и тако даље, али није рекао разлог због чега је тражио да буде сведок сарадник. Значи његов лични разлог.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хоћете ли да кажете? Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Одговорио сам на то питање.

Оптужени Милорад Улемек: Је ли можете да поновите овде за мене?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте.

Оптужени Милорад Улемек: Немам више питања.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Хвала. Вратите се. Да ли се још неко од оптужених јавља за реч? Јавља се другооптужени Звездан Јовановић. Изволите.

Оптужени Звездан Јовановић: Дозвољавате непосредно, председавајућа?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете.

Оптужени Звездан Јовановић: С обзиром да је сведок објашњавао наводно како су текле те детаљне припреме поводом хале “Лимес”, сада мене интересује да ли смо, и ако јесмо, шта то договарали уколико између тог премијеровог аутомобила и тих наводних нас који смо стајали тамо, како сте рекли на насипу, се налазе аутомобили, камиони, шлепери, аутобуси, с обзиром да је то аутопут и да је велика фреквенција аутомобила?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Причали смо и о томе, али рекли сте да нема проблема пошто је то узвишење, та земља где се налази да је узвишење и да нема проблема. Чак смо разговарали и о томе да ли постоји могућност да та “зоља” склизне ако се не погоди тачно у премијеров аутомобил, да ли може да склизне и ви сте и Тојага разговарали и рекли сте да нема проблема што се тога тиче.

Оптужени Звездан Јовановић: Господине, колико је то узвишење, ако знамо да је тај БМВ низак, ако знамо да су евентуални неки шлепери високи, колико је то узвишење, где смо ми стајали на некој вишеспратници, чему?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Који шлепер?

Оптужени Звездан Јовановић: Ма било који шлепер, аутобус високи, где смо ми стајали, на коликом узвишењу, да би имали тај угао да погодимо, да ли смо о томе расправљали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ви сте рекли да нема проблема и ви сте одлучивали и рекли сте да ћете најмање испалити по две зоље. Две ви и две Жељко Тојага.

Оптужени Звездан Јовановић: Реците ми, с обзиром на те наводне детаљне припреме у којима сам ја учествовао, шта смо договорили уколико аутомобил покојног премијера ипак прође поред вас, шта смо у том случају договорили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисмо причали о томе.

Оптужени Звездан Јовановић: Добро. Захваљујем.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Можда и јесмо али ви ме подсетите. Ја се не сећам да смо причали о томе шта ћемо да радимо ако мене обиђе колона покојног премијера или аутомобил од премијера.

Оптужени Звездан Јовановић: Добро. У реду је. Захваљујем. Говорили сте о томе да вам је Душан Спасојевић рекао да је Легија донео пушку из Бујановца. Да ли сам ја у праву?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Оптужени Звездан Јовановић: Одлично. Реците ми, овде сте сада рекли да сте ви били код Легије 2001. године у Бујановцу.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Оптужени Звездан Јовановић: Добро. Сада ми реците јесте ли ви поверовали Душану Спасојевићу у то да је Легија донео пушку из Бујановца?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Јесам. Кажем вам и за ово друго наоружање тада 2001. године, које сам ја преузео када се Јединица повлачила доле из Бујановца. Знао сам да је Легија набављао то оружје, тако

да нисам сумњао да Легија није набавио ту пушку, да ли може или не може да набави, пошто сам чекао то оружје.

Оптужени Звездан Јовановић: Мене интересује да ли сте ви поверовали Душану Спасојевићу да је Легија набавио ту пушку у Бујановцу, доле у Пршеву.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам вам рекао због чега та пушка није уништена и који је разлог био да се пушка не уништи, да је слагао Сувајдића да је пушка из Куле и да мора да се врати, а мени је рекао да је ту пушку Легија набавио доле из Бујановца и поверовао сам. Због чега не бих поверовао, када није то једино наоружање које је Легија набавио.

Оптужени Звездан Јовановић: Добро. Госпођо председавајућа, ја не знам сада да ли може да се предочи овом сведоку сараднику исказ Ненада Шарца од 13. 9. 2004.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То ћете предложити па ћемо одлучити о томе.

Оптужени Звездан Јовановић: Зато што је у директној супротности са исказом овог сведока, тако да, ако ми не дозвољавате, у реду. Када сте рекли да је Душан Спасојевић наводно сачувао ту пушку да би могао да уцењује мене и Легију, на који начин би то он урадио ако пушка није из Јединице или ако нема везе са Јединицом?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, зато што је из ње убијен покојни премијер.

Оптужени Звездан Јовановић: Какве то везе има са мнош, какве то везе има са Легијом?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нашли би и он би вас уцењивао тиме, пошто је тај доказ из кога је убијен премијер код њега. То је једини разлог био због чега је он оставио ту пушку.

Оптужени Звездан Јовановић: Какве то везе има са мнош, са Легијом, објасните ми.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Како нема, када сте ви пуцали из те пушке, а код њега се налази та пушка.

Оптужени Звездан Јовановић: Па, ви кажете да ја пуцам, о томе ћемо касније. У реду. Говорили сте о Душану Маричићу, да познајете Душана Маричића, да је долазио у Шилерову улицу, да је наводно, долазио неки врач да му врача. Можете ли да ми објасните шта је то врач, пошто ја не знам.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тај врач је и Милораду Улемеку Легији неке чини скидао, помагао им је и био сам присутан када је и Гумару нешто радио.

Оптужени Звездан Јовановић: Кажите нам име тог врача.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам.

Оптужени Звездан Јовановић: Шта је то врач?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Мене је са њим упознао Милорад Улемек Легија и он га је довео код покојног Душана Спасојевића.

Оптужени Звездан Јовановић: Јесте ли ви коментарисали то између себе, пазите командант једне јединице, командант друге јединице, па сада имају неке врачеве, нешто, јесте ли ви коментарисали то између себе, шта је то? Мислим то је нека несвакидашња ситуација.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није он то само Гумару радио, него је радио и Легији и покојном Душану Спасојевићу.

Оптужени Звездан Јовановић: Јесте ли ви између себе коментарисали у оквиру тог вашег клана, како се зове, шта је то, како, зашто?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не разумем. Нисмо коментарисали. Можда је неко сујеверан па верује у то и он је долазио и кући. Чини ми се да сам ја једанпут одвезао кући код Милорада Улемек Легије тог, ја сам рекао врач. То је неки маг, откуд знам како да га назовем.

Оптужени Звездан Јовановић: Како изгледа тај врач?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Крупан старији човек.

Оптужени Звездан Јовановић: Добро. Захваљујем. Говорили сте након убиства покојног премијера, кад сте били тамо са Пејаковићем и са Душаном Спасојевићем у Срему, у тој некој кући, па је Душан Спасојевић послао Пејаковића за Кулу, па се Пејаковић вратио и рекао му да је Кула опкољена и да је Звездан поручио да је јединица опкољена и не може. Да ли се Душан Спасојевић распитивао како је опкољена, како је Пејаковић успео да прође, како је успео да се пробије?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нама је Пејаковић пренео ваше речи, да је разговарао са вама, да сте отишли, колико се сећам, у неку подстаницу доле у Кули, у неку оставу где се налази котларница и да је он вама поручио шта је рекао покојни Душан Спасојевић, да сте ви рекли да не можете да реагујете, да сте опкољени. Такође је он рекао Пелету – ако вам треба нешто, ако вам требају паре или нешто. Ви сте рекли да вама не треба ништа, ако њему треба нешто да ви пошаљете. То је нама пренео Пејаковић Саша.

Оптужени Звездан Јовановић: Да ја пошаљем паре Душану Спасојевићу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Оптужени Звездан Јовановић: Добро, у реду је то што сте ви ту песмицу научили. Мене интересује конкретно: да ли се Душан Спасојевић распитивао код Пелета каква је то опсада Куле, како је он успео да се пробије? Директно ми одговорите, а то оставите на страну.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није се распитивао како је опкољена, само је Пеле пренео оно што сте ви рекли и ја сам слушао то од речи до речи, како вама кажем овде, тако је Пејаковић нама пренео то.

Оптужени Звездан Јовановић: Добро, то ви кажете, то је у реду. А сад ме интересује, Душан Спасојевић је рекао да ће да иде за Кулу. С обзиром да сте овде више пута тврдили како он има великог утицаја на мене, на Гумара, на Легију, зашто он није дошао у Кулу, подигао ту јединицу па да идемо на те А, Б, Ц и тако даље?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисам ја рекао да он има велики утицај на вас. Ја сам рекао да он вама није говорио истину што се тиче убиства покојног премијера, да вам је причао за Хаг, а ми смо имали сасвим друге разлоге.

Оптужени Звездан Јовановић: Добро, добро. Ја вас молим, хајде директно, сад манимо мене, имао је велики утицај на Легију, на Гумара, још на неке припаднике, небитно је на мене. Сад реците ми, ако је имао такав утицај и рекао да ће да иде у Кулу да дигне Јединицу, можете ми, по вама, рећи, зашто није отишао и дигао ту Јединицу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нисам схватила, а из приче сведока сарадника сте могли да закључите у каквој је позицији био Душан Спасојевић након извршеног убиства.

Оптужени Звездан Јовановић: председавајућа, ја то разумем. Овде се, кроз овај исказ овог сведока провлачи тврдња о великом утицају Душана Спасојевића на Јединицу, па ме интересује, значи ово конкретно ово, где је могао Душан Спасојевић да буде сигурнији у том случају ако не у Јединици, разумете, тамо где је имао наводно највећи утицај. Зашто није он отишао у Кулу, по мишљењу овог сведока?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Имао је у плану. Када смо одлазили из Путинаца, он је рекао и Сувајцићу да ће он сам да види да оде у Кулу и да проба да дигне Јединицу.

Оптужени Звездан Јовановић: Па зашто није отишао, шта ви мислите?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па није могао да оде. Ви сте чули да сам рекао да је био изгубљен када се све ово десило, када је било уведено ванредно стање, да се он није томе надао и да је био изгубљен што се тога тиче.

Оптужени Звездан Јовановић: Изгубљен? Добро. Хвала. Говорили сте о тим контактима између Спасојевића и Чедомира Јовановића, да је Чедомир Јовановић долазио у Шилерову и тако даље, мене то не интересује. Мене интересује само, одакле вам је познато да је Чеда долазио код Спасојевића само зато да би сазнао ко жели да убије премијера.

Рекли сте да је Чедомир Јовановић приликом контакта са Душаном Спасојевићем долазио у Шилерову и тако даље, само зато да би сазнао ко жели да убије премијера, ко им прети, па ме интересује одакле вам је то познато.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То су оне приче које су слали и Милорад Улемек Легија и Буха Љубиша, као што сам објаснио, да Марко Милошевић даје пет милиона да се убије покојни премијер. Он је због тога долазио једним делом у Шилерову улицу.

Оптужени Звездан Јовановић: Ма јесте ли ви били присутни тим разговорима када су они причали о томе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Ја сам био присутан и у Сурчину када су Буха Љубиша и покојни Душан Спасојевић причали о томе да се даје велика награда и велике паре Марко даје да се убије покојни премијер.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Извините, то пре нисте помињали. Нисте то ових дана помињали.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам. Рекао сам да се нуди.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте у нејавној седници, а нисте јавно помињали уопште о разговору о тој расписаној награди од Марка Милошевића.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, рекао сам да су то они убацивали намерно покојном премијеру. Причао сам и овде.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Оптужени Звездан Јовановић: Говорили сте исто о тим контактима Душана Спасојевића и Чедомира Јовановића, па ме интересује, да ли је ова помоћ Душану Спасојевићу, коме је помагао Чедомир Јовановић да изађе из затвора, да ли је била пре или после тога када је Чедомир Јовановић тражио да се убије Шљука?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: После тога.

Оптужени Звездан Јовановић: Хвала. Само моменат један, председавајућа. На страни 52, од 24. 11. 2006, рекли сте да сте наводно доносили неку пушку и да сте када вам је презентовано овде, препознали наводно ту оптику. Председавајућа, ја бих замолио, ако може да се презентује слика 14. овом сведоку, да ми каже тачно шта сам ја то окретао на оптици и штеловао, како он каже.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта сте ви?

Оптужени Звездан Јовановић: Окретао и штеловао на тој оптици, кад сте му показали слику 14.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Објаснио је сведок.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То сам објаснио. Тај горњи део где се налази круг један, то сте горе руком окретали и репетирали сте чак пушку и метак вам је излазио из те пушке, оне малокалибарске.

Оптужени Звездан Јовановић: Ја сам том приликом пуцао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, нисте пуцали. То је било у стану, седели смо заједно.

Оптужени Звездан Јовановић: Управо, да ли знате, то горе што ви кажете да сам ја окретао и штеловао, за шта служи то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам стварно због чега сте ви то окретали, само сте гледали кроз оптику и коментарисали сте да пушка није лоша и да је добра и да није добра. То су ваше речи.

Оптужени Звездан Јовановић: Претпостављам да не знате, зато и причате овакву глупост.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па није глупост. Ја то кажем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли инсистирате и даље да се покаже фотографија 14?

Оптужени Звездан Јовановић: Да, ја бих молио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Наставите ви са питањима док ми нађемо.

Оптужени Звездан Јовановић: Интересује ме та пушка коју сте наводно мени доносили и показивали и они снајпери које сте узели из Скупштине града, можете ли да ми кажете постоји ли разлика између тога и ако постоји, каква је то разлика?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, постоји. Колико се ја сећам те пушке које смо узели из Скупштине града, оне су веће биле. Ја тачно не знам која је марка, али колико се сећам и та оптика коју су ове носиле била је дужа много.

Оптужени Звездан Јовановић: Веће пушке. Пазите, веће је индивидуална ствар. Можете ли да мало прецизирате то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па могу. Ова пушка коју сам ја донео вама, ова малокалибарска, много је краћа пушка од оних за које ме питате.

Оптужени Звездан Јовановић: Много. Колико?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па ја сад не знам колико је краћа, али је краћа.

Оптужени Звездан Јовановић: Дупло?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није дупло. Не знам колико је краћа.

Оптужени Звездан Јовановић: Захваљујем. Кад сте причали да су наводно мени Спасојевић и остали, како то кажете, говорили о Хагу и тако даље, да су говорили да ће Љубиша Буха да буде сведок сарадник у Хагу, интересује ме да ли мене доживљавате као неку ретардирану будалу, шта су ми објашњавали у вези тога, на основу чега ће Љубиша Буха да сведочи у Хагу.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Звеки, ми смо причали оно што смо причали у стану и ја понављам то овде.

Оптужени Звездан Јовановић: Нисам ја за вас Звеки.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесу говорили вама за Хаг, говорили су вам да имају информације да ће Буха Љубиша да се појави у Хагу да сведочи. То су биле речи које смо ми разговарали са вама. Пред вама нисмо спомињали ни отмице ни убиства, ни наше праве разлоге због чега смо имали тај страх од нашег хапшења.

Оптужени Звездан Јовановић: Добро, пустите ту причу. Ја бих вас замолио конкретно да ми одговорите, шта сте ми рекли да је Љубиша Буха требало да сведочи у Хагу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Ништа вам нису рекли. Покојни Душан је рекао да има информацију да Буха Љубиша хоће да сведочи у Хагу. То је он вама рекао.

Оптужени Звездан Јовановић: Ја сам то прихватио здраво за готово и океј.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па не знам како сте прихватили, али сећате се и први пут када смо се видели у том стану, у десетки, да сте се и ви изненадили, да вам је покојни Душан рекао: ма не секирај се, нема проблема, пошто сте ви њему рекли да сам ја био раније код Чумета и да смо то коментарисали и он вам је рекао да се не секирате ништа.

Оптужени Звездан Јовановић: Добро. Ја бих вас замолио, немојте ту своју причу, песмицу коју сте научили да причате. То је у реду, ви ћете то певати, него мени конкретно само да одговорите на ова питања. Реците ми,

на страни 71, 72 од 24. 11. 2006. године, говорили сте о некаквом џипу који је купио Душан Спасојевић.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Оптужени Звездан Јовановић: Говорили сте да је Гумар звао некога са царине и да је послао неког припадника са вама да одете доле на границу да то узмете. Да ли знате пре свега ко је Гумар да зове некога са царине доле?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сад ћу да вам кажем. Нисмо ми звали Гумара. Покојни Душан Спасојевић је назвао Милорада Улемека Легију. Покојни Душан Спасојевић је био у договору са Милорадом Улемеком Легијом, а Легија је назвао Гумара и рекао му је да треба да стигне један џип, да се јави доле на границу, да ће доћи припадници Јединице за специјалне операције да преузму тај џип. Ја сам лично отишао са Сајком, који је радио тада у обезбеђењу покојног Душана Спасојевића. Отишли смо на границу доле, пријавили смо се, он је показао службену легитимацију, представио се чак и позвао једнога полицајца који је радио на граничном прелазу доле, пошто је он из Врања доле, околина негде, тај Сајко и они су рекли да нема проблема. Ми смо сачекали тај џип, преузели га без проблема, ушли у нашу земљу и дошли у Шилерову улицу. Тада нас је чекао и Милорад Улемек у Шилеровој улици да види тај џип.

Оптужени Звездан Јовановић: Добро. Питао сам вас само име припадника који је наводно ишао са вама.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сајко.

Оптужени Звездан Јовановић: На страни 68, од 24. 11. 2006. године, говорили сте о томе како су након 5. октобра од појединих људи били предлагани полицајци који ће да остану, који ће да напредују и тако даље, па сте у једном моменту рекли да је Сретена Лукића предложио Љубиша Буха Чуме преко овог Марковића. Можете ли да ми објасните ту везу између генерала Сретена Лукића и Љубише Бухе Чумета?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није имао никакве везе Буха Љубиша са Сретеном Лукићем, нити га је познавао. То је предложио Вуја, који је био управник некада у ЦЗ-у, или не знам где је радио, а Буха Љубиша никакве везе није имао са Сретеном Лукићем до тада. И онда је он само пренео Драгољубу Марковићу да је он добар човек, да није за Милошевића и да може да остане на тој функцији.

Оптужени Звездан Јовановић: С обзиром да дуго година познајете Чумета, рекли сте већ петнаестак година, колико се ја сећам, реците ми шта је то прорадило у Чумету да тако нешто превагне човекољубље, патриотизам, шта је то превагнуло?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Објаснио је то.

Оптужени Звездан Јовановић: У реду, захваљујем, председавајућа.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И држите се мало теме за шта ми судимо. Те периферне ствари не интересују нас.

Оптужени Звездан Јовановић: председавајућа, ја мислим да нас и те како интересује, с обзиром да сам лично имао контакте са Сретеном Лукићем и тако даље и да је Сретен Лукић учествовао у оној чувеној "Сабљи", био један од главних, али нема проблема, доћи ће време и за то. Да ли сте ви имали службену легитимацију у било каквом облику?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, никада нисам имао службену легитимацију, имао сам само да сам члан синдиката полиције.

Оптужени Звездан Јовановић: Почасни члан.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Почасни члан, да.

Оптужени Звездан Јовановић: Одакле вам таква службена легитимација?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То ми је средио Буха Новак преко неког члана који је био тада код Весића, не знам тачно како се зове и добио сам ту легитимацију.

Оптужени Звездан Јовановић: Да ли сте користили ту легитимацију?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Никада нисам користио ту легитимацију. Ретко сам је и носио. У задње време ми је била код Вукојевића, код њега ми је и остала та легитимација.

Оптужени Звездан Јовановић: Да ли је још неко из тог сурчинско-земунског клана имао ту легитимацију почасног члана полицијског синдиката?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тада није ни био сурчински клан када сам ја то узео, а колико се сећам да је и Буха Новак имао ту легитимацију исто.

Оптужени Звездан Јовановић: Добро. Захваљујем. Кад сте говорили о томе да вас је бивши бранилац Гавриловић наговарао, да су вам припремали ону прву изјаву коју сте дали овде јавно пред судом, ја нећу улазити у то, интересује ме ваш мотив, зашто сте то прихватили, ако то није била ваша одбрана?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па једноставно нисам прихватио јер нисам имао подршку браниоца у свему томе. Убеђивао ме да сачекам, да не идем код Јована Пријића, да ће Јован Пријић да буде смењен, да је готов. То је једини разлог. Први пут кад је дошао нови адвокат, тог истог дана ја сам разговарао са њим и тражио да ми омогући разговор са специјалним тужиоцем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А да ли је уопште смена Јована Пријића утицала на вас у току даљег поступка?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Мени је небитно било. Ја сам прву изјаву дао код тадашњег специјалног тужиоца Јована Пријића и мене није интересовало даље шта ће да се дешава. Мени је битно било да се ја појавим, било пред којим тужиоцем.

Оптужени Звездан Јовановић: На страни 83, од 24. 11. 2006 године, говорили сте да сте ишли да пријавите Љубишу Буху као извршиоца кривичног дела убиства Момира Гавриловића, али да ви немате о томе никаквих сазнања. Шта је ваш мотив био за то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не разумем вас. Нисам разумео питање.

Оптужени Звездан Јовановић: Рекли сте да сте ишли да дате изјаву да је Љубиша Буха Чуме извршио убиство Момира Гавриловића. Шта је био ваш мотив да то урадите, ако то није истина?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисам ја ишао да дам изјаву. Ја нисам ни давао никакве изјаве што се тиче убиства Момира Гавриловића. Мој циљ је био искључиво наређење од покојног Душана Спасојевића да свалим то на Буха Љубишу. Је ли знате да је у то време био раскол и да су се њих двојица посвађали. Ја сам рекао да немам та сазнања и да не знам да је Буха Љубиша убио Момира Гавриловића. Он ми је рекао да ипак пођем са Милошем Симовићем и ако буде требало да ја будем у контакту ту у близини, у суду и да кажем оно шта ми он каже даље. Ја сам рекао да не радим то јер немам тих сазнања што се тиче убиства Гавриловића.

Оптужени Звездан Јовановић: Само моменат, да погледам шта сте рекли. Рекли сте на страни 71, пардон на страни 73, објашњавали сте како смо се ја и ви раније упознали, како смо се дружили, како смо наводно и пијанчили и како сам ја пио, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не нисам рекао да смо се ми стално дружили него да смо се пар пута видели када сте долазили у Сурчин, мада дешавало се да ви нисте ни хтели да уђете горе у Котобању код Буха Љубише, да сте остали у колима, да је само Прега улазио и да смо се налазили пар пута на сплаву доле у Блоку 70 када сте ви дошли, али то је чисто било, попио сам пиће са вама пар пута.

Оптужени Звездан Јовановић: Рекли сте, да ми је наводно Љубиша Буха тражио да му набавим неко оружје, па сам ја одбио?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Оптужени Звездан Јовановић: И још само ме интересује то дружење, зашто смо се ми дружили, ја и ви, разлог.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па кажем, пошто сте ви долазили са Прегом, а Преге је радио са Буха Љубишом. Знате за онај храст и за оно што му је доносио неко оружје, па смо ето тако, значи чисто са Прегом сам се дружио више него са вама и чисто смо се налазили на сплаву на пићу. Ето, то је једини разлог. Ја са вама других некаквих контаката и никакво дружење нисам имао.

Оптужени Звездан Јовановић: Не говорите, нисте за ово и нема везе. Ја бих вас молио, председавајућа, да ли постоји могућност да се на неки начин предочи шта је сведоку сараднику Љубиша Буха рекао од 19. априла 2004. године у вези мене и познанства мог и његовог. То је тотално у контрадикторности са причом овог сведока.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Предложите то. На које околности треба да се транскрипт предочи?

Оптужени Звездан Јовановић: Па управо ово што говори сведок сарадник, да ме видео раније, да ме познавао, да сам ја долазио код Љубише Бухе, да сам се познавао са Љубишом Бухом, чак и да је неко оружје Љубиша Буха тражио од мене, а Љубиша Буха апсолутно негира тако нешто.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја нисам ни рекао да сте ви имали контакте са Буха Љубишом, него да се дешавало да ваш кум Преге уђе горе и да седи са Буха Љубишом, а да ви њега чекате доле у аутомобилу.

Оптужени Звездан Јовановић: Шта, сада кад вам се презентује доказ, ви одмах врdate. Шта сте ви, кишна глиста?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нема коментара, молим вас, Јовановићу. Постављајте питања и немојте тражити сведоку да вам тумачи оно што је рекао.

Оптужени Звездан Јовановић: Па да, председавајућа, али каже једно а онда каже друго, као кишна глиста кад је притиснете па се увија.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То је ствар суда како ће ценити његов исказ.

Оптужени Звездан Јовановић: Немам више питања.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Да ли се још неко јавља од оптужених за реч? Изволите, оптужени Жељко Тојага.

Оптужени Жељко Тојага: Могу ли непосредно?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете.

Оптужени Жељко Тојага: Да ли је сведок сарадник учествовао у ликвидацијама по Београду?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, јесам.

Оптужени Жељко Тојага: Да ли је мотив било које од тих ликвидација био лични и личне природе, мржња и нешто тако слично, или само наређење Душана?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Мој мотив не.

Оптужени Жељко Тојага: Никакав?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Оптужени Жељко Тојага: Да ли је сведок сарадник изјавио после изручења из Грчке да не познаје Жељка Тојагу, да се никада није срео са њим и ако је, где, коме и кад?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја то никада нисам изјавио ни пред ким да ја вас не познајем, да вас никада нисам видео. Не знам ни где мислите и коме бих могао да изјавим.

Оптужени Жељко Тојага: Да ли је лично мени рекао сведок сарадник пре него је добио тај статус, иза затворених врата да ме не позна и да је скинуо анатему са мене?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, није. То је када сам улазио у суд, ви сте ми рекли што се ја не јавим, ја сам се јавио само командирима, пошто сам ја задњи улазио тамо на оптуженичкој клупи и ја сам се јавио командирима – добар дан, а ови други – а нама што се не јавиш, ја сам рекао – како да вам се јавим када вас не познајем. Ето, то су моје речи.

Оптужени Жељко Тојага: Добро, да ли сте преко ваше супруге Јаце, ако се не варам, поручили или је она то самоиницијативно рекла, вјероватно читајући ту вашу изјаву...

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Коју моју изјаву?

Оптужени Жељко Тојага: Не знам, питам, ја вас питам. Изјавила је мом брату да ме никада нисте нигде упознали.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, никада са својом супругом нисам причао ни о вама, нити сам игде изјављивао да вас никада нисам упознао. Рекао сам где сам вас упознао, када сам први пут видео вас у стану и стојим иза тога.

Оптужени Жељко Тојага: Ни пред тужиоцем Пријићем тако нешто нисте изјавили никада?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одговорио је на то питање, немојте понављати.

Оптужени Жељко Тојага: Ја се надам да ће се новинари докопати тога. Хвала. Хајдемо даље. Гдје смо се, али прецизно, и кад ја и ви видјели?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Први пут сам вас видео у стану десетка, значи на десетом спрату, то је штек.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас, одговорили сте на то питање, немојте понављати. То може бити предлог за суочење између вас и сведока сарадника.

Оптужени Жељко Тојага: Биће, биће, али да га упитам, пошто је три пута различите изјаве дао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ако се буде спроводила та радња, ви ћете га онда питати на те околности и изнећете му то.

Оптужени Жељко Тојага: Али госпођо судија, ви са овим спречавате истину.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте понављати питања. Пет пута је одговорио на то питање где је кога видео.

Оптужени Жељко Тојага: Добро, добро, разумијем све.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Слушајте, Тојага, ви сте једини кога морам да опоменем. Ваше коментаре ћете оставити ван ове суднице, у том простору кад вас не чујем, или тамо када будете отишли у притворску јединицу. То што ви разумете, добро је да разумете и немојте коментарисати наглас, нити правити спрдњу од тога што причате. Ја сам на озбиљном послу, а ваша је ствар како ћете се ви понашати. Овде тако не можете.

Оптужени Жељко Тојага: Ја се вама извињавам, али хтео сам само одговор од сведока сарадника. Не смета ништа. Ко му је и кад и на који начин представио Жељка Тојагу и како?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Лепо. У стану када смо се видели, тада сам вас ја стварно први пут и упознао, као што сам и објаснио, значи тада први пут вас и видим у том стану, када се покојни премијер враћао са Копаоника, а о вама сам чуо то што сам објаснио овде.

Оптужени Жељко Тојага: Да ли можете да прецизирате који је то дан био?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи тачно дан када се покојни премијер враћао са Копаоника. Тачније, када се вратио са Копаоника.

Оптужени Жељко Тојага: То је шеснаести, ако се не варам?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Оптужени Жељко Тојага: Добро, хвала. Да ли ме још видите, када и где?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Видим вас тај исти дан поново када смо се вратили горе.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас, прекините одговор на то питање, већ сам вам рекла, Тојага, да је испричао сведок сарадник пет пута када вас је видео и где вас је видео. Нисте зато ту да сад понављамо по пет пута оно што смо већ чули.

Оптужени Жељко Тојага: Госпођо судија, истина је то што говорите, него пошто ме види тај исти дан опет на другом месту, да видим где ме види и ко је био присутан ту.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И то је објаснио ко је био присутан.

Оптужени Жељко Тојага: Али није споменуо тај дан да ме је икада видео више. Ево, транскрипте ја имам овде, у руци држим.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Наставите даље.

Оптужени Жељко Тојага: Извињавам се суду. Како Тојага тада изгледа, како сам обучен тада?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Имали сте зелени комбинезон један.

Оптужени Жељко Тојага: Да ли имам на себи било какав натпис, било шта што би било упечатљиво?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, ја нисам видео да је имао неки натпис, ништа нисам видео.

Оптужени Жељко Тојага: Разговарали сте са мном тај дан?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Оптужени Жељко Тојага: Да ли сте током разговора примјетили да ми недостаје који предњи зуб?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам, нисам обраћао пажњу на ваше зубе.

Оптужени Жељко Тојага: Добро. У том другом нашем сусрету, како Тојага изгледа?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нормално обучен. Ја мислим да сте имали тексас јакну, чини ми се, неку горе, али нормално сте обучени, нисте били у том комбинезону него у цивилном оделу и тада смо више разговарали, тај други пут, него када смо се видели први пут, када се покојни премијер враћао.

Оптужени Жељко Тојага: О чему смо разговарали тај други пут?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Почели смо да причамо пошто сте рекли да ћете Звездан и ви да испалите по две "зоље", то сам све објаснио и питао сам вас како та "зоља" реагује. Ви сте ме питали да ли тај камиончић што ја возим има цираду, ја сам рекао да има, рекли сте ми да се не секирам и да та "зоља" прави малу рупу и да када се испали, спржи од топлоте све унутра.

Оптужени Жељко Тојага: То је вероватно по питању, колико сам ја схватио, возила које ја наводно треба гађати, премијерова возила?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је, да. Ви сте требали да гађате у премијерово возило, а покојни Миле Луковић Кум и Сретко Калинић у обезбеђење.

Оптужени Жељко Тојага: Не разумем, какве везе та церада има, какво објашњење сам ја вама могао дати за то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па не знам, то сте ме ви питали да ли камион има цираду.

Оптужени Жељко Тојага: Па јесам ли дао какво обавештење зашто то питам?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рекли сте ми – добро. Ја сам рекао да има и ви сте рекли – добро.

Оптужени Жељко Тојага: Паметно. Да ли је читањем изјаве Тојага Жељка, тј. моје изјаве дате пред овим судом, наишао на део гдје Жељко Тојага говори “кумулятивни млаз ‘зоље’ прави малу рупицу и све спржи унутра”...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте тако питати. Ја сам га питала на те околности да ли су му били доступни сви транскрипти у време док је био у статусу окривљеног и он је рекао да је прочитао све и да је добио све од стране суда и то није спорно.

Оптужени Жељко Тојага: Добро, добро, али да ли се сећа тога сегмента?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не можемо га то питати на те околности.

Оптужени Жељко Тојага: Извињавам се, судија. Ко је још од особа, а које би могле потврдити ове речи, судјеловао или био присутан том нашем састанку, првом и другом, како велите?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Милош Симовић сигурно је био присутан том нашем састанку.

Оптужени Жељко Тојага: Реците ми за сваки састанак ко је био.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Знам да је Дуле Крсмановић такође био на том стану, да је он био присутан, покојни Миле Луковић, Душан Спасојевић покојни, ви и Звездан Јовановић. То сам сигуран да су људи који су били присутни.

Оптужени Жељко Тојага: Да ли ме и особа која је прекјуче ухапшена, Александар Симовић, да ли ме и он позна?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сад нисам сигуран да је био, могуће да је и он дошао у стан на кратко, али нисам сигуран.

Оптужени Жељко Тојага: Добро, хвала. Пошто, како сведок каже, није затворен пролаз у десну траку, Симовић је каснио и пошто је сведок сигуран да би обезбеђење премијера ударило у њега, да ли постоји могућност да би обезбеђење премијера прешло у ту десну траку да ви нисте прешли, како ви велите, у ту траку?

Председник већа, судија Ната Месаровић: То је све претпоставка. Поставите питање које је реално, а о претпоставкама и некаквим фикцијама нећемо разговарати.

Оптужени Жељко Тојага: Пошто је имао, како је јуче изјавио, телефонски контакт са Крсмановићем, на који начин њега Крсмановић обавјештава да креће колона премијера Ђинђића?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па рекли сте малопре, када сте поставили питање, ви сте рекли – телефонски је имао са Крсмановићем.

Оптужени Жељко Тојага: Да ли шифровано или отворено?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, отворено смо причали, пошто су то специјале биле.

Оптужени Жељко Тојага: Можете ли се сетити ријечи, на пример, које вам је рекао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Знам да сам се ја изненадио, рекао ми је да је колона покојног премијера прошла и да је већ на аутопуту. Нисмо ми крили, није ми он ништа шифровано говорио, причали смо нормално.

Оптужени Жељко Тојага: Да ли сте прочитали у било чијој изјави да је екипа која је требала бити на насипу...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте тако постављати питања. Питајте сведока оно што он зна о догађајима на којима је сведочио посредно или непосредно, а не шта је прочитао из исказа.

Оптужени Жељко Тојага: Али ова је особа изјавила да зна.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па поставите питање другачије.

Оптужени Жељко Тојага: Па не смијем, пошто се ради о заштићеном сведоку.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како не смете? Поставите питање. Не можете предочавати, али кажите шта хоћете. Питајте.

Оптужени Жељко Тојага: Да ли му је познато да је било ко изјавио да екипа која је требала чекати премијера није изашла на време на место на којем је требало, како он назива то – насип, и да због тога премијер није убијен?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Забрањује се одговор на ово питање. Сведок је износио своја сазнања и непосредно и посредно. То ћете кроз примедбе моћи да кажете и ви и ваш бранилац.

Оптужени Жељко Тојага: Добро. Која је тачна позиција зољаша по том вашем пакленом плану, ако ви знате, пошто сте рекли да сте учествовали у самом планирању?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Мислите где сте ви требали да стојите са Звезданом Јовановићем?

Оптужени Жељко Тојага: Гдје сам ја стајао? Гдје је било ко од нас стајао? Ставили сте нас четири, пет, шест, ја мислим, на неки насип. Хоћете ли рећи свачију позицију, гдје је ко стајао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тачно сте се налазили као што сам рекао, оријентир је био онај надвожњак који се налазио на аутопуту, а ви сте се налазили са десне стране, према аеродрому, на том насипу земљаном.

Оптужени Жељко Тојага: На земљаном насипу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Добро, сад је ту било и снега мало, кажем да је тај насип од земље.

Адвокат НН: Знате шта, судија, ја случајно знам да је тај насип дугачак сигурно једно 150 метара.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Знате шта, колега, јуче је било то питање, неко од бранилаца је питао и сведок се изјаснио на те околности, а не можемо насип посматрати како данас изгледа, него како је изгледао 2003. године.

Адвокат НН: Нека се изјасни о удаљености у односу на надвожњак који је постојао и тада, онај пешачки.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И то је рекао. У односу на надвожњак је јуче рекао.

Адвокат НН: А колико метара од надвожњака?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је наспрам надвожњака, сада тачно да ли је 20 или 30, 50 метара, лево или десно, али оријентир је био надвожњак, да ту треба да успорим колону са покојним премијером, ту су се и они налазили.

Оптужени Жељко Тојага: Данас чујем, одговорили сте на питање мајора Јовановића да смо били на узвишењу. Којем узвишењу, колике је висине то узвишење?

Председник већа, судија Ната Месаровић: То је говорио о том насипу, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Оптужени Жељко Тојага: Да, али колике је висине, пошто ја не знам. Колика је висина тог узвишења у односу на асфалт?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете ли се изјаснити на те околности?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не могу тачно да кажем колики је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Наставите даље.

Оптужени Жељко Тојага: Мало пре сте одговорили на питање мајора Јовановића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сачекајте, немојте сада уводити овде у судницу чиновне. Овде ви сви имате исти статус, тамо

оптужени, тамо тужилац, овде сведоци, тренутно је сведок сарадник. То ћете у некој другој ситуацији, када будете у контакту са окривљеним Звезданом Јовановићем, тако га звати. Изволите.

Оптужени Жељко Тојага: Добро, ако то коме смета, у реду. Шта склизне, пошто вас ово није упитао, објашњавали сте му нешто, кад сте били горе, нешто склизне. Шта склизне?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па то смо коментарисали да ли може да се деси. Ви сте причали са покојним Душаном Спасојевићем међусобно заједно да ли може да се деси када испалите “зољу” да склизне са аутомобила.

Оптужени Жељко Тојага: У којем положају је тај аутомобил у односу на мене као зољаша?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рекли сте ми да је небитно да ли ћу бити, пошто сам ја и са малим аутом гледао тачно где ви треба да стојите, испробавали смо све то, небитно је да ли ће то бити 20, 30, 50 метара лево или десно изнад тог надвожњака где нам је био оријентир.

Оптужени Жељко Тојага: Којом страном је мени тај аутомобил окренут?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тај аутомобил иде у правцу аеродрома, као што сам рекао, према Загребу и ви гледате у њега са сувозачеве стране.

Оптужени Жељко Тојага: Битан ми је угао под којим се ауто налази у односу на мене.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сведок се на те околности изјаснио.

Оптужени Жељко Тојага: Пошто је сведок изјавио да позна неку браћу Бургије и да они обезбеђују премијера, да ли ми може објаснити зашто не носи маску или фантомку у случају да га ко од те браће препозна, а пошто сте изјавили да се познате из виђења?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Носио сам црну капу, али не фантомку. То су оне, исто смо од њих правили фантомке, секли смо прорезе за очи, али нисам носио фантомку, носио сам само црну капу и то сам имао на глави, црну јакну и рукавице.

Оптужени Жељко Тојага: Јесте ли имали на себи ту капу са тим просјеченим прорезима за очи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, нису били просечени.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Рекао је лепо коју капу је имао.

Оптужени Жељко Тојага: Да ли ми можете објаснити зашто не носите оружје у вршењу тога убиства, а познато вам је да обезбеђење покојног премијера има оружје?

Председник већа, судија Ната Месаровић: На те околности се изјаснио пошто је рекао ко је какву улогу имао и ко је задужен да има оружје код себе. Наставите даље.

Оптужени Жељко Тојага: Пошто је јуче изјавио да му је Чуме, или данас чак, не знам, да му је Чуме дугогодишњи пријатељ, а по нечијем наређењу одлази да убије Чумета, можете ли ми објаснити како, зашто?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Објаснио сам и то.

Оптужени Жељко Тојага: Да пријатеља убијате по нечијем наређењу?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, то је ствар оцене како ћете ви морално оценити то његово понашање.

Оптужени Жељко Тојага: На страни 36 изјављујете “не, ја нисам имао после новца, све ми је остало у торби”. Са чим плаћате аутобус којим идете за Београд?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Имао сам код себе динара нешто, око хиљаду и нешто динара и чини ми се двадесет и нешто евра.

Оптужени Жељко Тојага: Добро. Спасојевић 1995. године даје кило, пет или десет килограма дроге, односно Буха даје Спасојевићу кило, пет или десет килограма дроге. Ко је присутан томе осим вас?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Први пут нико није био присутан тада када сам се упознао са покојним Душаном Спасојевићем, само Буха Љубиша и нашли смо се негде на Лединама, у некој кући.

Оптужени Жељко Тојага: Изјавили сте да Душан Михајловић, тадашњи министар полиције, даје Пајину пиштољ који Пајин даје Спасојевићу. Да ли је дао директно Пајину, па Пајин свој поклон поклања, или је преко Пајина ишло.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То је била награда за Пајина.

Оптужени Жељко Тојага: Да, да, за Маку.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па лепо кажите, а не сада испада да дају један другом само из руке у руку.

Оптужени Жељко Тојага: Да ли је дао директно Пајину, поклатио или је преко Пајина поклатио Душану?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Душан Михајловић никакве везе није имао са покојним Душаном Спасојевићем. То је чисто поклон био од Пајина према Душану.

Оптужени Жељко Тојага: Добро, пошто нисам разумео, па питам зато. Буха даје Спасојевићу 50 килограма хероина и 100 килограма мјешунга. Ко је присутан када се то одвија?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је задње што је било, што је остала дрога код Буха Љубише. Он више није хтео да ради са тим, као што сам рекао, то знате кад се десило. Колико се ја сећам, не знам у Котобањи ко је био присутан, било је доста, али нико није видео то, није уношено горе у тржни центар, него је колима само пребачено, из једних кола у други аутомобил.

Оптужени Жељко Тојага: А одакле ви знате за то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па зато што сам ја донео то од његовог кума.

Оптужени Жељко Тојага: Добро. Чеда добија 100.000 евра од Бухе, што је рекет од Пецонија.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Чекајте, чекајте. Кажите лепо шта хоћете. На то питање одговорио је сведок. Не знам шта сад хоћете.

Оптужени Жељко Тојага: Хтио сам само да одговори зашто Буха даје Чеди те паре од Пецонија, од тога рекета.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли вам познато то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам због чега му даје. Знам да је нешто он завршио, а како, шта, не знам, одговорио сам на то.

Оптужени Жељко Тојага: Сазнали сте, значи нисте били присутни директно, да даје опет после 250.000. Да ли знате због чега то иде?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рекао сам да је то позајмица. Ја нисам био присутан, то су само приче, где смо после разговарали о томе.

Оптужени Жељко Тојага: Пре 5. октобра, на два или три мјесеца, по вашој изјави, Буха даје Чеди пиштољ и 1.000 марака преко вас. Зашто, ако сведок зна?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам због чега је то дао, само ме је послао да му то однесем.

Оптужени Жељко Тојага: Буха даје политичарима гас у вези протеста. Изјављујете – не прича са Милорадом Луковићем, чак су у лошим односима. Зашто даје Буха гас онда политичарима у вези протеста?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што ради у договору са покојним Душаном Спасојевићем.

Оптужени Жељко Тојага: Изјавили сте у првом сведочењу да нисте узимали новац од дроге.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како? Не разумем какво прво сведочење и друго сведочење.

Оптужени Жељко Тојага: Први дан када је овде излагао, давао изјаву.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Првог дана, 23. новембра 2006. Сад поставите питање.

Оптужени Жељко Тојага: Изјавили сте у том свом сведочењу овде пред овим судом да нисте узимали новац од дроге, а јуче сте изјавили, на питање браниоца Чабрила, да су сви, па и ви, добијали део од те дроге.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, то није тачно.

Оптужени Жељко Тојага: Није тачно?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Рекао сам да никада од дроге покојног Душана Спасојевића нисам имао зараду.

Оптужени Жељко Тојага: Захваљујем се и на тој речи. "Све оружје из Старог града коришћено је за убиства".

Председник већа, судија Ната Месаровић: Рекла сам вам, оно што је сведок рекао, то имамо забележено. Поставите питање. Знате ли ви да поставите питање?

Оптужени Жељко Тојага: Знам, али морам предочити.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте читати, то сте морали јуче да читате, па да напишете питања.

Оптужени Жељко Тојага: Добро, ја се извињавам. Да ли је истина да је све оружје из Старог града које је набавио Чедомир Јовановић преко Буха Љубише употребљавано за убиства?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сведок није тако рекао.

Оптужени Жељко Тојага: Само мало, ја се извињавам, страница 119, ево од ријечи до ријечи "све оружје из Старог града коришћено је за убиства".

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хоћете да објасните?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Хоћу. Ја сам рекао – то оружје које смо ми узели и коме сам обрусио бројеве, ми смо га користили за нека убиства, не за сва убиства, значи за убиства која су се дешавала пре тога нисмо користили, јер смо имали друго оружје, а за остало, после тог, за сва убиства смо користили то оружје.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Рекли сте да сте део тог оружја закопали негде.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, тачно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Није онда све.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, није искоришћено све оружје, тако је.

Оптужени Жељко Тојага: Рекао је све, па зато сам баш са тим ријечима ишао. "Из Скупштине града шта је узето, било је 10 до 15 ПКТ-а"...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас Тојага, узећу вам реч ако не будете постављали питања. Ми заиста немамо времена да ви читате овде и да нас вучете са тим што ћете да читате на глас транскрипте.

Оптужени Жељко Тојага: Извињавам се. Шта се десило са 10-15 ПКТ-ова, ако знате?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, знам. Ја сам их пребацио код Повића и закопао са осталим оружјем.

Оптужени Жељко Тојага: Шта се десило са снајперима које сте узели?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Те снајпере никада нисмо користили.

Оптужени Жељко Тојага: Ако их нисте користили, где су ти снајпери сада?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Тојага, одговорио је на то јуче.

Оптужени Жељко Тојага: Рекли сте да је било доста нових “зоља”. Да ли су те “зоље” употребљавале за било каква убиства по Београду?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одговорио је на то питање јуче.

Оптужени Жељко Тојага: Није, али ‘ајде. Ко је присутан када вама Душан објашњава да Чедо тражи убиство Шљуке?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одговорио је. Забрањује се одговор на питање, пошто је сведок одговорио на то питање. Сада ћу вам свако питање забранити ако будете понављали оно на шта је сведок већ одговарао, било у слободном излагању, било на питања учесника у овом поступку.

Оптужени Жељко Тојага: Добро. Да ли су “калашњикови” које су носили, по вашем, Миле Луковић Кум и Сретко Калинић, да ли сте им ви лично брусили бројеве?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, јесам.

Оптужени Жељко Тојага: Да ли ти “калашњикови” који су коришћени у убиству премијера потичу из Скупштине града, да ли је то оружје које је набавио Чедомир Јовановић и Буха Љубиша?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је то оружје, да.

Оптужени Жељко Тојага: Захваљујем се. Ко је још присутан кад вам Љубиша Буха говори да му је Чедомир Јовановић рекао да се скину бројеви са оружја, да се не би провалили у вршењу убистава, отмица?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Није тако речено. Забрањује се одговор на то питање и немојте да импутирате. Тако није речено, сведок се три пута изјаснио на околности ко је пренео и зашто и на који начин, да се скидају бројеви. Немам разлога никога да штитим, али заиста нема смисла да се тако служите тиме. Ви сте частан војник били тамо у тој Јединици, за шта то сад вама служи.

Оптужени Жељко Тојага: Ја бих вам прочитао шта је рекао, а ви ми не дозвољавате.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте ми читати ништа. Ваљда ја умет да читам и без вас.

Оптужени Жељко Тојага: Добро, истина је ту. Е, пошто је свједок изјавио да је пушка коју је наводно дао Звездану Јовановићу сличила на пушку М-48, јер је препознао по томе што је имала са стране нешто, да ли можете објаснити шта је то са стране?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Показали смо фото-документацију и он је показао и поново ћемо показати фото-документацију, јер смо остали дужни на питање Звездана Јовановића шта је окретао у рукама.

Оптужени Жељко Тојага: Госпођо судија, пошто је пушка била овако...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Откуд ви знате како је била пушка окренута, када кажете да нисте били тамо?

Оптужени Жељко Тојага: Како? Па гледао сам јуче овдје.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас, наставите даље. На то питање немате одговор.

Оптужени Жељко Тојага: Добро. Да ли вам је познато било које оружје, аутоматско оружје или снајпер који се репетира са леве стране?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Забрањује се одговор на питање. То, Тојага, можете постављати неком вештаку, држите се теме. Ми овде судимо за атентат, за оружану побуну и за убиство, на те околности можете питати сведока сарадника.

Оптужени Жељко Тојага: Захваљујем се. Где је тачно место где сведок баца пасош?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А што, какве то везе има?

Оптужени Жељко Тојага: Па ја кад бих рекао, ви бисте ме избацили из суднице.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одговорио вам је да не зна.

Оптужени Жељко Тојага: Који је тачан датум кад сте ви изашли из Србије у Македонију, да ли се можете сетити. Ако се не варам, брат вас је превезао у Македонију?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Крајем маја, као што сам рекао, не знам тачно који је дан био.

Оптужени Жељко Тојага: Да ли је још била на снази “Сабља”?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Оптужени Жељко Тојага: Изјавио је јуче да је покидао телефонске картице у Грчкој на које га је звала наводно Александра. Зашто покидате телефонску картицу тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рекао сам да сам бацио тај телефон и да сам га угасио, да ме не би више звала да ме убеђује Александра.

Оптужени Жељко Тојага: А да ли ми можете објаснити зашто сте уништили папир са бројевима телефона тих осталих људи који су вас требали контактирати или ви њих у Грчкој?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па због чега бих држао то, кад идем у полицију да се предам.

Оптужени Жељко Тојага: Пошто говорите да вас Биљана Кајганић наговара и да ради против вас, пошто сте се предали, зашто опет ангажујете Биљану Кајганић?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одговорио је на та питања све око ангажмана свих адвоката.

Оптужени Жељко Тојага: Сведок је рекао да је имао личне контакте са Чедом и из личних разлога. Да ли можете рећи који су то други и који су то лични разлози да се ви и Чеда срећете?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Забрањује се одговор на то питање. Сведок је објаснио, два дана је објашњавао о томе. Ви, Тојага, треба пажљиво да слушате излагање и сведока сарадника и свих осталих.

Оптужени Жељко Тојага: Добро. Верујте ми да четири дана читам као луд.

Колона коју видите иза себе, на аутопуту, да ли су у различитим тракама или је све једно возило у истој траци?

Председник већа, судија Ната Месаровић: И то је одговорио.

Оптужени Жељко Тојага: Да ли је било којег момента имао прилику да види регистарску таблицу било којег возила?

Председник већа, судија Ната Месаровић: И то је одговорио.

Оптужени Жељко Тојага: Која је тачно даљина, ако може оценити, тога возила премијера, које он гледа преко левог ретровизора у ономе моменту када он закључује да се ради о блинди?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: И то сам одговорио. Рекао сам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јуче је одговорио на то питање.

Оптужени Жељко Тојага: Тачну раздаљину.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да, баш тако. Јуче је мало дуже о томе излагао.

Оптужени Жељко Тојага: Добро. А која је тачно разлика када он одлучује да скреће у десну траку?

Председник већа, судија Ната Месаровић: И то је одговорио.

Оптужени Жељко Тојага: Ја се извињавам. Ја онда више не бих имао питања. Дозволите ми да се вратим.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете да се вратите на место.

Да ли се још неко од оптужених јавља за реч, да постави питање сведоку сараднику?

Нико се више од оптужених не јавља за реч.

За реч се јавља бранилац Нинослава Констатиновића, адвокат Оливера Ђорђевић, изволите.

Адвокат Оливера Ђорђевић: Ја ћу само једно питање које се наметнуло у току сведочења сведока сарадника, па морам да поставим. Да ли могу непосредно да му поставим ?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете непосредно.

Адвокат Оливера Ђорђевић: Рекли сте да вам је оптужени Милорад Улемек писано преко адвоката поручио да Нинослава Константиновића оптужите за још неко убиство. Да ли можете само прецизније да кажете о којим убиствима је реч?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, нисам рекао за још неко убиство, да је Нинослав Констатиновић учествовао у убиству покојног премијера и да је још гро других убистава он извршио још са неким људима. Тако ми је поручио.

Адвокат Оливера Ђорђевић: А прецизније, о којим убиствима се ради?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисмо причали о томе, само ми је тако поручено, да они иду на то и да ћу добити даља упутства шта они планирају.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли има још неко питање за сведока сарадника?

Молим вас, Никола, да покажете ову фотографију.

Нека изађе оптужени Звездан Јовановић за микрофон овде, да га чујемо, пошто је тражио да се покаже фотографија.

Приказује се фотографија број 14, ради се о малокалибарској пушци која је била показана сведоку сараднику приликом слободног излагања. Изволите да чујем сада питање, да видимо.

Оптужени Звездан Јовановић: Само да ми прецизира како окретао, како он каже, окретао, штеловао.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја немам слику овде преда мном.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хајдете, приђите, нека вам укључе то.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, ви сте окретали овај горњи део, где се овај кружић налази горе, када сте гледали кроз оптику, тај горњи део сте окретали.

Оптужени Звездан Јовановић: председавајућа, ја бих молио ако може да тамо покаже тачно прстом који кружић.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Овај горе део.

Оптужени Звездан Јовановић: У реду. Захваљујем.

(пауза)

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имате ли још нешто можда да кажете што нисте рекли?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Немам. Вама сам рекао све.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Веће је донело по службеној дужности решење да се изврши радња доказивања суочењем између сведока сарадника Дејана Миленковића, окривљеног Звездана Јовановића, окривљеног Улемек Милорада и окривљеног Тојага Жељка.

Молим вас нека изађе окривљени Улемек.

Пошто су различите садржине одбране оптуженог Улемек, који је негирао учешће у извршењу кривичних дела која му се оптужницом стављају на терет, а имали смо прилику да чујемо сведока сарадника ова три дана, све оно о чему је говорио, посебно на околности онога ко је организовао

извршење атентата на председника владе др Зорана Ђинђића када је сведок сарадник тврдио да је чуо за тај план на клупицама на Новом Београду, па затим за постојање плана А, Б, Ц, који су били задаци, боравак оптуженог Милорада Улемекa по становима, долазак сведока сарадника до његове куће. Уосталом, чули сте окривљени Улемек шта је говорио сведок сарадник, па молим вас да се суочите. Окрените се један другом, гледајте се у лице, па реците сада шта имате.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја остајем при свему што сам рекао.

Оптужени Милорад Улемек: И то је све што имате да кажете?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, углавном сам рекао истину.

Оптужени Милорад Улемек: Па то што сте ви научили ту вашу песмицу и што сте постали проститутка тужилаштва, то је ваш проблем. Ја вас разумем, али ја бих волео да кажете овде када сам ја вама лично рекао било шта у вези са организовањем атентата на покојног премијера.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Причали сте на клупицама где сам и ја био присутан, да се иде до краја, да се убије покојни премијер, за планове А, Б, Ц. Остајем при томе јер сам присуствовао разговору вас и покојног Душана Спасојевића за ова два плана, за трафо-станицу и дизање железничког моста у ваздух.

Оптужени Милорад Улемек: Миленковићу, мени је јасно да се ви овде борите за то што се борите, али ја овде вама одговорно тврдим да ни ви, нити један члан или припадник тог земунског клана, како ви себе називате, никада није присуствовао ни једном једином разговору између мене и покојног Душана Спасојевића и ви то добро знате. Према томе, то што ви овде причате вашу причу, то је ваш проблем. А ако је то тако као што ви тврдите, пошто сте ви рекли у оном првом вашем обраћању и изласку пред овај суд да ћете поднети некакве материјалне доказе, ја бих вас замолио онда да све доказе које имате представите овом суду, а који су везани за ово дело за шта сам ја овде оптужен, да их изнесете пред овај суд, а не да причате ту вашу причу коју сте прочитали из транскрипта. Толико само имам да вам кажем. И рећи ћу вам још једну ствар. С обзиром да сте ви у целу ову причу ушли тако како сте ушли, ја ћу само да вам кажем једну ствар. Без обзира како се ово завршило, овај претрес и каква буде пресуда на крају, ја ћу пре да одлежим 40 година у затвору као частан човек, него што бих провео један дан на тој вашој љигавој слободи. Само толико имам да вам кажем.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: А шта сам ја то за вас то лажно рекао?

Председник већа, судија Ната Месаровић: То није био предмет суочења, оптужени. Ви сте требали да се осврнете на исказ сведока сарадника, на оно што је спорно, што је он рекао, а не да причате о томе. Он је сам бирао како ће да проводи свој живот. То је његова ствар.

Оптужени Милорад Улемек: Судија, не знам како је ово схваћено. То је мој лични став, ово што сам ја рекао овде сведоку сараднику. А што се тиче околности на које се ми овде суочавамо, па ја немам шта са њим да се овде суочавам, пошто он је очигледно научио своју песмицу напамет како га је инструисао тужилац пред којим је давао изјаву. Значи, суочавати се са неким ко гази преко мртвих да би се докопао слободе, тако како он жели да се докопа, мислим да је то заиста сувишно и суочавати се са неким ко је своје исказе вежбао из транскрипата и вежбао ово суочавање пред огледалом, мислим да то стварно нема смисла што се мене тиче.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Имате ли ви нешто, Дејане, да кажете?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Имам. Да питам Легију да ли би одговарало вама да сам прихватио оно што сте ви тражили од мене, да ли би тада био поштен.

Оптужени Милорад Улемек: Не. Ја од вас никада нисам ништа тражио и то ви добро знате. Да сам тражио, ја бих то тражио на другачији начин, а не тако како сте ви овде представили. Према томе, немате ви мене шта да питате овде.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ништа. Остајем при свему што сам рекао.

Оптужени Милорад Улемек: Добро је да остајете.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Суочење је завршено. Нека изађе окривљени Звездан Јовановић.

Погледајте се очи у очи. Чули сте, Јовановићу, исказ овог сведока у протекла три, четири дана. Чули сте шта је сведок рекао о томе да сте се ви налазили у Гепратовој улици, да сте ви пуцали у покојног премијера др Зорана Ђинђића, затим да вас је видео у стану “десетка” пре покушаја атентата на “Лимесу”, да вас је видео више пута у више наврата у тим догађајима, да сте учествовали у разговору око пушке, око “зоља”. Сада изволите и реците шта имате.

Оптужени Звездан Јовановић: Ово је лаж, апсолутна лаж, све ово што је изјавио у вези мене. Ти добро знаш да је то лаж.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То није лаж. Стојим иза свега и за вас што сам рекао. Звездане, знате где смо се виђали. За друго вас ништа нисам оптужио. Рекао сам праву истину где сам био са вама, у ком стану. За вас ништа нисам измислио. Рекао сам само истину и за вас и за све друге.

Оптужени Звездан Јовановић: Миленковићу, лажете. Лажете и ви знате да је лаж. Ја овде немам намеру да држим предавање из тактике ни теби ни овом твојом заштитнику да бих ти појаснио шта је то заседа, шта је то кореанка, шта је то “зоља”. И ово што сте осмислили ти и овај твој заштитник, да представите овом већу као добро осмишљен план, акција код хале “Лимес” је обична будалаштина неког ко нема елементарна знања и познавања тактике. Ти знаш да је то лаж, као што знаш да никада са мноштем нигде ниси седео, нити смо ја и ти икада причали. Ти можеш да причаш шта хоћеш. Ти и овај Пријић ћете ускоро морати да се суочите са истином и са доказима. То сада што причаш овде, ја тебе разумем, покушаваш да спасеш ту своју бедну кожу. Ја теби не замерам. Замерам вам заједно што нисте научили мало боље да лажете. Толико. И то око Гепратове, то је апсолутна лаж, дечко, да сам ја тај тип и да сам учествовао у свему томе, да сам полудео. Па не би прошао Џорџ Буш са свом оном својом свитом, а не премијер са овим момчићима из обезбеђења и ви то сви добро знате. То зна Пријић, зато и покушава са оваквима, са тобом и са теби сличним да се извуче из овога што је урадио.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Кажите ми један разлог због чега бих ја вас оптужио лажно да нисте учествовали?

Оптужени Звездан Јовановић: Због чега би ме оптужио лажно?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Оптужени Звездан Јовановић: Па јеси ли ти свестан до сада колико си шта лагао кроз сав тај свој живот? Јеси ли свестан да више личиш на кишну глисту него на човека.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Звеки, пред Богом сам чист да никога од вас нисам лажно оптужио. Ти то врло добро знаш.

Оптужени Звездан Јовановић: Немој спомињати Бога овде.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи немам разлога да те оптужим лажно, ни тебе, ни некога другог.

Оптужени Звездан Јовановић: Немој спомињати Бога овде, бедниче један.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Можете ви да вређате, али другог аргумента немате.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не може да вређа нико никога у судници. Молим вас.

Оптужени Звездан Јовановић: Лажеш, Дејане Миленковићу, као пас.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Суочење је завршено. Имате ли нешто посебно да питате?

Оптужени Звездан Јовановић: Да га питам?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сведока, да му кажете нешто?

Оптужени Звездан Јовановић: Не, сем да је лажов и да ће ускоро морати да се суочи са истином.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Је ли ви мислите да нисте преварени у свему овоме што сте убили покојног премијера?

Оптужени Звездан Јовановић: Дечко, пусти ту твоју песмицу. Дечко, ја ти говорим, а ти лажеш и лажеш и лагао си и ускоро ћеш морати да се суочиш са истином и ти и овај твој заштитник, тај ту.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Суочење је завршено. Оптуженог Јовановића вратите на клупу. Нека изађе оптужени Тојага Жељко.

Погледајте се у очи. Тојага, ви сте слушали ова три, четири дана сведока Дејана Миленковића. Чули сте шта је рекао о вама и о вашем учешћу код хале "Лимес", о моменту када вас је упознао, у којим приликама, где вас је видео.

Оптужени Жељко Тојага: Хоћете ли да поновите то, када и где смо се ми видели?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Све сам вам рекао где смо се видели.

Оптужени Жељко Тојага: Хајде, понови.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: По оним становима. Знаш сам ти, Тојага, да ништа о вама нисам измислио. Где смо се виђали, то сам рекао, шта смо причали и стојим иза свега тога.

Оптужени Жељко Тојага: Ја ти верујем. Сада ти лепо објасни када смо се видели, где смо се видели.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам то објаснио и могу, ако хоћете, поново да вам поновим.

Оптужени Жељко Тојага: Да. Желим.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У стану, када се покојни премијер вратио са Копаоника. Ту смо се видели.

Оптужени Жељко Тојага: Добро.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Такође смо се видели дан пре него што ће покојни премијер да крене за Бањалуку, када смо се договарали...

Оптужени Жељко Тојага: Где смо се видели?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Такође у истом стану "десетка". Знате да смо коментарисали, да сам вас питао и за камион и за "зољу" како реагује, објаснили сте ми све. Питали сте ме за цераду. Стојим иза свега тога. Ја друго за вас ништа нисам рекао, нити сте учествовали у неким другим кривичним делима. Што се тиче убиства премијера, оно што сам рекао за вас, то је истина и стојим иза тога свега.

Оптужени Жељко Тојага: Поштено. Ко је све био присутан ту?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рекао сам вам, покојни Миле Луковић Кум, покојни Душан Спасојевић, Звездан Јовановић, Милош Симовић, Душан Крсмановић и нисам сигуран да ли је Аца Симовић био присутан.

Оптужени Жељко Тојага: Шта бих те још могао паметно питати. А шта те паметно може човек питати. Ја кажем да се ја и ти никада нигде нисмо видели, пошто си толико ситан криминалац био у Београду да никада ни чуо за тебе нисам.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисам ни ја вас чуо. Чуо сам само из приче. Први пут сам вас видео када се покојни премијер вратио са Копаоника.

Оптужени Жељко Тојага: Не разумем зашто лажете. Да ли сте уцењени и од кога сте уцењени да би потврдили оптужницу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нико ме није уценио. Од никога нисам уцењен.

Оптужени Жељко Тојага: А зашто сте баш поновили те ријечи које сте нашли у изјавама, а нисте поновили, рецимо, ниједну ријеч која није у изјавама, а што ме оптужница терети?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам рекао оно шта сам причао са вама и шта се дешавало.

Оптужени Жељко Тојага: Ти си паметан дечко па добро учиш, изгледа. Стојиш ли иза твојих ријечи?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Суочење је завршено. Слушали сте три дана и нема потребе више ништа да се прича. Можете да се вратите на оптуженичку клупу.

Да ли има неко неки процесни предлог? Да ли јавна тужба има предлога?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Ако дозволите ја бих имао још пар питања, као што сам најавио, а из фотодокументације.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Изволите.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Интересује ме гаража у Милентија Поповића где је пронађен “ауди 8”.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не. Рекли сте да имате питања.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Имао бих питања о том оружју које је ту пронађено.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Која сте рекли улица? Имамо Булевар АВНОЈ-а 117 и Булевар Михајла Пупина 139.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Михајла Пупина.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Говорите о “аудију А 8” металик боје.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: То.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Показује се фотодокументација број КП уписника МУП-а 100, број уписа 972/2003 преглед и фотографисање лица места, Булевар Михајла Пупина број 119 и Булевар АВНОЈ-а бр. 117. Изволите, понесите, да види да ли је то, то. Имате ли ви слику сада?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, то је наше возило “ауди А 8” сиве металик боје 4, 2 кватро, који смо користили за убиство.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Када сте набавили тај ауто?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тај аутомобил је набављен 2002. године. Коришћен је за убиство Средоја Шљукића.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Покажите, молим вас, “калашњикове” који су ту пронађени.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То ћете тамо у оном раздвојеном предмету, ако је само везано за убиство Шљукића.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Не, не, не, уопште питам о клану.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Има једна пушка где се виде брисани идентификациони подаци, ево је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Показује се фотографија број 15 из наведеног албума.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Питам: да ли је то ваш рад?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Чиме сте то урадили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Брусаницом.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Око тога више немам питања. Ако би дозволили, судија, стан Николаја Гогоља и стан у Војводе Степе бр. 259, ако дозволите, ако имате времена имао бих два питања.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А на које околности би ви поставили питања, прво да чујемо.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да препозна унутрашњост стана и предмете који су у стану, ако дозволите.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Може. Ви сада хоћете да му покажемо фотодокументацију, је ли тако?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да, да препозна стан.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Кажите.

Адвокат Слободан Миливојевић: За време извођења доказа читањем и увидом у све извештаје, вештачења и фотодокументацију везану за појединачне станове одбрана је ставила примедбе и предложила да се ти списи и ти материјални докази издвоје из списка, због тога што нису прибављени на начин како је то законом предвиђено.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. То ћете моћи да ставите примедбу и касније.

Адвокат Слободан Миливојевић: И није донета одлука.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Није.

Адвокат Слободан Миливојевић: У том правцу сам хтео само да подсетим, а ви ћете, наравно, донети како ви одлучите.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Показује се сведоку фотодокументација број КТ уписника, шифра ОУП-а 100, број уписника 955/2003. Покажите, па да видимо да ли сведок може да се изјасни о чему се ради. Препознајете ли ову зграду?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Само са друге стране. То је у Војводе Степе, где сам боравио у стану.

Председник већа, судија Ната Месаровић: На ком спрату се налазио тај стан?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја мислим да је на шестом спрату, али нисам сигуран.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Крените даље. Да ли препознајете ово?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. То је дневни боравак, ту сам боравио у стану са покојним Душаном Спасојевићем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: У Војводе Степе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имате ли нешто конкретно на тим фотодокументацијама да прикажемо?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Само једну фотографију, да наиђемо на њу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хоћете нам рећи шта је на тој фотографији?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Флаша неког алкохола, вина.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хајте даље.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Мислим да је то у другом стану било.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Крените даље. Препознајете ли ове новине где су се налазиле?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Јесте. Са леве стране купатило, ако се гледа овако, право је дневна соба.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете ли да нам објасните ово А, Б и Ц на улазу из овог ходника, шта значи ово?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То није било док смо ми боравили.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нису биле ознаке?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Лево и десно врата?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте ме разумели, када уђете у ходник, лева и десна врата где воде? У које просторије?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: А, ви ме питате шта је то, аха, овако. Колико се ја сећам, када се уђе право, то је дневна соба, овде где је А, са леве стране је ве-це, а Б је исто једна мала собица.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, даље. Ово је ли препознајете?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, то је купатило.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Даље. Било би боље, тужиче, да сте нам рекли број фотографије, да не гледамо све.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Ево тај сат. Мислим да имате следећу фотографију, где је јасније.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само да констатујемо коју смо фотографију показали. Фотографија број 21 из збирке фотографија. Даље. Фотографија број 22, сат "ролекс".

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Питање је да ли препознајете тај часовник.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је сат од покојног Милета Луковића Кума, њему је покојни Душан Спасојевић поклатио тај сат.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Ја више немам питања.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Показује се фотографија ознака КТ уписника 109 265/2003. Почећемо од фотографије 3456 па даље.

Да ли вам ове слике нешто говоре?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Овде се види овај кревет. То је улаз у спаваћу собу, право се у њу улази како се уђе на улазна врата.

Председник већа, судија Ната Месаровић: У којој улици?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је на Бановом брду стан, колико се сећам у Николаја Гогоља.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Даље. Фотографија 10.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је такође дневни боравак.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Овде већ пише ознака свега и свачега. Хајмо даље, прелистајте, да нађемо ту флашу са алкохолом. Ево фотографија 18.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, ово је вино које нам је Пејаковић Саша куповао. Тада му је покојни Душан тражио да му купи, пило му се вино. Он је ишао у продавницу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имате ли предлог још неку фотографију да покажемо? Ево, имате и овамо. То је то.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Фотографија број 19 и фотографија број 20.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: На ком је спрату овај стан?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сада не могу да се сетим тачно на ком је спрату.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Завршено показивање фотографија. Да ли има још неко неки предлог? Пуномоћник оштећеног др Зорана Ђинђића, адвокат Срђа Поповић, изволите.

Адвокат Срђа Поповић: Не знам да ли је ово тренутак, ја бих имао примедбу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Примедбе ћемо касније. Ево, има пуномоћник оштећеног Веруовића, изволите.

Адвокат Божа Прелевић: Ја имам предлог да се изврши суочење између сведока сарадника и оштећеног Милана Веруовића и сведока Александра Бједића, на околности догађаја код хале "Лимес".

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Изволите. Бранилац оптуженог Улемека.

Адвокат Слободан Миливојевић: Ја сам схватио да треба да сачекамо још за истицање примедби, па имам питања.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Примедбе ћемо посебно на исказ сведока.

Адвокат Слободан Миливојевић: Тако сам и схватио. Сада имам питања.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли имате неки процесни предлог у смислу да нешто треба посебно извести док је сведок сарадник ту?

Адвокат Слободан Миливојевић: Не, хвала. Имам питања за сведока сарадника.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Изволите.

Адвокат Слободан Миливојевић: Непосредно пре него што сте напустили Мељак, да ли је између Душана покојног и Милета или између њих двојице и вас или између њих двојице и било кога било туче?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Адвокат Слободан Миливојевић: Да ли се неко тукао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Туче није било. Било је свађе између њих двојице, један дан док је ту био неки балон са ракијом, па је покојни Миле Луковић Кум попио мало више ракије, али туче није било. Било је само препирки.

Адвокат Слободан Миливојевић: Добро. Након што сте ви искочили кроз прозор, да ли сте приметили било какве модрице на лицу Душана Спасојевића и Луковић Милета?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисам приметио.

Адвокат Слободан Миливојевић: Када сте први пут видели фотографије на којима је приказано да су Душан Спасојевић и Луковић Миле убијени?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Први пут сам видео у новинама.

Адвокат Слободан Миливојевић: Да ли сте тада уочили нешто на тим фотографијама што одудара од онога што ви знате?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Забрањује се одговор на питање сведоку сараднику, зато што то нема везе са овим нашим предметом. То ћете кроз истрагу, колега, у другом предмету.

Адвокат Слободан Миливојевић: Председниче, ја се извињавам заиста, покушаћу да вас уверим да је моје питање на месту, јер је врло кратко. Ми смо суочени са једним великим проблемом, да је и поред тога што је кривична пријава против НН извршиоца поднета пре, можда има и три године, да се са тим поступком преткривичним застало и да се у току тог поступка није учинило ништа. Између осталог, убиство Душана Спасојевића и Луковић Милета је убиство сведока који би могли битно да расветле овај догађај.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Слажем се, али мислим да је ствар тог поступка. Слажем се да може можда сведок да помогне у том поступку.

Адвокат Слободан Миливојевић: Да ли ћете ми дозволити још једно питање и крај приче?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Изволите.

Адвокат Слободан Миливојевић: Да ли сте на фотографијама уочили оружје које нису имали ни Душан Спасојевић, ни Луковић Миле пре тога?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У новинама?

Адвокат Слободан Миливојевић: Да.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам.

Адвокат Слободан Миливојевић: Можете рећи које?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Колико се ја сећам, то је “калашњиков” неки на фотографијама био.

Адвокат Слободан Миливојевић: Да ли је била и бомба?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте.

Адвокат Слободан Миливојевић: Хвала лепо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли још неко нешто има?

Адвокат Ненад Вукасовић: Да ли је рекао сведок, када смо гледали фотографију 22, да је то сат Милета Луковића Кума? Да ли сам добро чуо?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте.

Оптужени Звездан Јовановић се јавља за реч. Имате ли неки предлог Јовановићу? Са питањима смо завршили малопре, хајде изволите да видимо шта хоћете.

Оптужени Звездан Јовановић: председавајући, ја бих вас замолио, с обзиром да је постављено питање после суочавања и да је овај сведок дао неке одговоре, ја бих замолио да ми омогућите да поставим још нека питања везано управо за ово о чему је Јован Пријић...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хајде, изволите, питајте.

Оптужени Звездан Јовановић: Пре свега, када је идентификовао ову пушку, којој је наводно скинуо број, сада ме интересује колико је овај сведок пушака, односно са колико пушака је скинуо број брусаницом или чиме већ?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Скинуо сам са доста “калашњикова”, значи са негде око двадесет, тридесет “калашњикова” сам обрусио бројеве.

Оптужени Звездан Јовановић: Интересује ме по чему сте управо ову пушку идентификовали. По чему? Шта је то карактеристично на њој по чему сте је запамтили и знате да сте ви са ње скинули број?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што сте видели да има рисова од бруснице и препознао сам како сам брусио то оружје.

Оптужени Звездан Јовановић: Молим вас, објасните ми која је разлика да неко други обруси број и ви. По чему то тачно знате?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што је то оружје било код мене и онда сам га ја из Сурчина пренео код Повића и одатле смо то оружје користили за убиства.

Оптужени Звездан Јовановић: Господине, пустите ту причу, мене интересује конкретно, конкретно ми одговорите, ову пушку по чему сте тачно препознали да сте ви са ње обрусили број?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што знам то оружје, одакле је и када смо га користили за убиства, пребацили у гаражу и ја сам возио то возило.

Оптужени Звездан Јовановић: Откуд знате да није снимана нека друга пушка, да је неко други скидао, откуд, по чему познајете? Само ми то објасните.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што сам видео и фантомке које смо користили и “зоље” и аутомобил сам препознао који смо користили за убиства.

Оптужени Звездан Јовановић: Очигледно да овај сведок одбија одговор. У реду је. председавајући, ја бих вас молио, када сте показивали ове слике Војводе Степе и да је наводно, да ли сам ја добро разумео да је овај сведок препознао “Национал”?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Шта сам препознао?

Оптужени Звездан Јовановић: “Национал”, када вас је питао овај да ли препознајете да ли је “Национал” био ту.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, ја сам рекао да су биле новине, само да су читали новине у стану.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само је рекао – новине.

Оптужени Звездан Јовановић: Добро. председавајући, ја бих молио само да Јован Пријић разјасни да ли је то стан у коме је наводно нађен онај мој чувени отисак. Да ми се објасни да ли је то тај стан, само то, ништа друго.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да, да.

Оптужени Звездан Јовановић: Јесте. председавајући, ја бих вас молио да подсетимо овог сведока да је он у свом исказу рекао да не зна у којем сам стану боравио и да је рекао да су у тај стан послали Миладина Сувајдића и да он није био након тога у том стану.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам био у том стану и тада сам се задњи пут видео са вама, у овом стану који смо гледали, у Војводе Степе, када сам изашао из Централног затвора.

Оптужени Звездан Јовановић: Одлично. Да ли знате од ког датума су те новине које сте ви видели тамо?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, ја нисам рекао да знам, знам само да смо читали новине и да је било новина у стану.

Оптужени Звездан Јовановић: Кад сте ви задњи пут били у том стану?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рекао сам, осми на девети, март сам напустио тај стан.

Оптужени Звездан Јовановић: Да ли знате да у “Националу” пише 13. март. Значи да тај “Национал” нисте видели.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Није се изјашњавао о датуму новина.

Оптужени Звездан Јовановић: Да ли сте тај баш “Национал” ви видели ту?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Како сам ја могао да видим тај “Национал”, када сам напустио стан, ако ви кажете да је тај датум дванаести, тринаести. Ја сам само рекао да смо читали новине.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Имали смо предлог пуномоћника оштећеног Веруовића, да ли има још неко неки предлог? Изволите, колега.

Адвокат Крсто Бобот: Ја се придружујем процесном предлогу колеге Боже Прелевића и проширио бих га, да се изврши суочење између сведока сарадника и свих припадника обезбеђења покојног премијера који су учествовали у догађају код хале “Лимес”, због тога што постоји драстична разлика између описа догађаја њиховог и описа који је дао сведок сарадник у погледу кретања камиона, избегавања камиона од стране возача и то не у неким детаљима, него у погледу тога да ли га је возач обишао са леве или са десне стране и у погледу тога да ли је сведок сарадник код себе имао документа, тј. возачку дозволу или није имао никаква документа. Хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Да ли има још неко неки предлог?

Адвокат Ненад Вукасовић: Ја немам конкретан предлог, него бих само хтео да кажем, мислим да је исправно да се као бранилац Звездана Јовановића, поготову што га је сведок сарадник лоцирао на позицији код хале “Лимес”, придружујем овоме, а мислим да неких нових предлога у том смислу и нема док не рашчистимо ово. Хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Других предлога нема? Након већања и гласања, веће је донело решење:

Одбија се предлог пуномоћника оштећеног Милана Веруовића, адвоката Боже Прелевића да се изведе процесна радња доказивања суочењем између до сада саслушаних сведока Милана Веруовића, Миладина Веруовића, Саше Бјелића, као и предлог браниоца оптуженог Саше Пејаковића и Жељка Тојаге, адвоката Крсте Бобота да се обави суочење између свих осталих сведока из

пратње премијера др Зорана Ђинђића, а на околности описивања ситуације која је непосредно претходила изласку колоне премијера и начину кретања возила сведока сарадника.

Образложење:

Веће сматра да ће на крају доказног поступка оценом свих изведених доказа и исказа сведока, а имајући у виду и исказ сведока сарадника, одлучити који је од тих исказа тачан и на који начин се догађај одиграо. Веће схвата да је одбрана имала намеру да изврши проверу кредибилитета сведока сарадника, али и то ће бити ствар оцене суда да ли је сведок сарадник у том делу говорио истину или су то говорили други сведоци, очевици догађаја.

Има ли још неко нешто да предложи и примети? Нема нико ништа.

Отпушта се сведок сарадник Дејан Миленковић. Можете да идете, до виђења.

Има ли неко нешто да примети на исказ сведока сарадника? Заменик специјалног тужиоца да ли има нешто да примети?

Пријићу, да ли ме чујете? Онда реците. Питам да ли имате нешто да приметите. Онда сте као и све остале стране дужни да одговорите, а не да седите. Не можете тако, заиста.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Немам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, хвала, седите. Пуномоћници оштећених да ли имају примедби?

Констатујем да пуномоћници оштећене породице др Зорана Ђинђића немају примедби.

Изволите, адвокат Срђа Поповић.

Адвокат Срђа Поповић: Ја немам, у ствари, примедбу на онај део исказа овог сведока где он говори о самом механизму атентата и покушаја атентата. Не знам колико је он нечег новог дао, али немам примедбе у том делу. Имам примедбу на онај део његовог исказа где он покушава да нам да политичку позадину овог кривичног дела. Ја мислим да је у том делу његов исказ неуверљив, нелогичан, противречан, чак и наиван и мислим да се он у том делу исказа бави исконструисаним објашњењима, оценама и да се бави политичким адвокатисањем. Посебно бих само још једну околност, ја ћу то образложити када дође време током поступка, будите сигурни, врло детаљно, али сада бих само још скренуо пажњу на једну необичну околност. Ово је сведок којег су људи који су га боље познавали од нас неколико пута нудили да из политичких разлога лажно оптужи Буху за убиство Гавриловића, Зорана Ђинђића за шверц дроге, Владимира Поповића и Чедомира Јовановића за учешће у атентату. То ваљда треба исто нешто да нам каже. Ето, само толико.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Пуномоћник оштећеног Милана Веруовића.

Адвокат Божа Прелевић: Ја бих само хтео укратко да кажем да је мој штићеник или оштећени Милан Веруовић, поред покојног премијера, једини који је добио метак. Нема ниједног разлога да лаже. То је једини човек коме је за време овог поступка два пута веома, веома опасно пређено, због чега је добио обезбеђење. Не видим ниједан разлог да два најповерљивија човека покојног премијера Ђинђића имају икаквог разлога да пре три године говоре неистину око хале "Лимес".

Председник већа, судија Ната Месаровић: О коме то говорите?

Адвокат Божа Прелевић: Говорим о Милану Веруовићу и Александру Бјелићу. То су људи који се никада нису одвајали од покојног премијера и у које је покојни премијер имао поверење у смислу људи који га возе и обезбеђују. У том смислу мислим да овде сведок сарадник, који је неке ствари и рекао које бацају мало више светлости на сам догађај, не мислим да је то

било онда лажно сведочење, мислим да он лично не заслужује статус сведока сарадника с обзиром на то у чему је учествовао. Хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Констатујем да главни претрес напушта адвокат Крсто Бобот, бранилац оптужених Пејаковић Саше и Тојага Жељка, а у наставку главног претреса мењаће га адвокат Жељко Грбовић. Главни претрес напушта и пуномоћник оштећеног Веруовића, адвокат Божа Прелевић.

За реч се јавља бранилац првооптуженог Милорада Улемека, адвокат Слободан Миливојевић. Изволите.

Адвокат Слободан Миливојевић: Поштовано веће, моја генерална оцена о изјави, односно садржини изјаве овог сведока је да је у питању једна тешка деформација истине. Из неког редоследа догађаја у којима је он био стицајем околности присутан извлачио је те догађаје, а онда додавао онолико колико је било потребно налогодавцима који су то од њега тражили. Понајвише што је могао да пласира од неистина, то је чинио тако што му је Душан Спасојевић рекао, али онда где би устребало да на неки начин потврди да је аутентична његова изјава, онда је убацивао да је седео и разговарао са Милорадом Улемеком Легијом.

На ово ме наводи и чињеница да је садржина његове изјаве очигледно еволуирала, па чак и доживела револуцију у смислу сазнања од дана када је њему првобитно одбијен статус сведока решењем овог истог суда, па је након тога после више разговора са замеником специјалног тужиоца он очигледно обогатио своје знање и сазнање тако што, по мом дубоком убеђењу, му је сервирано оно што је било неопходно да се искаже како би се подржала оптужница и тек тада он добија статус сведока сарадника. Очигледно да је све било усмерено на компромитацију и мог брањеника, па и мене, па наравно и супруге мог брањеника. Та компромитација је била најпре што се мене тиче, осећам и очекујем да су покушали да ме елиминишу као браниоца из овог поступка, али нека буду убеђени они и сви остали да ћу сада још жешће да браним и да чиним све оно што бранилац треба да чини. Но, да се не бих задржавао и да се не везујем за себе у смислу тих примедби, није то ни предмет овог поступка, али то ће бити сигурно предмет неких других поступака, у којима ћемо доказивати шта је истина од свега онога што је овај овде сведок изговорио. Такође, став браниоца је да, имајући у виду, да кажем, гомилу неистина коју је овај сведок изговорио, имајући у виду да је поменуо одређене људе, одређене личности које су се појавиле у његовом и само у његовом излагању, у тој његовој деформисаној истини, ми смо дужни да покажемо да делови и садржина његове изјаве нису истинити, па ћемо утолико, а дакле став је одбране, мене као браниоца (наравно, остављам при том мог брањеника да он сам искаже свој став) да ћу дефинитивно предлоге у смислу доказа на околности истинитости изјаве овог сведока ставити тек након изјаве окривљеног Александра Симовића. Толико. Хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: За реч се јавља бранилац оптуженог Звездана Јовановића, адвокат Ненад Вукасовић.

Адвокат Ненад Вукасовић: Хвала. Ево, управо на крају саслушања сведока сарадника Дејана Миленковића, хвала Богу, утврдисмо да Звездан Јовановић није лопов и да смо пронашли тај чудни сат Милета Луковића. Сећамо се приче овога сведока сарадника шта је слушао све око краје тог сата и Звездана Јовановића. Но, то је најмања ствар. Хтео бих само да овом већу скренем пажњу, уз, нормално, дозволу, без икакве претенциозности, а што је остало можда недоречено, а то су искази његови, које сам извукао. Ипак је подоста тога, да не оптерећујемо овим приговорима сада, да не причам сат времена. Конкретно, јуче смо расправљали о томе да ли је Звездан Јовановић рекао да пушка и не може да прође или у тако неком смислу, дозволите, немојте ме држати за реч, и данас смо чули да је то поновио да је Звездан рекао да пушка може и не може да прође, што није тачно. На страни

24 транскрипта, Звездан је рекао да је добар и да може да прође, али Душану Спасојевићу се није свидео. Говорим само о неким контрадикцијама, где се сведок сарадник и не сећа шта је причао претходни дан. Даље, ево само да вам напоменем, било је речи око долазака Чедомира Јовановића код њега лично, дакле код њега, па је ту било спорно – јесте рекао, није рекао. Ево, стоји нам страна 70. транскрипта, долазак Чедомира код Багзија, где је он рекао: долазио је код мене у Сурчин.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колега, ви сада стављате примедбу на исказ сведока или понављате оно што је сведок рекао?

Адвокат Ненад Вукасовић: Стављам примедбу, зато што је тврдио да није то никада рекао и да никад код њега није био. У транскрипту стоји, ја само указујем. У том смислу јесу моји приговори, а не сад ја да говорим шта је он рекао, него само указујем на те стране које сам изабрао, ево, само та четири дела. Било је речи и о Зорану Недељковићу, ако се сећамо, па је рекао да он није рекао да је овај заменик него да је саветник. Ако је био тако добар са Зораном Недељковићем и ако је знао све о њему, а видимо да не зна на који начин је Зоран Недељковић отишао из службе и да му је Јовица Станишић потписао решење. И тако даље и тако даље, нећу сада, можда сте у праву. Генерално стављам примедбу на овај његов исказ, јер што би се рекло – овде је питање за шта се уопште ухватити. Ово је једна трула јабука коју, како год да окренете, можете да очистите, једноставно сем црва, сем оних кошпица, не можете доћи ни до чега. Коначно, ја ћу рећи један свој лични став. Ово је четврти покушај, а ја ћу га назвати – четврта чарапа која се навлачи не би ли се спречили некакви тешки мириси који проистичу када је у питању чињенично стање. Не може ни четврта чарапа, а то је овде Дејан Миленковић, да зауставимо те мирисе. Ипак, народ каже – морамо ноге прати, а не мењати чарапе. Према томе, ни Дејан Багзи, односно Дејан Миленковић, како га већ зову, није успео да учини ништа ново, само је потврдио да је у питању један класичан договор присутног овде тужиоца и овај његов исказ једино могу назвати само једним покушајем бацања прашине и очи свима нама и он до те мере има тежак мирис, тиме завршавам, да просто разумног човека штита за очи. Хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Има реч бранилац Милоша Симовића и Александра Симовића, адвокат Желимир Чабрило.

Адвокат Желимир Чабрило: У најкраћем, изузев две околности, од сведока сарадника Миленковића нисмо чули ни једну једину нову околност, али све околности које је изнео интерпретирао је у потпуно другачијем светлу него што смо их до сада имали. Ми смо до сада имали исказе сведока сарадника, имали смо још неке друге доказе. Он им је дао једну потпуно другу димензију. Нећу много елаборирати, него ћу покушати да у најкраћем то илуструјем.

Прва нова околност коју је он изнео је та да је пушка која је коришћена за атентат донета негде са југа Србије. До сада смо од свих располагали да је та пушка наводно из Јединице и тако даље, међутим – не, та је пушка донета негде са југа Србије. Тиме је отворена једна дубока контрадикција. Наиме, не види се чиме би то Душан Спасојевић могао да уцењује Улемек или Звездана Јовановића ако сви они знају да је та пушка донета са југа Србије. Бесмислено је уцењивати неком пушком некога ако се зна да нема везе са Јединицом. Све дотадашње пушке су уништене, због чега ова није, заиста није јасно, и та контрадикција грубо стоји, ја не знам како ће је суд превладати. Друга околност коју смо чули од њега је врло драстична. Нажалост, она стоји у ваздуху и није ничим разјашњена и не знам како ће је ово веће разјаснити. Ради се о томе да је земунски клан располагао оружјем великог калибра, дакле, оружјем које наноси тешке, велике, широке ране и оставља те широке ране и на одећи и на телу. Отвара се сада цео комплекс питања везан и за трећи хитац и за драстичну разлику у повредама на телу председника

Бинђића у односу на Веруовића и тако даље, али то је ствар коју ће суд ценити.

Око већине питања или највећег броја питања које сам ја поставио, ради се о питањима која су била у ствари преписана питања која сте ви чланови већа постављали сведоку сараднику Вукојевићу. Ја сам чак претпоставио да се ви сећате тих питања, јер ја сам ишао децидирано по вашим питањима и та иста питања на познате околности поставио сведоку сараднику Миленковићу. Нажалост, његови одговори и одговори које имамо од сведока сарадника Вукојевића су драстично различити. Ја не желим сад овде да елаборирам то, али су потпуно, потпуно различити. Ја мислим да сте и ви то уочили и то тако стоји. Код таквог чињеничног стања, дакле једне, да кажемо драстичне измене свих постојећих до сада околности, од инцидента код хале "Лимес", па до свега осталог, почев од тих неких околности које су остале да висе у ваздуху потпуно неразјашњене, контрадикторне, ја заиста не видим начин како би се његов исказ могао користити на било који начин у овом поступку. Конкретне примедбе на његов исказ, односно процесне предлоге везане за његов исказ даћемо накнадно, када будемо давали све предлоге одбране.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, хвала. Бранилац окривљених Симовића, адвокат Миодраг Рашић.

Адвокат Миодраг Рашић: Хвала, судија. Колега Чабрило је обимно изнео наше, хајде да тако назовемо, чињеничне примедбе. Ја ћу га само допунити, ако ми допустите да задржим вашу пажњу, са три до четири реченице у погледу правно-процесних недостатака који се односе на исказ сведока сарадника. Наравно да је суду познат члан 18, став 2 ЗКП-а, у коме се каже на каквом се исказу не може заснивати судска одлука. Мислим да су се стекли услови да се и овај исказ тако оцени и то из једног разлога, процесног недостатка који је претходио данашњем, односно сведочењу сведока на главном претресу. Наиме, ради се о томе да се исказ, односно овај доказ који је изведен, показује као директно противан члану 6-Д Европске конвенције о људским правима и слободама. Не бих сада ја то цитирао, ево овде је преда мном, али, у суштини, подсетићу вас, начело равноправности прибављања доказа и начело равноправности странака у претходном поступку квалификације сведока да добију уопште овај статус, било је са аспекта Европске конвенције битно нарушено. Ево о чему се ради. Странке треба да равноправно учествују у поступку, то је начело из те конвенције и постоји једна одлука начелног карактера из 1991. године суда у Стразбуру, где се каже да та равноправност мора постојати у свакој фази поступка и да се не сме ни на који начин нарушити. У овој ситуацији, у претходном поступку где се сведок, да тако кажем, квалификовао да добије тај статус, он је био саслушаван пред судским већем у нејавној седници, у присуству тужиоца, у присуству суда и у присуству свог браниоца, без присуства окривљених и без присуства бранилаца осталих окривљених. Истина је да у закону пише да та могућност постоји, ја указујем само на тај процесни недостатак који је унео процесну неравнотежу. Последица тога је да суд располаже оређеним подацима које уредно контролише. Ја то не пребацујем суду, тужилац такође има тај записник. Нажалост, ми као браниоци смо у том смислу хендикепирани, да не кажем дисквалификовани и зато овај поступак дуго траје и може имати неке последице које суд вероватно није ни хтео да се догоде. С тога сматрам, да закључим, да се на овом доказу због изнетих разлога не би могла заснивати судска одлука. Хвала лепо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Тако је предвидео Закон о организованом криминалу. Бранилац окривљеног Владимира Милисављевића, адвокат Драгољуб Ђорђевић.

Адвокат Драгољуб Ђорђевић: Хвала вам, уважена председнице већа и цењено веће. Ја ћу врло кратко приговорити у целости исказу сведока

сарадника Дејана Миленковића, из разлога које су моје колеге већ напред изнеле, па због тога нећу посебно детаљно у овом тренутку улазити у даље елаборирање овога што сам сада рекао. Међутим, као што се то ретко дешава, ја ћу овога пута ипак морати да кажем да се у потпуности слажем са делом исказа пуномоћника оштећених, пре свега мога уваженог и цењеног колеге Срђе Поповића, прво због оних изјава у исказу сведока сарадника Дејана Миленковића везаних за актуелни и прошли политички тренутак, а затим за сам моменат сведочења који се, ето, дешава пред саме изборе.

Ја бих само због тога желео да немам утисак да је сведок инструментализован, то није на адресу суда, према томе, нећете морати суд да штитите од овога што ја мислим.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја штитим цео поступак, колега. Само да вам кажем нешто, морам да упаднем у реч, заиста. Прво сам хтела да дам само овако, да уђе то у транскрипт за сваки случај, на примедбу колеге Рашића да се зна да суд није, ви сте рекли контролисао, али суд није предочавао ни у једном тренутку записнике са нејавне седнице када је саслушаван Дејан Миленковић.

Адвокат Миодраг Рашић: Председнице већа, сачувај Боже да сам ја то помислио, био сам присутан али сматрам да се ради, хајде сада ћу бити прецизан, о менталној контроли записника.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, изволите. Сада ћемо да пустимо колегу, само немојте, колега, молим вас, то да ли има везе са изборима или не, ви знате да ја термине заказујем раније и да ми нисмо знали у то време кад ће бити избори, знате.

Адвокат Драгољуб Ђорђевић: Јасно. Ја сам рекао да то није на адресу суда, али с обзиром да је суд овде да суди, а странке су овде да раде свој посао, а било им је дозвољено можда чак и да манипулишу стварношћу и прошлостју. Нама адвокатима се то, додуше, много чешће ставља на терет али дозволите да је и одбрана странка у овом поступку. Ја само још хоћу да кажем да у целој овој ствари не видим због чега је господин Миленковић уопште добио статус сведока сарадника. С обзиром на дела која је признао да је починио, ја лично сматрам да није било законских услова да добије статус сведока сарадника. Тај његов статус је до краја овог главног претреса, наравно, под знаком питања и мислим да он тај статус ничим није заслужио, нити чињеницама које је представио овом већу у последњих пар дана, а затим и због свега онога што пише у закону када се то односи на добијање једног оваквог статуса.

Управо због тога ја нећу више ни замарати веће чињеницама које је и колега Божа Прелевић врло кратко рекао што се тиче права на добијање оваквог статуса и оно што стоји, то је моја генерална примедба на његово сведочење, јер сматрам да оно не одговара истини и да је на неки начин инструментализован као сведок а да не говоримо о ономе што је колега Рашић пре мене рекао и што није питање овог суда него питање неких међународних институција, као што је суд у Стразбуру и томе слично. Хвала вам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Право на примедбу има бранилац оптуженог Нинослава Констатиновића, адвокат Оливера Ђорђевић.

Адвокат Оливера Ђорђевић: У потпуности стављам примедбе на цео његов исказ, тако да не бих ништа образлагала посебно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Хвала. Права на примедбу има бранилац оптуженог Сретка Калинића, адвокат Александар Ђорђевић.

Адвокат Александар Ђорђевић: Хвала, судија. Не бих се понављао у односу на ово што су колеге пре мене рекле. Наравно, у свему их подржавам. Мислим да је мало бесмислена функција одбране када имате испред себе

сведока сарадника. Сведок сарадник ће или подржати оптужницу у принципу свим тим наводима или ће се вратити на оптуженичку клупу. При таквом чињеничном односу сваки покушај одбране је поприлично бесмислен. Наравно, то је ствар закона, није ствар овог већа. Моја примедба је углавном моралне природе, јер после свега што се дешавало, после атентата на покојног премијера, акције “Сабља”, доказа како су прикупљани, три сведока сарадника итд, да тужилац предложи да чак и лице које је директно, по свом признању, покушало атентат на премијера Ђинђића, добије ту неку амнестију, аболицију како год хоћете, кроз статус сведока сарадника, да се на пример, ту суди неком возачу Душана Спасојевића или не знам ни ја коме, људима који нису ни видели покојног премијера Ђинђића, у најмању руку је неукусно. Нека се свако избори са тим како год хоће и мислим, и поред свега тога, да нам овај сведок апсолутно ништа ново није рекао. У ствари, јесте за нека лица и дао неку политичку конотацију свему овоме што је и битно за ово дело али ја то разумем ако би сада уследила нека акција тужиоца у односу на та лица. Ако је то само предложи да он овде каже, а да се не води никакав поступак против тих лица, тек је онда све ово бесмислено. Толико.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ви сви знате каква је процесна ситуација сведока сарадника до краја главног претреса и ко њему може одузети статус ако се докаже нешто супротно од онога што мислите. Према томе, тужилац има времена, ако нешто буде другачије, да другачије и одлучи, као што је и предлагање некога за сведока сарадника посао тужиоца а одлука се доноси у ситуацији када је већ почео претрес од стране већа које суди као што је и овде урађено. Овај сведок је дао исказ прилично давно и вероватно да је тужилаштво нешто и радило по том питању. Бранилац оптуженог Душана Крсмановића, адвокат Марко Вукша, да ли има примедби?

Адвокат Марко Вукша: Немам примедби. Хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: За Сашу Пејаковића и Жељка Тојагу адвокат Жељко Грбовић уместо адвоката Крсте Бобота.

Адвокат Жељко Грбовић: Хвала, судија. Да сте прихватили предлог мојих колега, пуномоћника Прелевића и Крста Бобота, вероватно овај сведок не би имао више тај статус.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли то цела примедба?

Адвокат Жељко Грбовић: Примедба се односи на следеће: У свему се слажем са мојим колегама које су износиле генерално примедбе на његов исказ, јер он не говори истину. Ја сам јуче, уз ваше опомене, покушавао да се не крећем редоследом приликом постављања питања, нисам ишао сегментом хронологије, него сам ишао из једног ресора у други и коначно дођосмо до истине. Ви сте тада били члан већа када овај сведок прича о догађају из 1995. године у Сурчину, о неком саобраћајном удесу. Ви сте у вези тога, испитивали сведока Вукојевића. Добро се сећате када је сведок Вукојевић причао о томе и он рече: “Познајем Безаревића, ја сам био у том удесу”. Замислите те нелогичности. Сведок сарадник Зоран Вукојевић, сведок сарадник Сувајџић, сведок сарадник Багзи, погледајте те разлике, те контрадикторности. Он говори о покушају код “Лимеса”, он покушава мог браћеника да ставља у контекст тога и он каже следеће: “Радио је у обезбеђењу покојног премијера, чувао је госпођу Ружицу Ђинђић”. У списима предмета који је испред вас стоји радно-правна биографија мог браћеника. Никада није радио у том периоду који му се ставља на терет. По оптужењу, мој браћеник је био нераспоредан. На моје питање упућено Веруовићу, он је рекао: “Такви нису код нас никад радили”. Ја вас само једном молим, ово што је урадио овај сведок, покушао је да направи конвалидацију оптужења по списима оптужнице и имао је доста времена да се спреми, јер некада је седео иза оних решетака довољно времена. Али се збунио само у једноме, што ћемо ми покушати да овом већу предочимо и оценом доказа да ви утврдите.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, само ради јавности да се зна, сведоци сарадници су управо људи који потичу из криминалног миљеа. Нису то људи из позоришта и из библиотеке. Да ли се неко од оптужених јавља за реч да стави примедбу? За реч се јавља првооптужени Милорад Улемек.

Оптужени Милорад Улемек: Госпођо председавајућа, што се тиче исказа овог сведока, ја могу да кажем, иако ћу да ставим примедбе, да сам презадовољан. Презадовољан сам његовим исказом из више разлога, зато што је и нас оптужене овде, изгледа при крају овог процеса погледао онај одозго, па нам је омогућио да на један веома лаган, чист, транспарентан, како се то данас обично каже, начин, утврдимо ко, због чега и зашто лаже пред овим већем, био он сведок сарадник, био сведок кога је предложило тужилаштво, пуномоћници или одбрана. Изношењем исказа односно сведочења овог сведока сарадника, мени је данас потпуно јасно оно што ми је одувек било јасно, а то је да је дефинитивно тужилаштво очајно, чим је прибегло једном оваквом ангажовању, да се овом сведоку сараднику да статус.

Ми овде говоримо три и по године о многим стварима и на крају дође сведок сарадник и наведе (наравно, ви ћете то као суд ценити) ствари које, по мени, немају никакву логику. Сведок је овде говорио о некаквом планирању и покушају атентата на покојног премијера Ђинђића код болнице Бањица, тако што је требало да се залепи некакав експлозив на магнет покојном премијеру на кола. Ја бих то разумео када бих знао да покојни премијер иде сам, па се вози таксијем па да тако нешто може да му се залепи, али сви ми знамо какво је окружење око себе имао премијер, тако да мислим да изјава само говори о томе колико је овај сведок покушао да спасе свој исказ, у коме нам, додуше, није рекао апсолутно ништа ново и овде су већ постављена многа питања, због чега је сведок сарадник добио тај статус. Да ли ће га он задржати или неће, ја у то нећу уопште да улазим, нити ме то занима, али се овде поставља питање због чега је он и на основу чега добио статус сведока сарадника. Такође имам примедбу, и одговорно тврдим, да је неистина то што је сведок сарадник рекао када је говорио о канцеларији у Гепратовој улици, која је наводно пронађена 8. и 9. марта, када је описивао шта се дешавало у тој канцеларији да су они, а вероватно мислећи на ове људе који су стављени у ту оптужницу, одлазили тамо сваки дан док нису убили премијера. То није тачно, јер веома лако може да се утврди где је 10. и 11. и 12. и 13. и 14. итд, боравио Звездан Јовановић, где сам ја боравио и да не дужим даље.

Везано за његову причу за Бујановац, ја одговорно тврдим да Дејан Миленковић Багзи никада није долазио у Бујановац и да никада није носио никакве цигарете и да никада није ручао са начелником тадашње службе Радомиром Марковићем. Као прво, Јединица за специјалне операције никада није била стационирана у Бујановцу, никада се није налазила у Бујановцу. То је он можда нашао згодну прилику, чуо је да је Јединица тамо боравила па је он, ето тако, био у Бујановцу, као што је био у Кули, носио поруку покојном премијеру. Замислите шаљете поруку премијеру за време протеста у једној таквој атмосфери и онда дође неки Багзи коме дате отворену коверту да свако може да види ту поруку, и тако даље, и тако даље.

Такође, везано за Бујановац, где очигледно није научен шта треба да каже, говори о томе да је то била прва половина 2000. године, односно почетак 2000. године. Ја бих само овде ставио суду на знање, што може врло лако да се провери, да Јединица 2001. године, у том првом неком кварталу, уопште није била у Бујановцу. Јединица је боравила у Бујановцу после 5. октобра, као што је то познато, када је био онај проблем доле и када се улазило у зону безбедности што се дешавало у јуну. Ако сви знамо да је почетком 2000. године Радомир Марковић био ухапшен и спроведен у

Централни затвор, онда ми уопште није јасно како је Дејан Миленковић могао да руча са њим у Бујановцу. Ово је један мали пример, који говори о томе да Дејан Миленковић овде прича или оно што треба да прича или не знам, ја нећу да улазим у то, ја нисам склон томе да тврдим, не знам, о некаквим мистеријама и тако даље.

Везано за оно што је Дејан Миленковић говорио за протест, ја овде опет морам по ко зна који пут да поновим, иако ни тај протест чак није уопште ни приближно тема у овом процесу и овом суђењу, па се ми опет све некако враћамо на њега, ја могу да схватим да неки људи хоће да преко тог протеста направе некакву паралелу почетка конфликта између, не знам, мене и премијера, Јединице и целе те екипе која је тада била на власти, али ја и дан данас овде одговорно тврдим да Јединица за специјалне операције није протестовала ни под чијом директивом, да није ниједан криминалац нити иједна криминална или политичка група стајала иза ње, поготово не Љубиша Буха Чуме и Душан Спасојевић, а ја сам то детаљно објаснио у мом исказу кад сам давао овде онога дана када сам се појавио.

Ја бих овде вама, госпођо председавајућа, могао да набрајам десетине и десетине примера за које сам видео у исказу да су нетачни и да су нелогични. Оно што могу да кажем је то да схватам да је овај сведок покушао, у недостатку конкретних чињеница и неких нових ствари које би овде изрекао, а које су везане за сам атентат, себе да стави у некакав први план, у смислу – ето, ја сам толико био добар са Душаном Спасојевићем и са мном, па је, не знам, присуствовао тим неким разговорима, долазио код мене на славу, да сам му показивао ордење, замислите. Молим вас, не знам одакле му то. То су можда биле сведокове пусте жеље да дође код мене на славу, да му ја покажем ордење и да може да присуствује тим разговорима између мене и покојног Душана Спасојевића, али то је остало само на тим жељама. Ја нисам износио малопре предлоге када сте ви питали је ли има неко још предлога, јер нисам добро схватио да се сви ти предлози односе на одмах и сад, али ја овде могу да кажем да сада врло просто и једноставно можемо да утврдимо, без икакве полемике и без икаквог замајавања било кога, да ли је овај сведок говорио истину или, како каже господин Срђа Поповић, у једном делу је лагао, а у другом делу је говорио истину, зависи како коме шта одговара. На те околности ја бих сада дао неке предлоге о којима суд не мора сада да одлучи, већ може о њима да одлучи када сматра да је то потребно, а ти предлози су следећи. Да се овде поново саслуша или да се изведе суочавање између господина Миленковића и господина Чедо Јовановића. Мислим да не морам да говорим које су околности.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Требало би да кажете на које околности.

Оптужени Милорад Улемек: Треба да кажем на које околности? Рећи ћу на које околности. На околности да је Чедомир Јовановић тврдио да је један једини пут био у Шилеровој улици, када је био протест Јединице за специјалне операције, да је разговарао са мном. На околности да је Чедомир Јовановић рекао да апсолутно никакве везе није имао са дистрибуцијом наоружања које је заплењено из ОУП-а у Мајке Јевросиме. На околности да није познавао никога из овог сурчинско-земунског клана осим, како је он то навео, Љубише Бухе и Душана Спасојевића, а како га је упознао и где га је упознао, то је он описао у свом исказу који је овде давао, и што је неподударно са оним што је говорио сведок сарадник да, рецимо, није био са својом девојком у Шилеровој улици. Овде смо чули нешто сасвим супротно. Могу ја још да вам набројим, али ово су само неки детаљи.

Даље, да се овде такође изведе поновно саслушање сведока сарадника Љубише Бухе или суочавање са сведоком сарадником Миленковић Дејаном због очигледног неслагања у њиховим исказима. Колико се сећам, а то сам и рекао прошлом председнику већа, ми смо овде господина Буху схватили да је

он био један угледан привредник који је имао жељу да се бори против организованог криминала и који се понудио држави да он буде тај који ће да разоткрије комплетан организовани криминал у овој држави, а овде смо опет чули неке друге ствари. Ја нисам инсистирао, због тога што ће вероватно бити о томе више речи у оном другом поступку, али сматрам да, с обзиром да Љубиша Буха има статус сведока у овој ствари и с обзиром да сматрам, иако су, како сте ви рекли, сведоци сарадници то што јесу, али надам се да нису недодирљиви, да њихови искази треба да се провере.

Такође бих предложио за сведока новинара Градишу Катића, јер смо овде добили информације које ја мислим да треба да проверимо, везане за то да је лично сведок сарадник чуо од Градише Катића када се помињало преношење ових некаквих порука од стране Српске радикалне странке и свих оних људи које је он тамо поменуо. С обзиром да се сведок овде изјаснио да је он лично то чуо, сматрам да то треба проверити, јер се око целе те приче, како у јавном тако и у политичком животу, мада то ограђујем од овог суда, подигла велика бука и галама и чисто сматрам да нико нема право овде да дође да износи неке ствари које су истините или неистините и да нас све овде замајава и заобилази прави разлог због чега је овде дошао да сведочи, а да се те неке ствари не провере, јер овде се, сматрам, ради о веома озбиљним оптужбама.

Такође, сматрам да овде на овај претрес треба позвати адвоката Николу Гавриловића и адвоката Биљану Кајганић, а то говорим због тога јер сам ја овде директно оптужен од стране сведока Миленковић Дејана да сам ја давао упутства и адвокату Гавриловићу и адвокату Биљани Кајганић да они њему преносе некакве поруке и да сам ја посредно, преко ова два адвоката, хтео да утичем на сведока сарадника везано за одређене радње које је он овде изнео. Што се тиче самог исказа, ја опет, понављам, имам примедбу на овај исказ, тим пре што је овде сведок сарадник, иако му није дозвољено да одговори на то питање, али се може извући из контекста његове изјаве, изабрао да буде сведок сарадник само због тога да не би ишао у затвор 40 година. Ја могу да схватим да је он овде, па макар и слагао, рекао – ето, ја сам то рекао зато што сам хтео да се сазна истина и ја сам то рекао зато што сам се покајао и тако даље. Али не, он то није рекао због тога. Он је изабрао да буде сведок сарадник да не би ишао у затвор 40 година, а с обзиром да смо кроз ова два, три дана могли о њему да чујемо на основу онога што је он сам о себи говорио одговарајући на ваша питања, можемо заправо да закључимо и каква је особа и каквог менталног склопа и да је заправо њему овде најбитније да он не иде у затвор, да је најбитније да он овде потврди оптужницу, а, наравно, као што је рекао један од адвоката, ако је сведок сарадник, онда сигурно неће говорити против оптужнице, него ће говорити у корист оптужнице. Толико само.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хвала. Да ли се још неко од оптужених јавља за реч?

Оптужени Звездан Јовановић. Изволите.

Оптужени Звездан Јовановић: Имам примедбу на исказ овог сведока, председавајућа, зато што се ради о једном неистинитом исказу. Неистинитом исказу који у сваком случају треба да подржи ово што заменик специјалног тужиоца назива оптужницом. Ја бих само у пар примера покушао да покажем већу чиме се служи, како специјални тужилац који је предложио овог сведока, тако и овај сведок. Ово што они покушавају да представе овом већу као одлично испланиран покушај атентата код хале “Лимес”, ја одговорно тврдим овом већу да је то једна, онако српским речником речено, будалаштина. И то велика будалаштина, осмишљена од неког ко апсолутно не познаје, како оружје, тако ни тактику постављања заседе. Ја ово тврдим зато што познајем себе, познајем Легију и знам кроз шта смо све прошли, да направимо неке овакве пропусте како је овај сведок покушао да представи овом већу. Молим вас, дозволите, испланирати све то, припремити све те

ситуације до детаља, испланирати једну такву заседу на аутопуту, на ширини тог аутопута, једној таквој моторизованој колони као што су БМВ, “ауди”, који су изузетно јаке и снажне машине, не предвидети могућности гужве, не предвидети могућност да се и поред свега тога испланираног тај аутомобил пробије кроз ту заседу и, у наставку, не поставити још најмање један, два пункта који би дочекали то, то говори о једној глупости, о непознавању тактике постављања заседе. Ја не бих да овде сада ширим причу, ни о Багзију, час познавања шта је то заседа, шта је то “зоља”, шта је то “кореанка”, шта су то прстенови, уско грло, али одговорно тврдим овом већу да је ово будалаштина. Оно што је овај сведок покушавао да ме, сада не идем хронолошки, али разумећете, да ме стави у контекст да се он и ја познајемо одраније, да смо се он и ја дружили, то је апсолутна неистина, председавајући. То може да се види у исказу Љубише Бухе Чумета, који је говорио о томе од 19. 4. 2004. године. Не зато што је можда Љубиша Буха говорио истину, него једноставно зато што Љубиша Буха ни један једини разлог нема да би мене прикривао или да би се дистанцирао од мене. Једноставно због тога.

Када је овај наводни сведок овде, наводно, препознао ону пушку коју је наводно доносио тамо и када сте му приказали ове слике 13 и 14, ја сам тражио од вас да му прикажете слику 14. Сада ћу објаснити суду зашто. Ја ћу, да ме погрешно не бисте разумели, затражити од овог суда, а ви ћете одлучити, да се од МУП-а, од БИА затражи извештај о томе да ли сам ја икада у Јединици био снајпериста. Да ја не бих причао о томе, ви ћете то већ видети. Међутим, у начелу, у принципу, знам систем рада многих оружја, између осталог и снајпера. Када сте му показали слику 14, на којој је био оптички нишан, како он каже пушка, а ради се о снајперу, ви сте га питали је ли то тај оптички нишан, одговорио је – јесте, и сећам се да је Звездан Јовановић горе окретао овај нишан и штеловао док је гледао кроз оптику. Председавајућа, то што он каже да сам ја окретао и штеловао, ја сада не знам тачан назив, знају снајперисте, ради се управо о померању кончанице, онога што се у народу зове крстић, дакле померању по висини и по правцу, али то се користи искључиво и само када се снајпер, односно снајперска пушка упуцава. Све пре, све после тога, изводи тај нишан, односно изводи пушку из правца и после тога, како ми војници волимо да кажемо, можеш да поставиш сина јединца на 50 метара слободно, неће га погодити. То је, значи, једна очигледна глупост која је потекла из исте оне кухиње из које је испробавање пушке на Фрушкој гори и то једним јединим метком. Очигледно, неко покушава на сваки начин да ме повеже са тим.

Затим пушка, пушка из које је наводно убијен премијер. Дејан Миленковић каже да је ту пушку донео Милорад Улемек из Бујановца. Ми смо овде видели, ја сам му поставио пар питања и он је рекао да је то било 1991. године и шта ја знам. Имам овде, ако дозволите, исказ сведока овог Шкенета Ненада Шареа, који каже: мени је познато да је Милорад Улемек набавио пушку марке “хеклер и кох”, модел Г 3. Пушку је набавио у јуну месецу, не могу да се сетим тачно, али у јуну месецу и почетком јула 2002. године. Дакле, председавајућа, очигледно је, ја не знам како ћете ви то да цените, али очигледно је, ја ћу неки свој став да изнесем, да се неко овде, правећи ово што они зову оптужницом, заиграо па је покушао ту пушку да утури Јединици за специјалне операције, па када није могао, сада мора да се вади из тога. Овде се, у више наврата и преко више сведока, покушава да покрене исто тај протест, да се употреби за нешто што апсолутно нема никакве везе са протестом. Протест Јединице за специјалне операције је организовала Јединица за специјалне операције и њени представници, команда. Нити Улемек, нити Спасојевић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли ви то сада износите одбрану? Само кажите примедбу на исказ сведока.

Оптужени Звездан Јовановић: Морам да прикажем примедбу на исказ, зато што након протеста, команда се ставила на располагање и Душану Михајловићу и Сретену Лукићу да стојимо свакоме на располагању ко сматра да је Јединица погрешила и да је прекршила закон, на шта смо добили уверавање да нема појма, да је то све у реду, да смо ми били у праву. Имате и одлуку, чак и владе, колико смо ми успели да видимо, а и из штампе сам ја успео. Дакле, овде покушава да уради неко нешто што апсолутно нема везе са истином. Овај сведок каже да је Милорад Улемек Легија дошао дан, два пре почетка протеста, што је апсолутна неистина. Милорад Улемек Легија је ушао у центар тек након почетка протеста Јединице за специјалне операције, за то имате колико хоћете сведока. Зато ја говорим о начину на који покушава све ово да се уради.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имате ли још нешто да кажете?

Оптужени Звездан Јовановић: Имаћу, наравно, када будемо износили предлоге. И оно што је занимљиво код овог сведока, ја сам стекао утисак да је он неки велики брат коме се сви исповедају. Ја стварно не могу да разумем. Ја познајем Улемека врло добро и заиста не могу да га замислим како седи поред Багзија и прича му нешто овако. То је неки мој лични став. Захваљујем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Да ли се још неко од оптужених јавља за реч? Изволите. Оптужени Бранислав Безаревић се јавио за реч, изволите.

Оптужени Бранислав Безаревић: Госпођо председавајућа, ја сам само хтео да кажем да овај сведок лаже. Све што је овде рекао, а тиче се мене, је неистина. А шта урадити, када је постала реч једног Багзија, човека криминалца, мерило за истину, а моја реч нема никакву тежину и никакво значење. Ја сам одавно поднео молбу да се саслушају моји сведоци, старешине. Да за ове четири године утврдимо где сам радио и шта сам радио. Сведок сарадник Миленковић говори да сам радио у обезбеђењу покојне Ружице Ђинђић, да сам нон-стоп био са њом, да се нисам буквално одвајао. Ја мислим да супруга покојног премијера Ружица одлично зна где сам радио и да ли сам био са њом и познаје своје обезбеђење. Онда се представљало да сам радио у обезбеђењу покојног премијера Зорана Ђинђића, у личном обезбеђењу. И то исто испада да би, тако мало изгледало то све помпезно, ето како је радник личног обезбеђења издао покојног премијера. Ја сам у то време био нераспоређен.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То сте рекли у својој одбрани.

Оптужени Бранислав Безаревић: Да, али да нисам имао никаквих контакта са камерама и са депешама, ништа од тога, значи ни са чим нисам имао контакта. Само молим ово веће да ми омогући да се дозволи да се позову моје старешине, да се саслушају и да кажу где сам и шта сам ја радио и на којим сам то пословима радио. Да скинем ту љагу са свог имена.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли ви предложили тачно по имену ваше старешине?

Оптужени Бранислав Безаревић: Да. Предложио сам и писано и усмено, сведоци су предложени.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имате ли још нешто да кажете?

Оптужени Бранислав Безаревић: Ја са господином Миленковићем стварно немам шта да причам. Што се тиче тога свега, јер га не познајем и испод сваког достојанства је разговарати са човеком који лаже. Ја сам само хтео да вам кажем, говорио је “у једном тренутку Безаревић се чуо са Симовићем, говорио је ићи ће у владу, ићи ће у владу”, а ниједном не оде покојни премијер у владу. Имамо исказ целокупног обезбеђења, када каже да је покојни премијер, када је стигао из Франкфурта, кренуо редовно на посао.

Што се тиче овога да сам ја дан пре са њим седео, то се тачно види да је он прочитао све исказе и да је уклопио са оним што је говорило обезбеђење, да нису могли да знају када покојни премијер путује за Бањалуку. Ја одговорно тврдим да ја тај дан нисам био у Београду, јер ја сам ипак радио у тој служби где су моје старешине и сви морали да знају моја кретања, куда сам се кретао и шта сам радио и где.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Можете да се вратите на место. За реч се јавио оптужени Жељко Тојага.

Оптужени Жељко Тојага: Овако, госпођо судија. Човек који до сада убија без иједног разлога, што он вели, није имао разлога да убија по Београду, а убијао је, овде је упро прстом у мене и убио ме на тај начин. Једини начин да овај добије статус сведока, добиће га ако потврди оптужницу. Да је не потврди, не би добио, значи не би био предложен од тужилаштва. Случајно, пошто сте ме спречили у једном питању, пошто је два пута одговарао, Дејан Миленковић је одговорио председнику већа, лично вама, када сте питали за сусрет са Жељком Тојагом, "Жељка Тојагу сам први пут видео тада, када се покојни премијер вратио са Копаоника, значи шеснаестог, када смо то били организовали, тај долазак његов и видео сам га код 'Лимеса'".

То је његова изјава од пре четири дана. На питање адвоката Крсте Бобота када ме је видео и где, одговорио је да ме је видео само у два наврата, у стану десетка, што је контрадикторност да не може бити већа. Зашто ме није оптужио за било шта друго. Зато, јер је само ово могао наћи у изјавама, да сам био у том стану, што се зна из које изјаве потиче. То је из полицијске изјаве из које је он то извадио. Зашто није поновио део оптужнице у којем је Жељко Тојага набавио оружје. Зашто није састанак? Зато што то није нашао ни у једној изјави. Што је год овде рекао по питању покушаја убиства или убиства покојног премијера, од речи до речи је из изјаве, од речи до речи. И што је господин Срђа Поповић рекао нешто у стилу, узећемо ово што се тиче оптужнице, то је у реду, ту говори истину, а за остало не говори. Која је то вага ко ће вагати његове двије речи, је ли овамо рекао истину, је ли овамо није. Ако на једном месту лаже, онда лаже, ако на једном месту говори истину, онда је то истина, ту нема трећег. То је то.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имате ли још нешто?

Оптужени Жељко Тојага: Немам. Шта бих више рекао. Ја се једино надам, ако бих могао предлог некакав изнети.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имаћете прилику други пут. Сада стављамо примедбе за сведока.

Оптужени Жељко Тојага: Али, предлог баш по питању њега: да се он у овом суду суочи са Љубишом Бухом Чуметом, баш по питању изјаве обадвојице која се тиче овога случаја, значи случаја убиства премијера, тј. оружја које је коришћено у убиству премијера, да се суочи са Чедомиром Јовановићем, зато што је исто то оружје коришћено у убиству премијера, по изјави Миленковић Дејана. Да се суочи са свима који су учествовали на аутопуту као обезбеђење премијера. Сада испада да он штити премијера, а да су га они хтели убити. То ми не иде баш под капу некако. То би било то.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хвала. Можете да се вратите на место.

(пауза)

Председник већа, судија Ната Месаровић: Настављамо главни претрес. Да ли је доведен Александар Симовић у судницу? Констатујем да је доведен Александар Симовић у судницу.

Свима нам је познато, а ово веће и председник већа су добили извештај МУП-а Републике Србије, Секретаријата у Београду, о његовом лишавању слободе.

Веће доноси решење: ставља се ван снаге решење Кривичног већа Посебног одељења Округног суда у Београду Кв. П. бр. 32/03, од 22. 8. 2003. године, у односу на окривљеног Александра Симовића, којим је одлучено да му се суди у одсуству у овој кривично-правној ствари.

С обзиром да је окривљени Александар Симовић лишен слободе према извештају МУП-а и да је присутан на главном претресу, престао је законски разлог за суђење у одсуству, због чега је веће донело овакву одлуку.

Веће доноси решење да се настави главни претрес.

У наставку главни претрес је јаван.

Веће доноси решење да се прекида доказни поступак у овој кривично-правној ствари ради извођења процесне радње саслушања оптуженог Александра Симовића.

11. Жељко Павасовић

Председник већа је, 17. јануара 2007. године, објавио наставак главног претреса у кривичном предмету К. П. број 5/03 у кривичном поступку против оптуженог Милорада Улемека и других, по оптужници Округног јавног тужилаштва у Београду – специјалног тужиоца КТС, број 2/03 од 21. августа 2003. године. Констатовано је да је веће у истом саставу и да су на главни претрес приступили: заменик специјалног тужиоца Јован Пријић, пуномоћник породице оштећеног председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића адвокат Срђа Поповић и адвокат Дошен Мајкић Нино, пуномоћник оштећеног Милана Веруовића – нико, окривљени Милорад Улемек са браниоцем адвокатом Слободаном Миливојевићем, окривљени Звездан Јовановић са браниоцем адвокатом Ненадом Вукасовићем, окривљени Александар Симовић са браниоцем адвокатом Желимиром Чабрилом, који је бранилац и окривљеног Милоша Симовића, коме се суди у одсуству, бранилац окривљеног Владимира Милисављевића адвокат Александар Поповић, бранилац окривљеног Нинослава Константиновића адвокат Жељко Грбовић по заменичком пуномоћју адвоката Оливере Ђорђевић, бранилац окривљеног Сретка Калинића адвокат Александар Ђорђевић, бранилац окривљеног Милана Јуришића званог Јуре адвокат Жељко Грбовић по заменичком пуномоћју адвоката Александра Зарића, окривљени Душан Крсмановић са браниоцем адвокатом Милованом Комненићем, окривљени Саша Пејаковић са браниоцем адвокатом Крстом Боботом, окривљени Бранислав Безаревић са браниоцем адвокатом Жељком Грбовићем и окривљени Жељко Тојага са браниоцем адвокатом Крстом Боботом.

Председник већа је објавио да је главни претрес јаван. У доказном поступку су извођене процесне радње саслушања сведока Жељка Павасовића, Славише Крстића и Слободана Лончара, а по предлогу одбране оптуженог Милорада Улемека, које је веће, након већања и гласања, усвојило. Транскрипт изјаве сведока Жељка Павасовића објављујемо у целости:

Нека дође сведок Павасовић Жељко.

Сведок Павасовић Жељко, име оца?

Сведок Жељко Павасовић: Сава.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Дан, месец и година вашег рођења?

Сведок Жељко Павасовић: 11. 2. 1973. године у Шибенику.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Реците ми шта сте по занимању.

Сведок Жељко Павасовић: Полицајац.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где радите?

Сведок Жељко Павасовић: Министарство унутрашњих послова, на месту курира.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А која јединица?

Сведок Жељко Павасовић: Курир. Бивша управа за заједничке послове. Не знам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Кажите ми где станујете.

Сведок Жељко Павасовић: На Лабудовом брду, Сердара Јанка Вукотића 22/36.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Овде пише 22?

Сведок Жељко Павасовић: 22/36. Број стана 36.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Идентитет сведока утврђен на основу личне карте број П 72403, која је издата 14. 2. 2002. године са личним бројем 1102973383311. Ви сте овде позвани као сведок у поступку против оптужених Улемек Милорада, Звездана Јовановића, Пејаковић Саше, Тојага Жељка и других лица. Ја ћу вам прво дати упозорења да сте пред судом дужни да говорите истину, да ништа не смете прећутати, да давање лажног исказа представља кривично дело. Нисте дужни да одговарате на питања којима би себе или себи блиска лица изложили кривичном гоњењу, тешкој срамоти или знатној материјалној штети. Дужни сте да пријавите суду сваку евентуалну промену боравишта или пребивалишта. Да ли сте разумели ово упозорење?

Сведок Жељко Павасовић: Јесам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте у сродству са оптуженима или оштећенима у овом кривичном предмету?

Сведок Жељко Павасовић: Нисам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Поред овога што сте разумели поуку која важи за сведоке, позваћу вас да положите заклетву пред судом. Уколико сте сагласни са текстом заклетве коју ћу прочитати, ви реците “да”, уколико сматрате да постоје неки разлози који су сметња за полагање заклетве, ви ћете објаснити због чега не желите да положите заклетву. Текст заклетве гласи: “Заклињем се да ћу о свему што будем питан пред судом говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати”.

Сведок Жељко Павасовић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Е, овако, ви ћете нама одговорити где сте радили током 2003. године и посебно нас интересује 11. и 12. март 2003. године, да ли сте тих дана видели оптуженог Милорада Улемека, ако јесте где, у којој прилици, са ким, ако сте посредно сазнали, од кога сте сазнали, затим од када сте били у тој јединици и ако је нешто друго спорно, ми ћемо вас питати.

Сведок Жељко Павасовић: У току 2003. године сам био у обезбеђењу Душана Спасојевића у Земуну, значи до фебруара мислим да је било то. Онда сам био распоређен у команди на Сењаку када смо били повучени тамо из Шилерове. У том периоду сам радио можда, овај, на капији тамо нешто и у кругу команде. Био сам вани. Дванаестог сам се срео са Шкенетом. Чули смо се телефоном, ајмо попити кафу. Обично смо ишли у “Вокер” на Видиковцу, тржни центар.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како?

Сведок Жељко Павасовић: “Вокер”, кафе “Вокер”, тржни центар “Базар”. Дванаестог, значи јутро је било, неких, не знам сада тачно, он отвара у 9,00 часова, ми смо били ту око 9,30 часова, 10,00 часова, можда и 11,00 часова, 10,00 – 10,30 часова, тако нешто и наручили смо кафу. Рекао ми је, каже идем, да одем доле до Легије, до обезбеђења да скупим неке паре за рођендан њему, да се купи неки поклон. Као враћам се за 5-10 минута, каже, у врх главе.

Отишао је и ја сам га чекао неких чак сат времена, сат и по можда, не знам тачно. Када се вратио као говори, била је нека пуцњава у влади. Ја га питам каква пуцњава, шта је било, он каже немам појма. Ја кажем шта се прича ово, оно. Па каже, не знам ништа, Легија је доле, као држи децу болесну и морао сам по лекове да идем, зато касним. Где ћемо, шта ћемо, каже, идемо у "Мајдан" на кафу пошто нисмо знали шта се дешава, ни како се то десило. Опет сам га питао шта је. У међувремену разглабамо шта би могло бити. Мислили смо опет зезанција некаква, у зрак се пуцало, да ли Шешел, да ли овај, онај, пошто су они имали неке, то је моја и његова прича. Дошли смо у "Мајдан", још нисмо знали ништа, шта се десило. Тек када смо ту попили кафу, отишли смо до команде на Сењаку. И ту смо тек чули шта се десило и како. Како је било, да је пуцано у премијера. То је за дванаести било. Иначе, радио сам од 1999. године и 2000. године сам радио у обезбеђењу Милорада Улемека док није отишао у иностранство. Када је отишао у иностранство пребацио је мене и већину људи из обезбеђења његовог, пребацили су ме код Чеде Јовановића и ту сам био...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко вас је пребацио?

Сведок Жељко Павасовић: Пребацио нас је команда. Већину нас који смо били у обезбеђењу Милорада Улемека и ту сам се задржао неких, ја мислим јун, јул, да ли је био месец до новембра, до протеста Јединице. Значи, тих 6 месеци сам провео тамо и баш смо интензивно радили и ту смо се, овај, шта знам, ишли смо у разне градове, обилазили смо, он је ишао, Чеда Јовановић је имао контакт са Шкенетом. Да ли је он био неки курир, не знам. Да ли је, био је, долазио је у затвор.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То вас нисам ништа питала. Ви сами причате?

Сведок Жељко Павасовић: Добро. Причам, рекли сте где сам био и шта сам радио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте. Изволите.

Сведок Жељко Павасовић: Да наставим?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Наставите.

Сведок Жељко Павасовић: Ишао је у затвор да посећује Душана Спасојевића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко?

Сведок Жељко Павасовић: Чеда Јовановић. Водио је Чумета код њега.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја сада не разумем. Да ли причате о периоду када сте били у обезбеђењу код Душана Спасојевића?

Сведок Жељко Павасовић: Код Чеде Јовановића сам био тада.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Е, сада разграничите тачно. Када сте радили код Чеде Јовановића, по чијој наредби? Када сте прешли код Душана Спасојевића, одакле, по чијој наредби, ко вам је био шеф обезбеђења код Душана Спасојевића, ко вам је био шеф обезбеђења код Чедомира Јовановића и онда да нам кажете, ако знате о тим контактима о којима сте почели да причате. Изволите.

Сведок Жељко Павасовић: Код Чеде Јовановића када смо дошли, значи јул месец, ту смо затекли...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Које године?

Сведок Жељко Павасовић: 2000. То је био јул месец.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим?

Сведок Жељко Павасовић: 2000. година, јул месец. Да ли је јун или јул нисам сигуран.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко је све дошао у то обезбеђење?

Сведок Жељко Павасовић: Ја, Боске, Ђели, Ђеба, значи, претежно обезбеђење.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко вам је дао наредбу да пређете?

Сведок Жељко Павасовић: Команда.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко испред команде?

Сведок Жељко Павасовић: Шкене је био испред команде. Дошао је код мене кући и рекао, каже, прелазиш у обезбеђење Чедо Јовановића, договор је био...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добијате ли ви какво решење о томе или само по усменој наредби?

Сведок Жељко Павасовић: По усменој наредби то је било и био је договор Легије и Чедо Јовановића да Легијино обезбеђење пређе...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Откуд вам је то познато?

Сведок Жељко Павасовић: Познато ми је зато што ми је рекао то Шкене и потврдио Чедо Јовановић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим? Полако, немојте да журите, не могу да вас пратим. Кажете дошао је Шаре Ненад, је ли тако?

Сведок Жељко Павасовић: Тако је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И рекао вам усмено да прелазите на обезбеђење код Чедомира Јовановића?

Сведок Жељко Павасовић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. То је било када, 2000. године?

Сведок Жељко Павасовић: Јун или јул месец, нисам сигуран.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јуни или јули 2000. године?

Сведок Жељко Павасовић: Тако нешто. 2000. године.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. И?

Сведок Жељко Павасовић: Ништа, прешао сам тамо код њега, што је Чедо и потврдио, значи да он има договор са Легијом да пређе његово комплет обезбеђење код њега.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када вам је то рекао Чедо Јовановић?

Сведок Жељко Павасовић: Одмах у почетку када сам дошао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли вам он то држао неки састанак?

Сведок Жељко Павасовић: Није држао састанак.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Него?

Сведок Жељко Павасовић: Обично смо се састајали испред куће, тамо у Драгољуба Марковића у Сурчину. Тамо смо се састајали...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је тамо живео тада Чедомир Јовановић?

Сведок Жељко Павасовић: Да. Он је живео тамо. Ми смо га чекали на раскрсници, можда 100 метара даље од куће.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. И? Где вам је то саопштио, на раскрсници, у кући, не разумем?

Сведок Жељко Павасовић: Он је становао у кући. Нисмо били код њега кући, него смо на 100 метара сачекивали га да изађе из куће и пратили у град, Скупштину, затвор итд.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То кажете, послао вас је Шкене тамо, то разумем. А сада Кажете да вам је рекао Чедомир Јовановић да он има договор са Легијом. Објасните нам када вам је то рекао, којом приликом, на ком месту и ко је све био присутан.

Сведок Жељко Павасовић: Рекао је у ауту. Обично смо се возили у ауту са њим, ја и Ђели, Анђеловић Саша. Тако смо уз причу причали, с обзиром да је он и готивио Легију и готивио Јединицу. Једном приликом је рекао да је купио опрему за Јединицу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко?

Сведок Жељко Павасовић: Чеда Јовановић. Да Јединица није имала шта да обуче, да је он својим неким ауторитетом скупљао паре од неких, не знам којих људи, није рекао, да би нама купио опрему.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. То мислите на униформе или?

Сведок Жељко Павасовић: На униформе вероватно и оружје вероватно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. И колико дуго сте ви радили код њега?

Сведок Жељко Павасовић: До протеста, до новембра.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Сведок Жељко Павасовић: До новембра сам радио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И што сте се повукли у новембру, које године у новембру?

Сведок Жељко Павасовић: 2000. године.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите ми, у време када ви прелазите по наредби Шаре Ненада код Чедомира Јовановића, чиме се бавио Чеда Јовановић?

Сведок Жељко Павасовић: Био је посланик, шеф посланичке групе ДОС-а.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. И због чега после протеста напуштате Чедомира Јовановића?

Сведок Жељко Павасовић: Звала је команда, тада смо били на Институту безбедности. Значи, звао ме је неко из команде, мислим да је био Муња, Муникравић, рекао је повуците се. Дођите у команду на састанак на Сењак. Дошли смо, пре повлачења није нам било јасно шта се дешава, остали смо то вече, чак сам отпратио Чеду Јовановића до Шилерове улице, до Душана Спасојевића и ту је одржан неки састанак са њим, са Душаном, неких можда пола сата, 45 минута и ми смо се вратили, повукли смо се у Сењак, у команду и то је то.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је Чедомир Јовановић у то време о коме ви говорите, поред припадника ЈСО-а, имао и других припадника из МУП-а који су га обезбеђивали?

Сведок Жељко Павасовић: Јесте. Из ВИ управе Државне безбедности. Тада је била Државна безбедност. Ја мислим да је имао двојицу, двојицу возача или тројицу, нисам сигуран.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како сте се смењивали, да ли је то било одвојено ваше обезбеђење и њихово или сте радили заједно?

Сведок Жељко Павасовић: Радили смо заједно. Они су били возачи, ми смо били пратиоци. Радили смо 2:2. Два дана смо радили, два дана одмарали.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. И ви прелазите, када, код Душана Спасојевића?

Сведок Жељко Павасовић: Ја мислим...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колико вас?

Сведок Жељко Павасовић: Код Душана Спасојевића?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да.

Сведок Жељко Павасовић: Па, ја сам прешао, не знам сада тачно, да ли 2002. године, не знам тачно. Углавном сам тамо затекао Пелета и Леа, једном приликом када сам ишао са Чедом, тамо у Шилерову, затекао сам Пелета.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сада причамо о ономе где сте прешли, хајде...

Сведок Жељко Павасовић: Па, ви ме питате...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Испричајте, то није никакав проблем.

Сведок Жељко Павасовић: Питате ме колико нас је прешло. Значи нисмо одједном прелазили, него смо постепено, а први је дошао тамо Пеле јер

га је послао Чеда Јовановић тамо, јер му је он нашао посао, њему и Ашкету. Тако ми је рекао он, каже, ја сам му нашао посао овде. Ништа, ми смо наставили даље оно радити, па се десио протест, ја сам био можда неких пола године, три месеца слободан, па сам прешао код Душана Спасојевића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А шта вам то значи слободан?

Сведок Жељко Павасовић: Слободан. Био сам, значи, у команди и тако, вежбао сам тренирао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нисте имали некаква посебна задужења?

Сведок Жељко Павасовић: Нисам имао посебна задужења. Вежбао сам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А, ко је вама био шеф док сте били код Душана Спасојевића?

Сведок Жељко Павасовић: Најпре је био, када сам ја дошао, Лео, Леонид Миљивојевић, био је шеф, касније сам преузео ја једну смену, другу смену Пеле.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Да ли је Душан Спасојевић, поред овог обезбеђења из ЈСО-а, имао и приватно обезбеђење?

Сведок Жељко Павасовић: Јесте, имао је можда неких 5-6 момака који су радили, можда троје са нама и било је четворо-петоро који су радили на камерама.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како сте сарађивали са њима?

Сведок Жељко Павасовић: Није баш нека сарадња у почетку била, долазило је до неких ексцеса, долазило је до, шта знам, до неких свађа. Касније се све то изгладило. Распоредили смо се у две смене, радили.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А кога сте упознавали око тих свађа?

Сведок Жељко Павасовић: Молим?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кома сте саопштавали од руководиоца око тих свађа и то да ли је било могућности да се то исправи?

Сведок Жељко Павасовић: Нисмо имали никоме потребе саопштавати. Између себе смо то решавали. Евентуално када би дошло до Душана или, онда би заједно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је оптужени Улемек знао о томе да постоје неки проблеми?

Сведок Жељко Павасовић: Јесте. Када би нешто чуо, он би са нама одржао неки састанак, као да не би требало да долази до тога и то је то.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. И сада да се вратимо на овај 12. март.

Сведок Жељко Павасовић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажете, имали сте смене по три дана, је ли тако?

Сведок Жељко Павасовић: Не. Ја сам тада био слободан. Повучен сам био од Душана Спасојевића. Био сам у команди.

Председник већа, судија Ната Месаровић: По чијој наредби?

Сведок Жељко Павасовић: Радио сам, значи, сваки дан.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Полако, не могу да вас пратим. По чијој наредби сте повучени од Душана Спасојевића и када?

Сведок Жељко Павасовић: По чијем налогу? Дошао ми је Шкене и рекао, радиш. Од сутра ћеш радити код Душана Спасојевића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не питам вас сада... Ви мене уопште не слушате. По чијем налогу сте повучени од Душана Спасојевића?

Сведок Жељко Павасовић: А, по чијем налогу? По налогу команде.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када кажете команде, на кога мислите? Није вам цела команда давала наредбу. Ваљда постоји једна особа која је задужена за вас?

Сведок Жељко Павасовић: Не могу сада да се сетим ко нас је звао или шта. Не могу стварно да се сетим.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И када је то било тачно?

Сведок Жељко Павасовић: Знам да нас је звао неко. Није нас могао звати ниједан припадник, него нас је звао официр и по томе смо поступили да се повучемо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па, знате ли ви који је то официр?

Сведок Жељко Павасовић: Не могу да се сетим сада.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како не можете?

Сведок Жељко Павасовић: Не могу, било је 3-4 официра тамо са којима смо били у контакту.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Када је то било тачно? Када сте повучени од Душана Спасојевића?

Сведок Жељко Павасовић: Фебруар је био.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Које године?

Сведок Жељко Павасовић: Фебруар, март, када је премијер, 2003. године, је ли?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да.

Сведок Жељко Павасовић: Тако, да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када у фебруару или марту?

Сведок Жељко Павасовић: У фебруару. Почетком фебруара.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И онда сте ми објаснили за овај 12. март, је ли?

Сведок Жељко Павасовић: Да. 12. март 2003. године сам био са Шкенетом у "Вокеру".

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Сведок Жељко Павасовић: Био сам са Шкенетом у "Вокеру". Значи, ту смо седели и причали док он није устао и рекао да мора да оде доле до својих. Значи, у кућу код Легије да узме паре неке које смо скупили да би купили Легији поклон. Он је отишао доле, значи чекао сам га...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко да купи поклон, Шкене?

Сведок Жељко Павасовић: Па да, Шкене.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Због чега је то купован поклон?

Сведок Жељко Павасовић: Због рођендана Легијиног.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А када је то?

Сведок Жељко Павасовић: Ваљда, ја мислим 15. март да је њему рођендан.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Сведок Жељко Павасовић: Нисам сигуран, али ја мислим. Значи отишао је доле, није га било неких сат времена, 45 минута. Када се вратио, питам га шта је, шта је било, зашто касниш, рекао си ми за 10 минута да ћеш бити. Као морао је отићи да купи лекове за децу Легије, болесна су. То је то.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Колико ви дуго познајете Шаре Ненада?

Сведок Жељко Павасовић: Познајем га још из Крајине.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли ви имали у њега велико поверење? Да ли сте му веровали о ономе што вам прича? Да ли сте били блиски?

Сведок Жељко Павасовић: Били смо блиски. Дружили смо се.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли вам је рекао који је то поклон купио за Улемека?

Сведок Жељко Павасовић: Није. Није га ни купио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим?

Сведок Жељко Павасовић: Није га ни купио. Он је тада ишао само по паре.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли рекао отприлике шта ће да купе, нисте се ништа о томе распитивали?

Сведок Жељко Павасовић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. И шта бива после тога? После овог одласка у кафић?

Сведок Жељко Павасовић: После одласка у кафић, док је он дошао, када се вратио, значи са том причом да је била пуцњава у влади, да је била шта знам...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када вам то прича?

Сведок Жељко Павасовић: Значи, када се вратио од куће. Дошао је код мене у "Вокер".

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим?

Сведок Жељко Павасовић: Дошао је код мене у "Вокер". Само што није дошао после 10 минута, него је дошао после сат времена.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где?

Сведок Жељко Павасовић: У "Вокер". Ту сам га и сачекао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. И?

Сведок Жељко Павасовић: Дошао је са том причом да је била пуцњава у влади, да је било нешто зезанција, чак сам га питао шта Легија каже. Каже, немам појма. Као деца су му болесна, морао сам ићи по лекове, зато и касним.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Сведок Жељко Павасовић: И одатле нисмо имали ништа. Нормално смо отишли, опуштено, у "Мајдан", опет у кафић. Ту смо исто попили кафу, можда и две чак. После "Мајдана" смо отишли у команду на Сењак.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Шта се даље дешава?

Сведок Жељко Павасовић: Ништа. Ту смо били стационарани. Свако има своја нека задужења. Ту смо се дружили, седели.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где, у команди?

Сведок Жељко Павасовић: На Сењаку.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колико то траје?

Сведок Жељко Павасовић: Траје до неких можда 5-6 дана. Онда сам отишао за Кулу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је неко у међувремену контактирао са вама и да ли вам је било познато да су припадници Јединице отишли пре тих 5-6 дана у Кулу?

Сведок Жељко Павасовић: Неки припадници.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли вам је познато да је постојала наредба да се сви припадници врате у Кулу?

Сведок Жељко Павасовић: Па, било је. Ко је био са послом у Кули, ишао је за Кулу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим?

Сведок Жељко Павасовић: Ко је био са послом у Кули, значи ко је био тамо у Центру, вратио се тамо у Кулу. Ми који смо били распоређени у Београду, на обезбеђењу личности и објеката, нама је команда била у Сењаку, ту смо остали.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Значи, вама није познато да је неко добио наредбу да се сви припадници повуку са обезбеђења свих објеката и да се врате у Кулу. То вама није познато?

Сведок Жељко Павасовић: Са свих објеката?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да.

Сведок Жељко Павасовић: То је можда нека прича. Ја се не сећам тога. Ја знам да сам био у команди тај период на Сењаку.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте видели тих дана Веселина Лечића?

Сведок Жељко Павасовић: Јесам. Виђао сам га.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где?

Сведок Жељко Павасовић: Виђао сам га у команди.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте виђали неке друге припаднике 12. марта, осим Шаре Ненада, да ли сте виђали, да ли су долазили други припадници?

Сведок Жељко Павасовић: Долазили су. Долазило је њих доста.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим?

Сведок Жељко Павасовић: Па, долазило их је. Сви су скоро били тамо. Виђао сам их. Не знам ко вас интересује.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта сте ви радили ту у центру у Сање Живановић, ви лично, не питам за припаднике, него..

Сведок Жељко Павасовић: Ништа. Ту сам седео. Читао новине, причао са колегама. Некада би изашао вани.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете ли да нам набројите све колеге које сте видели 12. марта у Сање Живановић и после 12. марта до момента када ви одлазите у Кулу?

Сведок Жељко Павасовић: Био сам са Шкенетом. Шкене је отишао касније. Био сам са Тојагом. Био сам...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када сте видели Тојага Жељка?

Сведок Жељко Павасовић: Да ли сам био са њим, не знам сада.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте видели Тојага Жељка? Кажете, био сам са Тојагом, ја вас питам да ли сте видели Тојага Жељка 12. марта.

Сведок Жељко Павасовић: Нисам сигуран да ли сам њега видео. Нисам сигуран, али кога сам видео? Видео сам Чеду Шапоњу, видео сам Муњу, Муникравића, видео сам...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли познајете оптуженог...

Сведок Жељко Павасовић: Нисам сигуран. Знам да се тих дана нешто врзмало и...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када кажете тих дана се нешто врзмало, на које дане мислите и шта...

Сведок Жељко Павасовић: Била је гужва.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где?

Сведок Жељко Павасовић: У команди.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Сведок Жељко Павасовић: Била је гужва, било је доста људи. Било је припадника, доста припадника је било и ту смо се мимоилазили, поздрављали.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта се са вама дешава после 12. марта?

Сведок Жељко Павасовић: Био сам у команди, значи на Сењаку, ту сам седео, стајао, повремено бих изашао до града.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не питам вас то.

Сведок Жељко Павасовић: Него?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли напуштате уопште ту команду?

Сведок Жељко Павасовић: Да ли напуштам?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да. Да ли одлазите у Кулу?

Сведок Жељко Павасовић: Одлазим...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када?

Сведок Жељко Павасовић: Ја мислим 15, 16.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ви сте отишли самоиницијативно или вам је неко рекао да се вратите у Кулу?

Сведок Жељко Павасовић: Па, пошто је била гужва у команди, значи ја мислим да је рекао, пошто је била гужва у команди дошао је шеф и рекао да идемо за Кулу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко је тај шеф?

Сведок Жељко Павасовић: Ја мислим да је Шапоња био.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Како?

Сведок Жељко Павасовић: Шапоња Чедо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А, презиме?

Сведок Жељко Павасовић: Чедо Шапоња.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Чега је он био шеф?

Сведок Жељко Павасовић: Шеф обезбеђења.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Лица или објеката?

Сведок Жељко Павасовић: Обезбеђења личности и објеката.

Председник већа, судија Ната Месаровић: За обезбеђење личности и објеката?

Сведок Жељко Павасовић: Да. У ствари, заменик начелника Атељевића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли вам он то усмено саопштио?

Сведок Жељко Павасовић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када?

Сведок Жељко Павасовић: Не могу да се сетим сада када, неког 14. и 15.

Председник већа, судија Ната Месаровић: До тада нисте добили никакву другу усмену или писану наредбу да се вратите у Кулу?

Сведок Жељко Павасовић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Није вам ништа од тога познато?

Сведок Жељко Павасовић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. А кажите ми ви, пошто сте радили у обезбеђењу овог Душана Спасојевића, да ли се сећате, да ли сте и ако јесте, да кажемо пре атентата, на неких 10-15 дана возили супругу Душана Спасојевића да се негде види са њим у граду?

Сведок Жељко Павасовић: Ја да ли сам возио?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па са неким у друштву?

Сведок Жељко Павасовић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ништа о томе не знате?

Сведок Жељко Павасовић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли познајете и да ли сте познавали покојног Зорана Вукојевића?

Сведок Жељко Павасовић: Јесам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одакле га познајете и колико?

Сведок Жељко Павасовић: Из Шилерове.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је то површно? Сачекајте да завршим питање. Да ли је то неко, овако, површно познанство, да ли је то само у односу на посао којим сте се бавили или сте се и приватно дружили?

Сведок Жељко Павасовић: Не, било је само када смо дошли у Шилерову улицу, значи ту сам га упознао. Ту сам га упознао и одатле га знам. То је било само дружење пословно. У пословном смислу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите ми какав је био Душан, однос Душана Спасојевића према припадницима Јединице који су давали обезбеђење?

Сведок Жељко Павасовић: Био је коректан.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта под тим подразумевате?

Сведок Жељко Павасовић: Шта подразумевам, однос, посао, значи посао, то је било то. Ми смо били тамо што се тиче обезбеђења. Нисмо били пријатељи, ни другови. Радили смо свој посао. И само то.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Испричајте ми шта је конкретно ваш посао.

Сведок Жељко Павасовић: Обезбеђење Душана Спасојевића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. И када дођете, када ваша смена почне да ради, како се то организује?

Сведок Жељко Павасовић: Ништа. Имали смо своју просторију у Тржном центру у Шилеровој, где смо се мењали, сачекивали, имали смо везу, сачекивали њега када би ишао негде и то је то.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте ви плату примали преко ЈСО-а?

Сведок Жељко Павасовић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте имали неку награду од стране Душана Спасојевића за тај рад који сте радили код њега?

Сведок Жељко Павасовић: Повремено би некада добили, чисто част.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колико је то износило?

Сведок Жељко Павасовић: Пошто је то била пракса, значи, код свих код којих сам радио и била је пракса да се поврх плате плате неки трошкови да имамо за сендвиче, када смо у граду, када их чекамо или шта ја знам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То вас не питам за то. Питам да ли вам је давао неки динар, за жвакаће гуме и за сендвиче вас не питам. Питам да ли сте добијали неку новчану надокнаду поред плате од ЈСО-а и ако јесте, колико је то периодично било?

Сведок Жељко Павасовић: Не знам колико је било, не могу да се сетим колико је било, периодично, не знам, не сећам се. Пар пута смо добили.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажете да сте ви радили у обезбеђењу Душана Спасојевића у време протеста Јединице за специјалне операције?

Сведок Жељко Павасовић: Не. У време протеста јединице, у ствари, то вече сам завршио са Чедом Јовановићем. Пребачени смо у Кулу. И ту сам повремено био у обезбеђењу Милорада Улемека. Значи, повремено сам био, одлазио сам у Београд и тако.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А када онда прелазите код Душана Спасојевића?

Сведок Жељко Павасовић: Код Душана Спасојевића прелазим, ја мислим да је био, да ли март, крај марта. Да, крај марта је био. Или у том периоду, пролеће, да ли март, април. Не могу да се сетим.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Које, 2001. године, 2002. године?

Сведок Жељко Павасовић: 2002. године.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А шта сте, онда, радили 2001. године?

Сведок Жељко Павасовић: 2001. године? 2001. године сам био код Чеди Јовановића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Да ли је то била грешка пошто сте ви данас у току излагања рекли, то смо сви чули, да сте радили код Чедомира Јовановића од јула месеца 2000. године, а зато вас и питам шта сте радили 2001. године и питала сам вас због тога.

Сведок Жељко Павасовић: То је грешка пошто слабо баратам са тим годинама. Не могу да се сетим. Стварно нисам размишљао о томе. Када се све то завршило покушао сам и да заборавим доста тога и нисам имао времена да размишљам. Слабо са годинама баратам, али знам, значи, по редоследу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте некада чули од Душана Спасојевића да је он финансирао Јединицу за специјалне операције и да је набављао неку опрему или тако нешто?

Сведок Жељко Павасовић: Да ли сам чуо?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да.

Сведок Жељко Павасовић: Од њега сам чуо да је само требало нас да плаћа када смо били код Чеде Јовановића. Када смо били код Чеде Јовановића, да је он нас требало да плаћа. Да нам даје преко плате, значи нас код Чеде Јовановића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колико?

Сведок Жељко Павасовић: Па, не знам. Чак смо добили једну плату. Мислим 300 марака.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А код њега када сте били?

Сведок Жељко Павасовић: Код кога?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Код Душана Спасојевића?

Сведок Жељко Павасовић: Добијали смо повремено исто. Не знам сада тачно колико, да ли 300 марака, да ли 400 марака, некада.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли то сви једнако или како коме?

Сведок Жељко Павасовић: Па, сви једнако.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли се то знало када се добија?

Сведок Жељко Павасовић: Па, није било ништа одређено.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите ми, ова ваша адреса стана, Сердара Јанка Вукотића, где је то?

Сведок Жељко Павасовић: Лабудово брдо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли ту имате кућу или стан?

Сведок Жељко Павасовић: Подстанар.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Подстанар сте?

Сведок Жељко Павасовић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А каже овако, сада ћу вам предочити где је Ненад Шаре рекао приликом саслушања 13. 9. 2004. године, каже: "Тог дана у јутарњим сатима нисам радио. Моја смена није радила. Ја сам у јутарњим сатима отишао од своје куће до команде на Сењаку. И ту сам се срео са својим колегом Павасовић Жељком. Са њим сам отишао на кафу у кафић "Мајдан" који се такође налази на Сењаку. Вратио се са њим заједно у команду. Ту сам мало разговарао са својим начелником за заштиту личности и објеката Атељевић Милутином. Тада, док се одвијао тај разговор, у његову канцеларију позвао ме је Вукашин Вукашиновић да дођем на кућу Милорада Улемека, што сам ја и урадио. Ту је негде било око 15 до 12,00 часова, 12,00 сати и он ми је рекао да је био код Милорада Улемека у јутарњим сатима". Ненад Шаре каже да је у то време Улемек био у неком другом стану, а не у кући.

Сведок Жељко Павасовић: Ја вам тврдим, ја не знам где је био Улемек. Ја нисам видео њега. Ја вам причам сусрет са Шкенетом и могу одмах да кажем да Шкене лаже. И то би му рекао у очи сада да је овде. Значи, лаже. Знао да смо то јутро били у "Вокеру". Значи у "Вокеру", чекао сам га сигурно сат времена. Отишао је да узме паре, значи, понављам, паре да узме од... Не говори сигурно истину. Значи то је...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли имате путнички аутомобил?

Сведок Жељко Павасовић: Имам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имате?

Сведок Жељко Павасовић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли вам је тај аутомобил купио Душан Спасојевић?

Сведок Жељко Павасовић: Не. Купио сам ја од Душана Спасојевића тај аутомобил. Ја сам купио тај аутомобил од Душана Спасојевића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колико сте то платили?

Сведок Жељко Павасовић: Не знам колико. Дао ми је нешто испод цене. Значи не знам, не могу да се сетим пошто је ауто био покварен.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли је вама Душан Спасојевић купио неки стан?

Сведок Жељко Павасовић: Не. Ја сам подстанар.

Председник већа, судија Ната Месаровић: У Београду?

Сведок Жељко Павасовић: У Београду.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А у Новом Саду или негде друго?

Сведок Жељко Павасовић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немате никакву некретнину?

Сведок Жељко Павасовић: Не. Никакву некретнину немам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Ја више немам питања за овог сведока. Да ли чланови већа имају?

Судија Милимир Лукић: Да ли ви знате ко је Дејан Миленковић?

Сведок Жељко Павасовић: Знам.

Судија Милимир Лукић: Ко је он?

Сведок Жељко Павасовић: Па, виђао сам га у Шилеровој тамо.

Судија Милимир Лукић: Опишите нам мало то када сте га виђали.

Сведок Жељко Павасовић: Па, ништа. Видео сам га у току смене када би долазио тамо. Повремено се виђали. Здраво, здраво. Ништа друго. Значи, некада би сели у кафић, попили пиће, да ли би он платио, или тако нешто.

Судија Милимир Лукић: Кога сте поред Дејана Миленковића виђали у том кафићу?

Сведок Жељко Павасовић: У том кафићу?

Судија Милимир Лукић: Или уопште тамо док сте радили тај посао, не у том кафићу само?

Сведок Жељко Павасовић: У Шилеровој?

Судија Милимир Лукић: Док сте обезбеђивали покојног Душана Спасојевића?

Сведок Жељко Павасовић: Кога сам виђао? Некада бих, значи некада је долазио Легија, повремено. То је врло кратко, неких 15-20 минута би се задржао у кафићу, попио пиће и отишао.

Судија Милимир Лукић: Да ли сте још нека лица виђали осим Милорада Улемека?

Сведок Жељко Павасовић: Па, значи ко је био тамо. Осим Симовића, тако и Вука...

Судија Милимир Лукић: Да ли не можете да се сетите или у чему је проблем?

Сведок Жељко Павасовић: Не могу сада да се сетим кога све, али ето, рекао сам. Значи, у току обезбеђења код Душана Спасојевића виђао сам Багзија...

Судија Милимир Лукић: Хајде конкретно да сузимо, на месец фебруар 2003. године.

Сведок Жељко Павасовић: На месец фебруар?

Судија Милимир Лукић: Јесте. И конкретно на догађај 21. фебруара 2003. године, то су они догађаји код хале Лимес у оптужници, а код спортске хале Арена данас у Београду. Можете ли да се сетите да ли сте радили тада, шта сте радили када се тај догађај одвијао?

Сведок Жељко Павасовић: Па, не могу да се сетим.

Судија Милимир Лукић: Да ли сте обезбеђивали тада Душана Спасојевића 21. фебруара 2003. године?

Сведок Жељко Павасовић: Не могу да се сетим. Не могу стварно. Ја мислим да, можда.

Судија Милимир Лукић: Да ли се сећате тог догађаја, не шта сте радили, хајде да кренемо тако?

Сведок Жељко Павасовић: Из новина нешто, оно површно. Ништа. Питате ме за Лимес?

Судија Милимир Лукић: Да.

Сведок Жељко Павасовић: Из новина само. Ништа друго.

Судија Милимир Лукић: А да ли сте ви радили тада у обезбеђењу Душана Спасојевића?

Сведок Жељко Павасовић: Не могу да се сетим да ли сам био тада. Знам да сам у фебруару отишао од њега. Сада не могу да се сетим јесам ли био тог момента ту.

Судија Милимир Лукић: Па, малопре сте рекли да сте били до 11. и 12. марта у обезбеђењу Душана Спасојевића?

Сведок Жељко Павасовић: Не. Нисам рекао.

Судија Милимир Лукић: Исправите ако сам ја погрешно.

Сведок Жељко Павасовић: Не. Рекао сам да сам се повукао фебруара. У фебруару сам се повукао од Душана Спасојевића, да сам био распоређен на пословима у команди.

Судија Милимир Лукић: Добро. Да ли можете да се сетите да ли сте се пре овог догађаја код хале Лимес повукли у команду или не?

Сведок Жељко Павасовић: Не могу да се сетим.

Судија Милимир Лукић: Добро. Хвала. Немам више питања.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Судија Радмила Драгичевић-Дичић има право на питања. Изволите.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Да вас питам, од када познајете оптуженог Улемека?

Сведок Жељко Павасовић: Познајем га од 1995. године, чини ми се, 1995-1996. године. Тако.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Где сте га упознали?

Сведок Жељко Павасовић: Па, упознали смо се, ја мислим да је долазио у обилазак нешто.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Чега?

Сведок Жељко Павасовић: Па, обилазак јединице.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Које јединице?

Сведок Жељко Павасовић: Јединице на, да се сетим, јединице на Тари, били смо распоређени, резервни састав полиције, ту је долазио једном само да нас обиђе. Значи, ту сам га први пут видео.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли то резервни састав ЈСО-а?

Сведок Жељко Павасовић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли тако?

Сведок Жељко Павасовић: Па да, резервни састав. Не ЈСО-а, него резервни састав Државне безбедности.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Од када сте ви у ЈСО-у?

Сведок Жељко Павасовић: Од 1997. године.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: А 1995. године сте били?

Сведок Жељко Павасовић: 1995. године сам био резервни састав.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Од када сте у Београду?

Сведок Жељко Павасовић: Од 1995. године. У ствари, у Београду сам од 1999. године. Тако.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Молим?

Сведок Жељко Павасовић: У Београду сам од 1999. године. До тог периода сам био у Новом Саду, становао.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: А где сте живели пре него што сте дошли у Србију?

Сведок Жељко Павасовић: У Книну.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Добро. Од када сте били на ратишту?

Сведок Жељко Павасовић: Ја не бих о томе да причам.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Које године? Не мислим ништа више да вас питам, само то.

Сведок Жељко Павасовић: Не бих да причам ни године. Не сећам се баш ни периода ни...

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Добро. Хтела сам да вас питам колико сте година имали, али не морате да одговорите.

Сведок Жељко Павасовић: Колико сам година имао?

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Да.

Сведок Жељко Павасовић: Нећу да причам. Не знам.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: То је ваше право.

Сведок Жељко Павасовић: Не знам. Имате...

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Добро. Да ли знате Пејаковић Сашу?

Сведок Жељко Павасовић: Знам.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Како?

Сведок Жељко Павасовић: Па, упознао сам га у Јединици. Касније смо се дружили интензивно. Заједно смо радили код Чедо Јовановића. Касније смо заједно радили код Душана Спасојевића.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Добро. Колико сте дуго радили са Пејаковићем код Душана Спасојевића?

Сведок Жељко Павасовић: Колико дуго? Па, значи с обзиром да је он био нешто и болестан и имао је, не знам, значи неких пар месеци можда је он био ту. А код Чедо смо радили исто неких 4-5 месеци заједно.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: То сте казали, 3-4 месеца, 4-5 месеци. Добро. Кажите ми када сте ви тог 12. марта сазнали да је убијен премијер? Нешто ми је остало то нејасно.

Сведок Жељко Павасовић: Сазнао сам у команди када смо дошли. Када смо ја и Шкене дошли у команду, ту су нас сачекали и рекли шта се десило и како се десило. Касније смо сели пред телевизор.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: И после тога где вас двојица идете, ви и Шкене?

Сведок Жељко Павасовић: Ја остајем. Шкене се касније негде изгубио, не знам где је отишао. Значи, напустио је команду, где је отишао не знам.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Када сте били у оном кафићу "Мајдан", ја сам вас погрешно разумела, извињавам се? То ми није јасно. Пре него што сте сазнали да је убијен премијер?

Сведок Жељко Павасовић: Да. Пре.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Добро. У фебруару месецу 2003. године и у марту од када сте напустили Душана Спасојевића, па у марту месецу, јесте ли некога обезбеђивали 2003. године?

Сведок Жељко Павасовић: Па, требало је да будем при руци Веселину Лечићу, али никада то нисам обављао. Углавном сам био у команди и то је то.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Јесте ли имали неке везе са обезбеђењем оптуженог Улемека у том периоду?

Сведок Жељко Павасовић: У том периоду?

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Март 2003. године?

Сведок Жељко Павасовић: Виђао би их само и то је то. Виђао би их само у команди тамо.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: А јесте ли одлазили тамо у његову кућу и ту јесу ли они обезбеђивали?

Сведок Жељко Павасовић: После 12. марта?

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Пре 12?

Сведок Жељко Павасовић: Пре 12. нису. Нисам.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Јесте ли ишли кући код оптуженог Улемека?

Сведок Жељко Павасовић: Када?

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Уопште?

Сведок Жељко Павасовић: Док сам радио код њега ишао сам. Значи, када сам код њега био у обезбеђењу ишао сам.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: То је било до 2000. године, је ли?

Сведок Жељко Павасовић: До 2000. године и повремено оно када сам био за време протеста. Повремено до куће. Ја нисам никада улазио унутра, на пример, или...

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Добро. Нисте улазили унутра?

Сведок Жељко Павасовић: Не.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Добро. Кажите ми о сусретима оптуженог Улемека и Душана Спасојевића, где су се састајали, да ви знате? Говорим о периоду крај 2002. године, почетак 2003. године.

Сведок Жељко Павасовић: Где су се састајали, обично би Легија долазио у кафић и ту би седео можда 15 минута, пола сата у врх главе и то је то. Значи седео је, опуштена атмосфера. Ми смо били доле, они су били можда горе. Попили можда пиће, два, откуд знам сада. То је било све. Значи ништа није било оно сада, нисам приметио да се задржава нешто претерано дуго.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Што је то важно да ли се задржавао или није?

Сведок Жељко Павасовић: Па, кажем нисам приметио да се задржава нешто дуго, него је кажем...

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Знате ли разлог доласка?

Сведок Жељко Павасовић: Не знам.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Нисте слушали њихове разговоре?

Сведок Жељко Павасовић: Нисам. Мада да сам хтео, могао сам да слушам с обзиром да смо били доле, они су били на спрату, ту је био међупростор неки празан, значи чули смо гласове. Могао сам да слушам, али није било потребе.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Добро. Ви нисте.

Сведок Жељко Павасовић: Нисам слушао.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Шта сте ви завршили од школе?

Сведок Жељко Павасовић: Средња стручна спрема.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Шта?

Сведок Жељко Павасовић: Молер.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само једно додатно питање. Кажете били сте у обезбеђењу код Душана Спасојевића. Питао вас је колега Лукић за Дејана Миленковића да ли сте га тамо виђали. Да ли сте виђали Буха Љубишу у Шилеровој улици?

Сведок Жељко Павасовић: Кога да ли сам виђао?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Буха Љубишу?

Сведок Жељко Павасовић: Љубишу Чумета?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да.

Сведок Жељко Павасовић: У том периоду?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Уопште тамо док сте ви били?

Сведок Жељко Павасовић: Док сам ја радио долазио је, ја мислим два пута. Али обично би, пошто сам препознао ауто његов, значи у којем се он возио, ушао би одмах доле у гаражу у подрум. Долазио је два-три пута, чини ми се.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А да ли је Душан Спасојевић ишао код њега у Сурчин?

Сведок Жељко Павасовић: Јесте.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колико често?

Сведок Жељко Павасовић: Два-три пута, тако.

Председник већа, судија Ната Месаровић: За то време док сте ви били?

Сведок Жељко Павасовић: Док сам ја био, да, ишао је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите ми од ових осталих лица која су на оптужници која се терете да су евентуално припадници тог земунског клана, да ли сте њих ту виђали и ако јесте, кога и колико често? Да ли свакодневно или како? Можете ли то да нам кажете?

Сведок Жељко Павасовић: Од оптужених, нисам разумео добро?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Од оптужених, знате ко је оптужен. Јесте ли виђали у Шилеровој Александра Симовића?

Сведок Жељко Павасовић: Јесам. Виђао сам га.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колико често?

Сведок Жељко Павасовић: Па, не знам сада колико. Можда сваки други дан.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим?

Сведок Жељко Павасовић: Можда некада сваки други дан. Некада сваки дан.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па, то лепо кажите. Што се тако љутите одмах када вас питам.

Сведок Жељко Павасовић: Не љутим се.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте виђали Милана Јуришића?

Сведок Жељко Павасовић: Јесам. Виђао сам га.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте виђали Нинослава Константиновића?

Сведок Жељко Павасовић: Јесам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте виђали Милоша Симовића?

Сведок Жељко Павасовић: Јесам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колико често?

Сведок Жељко Павасовић: Па, исто тако, некада га не бих видео по 5 дана, некада би долазио...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте виђали Душана Крсмановића?

Сведок Жељко Павасовић: Јесам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли знате ко је Сретко Калинић?

Сведок Жељко Павасовић: Чуо сам за њега. Али не знам га. Не знам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само сте чули по имену?

Сведок Жељко Павасовић: Чуо сам по имену, али ја...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када?

Сведок Жељко Павасовић: Па, чуо сам за њега, али...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када сте то чули, да ли сте то чули пре атентата или после?

Сведок Жељко Павасовић: После.

Председник већа, судија Ната Месаровић: После?

Сведок Жељко Павасовић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То да разграничимо. Јесте ли још неког виђали тамо у Шилеровој?

Сведок Жељко Павасовић: Једино што сам, ето, док сам оно Чеду обезбеђивао, једино сам са њим...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не. Питам вас од ових људи који су на оптужници, па ћемо онда прећи на ова друга лица.

Сведок Жељко Павасовић: Па, једино што је Пеле са мном радио и тако.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Зорана Вукојевића сте знали?

Сведок Жељко Павасовић: Зорана Вукојевића сам знао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите ми да ли сте виђали, поред Чедомира Јовановића, још неке друге личности из јавног живота тамо у Шилеровој улици?

Сведок Жељко Павасовић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Никога?

Сведок Жељко Павасовић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли вам је познато да ли је постојала нека књига у коју су се уписивали људи који долазе ту у Шилерову?

Сведок Жељко Павасовић: Јесте. Постојало је нешто. Постојале су и камере. Ваљда су снимали. Значи, камере које су снимале улазак и излазак.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ко је радио на тим камерама, знате ли?

Сведок Жељко Павасовић: Радиле су неки момци Душанови.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте знали Милета Луковића Кума?

Сведок Жељко Павасовић: Јесам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли вам је у то време било познато чиме се баве Душан Спасојевић и Миле Луковић Кум?

Сведок Жељко Павасовић: Нисам имао никаквих сазнања, нити ме је интересовало чиме се баве, нисам видео ништа нелогично, ништа необично. Нисам видео ништа кривично. Значи, није ми било познато.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли заменик специјалног тужиоца има питања за сведока?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: 12. марта, у колико сати ви и Шкене стижете у команду?

Сведок Жељко Павасовић: У команду?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да.

Сведок Жељко Павасовић: Не знам тачно колико је било. Значи, око неких можда 1 сат, тако. Не знам, нисам сигуран у тај одговор.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Око 1 сат?

Сведок Жељко Павасовић: Па, да ли је било око 1 сат, тако.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: А долазите из "Мајдана"?

Сведок Жељко Павасовић: Тако је.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли тај "Мајдан" има телевизију?

Сведок Жељко Павасовић: Има телевизију, колико знам. Ту смо били пар пута. А да ли није била укључена или није, није била укључена. Ту још нисмо знали шта се десило.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Шта радите у ноћи између 12. и 13?

Сведок Жељко Павасовић: У ноћи између 12. и 13?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Где сте?

Сведок Жељко Павасовић: У команди на Сењаку.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Кога виђате од официра?

Сведок Жељко Павасовић: Виђам...

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: То вече и ту ноћ?

Сведок Жељко Павасовић: Виђам стандардне официре који су радили у команди. Значи, да ли је Атељевић Динко, Чедо, Муња.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Где је командант Јединице?

Сведок Жељко Павасовић: Не знам тачно.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да ли виђате Звездана Јовановића и ако га виђате, када после 12?

Сведок Жељко Павасовић: Чини ми се да сам га видео једном, али не знам. У команди сам га видео. Не знам тачно када.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Рекао је да га је видео 15, да су се руковали, је ли тако?

Сведок Жељко Павасовић: Молим?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли ви то рекли 15. да сте га видели? То је претходни сведок рекао.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Ако сам разумео, рекли сте да сте га видели?

Сведок Жељко Павасовић: Да. Али не могу да речем када зато што не знам тачно. Не могу свега да се сетим.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Рекли сте да сте водили Спасојевића код Чумета у Сурчину.

Сведок Жељко Павасовић: Тако је.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Односно, да сте ишли са њим.

Сведок Жељко Павасовић: Јесам.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Када је задњи пут то било? Пар пута сте рекли да сте га водили. Тај задњи пут, када је то било?

Сведок Жељко Павасовић: Ја мислим када је на Чумета било пуцање, да ли је било пуцано. Онда сам са њим ишао по њега. И ишао је, посећивао га је у болници на ВМА када је Чуме имао то што је имао, не знам ни ја шта је имао. Био је у болници. И долазио је на ВМА пар пута у посету њему.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: А током 2003. године?

Сведок Жељко Павасовић: Током 2003. године, не.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Још једно питање. Рекли сте да сте били придодати обезбеђењу Улемека за време протеста ЈСО?

Сведок Жељко Павасовић: Да.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Опишите нам шта сте ту радили у тој функцији.

Сведок Жељко Павасовић: Ништа. Био сам у другом возилу. Повремено би отишли за Београд. Знао да је тада улазио у Владу Србије, да је био на састанку, знао да је једном био код покојног премијера у стану на...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли то све за време протеста или?

Сведок Жељко Павасовић: За време протеста. Не знам сада тачно у којим данима али знам да је...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли то за време протеста све било?

Сведок Жељко Павасовић: Па, у том периоду негде. То је то. Значи у том периоду око, када сам био придодат њему, био сам ту неких 2 месеца са њим.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Сам почетак протеста?

Сведок Жељко Павасовић: Да.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Шта радите код Улемека?

Сведок Жељко Павасовић: Ништа. Сам почетак протеста, значи, повучен сам у команду на Сењаку. И ту смо, одатле смо, ја мислим, сутра ујутру отишли за Кулу.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Пратите, кога?
Сведок Жељко Павасовић: Тек када сам дошао у Кулу дошао је Шкене и рекао бићеш са нама неко време и тако.
Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Ту са Шкенетом, ко је био?
Сведок Жељко Павасовић: Са Шкенетом ко је био када ми је то рекао?
Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да. Је ли био ту Улемек?
Сведок Жељко Павасовић: Није био ту.
Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: А реците нам неки догађај када сте били фактички у пратњи његовој?
Сведок Жељко Павасовић: Рекао сам вам када сам био у пратњи, значи долазили смо пар пута до Београда.
Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Одакле?
Сведок Жељко Павасовић: Из Куле.
Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Пратите из Куле за Београд?
Сведок Жељко Павасовић: Да.
Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Даље? Враћате назад?
Сведок Жељко Павасовић: Да. Вратимо се или вратили би се назад, да.
Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Заједно са Улемеком?
Сведок Жељко Павасовић: Да.
Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Колико је пута тако било?
Сведок Жељко Павасовић: Не знам да ли је било једном можда.
Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Немам више питања.
Председник већа, судија Ната Месаровић: За реч се јавио пуномоћник оштећених адвокат Срђа Поповић. Изволите.
Адвокат Срђа Поповић: Мене интересује овај 12. март. Не разумем тај догађај најбоље. Када се, да ли може да се сети, када се вама јавио Шкене? Шкене се вама јавио или ви њему?
Сведок Жељко Павасовић: Он се мени јавио.
Адвокат Срђа Поповић: Колико је сати могло да буде тада?
Сведок Жељко Павасовић: Па, да ли је било неких 9 сати, тако.
Адвокат Срђа Поповић: Мало пре сте казали 10 – 10,30 часова?
Сведок Жељко Павасовић: Јавио ми се у 9 сати телефоном да идемо негде на кафу.
Адвокат Срђа Поповић: Добро. И шта сте се договорили?
Сведок Жељко Павасовић: Ништа. Да ли је он мене, ја мислим, покупио...
Адвокат Срђа Поповић: Он је дошао по вас?
Сведок Жељко Павасовић: Да. Он је дошао по мене.
Адвокат Срђа Поповић: Када?
Сведок Жељко Павасовић: Па, колико је било, 9,15 часова, 9,30 часова.
Адвокат Срђа Поповић: И онда?
Сведок Жељко Павасовић: И онда смо отишли у “Вокер”. Са њим нисам седео, рекао сам 5-10 минута. Рекао је, идем само да тркнем до куће Легијине да узмем паре.
Адвокат Срђа Поповић: За шта?
Сведок Жељко Павасовић: За рођендан, да би купио поклон Легији.
Адвокат Срђа Поповић: Је ли тог дана требало да купи поклон?
Сведок Жељко Павасовић: Па, ваљда или тог или сутрадан или прекосутра. Не знам. Рођендан му је био, да ли 15, значи, тих дана је требало да купи поклон.
Адвокат Срђа Поповић: Је ли после тога ишао да купи поклон?
Сведок Жељко Павасовић: Ствар његовог слободног времена. Не знам.
Адвокат Срђа Поповић: Је ли ишао да купи поклон после тога?
Сведок Жељко Павасовић: Па, ваљда је. Можда је планирао, пошто је био слободан, да тај дан купи поклон.

Адвокат Срђа Поповић: Али ви не знате да је ишао да купује икакав поклон?

Сведок Жељко Павасовић: Не. Ја само знам да је ишао по паре које су они скупили да би Шкене могао да купи поклон.

Адвокат Срђа Поповић: Добро. У вези са овим обезбеђивањем Спасојевића. Је ли вама икада ико објаснио, укључујући и Спасојевића, каква опасност њему прети, од чега, од кога да ви њега штитите? Је ли икада било таквих...

Сведок Жељко Павасовић: Није никада било речи о томе.

Адвокат Срђа Поповић: Не?

Сведок Жељко Павасовић: Никада.

Адвокат Срђа Поповић: Је ли био било који догађај током тих 9 месеци када сте ви били у ситуацији да га од нечега заштитите?

Сведок Жељко Павасовић: Не.

Адвокат Срђа Поповић: Никада ништа?

Сведок Жељко Павасовић: Никада није било нешто. Никада није било ништа. Никада није било нешто да је морало да се реагује или да се стане у његову заштиту.

Адвокат Срђа Поповић: Сада морам да вас питам нешто, можда ја грешим, мени се чини да сам ја вас видео овде у публици. Јесте ли ви долазили у овај суд да присуствујете неким...

Сведок Жељко Павасовић: Јесам. Давно. Још кад је почело, значи, суђење овде.

Адвокат Срђа Поповић: Шта се тог дана догађало овде у судници?

Сведок Жељко Павасовић: Овде?

Адвокат Срђа Поповић: Тог дана када сте ви били овде?

Сведок Жељко Павасовић: Немам појма стварно. Стварно се не сећам.

Адвокат Срђа Поповић: Не сећате се?

Сведок Жељко Павасовић: Не сећам се стварно. Откуд знам када је мени то читав живот, имам толико проблема приватних, сада још и ово да...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колико сте се задржали тада у судници?

Сведок Жељко Павасовић: Молим?

Адвокат Срђа Поповић: Да ли сте ви чули део исказа оптуженог Улемека?

Сведок Жељко Павасовић: Можда сам чуо или сам прочитао у новинама. Нисам никада размишљао о томе.

Адвокат Срђа Поповић: Да ли се сећате шта сте носили тог дана?

Сведок Жељко Павасовић: Ког дана?

Адвокат Срђа Поповић: Како сте били обучени тог дана када сте дошли у суд?

Сведок Жељко Павасовић: Стандардно. Можда чак и овако.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нисте носили белу мајицу тада?

Сведок Жељко Павасовић: Белу мајицу?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да.

Сведок Жељко Павасовић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Сведок Жељко Павасовић: Не. Нисам тај био.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ништа ја не питам.

Адвокат Срђа Поповић: Је ли вас икада ико од ваших претпостављених питао нешто у вези тог доласка у суд?

Сведок Жељко Павасовић: Знам на шта мислите.

Адвокат Срђа Поповић: Кажите то што мислим.

Сведок Жељко Павасовић: Нисам тај. Не радим у Жандармерији. Не радим у Противтерористичкој јединици, нити сам облачио ту белу мајицу. Значи радим на сасвим стотом месту.

Адвокат Срђа Поповић: Где сте тада радили?

Сведок Жељко Павасовић: Где сам тада радио? Можда сам чак био суспендован. Не знам.

Адвокат Срђа Поповић: Како не знате где сте радили?

Сведок Жељко Павасовић: У том периоду, када се то десило, био сам вероватно суспендован.

Адвокат Срђа Поповић: А због чега сте били суспендовани?

Сведок Жељко Павасовић: Па, ето због разних тих неких намештаљки.

Адвокат Срђа Поповић: А шта су вам наместили?

Сведок Жељко Павасовић: Ако хоћете баш, с обзиром да сам био припадник Црвених беретки када сам дошао да радим свој посао где су ме сместили, где су ми рекли, јер су ми рекли да нема за мене места ни у Жандармерији ни у Петој управи, шутнули су ме тамо где јесу. Дошао сам у кабинет министра да се јавим. Душан Михајловић је тада био. Да носим, разносим ту пошту. Међутим, онда су ми подметнули, украли су ми пошту из аута, нису ми дали да паркирам испред Министарства. У очи су ми говорили, ти си тај и тај, немаш приступа, паркирај се преко пута и крај приче.

Адвокат Срђа Поповић: Зашто сте били суспендовани?

Сведок Жељко Павасовић: Па, ето због крађе поште из аута.

Адвокат Срђа Поповић: Хвала лепо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Судија Милимир Лукић има право на додатно питање.

Судија Милимир Лукић: Мислим да сте кренули да испричате неки догађај са Константиновић Нинославом? Јесте ли кренули да причате нешто о Константиновићу или ми се учинило?

Сведок Жељко Павасовић: Не. Можда. Не. Једном смо ишли ја и Спасојевић код њега да га Спасојевић крсти. Ишли смо авионом за Црну Гору.

Судија Милимир Лукић: Неки догађај, па сте поменули то име, па сте онда били прекинути?

Сведок Жељко Павасовић: Не.

Судија Милимир Лукић: Ако нешто имате да кажете везано за...

Сведок Жељко Павасовић: Немам ништа.

Судија Милимир Лукић: Је ли није било тог догађаја или нећете да кажете?

Сведок Жељко Павасовић: Немам ништа. То је све било са њим и са Симовићима и са Јуретом, било је на добар дан, здраво. Завршавало се на томе.

Судија Милимир Лукић: Добро.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете ли да нам кажете колико пута сте били присутни овде у овој судници?

Сведок Жељко Павасовић: Можда два или три пута, не сећам се.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А сећате ли се шта је тада суд радио када сте ви долазили у судницу?

Сведок Жељко Павасовић: Не могу да се сетим шта је радио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ви сте били у публици?

Сведок Жељко Павасовић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли се сећате да ли је неко тада саслушаван као сведок?

Сведок Жељко Павасовић: Не могу да се сетим.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли су узети ваши лични подаци приликом уласка у суд тада када сте долазили, да ли сте предали личну карту?

Сведок Жељко Павасовић: Јесам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Као публика, је ли?

Сведок Жељко Павасовић: Јесам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колико сте се обично задржавали у судници?

Сведок Жељко Павасовић: Па, можда сат-два времена. Једном сам био сат времена, два сата, морао сам да идем нешто да завршавам приватно. А два пута сам био цело време.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Да ли неко од бранилаца има питања?

Право на питања има бранилац оптуженог Улемека адвокат Слободан Миливојевић. Изволите.

Адвокат Слободан Миливојевић: Хвала. Да ли можете да се сетите, кад смо већ код овог питања, да ли сте били присутни суђењу за убиство и за атентат на покојног премијера или оном другом суђењу на коме је већи број оптужених, за такозвани земунски клан?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Проверићемо то колега. Постоји евиденција када смо шта судили.

Адвокат Слободан Миливојевић: Није никакав проблем. Ја сам сматрао да би можда могао да...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Рекао је малопре да не може да се сети, на моје питање, када је то било. Није био у време када је давана одбрана оптуженог Улемека и не сећа се који су докази и сведоци саслушавани.

Па је онда, пошто је рекао да се не сећа најпоузданије, да по датумима то упоредимо.

Адвокат Слободан Миливојевић: Председниче, ја се потпуно слажем. Ако пуномоћник оштећеног има право да постави такво питање, у том правцу верујем да и ја имам право.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не. На моје питање је одговорио да се не сећа. Према томе, ако се не сећа, онда ћу вам забранити одговор на то питање.

Адвокат Слободан Миливојевић: Хвала. Могу ли даље да постављам питања?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не да поставите то питање.

Адвокат Слободан Миливојевић: Не то, него следеће питање.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Следеће, наравно.

Адвокат Слободан Миливојевић: Хвала лепо. Када сте били у обезбеђењу Чедомира Јовановића, да ли вам је било ко у било којој форми, на било који начин саопштио да ли Чедомиру Јовановићу прети било каква опасност од било чега и на шта треба да обратите пажњу?

Сведок Жељко Павасовић: С обзиром да је њему био цип дигнут у ваздух, колико ја знам њему је придодано то наше обезбеђење. Најпре је био добио двојицу припадника од нас, колико ја знам Вујанић Јована и Пејаковић Сашу. Они су први дошли код њега. Након два-три месеца дошли смо ми.

Адвокат Слободан Миливојевић: Да мало на неки начин специфицирамо ове године о којима сте причали, да ли ви знате када је био чувени 5. октобар, које године?

Сведок Жељко Павасовић: Знам да је 2000.

Адвокат Слободан Миливојевић: 2000. године.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Објаснио је то на моје питање да не памти године, да прави лапсус, да је то било 2001. а не 2000.

Сведок Жељко Павасовић: Стварно не могу да упамтим.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Објаснио је да је тада био шеф посланичке групе Чедомир Јовановића.

Адвокат Слободан Миливојевић: Само да добијем дефинитивни одговор на то питање. И још једно питање имам, за време док сте били у обезбеђењу Душана Спасојевића да ли вам је познато да је било ко од обезбеђења Душана Спасојевића добио стан?

Сведок Жељко Павасовић: Ја мислим Шкене.

Адвокат Слободан Миливојевић: Да ли знате нешто више око тога? Прецизније? Где је тај стан и тако?

Сведок Жељко Павасовић: Ја сам га селио. Тај стан се налази у Земуну, на почетку Земуна када се завршава, нешто код Хотела Југославије, не знам адресу, али знам која је зграда, знам.

Адвокат Слободан Миливојевић: Да ли можете оријентационо да кажете време када је то било, када сте га пресељавали, када је добио тај стан?

Сведок Жељко Павасовић: Не могу да се сетим сад тачно, али знам када сам га пресељавао да му је он дао стан.

Адвокат Слободан Миливојевић: Хвала лепо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите ми да ли сте сигурни или се не сећате да је још неко добио од припадника који су радили уопште у ЈСО, да је Душан Спасојевић купио неке станове за ЈСО. Ја сам питала и за опрему и наоружање, ви сте рекли да не знате, је ли тако.

Сведок Жељко Павасовић: Да ли је Душан Спасојевић куповао не знам. А да ли је станове, исто не знам. За Шкенета знам зато што смо се дружили у том периоду, доста дуго смо се дружили.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте после свега видели и чули Шаре Ненада након атентата?

Сведок Жељко Павасовић: Након атентата виђао сам га у команди, долазио је и одлазио је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одмах непосредно, мисли се када је кренуо овај поступак, након његовог сведочења.

Сведок Жељко Павасовић: Да ли сам га виђао?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте га уопште видели или чули?

Сведок Жељко Павасовић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Право на питања има адвокат Ненад Вукасовић, бранилац оптуженог Звездана Јовановића.

Адвокат Ненад Вукасовић: Само ме интересује да видим да нисам погрешно записао када је сведок говорио у периоду док је био у обезбеђењу код Чедомира Јовановића, ја сам записао да је тада рекао да је Чеда, у ствари, доводио Чумета код себе, да је водио Чумета код себе. Да ли је то тачно или не да бих знао да поставим питање. Да ли је у времену када сте били у обезбеђењу код Чедомира Јовановића, да ли је Чедомир Јовановић тада водио Чумета код себе?

Сведок Жељко Павасовић: У ЦЗ га је водио док је био Душан Спасојевић у затвору, радио сам тада са њим, ја мислим да је Ђели преузео његов ауто, његов мерцедес блиндирани, водио је исто жену од Спасојевића и од Кума, и ћерку је водио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одакле вам је то познато?

Сведок Жељко Павасовић: Зато што сам био и видео.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где?

Сведок Жељко Павасовић: Радио сам ту, испред ЦЗ-а сам био када су дошли Тања, Маја и ћерка, тада још нисам ја ни знао ни ко су ни шта су, тек сам касније, када сам прешао код Душана Спасојевића, видео да су то они.

Адвокат Ненад Вукасовић: А да ли имате можда нека сазнања и да ли вам је познато да ли је уопште било контаката ван овога што је долазио Чуме у ЦЗ, да ли је било неких контаката између Чедомира Јовановића и Љубише Бухе Чумета?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја вас ништа не чујем. Колега, молим вас мало гласније.

Адвокат Ненад Вукасовић: Мене занима у том периоду, неовисно од доласка Љубише Бухе у ЦЗ, да ли је сведоку познато да ли је било контаката између Чедомира Јовановића и Љубише Бухе Чумета, невезано да ли за Сурчин, неки други простор, да ли му је уопште то познато, да ли је уопште долазило до таквих сусрета?

Сведок Жељко Павасовић: Јесте, било је контаката доста пута смо га отпратили у Котобању, ту је био исто са њим у његовом кафићу, причали, шта су радили, не знам.

Адвокат Ненад Вукасовић: Значи, не знате разлог одласка?

Сведок Жељко Павасовић: Не знам разлог, али знам да је долазио тамо у Котобању и причао.

Адвокат Ненад Вукасовић: Ово што сте сада рекли, да ли сте то говорили у једнини или у множини по питању броја долазака и контаката између Чедомира Јовановића и Љубише Бухе?

Сведок Жељко Павасовић: Долазио је више пута сигурно.

Адвокат Ненад Вукасовић: Исто је питање ако сам добро записао, ако нисам случајно нешто испустио, то су одласци Чедомира Јовановића у Шилерову па ме занима да ли ту говорите о једнини, о једном доласку или говорите о множини.

Сведок Жељко Павасовић: Не, више пута. Више пута сам га ја довозио тамо, обично би стајали на искључењу са аутопута за Земун, ја бих прешао код њега у његов ауто, некада би прешао и Ђели и онда би заједно кренули према Шилеровој.

Адвокат Ненад Вукасовић: Сад ми реците ово што ме занима, ја немам више питања, када је Чедомир Јовановић долазио у Шилерову, да ли је долазио у тај некакав кафић, као што се овде спомиње некакав кафић, или је долазио у зграду?

Сведок Жељко Павасовић: Не, баш у кућу.

Адвокат Ненад Вукасовић: Баш у кућу?

Сведок Жељко Павасовић: Баш у кућу.

Адвокат Ненад Вукасовић: Хвала, немам више питања.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли неко још од бранилаца има питања за сведока? Констатујем да нико од бранилаца више нема питања за сведока. Да ли оптужени имају питања за сведока? Констатујем да оптужени немају питања за сведока. Кажите ми да ли тражите надокнаду за данашњи долазак пред суд.

Сведок Жељко Павасовић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Отпушта се сведок Павасовић Жељко. Да ли има неко нешто да примети у односу на исказ саслушаног сведока Павасовић Жељка? За реч се јавља пуномоћник оштећених адвокат Срђа Поповић. Изволите.

Адвокат Срђа Поповић: Ја приговарам целокупном исказу овога сведока. Мислим да је пристрастан, мислим да показује посебан интерес за ток и исход овог поступка.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли се још неко јавља за реч? Констатујем да се нико више не јавља за реч.

Имамо фотодокументацију, фотографије од броја 1 закључно са фотографијом број 17.

Фотографија број 1 испред које стоји легенда – шири изглед лица места, пут од Чота према Иришком венцу.

Фотографија број 2 – ближи изглед са фотографије број 1.

Фотографија број 3 – шири изглед лица места, пут од Иришког венца према Чоту.

Фотографија број 4 – ближи изглед са фотографије број 3.

Фотографија број 5 – шири изглед лица места на коме осумњичени Јовановић Звездан показује пронађене новине које су служиле као мета за упуцавање снајпера.

Фотографија број 6 – шири изглед места проналаска новина означен бројем 1.

Фотографија број 7 – ближи изглед фотографије број 6 на којој се виде те укрштенице означене бројем 1.

Фотографија број 8 – новине “Пирамида” број 66 које је осумњичени извадио из гејека свог аутомобила приликом упуцавања снајпера.

Фотографија број 9 – детаљ уласка пројектила на новинама. Фотографија број 10 – детаљ изласка пројектила на новинама.

Фотографија број 11 – шири изглед проналаска чауре са десне стране пута гледано према Иришком венцу, означене бројем 2.

Фотографија број 12 – ближи изглед са фотографије број 11. Фотографија број 13 – детаљ чаура.

Фотографија број 14 – осумњичени Јовановић Звездан показује како је из свог возила извршио упуцавање снајпера са сувозачевог седишта, фотографисано у правцу Чота.

Фотографија број 15 – начин упуцавања, фотографисано према Иришком венцу, односно према мети.

Фотографија број 16 – ближи изглед са фотографије број 15, стрелица показује импровизовану мету од новина.

Фотографија број 17 – приказује осумњиченог Јовановић Звездана са својим браниоцем на месту показивања.

Ближи изглед са фотографије број 15, стрелица показује импровизовану мету од новина. Можете ли мало то да приближите? Добро, хајмо даље.

Фотографија број 17 приказује осумњиченог Јовановић Звездана са својим браниоцем на месту показивања. Добро. Сад смо завршили са седамнаестом фотографијом, само још мало.

Приказаћемо фотодокументацију Министарства унутрашњих послова – Управе за борбу против организованог криминала, није наведен број, фотодокументација, место где је планиран атентат на председника Владе Србије у Бубањ потоку, ознака “Београд 23. 4. 2003. године”, од фотографије број 1 закључно са фотографијом број 6.

Фотодокументација, место где је планиран атентат на председника Владе Србије у Бубањ потоку, Београд 23. 4. 2003. године. Хајдемо даље.

Фотографија број 1, шири изглед заравни у Бубањ потоку поред десне траке аутопута Ниш-Београд са које је планиран атентат на председника Владе Србије. Добро, хајдемо даље.

Фотографија број 2, ближи изглед са фотографије број 1. Хајдемо даље.

Фотографија број 3, део десне траке аутопута Ниш-Београд где је требало да буде заустављена колона возила у којој се налазио председник Владе Србије. Добро, хајдемо даље.

Фотографија број 4, зараван са земљаним путем гледано од аутопута. Добро, хајдемо даље.

Фотографија број 5, шири изглед земљаног пута гледано према аутопуту за Београд. Даље.

Фотографија број 6, ближи изглед са фотографије број 5. Добро, хајдемо даље.

Завршено приказивање овог фото-албума.

Фотодокументација Министарства унутрашњих послова – Управа за борбу против организованог криминала, фотодокументација, место покушаја атентата на председника Владе Србије код спортске хале “Лимес” на Новом

Београду 23. 4. 2003. године. Фотографије су од фотографије са бројем 1 закључно са фотографијом број 4.

Фотодокументација, место покушаја атентата на председника Владе Србије код спортске хале “Лимес” на Новом Београду, Београд 23. 4. 2003. године. Хајмо даље.

Фотографија број 1, шири изглед места покушаја атентата на председника Владе Републике Србије код спортске хале “Лимес” на Новом Београду. Фотографисано са места где су се налазили осумњичени Јовановић Звездан и други. Добро, идемо даље.

Фотографија број 2, ближи изглед десне траке аутопута Београд-Загреб где је требало да буде заустављена колона аутомобила у којој се налазио председник Владе Републике Србије. Хајмо даље.

Фотографија број 3, изглед лица места фотографисано према хали “Лимес”, стрелица показује место где се налазио осумњичени Звездан Јовановић и други. Можемо ли мало да приближимо ту стрелицу да видимо? Хајдемо даље.

Фотографије број 4, осумњичени Звездан Јовановић у тренутку показивања места где се налазио приликом покушаја атентата на председника Владе Републике Србије. Приближите и то мало. Добро. Показана је фотодокументација.

Молим режију да нам пусти овај ЦД са показивањем места одакле је извршено упуцавање на Фрушкој гори, записника о увиђају који је сачинио истражни судија Округног суда у Сремској Митровици, судија Бранка Банчевић.

Констатујем да смо извршили увид у видео запис као доказ за који смо на почетку донели решење. У склопу овог прочитала сам, кад сам читала овде записник о показивању лица места од стране осумњиченог и увиђај на лицу места, па у последњем ставу стоји: “Истражни судија издао наредбу да се изврши балистичко вештачење чауре пронађене на лицу места ради упоређивања са чаурама пронађеним приликом увиђаја поводом смрти Зорана Ђинђића 12. 3. 2003. године”. Након тога имамо вештачење од стране МУП-а под бројем В. 2050/03 у погледу вештачења те чауре. Питам странке да ли сте сагласни да прочитамо то вештачење, па након узимања примедби можемо одлучивати даље да ли то да се користи као доказ или не.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да.

Заменик специјалног тужиоца је сагласан. Шта мисли одбрана? Добро, то ћемо ставити, примедбе.

Адвокат НН: Да, да, ја сам против тога да се чита уопштено и ово што смо до сада погледали је губљење времена, али суд је одлучио, па према томе, противим се овоме да читамо све то.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта кажу остали браниоци? Добро. Онда, за сада то нећемо читати.

Адвокат НН: Само принципијелно, молим вас, који год доказ спроводимо, ако можемо само да знамо дан унапред како би се припремили. Ја сам случајно имао овај записник овде и дао га колеги Вукасовићу, не знајући да ћемо то данас спроводити.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, сви то имате у списима и то је предвиђено. Сви сте добили копије колега, али то је оно што је предложено уз оптужницу, ништа то није тајно, ни планирано, ни рађено. Него је било времена.

Адвокат НН: Сагласан сам. Него нисам знао да ћемо баш данас то спроводити. Јер да сам знао...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нисам ни је знала, право да вам кажем, док ми није остало време, ви сами видите да су ови сведоци

опширни, данас је остало времена, па да не бисмо посебно због тога одложили.

Адвокат НН: Сагласан сам у свему. Само да знам да би могли да се припремимо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Хајде сада да чујем да ли имате примедбе на изведени доказ. Заменик специјалног тужиоца и пуномоћници оштећених немају примедби. Да ли одбрана има примедби? Добро. Да, пошто се ради о његовом оптуженом за реч се јавља бранилац оптуженог Звездана Јовановића, адвокат Ненад Вукасовић. Изволите.

Адвокат Ненад Вукасовић: Ја бих морао да пођем прво од једне ствари, да ово што смо данас видели управо показује један правни скандал. Оно што је рађено од стране Тужилаштва уз дозволу присутног колеге тужиоца, односно заменика, и оно што је рађено на лицу места. Да кренем прво од фотографија које смо гледали, па ћемо се онда вратити на овај филм или свеједно, можемо од филма па на фотографије.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете, вама се то поклапа.

Адвокат Ненад Вукасовић: Па видите, прво смо прочитали, мада још нисте донели одлуку, бар нисам чуо да је веће донело одлуку у смислу да ли ово представља доказ или не, него смо га извели ваљда као некакав материјал у склопу списка. Говорим о овоме показивању лица места, односно о увиђају. Прво, овај документ није ни једно ни друго, него нешто треће. Ово је саслушање осумњиченог Звездана Јовановића у шуми. Због тога што су постављана одређена питања, вођен је са њим тај разговор чим је имао поверљив разговор са браниоцем, говорим о овоме везано за Фрушку гору. Показивање лица места није урађено у присуству истражног судије, у присуству тужиоца, чак ја не знам да ли су били истражни судија и тужилац.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па, ово двоје су истражни судија и тужилац.

Адвокат Ненад Вукасовић: Не знам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ево, прочитала сам кад сам читала записник...

Адвокат Ненад Вукасовић: Не, не, не. Ви сте прочитали записник. Једно је записник. Ја питам овде на филмском материјалу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сад ћу да вам кажем, по филму препознајем колегу судију Врховног суда Србије који је био у то време, овај...

Адвокат Ненад Вукасовић: Зато што ће овај материјал прећи границу ове земље, знате и ја сада питам, вероватно ћемо то завршити негде, ко зна где и на којим све интеракцијама, па ме занима где се овде види, на овом снимку, да се ради о истражном судији и тужиоцу. Знаш и ја о коме се ради, али ја нећу да препознајем ни Банчевићку ни Аћимовића, јер то је исти тим који вам се појављује. А то је врло чудно и код Ивана Стамболића. Знате, појављује се у једном другом контексту. Знаш и ја због чега су, значи, о томе ћемо о том потом, када будемо давали оцену неких доказа, одакле Аћимовић и Бранка Банчевић заједно. Али ја на снимку не видим и нећу да знам ко су они. Ко је ова госпођа? Је ли то бранилац или није бранилац, о чему се ту ради? Ја то не знам по снимку.

Какав поверљив разговор, где је то вођено? Не видим, видим да се само пуши, смеје и прича. Добро, то није на крају ни битно. Шта је битно овде? Звездан Јовановић требало је да одговара на некаква питања постављена од стране, ако је то истражни судија. Кажем ако је. И ако је тужилац. Пошто није упозорен да то може бити употребљено против њега као доказ, ти одговори на одређена питања. Дакле, онај члан 13 и тако даље и у коначном, ово је само названо показивање лица места од стране осумњиченог и увиђај на лицу места, међутим, овде се ради и о саслушању осумњиченог за убиство

премијера, дакле Звездан Јовановић у својству осумњиченог на лицу места саслушаван је од стране истражног судије и тужиоца, и овде немамо нигде потпис Звездана Јовановића, на свакој страници, да је сагласан са овим што је давао исказ овде.

Ако погледамо сада филм, па и фотографије, дакле у склопу једног и другог, да не губим превише времена и да вам не одузимам, видећемо следеће. Прво да кренем, ето, од те Фрушке горе с обзиром да је овде тај записник преда мном који је потписала само истражни судија Бранка Банчевић, под условом да је то она на фотографији, а ми сада кажемо да јесте, препознајемо је, можда овако приватно, али то се никога не тиче, приватно не знам никога, Бранка Банчевић. Шта се овде ради? Ко је пронашао укрштеницу? Можемо да вратимо цео филм, без икакве малициозности, без икаквог цинизма, без ичега, савршено хладно вам говорим као колега и правник, ко је пронашао укрштеницу? Пронашао је полицајац. Нигде Звездан Јовановић, овако прстом, није показао ни према жбуну, ни према било ком делу, да не улазим у то што је лоша техника, не чују се разговори и тако даље, па пола не можемо да разумемо шта причају, али да се вратимо на те кључне тачке две. Новине и чауре. Новине које су касније обележене куполицом број 1 доноси полицајац и то можемо да проверимо, то је нешто што је видљиво на филму. Под два, имао пресек филма, значи сечење кадра. И следећи кадар је, већ имамо куполицу број 2 на којој се налази чаура. Нигде не видимо Звездана Јовановића. Ако то упоредимо са фотографијом број 5 са Фрушке горе, видимо да тамо стоји, испод пише Звездан Јовановић показује на новине. Погледаћете, Звездан Јовановић са лисицама стоји овако, испред њега су новине. Он чак у новине и не гледа. Ево и то можемо да погледамо на фотографији број 5, па ћемо се уверити у том смислу да ли сам евентуално ја можда нешто погрешно или нисам. Али, не. Он је само фотографисан поред новина.

Дакле, новине је донео полицајац, Звездан Јовановић не показује куполице са бројем 2, ознака за чауру, апсолутно не знамо ко је то пронашао и уз овај додаток да ово не може бити показивање лица места и увиђај, то је прва и основна моја примедба на ово, с тим што ћу, дакле, завршити касније. Хајде да се вратим да не би губили у времену, када је у питању Бубањ поток и "Лимес", ја постављам питање зашто је овде на Фрушкој гори за чауру присутан адвокат, ако је то адвокат, не знам ко је та госпођа у лила, ако је то истражни судија, не знам да ли је то она, нико се ту није представио ко је и шта је, ако је то истражни судија, онај господин са брчићима и наочарима, не знам, јер не познајем га уопште, никад нисам био тамо у том делу, где су код хале "Лимес"? Тамо видимо господина кога сам стицајем околности упознао овде за овом говорницом и то би требало да буде Милан Новаковић, ако се добро сећам. Видимо само дијалог између Милета Новаковића и Звездана Јовановића. Погледајмо филм испред хале "Лимес" и филм код Бубањ потока који се не разликују много, у смислу своје садржине. Видећете само један дијалог где њих двојица нешто причају, овај сугерише, не сугерише, Миле Новаковић, да не улазим сада у то. Где видимо показивање лица места? И коначно, у коју радњу сада то спада, да ли је то показивање лица места, пред ким и зашто је сада разлика код хале "Лимес" и овде са пробом пушке где се овде створи, како се наводи у овом документу, и бранилац и истражни судија и тужилац. А шта је са халом "Лимес", хала "Лимес" је обухваћена у оптужници, а горе ова није обухваћена, колико ми се чини, у смислу кривичног дела, извршења кривичног дела. Па, ни Бубањ поток није обухваћен, у смислу извршења кривичног дела, оптужницом. Где су ту онда адвокат, поверљив разговор, где је тужилац, где је истражни судија, ако су већ хтели да то спакују у један део који би нам говорио да се примењује Законик о кривичном поступку?

Дакле, комплетан овај филм је једноставно један филм. Прво смо, нећемо да губимо време око тога, то сте и сами видели, филм од, рецимо колико траје, ако неких тамо седам временских зона гледамо, то је возња, као да смо на неким дечјим игрицама и возимо се до Новог Сада. Чему ти снимци? То је да се остави утисак једне велике стручности, једне велике пажње која је посвећена свему томе, а у суштини у оном правом правном смислу ми овде немамо апсолутно, словима и бројевима, ништа, и онда није ни чудо што је веће у претходном сазиву у коме сте ви били овде присутни и донело одлуку да ово не може да служи као доказ. Разлог због чега је вратио Врховни суд ја не могу да коментаришем и не желим овом приликом да коментаришем, али видећете да ово апсолутно не може попримити ни облик ни "д" од некаквог доказа који би могао бити спроведен и мој је предлог да се апсолутно донесе решење, односно предлог већу да се донесе решење да се ово комплетно, заједно са овом правном срамотом, овим филмом, издвоји из списка и да ово апсолутно не може служити ни као доказ и не дај Боже да ово погледа неко са стране од странаца и да каже каква смо земља и шта ми све користимо овде као доказе. Толико, хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли се још неко јавља за реч?

Бранилац првооптуженог Милорада Улемека адвокат Слободан Миливојевић, изволите.

Адвокат Слободан Миливојевић: Председниче, ја сам, наравно, колеги Вукасовићу уступио право првенства из простог разлога што се у највећем делу ови докази, условно их називам, односе на окривљеног Звездана Јовановића. Но, принципијелно пре свега имам примедбу због чега се уопште веће одлучило да емитује и видео запис и фотодокументацију и записник о показивању лица места пре него што је донело одлуку о томе да ли ће то извести као доказ или не. Ја се извињавам...

Председник већа, судија Ната Месаровић: То је Врховни суд тако рекао.

Адвокат Слободан Миливојевић: Председниче, ја ћу замолити за време док макар говорим да ме колегиница саслуша да ми не упада.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Ја слушам.

Адвокат Слободан Миливојевић: Али упали сте ми у реч, али нема везе, ја то помно пратим.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Извињавам се, колега.

Адвокат Слободан Миливојевић: Нема везе. Примљено извињење. Идемо даље. Дакле, сматрам, лично моје уверење, зато и износим овакву принципијелну примедбу из сасвим другог разлога. Осим чињенице за коју сам дубоко убеђен да је требало прво да донесете решење којим ћете одлучити о томе да ли ћете извести као доказ или не, па потом емитовати ове доказе и саопштити или прочитати. Други разлог што управо комплетан видео запис и фотодокументацију, дакле комплетан видео запис и фотодокументацију могу сматрати некаквим пропагандно-рекламним материјалом или едукативним наставним видео записом и фотодокументацијом која може да послужи само млађим полицајцима, али како, како не треба да се ради. На крају, још само да истакнем основну примедбу и предлог, наравно поводом ових основних примедби, примедба је да тај докуменат носи наслов Записник о показивању лица места. Показивање лица места, ја знам, моје скромно знање из области процесног кривичног законодавства је да показивање лица места не постоји као доказ који је предвидео Законик о кривичном поступку. Онда не видим разлог да се такав записник може користити као доказ. Дакле, не видим основу и потпору у Законнику о кривичном поступку. Бубањ поток и Лимес, то је само показивање лица места. Дакле, из тих, а и из свих ових осталих, пре тога што сам изнео разлоге, да не бих био преопширан, трудим се колико могу, али

бројност је неких околности које треба истаћи, дакле управо због тога што је то само показивање лица места, због тога и сматрам да тај део треба потпуно издвојити. Други разлог везан је и за Фрушку гору где је установљена некаква комбинација, претходно показивање лица места, а онда увиђаја и саслушања осумњиченог или испитивање окривљеног, јер, не знам, тамо је што каже колега Вукасовић, ја се нећу упуштати у то, ја не знам који је статус он тамо имао, да ли је имао статус осумњиченог или статус окривљеног.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Где?

Адвокат Слободан Миливојевић: На Фрушкој гори. Прво од тога зависи коју форму тај записник треба да има. Шта треба да садржи и на који начин треба да се сачини тај записник. Али друго, или прво што је важно, то је пре доласка истражног судије полиција је започела показивање лица места или увиђај. Ако је то увиђај, који прихвата и истражни судија после тога, онда то није урађено у складу са одредбама Закона о кривичном поступку, јер само под условом да постоје неотклоњиве сметње, да постоји могућност уништења трагова до доласка истражног судије, полиција је овлашћена да лоцира и фиксира трагове. У овом случају то није случај и нису имали никаква овлашћења да изврше било какво лоцирање и фиксирање трагова, нити да изврше увиђај. Приметили сте, не желим, наравно, да се враћам на видео запис, ви сте приметили један кратак дуел након доласка истражног судије и тужиоца са једним од полицајаца, односно са двојцом. Па један коментар у смислу, знате, ови у Београду наши не излазе. Ваљда зато што је био близу УБПОК и време акције “Сабља”, па су се плашили да изађу. Не говорим о томе да колеге са тих разлога нису излазиле, него зато што нису биле обавештаване уопште о радњама које полиција предузима. Дакле, да завршим, предлажем да се због тога што нису прибављени у складу са одредбама Закона о кривичном поступку, и записник и видео запис и фотодокументација и, наравно, сходно томе и све оно остало што је проследило из овога, као што је балистичко вештачење и тако даље, издвоји из списка.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли се још неко јавља за реч?

Бранилац окривљеног Саше Пејаковића и Жељка Тојаге адвокат Крсто Бобот. Изволите.

Адвокат Крсто Бобот: Захваљујем, судија. Ја се у свему придружујем примедбама колеге Вукасовића и Миливојевића. Подржавам њихове предлоге. Имам само да додам једну ствар. Прво, суд је донео решење, доказ да изведе, снимак и фотодокументацију као доказ. Значи, то је одлука овог већа. Самим тим сматрам да је суд извео доказ који по закону не може бити доказ. Оно што сам ја хтео да додам да се не бих понављао, то је једна фрапантна чињеница, на читавом овом филму налази се снимљен разговор оперативног полицајца са осумњиченим лицем. То, у најбољем случају за полицију, може да има некакав третман претходних обавештења датих органима унутрашњих послова пре покретања кривичног поступка. То је разговор, претпостављам, Милета Новаковића са сада оптуженим Звезданом Јовановићем који они воде без присуства адвоката, без присуства судије, без упозорења, без записника, без ичега, који се снима на Бубањ потоку, снима се код хале “Лимес” и сада се презентира као некакав крунски доказ. То је судска пракса одавно заузела став да не може бити доказ. Не може бити доказ оно што је неко испричао полицајцу без присуства браниоца, без упозорења о својим правима. Ако то усвојимо у нашој судској пракси, да нам буде доказ шта је ко причао полицајцима кад га успут воде по Београду и по Фрушкој гори, онда ми као браниоци можемо да напустимо суднице, онда ће сви предмети бити решени. Сматрам да ово није смело да се изведе у овој

судници пре одлуке већа која би морала бити другачија, а то је да се ово издвоји из списка. Толико. Хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли се још неко са бранилачке стране јавља за реч?

Констатујем да се нико од бранилаца више не јавља за реч да стави примедбу на изведени доказ.

Да ли неко од оптужених има нешто да примети?

За реч се јавља оптужени Звездан Јовановић. Изволите.

Оптужени Звездан Јовановић: Добар дан. председавајућа, пре свега мени је драго што је овај снимак приказан у овом суду. То ће вам у сваком случају показати шта је то Миле Новаковић радио у свом том времену. Ја ћу само да напоменем да овде, на овом снимку, односно у овом читању се напомиње да су ме водили 15. на Фрушку гору, а 23. код хале "Лимес" и Бубањ поток, ако се не варам. То није тачно. Све ово што се дешавало и код Бубањ потока и код хале "Лимес", дешавало се 15. Значи, истог дана све ово се дешавало. И то овим редоследом како је приказано на овом, само кажем редослед, на овом снимку. Дакле, прво су ме одвели, али то нема у снимку, одведен сам у УБПОК на разговор код Милета Новаковића. И ту је, значи, почела та припрема за све ово што треба да се дешава. Дакле, ту је почела и она уцена о оној причи како он и даље држи, значи, моју породицу под контролом, нема проблема, немају за сада никаквих проблема, да сада не улазим у то. Значи, то уцењивање. И припрема шта ћемо тај дан да радимо. Дакле, где ме је упутио, да ћемо да радимо то, то, то и то. Идемо прво код Бубањ потока, код хале "Лимес". Да ће он да иде напред аутомобилом пошто ја нисам знао где је то, да ће он да покаже и онда се ту наставља прича. Комплетан овај снимак који је показан овде, дакле, он је у сегментима, пресецањем, дакле, нема онога што се дешавало, дакле, заустављан где су мене упућивали, шта ја треба да причам и шта ја треба да радим. Комплетан овај снимак, значи, што се види.

Друга ствар, значи, што се тиче самих ових доказа, председавајућа, немају везе са мном. Код Бубањ потока, код хале "Лимес", није био ни судија, ни истражни судија, ни адвокат, нико. На Фрушкој гори нико није био, ни судија, ни тужилац, ни адвокат, док није урађена сва она припрема, док нису поставили тај папир, док мени није упућено шта треба да радим. Миле Новаковић и особа у зеленој вијетнамци са малом камером су људи који су организовали и фабриковали тај доказ, те доказе, назови доказе. Ја вам, значи, одговорно тврдим, значи, више пута сам сниман пре доласка судије на Фрушкој гори. Стајали смо на сваком брду, на свакој, ваљда да покажу како сам ја то наводно тражио.

И снимали су ме не сваком брду. Онда смо, када смо код тог наводног папира, чак су ми и давали у руке да држим и снимали су ме у томе. Значи, тај наводни доказ су ми дали и снимали су ме са тим. Све то пре доласка истражног судије. Пре доласка адвоката, пре доласка овога. Дакле, ниједан доказ пред судијом није. И то да вам кажем, ја стварно више не могу то да понављам. Упуцавање, испробавање пушке једним јединим метком, то је глупост. Велика глупост. Имали сте овде прилику, чак и оног назови вештака МУП-а који је овде пуцао из те пушке, који је само функционалност пушке испробао, он је испалио десет метака. Да не говорим о прецизности. Ово је, председавајућа, један велики, ја бих вас молио, тамо је било више лица. Ја не могу да тврдим да су сви они учествовали у том. Оног за кога знам сигурно да је учествовао у фабриковању, то је Миле Новаковић који је био са мном, али није хтео да иде на Фрушку гору. Зашто? Јер је управо упутио овога. Преда мном му је рекао да ће да ми, овај, да ми помогне и да ће овај све да одради, да ми покаже где је тачно и шта. Унапред је рекао да код другог, трећег брда стане, а онда су они продужили, на сваком брду смо стајали, па смо се

враћали два пута и онда су ме наместили код тог папира и онда снимали и сликали. Одговорно тврдим овом већу, молио бих, ја претпостављам да међу тим људима горе има тих поштених људи који ће рећи да ли је то било овако како ја тврдим. Овај комплетан, комплетан овај, значи снимак, је испресецан на управо оним местима где су мени давали инструкције, та особа у зеленој вијетнамци, и давали инструкције шта, како и где. Та се особа није видела, ја је нисам видео ни на једном снимку ни на слици, ту особу у зеленој вијетнамци. А убеђен сам да је то она особа, по фаци, рекао бих по ономе што сам видео, то је она особа која је била испред улаза број 5. Дакле, која се видела испред улаза, чак мислим и да има на оном снимку од "Б-92".

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Имате ли још нешто да додате?

Оптужени Звездан Јовановић: Не. За сада не. Само бих волео да се ово провери, да се да овај снимак да на проверу да ли је сечен, да ли постоје оригинали овог снимка.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја сам пустила оно што су нам доставили као оригинални снимак уз допис тужиоца.

Оптужени Звездан Јовановић: председавајућа, оригинални снимак, снимано је камером. Камером је снимамо, не може да буде оригинални снимак. Ако је оригинални снимак, како су могли онда то наводно 23. да снимају, па тек онда 15? Разумете редослед? Мислим, јасно вам је, да не причам. Ја бих молио само толико. Хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли се још неко јавља за реч од оптужених? Јавља се оптужени Симовић. Изволите. Не тражите реч, је ли тако?

Молим изјашњење заменика специјалног тужиоца у вези предлога одбране и оптуженог Звездана Јовановића за издвајање из списка.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Против.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Да ли има још неко нешто да каже?

Нема више нико ништа да примети.

Председник већа доноси решење: прекида се главни претрес.

Наставак главног претреса се одређује за 18. јануар 2007. године у 9,30 часова.

Сутра имамо она три сведока из криминалистичке технике.

12. Александар Симовић

Наставак главног претреса у кривичном предмету К. П. број 5/03 против оптуженог Милорада Улемека и других, по оптужници Окружног јавног тужилаштва у Београду – специјалног тужиоца КТ. С. број 2/03 од 21. августа 2003. године, одржан је 19. јануара 2007. године. Веће је било у истом саставу, а констатовано је да су на наставак главног претреса приступили: заменик специјалног тужиоца Јован Пријић, пуномоћник породице оштећеног председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића адвокат Дошен Мајкић Нино, пуномоћник оштећеног Милана Веруовића – нико, а уредно обавештени о дану и часу наставак главног претреса, окривљени Милорад Улемек са браниоцем адвокатом Слободаном Миљивојевићем, окривљени Звездан Јовановић са браниоцем адвокатом Ненадом Вукасовићем, окривљени Александар Симовић са браниоцем адвокатом Миодрагом Рашићем и адвокатом Желимиром Чабрилом, који су и браниоци окривљеног Милоша Симовића, коме се суди у одсуству, бранилац окривљеног Владимира Милисављевића адвокат Александар Поповић, бранилац окривљеног Нинослава Константиновића адвокат Оливера Ђорђевић, бранилац окривљеног Сретка Калинића адвокат Жељко Грбовић за адвоката

Александра Ђорђевића по заменичком пуномоћју, бранилац окривљеног Милана Јуришића, званог Јуре, адвокат Александар Зарић, окривљени Душан Крсмановић са браниоцем адвокатом Вељком Делибашићем, за кога се јавља по заменичком пуномоћју адвокат Александар Зарић, који ће доставити пуномоћје у року од 3 дана, окривљени Саша Пејаковић са браниоцем адвокатом Мирком Ђорђевићем, окривљени Бранислав Безаревић са браниоцем адвокатом Жељком Грбовићем и окривљени Жељко Тојага са браниоцем адвокатом Мирком Ђорђевићем.

У наставку главног претреса извршено је суочење између Дејана Миленковића као сведока сарадника и оптуженог Александра Симовића, као и између Александра Симовића и сведока сарадника Миладина Сувајџића, а на околности различитих исказа. Транскрипт аудио записа износим у целости:

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Добар дан.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Приступио је сведок сарадник Дејан Миленковић са подацима који су познати суду. Ви сте овде саслушани као сведок сарадник. Да ли је потребно поново да вам дам упозорења која сам вам дала током поступка да као сведок сарадник морате говорити истину, да ништа не смете прећутати пред судом?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Није потребно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нисте привилеговани у смислу да не морате одговарати на питања којима би себе или себи блиска лица изложили кривичном гоњењу, то и сами знате, значи, морате одговарати на сва питања, на све оно што буде овде спорно. Веће је усвојило предлог оптуженог Александра Симовића да се ви суочите са њим, а на околности различитих исказа, јер Александар Симовић каже да он нема никакве везе са извршењем овог кривичног дела. Кажите ми да ли желите да се ова радња суочења у наставку, пошто сте раније сведочили јавно, обави такође јавно или сматрате да треба искључити јавност.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Јавно, такође желим.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јавно суочење са Александром Симовићем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Молим вас, нека изађе оптужени Александар Симовић. Ви се окрените овако са ове стране. Ту се овако окрените.

Оптужени Александар Симовић: Ја бих само замолио суд...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Чекајте, полако. Чекајте да констатујем прво.

Оптужени Александар Симовић и сведок сарадник Дејан Миленковић Багзи, окренути један ка другом лицем, гледају се. Потребно је да се суочите на околности које је изнео сведок сарадник Дејан Миленковић око његових сазнања око учешћа Александра Симовића у атентату на председника владе др Зорана Ђинђића, на околност када је то први пут чуо и да ли је био присутан у тој групи, како је говорио приликом саслушања Александар Симовић, затим улога Александра Симовића на покушају атентата код хале Лимес 21. фебруара 2003. године, затим у погледу његовог учешћа и боравка у канцеларији број 55 у улици Адмирала Гепрата, шта и на који начин сте ви то чули? Изволите Симовићу, ако имате поставите му питања.

Оптужени Александар Симовић: Ја имам само једну примедбу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Мало гласније.

Оптужени Александар Симовић: Имам примедбу само једну. Пошто ја познајем господина Миленковића, поприлично онако, па сада ово његово

стање, не изгледа ми баш, као да је допингован или тако нешто. Ја не знам како ви то...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немамо објашњење да ли је допингован или није. Јесте ли ви здрави, Миленковићу, јесте ли имали данас некаквих проблема?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Потпуно сам здрав.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Изволите.

Оптужени Александар Симовић: Пре него што почнемо са овим суочењем, ја бих само замолио још једанпут сведока сарадника да говори само истину јер је дао пред вама и овим судским већем заклетву.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите у ком делу није говорио истину када је вас спомињао?

Оптужени Александар Симовић: У свим сегментима, значи у сваком делу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли малопре чули шта сам ја рекла?

Оптужени Александар Симовић: Како да нисам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: У погледу вашег учешћа 21. фебруара?

Оптужени Александар Симовић: Како да нисам. Све сам чуо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: У погледу вашег учешћа 12. марта, вашег боравка у канцеларији број 55 у улици Адмирала Гепрата и пред ким сте и од кога сте то чули, Миленковићу? Поновите да чује оптужени Александар Симовић.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи, све што сам говорио, то је тачно што се тиче вас. Што се тиче покушаја убиства покојног премијера код хале "Лимес", ваш задатак је био да возите један мали аутомобил и да њих довезете код хале "Лимес", тачно на узвишењу оном из кога би требало да пуцају зољама. А и знате да смо дан пре него што смо изашли на аутопут код хале "Лимес", спавали заједно у стану, ви, ваш брат Милош и Влада Милосављевић. И да смо ујутру изашли сви заједно по договореном, тачно у 8 сати смо већ били на аутопуту заједно. Што се тиче убиства покојног премијера, знате да смо дошли у стан.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сачекајте мало.

Оптужени Александар Симовић: Ја сведока не чујем добро.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Прођите некако да буде ближе микрофону.

Оптужени Александар Симовић: Да ли могу да поставим питања нека сведоку?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Чекајте само да заврши сведок.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Што се тиче убиства покојног премијера, знате да смо боравили у стану у Војводе Степе заједно. Ви сте такође дошли са вашим братом и када је покојни Душан Спасојевић издао наређење ко ће тачно да има и какву улогу, ви сте имали задатак да уђете у канцеларију која је нађена у Адмирала Гепрата, са Нинославом Константиновићем. Такође знате да смо пре тога исто причали о месту које је нађено у Бирчаниновој улици, да је било приче исто о томе да је Нино предлагао да се убије баба. Такође сте и ви били присутни ту, исто у стану у Војводе Степе. И знате да смо заједно разговарали о свему томе. И код других покушаја атентата код Савезне скупштине где је исто био, такође сте и ви били присутни са мном и са вашим братом и Владом Милосављевићем.

Оптужени Александар Симовић: Ја ћу само кратко одговорити да ово све што је господин Миленковић рекао није тачно. Али бих му поставио пар питања ако дозвољавате.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Реците то. Изволите.

Оптужени Александар Симовић: Да ли сведок, одакле њему сазнања да је Душан Спасојевић у Војводе Степе позвао мене и мог брата и предочио му да Човић подржава Легију да убије Зорана Ђинђића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Шта да Човић?

Оптужени Александар Симовић: Подржава Легију да убије Зорана Ђинђића?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не Легију да убије Зорана Ђинђића, него да је Небојша Човић знао.

Оптужени Александар Симовић: Да подржава.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Чекајте. У Војводе Степе, не тако. Да је Небојша Човић подржавао Милорада Улемека да се убије Зоран Ђинђић, а не да убије Улемек Зорана Ђинђића, како ви питате.

Оптужени Александар Симовић: Нисте ме разумели. Ја сам рекао одакле сазнања сведоку сараднику да је мени и мом брату Душан Спасојевић предочио да Небојша Човић подржава Легију да убије Зорана Ђинђића?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, знате да смо то коментарисали и ви и ја и ваш брат Милош Симовић заједно. И после тога када је нама покојни Душан Спасојевић рекао.

Оптужени Александар Симовић: То није тачно. То, нити сам био у том стану.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, долазили сте једно 10-15 пута у тај стан у Војводе Степе где сам и ја спавао.

Оптужени Александар Симовић: Нити сам био у том стану, нити се то десило. Да ли је сведоку сараднику познато, одакле му то да је Душан Спасојевић у Војводи Степе позвао мене, Крсмановића, Јуришића и мог рођеног брата Милоша Симовића да нам зада задатак на дан атентата?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Био је и Дуле Крсмановић. Не само тада, био је и када је објашњавао Дуле да га је баба терала да пије кафу, пошто он не пије кафу, да је морао да попије кафу. То је било у стану у Војводи Степе.

Оптужени Александар Симовић: То апсолутно није тачно зато што тог дана уопште нисам био ту присутан. Био сам на сасвим другом месту. Да ли је сведоку сараднику позната та улица Бирчанинова? И реците ми, одакле му сазнања да сам ја тражио место и локацију да се изврши убиство премијера из тог стана код те бабе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, нисте само ви. И остали чланови су тражили локацију око владе где може тачно да се убије покојни премијер.

Оптужени Александар Симовић: Да ли сте пратили ових дана ток суђења и да ли знате да је дошла жена власник тог стана?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не. Не. На те околности нећемо. Ви се суочавате на оно што је сведок сарадник рекао, а не на оно да ли је он пратио или није пратио суђење.

Оптужени Александар Симовић: То апсолутно није тачно зато што већ се поседују докази да то апсолутно није тачно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када сте кренули редом, онда прочитали сте из транскрипта Симовићу, пошто сте у то време били у бекству, да је сведок сарадник поред овог што је говорио малопре, што сте га питали, такође рекао да сте учествовали и у тражењу локације за покушај атентата пре Лимеса на ауто путу до аеродрома. Хајде, и на те околности се суочите.

Оптужени Александар Симовић: Нема проблема. Што се тиче тражења локације, да сам са Звезданом Јовановићем и Нинославом Константиновићем боравио у стану, боравио у канцеларији, можете ли ми рећи само то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Јесте. Боравили сте, поготово што је била прича пошто је ваш брат Милош Симовић инсистирао, било му је мало криво, да ви не идете у канцеларију, да Влада Будала иде у канцеларију, али покојни Душан, знате да није дао, да је рекао да људи могу да га препознају и да је упадљив са очима.

Оптужени Александар Симовић: Да ли знате да је тих дана Звездан Јовановић вршио у Кули скокове падобраном?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не. То нећете се суочавати. Симовићу, суочење значи да се суочавате на оне околности о којима је сведок говорио и оно што сте ви говорили.

Оптужени Александар Симовић: Господине, ја сам 11. био на рођендану. Ја ћу предочити суду сваки мој траг где сам био и шта сам радио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сачекајте. Сачекајте. Миленковићу, реците где сте ви чули понашање оптуженог Звездана Јовановића и Александра Симовића, Нинослава Константиновића након извршеног атентата и онога свега што се одвијало у тој канцеларији након извршеног пуцња и касније како су напустили канцеларију? То поновите да подсетите оптуженог Симовића, можда је заборавио нешто.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам био у стану са покојним Душаном Спасојевићем и дошао је Миладин Сувајдић да нам саопшти поруку од вашег брата, како сте ви пренели вашем брату све тачно шта се десило у канцеларији. Да вам је Звездан на брзину дао пушку, да нисте успели да запалите канцеларију и да је ћебе остало на прозору. И да се бринете због тога да нису остале неке длаке или нешто на ћебету. То је Милош Симовић саопштио Сувајдићу, а Сувајдић мени и покојном Душану Спасојевићу.

Оптужени Александар Симовић: Ја сам се већ изјаснио да то није тачно јер тог дана уопште нисам, ја сам предочио суду где сам ја био тог дана и шта сам радио. Што се тиче Фрушке горе, одакле вам сазнања, значи, причам вам, децидно вас питам, одакле вам сазнања да је мени Миле Луковић причао, мени и мом брату да је Звездан Јовановић испробавао ту пушку и да ће да из те пушке 100 сто одсто бити убијен премијер?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. Значи, то није само био један разговор који смо ми водили заједно, јер је покојни Душан Спасојевић стално питао Кума да ли је сигуран да Звездан може да уради то. Знаш, Ацо, да је говорио да идемо на Фрушку гору.

Оптужени Александар Симовић: Колико је пута испробавао пушку Звездан Јовановић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи, знам да је било приче да је Звездан са покојним Милетом Луковићем Кумом ишао на Фрушку гору и да је испробао пушку и да је Кум објашњавао и нама и покојном Душану Спасојевићу и ви сте били присутни ту.

Оптужени Александар Симовић: То вам је рекао Душан Спасојевић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, то смо ми причали и ваш брат и ја и покојни Миле Луковић Кум, значи, пошто је Душан нон-стоп инсистирао на томе.

Оптужени Александар Симовић: Да ли имаш нека сазнања од других, а не само од мртвих људи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, имам. Ви сте били присутни и ваш брат.

Оптужени Александар Симовић: Ја сам био присутан?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: И ваш брат је био присутан.

Оптужени Александар Симовић: То је апсолутна лаж.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: А то је тачно Ацо, због чега бих ја сада...

Оптужени Александар Симовић: Због чега?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Оптужени Александар Симовић: Како не. Па, договорио си се са господином.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Са којим?

Оптужени Александар Симовић: Пријићем, да не би добио због тих лажних конструкција и да не би добио тај бедни затвор, 40 година, колико су те уценили, зато си пристао све.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: И добро, Ацо, хоћеш да кажем да ово сада ништа није тачно, да си ти невин за све ово?

Оптужени Александар Симовић: Апсолутно кажем да сам невин у погледу на све то што ти износиш сада. Апсолутно.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је, Ацо, нетачно. Значи, не бих те оптужио, значи, нити сам те оптужио ни за ово кривично дело ни за друга кривична дела. Значи, знаш где смо боравили, у којим становима, знаш да смо боравили у Војислава Илића, сетио сам се, дан пре него што смо изашли код хале Лимес. Знаш да смо гледали филмове на видео касетама.

Оптужени Александар Симовић: Реци ми само.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одговорите сада на ово.

Оптужени Александар Симовић: Па, ја сам рекао да стварно немам појма о чему човек прича. Неке касете помиње и ја стварно не знам какве касете. Хајде објасни ми, молим те, какве касете?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесмо ли гледали филмове, значи заједно смо спавали дан пре него што смо изашли код хале Лимес.

Оптужени Александар Симовић: У којем стану?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У Војислава Илића.

Оптужени Александар Симовић: У Војислава Илића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Је ли се сећаш када је покојни Душан Спасојевић дошао...

Оптужени Александар Симовић: Јеси ли ти свестан тога да је балистика вршена и да није нађен ниједан мој траг, ни папиларни, а ни никаква длака, ДНК профил ниједан у том стану о којем ти сада говориш? Значи, немогуће да сам спавао у том стану. Узимала је полиција и све истраживала. И сада ти мени говориш да сам ја спавао у неком стану у Војислава Илића. Не знам ни где је та улица. А што се тиче, реци ми само, реците ми, ја се извињавам, реците ми само око бацања пушке, Звездан Јовановић мени баца пушку, коме, Нину, реците, ту би имали полемику, читао сам у транскрипту, са судијом када вам је сугерисала ко је бацао, шта је бацао, сада мени реците овде ко је коме ту бацао пушку, шта је то било?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, знам да је Сувајџић нама пренео да си ти рекао твом брату или ви, пошто ћу вас звати са ви, тако ви мене ословљавате, да сте ви рекли вашем брату да је он на брзину бацио пушку, да се нисте надали томе, да ли теби или...

Оптужени Александар Симовић: Нисам вас чуо. Ко ме сте рекли? Ко вам је то рекао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је нама пренео Сувајџић.

Оптужени Александар Симовић: Сувајџић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Оптужени Александар Симовић: А молим вас, немојте те приче, те приче и казивања, препричавања. То што сам ја рекао, немојте сада износити овде, молим вас. Те приче стварно не пију воду овде на суду. Дајте, молим вас, материјалне доказе где можемо да овде, овом суду, предочимо све, да буде све јасно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можемо мало само да питамо сведока сарадника око оног боравка у Милентија Поповића, у стану 24, шта сте тамо чули? Милентија Поповића 24?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је задњих дана где сам боравио?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је значи, ја сам тих, када сам напустио стан у Војводе Степе, то 8. на 9. када смо напустили стан, тачно када смо нашли ту канцеларију и када сам прешао са покојним Душаном Спасојевићем у стан горе, тада је било приче, Сувајџић је, тачније, био курир нама и преносио је поруке, одлазио је код покојног Милета Луковића Кума, са Звезданом се налазио, са вама, са Милошем Симовићем и преносио нам је поруке, тачно шта се дешава и шта сте ви говорили где сте, у ком стану боравите, да немате тренутно пара код вас, да не знате шта ћете да радите, да вам Душан није дао тачне инструкције око тога свега шта ће тачно да се уради после убиства покојног премијера.

Оптужени Александар Симовић: Добро. То није тачно. Није ми јасно само зашто сте погледали у господина Пријића када сте се окренули тамо према председнику.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Гледајте, Симовићу, у Дејана Миленковића.

Оптужени Александар Симовић: Гледам, гледам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То је сврха суочења, а не да гледате у нас остале овде.

Оптужени Александар Симовић: Не. Гледам га, како да не, гледам господина Миленковића. То није тачно. То што причате да ја нисам имао пара. Ја сам увек имао пара. Значи, то уопште није тачно. Реците ми само што се тиче хале Лимес, да ли сте ме видели тог дана?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Значи, тог дана видео сам вас нормално када смо изашли заједно сви из стана.

Оптужени Александар Симовић: Да ли имате сазнања са којим лицима сам ја био?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Значи, ваша улога је била, као што је био договор, да са два мала аутомобила возите покојног Милета Луковића Кума, Звездана Јовановића, Тојагу и Сретка Калинића. Знате, то је била ваша улога и тај дан сам вас видео јер смо заједно напустили тај стан у којем смо боравили. Ви сте отишли у гараже да узмете мале аутомобиле пошто је договор био да не узимамо "аудије" и оно да буду велики аутомобили. Ја сам имао свој задатак и остао сам поред свог камиона.

Оптужени Александар Симовић: Да ли знаш да оптужница говори да су сасвим други аутомобили у питању?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, ја не знам шта говори, ја вам кажем шта смо ми имали и која је била ваша улога.

Оптужени Александар Симовић: Да ли си ти мене видео да ја возим та кола?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, напустили смо заједно стан ујутру у 8 сати и кренули смо сви, значи, на задатак.

Оптужени Александар Симовић: То није тачно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли имали телефонску комуникацију?

Оптужени Александар Симовић: То је тотална неистина.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Са оптуженим Александром Симовићем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Милош Симовић, његов брат, је био поред мене пошто смо ми били паркирани код Сава центра, са камионима. И он је имао специјалу једну, али био је само један телефон са покојним Милетом Луковићем Кумом.

Оптужени Александар Симовић: Ја не знам ни шта је то специјала?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Дај Ацо, бре, хајде, шта је специјала. Па значи, знаш лепо колико смо користили специјала.

Оптужени Александар Симовић: Не знам шта је, ако може сведок да објасни шта је специјала.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, могу. Специјале смо користили ми међусобно, заједно. На почетку само смо ми комуницирали, значи, 5-6 специјала које се користе међусобно. Нисмо звали никог другог него смо само користили за наше акције или за отмице или знаш у вези чега су се све користиле.

Оптужени Александар Симовић: Не знам за шта си ти користио те телефоне, стварно не знам. Није ми јасно. Нити ме занима. Реци ми неке, читао сам у транскриптима, неке борбене специјале, тако нешто, борбени неки специјал телефони?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи, ауто смо звали борбени. Не специјале. Значи, специјале су биле телефони, како смо их ми звали. А за борбени, то смо звали аутомобиле из којих се пуцало.

Оптужени Александар Симовић: Борбене специјале, пуцали сте из борбених специјала?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Из аутомобила.

Оптужени Александар Симовић: Аха. А реци ми да ли су твоји емисари долазили код мене и тражили паре да ти не би теретио мене?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Моји?

Оптужени Александар Симовић: Емисари, твоји људи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Никада.

Оптужени Александар Симовић: Никада?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Никада.

Оптужени Александар Симовић: Сигурно?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам због чега измишљаш.

Оптужени Александар Симовић: Ја ти то не причам без везе, зато што имам доказе и преко адвоката ћу овде предочити суду.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Слободно доставите ко је код вас долазио.

Оптужени Александар Симовић: Колико пара и коју изјаву је требало да даш.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То никада нисам нити радио, нити тражио од вас.

Оптужени Александар Симовић: Ниси?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Оптужени Александар Симовић: Добро.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите, Миленковићу, да подсетите оптуженог, колико дана се боравило у тој канцеларији у Гепратовој и ако може у временском интервалу и одакле вам је то познато.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, значи, то се боравило тих 3 дана у канцеларији јер смо знали да ће покојни премијер, знате да је ваш брат био у вези са Бранком, пошто ја више нисам хтео да будем у вези са њим, и он је остао у вези са њим, и знало се да ће покојни премијер да дође у владу. И ту се боравило тих 2-3 дана у канцеларији док покојни премијер није дошао. Обично је покојни Душан Спасојевић излазио са Пејаковићем око 9-10 сати ујутро и, значи, није се остајало до касно поподне.

Оптужени Александар Симовић: Ја сам већ суду предочио моје доказе и где сам ја боравио тог дана и тих дана. Према томе, ово што прича господин Миленковић, то су ноторне лажи које ја негирам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете ли, Миленковићу, да подсетите оптуженог око боравка његовог у стану у Војводе Степе?

Оптужени Александар Симовић: Ја се извињавам, ви мени говорите да он мене подсећа. Нема он за шта мене да подсећа. Јер то су његове приче и нема он мене за шта да подсећа. Ја се само то извињавам, судија.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Али ја вас суочавам сада.

Оптужени Александар Симовић: Суочавајте ме са његовом причом.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сачекајте. Добро, ви реците примедбу, али дозволите да нешто ми знамо што нама представља знање неко да бисмо могли да радимо овај посао који радимо. А ви ћете се изјаснити на те околности. Да подсетите оптуженог око боравка у стану у Војводе Степе када је Душан Спасојевић поделио задатке пре атентата.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Тачно. То је као што сам рекао 8. на 9. када је покојни Душан тачно рекао ко ће какву улогу да има. Знаш да је Јуришић био имао задатак да са једним својим аутомобилом, малим, легалним, које смо ми користили, да дође тамо и да чува паркинг место. Која је улога била ваша, да ви уђете у канцеларију са Нинославом Константиновићем и Звезданом Јовановићем, да покојни Миле Луковић Кум са Сретком Калинићем држи одступницу у случају да полиција реагује. Ви знате да су...

Оптужени Александар Симовић: То није тачно ништа.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ово је све тачно што причам и стојим иза тога.

Оптужени Александар Симовић: Ово није тачно и апсолутно стојим иза својих речи да ово није тачно што господин Миленковић прича. Ја не знам стварно, али имам, чињеница је ту да господин због чега то ради и зашто. Он се плаши своје робије и плаши се да оде у затвор. Ја немам коментара на његово сведочење, на његов исказ уопште. Значи уопште, без текста сам што се тиче његовог исказа и тако.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То њему реците да он не говори истину.

Оптужени Александар Симовић: Ја њему говорим, ја њега гледам све време. вас и њега.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Гледајте ме слободно. И ја вас гледам у очи и рекао сам истину. Све што се тиче убиства покојног премијера, покушаја код хале Лимес и других покушаја где је требало да се убије покојни премијер и сваку вашу улогу сам описао. И стојим иза свега тога што сам рекао, то је истина.

Оптужени Александар Симовић: У реду. Ја ћу само рећи суду, ја поседујем доказе, материјале за овог господина, па ћемо видети, за пар дана предочићу их суду детаљно и комплетно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не.

Оптужени Александар Симовић: Које су све лажи, које је он све лажи изрекао...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте сада да плашите сведока сарадника. Немојте, прекидам вас, молим вас, Симовићу. Него само се изјашњавајте око овога што је он говорио до сада. О ономе што ће бити предмет неког другог поступка, то ћемо о том потом. Изјасните се на ове околности што он говори, све, где вас је видео и уопште о вашем учешћу у атентату. То је нама суочење, то сте тражили.

Оптужени Александар Симовић: Тако је. Тако је. Реците ми још само да ли су та сазнања само од покојног Душана Спасојевића и Милета Луковића.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, не. Ви упорно причате да су то сазнања од покојног Душана Спасојевића. Ја вам кажем и ви сте били присутни и ваш брат Милош Симовић и Дуле Крсмановић.

Оптужени Александар Симовић: Ја вам сада говорим да ја нисам био присутан. Према томе, реците ми да ли још има неко да потврди ту вашу причу, материјални доказ нам дајте овде да цела јавност чује да ли имате ви неки доказ. Господине Миленковићу, ја ћу овде отићи у затвор на 40 година

због ваших тих лажи и клевета. Зато ми лепо реците, и мени и овим овде присутним људима, где су вам ти докази. Шта имате, причу само од покојног Душана и Милета Луковића Кума?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није тачно. Били сте и ви присутни.

Оптужени Александар Симовић: Па, ја вам кажем сада да ја нисам био присутан.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: И ваш брат је био присутан, био је Душан Крсмановић присутан, био је Нинослав Константиновић присутан.

Оптужени Александар Симовић: Доведите те људе. Ево га, Крсмановић је овде па нека човек каже да ли је био присутан и да ли није.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја говорим оно.

Оптужени Александар Симовић: О чему говорите?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имате ли још нешто један другом да кажете?

Оптужени Александар Симовић: О чему говорите Миленковићу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја говорим истину и стојим иза свега што сам рекао за вас и за свако ваше учешће и у покушају код Лимеса и убиству покојног премијера и где сте били, у ком стану, где смо спавали у Војислава Илића, у Војводе Степе и стојим иза свега тога.

Оптужени Александар Симовић: Добро. Лепо вас је господин Пријић инструментализовао тако да нема проблема. Ја се надам, како сте рекли оно, да проживим овај живот како-тако. Је ли вам лепо у животу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: А?

Оптужени Александар Симовић: Је ли вам лепо, како се сада осећате?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То није ваш проблем да ли је мени лепо или није.

Оптужени Александар Симовић: Је ли вам лепо? Па, реците овде свима да ли вам је лепо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Тишина, Симовићу, само на околности које су спорне.

Оптужени Александар Симовић: Да ли вам је лепо?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. Много ми је лепо. Лепше него вама сигурно.

Оптужени Александар Симовић: Дај Боже да вам буде сваки дан тако леп.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па да.

Оптужени Александар Симовић: И вама и овоме.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли имате још нешто један другом да кажете?

Оптужени Александар Симовић: Желим му угодан живот.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. То вас нисам питала. Него сам питала на околности које су предмет суочења.

Оптужени Александар Симовић: Не. То што господин прича све време, ја сам већ рекао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Оптужени Александар Симовић: Да је то ноторна лаж.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Миленковићу, имате ли ви још нешто да кажете?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Имам. Стојим иза свега што сам рекао и то је тачно. Ништа га лажно нисам оптужио и сва моја изјава, значи, нико ме није натерао, нити Пријић, као што ви кажете, јер Пријић са мном није ни причао.

Оптужени Александар Симовић: Он ти дође као мама и тата, видим ја.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Били су други тужиоци који су са мном причали и стојим иза свега што сам рекао, Ацо. И знаш да вас лажно ништа нисам оптуживао.

Оптужени Александар Симовић: Добро. Ти то говориш и нон-стоп понављаш то. Али иза тога немаш ниједан материјални траг. Ништа ти нама ниси рекао овде. Само обмањујете јавност. Ја могу да се вратим на пре неки дан, онај снимак, али то ћу касније кроз примедбу. Ја морам ту примедбу да изнесем што се тиче тог снимка. Али то ћу касније када господин оде јер не мора све да овде слуша. Ја немам више питања за овог господина.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Ви немате ништа да кажете? Добро.

Око боравка у Гепратовој, ви сте ту нешто говорили око тог боравка у Гепратовој, да нису били по цео дан, можете ли то да кажете оптуженом Симовићу, од када до када?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Могу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Окрените се па му реците.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Што се тиче боравка у Гепратовој, као што сам рекао, значи, нисте боравили цео дан у тој канцеларији јер се покојни Душан Спасојевић враћао. Он је био около, кружио је, возио се са Пејаковићем. Значи, обично сте ишли око 9-10 сати у канцеларију до 1 – 2 сата. Значи, нисте остајали поподне до 5 – 6 увече да чекате покојног премијера.

Оптужени Александар Симовић: Када је нађена та канцеларија?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, као што сам рекао 9.

Оптужени Александар Симовић: 9?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: 8. на 9. Да.

Оптужени Александар Симовић: Па зато што сам ја, на пример, био на крштењу 9.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, знам Ацо, могао си да одеш на крштење на сат времена и да се вратиш. Значи, знаш Ацо и колико смо пута одлазили и код других акција па одемо код некога кући да попијемо кафу, одемо код некога на рођендан или у “Мек Доналдс” и наставимо даље. Колико смо пута били у пратњи, у свему, па одемо негде у кафић, одемо у “Мек Доналдс”, свратимо да једемо нешто. Значи, то никакав проблем није.

Оптужени Александар Симовић: Добро. Добро. Добро. Па сада ја суду остављам на оцењивање да ли смо били до 3 сата или до 12 сати како једном каже сведок, други каже до 3 сата, следећи ће рећи до 6 сати увече. Ја немам појма. Мене је господин Пријић исто врбовао, још за време “Сабље”, слао ми тамо неког Минића, не знам, Манића, имам број телефона. Али ја нисам пристао јер је моја мајка рекла да не будем камен спотицања.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Зар нисте били у бекству тада?

Оптужени Александар Симовић: За оно што нисам радио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли, Симовићу, да нисте били тада у бекству када вам је то све нуђено?

Оптужени Александар Симовић: Јесте, госпођо, ја сам био у бекству. Али господин Пријић је слао своје емисаре.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Код кога?

Оптужени Александар Симовић: Код моје мајке. Код моје мајке и код комшинице која је исто тражила, која је била код господина и који је претио тамо комшиници.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете ли рећи име те комшинице?

Оптужени Александар Симовић: Како да не могу! Драган Повић, исто њему је пређено. Биљана Повић, због Повић Зорана, исто је њему нуђен

статус сведока као што је мени нуђено у то време, госпођо, да теретим Војислава Шешеља да је он био наручилац свих, мада још није био ниједан заштићени сведок. Још није била прича око ничега.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А ко је вама то све преносио?

Оптужени Александар Симовић: Ко је мени? Па, ви знате и сами да сам ја имао контакт са својом фамилијом.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја не знам, богами ништа о томе.

Оптужени Александар Симовић: Е, па ја сада кажем овде, немам од чега да бежим.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Суд о томе не зна ништа да ли неко...

Оптужени Александар Симовић: Не зна много шта госпођо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим?

Оптужени Александар Симовић: Ја кажем да суд не зна много тога. Ово што господин Миленковић овде прича, то су само његове неке, не знам, работе, како хоћете.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сада сте поменули...

Оптужени Александар Симовић: Шта је он радио, да ли је радио, немам појма.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сада сте поменули ова лица, ту Биљану Повић и не знам још кога.

Оптужени Александар Симовић: Да. Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесу ли то ваши сродници?

Оптужени Александар Симовић: Нису моји сродници. То су људи којима је пређено.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То су ваше комшије, је ли?

Оптужени Александар Симовић: То су људи којима је пређено и којима је, тај Зоран Повић покојни, којем је исто нуђен статус сведока.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесу ли они били лишени слободе за време акције "Сабља"?

Оптужени Александар Симовић: Привођени су на информативни разговор у Макишу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Због чега?

Оптужени Александар Симовић: Баш код господина Пријића. Он се вероватно сећа тога. А слао ми је...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не. Немојте то тако. Него да ли је то имало везе са вама или није имало везе са вама?

Оптужени Александар Симовић: Како да не. Како да не. Имало је везе са мном, да, тај господин, када сам ја одбио да будем сведок сарадник, да теретим Шешеља и тамо, не знам, Булатовића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Значи, вама је нуђено да будете сведок сарадник пре него што сте били доступни било коме.

Оптужени Александар Симовић: Мени и мом брату.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сачекајте да вас питам, да ми одговорите на то. Вама је нуђено да будете сведок сарадник пре него што сте били доступни било ком државном органу и МУП-у и суду, је ли тако?

Оптужени Александар Симовић: Тако је. Преко родитеља. Тако је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Преко родитеља?

Оптужени Александар Симовић: Да. Имам презиме и тог господина који је долазио код мене. Чак ја мислим да имам и број телефона.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А да ли је нуђено то и вашем брату?

Оптужени Александар Симовић: Да. Да. Мени и мом брату. Али било је првенствено као мом брату, па после мени.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Суочење између сведока сарадника Дејана Миленковића и оптуженог Александра Симовића је завршено.

Оптужени Александар Симовић: Ја још само напомињем да ћу на следећем саслушању са господином Багзијем предочити све доказе које имам против њега.

Председник већа, судија Ната Месаровић: На које мислите, у овом другом предмету?

Оптужени Александар Симовић: Не знам. Ја сада стварно не знам то, К. П. број 3/04, К. П. број 5/03.

Председник већа, судија Ната Месаровић: У овом другом предмету, је ли тако?

Оптужени Александар Симовић: Да. Пошто сам се сада овде изјашњавао само на околности око атентата.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Оптужени Александар Симовић: Па, нека човек ужива.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Суочење је завршено.

Молим вас да се одведе сведок сарадник Дејан Миленковић.

Нека приступи сведок сарадник Миладин Сувајџић.

Да ли заменик специјалног тужиоца има предлога на који начин ће бити обављено ово суочење, тј. да ли ће у току овог, да кажемо, наставка доказног поступка, када буде суочавање између оптуженог Симовића и Миладина Сувајџића бити искључена јавност или не?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Ја предлажем да буде јавно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Добар дан. Ви сте Миладин Сувајџић, сведок сарадник у овом поступку.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ви сте сведочили и ваш исказ је био без присуства јавности. Веће је усвојило предлог да се изврши суочење између вас и оптуженог Александра Симовића на његов предлог, имајући у виду чињеницу да се бранио да ништа од тога што му је стављено овом оптужницом није тачно. Реците да ли, пошто је заменик специјалног тужиоца предложио да суочење буде јавно, ви сте свој исказ дали без присуства јавности, да ли сте сагласни, потребна је ваша сагласност уколико ће ова радња бити изведена јавно?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Ја остајем при свом ставу као и пре.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да се искључи јавност?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Да буде искључена.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да се искључи јавност?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

На основу члана 504-Ж Законика о кривичном поступку, веће доноси решење да се у даљем току кривичног поступка, данашњег главног претреса, јавност искључи док се не заврши суочење између сведока сарадника Миладина Сувајџића и оптуженог Александра Симовића.

За реч се јавља бранилац оптуженог Александра Симовића. Изволите.

Адвокат Миодраг Рашић: Нимало оспоравајући ову вашу одлуку, молимо да се изузме, дакле, што се тиче супруге окривљеног Симовића и мајке, дакле, госпође Миланке и госпође Зоране, да оне могу присуствовати, а у смислу одредби члана 292 и 293 став 2 ЗКП, дакле, да оне остану у судници на његов захтев. Хвала.

Адвокат Ненад Вукасовић: Ја бих само замолио да у овом стручном делу, то је питање стручне јавности, буде приправник из канцеларије. Зове се Ана Млађенов.

Адвокат Слободан Миливојевић: Ја молим да остану и присуствују овом делу тока кривичног поступка супруга Александра Ивановић, мајка Наталија Улемек и приправница из канцеларије Јелена Стојиљковић.

Адвокат Ненад Вукасовић: Ја се извињавам, нисам видео да је стигла мајка Звездана Јовановића, па уколико дозволите, да мајка Звездана Јовановића буде присутна.

Председник већа, судија Ната Месаровић: На основу члана 504-Ж ЗКП, веће доноси решење: искључује се јавност приликом извођења радње суочења између сведока сарадника Миладина Сувајџића и оптуженог Александра Симовића.

Ради се о императивној норми, како је предвиђено прописом члана 504-Ж ЗКП, да се саслушање може обавити јавно само уз сагласност сведока сарадника.

Како у конкретном случају немамо ту сагласност, јавност је искључена.

На основу члана 293 ЗКП, веће доноси решење да у наставку главног претреса могу присуствовати приправници из адвокатске канцеларије Миливојевић и Вукасовић и супруга оптуженог Александра Симовића.

Сва остала лица нека напусте судницу. Неће им бити дозвољено присуство приликом суочења.

Законска могућност је, у члану 293 ЗКП стоји да веће може дозволити да главном претресу на коме је јавност искључена присуствују поједина службена лица, научни радници, а на захтев оптуженог може дозволити његовом брачном другу, његовим блиским сродницима и лицу са којим живи у ванбрачној или каквој другој заједници.

Упозоравам лица која присуствују главном претресу на коме је јавност искључена, на основу члана 293 став 3 ЗКП, да су дужна да као тајну чувају све оно што су на претресу сазнали и указујем им да одавање тајне представља кривично дело.

Бранилац оптуженог Милорада Улемек. Изволите.

Адвокат Слободан Миливојевић: Председниче, није од неког посебног значајног утицаја, али је принципијелно питање и са друге стране и људско. Не видим разлога да се онемогући супрузи мог браћеника Улемек да присуствује овом делу суђења, тим пре што је она и раније присуствовала тајним деловима суђења уз одобрење већа. Закон, истина, каже инфинитивно у једнини, али то се односи на све оптужене. Дакле, не бих.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да вам кажем, ми тумачимо да се односи на оног оптуженог који се суочава, који је тражио извођење тог доказа. Имаћете право жалбе уз пресуду.

Адвокат Слободан Миливојевић: Није председнице, није за жалбу, није ни за шта. Сматрам ово само некаквим животним подвођењем законских прописа и мислим да нема разлога да не присуствује јер она једноставно сада, нећете ми замерити, али желим ово да кажем, неће се тиме служити, али би онда да би обезбедио присуство предложио да се саслушају мој браћеник Улемек и сведок Сувајџић без обзира на које околности, па ћемо онда имати разлога да... Да не би улазили у такве...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не можете тако, колега. Знате да не можете без обзира на које околности. Немојте. Ја ионако мислим да браниоци у овој судници имају велико стручно знање и сада ви мени ту...

Адвокат Слободан Миливојевић: Нећу то, председнице, сигурно урадити. Ја само кажем на неке животне околности због којих не видим разлога да они буду искључени.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. То нека буде за сада. Таква је одлука већа. Немојте да је мењамо. Имате право жалбе. Молим вас, нека изађе Александар Симовић да се обави ова радња.

Констатујем да се радња обавља на тај начин што се сведок и оптужени окрећу један другоме лицем.

Оптужени Александар Симовић: Ја се извињавам. Само могу ли питање једно?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим?

Оптужени Александар Симовић: Ако допуштате само питање једно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта сте хтели, Симовићу?

Оптужени Александар Симовић: Ако допуштате само секунд са својим адвокатом. Само секунда.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нека приђе адвокат тамо код вас.

Оптужени Александар Симовић: Хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Окренути један другом лицем, погледаше се у очи па изјављују:

Сувајџићу, само да вас упознам да је оптужени Александар Симовић тражио суочење са вама, да је веће усвојило такав предлог, да се суочење односи на све оне околности о којима сте ви говорили да су вам познате у вези атентата на премијера Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића, у погледу њиховог договора како ће се то обавити, боравка у канцеларији број 55 у Гепратовој улици број 14, о ономе што сте причали на који начин су се налазили у тој канцеларији, ко је све био присутан, око начина на које је дело извршено, што сте ви касније чули. Изволите и то сада са оптуженим расправите.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Видео сам те, овај, мислим, како се зове, што се тиче...

Оптужени Александар Симовић: Како се зове?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Атентата 16. фебруара, како се зове, први пут, како се зове, код "Мека".

Оптужени Александар Симовић: Ја се извињавам. Ја не разумем ништа сведока, како се зове, немам појма.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сачекајте да сведок каже.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Значи, 16. фебруара код "Мека" сам те видео када је твој брат...

Оптужени Александар Симовић: Ја се извињавам, ништа не чујем сведока.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Видео сам те 16. фебруара код "Мека" када је твој брат распоређивао задатке. Када сам ја имао, како се зове, задатак па да идем на "Маг". Видео сам те тамо. Онда, касније сам те видео што се...

Оптужени Александар Симовић: Ја бих замолио Сувајџића, ако може да ме гледа у очи пошто он гледа доле у под. Ипак је ово суочење.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Нема проблема, господине. Гледаћу вас право у очи, 9. марта у, како се зове, стану у Велимира Тодоровића број 2 када је Спасојевић финализирао план за убиство Ђинђића. Након тога сам те и 12, како се зове, сам те видео код, овај, гаража, али нисам био, како се зове, сигуран па да си ти исто у, како се зове, ауту, али си ми ти то следећи дан потврдио у стану у, овај, Милентија Поповића 24. И онда сте ми ти, Влада и Нино испричали све детаље у вези, како се зове, онога шта се дешавало у тој, како се зове, канцеларији одакле је убијен Ђинђић.

Оптужени Александар Симовић: А зашто бих ја то теби испричао?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Зашто си ми испричао? Па, због тога, како се зове, што сам био, како се зове, значи, курир и онда сте ми

испричали то и плус тога сте били у паници јер нисте имали пара, нисте знали, како се зове, шта ћете са, како се зове, пушкама, онда сам ја, како се зове, ту информацију донео пошто сте ме слали да идем код, како се зове, Спасојевића.

Оптужени Александар Симовић: Да ли смо се ја и ви...

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Нисте имали пара, нисте знали шта ћете, како се зове...

Оптужени Александар Симовић: Да ли смо се ја и ви дружили?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Ми смо се дружили пет година. Пет година, мислим, јер сте...

Оптужени Александар Симовић: Ми смо се дружили, ја и ти?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Па, како се нисмо дружили?

Оптужени Александар Симовић: Па, не знам. Рекли сте да се ми нисмо дружили, да вам је Спасојевић рекао.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Па, били смо у истој групи. Дружили, значи, није ствар у дружењу. Али смо били у истој групи и радили смо исте ствари и познајемо се јако добро.

Оптужени Александар Симовић: Ја и ви?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Да. Ја и ви.

Оптужени Александар Симовић: Познајемо се, у неким причама се, ја се извињавам, нисам чуо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Дозволите да заврши сведок сарадник око овог стана 24, што је почео да прича.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Да. И ту сте ми, значи, све испричали оно, како се зове, околности.

Оптужени Александар Симовић: У којем стану, шта је то, финални тај, како сте рекли, финални нешто?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Не. То је већ после атентата.

Оптужени Александар Симовић: Рекли сте нешто финално, Душан Спасојевић?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: То је било деветог.

Оптужени Александар Симовић: У којем стану, у којој улици?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: То је било у Велимира Тодоровића број 2, први спрат.

Оптужени Александар Симовић: Мало пре смо чули господина Миленковића овде да каже у неком у Војводе Степе. Немам појма.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Па, видите, шта је рекао Миленковић, ја са тиме немам ништа. Ја се зовем Сувајџић. То са њиме расправљајте.

Оптужени Александар Симовић: Жао ми је.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Жао је и мени. И да наставимо тамо где сам стао. И онда сте ми објаснили, овај, је ли, и причали сте ми да се Звездан чудно, како се зове, понашао, да је, како се зове, након што је испалио, како се зове, хице, овај мимо договора, вама...

Оптужени Александар Симовић: Чудно понашао. Па, у оптужници си рекао, тамо си рекао да се он успаничио, да сам ја теби рекао да се он успаничио.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Па, сачекај да кажем.

Оптужени Александар Симовић: Чудно понашање, чудно понашање. А паника је паника. Зато ми објасните шта вама то значи.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сачекајте да заврши прво.

Оптужени Александар Симовић: Немојте ми говорити како се зове, ово, оно, тамо, вамо.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Немој да ме прекидаш, пусти да кажем оно што имам, а после изволи па излажи оно што ти имаш.

Оптужени Александар Симовић: Само ти настави.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Немој да ме прекидаш. Па, немој да ме прекидаш.

Оптужени Александар Симовић: Причај.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Значи да се чудно, како се зове, понашао. Да се успаничио. Да ти је, како се зове, уместо...

Оптужени Александар Симовић: Сада помињеш успаничио, а малопре кажеш да се човек чудно понашао.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Је ли имаш још нешто да кажеш, када све завршиш, онда ми кажи да ја наставим.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Симовићу, немојте да прекидате стално сведока. Пустите га да заврши па ћете онда расправити то.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Немој да ме прекидаш. И да ти је онда, како се зове, овај, пошто сте имали план да запалите, како се зове, канцеларију, и да је овај, а то нисте урадили, да ти је он, како се зове, убацио, како се зове, пушку у руке, уместо да сте је ставили у торбу и лепо изнели, како се зове. Након да, како се зове, што би упалили канцеларију да је, како се зове, напоље истрчао, овај, за њим Нино Константиновић. И након тога и ти, како се зове, и то, како се зове, ниси ни ставио пушку, овај, у ташну него си је у руци, како се зове, држао и тако сте истрчали напоље. Да вас је Влада чекао испред у ономе, како се зове, "пасату" каравану затамњеном и да вас је, како се зове, одбацио до, овај, оних гаража на Новом, како се зове, Београду. И да, како се зове, оставили сте ауто, како се зове, овај у гаражи и пушку. А овај, ви сте, како се зове, сели, како се зове, у "Ибицу" са, овај, Милошем и, како се зове, отишли сте у стан у, овај, Милентија Поповића. А, како се зове, Звездан је, како се зове, овај, са Луковићем, како се зове, и са, како се зове, Калинићем отишао у овај стан, онај на, како се зове, Вождовцу.

Оптужени Александар Симовић: Одакле ти то знаш?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Па, то сте ми ви испричали.

Оптужени Александар Симовић: Ја?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: А, како се зове, то сте ми ви испричали. А, како се зове, касније сам, је ли, овај, тај дан, како се зове, сам ишао и у тај стан, па сам тамо и видео, како се зове, Звездана.

Оптужени Александар Симовић: У који стан?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Војводе Степе 259, како се зове, девети спрат.

Оптужени Александар Симовић: Ја питам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сувајџићу, јесте ли ви чули?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Пошто сам ја све станове изнајмио тако да знам који је стан.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сувајџићу, јесте ли ви нешто чули лично од Александра Симовића да вам је говорио око њиховог боравка на дан атентата у канцеларији у Адмирала Гепрата?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Јесте, како се зове, па они су били. Оно што је, како се зове, овај, када сам ја, како се зове, када сам у стан, како се зове, ушао први пут, значи, после атентата они су били, како се зове, узнемирени јер су оставили, како се зове, ћебе. А овај, али су се ипак, како се зове, тешили да су га, како се зове, тај дан, како се зове, купили то, како се зове, јутро, па да онда неће остати, како се зове, никакви, како се зове, ови, како се зове?

Оптужени Александар Симовић: Реците ми зашто три дана долазимо у ту, како се зове, Адмирала Гепрата и трећи дан купујемо то ћебе, због чега нисмо купили то ћебе први дан?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Ја не могу да одговарам, па на та питања због чега и зашто.

Оптужени Александар Симовић: Пошто сте ви већ све знали.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Ја одговарам оно што ја знам. Оно што сте ми ви рекли. Оно што ми је рекао Влада и Нино.

Оптужени Александар Симовић: Господине, то сте све знали па нам објасните овде лепо због чега трећи дан се купује ћебе?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Па, види.

Оптужени Александар Симовић: Објасните, да чујемо овде. Жао ми је што ово не чује јавност да се смеје.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Ви сте купили ћебе због тога да не, овај, како се зове, значи да онај ко гађа, је ли стрелац, како се зове, а да има да наслони, како се зове, лепо.

Оптужени Александар Симовић: Зашто није онда први дан купљено ћебе?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Па, ја не знам зашто није купљено.

Оптужени Александар Симовић: Па, ви знате све. Реците нам овде.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: То ви треба, како се зове, сами да се питате.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите, Сувајџићу, јесте ли нешто говорили да сте ви њима набављали неке маске или нешто?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Па, не. Да, како се зове, мислим, значи, ја сам им дао то још, како се зове, у овај петак, а то је рецимо, како се зове, био седам, како се зове, али нисам дао њима, него сам дао, како се зове, Миши сам дао, како се зове, или, како се зове, Спасојевићу сам дао ове...

Оптужени Александар Симовић: Молим вас, будите децидни.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Ове, како се зове, перике и, како се зове, наочаре, сам им дао, како се зове.

Оптужени Александар Симовић: Па, не можете оптуживати два лица за једну ствар. Или сте дали Спасојевићу или сте дали Миши. Па реците, дао сам Спасојевићу или Миши. Немојте ту, дао сам Спасојевићу, дао сам Миши и тако.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли чули од Александра Симовића да је користио перике?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Ја, како се зове, највероватније сам дао вашем, како се зове, брату, како се зове, пошто сам са њим имао, како се зове, највише контаката.

Оптужени Александар Симовић: Јеси ли дао Миши или Спасојевићу?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Изјавио сам оно што сам изјавио, како се зове. Значи...

Оптужени Александар Симовић: Које, Миши или Спасојевићу?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Прошло је већ пуно, како се зове, година.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли, Сувајџићу, јесте ли чули од њих који су били тамо у канцеларији након атентата, то објасните.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Причали су ми, како се зове, да су били маскирани, како се зове, са, овај, перикама, да је Нино имао браду своју, како се зове, да овај, су имали, како се зове, наочаре те које сам им дао и да је неко од њих имао, како се зове, и да су имали, како се зове, комбинезоне.

Оптужени Александар Симовић: Ко је имао комбинезоне?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Не знам тачно ко је имао.

Оптужени Александар Симовић: Како, када сам вам испричао, молим вас лепо, реците.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: А, значи, нисам памтио.

Оптужени Александар Симовић: Ко је носио те ваше перике?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: То ми је било небитно.

Оптужени Александар Симовић: Па, прочитао сам тамо.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: То је уопште било небитно ко је од вас имао, како се зове, комбинезон а ко није.

Оптужени Александар Симовић: Врло је битно. Причате глупости, лажи. Дајте реците истину. Материјални траг овде дајте.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли чули нешто од Симовић Александра, да је он причао након атентата око те пушке, око боравка у Геpratовој?

Оптужени Александар Симовић: Да ли сте чули то?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Како нисам. Па, како се зове, то сам чуо од њих.

Оптужени Александар Симовић: Значи, ваше сазнање је од мене?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Од вас, од Владе, како се зове, значи ви сте наизменично, како се зове, сви причали у стану.

Оптужени Александар Симовић: И хоћете да кажете да сам вам ја рекао?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Да. Како не.

Оптужени Александар Симовић: Помињали сте неки стан тамо, Ниновог брата, тако сам нешто прочитао?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Да. То је било касније.

Оптужени Александар Симовић: Па, ја молим суд ако може, ја бих позвао тог сведока, да ли сам ја уопште био у том стану и да ли сам...

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Кумодрашка 99.

Оптужени Александар Симовић: Немам појма која је то, то ти знаш све. Ја бих, молим вас, ако можете да позовете на ове околности, како се зове тај момак, Нинов брат?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Слаћан.

Оптужени Александар Симовић: Тог Слаћана, да дође да посведочи да ли сам ја био уопште или нисам био у том стану. И да ли су уопште нађени трагови ако сам ја боравио у том стану, да ли су нађени неки ДНК профили моји да се зна тачно да ли има трагова или нема. Ово што прича господин Сувајџић то је све лаж. Ја не знам шта да кажем на ове његове инсинуације, значи, ја једноставно немам текста за овог господина. Свака реч му је лаж и оно како се зове, његова поштапалица. То му је главно, како је преварио господина Пријића није ни чудо. И што се тиче другог предмета, и за тебе господине имам и те како, то што си ти тамо био све си свалио на покојног Душана, свака ти част. Морам да ти аплаудирам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имате ли, Сувајџићу, још нешто да му кажете?

Оптужени Александар Симовић: Нећемо сада о томе. Ја говорим све ово што је сада изјавио Миладин Сувајџић да је све апсолутна лаж јер те приче које потичу од мене, то су тоталне неистине. Ја тих дана уопште нити сам био са њим, нити, можда сам га видео 4-5 пута у животу у Шилеровој. Ја не побијам чињеницу да познајем Душана Спасојевића. Нити ћу је икада побијати.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ли познавали сведока сарадника Миладина Сувајџића?

Оптужени Александар Симовић: Да. Виђао сам га у Шилеровој улици. Чак сам једном приликом седео са њим у друштву.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Знате ли да је имао неки надимак у то време?

Оптужени Александар Симовић: Како не бих знао. Знао сам да има надимак Мутави. Звали смо га Мутави.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имате ли ви, Сувајџићу, нешто да кажете још оптуженом Симовићу?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Не. Ја, како се зове, сам све рекао оно што сам имао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Суочење је завршено. Можете се вратити, Симовићу, на оптуженичку клупу.

Отпушта се сведок сарадник Миладин Сувајџић. Можете да идете. Председник већа доноси решење: прекида се главни претрес и одређује се пауза у трајању од 30 минута.

Примедбе ћемо урадити у наставку главног претреса.

(пауза)

Председник већа, судија Ната Месаровић: Наставак главног претреса.

Констатујем да је у наставку главног претреса приступио пуномоћник оштећеног адвокат Катарина Костић.

У наставку главни претрес је јаван.

Позивам странке уколико имају, и браниоце, некаквих примедби на изведену радњу суочења између оптуженог Александра Симовића и сведока сарадника Дејана Миленковића и Миладина Сувајџића, да се на те околности изјасне.

Да ли има неко нешто да констатује?

Констатујем да заменик специјалног тужиоца нема ништа да примети.

Пуномоћници оштећених такође немају ништа да примете.

За реч се јавио бранилац првооптуженог Милорада Улемека адвокат Слободан Миљивојевић. Изволите.

Адвокат Слободан Миљивојевић: Наравно, овом приликом примедбе се неће односити на садржину изјаве сведока сарадника јер смо се о томе већ изјашњавали. Ми смо данас чули од сведока сарадника Сувајџића да је у току суочења саопштио окривљеном Симовићу да је од окривљеног Александра Симовића, Душана Крсмановића и Нинослава Константиновића...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сада немојте понављати то јер је у наставку главни претрес јаван и на тај начин, ви ако хоћете, онда да искључимо јавност, јер онда износите исказ. Немојте.

Адвокат Слободан Миљивојевић: Извињавам се. На други начин ћу образложити предлог. Дакле, сведок Сувајџић је идентификовао лица од којих је наводно сазнао о догађају у Адмирала Гепрата након пуцања. Сведок Миленковић је тврдио да је сведок Сувајџић добио сазнања од сасвим другог лица од ових које је данас сведок Сувајџић поменуо. Утолико и онај ранији предлог колеге Поповића, уз ову околност, указује на то да би било заиста неопходно да се суоче сведок Сувајџић и сведок Миленковић. То је мој предлог.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Да ли има још неко нешто да примети?

Бранилац оптуженог Звездана Јовановића адвокат Ненад Вукасовић. Изволите.

Адвокат Ненад Вукасовић: С обзиром да је било затворено за јавност, ја ћу само рећи да имамо у виду да смо данас чули један податак који у време саслушања сведока Сувајџића, исто када је била искључена јавност, није изнесен, а данас је изнесен управо везано за сам 12. и за одређени предмет. Знате о чему мислим, то је везано за ћебе. Ето, ништа више.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Да ли се још неко јавља за реч?

Бранилац оптуженог Александра Симовића адвокат Желимир Чабрило. Изволите.

Адвокат Желимир Чабрило: Поштујући законске одредбе о чувању тајне, нећу се освртати на исказ Сувајџића већ само у најкраћем на исказ сведока сарадника Дејана Миленковића. Не бих дуго анализирао него бих указао суду само на неке контрадикције и нелогичности у исказу сведока сарадника Миленковића које смо имали у списима и које смо данас чули. На

пример, када је он врло детаљно испитиван о догађајима код хале Лимес и тако даље, и о улози појединих других лица, сведок сарадник Миленковић је само фрагментарно поменуо Александра Симовића, тврдећи да мисли да је он возио нека кола и то да мисли да није сигуран да ли је возио он или је возио Влада Милосављевић. То је једини контакт у ком је поменуо Александра Симовића везано за Лимес. Данас смо чули једну потпуно другу причу. Где он зна и где су спавали, и када га је видео, и која су кола, и ко је возио и тако даље и тако даље. Због чега он преферира, због чега развија своју причу, допуњава је и мења и тако даље, то је овом већу на оцену. Ја заиста не мислим да би требало даље елаборирати, указивати на разлике у исказима сведока сарадника Миленковића и Сувајџића које не желим да наводим конкретно, али веће зна о којим се очигледним разликама ради. На пример, када један тврди да је уочи атентата видео Александра Симовића на једној адреси, а други за исти тај догађај тврди да га је видео на потпуно другој адреси и тако даље и тако даље. Ето, то би биле у најкраћем моје примедбе на данас саслушане сведоке сараднике и указивање на то колико су њихови искази контрадикторни, непотпуни и једноставно да не дужим даље, користићу за једну другу прилику за анализу тих доказа.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Да ли још неко има нешто да примети?

Констатујем да се са бранилачке стране више нико не јавља за реч. Констатујем да више примедби на изведену радњу суочења нема у овом поступку.

13. Ненад Шаре

Наставак главног претреса у кривичном поступку против оптуженог Милорада Улемека и других, по оптужници Окружног јавног тужилаштва у Београду, специјалног тужиоца КТС број 2/03 од 21. 8. 2003. године, одржан је 23. фебруара 2007. године. Председник већа је констатовала да је веће у истом саставу, да је главни претрес јаван и да су на главни претрес, 23. фебруара 2007. године, приступили: заменик специјалног тужиоца Јован Пријић, пуномоћници породице оштећеног председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића адвокати Срђа Поповић и Нино Дошен Мајкић, оштећеног Милана Веруовића нико, окривљени Милорад Улемек лично са браниоцем адвокатом Марком Миљивојевићем, окривљени Звездан Јовановић са браниоцем адвокатом Ненадом Вукасовићем, браниоци окривљених Александра и Милоша Симовића адвокати Миодраг Рашић и Желимир Чабрило, бранилац окривљеног Владимира Милисављевића адвокат Александар Поповић, бранилац окривљеног Нинослава Константиновића адвокат Александар Поповић по заменичком пуномоћју браниоца адвоката Оливере Ђорђевић, бранилац окривљеног Сретка Калинића адвокат Александар Ђорђевић, бранилац окривљеног Милана Јуришића званог Јуре адвокат Жељко Грбовић по заменичком пуномоћју адвоката Александра Зарића, окривљени Душан Крсмановић са браниоцем адвокатом Марком Вукшом, окривљени Саша Пејаковић са браниоцем адвокатом Гораном Петронијевићем, окривљени Бранислав Безаревић са браниоцем адвокатом Жељком Грбовићем и окривљени Жељко Тојага са браниоцем адвокатом Гораном Петронијевићем.

У наставку доказног поступка пуномоћник оштећених Срђа Поповић предложио је да се изведе доказ читањем чланка "Време је за окупљање", који се односи на изјаву Војислава Коштунице на конференцији за штампу ДСС објављену у "Вечерњим новостима" 17. марта 2003. године, на околност да је тада, четири дана по убиству премијера, председник Коштуница тражио формирање нове владе, у

коју би ушли представници ДСС-а, радикали и СПС. Због ноторне чињенице да јавно објављујем све исказе оптужених или сведока из овог кривичног поступка, где се у било ком контексту појављује моје име или Српска радикална странка чији сам ја председник, транскрипт аудио записа са главног претреса одржаног 23. јануара 2007. године објављујем у целости:

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас да уђе у судницу, изволите.

Адвокат Миодраг Рашић: Оппростите, нисте видели моју подигнуту руку раније, председнице већа, а хтели смо да замолимо колега Чабрило и ја да позовете за говорницу оптуженог Симовић Александра јер нас је известио пре почетка овог данашњег претреса да је у лошем здравственом стању, са високом температуром, да јуче цео дан није јео, да данас није јео и да се веома лоше осећа, те да је лекарка из затвора, чије име он зна, ја нисам запамтио, замолила да се распитате, или већ не знам како да то формулишем, за његово здравствено стање пошто и сад моментално има високу температуру.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли он вама рекао да је тражио лекарски преглед тамо где је смештен?

Адвокат Миодраг Рашић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесу ли га прегледали?

Адвокат Миодраг Рашић: Управо да. Ја вас молим да га позовете па да га питате за говорницом пошто нисам баш све најбоље разумео, разумео сам да му је сада лоше, да је био јутрос на прегледу и да се моли ваша консултација око његове способности да у наставку претреса данас прати претрес. Па вас молим да га позовете, па га питајте само. Хвала вам лепо. И ако могу да вас замолим да наложите надлежним органима, што кажу, техничког одржавања ако може овај убитачан еркондишн изнад нас да се искључи, добићемо ушинуто стање врата. Хала лепо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас, нека приступи за говорницу оптужени Александар Симовић. Изволите, Симовићу, реците шта имате.

Оптужени Александар Симовић: У лошем сам стању, јутрос су ми мерили температуру, имам 38 степени и не осећам се добро, имам тегобе у стомаку.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нису ми доставили извештај да имате 38,5 степени.

Оптужени Александар Симовић: Молим.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нису ми доставили извештај да сте болесни и да имате 38,5, мада ја имам договор са управом затвора да ми се увек најави ако је неко од оптужених болестан и није способан да приступи на претрес и да пошаљу документацију. За вас су послали јуче неку документацију да су вам снимали кичму, пошто од момента када сте ухапшени ви причате да сте наводно болесни, да вас боли кичма. То је једини податак који имам у списима.

Оптужени Александар Симовић: Ја имам температуру од јуче и не осећам се добро, нисам способан стварно да пратим.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Који вас је доктор прегледао јутрос?

Оптужени Александар Симовић: Јовановић Александар.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли направио било какву белешку о том прегледу?

Оптужени Александар Симовић: Да, како да не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте, и кажите ми.

Оптужени Александар Симовић: Мука ми је, имам тегобе у стомаку.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само мало гласније, не чујем вас.

Оптужени Александар Симовић: Мука ми је, имам тегобе у стомаку.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Оптужени Александар Симовић: Значи, нисам способен, боли ме глава и вртоглавицу имам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А од када вам трају тегобе?

Оптужени Александар Симовић: Од јуче од када сам се вратио и од јуче имам температуру. Целу ноћ сам имао дрхтавицу и знојење.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И шта предлагете?

Оптужени Александар Симовић: Па, ако ми допустите, само да се вратим у Централни затвор, поштеду да ми дате.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Вратите се на оптуженичку клупу. Да ли имају браниоци неки предлог након овог непосредног изјашњења оптуженог Симовића?

Адвокат Миодраг Рашић: Судија, браниоци Александра Симовића, уколико наравно процене, ваше процене о процесним могућностима допуштају, нису против тога да се данашњи главни претрес, чак у његовом одсуству, одложи. Како ћете то ви, да ли ћете нешто привремено раздвојити или нешто друго одлучити, дакле, ми не схватамо ово као проблем ради опструкције поступка, наиме није на то упућен него човеку изгледа да објективно није добро и да не може да прати претрес. Да ли ћете то ви проверавати и утврђивати, то је, наравно, ваше овлашћење. Наш предлог је да се држи. Не знам да ли сте ме схватили, мислим да сам јасан.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта је ваш предлог?

Адвокат Миодраг Рашић: Наш предлог је да се не омета држање претреса, да се њему да поштеда, ако сте га чули, он је управо то предложио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не знам како то мислите?

Адвокат Миодраг Рашић: Не знам ни ја, сећам се само једне могућности процесне да се можда нешто привремено, за један дан евентуално раздвоји, па да се после тога споји, али ја у то не бих улазио, ви знате.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То сте заборавили као бранилац, то сте знали кад сте били судија, колега, немојте тако. За реч се јавио адвокат Горан Петронијевић, изволите.

Адвокат Горан Петронијевић: Захваљујем, судија, сад не знам да ли ово што хоћу да кажем, да кажем сада или након одлуке да ли ће те држати или не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите сада да знамо шта ћете да кажете, можда нам и помогнете.

Адвокат Горан Петронијевић: Не морате ми помагати, захваљујем на доброј вољи. Ја се као бранилац и учесник у овом поступку противим оваквом начину вођења поступка који ви примењујете.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Адвокат Горан Петронијевић: Ово је већ други пут колико ја имам сазнања да сте тајно, инкогнито заказивали довођење сведока.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта сам радила?

Адвокат Горан Петронијевић: Тајно заказивали.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Тајно?

Адвокат Горан Петронијевић: Тако је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта?

Адвокат Горан Петронијевић: Довођење сведока и њихово саслушање, а да се одбрана о томе не обавести, претпостављам ни тужилачка страна ни пуномоћници.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па није ни тужилац обавештен, али није тајна пошто је сведок предложен у оптужници.

Адвокат Горан Петронијевић: Ако дозволите, судија, ја бих...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Мислим да завршимо то, да не буде тајно и нетајно. Молим вас, седите. Да завршим.

Адвокат Горан Петронијевић: Судија, немојте ми узимати реч ако хоћу да ставим примедбу у складу са законским одредбама.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да вам објасним нешто јер ништа није тајно.

Адвокат Горан Петронијевић: Јер ми ускраћујете право да данас овом сведоку постављам питања.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нема питања, биће само једна једина радња изведена. То је допуна.

Адвокат Горан Петронијевић: Допунског саслушања?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само допунско саслушање.

Адвокат Горан Петронијевић: Како знате да нема питања од стране одбране?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја знам зато што ћемо га питати.

Адвокат Горан Петронијевић: Ускратићете одбрани питања?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да, неће бити саслушања, објаснићу вам шта ће бити.

Адвокат Горан Петронијевић: Ја унапред стављам примедбе на такву радњу коју ћете спровести, а након, нормално, такве радње коју ћете ви спровести, без обзира шта ми будемо рекли, ставићу примедбу у складу са одредбама члана 332 ЗКП.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, ставићете примедбу. Имате право, наравно, да ставите примедбу.

Адвокат Горан Петронијевић: Ви сте сада у ситуацији да иза себе имате предмет, а ми не можемо да носимо тај исти толики предмет, који имамо, кући да би данас знали које радње предстоје.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ни ја га нисам носила кући.

Адвокат Горан Петронијевић: Треба да нас обавестите да се припремимо, на то је усмерено. Ништа друго, судија.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Седите да се не бисмо ја и ви расправљали и полемисали да ли је предмет ношен мојој кући или није, ја не знам како сте ви радили као судија, шта сте носили кући, то је ваш проблем. Молим вас, седите, нећемо да расправљамо.

Адвокат Горан Петронијевић: Немојте да се љутите када вам ставим примедбу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас, седите. Тај предлог је био за саслушање у оптужници, сведок је саслушан, исказ је прочитан пред новим председником већа по одлуци Кривичног већа. Веће по службеној дужности има право да позове у припреми главног претреса сведока на разне околности за које сматра да је потребно да се разјасне пред овим судом. Према томе ниједан доказ овде није сакривен ни од кога, па ни од одбране ваших браћеника и вас лично. На крају крајева, не знам шта се ви толико тангирате нити је то ваше питање ваших браћеника, знате. Ја морам да водим рачуна о заштити личности свих учесника у кривичном поступку, и бранилаца, и сведока, и оптужених и свих осталих. Ето тако.

Веће доноси решење да се раздвоји кривични поступак у односу на оптуженог Александра Симовића због разлога целисходности.

Кратко образложење:

Имајући у виду субјективна осећања оптуженог Александра Симовића и његов изглед, у које је могло веће да се увери, као и тврдњу да је прегледан у просторијама Централног затвора у Београду, да му је констатована висока температура, поступак у односу на Александра Симовића раздвојиће се.

На ово решење није дозвољена посебна жалба.

Молим вас да изведете Александра Симовића и нека се врати у Централни затвор за данас. Молим вас да се уведе сведок Шаре Ненад.

Веће доноси, решење: по службеној дужности одређује се допуна саслушања сведока Ненада Шареа, имајући у виду његов исказ са ранијег главног претреса од 13. 9. 2004. године, а који је прочитан пред овим већем по одлуци и решењу кривичног већа овог суда од 28. 9. 2006. године.

Шаре Ненад ће бити саслушан, тј. Шаре Ненад ће бити позван с обзиром да је описао пушку “хеклер и кох” Г-3 на ранијем саслушању, да покаже ту пушку која се налази у депозиту овога суда. Пушка је преузета у 10 сати и 10 минута из депозита Окружног суда, Посебног одељења у Београду по наредби председника већа који је и потписао ту наредбу и евидентиран је час и моменат преузимања пушке која раније није отворана него је била запечаћена и сада ћемо је отпечатити. Молим сарадника већа да ту пушку отвори. Шаре Ненад, име оца?

Сведок Ненад Шаре: Име оца Раде.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите ми колико сте година стари.

Сведок Ненад Шаре: 34 године.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ви знате да сте као сведок пред судом дужни да говорите истину, да лажно сведочење представља кривично дело, да нисте дужни да одговарате на питања којима би себе или себи блиска лица изложили тешкој срамоти или знатној материјалној штети. Да сте дужни да суду пријавите евентуалну промену адресе боравишта и пребивалишта. Никола, молим вас, овде отворите пред свима да се гледа како се отвара та пушка. Јесте ли схватили ова упозорења која сам вам дала као сведоку?

Сведок Ненад Шаре: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ми смо вас позвали данас да пред судом извршите препознавање пушке “хеклер и кох”, модел Г-3 о којој сте говорили у свом сведочењу да се налазила у кући Милорада Улемека. Тада сте описали ту пушку приликом непосредног саслушања на главном претресу. Да ли можете да поновите то, сећате ли се како је изгледала та пушка или је потребно да вас на други начин... Молим вас, склоните је доле, склоните је доле, свашта се може овде десити. Могу да кажу да сам је донела сад отворену. Ви сте описали ту пушку на главном претресу пред прошлим председником већа. Је ли остајете при том опису пушке?

Сведок Ненад Шаре: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли имате нешто посебно да додате данас што би могло да ту пушку прецизира у вашем опису?

Сведок Ненад Шаре: Не, могу само да поновим.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сачекајте. Је ли остајете потпуно при том опису?

Сведок Ненад Шаре: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Тада сте рекли да сте, на страни 9 транскрипта, приликом саслушања на том главном претресу, да сте пушку видели у кући Милорада Улемека и да је стајала код вас у тој кући где сте обављали своју редовну дужност.

Сведок Ненад Шаре: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, констатујем да сведок изјављује да у потпуности остаје при опису пушке који је дао на главном претресу од 13. 9. 2004. године, а што је констатовано на страни 9 и 10 транскрипта. Пушка је извађена из картонског омота облепљена селотејпом. Дајте да видимо ту ознаку на картону на којој пише пушка “хеклер и кох” КДП 9/05. Поставите пушку на сто. Молим.

Адвокат Желимир Чабрило: Није удаљен бранилац, ја сам рекао, Милоша Симовића. Дозволите, председнице већа.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас, спустите руке, нема потребе да машете. Молим вас, спустите руке. Не знам у чему је узнемирење, показујемо доказ који је од почетка у списима. Изволите.

Адвокат Желимир Чабрило: Имам само једну процесну примедбу или сугестију.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите.

Адвокат Желимир Чабрило: Односи се на члан 104 став 1 Законика о кривичном поступку где каже, уколико је потребно да сведок препозна предмет или лице, да ће се том сведоку показати предмет, цитирам Закон, “заједно са предметима исте или сличне врсте, након чега ће сведок препознати баш тај предмет који треба да препозна”.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Адвокат Желимир Чабрило: Скрећем пажњу суду на неопходност поштовања закона.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Молим вас покажите ту пушку, па нека се сведок изјасни. Ту је ставите. Можете да приђете и држите је у руци, погледајте је. Узмите, узмите у руке. Имајући у виду исказ сведока који је изјавио да је пушку склапао, расклапао, што је све констатовано приликом његовог непосредног саслушања на главном претресу, сведок може и да погледа и да евентуално нешто од пушке расклопи, склони, да би се уверио да ли се ради о пушци о којој је он говорио.

Сведок Ненад Шаре: Пушка која је стајала у кући..

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ајте тамо за микрофон, или овде за микрофон, гласније само, ево имате ту.

Сведок Ненад Шаре: Пушка која је стајала код Милорада Улемека Легије у кући, у просторијама где смо ми боравили као његово обезбеђење, је идентична овој пушци. Значи, исти такав модел те пушке, та пушка која је стајала није имала заштиту уста цијеви. Значи, имала је исто овакву облогу пластичну, имала је овакав кундак, с тим што сам ја изјавио...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само мало гласније да се чује.

Сведок Ненад Шаре: С тим што сам ја изјавио да се не сећам тачно које је боје био кундак, да ли зелене боје, а сад изјављујем да је кундак био зелене боје. Значи, исти овакав магацин, исти овакав оптички нишан, с тим што сам ја изјавио, значи, да је пушка та, кад сам ја ту пушку преузео од Вукашиновић Вукашина, да је она имала и пригушивач кад сам је довезао и оставио испред куће Милорада Улемека Легије у возилу...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само гласније.

Сведок Ненад Шаре: Марке 558725 београдских таблица, у ствари, регистарских таблица марке БМВ. Значи, то је модел пушке “хеклер и кох” Г-3 који је идентичан такав, значи модел је био у кући Милорада Улемека Легије.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сад објасните ми, кад кажете ми “то је модел те пушке”, да ли можете да кажете је ли то та пушка или само је по моделу препознајете да припада.

Сведок Ненад Шаре: По моделу, по моделу. Значи, не могу да кажем тачно да је баш то та пушка.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не можете да кажете?

Сведок Ненад Шаре: Не могу тачно да кажем. Ја сам тако изјавио и на претходном суђењу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, то сте дали кад сте извршили увид у фотодокументацију, тако сте изјавили, зато сам и тражила да извршите ово препознавање предмета тог. Хвала. Да ли можете да погледате оптички нишан ту?

Сведок Ненад Шаре: Да. Ја сам навео да сам приметити једну ознаку.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само гласније да вас чујемо у транскрипту.

Сведок Ненад Шаре: Ја сам навео да сам приметити ознаку на оптичком нишану почетком слова “З”, односно “ЗФ5”, мислим то, нисам толико сигуран, али тако сам изјавио. На овој пушци оптика је “карл цајс”, али оптички нишан је идентичан оном који је био у кући Милорада Улемека Легије. Значи, овакав нишан је био.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А ознака?

Сведок Ненад Шаре: Ознака се не уклапа, можда сам ја погрешно, не знам, нисам сигуран.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. А што се тиче рукохвата пушке?

Сведок Ненад Шаре: Рукохват пушке ми је идентичан ономе који је стајао код Милорада Улемека Легије.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Говорили сте нешто о заштитнику уста цеви.

Сведок Ненад Шаре: Да, њега није било такође, то је овај овде горе на врху цијеви пушке, њега такође није било.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само мало гласније.

Сведок Ненад Шаре: Њега такође није било на пушци која је стајала код Милорада Улемека Легије.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли констатујете да га нема ни на тој пушци?

Сведок Ненад Шаре: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Ви сте рекли да је тада на овој пушци био број, је ли тако?

Сведок Ненад Шаре: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Сведок Ненад Шаре: Још сам ја склапао и чистио наоружање неколико пута након што је сам Милорад Улемек, а и ја неколико пута, што смо вршили гађање на вежбама из гађања, па сам ја чистио наоружање, јер сам расклапао пушку и знам да је на пушци био број, броја се не сећам који је.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажите ми кад сте последњи пут видели пригушивач на тој пушци.

Сведок Ненад Шаре: Последњи пут сам видео пригушивач кад је она била предата, остављена, значи, пошто сам ја, након што сам преузео пушку од Вукашиновића, кад сам дошао до куће тад сам отворио шаторско, пошто је пушка била замотана у шаторско крило, значи, ја сам отворио и уз њу је, значи, био и пригушивач.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само гласније да вас сви чују.

Сведок Ненад Шаре: Није пригушивач био на пушци него је био уз пушку.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Уз пушку?

Сведок Ненад Шаре: Уз пушку.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Да ли би по нечему посебном, особеном, ту пушку могли у већем броју исте врсте, истог типа пушке, да препознате?

Сведок Ненад Шаре: Па, по нечем понаособ, значи, ако би видео већи број пушака, једини детаљ који могу да кажем је овај детаљ што није било заштите уста цеви. Не знам за остале пушке које би сте донели да ли би на њима био заштитник уста цеви, да ли би та пушка имала ножице, претпоставимо да пушке овакве имају ножице такође.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Хвала. Завршена је радња показивања ради препознавања пушке “хеклер и кох” која се налазила у депозиту суда, а коју радњу је обавио сведок Ненад Шаре.

Отпушта се сведок Ненад Шаре.

Да ли има неко нешто да примети у односу на радњу препознавања која је обављена пред судом?

Заменик специјалног тужиоца нема примедби.

Бранилац оптуженог Улемека адвокат Слободан Миливојевић, говорите.

Адвокат Слободан Миливојевић: Ја сам мало касније дошао, али ми је сасвим јасно шта се овде догодило. Ја сам већ добио информације да је колега Петронијевић ставио до знања начин на који сте ви ово учинили, мислим да, председниче, треба да поштујете право одбране да зна унапред шта ће се догодити, о чему ћемо радити на главном претресу да би могли ми да се припремимо, 17.000 страница је разноразног материјала. Но, да скратим, пошто је већ колега Петронијевић дао своје изјашњење поводом овога. Очигледно је да из садржине изјаве данашњег сведока Шара Ненада неспорно произилази да је он врло, врло вежбао у последње време и читао и учио напамет ону своју претходну изјаву, па онда сада када види пушку прилагођава своју изјаву изгледу пушке. Мислим да је то само још један доказ да и прва изјава и садржина прве изјаве није тачна, није истинита, а ово је још само продубљивање свега онога што је рекао у првој изјави. Због тога сматрам да се оваква изјава не може прихватити.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. То констатујемо као вашу примедбу, али само да вас обавестим, о томе постоји доказ у списима да је Ненад Шаре од стране овог већа позван јуче као сведок након завршетка главног претреса тако да није било времена, што се нас тиче, да он учи, нити је то било најављено било коме. Изволите. За реч се јавља бранилац оптуженог Звездана Јовановића.

Адвокат Ненад Вукасовић: Прво ме занима ово што је донето из депозита, у чему је умотана пушка. Нисам приметио нигде печат, да је било то запечаћено, него само обмотано селотејпом у некој картонској кутији и стога не искључујем могућност да је Ненад Шаре имао прилику да јутрос гледа, то је само моја претпоставка и право на моје размишљање јер овде је ту нешто разматано, сечено, неки селотејп, а нигде нема печат, депозит суда да то није отворано од момента када је то запримљено у суд. С друге стране, Шара Ненад препознао је пошто је пушка зелена. Ја не знам, вероватно суд има или тужилаштво, па да нам тужилац помогне, вероватно “хеклер кох” постоји и розе са зеленим звездицама, постоји можда са некаквим, као и женски кармини, врцавим некаквим бојама, ја колико знам, постоји само црна и зелена. Друго, усадник цеви о чему је он причао, то је један додаток по чему, да ли га има или нема, апсолутно се пушка не може препознати. И, на крају крајева, сам је рекао – ако бисте ми донели неке са ножицама, онда бих знао да те нису са ножицама а ове јесу. На питање да ли може да између 10 оваквих пушака препозна, ја не чух, сем ако нисам можда пречуо, уз дужно извињење, један једини детаљ кад је гледао пушку и да каже – ево овде овај зарез, овде ова огреботина, овде ова мрља, флека, рђа, управо је доказ да је то та пушка и на ваше питање – ви сте то расклапали, да није рекао. Дакле, ово препознавање само је утврђивање да се ради, с једне стране, о неком професионалцу за пушку “хеклер кох Г-3”, и ту је почетак и крај свега. Никакво препознавање да би то била пушка о којој смо током поступка говорили и да би могла да се сад на прави начин изврши идентификација. Толико. Хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, ко се јавља за реч још? Бранилац оптуженог Безаревића и Жељка Тојаге адвокат Горан

Петронијевић, изволите. Нису се јавили, колега, водим ја рачуна да не прескочим никога.

Адвокат Горан Петронијевић: Некога другога због тога, извињавам се. Судија, ја ћу поновити оно што сам рекао само у форми примедбе, немојте ми замерити што сам рекао пре извођења ове радње, због тога сам хтео да вас упозорим на ово што је и колега Чабрило рекао, не знајући како ће се спровести та радња. Придружујем се овоме што је колега Чабрило рекао, ова радња је по мени изведена незаконито. Одредба члана 104, став 2 је потпуно јасна, зна се како се врши препознавање лица и ствари. Овог тренутка ви сте изнели у картону, како је колега Вукасовић приметио, и ту се такође придружујем примедбама које је дао, незапечаћено оружје за које сте одмах утврдили да се ради о тој пушци. Пред сведоком она је отворена, без присуства једне друге такве сличне или сличног предмета између којих би требало да он врши одабир и да каже: “Ова пушка личи, јесте, није, могу да се одредим, не могу да се одредим”. То је препознавање предмета, ово што сте ви сада спровели, ову радњу, то је само радња којом сте сведоку метнули у руке оружје за које тврдите да је оружје из кога је извршено ово кривично дело. Ова радња сама по себи нема никакву доказну страну, јер није спроведена онако како је то предвиђено одредбама члана 104, став 2 Законика о кривичном поступку, то је једно. Друго, судија, ово што сам малопре дао као примедбу, немојте то схватати ништа злонамерно, никаква намера да се не утврђује материјална истина.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То сте завршили.

Адвокат Горан Петронијевић: Процесна једна радња која се изводи у оваквим условима, у оваквом предмету, судија, захтева да одбрани дате могућност да своју функцију обавља онако како треба.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Адвокат Горан Петронијевић: И ви сте на овај начин, на овај начин драстично повредили право одбране. Ви сте сведоку, и пред собом имате записник његов, како је он, на који начин и са којим детаљима описивао ту пушку у претходном његовом излагању. Код нас то нема, зашто, зато што не можемо да имамо са собом физички 17000 страна. Ништа то није значило да сте нам јуче на крају поступка рекли...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте ви завршили?

Адвокат Горан Петронијевић: Или нам поделили макар овај записник.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да вам кажем нешто, да сте толико савесни онда се не бисте мењали сваких десет минута у току претреса и остављали један другом одбрану, знате.

Адвокат Горан Петронијевић: Судија, ја вас молим да ме саслушате до краја.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Саслушала сам вас и ово не спада у групу ових примедби које сте имали на изведену радњу.

Адвокат Горан Петронијевић: Како да не, спада у групу примедби које стављам на начин...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Рекли сте процесну примедбу пре него што смо изводили радњу и више сте са тим завршили, рекли сте и примедбу коју сте имали на незаконито спроведену радњу, ја не знам о чему сад више говорите. Опомињем вас да више о томе не говорите.

Адвокат Горан Петронијевић: Говорим, судија, о незаконито заказаном спровођењу ове радње.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имате ли предлог у односу на ову радњу, рекли сте претходно, немојте се понављати.

Адвокат Горан Петронијевић: Имам предлог да убудуће и нас обавестите да можемо да припремимо одговарајући материјал како бисмо могли да овде не будемо декор него учесници у поступку.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не, ви о томе знате за сваки предлог...

Адвокат Горан Петронијевић: Да забраните није спорно, али ја се позивам на закон, ја говорим о закону, судија.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сваки предлог је јаван и стављен у оптужницу до сада.

Адвокат Горан Петронијевић: Потпуно јаван сем ваших намера које су тајне. Ја само о томе говорим, судија, значи, ништа ту није проблематично. Реците нам унапред да знамо да долази то и да ће се та радња извршити.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Седите. Можете ли да седнете, да вас не опомињем.

Адвокат Горан Петронијевић: Могу ја да седнем, али ми дозволите да завршим.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас, колега. Опомиње се адвокат Горан Петронијевић с обзиром да је завршио са стављањем примедби, да не полемише са председником већа и понавља констатације које је изнео пре него што је изведена радња показивања и препознавања пушке од стране сведока Ненада Шареа.

Адвокат Горан Петронијевић: Судија, приговарам оваквој вашој констатацији због тога што не можете ви знати да ли сам ја завршио излагање, ја га нисам завршио а ви ме прекидате. То је ваше право и ја ћу нормално сести јер ми то моје васпитање налаже, а не због тога што ми ви забрањујете.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Одузима се реч адвокату Горану Петронијевићу. Да ли се још неко од бранилаца јавља за реч? Јавља се за реч адвокат Желимир Чабрило, бранилац оптуженог Милоша Симовића, изволите.

Адвокат Желимир Чабрило: Молио бих само суд да нам одобри да у паузи браниоци могу погледати пушку јер је ово ретка прилика да је имамо непосредно на увид, само толико.

Председник већа, судија Ната Месаровић: О томе ће веће одлучивати, да ли ће вам омогућити да гледате пушку или не.

Адвокат Желимир Чабрило: Нећемо је расклапати, ништа, само да је погледамо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Да ли се још неко од бранилаца јавља за реч? Констатујем да се нико од бранилаца више не јавља за реч. Да ли се неко од оптужених јавља за реч? За реч се јавио оптужени Милорад Улемек.

Оптужени Милорад Улемек: Госпођо председавајућа, имам примедбу на део исказа, а то сам и раније рекао, овог сведока у ком он изјављује да је пушка "хеклер и кох" Г-3. додуше није рекао да је ова пушка стајала било кад, било где, у било ком делу моје куће и то одговорно тврдим, значи, то су овде на неки начин и потврдили одређени сведоци који су могли да имају та сазнања и сматрам да је овде сведок господин Шаре Ненад изнео лажну тврдњу. Ја се томе не чудим пошто знамо какав је његов статус у једном другом предмету и ја о томе нећу, наравно, овде говорити, али имам примедбу због тога што овај сведок покушава да иде, како бих то рекао народски, низ длаку тужилаштву, а колико видим нажалост и суду, не би ли на неки начин подупро оно што се очигледно не може подупрети. Исто морам да приметим једну ствар, како да кажем, на рачун нашег већа у смислу да када сте му предочавали ову радњу коју треба да обави, да сте рекли сад, цитираћу тачно само једну реч за коју сам сигуран да сте рекли, да сведок треба да препозна. Ја бих разумео да сте му рекли да покуша да препозна пушку или да види да ли је то та пушка, али да препозна пушку сама та ствар, мислим, не знам, можда је и лапсус, не знам ни ја шта, али ми је то овако мало звучало исто као она фотографија број 1 где је полиција тврдила да је пуцано

из те собе. Ја се слажем са овим што су рекли браниоци, ја нећу предлагати да се ова данашња процесна радња, или како се то зове, изузме из доказног списка и материјала јер сматрам да је ово један од највећих бисера који се десио у овој судници. Само толико, хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Погледаћемо транскрипт, ако је баш речено од стране председника да треба да препозна, то ћемо констатовати и исправити, имајући у виду ранија препознавања с обзиром на опис који је дао тада приликом непосредног саслушања, а не никако да он треба да препозна зато што је то већу или суду неопходно да он препозна, како ви то покушавате да претпоставите данас. То толико, уколико сам ја погрешила, ја прихватам своју грешку, увидом у транскрипт у наставку ћемо то исправити. Приликом читања исказа о непосредном саслушању вештака Зорана Ђорђевића, дипломираног физичког хемичара, прочитали смо његов налаз у погледу анализе јакни које су пронађене у стану у улици Војводе Степе па ћемо сада показати фотодокументацију В број 1757/03, број КТ уписника 17587/03, број КТ уписника 100/967/2003. Након показивања ове фотографије показаћемо и запаљено возило “пасат” које је пронађено на Новом Београду.

Веће доноси решење да се изврши увид у фотодокументацију В 1757/03 МУП-а Републике Србије.

Показује се фотодокументација В 1757/03. Легенду испод фотодокументације читаће члан већа судија Радмила Драгичевић-Дичић.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Гледа се фотографија број 1, јакна црне боје марке “ултра форс”. Присуство барутних честица утврђено на раменом делу, десном рукаву, надлактици, подлактици и предњој десној страни јакне. Концентрација барутних честица је највећа на унутрашњој страни десног рукава у пределу лакта, захвата надлактицу и подлактицу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Спустите фотографију.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Гледа се фотографија број 2, ознака произвођача на унутрашњој страни јакне. Гледа се фотографија број 3, јакна црне боје марке “алфа индустрис”, присуство барутних честица утврђено на раменом делу, десном рукаву, надлактици и подлактици. Концентрација барутних честица на спољашњој страни десног рукава у пределу надлактице.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ајмо даље.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Фотографија број 4, ознака произвођача на јакни. Фотографија број 5, јакна црне боје марке “најк”, на јакни није утврђено присуство барутних честица. Фотографија број 6, ознака произвођача на јакни.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Прелазимо на приказивање фотодокументације која садржи 14 страна, 28 фотографија са скицом лица места, пожар на моторном возилу у Београду, улица Зарија Вујошевића преко пута број 105, датум 19. 3. 2003. године, возило “пасат” ПА 469-88, криминалистички техничар Аранитовић Ненад.

Извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места, пожар на моторном возилу у Београду, Улица Зарија Вујошевића преко пута број 105, возило марке “пасат” регистрације ПА 469-88. Преглед и фотографисање возила, преглед и фотографисање скицирање лица места. Прегледом предмета пронађених на лицу места пронађен је фиксиран један траг папиларних линија и то на ПВЦ кеси сиве боје са натписом црне боје “Арми СЕП” у којој је затечен ПВЦ канистер са бензином, траг број 3. Исти је изазван физичком методом црним магнетним прахом, а фиксиран је транспарентном фолијом заједно са подлогом. КТ прегледом других предмета пронађених на лицу места нису пронађени ни други трагови папиларних линија. КТ

прегледом лица места на горенаведеној адреси пронађени су и фиксирани следећи трагови и предмети.

Траг број 1, у потпуности изгорело возило “пасат”, регистарски број ПА 469-88, затечено са десне стране Улице Зарија Вујошевића посматрано у смеру места Газела ка земљаној површини преко пута број 105. Траг број 2, ПВЦ канистер запремине 5 литара, празан са етикетом са натписом, нечитко не види се, из којег се осећа специфичан мирис налик на бензин, затечен даље од трага број 1. Траг број 3 ПВЦ канистер запремине 3 литра у којем је затечена течност жућкасте боје и специфичног мириса налик на бензин са натписом сирће, а исти је затечен у ПВЦ кеси сиве боје са натписом црне боје “Арми ситис”, не видим пошто је ово, слабо се види. Исти је пронађен са десне стране земљане стазе која спаја улицу Зарија Вујошевића и Драгана Јевтића посматрано у смеру улице Драгана Јевтића. Траг број 4, качкет тегет боје са етикетом, затечен на лицу места са исте стране наведене земљане стазе као траг број 3, али ближе улици Драгана Јевтића. Траг број 5, калем са електричним продужним гајтаном плаве боје са етикетом ППЛЕ, до њега, шта, ово се не види, Г па онда имамо ознаке бројева 3151251 и 58225 кроз леву страну земљане стазе посматрано у смеру улице Драгана Јевтића у висини трага број 3. Наведено возило траг број 1 превезено је у гаражу СУП-а Београд ради детаљног КТ прегледа док су остали трагови изузети са лица места и достављени ОКТ-у на даљу обраду. Сви наведени трагови и предмети, као и лице места, у целини су фиксирани и фотографисани у затеченом стању. Имамо приложену и скицу, а затим и фотографије. Молим вас да покажете ово. Приказује се скица лица места где је затечено ово запаљено возило.

Судија Радмила Драгичевић-Дичић: Фотографија број 1: шири изглед лица места у Улици Зарија Вујошевића преко пута број 105, где је дана 19. 3. 2003. године дошло до пожара у возилу марке “пасат” ПА 469-88 фотографисано из Улице Зарија Вујошевића у смеру Улице Драгана Јевтића и хотела “Интерконтинентал”.

Фотографија број 2: ближи изглед горенаведеног лица места и положај међусобног односа трагова обележених бројевима од 1 до 3.

Фотографија број 3: ближи изглед лица места и положај, међусобни однос трагова обележених бројевима од 1 до 3, фотографисано у смеру Зарија Вујошевића и Улице Драгана Јевтића.

Фотографија број 4: положај, међусобни однос трагова обележених од 1 до 3, изглед почетка земљане стазе који спаја улицу Зарија Вујошевића и Драгана Јевтића, фотографисано из правца улице Зарија Вујошевића.

Фотографија број 5: изглед дела наведене земљане стазе ближе улици Зарија Вујошевића, фотографисано у смеру улице Драгана Јевтића.

Фотографија број 6: изглед дела наведене земљане стазе ближе улици Драгана Јевтића, фотографисано у смеру исте.

Фотографија број 7: изглед места где је наведена земљана стаза, где се наведена земљана стаза улива у улицу Драгана Јевтића, фотографисано у смеру улице Зарија Вујошевића.

Фотографија број 8: изглед предње стране изгорелог возила марке “пасат” наведених регистарских ознака. Изглед леве бочне стране наведеног возила.

Фотографија број 10: изглед наведеног возила, фотографисано са бочне стране.

Фотографија број 11: изглед задње стране возила.

Фотографија број 12: изглед наведеног возила, фотографисано са бочне стране.

Фотографија број 13: изглед регистарске таблице са ознаком ПА 469-88, затечене код задњег дела возила.

Фотографија број 14: изглед регистарске таблице са наведеног возила, затечене код предњег дела возила.

Фотографија 15: изглед пртљажника наведеног возила.

Фотографија број 16: изглед задњег дела унутрашњости возила.

Фотографија број 17: изглед унутрашњости предњег дела возила.

Фотографија број 18: место 01 00 05 8, затицање трага број 2 и међусобни однос са сагорелим возилом, фотографисано у смеру улице Зарија Вујошевића,

Фотографија број 19: ближи изглед трага обележеног бројем 2, празан ПВЦ канистер.

Фотографија број 20: место проналаска трага број 3 и међусобни однос са сагорелим возилом у смеру улице Зарија Вујошевића.

Фотографија број 21: изглед места проналаска трага обележеног бројем 3.

Фотографија број 22: ближи изглед трага број 3, ПВЦ кеса и канистер у њој са садржајем, највероватније, бензина.

Фотографија број 23: место проналаска трага број 4, фотографисано у смеру улице Драгана Јевтића.

Фотографија број 24: шири изглед трага обележеног бројем 4.

Фотографија број 25: положај гомиле бетонских плоча у међусобном односу са изгорелим возилом, фотографисано у смеру улице Драгана Јевтића.

Фотографија број 26: изглед наведених бетонских плоча у којима је затечен траг обележен бројем 5, калем, моталица, електрични гајтан.

Фотографија број 27: место проналаска трага број 5.

Фотографија број 28: ближи изглед трага обележеног број 5, калем за продужни електрични гајтан.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Констатујем да смо извршили увид у ову фотодокументацију. Да ли неко има нешто да примети у односу на изведени доказ?

Констатујем да заменик специјалног тужиоца и пуномоћници оштећених немају примедби.

Да ли одбрана има нешто да примети?

За реч се јавља бранилац оптуженог Улемека адвокат Слободан Миливојевић. Изволите.

Адвокат Слободан Миливојевић: У односу на фотодокументацију где су приказане оне две јакне које су пронађене у стану, а и у односу на фотодокументацију за ово возило које је изгорело, ја предлажем да се она издвоји из списка. Зашто? У односу на јакне ми немамо никакву идентификацију коме те јакне припадају, ко је власник или ко је носио те јакне, да би могли да успоставимо било какву веза са овим предметом. Не знам због чега се оптерећује предмет, а у односу на фотодокументацију изгорелог возила ја наравно остајем при већ раније изнетим примедбама, да их не бих понављао, али ћу само да такође подсетим, да то возило које је тамо пронађено на начин на који је то полиција урадила, да то возило нема ни једну једину идентификацију која би се опет могла повезати са наводним аутомобилом којим су они који су излазили из Адмирала Гепрата побегли. Веома интересантно, дакле, са те стране сматрам, не знам које је то возило, уопште, ни на који начин не могу повезати са било којим доказом који је валидан у овом кривичном поступку и, с друге стране, указујем да је веома интересантно, то може да буде смешно али је трагично кад се на тај начин ради, да ти, ако су то наводни учиниоци, да они остављају доказе са стране, као што је калем, канта или изгорели ауто. Мислим да је то крајње прозирно и са тих разлога предлажем да се издвоји из списка.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли се још неко јавља за реч? Констатујем да се са бранилачке стране више нико не јавља за реч.

Само да констатујем да уз ову фотодокументацију, с обзиром да смо прочитали исказ вештака, иде и вештачење МУП-а Србије, број уписника 876/03, број КТ уписника 910/03. Молим вас, да вас опоменем једном за свагда да то не радите у судници. Вештачење В 1191/03, преглед возила од 20. 3. 2003. године, "пасат" регистарских ознака Панчево 469/88 обрадио Нешковић Слободан дипломирани инжењер на захтев Осмог одељења УКП. Дана 20. 3. 2003. године извршен је преглед возила, ознака Панчево 469-88, у циљу утврђивања оригиналности фабричког идентификационог броја шасије и бројне ознаке мотора. На основу детаљног прегледа и усменог захтева овлашћеног лица дајем следећи налаз: Предметно возило је путничко возило "пасат" са ФИН број ЊВЊ333313Л31556 и бројним ознакама мотора КП 434746, боја сива, се налази на месту које је фабрички предвиђено за његово утискивање, на ФИН-у нема трагова накнадне обраде. Бројна ознака мотора налази се утиснута на месту које је фабрички предвиђено за њено утискивање, на бројној ознаци мотора нема трагова накнадне обраде, боја возила је сива испод које се налази фабричка подлога. На основу горњег налаза вештак даје следеће мишљење: ФИН ЊВЊ333313Л31556 одговара оригиналу. Бројна ознака мотора КП 434746 одговара оригиналу. Вештак Нешковић Слободан.

Вештачење број В 1200/03, анализа лако запаљивих супстанци течности, место Београд, 20. 3. 2003. године, учесници "пасат" регистарских ознака ПА 469-88, обрадио Зоран Ђорђевић, дипломирани инжењер физичке хемије. Дана 20. 3. 2003. године од стране дежурног техничка ОКТ одељења криминалистичке технике, достављена су два ПВЦ канистера. Први празан, запремине 5 литара, са натписом "перфото" и други запремине 3 литра са течностљу светложуте боје у количини од 2 литра, са етикетом "сирће", једна ПВЦ кеса, један калем моталица, један качкет и нагорела регистарска таблица из два дела са остацима ознака ПА 46 и 88, а у вези са предметом пожар на моторном возилу заведеним под бројем Д 876/03. Анализом достављеног материјала је потпуно утврдио присуство запаљивих супстанци и врсту. Поступајући по захтеву, извршене су потребне анализе на основу којих се даје следећи налаз: Предмет лабораторијске анализе била је течност светложуте боје у ПВЦ канистеру са мирисом на деривате нафте (бензин), анализа је извршена методом гасне хронотографије на гасном камотографу марке "веријен", модел 3700 на колони 7 одсто - 101 са програмираним порастом температуре од 10 степени по минути у температурном опсегу од 50 до 250 степени Целзијусових. Гасни хроматограм узорка упоређивања са гасним хроматограмима лако запаљивих супстанци, бензин, дизел гориво и њихове смесе. Утврђено је да је гасни хроматограм течности у ПВЦ кантицама идентичан са гасним хроматограмом бензина.

На основу извршене анализе даје се следеће мишљење: Анализирана течност у ПВЦ канистеру у количини од 2 литра је бензин. Вештак Зоран Ђорђевић дипломирани инжењер физичке хемије. И имамо 20. 3. 2003. године извештај, дежурни техничар доставио одељењу криминалистичке технике поред осталих предмета, трагова пронађених на лицу места, и један качкет тегет боје, а у вези са предметом пожар на моторном возилу, заведеним под бројем Д 876/03. Достављени качкет детаљно је прегледан на биолошке трагове, из качкета са унутрашње стране скинуто је 4 длаке. Други биолошки трагови на качкету нису нађени. Прегледом качкета пронађене су и скинуте 4 длаке. Извештај, преглед кључа од стране криминалистичког техничара, достављена су два кључа која су затечена на месту догађаја, заведени под бројем Д 876/03, а у вези с пожаром на возилу "пасат". Кључ затечен у трави је кључ од возила из ВВ програма и може одговарати возилу типа "пасат", односно возилу које је пожаром уништено. Директно упоређење са бравама предметног возила није могуће због тога што су све браве на

возилу пожаром потпуно уништене. Други кључ који је преузет из заставиног програма “југа” и намењен је за отварање врата. Дипломирани инжењер Слободан Нешковић.

Имамо документацију која је назначена као допуна извештаја о криминалистичко-техничком прегледу лица места, В 100-910. Пожар на моторном возилу регистарских ознака ПА 469-88, 20. 3. 2003. године. Место извршења Београд, Старо сајмиште, улица Зарија Вујошевића број 105. Дана 20. 3. 2003. године “пасат” регистарски број ПА 469-88 описано у извештају Д број 876. Дана 20. 3. у дневним условима прегледано је лице места, простор Старог сајмишта обраслог травом и растињем између улица Зарија Вујошевића и Драгана Јевтића, те је том приликом пронађен и фиксиран један кључ од аутомобила марке “ваген” и на удаљености од места проналаска запаљеног возила од 20 метара, гледано према улици Драгана Јевтића, кључ је обележен бројем 1, фиксиран фотографски, изузет са лица места и достављен ОКТ, других трагова није било. Фотодокументација, 20. 3. 2003, од поручника Милић Радојице преузет један кључ највероватније од аутомобила заставе и достављен ОКТТ.

Овде имамо две странице фотодокументације са 4 фотографије, па ћемо то да покажемо.

Судија Радмила Драгичевић – Дичић: Фотографија број 1, шири изглед лица места, фотографисано из правца улице Зарија Вујошевића и улице Драгана Јевтића.

Фотографија број 2, шири изглед лица места, фотографисано према улици Зарија Вујошевића,

Фотографија број 3, место проналаска кључа показано стрелицом И,

Фотографија број 4, изглед кључа, траг број 1.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То би било све што се тиче ове фотодокументације. Да ли има неко нешто да примети у односу на ове изведене доказе?

За реч се јавио бранилац оптуженог Улемека, адвокат Слободан Миливојевић. Изволите.

Адвокат Слободан Миливојевић: Наравно да ови извештаји деле исту судбину као и фотодокументација коју смо гледали, предлагем без икаквог посебног образложења, предлагем да се издвоје из списка јер заиста немају никакве контакте са доказима који су се користили у овом поступку. Хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли се још неко јавља за реч, да нешто примети?

Констатујем да се више нико не јавља за реч да стави примедбу.

Прелазим на читање писане документације која се налази у списима.

Чита се документација Безбедносно-информативне агенције РС, од 20. 5. 2003 године, о радно-правном статусу и кретању у служби за оптуженог Улемек Милорада. Република Србија, Безбедносна агенција 20. 5. 2003. године, Краљице Ане бб, предмет Улемек Милорад, кретање у служби. Улемек Милорад рођен је 15. 3. 1968. године у Београду од оца Милана и мајке Наталије, завршио школу за КВ радника 1985. године у Београду, радни однос на неодређено време засновао у МУП РС, Ресору државне безбедности 1. 6. 1996. године, на радном месту команданта Јединице за специјалне операције. Доношењем нове систематизације Јединице за специјалне операције Ресора државне безбедности од 11. 2. 2000. године поново се распоређује на радно место команданта јединице и поставља у чин пуковника. Ове послове обављао је од 4. 5. 2001. године, када је против именованог од стране начелника Ресора државне безбедности, захтевом број 25269, покренут дисциплински поступак због теже повреде радних обавеза и дужности из члана 50, став 1, тачка 7 Закона о унутрашњим пословима (понашање које штети угледу службе или нарушава међуљудске односе у

Министарству унутрашњих послова). Решењем број 06288/2001 Милорад Луковић је удаљен из Министарства унутрашњих послова, Ресор државне безбедности, почев од 5. 5. 2001. године, до окончања дисциплинског поступка. Дана 19. 6. 2001. године, од стране ВД команданта ЈСО, поднета је пријава за учињену тежу повреду радних обавеза и дужности против Милорада Улемека, а 18. 6. 2001. године радник је променио презиме. Захтев за покретање дисциплинског поступка није покренут против именованог, јер је 20. 6. 2001. године овај радник поднео захтев за споразумни престанак радног односа у Ресору државне безбедности, МУП-а РС. Радни однос у МУП-у РС, Ресору државне безбедности, престаје му са 20. 6. 2001. године по споразуму. Прилог Решење о пријему у радни однос, МУП РС, Ресор државне безбедности 02502 бр. 628996 од 14. 6. 1996 године, Решење МУП-а РС, Ресора државне безбедности, о распоређивању и постављању у чин пуковника, Решење о удаљењу из МУП-а РС, Ресора државне безбедности од 4. 5. 2001. године, Захтев Милорада Луковића о престанку радног односа по споразуму, и споразум о престанку радног односа у МУП РС, Ресору државне безбедности, број 970 од 20. 6. 2001. године. Начелник Осме управе Војислав Мраковић, шеф одсека, с друге стране, за системско-правне, кадровске и радно-правне послове, Снежана Радановић.

Имамо прилог, значи решење да се прима у радни однос које је потписано од стране Милана Проданића, од 14. 6. 1996. године, решење од 24. 2. 2000. године број 06288 којим се Милорад Луковић распоређује на радно место из члана 47 Правилника о систематизацији радних места Јединице за специјалне операције Ресора државне безбедности од 11. 2. 2000 године и поставља се у чин пуковника. Решење 06288 од 4. 5. 2001. године којим се Милорад Луковић удаљује из Министарства унутрашњих послова, почев од 5. 5. 2001. године па до окончања дисциплинског поступка, због теже повреде радних обавеза и дужности, затим имамо Захтев за престанак радног односа по споразуму који је поднео Милорад Луковић 20. 6. 2001. године, затим Споразум о престанку радног односа број 970 од 20. 6. 2001. године, којим пуковнику Милораду Улемеку престаје радни однос у МУП-у РС закључно са 20. 6. 2001. године, Решење потписано од стране Улемек Милорада, помоћник министра Горан Петровић.

Да ли неко има нешто да примети у односу на ову прочитану радно-правну документацију?

За реч се јавља бранилац оптуженог Улемека. Изволите.

Адвокат Слободан Миливојевић: Председниче, овде само, да ли намерно или не, не знам, али недостаје Решење о обустави дисциплинског поступка, јер није утврђена тежа повреда радне дужности, уз још једну напомену да је након доношења тог решења о наводном удаљењу мог брањеника, тада Луковића, сада Улемек Милорада ниједног тренутка од њега није одузето оно што представља ознаку службеног лица, нити значка, нити легитимација, нити оружје службено и тако даље, и све време је у контакту, наравно, са онима који су у то време били у служби функционери. Дакле, недостају те чињенице, да се не би добила једнострана слика.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Да ли се још неко јавља за реч? Констатујем да се више нико не јавља за реч.

Прелазимо на читање извештаја Безбедносно-информативне агенције о кретању у служби оптуженог Звездана Јовановића од 20. 5. 2003. године: РС БИА, предмет Јовановић Звездан, кретање у служби. Јовановић Звездан рођен је 19. 7. 1965. године у Пећи од оца Радомира и мајке Станице, завршио средњу металску машинску школу 1985. године. Радни однос засновао је у МУП-у РС, Ресор државне безбедности, са 1. 7. 1994. године на радном месту командира вода у ЈСО. Од 5. 4. 1996. године био нераспоређен све до 1. 8. 1998. године, када је распоређен на радно место помоћника команданта Јединице. По доношењу новог правилника о систематизацији радних места, од 11. 2.

2000. године поново био нераспоређен до 1. 8. 2001. године, када је распоређен на радно место помоћника команданта за резервни састав. У Ресору државне безбедности радио је до 14. 4. 2002. године када је ЈСО издвојена из састава Ресора државне безбедности и остала у саставу МУП-а. Подаци узети са кадровског информационог система МУП-а РС, Ресор државне безбедности. Персонални досије именованог предат је ЈСО, (записник о примопредаји персоналних досијеа припадника ЈСО МУП-а РС између овлашћених представника Ресора државне безбедности и ЈСО МУП-а РС ДТ број 015245 од 18. 4. 2002. године) шеф Одсека за системско-правне и кадровско-правне радне послове Снежана Радановић, начелник Осме управе Војислав Мраковић. То би било све.

Да ли има неко нешто да примети у односу на радно-правну биографију Звездана Јовановића?

За реч се јавио бранилац адвокат Ненад Вукасовић. Изволите.

Адвокат Ненад Вукасовић: Пошто сте данас ово прочитали, овај извешај БИА, а тај извештај БИА морао би да прати и решења која поседује Звездан Јовановић. Пошто ту постоји одређени несклад, ја ћу вам то у писаном облику доставити, решења која има Звездан Јовановић од дана пријема у службу, па ћете видети контрадикцију, где је прво решење о којем се говори о постављењу, односно именовану, како год да га назовемо, Звездана Јовановића у оквиру МУП-а РС, где је постављен за командира вода, што никад није ни био. С друге стране видимо да ту недостаје, у тој његовој радно-правној биографији, како је наведено, недостаје један податак који је врло битан а који смо овде чули на сведочењу, и то богами од озбиљних људи, ако сматрамо да су озбиљни, с обзиром да се тако представљају, а које не видимо нигде да је у односу на Звездана Јовановића постојао било какав облик суспензије и удаљења из службе па да је враћен неком судском одлуком која је, процесом који је вођен ван оквира МУП-а, а ова решења ћу вам ја доставити па ћемо видети да је то и то питање нераспоређено и то не одговара истини, с обзиром да се тада налазио у Корпусу у Приштини, немојте ме држати за реч, сва ова решења ћу вам доставити, јер та радно-правна биографија мора да прати и решења која он поседује од првог дана. Тако да се ту нешто не уклапа, због чега, не знам, то ћемо видети у сваком случају за постављење командира вода није тачно, да је био нераспоређен такође није тачно и недостаје нам тај детаљ када је био суспендован из службе, да је морао да напусти посао, чак да води и радни спор, ни тога нема и да би касније, по некој судској пресуди, а сетимо се Зорана Мијатовића који је експлицитно овде говорио, па је у односу на Мијатовића покренут неки поступак, али добро, то ћемо о том потом, није за овај предмет, Зоран Мијатовић је посебна прича.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли се још неко јавља за реч поводом овог изведеног доказа? За реч се јавио оптужени Звездан Јовановић. Изволите.

Оптужени Звездан Јовановић: Председавајућа, ја бих ово управо што је говорио мој бранилац, о томе да је тај извештај из БИА, што се каже, у неку руку фалсификат, ја тако морам да га назовем, собзиром да сам већ рекао да ЈСО није постојала 1994. године. Он је навео, ја овде имам решење, прво решење које сам добио када сам ступио у службу, бар оно званично, да не говорим о неким другим стварима.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ако имате поверења, да доставите суду па да ми ископирамо.

Оптужени Звездан Јовановић предаје председнику већа решење РС МУП, Ресор државне безбедности, 02 број 5760/94 од 29. 6. 1994. године, где стоји Јовановић Радомира Звездан из Београда, рођен 19. 7. 1965. године у Пећи, прима се у радни однос на неодређено време у МУП РС, Ресор државне

безбедности, са 1. 7. 1994. године, на радно место предвиђено тачком 37 редни број 6 Правилника о систематизацији радних места Ресора државне безбедности у МУП РС ДТ, број 2497 од 4. 8. 1993. године. Запосленом се одређује звање референт, са потписом начелник Јовица Станишић и имамо друго решење у које се врши увид и прелазим на читање, Ресор државне безбедности, Осма управа 02 СП 115760/94 од 5. 7. 1996. године о утврђивању висине плате у односу на место на које је распоређен, а које је претходно прочитано, начелник управе Милан Проданић. То су оригинали.

Прочитали смо ова решења и након увида оптужени Звездан Јовановић затражио је и обавезао се да ће суду предати фотокопије решења. Изволите. Ово је изведено као доказ тако да ћете нам дати фотокопију.

Оптужени Звездан Јовановић: Ја бих сад ту, у том извештају из БИА наведено је да сам ја био нераспоређен до 1. 8. 1998. године, што је такође неистина, председавајући, јер ја сам и те како радио, а самим тим имам овде и једно решење које доказује да сам чак 15. 4, пре тог 8. упућен у ЦБ Приштина, ако дозволите, показао бих.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Врши се увид и читање у решење Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, Ресор Државне безбедности, број 5760/98 од 7. 5. 1998. године у којем стоји на основу члана 72 Закона о унутрашњим пословима, “Службени гласник Републике Србије” број 44/91, доносим решење: Јовановић Звездан радник Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Ресор Државне безбедности, почев од 15. 4. 1998. године, упућује се на вршење службене дужности у Центар ресора Државне безбедности Приштина, почев од 15. 4. 1998. године именованом припада накнада у висини од 50 одсто од обрачуна плате, помоћник начелника Ресора Милан Проданић. Прочитано ово решење и сматра се као изведеним доказом. Изволите, имате ли још неко решење?

Оптужени Звездан Јовановић: Па имам, председавајућа, собзиром да кажем и помоћу и без ових решења ја сам и раније у том периоду и те како радио и одлазио на Косово, али да вас не замарам, значи, ово је један период где смо стационирани били доле и због тог је донето то решење. Оно што сам још хтео да замолим управо из свих ових разлога да затражите од БИА, од МУП-а, од било кога ко је задужен да се да једно објективно, односно право стање мог кретања у служби и да се види оно што сам, да ли сам ја неки дрипац док сам радио у томе, или сам радио неки одговоран посао, само толико и надам се да ћете запитати која је, ја не верујем да је ова госпођица или госпођа која је потписала овакав извештај, то сама учинила, морао је неко да јој каже да направи нешто овако што не одговара истини, само толико.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хвала, остали смо дужни пошто нам МУП још није доставио ону потврду о претресању вашег стана, то ћемо, кад добијемо, прочитати. Прелазимо, члан већа, судија Драгичевић-Дичић, прочитаће радно-правне биографије за Сашу Пејаковића, Бранислава Безаревића и Жељка Тојагу.

Судија Драгичевић-Дичић: За Пејаковић Сашу то је допис Безбедносно информативне агенције од 20. 5. 2003. године, где се каже да је Пејаковић Саша са познатим личним подацима завршио III степен Саобраћајно-техничке школе у Сиску 1991. године, радни однос на неодређено време засновао је у МУП-у Републике Србије – Ресор Државне безбедности са 1. 9. 1997. године на радном месту припадника Јединице за специјалне операције са 11. 2. 2000. године, распоређен је на радно место припадника Чете за подршку у ЈСО а са 11. 3. 2001. године примљен на неодређено време и распоређен на исте задатке и послове. На радно место припадника Одсека за заштиту личности и објеката у ЈСО распоређен је 1. 9. 2001. године. У Ресору Државне безбедности радио је до 14. 4. 2002. године када је Јединица за

специјалне операције издвојена из састава Ресора Државне безбедности, а остала је у саставу МУП-а Републике Србије. Ови подаци узети из Кадровско-информационог система МУП-а Републике Србије – Ресора Државне Безбедности, и постоји сад прилог записник о примопредаји персоналних досијеа, записник, овај извештај је потписао начелник VIII управе Војислав Мраковић и шеф Одсека за системско-правно и кадровско-радно-правне послове Снежана Радановић

Извештај за оптуженог Тојага Жељка од истог датума, Тојага Жељко са датим подацима завршио је средњу бродограђевинску школу 1990. године, радни однос на неодређено време засновао је у МУП-у Републике Србије – Ресору Државне безбедности са 1. 3. 1997. године на радном месту припадника Јединице за специјалне операције, 11. 2. 2000. године распоређен је на радно место припадника Специјалистичког тима у ЈСО-у, 14. 3. 2001. године примљен је на неодређено време и распоређен на исте задатке и послове. На радно место оперативног радника ЈСО распоређен је 1. 1. 2002. године. У Ресору Државне безбедности радио је до 14. 4. 2002. године, када је ЈСО издвојена из састава Ресора Државне безбедности а остала у саставу Министарства унутрашњих послова. Подаци узети из истог Кадровско-информационог система МУП-а Републике Србије – Ресора Државне безбедности. Шеф потписао, иста лица су потписала, начелник Управе као и за претходно, и шеф Одсека за системско-правне послове.

Извештај исте агенције, истог датума, за Безаревић Бранислава. Безаревић Бранислав са познатим личним подацима, завршио Средњу школу унутрашњих послова у Сремској Каменици 1993. године. Радни однос у МУП-у Републике Србије – СУП Београд, засновао је 10. 6. 1993. године у МУП-у Републике Србије – Ресор Јавне безбедности и прелази 24. 2. 1998. године. Из МУП-а Републике Србије – Ресор Јавне безбедности распоређен је у Ресор Државне безбедности са 1. 7. 2001. године на радно место оперативног радника Унутрашње обезбеђење у ВИ управи, И одељење безбедносна заштита председника Републике Србије. Споразумом о преузимању радника преузет је из МУП-а Републике Србије – Ресора Државне безбедности, у БИУ 1. 12. 2002. године и распоређен на радно место оперативног радника дежурне службе у ВИ управи, В одељење за ДОЦ и обезбеђење објеката БИА Одсек за ДОЦ. Споразум о преузимању радника преузет је из Безбедносно-информативне агенције Републике Србије у Министарство унутрашњих послова Републике Србије. Споразумом између ове две организације, од 9. 2. 2003. године, потписала су иста лица. Прилог уз овај извештај је Решење МУП-а Републике Србије – Ресор Државне безбедности од 10. 7. 2001. године којим се Безаревић Бранислав, радник Министарства унутрашњих послова Републике Србије – Ресор Јавне безбедности, распоређује 1. 7. 2001. године на радно место из члана 17 редни број 9 Правилника о систематизацији радних места Ресора Државне безбедности, дати су документациони бројеви. Радник се поставља у чин млађег водника И класе. На овом радном месту радник има статус овлашћеног службеног лица и стаж осигурања му се рачуна у увећаном трајању.

Иде образложење, види се да је примио ово решење, и потпис Безаревић Бранислава, а потписао помоћник министра, начелник Ресора Горан Петровић, затим пратеће уз овај извештај је споменути Споразум о преузимању од 16. 11. 2002. године, сачињен у Безбедносно-информативној агенцији, кабинет директора, где се види да је Споразум којим се Бранислав Безаревић радник Министарства унутрашњих послова Републике Србије – Ресор Државне безбедности преузима на рад на неодређено време у Безбедносно-информативну агенцију Републике Србије, почев од 1. 12. 2002. године. И сад је овде још 5 чланова овог споразума, а потписали су министар унутрашњих послова Републике Србије Душан Михајловић, директор БИА

проф. др Андреја Савић и сагласан радник Безаревић Бранислав. Затим поменуто решење у извештају од 8. 11. 2002. године, такође издато од БИА којим се Бранислав Безаревић припадник Безбедносно-информативне агенције распоређује на радно место из члана 70, редни број 31 Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места БИА од 1. 12. 2002. године. На свим овим овим решењима је преправљен датум 1. 11. у 1. 12. 2002. године. Припаднику се утврђује звање референта и такође потписано од директора проф. др Андреје Савића, примљено од стране оптуженог Бранислава Безаревића и Споразум о преузимању од 10. фебруара 2003. године из кога се види да, по члану 1, Безаревић Бранислав, припадник Безбедносно-информативне агенције, преузима се на рад на неодређено време у Министарство унутрашњих послова Републике Србије од 10. 2. 2003. године, иде пратећих 5 чланова овог споразума, потписао директор Безбедносно-информативне агенције Миша Милићевић, министар унутрашњих послова Републике Србије Душан Михајловић и сагласан радник Бранислав Безаревић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли има неко нешто да примети у односу на овај изведени доказ? Констатујем да се нико не јавља за реч да стави примедбе на изведени доказ. Е, овако, сад ћу вас упознати у вези с предлозима које сте изнели у току досадашњег поступка, о којима је веће већало и донело одлуку.

Након већања и гласања веће је донело решење по предлозима пуномоћника оштећених и одбране, најпре решење "Одбија се предлог да се у својству сведока саслуша Небојша Човић на околности око састављања потернице и његових знања у вези с кривичним делом,". По налажењу већа на ове околности у вези с његовим знањима у вези с кривичним делом може бити предмет испитивања у неком кривичном поступку или истражном, а у односу на стављање потернице веће стоји на становишту да је до сада та околност испитана имајући у виду саслушање сведока Душана Михајловића, тадашњег министра унутрашњих послова који је у свом исказу од 15. марта 2005. године објаснио када, како и ко је учествовао у састављању потернице. Видети страну 83 и 84 транскрипта.

"Одбија се предлог браниоца другооптуженог Звездана Јовановића да се у својству сведока саслуша Чедомир Јовановић, а у вези с тврдњом коју је изнео сведок сарадник Дејан Миленковић". По схватању овог већа, Чедомир Јовановић је саслушан у вези с кривично-правним догађајем који је предмет ове оптужбе. Значи, ми се бавимо оним што је предмет оптужења и утврђивања истине и чињеница које су важне за овај кривични поступак, а овај предмет може бити расправљан у неком другом поступку.

"Одбија се предлог браниоца оптуженог Звездана Јовановића да се у својству сведока саслуша Расим Љајић због изнетог мишљења у новинама 'Проклети договор са Легијом". По схватању већа ово изнето мишљење у новинама не може бити предмет сведочења у овом поступку с обзиром да утврђујемо само спорне чињенице у вези с кривичним делом које су предмет оптужбе за које се суди у овом поступку, а не разна мишљења изнета у писаним текстовима, чланцима и новинским извештавањима. Ово су предлози које смо већ извели и усвојили.

Одбија се предлог браниоца Владимира Милосављевића, адвоката Александра Поповића, за поновним саслушањем сведока Ивана Поповића. Сматрамо да је исказ овог сведока био исцрпан и да је у односу на кривично-правни догађај који је предмет овог кривичног поступка у том делу чињенично стање извиђено. Одбија се предлог да се у својству сведока саслушају Младен Васић, сниматељ, и Сенка Влатковић, новинари Б92, јер сматрамо да њихово сведочење у конкретном случају није битно за овај кривични поступак, а и околности на које се они предлажу пре би биле за саслушање лица из техничке службе Радио-телевизије Б92.

Одбија се предлог браниоца Владимира Милисављевића, адвоката Александра Поповића, да се затражи од Секретаријата Владе Републике Србије извештај и спецификација о аутомату за затварање врата који је био постављен на улазу број 5 у згради Владе Републике Србије, произвођачу истог и провери године производње и особинама аутомата. Овај доказ сматрамо сувишним.

Одбија се предлог адвоката Александра Зарића о саслушању у својству сведока пуковника Аризановића, а имајући у виду да до сада саслушане сведоке који су били 12. 3. 2003. године у канцеларији број 55 у улици Адмирала Гепрата број 14, с обзиром да су људи из обезбеђења саслушани на ове околности, као и лица која су запослена у овој згради. Да објасним да је Аризановић предложен на околности кога је све затекао у канцеларији, а након доласка ми смо већ саслушали лица која су била прва и ушла у ову канцеларију број 55 у Адмирала Гепрата.

Одбија се предлог браниоца Александра Зарића о саслушању сведока Говедарице Радета и капетана Бранимира Пухала, а на околност како је дошло до тога да тадашња Војска Југославије достави информацију полицији о томе који је ауто ударио у ауто њиховог припадника Синише Глишића. Сведок Пухало је предложен да се изјасни и у колико је сати имао заказани састанак и где тачно у време када је убијен премијер Ђинђић и где је одатле отишао његов возач Глишић и у колико сати. Овај доказ се одбија као сувишан. Време извршеног атентата на премијера др Зорана Ђинђића до сада је довољно расветљено.

Одбија се предлог браниоца, адвоката Александра Зарића, да се од МУП-а Србије прибави извештај како се зове лице које је сведок Иван Поповић, радник Паркинг сервиса, препознао у МУП-у као лице које је неколико дана паркирало своја кола преко пута зграде у улици Адмирала Гепрата и да се достави записник о препознавању истог лица, као и извештај на које околности је ово лице привођено. Веће сматра да су ове радње предузимане у преткривичном поступку ради проналажења извршиоца, а сведок Иван Поповић је саслушан на те околности и ови предлози могу бити предмет преиспитивања у неком другом кривичном поступку.

Одбија се предлог браниоца, адвоката Александра Зарића, да се од МУП-а Србије прибави извештај које лице је користило аутомобил коме је сведок Иван Поповић наплатио паркинг испред зграде у улици Адмирала Гепрата број 14, о чему је говорио у свом исказу на главном претресу, поменувши да га је препознао у улици Пауновој. Ово такође може бити предмет провере и преиспитивања у неком другом кривичном поступку.

Одбија се предлог истог браниоца, Александра Зарића, да се саслушају чланови породице Сакић Владимир и Душанка из улице Кнеза Милоша број 16, стан 26, у вези са доласком радника МУП-а у њихов стан на дан убиства, као и на околност да ли се са њиховог крова види двориште паркинга Владе Републике. Овај доказ већ је сматран сувишним.

Одбија се предлог да се затражи извештај од Владе Републике Србије да ли је зграда у Немањиној број 9 подземним ходницима повезана са зградом Владе, Министарства иностраних послова и Генералштаба. Овај предлог је по мишљењу већа сувишан и не доноси никакве околности расветљавања конкретног кривично-правног догађаја.

Одбија се предлог за саслушање Мирка Трипковића, а на околности како је дошао на листу бранилаца по службеној дужности, као и на околност да ли је Душан Крсмановић имао повреде на телу које су видљиве и то приликом давања својих исказа с обзиром да је био присутан када је давао исказе и потписивао записнике. Здравствено стање Крсмановића испитивано је на други начин током овог поступка о чему постоји писана документација и урађена је од стране овог већа, прочитана, а бранилац није стављао примедбе

на састављање записника нити на утврђивање здравственог стања Душана Крсмановића.

Одбија се предлог истог браниоца за саслушање сниматеља Б92 и Телевизије “Пинк”, који су 12. марта били у Немањиној улици, а на околност када су дошли у Немањину улицу, када су поставили и укључили камере, шта су чули и снимили наведеног дана, шта је било са тим снимцима, ко их је преузео од сниматеља. Овај предлог изнет је због тога што су поједини чланови обезбеђења тврдили да су видели постављање камере у тренутку када су пошли на Дедиње по покојног премијера.

Одбија се предлог одбране да се затражи извештај да ли је Звездан Јовановић обучаван за руковање зољом, такође одбија се предлог одбране да се саслуша стручно лице из војске да ли је могуће да се пуца из зоље на начин како је описано у оптужници. То је предложио бранилац Крсто Бобот. Веће сматра да је овај догађај довољно расветљен и да је сведок сарадник Дејан Миленковић управо објаснио на који начин је планирано да се заустави колона возила у којој се налазио премијер, др Зоран Ђинђић.

Одбија се предлог оптуженог Жељка Тојаге за поновно саслушање сведока који су већ саслушани. Веће сматра да нема разлога да се поново саслушавају сведоци који су саслушани и чији су искази прочитани, јер по мишљењу већа ови искази сведока су детаљни и исцрпни и нема разлога, собзиром да Тојага Жељко није предложио на које би то нове околности ови сведоци били саслушани.

Одбија се предлог тражења извештаја са списком свих припадника ЈСО-а који су били у фебруару на Копаонику. То је такође предложио оптужени Жељко Тојага, а веће стоји на становишту да нема разлога да се прибави списак свих припадника ЈСО-а који су били у фебруару на Копаонику, с обзиром да је Жељко Тојага, износећи своју одбрану и предлажући сведоке које је веће саслушало, изнео о ком се то броју лица ради која су могла да потврде његов алиби да се тада налазио на Копаонику.

Одбија се предлог оптуженог Жељка Тојаге да се од Управе криминалистичке полиције тражи извештај да ли је оптужени Тојага Жељко, као осумњичени, тестиран полиграфски у преткривичном поступку. Веће сматра да је то могуће и учињено као једна радња у преткривичном поступку, а да нема разлога и да тај доказ није потребан у овом кривичном поступку.

Одбија се предлог одбране за саслушање у својству сведока Горана Радосављевића “Гурија” на околност да је био у фебруару на Копаонику и да се тада сусрео са Тојага Жељком, имајући у виду бројност сведока које је предложио оптужени Тојага Жељко и који су пред овим већем саслушани у погледу чињенице његовог боравка на Копаонику.

Одбија се предлог оптуженог Тојага Жељка да би се утврдиле околности око потписивања споразумног раскида радног односа, а све имајући у виду 21. 4. 2003. године, имајући у виду стање које је констатовано на транскрипту од 26. 12. 2006. године.

Одбија се предлог оптуженог Тојага Жељка за саслушање у својству сведока инспектора Топић Славише, а на околности шта му је захтевао Тојага Жељко и шта му је предлагао у вези са суочењем у просторијама Централног затвора у Београду, јер веће сматра да је недопустиво испитивати радника МУП-а на околности шта му је овај оптужени или осумњичени говорио приликом сусрета.

Одбија се предлог оптуженог Улемек Милорада за саслушање у својству сведока судије Марка Кљајевића, а на околности којој врсти политичких притисака је био изложен и да ли је од њега неко захтевао нешто у вези с овим конкретним предметом. Мислимо да на околности изношене по средствима јавног информисања не можемо саслушавати судију Марка Кљајевића, имајући у виду да би се онда упустили у саслушање бројних

сведока на непроверене околности и неауторизовани текст нечијег интервјуа који је дао у новинама.

Одбија се предлог оптуженог Улемек Милорада за саслушање лица која су одлазила у Кулу након атентата 12. марта 2003. године са налогом да се приведе Звездан Јовановић. Сматрамо да то може бити предмет решавања у неком другом поступку. Одбија се предлог одбране за суочење сведока сарадника Дејана Миленковића са сведоком Чедомиром Јовановићем, а на околности у вези с оружјем и у вези с убиством браће Шљукића. То може бити предмет неког другог кривичног поступка.

То је оно о чему је веће до сада одлучило, имамо још неколико предлога одбране о којима ћемо накнадно одлучивати и уколико вас интересује одлука о транскриптима које је предложио пуномоћник оштећених, а сагласио се заменик специјалног тужиоца, веће још увек није одлучило јер нисмо имали ни конкретно изјашњење браниоца по овом предлогу за преслушавање транскрипта наводно прислушкиваних разговора. Морам бити прецизна између тада оптуженог Дејана Миленковића и његовог браниоца адвоката Биљане Кајганић. Молим изјашњење одбране на те околности с обзиром на изнети предлог да би веће могло да одлучи. Изволите. Бранилац оптуженог Улемека, изволите.

Адвокат Слободан Миливојевић: Председниче, колико се сећам, ми смо се већ...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само сте се ви изјаснили једном реченицом, а није дато неко образложење. Ајте, нека неко каже, ја сам то тражила и нисам могла да нађем у списима. Изволите.

Адвокат Желимир Чабрило: Пошто је колега Бобот одсутан, ја ћу покушати да поновим његово образложење које ми се чини потпуно законито и основано. Наиме, колега Бобот је тада изнео да су разговори које је имао Миленковић са својим тадашњим браниоцем обављани у време док је он имао статус окривљеног и да је он тада као окривљени разговарао са својим браниоцем. Наравно да окривљени са браниоцем може планирати своју одбрану како год он жели и како намерава да је да и да је заштита поверљивости разговора између браниоца и клијента законска и уставна категорија. Према томе, изношење у јавност било каквих детаља о томе шта је бранилац разговарао са својим клијентом била би повреда и Закона и Устава и он је стога изнео као принципијелан став да такве детаље не би требало износити у јавност. Мени се чини да је то потпуно законито и ево ја у његово име понављам у најкраћем то образложење. Извињавам се, ово је јединствен став свих бранилаца присутних овде и колеге Бобота који је одсутан.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Да ли има још неко нешто поводом тога да каже? За реч се јавио бранилац оптуженог Улемека. Изволите.

Адвокат Слободан Миливојевић: Уз све ово, наравно, што ја апсолутно уважавам и акцептирам, што је изнео колега Чабрило и ја жалим само да додам још једну околност о којој ово веће треба да размисли. Технолошки су наше службе оспособљене и опремом и кадровски да могу да монтирају гласове компјутерски. Водите рачуна о томе да нам нису случајно подметнули нешто од тога уз све ово што сам већ рекао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Веће ће прво водити рачуна о законитости и наредбама које су дате, па онда о свему осталом.

Председник већа доноси решење: прекида се главни претрес ради одмора и одређује се пауза у трајању од 30 минута. Уколико буде нових предлога након паузе, молим вас да их изнесете.

(пауза)

Председник већа, судија Ната Месаровић: Наставак главног претреса.

Главни претрес настављамо. Чули сте одлуке већа о ономе о чему смо ми до сада већали по предлозима одбране. Да ли заменик специјалног тужиоца има нових предлога за допуну доказног поступка?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Ја данас немам предлоге нове, али бих се изјаснио о ранијим предлозима Специјалног тужилаштва. Тужилаштво је, 12. 4. 2004. године, поднело један низ доказа, односно предлога. Од тих доказа ја остајем само код следећих: 1. То је доказивање увидом у укупну документацију која се тиче проналажења и даљих поступања са хероином пронађеним у трезору "Комерцијалне банке" у Београду. Овај доказ, овај предлог стављам из разлога провере општег кредибилитета одбране оптуженог Улемека, и још један доказ, а то је увид у документацију о листи задужења у Јединици за специјалне операције, а које се односи на пушку "хеклер и кох" Г-3, исто образложење. Провера општег кредибилитета одбране оптуженог. Од свих других доказа о којима нисте разматрали, а поднело их је тужилаштво, ја одустајем, односно повлачим их.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, хвала. Да ли одбрана може да се изјасни на овај предлог заменика специјалног тужиоца?

Адвокат Слободан Миливојевић: Председниче, у односу на овај први предлог везано за дрогу и кретање и изјаву мог брањеника Улемека. Мој брањеник је на почетку свог излагања, у оквиру своје одбране, објаснио начин на који је ово учињено и идентификовао лица и понудио доказе да је то учињено. Било би и очекивали смо да ће макар Јавно тужилаштво да покрене посебан поступак у коме ће утврдити да ли је истинита одбрана мог брањеника или није и, наравно, да утврди све оне доказе који су били неопходни, а које смо ми понудили, да би се утврдило да је истина оно што мој брањеник говори. Ми сад овде кроз нека друга мала врата покушавамо да доказујемо кредибилитет истинитости мог брањеника и због тога се ја као бранилац, наравно, противим том предлогу јер ми кроз било какав извештај, кроз било шта од "Комерцијалне банке" или било које друге организације као што је БИА, МУП Србије и тако даље, не можемо добити квалитетне податке, чак не можемо добити квалитетне податке ни о томе да ли је оно што је горело у Обреновцу дрога или нешто друго.

Дакле, требало би посебан поступак да се води и очекивали смо то од Јавног тужилаштва и од МУП-а, али нисмо, наравно, добили до сада. Што се тиче пушке, ја то остављам суду на оцену, ми смо се и раније већ изјашњавали око тог предлога па у сваком случају ви ћете одлучити о томе. Било би ми врло интересантно да стигне било какав извештај, јер онда значи да кад одбрана предлаже било какво прибављање писаних извештаја од стране МУП-а, БИА, Жандармерије и тако даље, документација Јединице за специјалне операције је изгубљена и нема је, а кад и ако тужилац или суд затражи, ње има. Наравно дакле, остављам тај предлог суду на оцену. Ја ћу у овом тренутку само поновити предлог за суочење сведока Миленковић Дејана "Багзија" и Чедомира Јовановића на околности утврђивања, како малопре рече заменик јавног тужиоца, кредибилитета и истинитости изјаве сведока Миленковића. Сведок Миленковић Дејан, сведок сарадник је много тога рекао и многе оптужио износећи неке детаље и неке послове да не понављам и не желим да понављам, наравно били сте ту присутни и знате. Мислим да је дужност наша да утврдимо колико је тај сведок заиста валидан, какав је његов кредибилитет и важније је, по мени, да се утврди у којој мери је сведок сарадник говорио истину него у којој мери је окривљени који има право да се брани на начин на који он то сам изабере. Мислим да би онај први део, да га једноставно кратко само поновим, да би то требало да буде предмет неког преткривичног поступка, МУП-а или Јавног тужилаштва, а у односу на сведока сарадника Миленковић Дејана заиста се показује као

нешто што је крајње очигледно, јер он перманентно прозива и говори о појединачним детаљима свега онога што је рађено заједно са господином Чедомиром Јовановићем, па би на тај начин у њиховом суочењу могли да утврдимо да ли је сведок Миленковић говорио истину или не. То је за сада предлог одбране.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Нисам разумела само предлог заменика специјалног тужиоца у погледу увида у картон појединачног задужења, мислите ли само на поједине оптужене и припаднике ЈСО-а или мислите на све који се налазе на оптужници?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Мислим на појединачне картоне, пре свега евиденцију о пушкама Г-3.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Да ли се још неко од одбране јавља за реч поводом предлога заменика специјалног тужиоца? Бранилац оптуженог Пејаковић Саше.

Адвокат Горан Петронијевић: Ја сам разумео да ћете нам дати прилику да дамо и предлоге а могу истовремено.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Шта?

Адвокат Горан Петронијевић: Да ли сам разумео добро да сте нам дали прилику да ставимо и нове предлоге или могу истовремено да се изјасним и да ставим предлог?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да се изјасните о тим предлозима, ако имате предлог, можете и истовремено.

Адвокат Горан Петронијевић: Е, хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па ћемо затражити изјашњење специјалног тужиоца. Изволите.

Адвокат Горан Петронијевић: Ја остављам суду на оцену предлоге које је уважени заменик тужиоца дао, а што се тиче наше стране и нашег дела одбране, без обзира на наше честе измене, ми имамо координацију тако да ћу изнети и у име свог дела одбране колеге Бобота. Ми смо, судија, предложили сад, како је то ушло у транскрипт, немојте ми замерити, ви сте данас одбили наш предлог да се саслуша војни стручњак. Ми смо у суштини тражили вештачење, вештачење на околности карактеристика те врсте оружја, те фамозне зоље. Ви сте овде били сведок када смо саслушавали, били сте члан већа када смо саслушавали вештака балистичара Куњадића. Он није знао да одговори на та питања, ми смо хтели да искористимо његово присуство и да том приликом прибавимо одређена сазнања, односно његова стручна знања употпунимо са оним што би ми хтели у овој ситуацији да знамо, а што мислим да би користило и већу, председниче. Исто смо то покушали и са стручњаком из Висбадена, нико од њих то није знао. У том смеру је наш предлог и био стављен да се пронађе, а сигурно има људи који су стручни и који могу, ако нису на списку вештака, процедуром којом то Закон предвиђа да се за овај случај произведу у вештаке и да дођу овде да одговоре на један низ питања која би ми имали да поставимо, а што би захтевало не више од сат времена, не више од сат времена, значи то је оно што могу одмах да вам кажем. Сматрамо да би то било јако значајно, имајући у виду да се у чињеничном стању и исказима, посебно сте апострофирали исказ сведока сарадника Миленковића, говори о одређеном чињеничном стању на који начин се употребљава то оружје од планираног, како је планирана употреба тог оружја, ко и одакле је требало да се пуца, на који начин, како се нишанило и тако даље и тако даље. Раздаљине, дистанце, постављеност, положај и тако даље и тако даље. Немојте ми замерити да сте другачије образложење дали о овоме, да сте рекли да је то сувишно или било шта, могао бих да прихватим, али да Дејан Миленковић Багзи буде вештак за ту област, то не могу. За зупчанике и бројеве на мотору ја бих прихватио, али стварно немојте...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нисте га предложили као вештака, предложили сте сведоке.

Адвокат Горан Петронијевић: Ми смо предложили вештачење, судија.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не, не, не, колеге, имате транскрипте.

Адвокат Горан Петронијевић: Судија, онда се извињавам. Ево, ја сад дајем, због тога сам и хтео да рашчистимо ту ситуацију. Ако је у транскрипт ушло саслушање неког војног вештака, односно војног, пардон, стручњака у својству сведока, ја предлагем да се изврши вештачење, односно да се овде доведе вештак који би одговорио на одређена питања која би ми поставили.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Адвокат Горан Петронијевић: Ми можемо и друго учинити, а то је да писано поднесемо одређен број питања на које би тај стручњак требало да се изјасни и уједно дошао овде, а да не би губили време, кажем сат времена је довољно да тај човек дође овде или жена није важно, овај, дакле, стручњак за ту врсту оружја да се о томе изјасни. Сматрамо да је то јако неопходно. Миленковић је стручњак у другим областима, то није спорно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, добро.

Адвокат Горан Петронијевић: Али у овоме, не верујем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: За реч се јавља бранилац оптуженог Звездана Јовановића адвокат Вукасовић. Изволите.

Адвокат Ненад Вукасовић: Хвала. Ја се у потпуности придружујем речи колеге Петронијевића с обзиром да је то на неки начин био, не можда, него сигурно био један јединствен предлог и ја сам тада говорио да евентуално преко Министарства одбране дођемо до Генералштаба и неког лица које је стручно из војне струке које би нам дало све ове карактеристике, о чему је говорио и колега Петронијевић. У реду, ако је ту било можда неког неразумевања или можда са наше стране бранилачке, у оном правном смислу, лоше постављено питање па да се схватило као сведока, онда се апсолутно придружујем питању вештачења, управо из једног разлога, зато што је оптужбом стављено да је Звездан Јовановић требало тог критичног дана, у тако једном комплексном и врло озбиљном делу, да барата оружјем зоља које је специфично по свим својим облицима. Илузорно је да ја сад говорим, човек који никад у свом животу није гађао из зоље, и мислим да би за веће било добро, хајде да кажем тако, добро у смислу даљих сазнања шта је све потребно да би човека послали на извршење једног задатка са тако једном зољом, а имајући у виду да Звездан који никад у животу са зољом није имао додира, у смислу рада у јединици у оквиру ЈСО, апсолутно мислим да је овај предлог колеге Петронијевића добар и ја се слажем са тим, и ја сам га прошли пут подржао, можда уз ову једну малу исправку, да ли као сведока или у смислу неког вештака, да нам објасни тачно све карактеристике оружја и колико је потребно некоме да има иза себе обуке да би могао бити послат на такав један задатак. Хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: У односу на предлог заменика специјалног тужиоца?

Адвокат Ненад Вукасовић: Да, остајем, али ја мислим да сте то, извињавам се, ја сам мислио да је тај предлог прихваћен, ако не ја ћу га поновити, то је питање овог инструктора, инструктора падобранства за онај дан 11, за скакање јер ту је питање и књижице одређене у коју је уписан скок, тако да мислим да би требало, ја мислим да овај Јован Мандић, остајемо код тог предлога, јер видели смо пилоти, копилоти да ли знају или не знају, да ли су могли да препознају или не, питање лица која су била превожена хеликоптером, али ово је човек који је био непосредно са Звезданом Јовановићем уз тај скок, тако да мислим да би њега требало питати, остајем код тог предлога, мада сам ја лично мислио да је прихваћен, али у реду. Хвала.

**а) Адвокат оштећених Срђа Поповић
негира умешаност Српске радикалне странке
и проф. др Војислава Шешеља**

У току исказа оптуженог Ненада Шаре, 23. фебруара 2007. године, адвокат Срђа Поповић је негирао оптужбе на рачун Српске радикалне странке изнесене у сведочењу Дејана Миленковића Багзија.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли пуномоћник оштећених има предлога за допуну доказног поступка?

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Ја сам суду поднео овај један поднесак 14. 2. али поред тих доказа само један има, који није обухваћен, а који је вама непознат за сада. Предложио бих да се од Хидрометеоролошке службе Србије затражи извештај о висини снежног покривача у ноћи између 13. и 14. марта 2003. године у циљу провере исказа првооптуженог да се сакривао у снегу, да му се син грудвао, јер по мојим сазнањима, тако није било. Сви остали докази..

Председник већа, судија Ната Месаровић: Мислим да је тај извештај прибављен од стране претходног председника већа, чини ми се да је и тада прочитан кад смо читали одбрану Улемека, ако не буде, ја ћу проверити то кроз танскрипт, па ћемо видети.

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Хтео бих претходно само да направим једну напомену, у ствари сви доказни предлози који су данас изнети су у вези, сви се односе на проверу одбране првоокривљеног о његовим односима са премијером Ђинђићем и његовом владом. Предлажем да се изведе доказ читањем извештаја Комисије владе Србије, од 3. 8. 2003. године, ДТ 72 број 000022003/86, посебно страна 24 на околност да је према налазу ове комисије првоокривљени као коловођа, заједно са другим лицима, у новембру 2001. године организовао побуну управљену на угрожавање уставног поретка и безбедности. Под два, да се изведе доказ читањем изјаве генералног инспектора МУП-а РС Владимира Божовића, из чланка под насловом “Божовић, само сам цитирао закон”, објављеног у листу “Данас” од 30. 5. 2005. године и да се изведе доказ читањем изјаве Владимира Божовића из чланка “Лупус ин фабула” из листа “Време” од 2. јуна 2005. године. И сада једино у светлости образложења председника већа, када је одбијао да се прочита изјава сведока Марка Кљајевића кога је предлагала одбрана, предлажем да се бивши помоћник министра Владимир Божовић лично саслуша. Ја сам мислио да је доста, али пошто ове изјаве нису ауторизоване ја сад предлажем да се он саслуша лично..

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете ли мало гласније само?

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Ове доказе сам предложио на околност да је генерални инспектор МУП-а Божовић, 18. маја 2005. године, поништио одобрење за набавку оружја коју је Агенцији “Лупос” издао ОУП Савски венац као противзаконито, са образложењем да су у овој агенцији запослена лица која су као некадашњи припадници ЈСО учествовали у оружаном побуну новембра 2001. године и самим тим немају права на набавку и држање оружја, и да до прогона за то дело није дошло у то доба јер је тада, по његовој оцени, власт била слаба а да се данас не води истрага све док тужилац то не нареди. Укратко бих само образложио о чему се овде ради.

Првоокривљени у својој одбрани негира да је 2001. године учествовао у акцији ЈСО којом је угрожен уставни поредак и безбедност земље. Предложени докази, нарочито посматрани у склопу свих других већ изведених доказа, оповргавају овакву одбрану. Наиме, првоокривљени у потпуности признаје чињенице које би конституисале објективни елемент оружане побуне. Да је узео учешће у акцији Јединице, да је Јединица отказала

послушност својим старешинама, да је самовољно повукла све припаднике у касарну у Кули, да је искључила све телефонске везе касарне са старешинама, да је повукла своје припаднике из обезбеђења заштићених личности, да је повукла своје припаднике из обезбеђења Аеродрома Београд, да је потпуним наоружањем и уз употребу борбених возила својевољно запосела део аутопута код Сава центра, да је испоставила захтев влади и Народној скупштини да донесу Закон о сарадњи са Хашким трибуналом, да је испоставила захтев влади да смени члана владе, министра унутрашњих послова Душана Михајловића, као и да смени њихове непосредне старешине.

Међутим, одбрана првоокривљеног негира да је описана акција у којој је првоокривљени учествовао била управљена на угрожавање уставног уређења и безбедности земље. Овакво становиште одбране првоокривљеног заснива се на иначе неспорној чињеници да против учесника побуне није никада покренут поступак за ово тешко кривично дело. Данас предложени докази, ми би желели да покажемо да прогон за ово дело није изостао зато што би наводно недостајали законски услови за прогон, по мојој процени тај прогон је изостао управо зато што је побуна успела. Из данас предложеног извештаја Комисије Владе РС види се да је акција ЈСО из новембра 2001. године од стране, дакле, једне владине комисије оцењена била као оружана побуна. На главном претресу ово су потврдили и бројни сведоци, и то квалификовани сведоци, као што су тадашњи министар унутрашњих послова Душан Михајловић, начелник, тадашњи начелник ДБ као и сведоци Родољуб Милојевић, Зоран Јањушевић, Владимир Поповић, Чедомир Јовановић, Зоран Мијатовић, Зоран Вукојевић и донекле окривљени Саша Пејаковић. Ви ћете приметити да оптужница говори о овој оружаном побуну и то као о оружаном побуну, јер на страни 32 наводи следеће, да су у тој пирамиди криминалне организације на челу стајали окривљени Луковић Легија и Душан Спасојевић, да је цела та организација била конципирана тако да своју активност усмери у правцу освајања власти, да је у реализацију тог плана, то све цитирам из оптужнице, укључена ЈСО као оружана формација која је послушна у односу на Луковића и Легију, да је први тест амбиција била побуна ЈСО која је имала политичку позадину, а да су домети побуне охрабрили Спасојевића и Легију да основну идеју освајања власти форсирају, али сада на други начин и другим средствима.

Е сад, иако је специјални тужилац у оптужници сам тачно квалификовао ове поступке као оружану побуну, из неких разлога, мени изгледа нејасних, он то дело окривљенима не ставља на терет. И ми смо мислили да је можда томе узрок да у тренутку подношења оптужнице није било довољно доказа за такво оптужење, али пошто је доказима изведеним на главном претресу постало апсолутно несумњиво да се ту радило о оружаном побуну и нападу на уставно уређење, ми смо још 13. јула 2005. године поднели специјалном тужиоцу један захтев, односно предлог за проширивање оптужнице и на дело оружане побуне, и од специјалног тужиоца том приликом добили уверавања да неће проширити оптужницу, али да и он сматра да се ради о тешком кривичном делу, да у спису већ постоје докази за то дело и да ће се предмет оформити оног тренутка кад се заврше завршне речи у овом случају. Разлог за то нам је дат био да се процес завршава, то је било јула 2005. године и да би њиме требало да буду обухваћена и друга лица. Сад се поставља питање, наравно, од каквог је значаја ово што вам причам и од каквог је значаја цело ово питање оружане побуне. Ми смо видели да је одбрана овде скакала на свако помињање оружане побуне, захтевала да се то зове протест, штрајк или не знам већ како, али ми сматрамо да...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим режију да слику пусти на екран председника већа.

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: А ми сматрамо да је то важно јер то дело оружане побуне, као и дело за које се овде суди првоокривљенима, имају исти заштитни објект, да је инкриминисани субјективни однос учиниоца који се захтева код оба дела идентичан и по нама можда би чак, то сад није предмет у који би требало да улазимо, овде могло да се ради о једном продуженом кривичном делу и да та два догађаја имају да буду посматрани као јединствен животни догађај, јединствен политички догађај. Са кривично-правног становишта, код побуне и атентата ради се о истоврсним кривичним делима извршеним у овом случају од истог учиниоца у оквиру јединственог умишљаја и све то задовољава оптужење за једно продужено кривично дело како је оно дефинисано у члану 61, став 1 КЗ. У сваком случају, сматрамо да се ради о важним чињеницама у смислу у коме члан 326 ЗКП говори о важним чињеницама, јер како год назвали оно што се дешавало новембра 2001. године, штрајк, акција, протест, првоокривљени и његови саучесници противуставним путем стекли су тада контролу над Службом безбедности чији су припадници, онда, како каже оптужница, охрабрени успехом завршили започети посао 12. 3. 2003. године, убили премијера.

Предлажем даље да се изведе доказ саслушањем сведока Аце Томића из Београда, улица Кумановска број 14, Радета Булатовића директора БИА из Београда, Змај Јовина 39, и Борислава Микелића из Београда, Молерова број 5, и да се прочитају следећа писмена: интервју Аце Томића листу "Вечерње новости" од 3. 6. 2004. године и допис Управе војне службе безбедности, строго поверљиво број 1-31 од 22. 6. 2003. године, упућен УБПОК-у. У односу на овај последњи доказ ја сам свестан да ту, с обзиром на ознаку тајности, може постојати препрека да се изводи овај доказ уколико се претходно не затражи од надлежних органа да скину ознаку поверљивости. Са друге стране, ја сам га видео у једно пет медија предмет "ин екстензо", сматрам да је он изгубио својство тајности, дошао у јавни домен и ја лично бих га тако третирао ако суд сматра да на то немам права, молим да ме опомене и ја ћу се онда томе повинovati, можемо да искључимо јавност. Те предлоге, дакле саслушање Томића, Булатовића и Микелића и ова два интервјуа и дописе управе Војне службе безбедности да је на околности провере одбране првоокривљеног у погледу чињенице да ли се он сам или са покојним Душаном Спасојевићем сретао током оружане побуне, са тадашњим начелником Управе војне службе безбедности генералом Ацом Томићем и тадашњим саветником за безбедност председника ДСС Војислава Коштунице Радетом Булатовићем, и ако јесте, како је до сусрета дошло, о чему се том приликом разговарало, посебно да ли се првооптужени распитивао о могућности употребе Кобри у заустављању побуне и разоружавању побуњених јединица за специјалне операције. Предлажем такође да се изведе доказ читањем изјаве предложеног сведока Аце Томића из чланка "Хтели да ме ликвидирају" из листа "Вечерње новости", од 2. 6. 2005. године, на околност да ли је генералу Аци Томићу било познато да се покојни Спасојевић професионално бавио трговином дрогама и да ли му је покојни Спасојевић том приликом поклатио мобилни телефон са камером.

Образложење. На главном претресу 6. 9. 2004. године, на питање заступника Пауновића упућено првооптуженом да ли је на састанку код генерала Томића било говора о томе да ли ће се Кобре мешати у протест Црвених беретки оптужени Улемек одговара, "Не, није". На питање истог заступника да ли се током побуне састајао са Ацом Томићем, оптужени одговара, "Не", то је страна 72 записника од 6. 9. 2004. године. На том састанку, каже првооптужени, није причано ништа с обзиром да сам га први пут тад видео, генерала Томића, значи убичајене су биле приче. Аца Томић у интервјуу "Вечерњим новостима", од 3. јуна 2004. године, такође прикрива да

се састајао са првооптуженим током побуне и тврди да су састанци са Улемеком, Спасојевићем били у лето 2002, два пута у јулу и августу. Ни један ни други, ни првооптужени ни овај сведок, не говоре истину с обзиром да се према предложеном допису Управе за војну безбедност, који смо цитирали, наводи да је до сусрета под један дошло током побуне и каже дословно: “Новембра 2001. године, на дан кад су генерали Томић и Павковић службено отпутовали у Москву, а током побуне Црвених беретки, код генерала Томића су дошли Микелић и Легија. Легија је имао податке да ће доћи до сукоба између ЈСО-а и Кобри, а пошто је мислио да су Кобре потчињене Управи безбедности, тражио је Томићево мишљење у вези с овим. Томић му је дао гаранцију да се војска неће мешати.

Из предложеног извештаја јасно би се утврдило да је првооптужени с правом био забринут да би војска у складу са својим уставним дружностима, из чл. 133 важећег Устава СРЈ, могла и морала против ЈСО интервенисати и управо зато што је и сам првооптужени свестан да учествује у оружаном побуну којом се угрожава уставни поредак земље. Извођењем овог доказа не само да би се утврдило да је још новембра 2001. године на страни првооптуженог постојала јасна свест и воља за угрожавање уставног поретка, већ би се проверили и искази сведока ондашњег министра Душана Михајловића и ондашњег начелника Службе безбедности Горана Петровића који су овде говорили о улози Војске Југославије, односно делова војне безбедности у угрожавању уставног поретка новембра 2001. године од стране ЈСО-а. Ту мислим на следеће сведочење. Сведок Горан Петровић говори, то је било на претресу од 18. маја 2005. године, на страни 34, о постојању оперативних података који указују, цитирам: “Да је у целу ту причу умешана и Војска Југославије, односно њена служба безбедности”. Исти сведок, “према подацима до којих смо долазили, закључили смо да у свему томе Јединица има подршку Војске Југославије, односно појединаца или појединих делова службе”, страна 35. Сведок Михајловић каже: “Схватио сам да нам је неко иза леђа припремио побуну. Схватио сам да не можемо да рачунамо ни на подршку војске која је једина имала...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Извињавам се што вас прекидам, али можемо ли те предлоге без цитирања исказа сведока?

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Наравно, нема потребе. Предлажем да се саслуша као сведок генерал Мирослав Милошевић, бивши начелник Јавне безбедности. Успут бих хтео само да вас обавестим да сам одустао од саслушања генерала Радосављевића пошто се он налази у бекству. Дакле, генерала Мирослава Милошевића на околност предаје првооптуженог, а посебно куда је након лишења слободе одведен, по чијем наређењу, да ли је првоокривљени пре доласка у Централни затвор, без дозволе председника овог већа, обавио било какве разговоре са другим лицима, посебно са министром полиције Драганом Јочићем и директором БИА Радетом Булатовићем, под којим околностима и са којом сврхом. Предлажемо да се изведе писани доказ читањем транскрипта изјаве Горана Радосављевића дате у радио-емисији “Кажипрст” Б92, од 18. маја 2005. године, објављене на Б92 нет, на став суда да овакве изјаве не могу бити изведене као доказ и сад предлажемо да се прибави и видео запис Радио Б92 ове конкретне изјаве, као и следеће две. Транскрипте изјаве Горана Радосављевића дате за ТВ емисију “Инсајдер” под називом Рукописи, четврти део емитоване 27. децембра 2004. на ТВ Б92, транскрипти објављени на Б92 нет и изјаве Горана Радосављевића у “Вечерњим новостима” од 19. маја 2005. године, на околности да је генералу Радосављевићу министар полиције Драган Јочић наредио да првооптуженог води у МУП Србије, да га тамо задржи док он не дође са Златибора, да је сведок тако и поступио, да је тамо првоокривљени прво седео у канцеларији Милошевића, сведока

Милошевића, и разговарао с њим док нису стигли министар Јочић и директор БИА Раде Булатовић. И посебно на околност да ли је њему окривљени, 2. маја 2004. године, када се предао, био лично познат, те да га је приликом сусрета и предаје позитивно идентификовао као лице са потернице. Ово предлажемо зато што се неколико пута говорило о томе да је ту вођен неки јако сложен поступак око идентификовања првооптуженог, па да зато није сместа био спроведен на начин који предвиђа ЗКП. Овде је он, видимо, генералу Радосављевићу лично познат, што је најпоузданији метод идентификације.

Предлажемо да се саслуша као сведок и министар Јочић, кога позвати преко Владе Србије или седишта његове странке на околност да ли је по његовом наређењу првоокривљени, након лишења слободе 1. маја, спроведен у МУП Србије у канцеларију начелника Милошевића, да ли је његова првобитна наредба гласила да се првоокривљени спроведе правосудним органима и ако јесте, зашто је ту привремену наредбу изменио и да ли је у канцеларији Мирослава Милошевића разговарао са првооптуженим, и ако јесте, да ли је још неко присуствовао том разговору, да ли је претходно наредио генералу Радосављевићу и начелнику Милошевићу да напусте просторију, шта је била сврха овог разговора, да ли је био свестан да је овакав разговор супротан одредби члана 150, став 4 ЗКП-а, зашто је прикривао овај сусрет од јавности и да ли је том приликом покушавао да утиче на првоокривљеног у погледу тога какав ће исказ дати на претресу. Предлажем да се изведе доказ читањем изјаве Драгана Јочића, објављене под називом “Изборна кампања или прикривени помагачи” у листу “Данас” 1. јуна 2004. године, на околност да министар полиције Драган Јочић нетачно обавештава јавност да је наводно, цитирам: “Прецизно испоштована законска процедура”, као да је прикривао значај разговора који су у ноћи између 2. и 3. маја 2004. водили са првооптуженим, речима: “Потпуно је безначајно где је био и с ким је причао”.

Враћам се поново на став суда да се овакве изјаве не могу изводити као доказ. Могао бих чак и да се сложим, сем ако се ради о случају високих државних службеника чије се изјаве обично врло пажљиво преносе, чак и кад нису ауторизоване и које имају читаве кабинете који прате како се њихови министри цитирају и који сместа реагују, понекада и кривичном пријавом. И мислим да се они не могу, без обзира да ли су њихове изјаве ауторизоване или не, да се тај критеријум за појављивање не може прихватити, а у сваком случају ми смо предложили саслушање овог сведока, па ће он моћи, ако је то све нетачно, и овде на самом претресу да демантује те цитате.

Предлажем, такође, да се изведе писани доказ читањем изјаве начелника ЈРБ Мирослава Милошевића “Од Јочића и Булатовића тражио безбедност” из листа “Данас” од 21, 22. маја 2005. године, изјаве министра Драгана Јочића објављене као вест под називом “Разговор са врло опасним човеком”, Б92 нет од 15. 2. 2005. године, изјаве министра Драгана Јочића објављене у чланку под насловом “За шест месеци полиција привела 100.000 људи” у листу “Данас” од 19. јуна 2005. године. И транскрипт и интервју са министром правде Зораном Стојковићем у радио емисији “Кажипрст” Радио Б92 од, 30. јуна 2005. године, обајвљене на Б92 нет, с тим што предлажем сада да се прибави тај аудио-запис. На околност да су сам министар полиције Драган Јочић и сви чланови Демократске странке Србије, као и начелник ЈРБ Мирослав Милошевић, министар правде Зоран Стојковић, безуспешно покушавали у јавности да објасне сврху сусрета и разговора првооптуженог са министром Јочићем и директором Булатовићем, тј. да је према Јочићу тако поступљено јер Централни затвор не прима током ноћи, то се наводи у тим чланцима, по Милошевићу, јер је та зграда МУП-а најбезбедније место. По Јочићу, то је учињено ради Улемековог бржег пребацивања у Централни

затвор јер се радило о човеку који није обичан човек, да је том приликом разговарано о његовој безбедности и безбедности његове породице и Зоран Стојковић, да је тако поступљено да би му се утврдио идентитет.

Предлажем такође да се изведе доказ читањем факсимила службене белешке министра Јочића од 01 број 287504, датиране 3. маја 2004. године, објављене у листу "Време" од 6. априла 2006. године, да се изведе доказ читањем тога оригинала, који би суд службеним путем прибавио од Министарства унутрашњих послова и уколико је то могуће, знам да је то било могуће код употребе механичких писаћих машина, да се изврши вештачење оригинала у циљу евентуалног утврђивања чињеница кад је ова белешка писана, на околност да је министар Јочић настојао да прикрије састанак са првоокривљеним у ноћи између 2. и 3. маја 2004. године, као и све околности тог састанка. Даље предлажем да се изведе доказ читањем транскрипта изјаве Владимира Божовића, помоћника министра, генералног инспектора МУП-а, дате у емисији Б92, од 7. априла 2006. године, на околност да је министар Јочић, са којим је боравио на Златибору 2. маја 2004. године, од генералног инспектора МУП-а прикривао да хеликоптер лети за Београд да би се састао са првоокривљеним, да је у самом врху МУП-а било одлучено да генерални инспектор о томе не буде обавештен, да је предложени сведок на првом наредном састанку колегијума министру то замерио, те је око тога предузео истрагу и да је по том тек три месеца касније добио службену белешку чије смо читање предложили.

Предлажем да се изведе доказ читањем транскрипта изјаве Драгана Шутановца, члана Одбора за безбедност Скупштине Србије, дате у емисији "Инсајдер" ТВ Б92 на околност да је на Одбору за безбедност знатно након датума службене белешке, постављено питање сврхе овога састанка, те да је министар Јочић том приликом објаснио да су они у интимном разговору провели пар сати и да чланови Одбора за безбедност нису добили никакву информацију да је било шта службено затражено. Предлажем да се изведе доказ читањем изјаве Војислава Коштунице, објављене под називом "Није било преговора са Легијом" на Б92 нет, од 4. маја 2004. године, и изјаве функционера ДСС, генералног секретара владе Дејана Михајлова из "Гласа јавности", од 11. 5. 2004. године, на околност да су и председник Коштуница и Дејан Михајлов након разговора Драгана Јочића и Радета Булатовића са првоокривљеним, а пре него што је првоокривљени саслушан, изашли у јавност са изјавама да ће се тим исказом открити пуна истина.

На крају, у овом делу предложио бих и читање изјаве министра полиције Драгана Јочића за лист "Балкан", од 21. септембра 2003. године, под насловом "Како би издржали сударе са Легијом" на околност да је Драган Јочић тада у својству саветника за безбедност председника Коштунице и министра полиције тзв. владе у сенци одговорио: "Немојте то да ме питате". Образложење: Желим посебно да образложим на основу чега предлажем да се сведок Јочић саслуша и на околност да је приликом сусрета са првоокривљеним, у ноћи између 2. и 3. маја 2004. године, настојао да утиче на његов будући исказ. То ћете сад чути из образложења, то је закључено. Ја ћу вам прочитати, ви можете да не усвојите моје образложење, али ја мислим да је то прилично очигледно. У предлојеним писаним доказима садржане су бројне индикације које оправдавају могућност да се то могло догодити и да се вероватно и догодило. На пример, наређење је да се првоокривљени води у канцеларију начелника РЈБ и тамо држи до доласка Јочића са Златибора, противно одредбама чланова 566, 569 ЗКП-а, према којима је првоокривљени морао бити одмах приведен месно надлежном органу унутрашњих послова, то јест у улици 29. новембра где је издата потерница, да му се тамо уручи решење о притвору, повуче потерница и оптужени одмах спроведе у ЦЗ.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас да закључке оставите за завршну реч.

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Не могу зато што морам да образложим своје предлоге.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па да, али ви образлажете предлог, а не ваш закључак.

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Па, то је моје образложење, то је моје образложење да покажем које чињенице упућују на такву евентуалну могућност и потребу да се тај сведок саслуша. Ја не знам, ако ми то не дозволите, ја сам ту немоћан, али ја мислим да знате, ми говоримо овде о убиству премијера четири године, четири године се бавимо убиством, можемо можда пола сата да се бавимо политичком позадином. Ово није обично убиство, ми се четири године бавимо убиством. Молим вас, ако можете да смирите ову страну тамо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Држите дисциплину и ниво суђења немојте спуштати, морамо саслушати предлоге, па ћете се изјаснити на те предлоге и веће ће на крају одлучити, изволите.

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Поменуо сам да је већ првооптужени генералу Радосављевићу, коме се предао, био лично познат и да никакав други поступак утврђивања идентитета није био потребан. Наређење које Јочић издаје Радосављевићу и Милошевићу, да напусте просторију да би насамо разговарали са првооптуженим. Чињеница да се разговор одвија незаконито, противно одредби члана 150. Чињеница да је након тога овај разговор прикриван од јавности, није било преговора, није било разговора, законска процедура је прецизно поштована. Даље, чињеница и да је након тога министар Јочић, уз помоћ других људи из његове странке, настојао да у јавности омаловажи значај овог разговора, није важно ко је разговарао. Чињеница да је министар Јочић нетачним и противречним тврдњама покушао да објасни своје разлоге. Коначно, поставља се питање зашто је министар Јочић уопште састављао службену белешку од 3. маја 2004. године када је сам, према листу "Данас" од 1. јуна 2004. године, изјавио да је потпуно безначајно с ким је био и са ким је причао. Зашто би се сачинила службена белешка о једној радњи која је потпуно безначајна, а даље када је од њега затражено да достави ТВ Б92 ту белешку, он то проглашава државном тајном, истовремено и безначајно и државна тајна.

Чињеница да је након овог тајног и незаконитог ноћног разговора са два висока функционера извршне власти из ДСС-а, првооптужени започео своју одбрану, дату усред председничке кампање, лажним самооптуживањем за 600 кг хероина, кривично дело кажњиво максимално затворском казном по члану 245, став 2, признање које је, иначе, потпуно немотивисано и које је за одбрану првооптуженог ирелевантно. Даље, чињеница да је будући исказ првоокривљеног који су и Дејан Михајлов и Војислав Коштуница, обојица правници, одмах по састанку Јочића са првооптуженим назвали сведочењем, а првоокривљеног сведоком и да је данима у тој кампањи исказ првооптужених најављиван као коначно откривање истине, морало би се закључити да је садржина тог будућег исказа министру Јочићу била одраније позната и да исказ неће бити одбрана него сведочење о нечијој туђој прилици.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја бих вас само замолила већ трећи пут да предложите доказе за које мислите да веће треба да усвоји. Доставили сте нам овај писани предлог и да нам не износите закључке све време.

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Ја сматрам да је моја дужност, ја ово не радим из задовољства...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ако предлагете то.

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Да своје предлоге и образложим, и ја то покушавам да учиним.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Можда моја образложења нису добра, али то ћете ви одлучити. Предлажем да се изведе доказ читањем изјаве Војислава Коштунице из вести под називом “Коштуница, немам никакав утицај на ЈСО” са Б92 нет, од 15. новембра 2001. године, на околност да је током побуне новембра 2001. године Војислав Коштуница дао јавно изјаву да побуњеници ни на који начин нису угрозили безбедност земље и упоредио оружану побуну са штрајком лекара. Предлажем да се изведе доказ читањем изјаве Војислава Коштунице из интервјуа под називом “Ко је Спасојевића пустио из затвора” из листа “Време”, од 5. јула 2003. године, на околност да је Војислав Коштуница у интервјуу датом у листу “Време” покушао да оправда сусрет првоокривљеног Душана Спасојевића са начелником Управе безбедности Ацом Томићем и Коштуничиним саветником за безбедност Радетом Булатовиће, тврдњама да је Раде Булатовић, не намерно, био учесник тог разговора, а да начелник Управе безбедности не може да бира с ким разговара. Предлажем да се изведе доказ читањем текста писма Војислава Коштунице објављеног под насловом “Коштуничино писмо” у листу “Данас”, од 7. јуна 2004. године, на околност да је генерал Аца Томић, 4. јуна 2003. године, у доба кад је био у истражном затвору Окружног суда у Београду, кад се против њега водила истрага за кривично дело удруживања и непријатељске делатности из члана 136, став 2 ОКЗ, примио писмо Војислава Коштунице у коме му се на слабо прикривен начин саветује да ћути и да издржи.

Да се изведе доказ читањем ауторског чланка Радета Булатовића објављеног у листу НИН, 28. марта 2002, под називом “Победа патриотизма”, на околност да је Раде Булатовић, као саветник за безбедност Војислава Коштунице, у часопису НИН промене у вођству службе безбедности остварене оружаном побуном поздравео као победу патриотизма. Предлажем да се изведе доказ читањем чланка “Млади ДС, ГСС, и СДУ прекинули промоцију књиге Зоран Ђинђић у мрежи мафије”, објављеном у листу “Данас”, 5. 6. јуна 2004. године, на околност покушаја да се докаже теза да је премијер Ђинђић наводно био у мрежама мафије. Написана је чак и књига са таквим насловом коју је рецензирао и промовисао истакнути члан ДСС, посланик, покојни академик Никола Милошевић. Предлажем да се прочита танскрипт видео записа изјаве Војислава Коштунице објављеном на сајту ТВ Б92 под називом “Први пут јавно” на околност оптужби Војислава Коштунице против покојног премијера за његове наводне занимљиве и необичне везе и учествовање у шверцу. Да се изведе доказ читањем изјаве председника ДСС Војислава Коштунице из чланка “Исхитрено и понижавајуће”, објављеног у листу “Глас” од 29 јуна 2001. године на околност да је, према председнику ДСС, извршењем међународне обавезе СРЈ, изручењем Слободана Милошевића, покојни премијер наводно задао ударац (...) праву и озбиљно угрозио уставни поредак.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли мислите да нам је то најзначајније за овај поступак?

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Да, мислим да ми овде говоримо о мотивацији за овакво дело, а то је политичка мотивација.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само тренутак, сад излаже пуномоћник оштећених, па ћете ви после, изволите.

Адвокат Горан Петронијевић: Уз сво уважавање колеге Срђе Поповића, начин на који уважени колега образлаже своје предлоге је изношење тврдњи и на неки начин извођење тих доказа, односно садржине тих доказа које предлаже. Сматрам да нам то одузима време, сматрам да то колега не ради

намерно, претпостављам бар, и стога предлажем да прочита предлоге са разлозима, али не и да садржину тих разлога нама износи, јер на тај начин се износе докази и врши анализа доказа који још нису изведени. Мислим да то није ова фаза поступка и сматрам да нисмо, на крају крајева, ни дужни ово да слушамо данас, хвала вам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Изволите.

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Предлажем да се прочита интервју Војислава Коштунице у листу "Време" број 648, од 5. јула 2003. године, на околност да је Војислав Коштуница за атентат на покојног премијера оптужио његову сопствену владу. У својим изјавама председник ДСС понавља оптужбе овде саслушаног сведока Михајлова да Живковић и сад зна добро ко је убио премијера и дословно каже: "Уколико су у убиство Ђинђића умешани људи из Црвених беретки, онда је за то одговорна влада будући да се ради о њеним чиновницима". Поготово да је по командној одговорности и сам Зоран Ђинђић одговоран за своју смрт. Предлажем да се прочита отворено писмо бившег команданта Црвених беретки, објављено у "Блицу" 28. јануара 2003. године на околност да је у свом обраћању јавности непуна два месеца пре атентата о влади покојног премијера и самом покојном премијеру Ђинђићу овако говорио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не морате читати, имамо то у вашем писаном поднеску и веће ће се упознати са садржином.

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Не морам то да читам, то је општепозната ствар. Предлажем да се прочита текст изјаве Драгана Јочића објављен у "Блицу" следећег дана под називом "Легијина анализа рада владе" на околност да је функционер ДСС Драган Јочић, министар правде у влади, министар владе у сенци ставове ДСС-а из овог писма првоокриљеног које је јавност схватила као претњу Зорану Ђинђићу и која га због тога и пита за његово мишљење, износи оцену да у писму Милорада Легије, Милорада Луковића Легије не види позив на бунт, да је писмо Легије озбиљно, да је то политичка анализа рада владе, да би такво писмо могао да напише било који грађанин Србије, да писмо критикује овај политички тренутак какав он јесте и да оно јесте претња.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас, колега, ја сам заиста упозоравала више пута, немојте износити оне тврдње које сте ви извели као закључак, предложили сте на те околности и навели сте, не морате садржину упознавати, ми ћемо се упознати са садржином доказа које предлагете да изводите уколико одлучимо да се изводе.

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Добро, ја и уважавам вашу стрпљивост, могу то да изоставим.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте сад цитирати садржину доказа ако треба да одлучимо да ли ћемо да га изведемо или не.

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Ја покушавам да наговестим шта нам он може дати код одговора.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па, добро.

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: И ви онда можете лакше да одлучите да ли ћете га извести или не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па, можете нам у једној реченици кратко описати на које околности, садржину немојте износити јер треба да одлучимо о садржини да ли нам је потребна или није потребна и има ли везе са овим кривично-правним догађајем.

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: И да се изведе доказ читањем чланка "Време је за окупљање" који доноси изјаву Војислава Коштунице на конференцији за штампу ДСС објављеног у "Вечерњим новостима", 17. марта 2003. године, на околност, сад ћу вам прочитати, на околност да је тада четири дана по убиству премијера, председник Коштуница тражио

формирање нове владе у коју би ушли представници ДСС-а, радикали и СПС. Предлажем да се прочита чланак “Јочић: Полиција мора поново да истражи убиство Ђинђића”, на околност да министар полиције тражи да се понови истрага да би се дошло до пуне истине. То се говори у тренутку када је оптужница већ стала на правну снагу. Да се прочита изјава начелника РЈБ Мирослава Милошевића, пренета листу “Данас” од 14. јуна 2004. године, да се суђење, ово коме ми присуствујемо, претвара у лакрдију, да има нових сазнања којих нема у оптужници и званично у списима. Да се прочита изјава функционера ДСС Градимира Налића из чланка “За Зорана метак, за Воју робија” на околност да је оптужница која је тог тренутка већ стала на правну снагу испробавана шест месеци пре атентата и да се ради о класичном случају припремања убиства сведока и криваца, и ко верује у званичну верзију далеко је од истине у убиство Зорана Ђинђића. Изјаве Михајлова да су током истраге о овом предмету два оптужена убијена, а неки материјални докази уништени, и да је важно чути сведочење првооптуженог да би се сазнала пуна истина. Изјаве председника ДСС Војислава Коштунице који понавља ову тврдњу Зорана Михајлова, али је он понавља, да се ради о сведоку и да ће он помоћи да откријемо овде пуну истину у томе шта се догодило. Предлажем да се прочита изјава Александра Тијанића, бившег саветника Војислава Коштунице објављена у транскрипту видео-записа у емисији “Утисак недеље” од 5. јуна 2005. године на околност да овај сведок тврди да зна ко је платио Јединици 50.000 евра да би убила “Кума” и “Шиптара”, и предлажем да га саслушамо да нам каже ко је то наводно платио. И предлажем зато да овог сведока саслушамо и овде у суду и да га позовемо преко РТС-а, Таковска 10. Е сада, образложење је врло једноставно. Одбрана првоокривљеног је заснована, у ствари, на одсуству мотива. Кроз целу своју одбрану првооптужени настоји да оспори постојање било каквог...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте анализирати сад одбрану оптуженог Улемека, изнесите, молим вас, предлог. Немојте анализирати одбрану првооптуженог, изнесите предлог.

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Ја образлажем шта треба да се провери доказима које предлажем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само реците шта треба предложити, а немојте нам образлагати.

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Ја ћу вам казати шта предлажемо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Анализу оставите за завршну реч.

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Да се провере његове изјаве да је он био врло близак сарадник покојног премијера, да га је премијер и после побуне позивао да га пита за његова мишљења и да га укључи у нека дешавања, да је тражио да му помогне, да ли саветодавно или својим присуством, и на изричито питање да ли је био у лошим односима са покојним премијером, од стране његове одбране, он каже баш супер је био. Ја опет сматрам да таква одбрана не може стајати и да би се то показало извођењем доказа које сам предложио. Не знам зашто су нервозни тако сви. Какав је то проблем, никакав проблем. Мислим да је мени мало тешко да свој задатак овде вршим, јер осећам једну велику нервозу. Можда нешто од овога што ја кажем нема смисла, није паметно, грешим. Ја сам се тако ретко јављао у овом поступку.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Јесте, али...

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Ја мислим да, шта сам се ја наслушао овде о стварима на које се могло реаговати.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па добро, сви смо слушали, није вам било ускраћено право да друго нешто радите осим да слушате, молим вас, али изнесите предлоге без анализе одбране и изведених доказа.

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Па добро, ето, само да вам кажем оволико. Ја сматрам да овим доказима, ево ја ћу то сад да прекинем, нећу да вас мучим са овим. Ја мислим да би се овим доказима које смо извели показало супротно ономе како се брани оптужени, да је он био врло близак најљућим политичким противницима, да ми је потпуно јасно зашто то он прикрива, да је он у неколико махова показао усклађено деловање са Демократском странком Србије и са председником Коштуницом који га предлаже као сведока на све ове околности које сам напред изнео, и да се оно очитује у извесној чак свести о заједничком деловању које је очигледно. Он наговештава, његов исказ дат у предизборној кампањи како се користи, пре тога се одржава тај састанак, затим се врше притисци на суд у корист оптуженог. Од великог броја високих функционера ДСС, и да је циљ овог, према оптужници, и овог убиства био напад на уставни поредак и освајање власти, па ми морамо да мислимо за кога је та власт требало да буде освајана. Па, сигурно да није ово што нам каже Багзи, за радикале који имају 22 посланика и председника у Хагу. И знате ово је, ово суђење се води за убиство покојног Зорана Ђинђића. Не, ово је напад на уставни поредак, ово је покушај освајања власти, ово је покушај државног удара. Ја мислим да је то био један пузајући удар...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да вам кажем нешто, ви овде иступате као пуномоћник оштећених, а оптужницу заступа јавна тужба. Њима сте поднели предлог за проширење оптужнице. Тај предлог стоји две године и нигде нисте у тим средствима јавног информисања њих прозвали као странку која није поступала, а није обухваћено оптужницом ово што ви сад тврдите.

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Јесте, прозвао сам их. Не морате то ви пратити, али јесам. И, како да кажем, осећам се, у ствари, морам да кажем, ускраћен целокупном атмосфером у овој судници да заступам интересе своје странке на начин на који мислим да би био неопходан. Тако да ћу ја прекинути сад, овог тренутак.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нисмо ми тражили да прекинете, него да образложите.

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Па видим на шта наилазим, да то, изгледа, не сме да се каже.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не, не, немојте колега да полемишемо око тога. Ја сам вам дала прилику да искористите и да кажете, али заиста немојте, ако нешто предлагете као доказ, онда га немојте на такав начин закључивањем извести. Поставља се сврха извођења доказа, а ви већ изнесите тврдњу.

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Зато што морам да поменем садржину доказа у неком облику, па морам. Па морам, не могу извести да се прочита тај и тај чланак, а ви не знате ни шта је у њему, па како ћете одлучити?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па, јесам ли добила писану документацију од вас?

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Па јесте, али одатле не видите шта пише и на шта се односи. Ето, ја ћу завршити нема потребе.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Изјашњење заменика специјалног тужиоца поводом ових предлога пуномоћника оштећеног, изволите.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Прво, проширење оптужнице, друго кривично дело неће бити. Под два, сматрам прихватљивим и основаним предлог пуномоћника да се као сведок саслуша пензионисани

генерал полиције Мирослав Милошевић. И под три, сви остали предлози, учињени у правцу да се нека лица саслушају као сведоци да се изврши увид у одређену документацију, сматрам да су ван материјалног чињеничног идентитета ове оптужнице.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, хвала.

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Опростите, могу ли само на тренутак?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Изволите.

Пуномоћник оштећених Срђа Поповић: Пошто по моме схватању, наравно поступак је усмени и све што предложимо је усмено, ја бих још само на крају казао да предлагем да се саслуша као сведок др Војислав Коштуница кога позвати преко Демократске странке, Париска 13 Београд, на све напред наведене околности, посебно на околност подршке оружане побуне.

Председник већа, судија Ната Месаровић: У односу на овај последњи предлог, изјашњење заменика специјалног тужиоца.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Исто.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сматрате непотребним?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да се противим.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Да чујемо сада одбрану у односу на изнете предлоге пуномоћника оштећених. За реч се јавио бранилац првооптуженог Слободан Миливојевић.

Адвокат Слободан Миливојевић: Уважено веће, пуномоћник је заиста злоупотребио процесна права и овлашћења, дужан сам да то кажем. Он је овлашћен исто као и одбрана да стави предлог, да сукоби можда одређене чињенице које указују на оправданост предлога, али од свега овога што је он данас нама саопштио, отприлике 70 одсто тог текста, и онога што је изговорио односи се на његово закључивање. Његова закључивања су обојена, очигледно крајње једносмерна, усмерена против личности мог браћеника Улемек Милорада па сам стекао утисак, не могу још увек да разграничим, да се овде ради о прераној завршној речи која је потребна или о завршној речи која је потребна јавном мњењу да би се стекли одређени негативни поени за мог браћеника, а позитивни поени за ону странку коју он заступа. Јер из ових његових предлога очигледно произлази да је главна анатема на неке личности и функционере ДСС. Ја заиста нисам члан ниједне партије, нити политичке опције, нити желим да браним било коју странку, али мислим да ово није место да се воде било какве политичке борбе међу странкама.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Изјасните се ви о предлозима пуномоћника оштећеног.

Адвокат Слободан Миливојевић: Знате, председниче, ја ћу се заиста трудити да будем кратак и садржајан, али сам био дужан пред собом да ово искажем, а и пред јавношћу јер заиста нам је доста подметања флоскула и свега осталог што се чини. С друге стране, сама садржина ових предлога више ми указује на кривичну пријаву, а ово је очигледно промашена адреса. На кривичну пријаву коју је требало доставити или тужилаштву или полицији против оних лица за која, иначе, пуномоћник тврди да су учинила одређене злоупотребе итд, да већ не понављам све оно што је он рекао. На крају, сматрам да је, што се тиче свих предлога, посебно мислим, не желим никакве коментаре, нити ставове да изнесем, када су у питању предлози да се прочитају чланци и транскрипти са разноразних разговора који су вођени на овој или оној телевизији, а зна се која је, ко ту предњачи и у ком правцу иде.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте сад да закључујете. Молим вас, само се изјасните конкретно у односу на предлог да ли мислите и шта мислите о тим конкретним предлозима, а не о коментарима. Молим вас, Ђорђевићу, добићете реч.

Адвокат Слободан Миливојевић: Ја желим истовремено, али ја неупоредиво краће време ћу вам одузети и, на крају крајева, дужан сам и да кажем везано за различите приступе свега овога што је учинио пуномоћник. Знам, разумем нестрпљење, али морам. Јер са своје стравне да кажем да ови предлози немају места у овом кривичном поступку, не односе се ни на чињенице из којих би се доказало учешће било кога од ових овде окривљених, нити на било које доказе који би помогли да се утврди начин, односно на који начин је убијен покојни премијер. Према томе, предлажем да се у потпуности одбију сви предлози.

Председник већа, судија Ната Месаровић: За реч се јавио бранилац оптуженог Звездана Јовановића, изволите.

Адвокат Ненад Вукасовић: Хвала, да се не би схватило, нема овде разлике у ставу одбране по питању предлога пуномоћника, ја ћу изнети свој став. Ја у принципу никада нисам против предлога, било тужиоца било предлога пуномоћника, уколико се иде у функцији, ка циљу утврђивања одређене истине. Ја ћу овај предлог који је изнео колега Срђа Поповић оставити нормално суду на оцену, да ја не дајем било какву квалификацију тога, али у том смислу бих замолио суд да се држимо истог једног аршина, односно неких принципа, неких које смо постигли овде. Ви сте, додуше, одбили предлог да се саслуша Расим Љајић на питање једне врло озбиљне ствари, то је "Проклети договор са Легијом", а тај договор се односи између Легије и Зорана Ђинђића. Према томе, не говоримо о неким службеницима типа Милошевић, типа овога, како се зове, овај неки генерални тамо инспектор Божовић, за кога се до јуче није знало и све се зна. Тако да у том смислу ја морам поновити предлог да Расим Љајић, он је једна личност неопходна да се саслуша, да видимо зашто је тај договор са Легијом, а то је објавила "Политика" 21. 4. 2003. године. Он је тада као министар за људска права говорио о проклетом договору. Дакле, понављам, мислим да је, овај, саслушање господина Љајића много озбиљнија ствар за откривање, односно улажење у проблематику некакве, да кажемо позадине свега шта се дешавало када је у питању Зоран Ђинђић, шта је то све било од једнога Владимира Божовића или тамо некога, овај, како се зове, Милошевића. Ако је већ споменуо пуномоћник Милошевића, не Остојића, како се зове овај што је био начелник, не начелник СУП-а Београда, Обрадовић, онда да га саслушамо и на околности, тачно, слажем се колегом, он је чак и рекао да је оптужница на стакленим ногама, па и на те околности да га саслушамо. Мислим да је онда овде неопходно...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Он није рекао Милошевић.

Адвокат Ненад Вукасовић: Не, не Милошевић, него овај Остојић, ја се извињавам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Овај, Обрадовић.

Адвокат Ненад Вукасовић: Обрадовић, знамо на кога је мислио, ово су неки лапсуси и не намерно. Знамо да је Обрадовић о томе рекао, па се чак после тога прао и посипао пепелом, па нека дође овде и нека се поспе водом и нека се истушира овде испред суда. То је једно. Значи, ја бих онда молио поново стављање предлога за Расима Љајића. Ако улазимо већ овако дубоко и читамо новине, у реду, ја немам ништа против, нека суд одлучи како одлучи, а у зависности од одлуке ја ћу за сада задржати право, али ћу тада ићи са предлогом да се из документације која постоји у суду, мислим да је био 12. 5. 2003. године, извади саслушање Јовице Станишића управо на околности односа са Зораном Ђинђићем. Пошто је био ухапшен тада, то зна господин Пријић, да је био ухапшен управо због убиства. Знамо то саслушање како је текло, нећу га сад ја отварати због одређених ствари јер је јавност у питању, то остаје по одлуци суда, а онда да видимо даље и због чега видим да је овде сукоб код господина колеге Поповића, сукоб са ДСС-ом, што мене не интересује уопште, са Коштуницом да ли он воли или не воли, али онда ћемо

морати да истражимо и због чега, какви су односи и зашто Зоран Ђинђић штити Јовицу Станишића. Због чега син Јовице Станишића вози...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колега...

Адвокат Ненад Вукасовић: Да, да, то су све елементи ако ћемо да саслушавамо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Тражила сам изјашњење у односу на предлоге.

Адвокат Ненад Вукасовић: У реду, рекао сам да бих ово задржао. Према томе, мој предлог ја остављам суду. Али онда мислим, ако би се прихватило да се ови људи саслушају на бази свих тих неких интервјуа које су дали, било телевизији било новинама, мислим да је саслушање Расима Љајића неопходно због управо ове конотације "Проклети договор са Легијом". Морамо да знамо зашто је проклети договор. Додуше, ви сте га одбили, али сада морам да га поновим јер мислим да у контексту предлога колеге Поповића апсолутно, не само да има смисла, него чак више добија на значају, ја се извињавам, од једнога Милошевића или од једнога, тамо неког службеника полиције који ме уопште не занима, овај је ипак био министар за људска права и зна тачно шта је говорио и због чега. Хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, да ли се још неко јавља за реч? Јавио се за реч бранилац оптуженог Милоша Симовића адвокат Желимир Чабрило.

Адвокат Желимир Чабрило: Трудићу се да будем максимално кратак. Заиста не желим да коментаришем предлоге које је изнео пуномоћник оштећених осим у две полуреченице и у најкраћем. Ја сам се очајнички трудио, док је он говорио, да нађем било какву конекцију са оптужницом коју ми овде имамо и ја нисам могао да пронађем било какве везе са оптужницом и овим околностима које је он навео. Под два, ја никада у судници и уопште у правосуђу нисам чуо на једном месту оволико политичких коментара колико је он изнео овде данас. У којим околностима, у ком правцу, заиста је потпуно ирелевантно за нас осим да кажем да то што је он изнео чини 99 одсто политичких коментара апсолутно без икакве везе са овом ствари коју ми овде расправљамо. Под три, морам да кажем нешто крајње добронамерно већу, заиста изузетно ценим стрпљење које је ово веће показало слушајући њега и његових отприлике сат и више излагања о неким политичким околностима итд., а не могу да не приметим да сам ја данас изнео захтев овом истом већу у смислу члана 74 Закона о кривичном поступку да одбрана укратко изврши увид у предмет извршења кривичног дела који је овде био пред нама и да ми то, ни мени ни другим браниоцима нити је одобрено, нити је чак и одлучивано о томе. Молим вас.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па, неће нестати предмет, колега.

Адвокат Желимир Чабрило: Молим вас, ја сам хтео да искористим процесну ситуацију када смо изнели и суд је могао да каже, не могу данас да вам одобрим, одобрићу вам други дан или овако или онако, али суд чак није нашао за сходно ни да одлучи о томе. У томе, у тој стрпљивости за предлоге оптужнице.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само мало, да вам кажем нешто.

Адвокат Желимир Чабрило: Ја видим једно...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Користите сад речи да се изјасните у погледу предлога пуномоћника оштећеног које је он предложио за допуну доказног поступка. Што се тиче примедби на рад судећег већа и на наше стрпљење ја ценим да је велико у односу на сва присутна лица и учеснике у овом кривичном поступку. Само једна једина ствар вам је позната, да је радно време до 15,30 часова, што не значи да ви, уколико инсистирате,

не можете да извршите до краја радног времена увид у предмет који је данас показан сведоку Шаре Ненаду, мада тај предмет неће нестати. Он остаје и даље у депозиту суда и можете захтевати да извршите увид у наставку главног претреса. Описан је, видели сте га, неће сигурно нигде отићи.

Адвокат Желимир Чабрило: Колегинице, хвала вам, ја знам своја процесна права и није била то моја основна идеја и мој циљ. Мој циљ је био само да укажем како данас у истом судећем дану имамо два различита приступа истог већа, један с једне стране и други с друге стране.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Кажете да смо пристрасни у односу на излагање пуномоћника оштећеног?

Адвокат Желимир Чабрило: Не знам још.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Па добро, ја тако ценим да сте хтели да то кажете, а видели сте да пуномоћник оштећеног има другачије мишљење о држању већа приликом његовог излагања. Да не би полемисали, хајде да наставимо око тога, да расправимо у односу на конкретне предлоге, а то можете увек у сваком тренутку ставити.

Адвокат Желимир Чабрило: Око конкретних предлога да ли ће суд проводити неке, то ја чак не могу ни да назовем доказе, него да ли ће суд испитивати неке околности које по мом мишљењу апсолутно немају везе ни са оптужницом ни са правосуђем, то је ствар суда и то суду на оцену како год одлучи. Јер ово данас што смо чули нема ни један једини доказни предлог. То су само неке околности политичке, да ли је политичар рекао овако или онако, да ли је штампа пренела добро или лоше, суду на оцену.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Да ли се још неко од одбране јавља за реч? Јавио се бранилац адвокат Горан Петронијевић. Изволите.

Адвокат Горан Петронијевић: Захваљујем, судија. Што се тиче прва два предлога уваженог колеге Поповића, о њима није моје да се изјашњавам, то су две оптужнице, односно две посебне оптужнице и некакви предлози за проширење. Једна поводом једног догађаја, а то је тог државног удара, како је то колега Поповић квалификовао, и други, колико сам ја могао да схватим, оптужница против једне политичке странке. По мени, није моје да се изјашњавам, нормално, овде је тужилац, он ће се о томе изјаснити. Што се тиче свих ових предлога за саслушањем лица које је уважени колега Поповић навео, ја нисам успео, пратећи из овога, да видим разлоге, чињенице које треба да се утврде, а које ће помоћи утврђивању материјалне истине у овом поступку. Стога ја не могу да се изјасним о њима, могу једноставно да кажем да их остављам суду на оцену из некакве, да кажем, колегијалне солидарности са оним ко вероватно зна зашто је ово предложио.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, да ли се још неко јавља са бранилачке стране? Бранилац Александар Ђорђевић. Изволите.

Адвокат Александар Ђорђевић: Судија хвала вам. Свако контролисање стварности ствара ужасан привид могућности опажања и с тог разлога, већ и раније имате предлог одбране Сретка Калинића да се не противим унапред никаквим предлозима, ни тужиоца, ни пуномоћника оштећених, а поготово не наравно колега бранилаца. Пошто сте ми се обратили, ја сам тражио реч, па сте ми се обратили, па сам осетио потребу и да сам прозван, хоћу само да кажем да је моја примедба сад већ, пошто је колега пуномоћник престао са давањем предлога, била у том начину, значи у злоупотреби начина на који он врши, односно ставља своје предлоге. Он је могао, слажем се, да стави предлог да се саслуша Војислав Коштуница на околности те и те, немам ништа против, да се саслуша Саша Тијанић на околности те и те, немам ништа против. Кога код хоће, али не да чита новинске чланке или, с друге стране, да их фотокопира и достави нама и вама, па да се онда определи. Ја

сам само у том смислу имао примедбу на начин на који је он износио своје предлоге. Толико, хвала вам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: За реч се јавио бранилац оптуженог Владимира Милисављевића адвокат Александар Поповић. Изволите.

Адвокат Александар Поповић: Хвала, судија. Све предлоге које је изнео пуномоћник оштећеног, уважени колега Поповић, оставићу суду на оцену, нећу се ни противити, нећу се ни сложити са њима. Оно само што бих хтео да кажем, то је чињеница да став који је колега Поповић изнео овде може бити изнет и треба бити изнет, али не у овом процесном тренутку, јер за то није време. Нико се не противи изношењу таквих ставова у овој судници и колега Поповић јако добро зна када је тренутак да се такви ставови изнесу. Ово што је данас урађено је злоупотреба његових процесних права, изношење политичких памфлета и давање штампи и осталима прилику да изврше евентуално неки притисак на учеснике у овом поступку собзиром да се крај поступку назире у неком ближем временском периоду. Због тога бих само замолио веће да не дозволи убудуће овакве поступке пуномоћника оштећеног, јер сам сигуран да представљају злоупотребу, а да ће све ово што је данас речено, у тренутку када за то буде било време сигурно представљати једну подробну анализу коју пуномоћник оштећених може изнети и нико се апсолутно неће противити, са пажњом ћемо саслушати све што има да каже. Хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро, да ли се још неко јавља са бранилачке стране за реч? Констатујем да се више нико не јавља за реч. За реч се јавља оптужени Улемек. Изволите.

Оптужени Милорад Улемек: Па, на ово што је изнео господин Срђан Поповић ја само могу да кажем да је то заиста бриљантно, али озбиљно мислим, без икакве трунке ироније и подсмеха и да је ово урадио на самом почетку овог суђења и да је рекао да је незадовољан оваквом оптужницом као пуномоћник породице Ђинђић, ја бих први то прихватио и први бих га подржао. Међутим, данас, на крају суђења, фактички кад кажем на крају, мада је то све извесније, ја се противим овим предлозима из једног простог разлога, а главни разлог је исти онај који сам навео пре давања или пре првог изјашњења мог у овој судници, а оно је гласило због тога што, онда сам то мислио а и данас то мислим, а то је да не желим да будем ничија политичка проститутка. Овде се, колико сам ја схватио, не ради много о томе да би се утврдила истина о самом убиству премијера Ђинђића, него се више ради о томе да се овде некако на мала или велика врата овим данашњим изношењем господина Поповића, ја бих више рекао "на велика врата", уведе неки политички мотив и да се тим политичким мотивом повежу све оне особе које је он овде навео. Па знам да је, да господине Поповићу.

Опет понављам, да је то урађено на почетку овог процеса, први бих га подржао, не бих имао никаквих примедби. Можда је само требало овде да се дода да се на овом претресу прочитају оптужница и пресуда из Ибарске магистрале и случаја Стамболића, онда би тај пакет био комплетан. Ја само да кажем још једно. Цела ова прича, по мени, данас има само један циљ пошто сам готово сигуран да је господин Поповић 90 одсто сигуран да ће његови предлози бити одбијени, али је он то ипак изнео и бацио нам димну завесу овде у судницу и себи направио простор да, уколико његови предлози буду одбачени, може мирне савести сутра да каже било коме у овој држави да ни овај суд ни ми овде нисмо имали вољу, жељу, храброст, или не знам ни ја шта, да утврдимо политички мотив целог овог процеса који се овде води, а сматрам да то што је данас урађено има можда још више једну примесу у виду једне политичке борбе која се и данас води, а знамо да је то борба око формирања чега, како то неко каже преузимања кликера, велика џомба и која

се води између одређених странака. Ја ћу свакако, и поред тога што сам рекао да се противим, али сам рекао своје личне разлоге због чега се противим, оставити суду на оцену, значи да ли ово у овом моменту данас како је изнесено и на који начин треба да буде прихваћено, али исто тако стојим при тврдњи да је овде један класичан покушај поновног увођења политичке борбе кроз ову судницу. Само толико.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли се још неко јавља за реч поводом предлога пуномоћника оштећеног за допуну доказног поступка? Констатујем да се више нико не јавља за реч. Да ли још неко има неки предлог који није стављен већу за допуну доказног поступка о којем би могли да разматрамо до наставка главног претреса? За реч се јавља бранилац.

Адвокат Миодраг Рашић: Опростите, немам намеру да злоупотребљавам вашу пажњу, али изгледа да неће бити других предлога па сам хтео да вас замолим ако нађете за сходно, од овог момента па док се не закључи претрес, односно не обавестите нас о неком наредном датуму наставка, да ми пружите могућност да вас нешто замолим у вези с медицинским третманом нашег клијента Александра Симовића. Само толико, ако могу сада, ја бих то онда урадио сада, ако немате нешто друго.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Изволите, реците.

Адвокат Миодраг Рашић: Ја ћу замолити председницу већа, односно судско веће, да има у виду наш поднесак од 19. 2. 2007. године са прилозима у виду ЦД и тих... снимака.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колега, само нешто. Морам да вас прекинем. Ја мислим да ви све време имате истрагу против Александра Симовића, где су ти докази, на чије име је издата та медицинска документација, ја таквих доказа немам. И чини ми се да је требало да то дате колеги Вучку Мирчићу који води истрагу и да он одлучи, упореди, је ли то име или та особа има икакве везе са Александром Симовићем или нема. Да није само Александар Симовић особа о којој ја водим рачуна, него и колега Вучко Мирчић који има податак да ли је тај пасош одузет и да ли је та медицинска документација коју сте ви приложили на сасвим неко друго име, неког другог лица, анализу лекара из Земунске болнице за коју ја морам овако да приметим да први пут чујем да неко анализира на радном месту медицинску документацију особе коју никад није видео. То сте морали да видите са колегом Вучком Мирчићем јер он има те податке. Ја то немам.

Адвокат Миодраг Рашић: Председнице већа, ја схватам вашу дилему. И ми смо као браниоци у дилеми. Председник већа врши овлашћења наравно која има истражни судија кад је предмет у фази суђења на главном претресу, то ви знате исто тако добро као и ја. Председник већа зна добро да у овом предмету притворски предмет и ја, ако ме ви упућујете на судију Мирчића, ја ћу вас послушати наравно, апсолутно, не знам да ли схватате. И ми имамо тај исти проблем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само нисам вас разумела, је ли ви имате примедбу на Управу затвора да се не пружа одговарајућа медицинска нега?

Адвокат Миодраг Рашић: Не, председнице већа, не знам да ли сам био јасан. Дакле, наш клијент би желео да буде прегледан на одговарајући начин, пошто је тамо у медицинској служби било упозорено да се да све што постоји од документације а односи се на његово тело, на његову физичку кондицију и тако даље, ми смо дали шта смо имали. Мислим да је потпуно ирелевантно на које име и тако даље, него су тражили да се доставе подаци. Оно што је битно је следеће, да ли он може бити упућен на ВМА сада у овом моменту, не треба нам никакав мериторни доказ по оптужници, него лечење.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас, колега, то је важно је ли болестан Марко или Петар, то морате прво да оцените да ли је болестан Динић или је болестан Александар Симовић. Друга ствар, што се тиче председника већа, управа затвора је добила допис да уколико постоје било какве индикације које упућују на лоше здравствено стање Александра Симовића након прегледа у тој здравственој установи, значи у оквиру затвора у Бачванској, ако лекар каже постоје такве индикације, да се слободно обави преглед на установи за коју они сматрају да треба, а пошто имају уговор са ВМА, нема никаквих сметњи што се нас тиче.

Адвокат Миодраг Рашић: Захваљујем, председнице, мислим да смо се сад разумели. Извињавам се, ја сам тек сад разумео на шта сте ви мислили, ако сте мислили на оно ваше писмо од 8. фебруара.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То је стигло давно у Окружни затвор. Ја сам то послала давно.

Адвокат Миодраг Рашић: 8. фебруара, ако нема нешто ново.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја не знам, можда сте ви у међувремену још нешто ново предали, али тај допис сам ја раније на ваш захтев, пошто сте писали неколико дописа у вези са његовим здравственим стањем одговорила уколико постоје индикације које указују на неко обољење које наравно не могу тврдити ни ја, ни ви, ни Александар Симовић, он може да има некакве субјективне тегобе које неко мора да објективизира, то може бити само лекар из установе где је он смештен тренутно у притвору, у том смислу сам и тражила преглед од њих и уколико утврде било какве индикације, да је потребан неки додатан преглед ради утврђивања његовог здравственог стања, или нега, или било шта друго, да се одведе у надлежну здравствену установу. То смо рашчистили.

Адвокат Миодраг Рашић: Хвала, надам се да јесмо, уколико вас здравствена служба није разумела, онда ћемо морати тражити поново нешто у том правцу. Хвала вам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли има још неко нешто да примети или каже?

Председник већа доноси решење да се претрес одлаже.

Пошто имате ви петог трећи степен у Врховном суду за оптуженог Улемека, од петог до тринаестог, то једино ако вам дамо сагласност, а пошто смо већ једном одлагали и узели њихов термин, имаће они сад могућности да одлуче о томе.

Следећи претрес се одређује за: 19. 3. 2007. године са почетком у 9, 30 часова.

Адвокат Слободан Миливојевић: Ја бих желео да вас замолим да размотрите могућност да нам дате макар ову недељу мало слободно да можемо да се одморимо и припремимо и стекнемо мало снаге за следеће радне операције које имамо једну за другом, суђење перманентно, а и...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја сад не разумем, у односу на шта да вам дам време?

Адвокат Слободан Миливојевић: Па ево, у односу на, овај, од 19. до 23, да нам ту недељу дате да се мало одморимо.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Имате уторак, среда, четвртак, петак, субота, недеља, онда за 20. март. Немамо термина.

Бићете обавештени о доказима о којима ће веће у међувремену одлучивати и које ће извести на овом главном претресу. Молим заменика специјалног тужиоца, уколико буде имао било каквих интервенција на оптужном акту, да то припреми за овај термин за који смо одложили овај главни претрес да би могли оптужени и браниоци да се припреме и евентуално уколико закључимо доказни поступак, не знам колико ће нам дана бити потребно, све зависи од доказа, да почнемо са давањем завршних речи до овог термина. То као евентуалу остављамо. Немојте мислити да ће

вам унапред бити ограничено време за давање завршних речи јер за завршне речи добићете онолико времена колико вам је потребно, има доста бранилаца, оптужених, пуномоћника оштећеног, заменика специјалног тужиоца, онолико времена колико буде требало ја ћу се потрудити да добијемо судницу и време за које је потребно да се та завршна реч припреми. То би било све што бих имала да кажем.

Само да вас обавестим да смо сада добили од МУП-а овај доказ који смо тражили, а то су акта о претресању стана. Само да погледам, копију фотодокументације о стварима нађеним у стану Звездана Јовановића, копију извештаја Одељења за увиђајно-оперативне послове за град Београд од 26. 3, копију потврде о привремено одузетим предметима од Јовановић Звездана, копију записника о претресању стана и других просторија које користи Звездан Јовановић и копију потврде о одузетим предметима од Техељан Драгана од 26. 3. 2003. године. Нисам извршила увид још у та документа, само вас обавештавам да је то на захтев суда стигло поводом предлога одбране оптуженог Звездана Јовановића.

Да ли постоји још увек заинтересованост да браниоци погледају пушку "хеклер и кох" која је данас показана сведоку Шара Ненаду?

Адвокат Ненад Вукасовић: Ја лично немам потребу да је гледам зато што уопште не знам порекло те пушке и немам шта да је гледам. Мени је пушка као пушка.

Адвокат НН: Сагласан сам са ставом колеге Вукасовића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја нисам чула ни Вукасовића када је о томе говорио.

Адвокат Ненад Вукасовић: Био сам укључен, ја сам рекао, ја као бранилац Звездана Јовановића који бих можда био заинтересован да погледам ту пушку немам разлога јер уопште не знам порекло њено и њеног доласка у суд и на крају сам данас и рекао да је извучена из неке картонске кутије, залепљена селотејпом без икаквог печата, без икакве ознаке, да је то у судском депозиту. Не знам и немам потребу да гледам нешто за што апсолутно не знам порекло.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Хвала. Нема потребе да се онда доноси у судницу пушка "хеклер и кох" Г-3 која је данас показана сведоку Ненаду Шари.

Завршено у 14,55 часова.

VI. Завршна реч специјалног тужиоца

Доказни поступак у кривичном предмету заведеном под ознаком КП 5/03 завршен је 23. марта 2007. године, након чега је суд донео решење којим се одређује главни претрес за 23, 24, 25, 26, и 27. април 2007. године у 9.30 часова ради изношења завршних речи заменика специјалног тужиоца, браниоца оптужених и оптужених, с тим што је приликом доношења решења председник већа напоменула да, уколико то не буде довољно, мора резервисати судницу за први наредни радни дан, 3. и 4. мај 2007. године. Заменик специјалног тужиоца у својој завршној речи на главном претресу, одржаном 23. априла 2007. године са почетком у 9.30 часова износи:

Председник већа, судија Ната Месаровић: Наставак главног претреса у кривичном предмету са службеном ознаком КП бр. 5/03 у кривичном поступку против оптуженог Милорада Улемека и других, по оптужници Окружног јавног тужилаштва у Београду – специјалног тужиоца КТС бр. 2/03 од 21. августа 2003. године.

Констатује се да је веће у истом саставу, судија Ната Месаровић као председник већа, судија Милимир Лукић и судија Радмила Драгичевић-Дичић као чланови већа.

Констатује се да су на наставак главног претреса приступили: заменик специјалног тужиоца Јован Пријић, пуномоћник породице оштећеног Председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића адвокат Рајко Даниловић, пуномоћник оштећеног Милана Веруовића адвокат Божо Прелевић и оштећени Милан Веруовић, окривљени Милорад Улемек удаљен са главног претреса до завршетка главног претреса због непоштовања суда, браниоци оптуженог Милорада Улемека адвокат Слободан Миљивојевић и по пуномоћју које је предато пре недељу дана адвокат Момчило Булатовић, окривљени Звездан Јовановић, лично са браниоцем адвокатом Ненадом Вукасовићем, окривљени Александар Симовић, лично са браниоцем адвокатом Миодрагом Рашићем и адвокат Желимир Чабрило, бранилац окривљеног Милоша Симовића адвокат Миодраг Рашић и адвокат Желимир Чабрило, бранилац окривљеног Владимира Миљисављевића адвокат Александар Поповић и Драгољуб Ђорђевић, бранилац окривљеног Нинослава Константиновића адвокат Александар Зарић по заменичком пуномоћју адвоката Оливере Ђорђевић, бранилац окривљеног Сретка Калинића адвокат Жељко Грбовић по заменичком пуномоћју адвоката Александра Ђорђевића, бранилац окривљеног Милана Јуришића званог Јуре адвокат Александар Зарић, окривљени Душан Крсмановић са браниоцем адвокатом Вељком Делибашићем, окривљени Саша Пејаковић са браниоцем адвокатом Гораном Петронијевићем и адвокатом Крстом Боботом, окривљени Бранислав Безаревић са браниоцем адвокатом Жељком Грбовићем и окривљени Жељко Тојага са браниоцем адвокатом Гораном Петронијевићем и адвокатом Крстом Боботом.

Веће доноси решење да се главни претрес настави. Главни претрес је јаван.

Пре почетка главног претреса за реч се јавио бранилац оптуженог Милорада Улемека адвокат Момчило Булатовић. Изволите.

Адвокат Момчило Булатовић: Хвала, уважена председнице већа, добро јутро свима у судници. Ја сам Момчило Булатовић. Тачно је што сте саопштили да сам ја пре 7-8 дана предао пуномоћје за окривљеног Улемека и управо због тога сам и задржао право и захвалио што сте ми омогућили да објасним неке ствари да би избегли било какве шпекулације које се појављују у медијима и које се појављују и дан-данас, које могу да створе једну потпуно погрешну слику и другачију представу. До мене стижу разне информације из разноразних миљеа...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колега, молим вас, само у оквиру пуномоћја и ваших овлашћења која имате. Ви сте добили овлашћење од супруге окривљеног Милорада Улемека, пуномоћје да можете бити његов бранилац и да она жели да то будете. Тражили сте и суд вам је омогућио да посетите окривљеног Улемека да бисте се договорили да ли ћете прихватити његову одбрану или не и молим вас да се у том делу изјасните.

Адвокат Момчило Булатовић: Судија, ја управо, ја се извињавам, ако покажете само 2 минута стрпљења, ја више времена нећу узети од та 2 минута. Значи, да саопштим само због тога што се управо појавила таква информација у медијима која је саопштена и која је потпуно тачна од стране портпарола моје канцеларије госпођице Соње Вујин да сам ангажован, да сам добио пуномоћје. Јесам, био сам у посети. И заиста циљ посете је био договор и разговор и ја сам ипак бранилац господина Улемека у једном другом предмету, има их мало више. Значи, моји професионални разлози су били ти. И одлуку, тражено ми је да саопштим ту своју одлуку. Ја сам управо задржао право да је саопштим данас пред судским већем. Значи, ја нећу давати

завршну реч и нећу бити бранилац окривљеног Милорада Улемека у наставку овог суђења и у поступку давања завршне речи, а разлози су, мислим, чисто професионални. Ипак је година и по дана времена велики период у коме је изведено много доказа у коме ја нисам учествовао, а улога моја као браниоца је мало специфична и измењена чињеницом да су ангажовани браниоци по службеној дужности, па оно пуномоћје које је било, које је постојало, једноставно више не важи. Према томе, ја нећу давати завршну реч, нећу у овој фази учествовати и нисам никаква ја сламка спаса, како су медији то навели у својим информацијама о мом ангажовању за господина Улемека јер мислим да је за Улемека сламка спаса истина. Према томе, истина ће помоћи у корист и онима који говоре, који слушају, они који говоре можда и направе себи непријатеље, а ја да преузем улогу да тумачим доказе чијем извођењу нисам присуствовао, у овој фази поступка било би заиста са моје стране и непрофесионално и некоректно и према себи, и према окривљеном Улемеку, и према суду, и према свима. Дубоко верујем да су моје уважене колеге браниоци учинили све у оквиру својих могућности и својих моћи и да ће они показати да та оптужница, што сам тврдио од почетка, апсолутно није основана. А ја задржавам право у некој другој фази, пошто верујем да се овај поступак неће завршити овде, да учествујем у некој другој фази уколико то буде жеља мог клијента и његове породице.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Завршите са тим излагањем. То што ви верујете, то ћете рећи на конференцији за штампу коју можете организовати на неком другом месту.

Адвокат Момчило Булатовић: Немам намеру да организујем уопште. Одмах да вам кажем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Сада су се ваша овлашћења исцрпла овом изјавом да нећете бити бранилац оптуженог Улемека и ја вас молим да онда пређете у публику.

Адвокат Момчило Булатовић: Захваљујем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Главни претрес настављамо. Нисмо завршили са доказним поступком. То ћете рећи када буде на реду ваш брањеник, знам да је битно, претпостављам о чему ћете да говорите, али сада настављамо даље. Када будемо дошли до Саше Пејаковића, руководим претресом као председник већа и наставићемо када будемо дошли до Саше Пејаковића. Све процесне примедбе имаћете да кажете онда када буде дошао на ред ваш брањеник.

Настављамо главни претрес доказним поступком.

Ја сам послала свим учесницима у овом поступку решење Врховног суда Србије, па ћу сада прочитати с обзиром да је веће овог суда у истом саставу донело решење да се издвоји из списка видео снимак и фотодокументација која је направљена од стране истражног судије Окружног суда у Сремској Митровици на Фрушкој Гори, где је одведен оптужени Звездан Јовановић да покаже лице места и где је пронађена чаура којом је извршено пробно упуцавање из пушке “хеклер и кох”.

Према томе, читам решење Врховног суда Србије Кж. II. O. K. бр. 50/07 од 2. 4. 2007. године. Изрека решења гласи:

“Делимичним уважавањем жалбе Окружног јавног тужиоца у Београду – специјалног тужиоца преиначава се решење Окружног суда у Београду, Посебно одељење КП бр. 5/03 од 23. 3. 2007. године само утолико што се у ставу првом побијаног решења изузима од издвајања из списка дела записника о показивању лица места од стране осумњиченог Звездана Јовановића и увиђаја на лицу места истражног судије Окружног суда у Сремској Митровици Кри. бр. 48/03 од 15. 4. 2003. године и то задњег става записника који гласи: “Истражни судија је издао наредбу да се изврши балистичко вештачење чауре пронађене на лицу места ради упоређивања са

чаурама пронађеним приликом увиђаја поводом смрти Зорана Ђинђића 12. марта 2003. године, док се у осталом делу жалба одбија као неоснована.”

Завршен цитат.

Нећемо коментарисати одлуку Врховног суда. Она је за ово веће обавезујућа и у том смислу веће је дужно да поштује одлуку и да сходно овом решењу издвоји из списка остали део овог записника истражног судије који се неће користити у току кривичног поступка.

Даље, прелазимо с обзиром да сте сви добили текст измењене и прецизиране оптужнице специјалног тужиоца на прошлом наставку главног претреса, и у том смислу позивам окривљеног Сашу Пејаковића да се изјасни с обзиром да је прошли пут рекао да разуме наводе оптужнице, да приђе за говорницу и да се изјасни да ли има нешто ново да каже с обзиром да је овако измењену оптужницу сачинио специјални тужилац.

Окривљени Саша Пејаковић: Дobar дан. Немам ништа да кажем ново. Остајем при оном што сам дао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли остајете при својој одбрани коју сте дали током поступка?

Окривљени Саша Пејаковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: А која је углавном обухваћена овом измењеном оптужницом?

Окривљени Саша Пејаковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Остајете? Немате ништа ново да кажете?

Окривљени Саша Пејаковић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Хвала. Можете се вратити на оптуженичку клупу.

С обзиром да је прошло месец дана од претреса када је специјални тужилац извршио измену оптужнице или можда неко сматра да се ради о проширењу оптужнице, главни претрес је био одложен јер су браниоци тражили да добију пречишћен текст, овако измењене и прецизиране оптужнице, тако да је време за припрему одбране истекло до данашњег главног претреса. Да ли сада бранилац оптуженог Саше Пејаковића има нешто да каже? Изволите.

Адвокат Крсто Бобот: Захваљујем, судија. Ја сам само хтео да ставим процесну примедбу. Када сте отварали заседање и када сте цитирали на основу чега је заказан главни претрес, цитирали сте само основну оптужницу специјалног тужилаштва. Моја интервенција је била у том смислу да је ради транскрипта и ради записника било коректно и исправно да се наведе да је то главни претрес по оптужници од 21. августа 2003. године, која је измењена актом КТС бр. 2/03 од 23. 3. 2007. године. Мислим да је то било неопходно и зато сам тражио реч. Захваљујем се.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. То констатујемо као чињеницу да је дошло до пропуста од стране председника већа, да је та оптужница измењена актом специјалног тужиоца од 23. марта 2007. године. Поновили смо то приликом изјашњења, пре него што се изјаснио оптужени Саша Пејаковић на наводе измењене оптужнице и мислим да ту нисмо ништа пропустили с обзиром да ја очекујем да ће специјални тужилац предузети још нешто у том смислу јер му је остало било оно старо оптужење без обзира на измењену оптужницу, па молим специјалног тужиоца уколико је у могућности да се изјасни на те наводе.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Ја бих то непосредно пре почетка завршне речи, али могу и моментално.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја бих вас замолила ако можете сада то да урадите.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: У реду је. Пре давања завршне речи, а с обзиром да сам дана 23. марта на главном претресу усмено изменио оптужницу у односу на оптуженог Сашу Пејаковића изјављујем сада, у складу са том изменом, да одустајем од кривичног гоњења према њему, Сашу Пејаковићу, због кривичних дела удруживање ради непријатељске делатности из члана 136, став 2 у вези са ставом 1 ОКЗ, убиство представника највиших државних органа члан 122 ОКЗ у стицају са кривичним делом тероризам, члан 125 ОКЗ помагањем и кривичног дела убиство у покушају члан 47, став 1 КЗ С, у вези с чланом 19 ОКЗ. Такође, у односу на оптуженог Тојага Жељка прецизирам правну квалификацију против њега дату на страни 11 оптужнице, тако да му уместо кривичног дела убиство представника највиших државних органа, члан 122 ОКЗ у стицају са кривичним делом тероризам, члан 125 ОКЗ, стављам на терет покушај тих кривичних дела, дакле стављам му на терет кривично дело убиство представника највиших државних органа, члан 122 ОКЗ у стицају са кривичним делом тероризам, члан 125 ОКЗ у покушају у вези с чланом 19 ОКЗ, и одустајем од кривичног гоњења против њега због кривичног дела убиство у покушају, члан 47, став 1 КЗ С у вези с чланом 19 ОКЗ.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хвала. Констатујем да је на главни претрес приступио пуномоћник оштећене породице др Зорана Бинђића адвокат Срђа Поповић.

Позивам окривљеног Тојага Жељка да приступи за говорницу.

Чули сте данас да је тужилац одустао од вас, да ли сте разумели у том делу оптужницу?

Окривљени Жељко Тојага: Да. Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли имате нешто посебно да кажете?

Окривљени Жељко Тојага: Немам ништа. Стојим иза онога што сам рекао пре.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Можете се вратити на оптуженичку клупу. Да ли одбрана оптуженог Тојага Жељка има нешто да примети у односу на прецизирану правну квалификацију одустанак специјалног тужиоца?

Адвокат Крсто Бобот: Да разјаснимо око помагања, да ли сада имамо и покушај и помагање или остаје само покушај, то нам је остало нејасно? Значи, била је стављено на терет квалификација да је то извршено помагањем, сада је тужилац рекао да квалификује као покушај, али помагање није навео, да ли остаје и помагање и покушај?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја, колико сам разумела, изволите тужиоче.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Само покушај.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Укључите се.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Као што сам прочитао. Покушај.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Значи, односи се само на конкретан догађај код хале Лимес, је ли тако?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Само на халу Лимес.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Значи, у односу на Тојага Жељка имамо само покушај код хале Лимес.

Да ли нешто ту имате?

Констатујем да браниоци оптуженог Тојага Жељка не желе да коментаришу данашњу изјаву специјалног тужиоца у односу на окривљеног Тојага Жељка.

Молим Пејаковић Сашу да изађе за говорницу.

Оптужени Пејаковићу, да ли сте разумели да је данас тужилац одустао од раније вама стављених кривичних дела на терет оптужницом од 21. августа

2003. године и да је ово ново кривично дело које вам је стављено на терет оптужницом од 23. марта 2007. године, да ли сте то разумели?

Окривљени Саша Пејаковић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Можете се вратити на оптуженичку клупу.

Након овога констатујем да је доказни поступак завршен.

Ја сам се на прошлом наставку главног претреса обратила странкама у овом кривичном поступку и обавили смо једну анкету пошто постоји заинтересованост јавности и велика заинтересованост медијских кућа, штампаних и електронских медија да се врши пренос завршних речи. Читајући транскрипт, чини ми се да се конкретно председник већа и пуномоћник породице оштећених др Зорана Ђинђића адвокат Срђа Поповић нисмо разумели. Ја ћу то сада поново поновити и то важи за странке. Значи за тужиоца, окривљене и остале учеснике у кривичном поступку, пуномоћнике оштећених и браниоце. Постоји заинтересованост с обзиром да суд располаже техничким могућностима да се изврши укључење, значи не камере у судници, него укључење, постоји таква техника. Рекли су ми и да постоји пул право да нека од медијских кућа добије овлашћење да изврши пренос материјала, не директно него касније, који је сниман пред овим већем када су даване завршне речи. Не постоји могућност да се искључе одређене медијске куће и да се забрани емитовање тих завршних речи неким ТВ станицама или радио станицама већ то пул право омогућава да сви заинтересовани после, од онога ко је добио право да се прикључи, преузму и емитују тај снимак. То да ли ће бити завршне речи емитоване у целисти или делимично или који део, то не зависи од суда, нити од овог већа. Ја молим потребно је, да би председник Врховног суда дао ту сагласност, да се врши емитовање завршних речи, да се изјасните и поделићемо вам писмени упитник који је свако од странака и учесника у овом поступку дужан да напише, да ли је сагласан уколико постоји сагласност. Да ли можда неко жели реч поводом овог питања да бисмо убрзали поступак? Ја могу само присутне да обавестим да је заменик специјалног тужиоца дао своју писмену сагласност за емитовање његове завршне речи. Да ли пуномоћници оштећених могу да се изјасне? Рајко Даниловић је дао писмену сагласност. Изволите. Адвокат Срђа Поповић.

Адвокат Срђа Поповић: Ја нисам сагласан.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нисте сагласни?

Адвокат Срђа Поповић: Не.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Божо Прелевић, пуномоћник оштећеног Милана Веруовића?

Адвокат Божо Прелевић: Хвала. Сагласан. Ја сам потписао.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Што се тиче одбране, изволите?

Адвокат Слободан Миливојевић: Поштовано веће, ја сам и на прошлом главном претресу изнео свој став. Сада је већ то и став који би био отприлике заједнички, уз консултације са осталим колегама. Ми смо сагласни с тим да се врши емитовање завршних речи осим за ТВ Б92, због крајње, крајње негативног, арогантног и бесомучног напада на наше браћенике и на читав овај поступак. Ми не можемо забранити било којој ТВ кући да она даље реемитује или да уступи пренос једног дела ове завршне речи. Но, то је проблем, наравно, сваке ТВ куће која располаже одређеним материјалом, али у старту желимо да кажемо да ми нисмо сагласни да се врши емитовање за ТВ Б92.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја сада вас не разумем. Ја сам вам малопре објаснила. Онај ко добије право да преузме снимак може да да било коме. Значи и Б92 и ЦНН-у и свима.

Адвокат Слободан Миливојевић: Ајте онда...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ви сте против тога да Б92 буде фаворизована...

Адвокат Слободан Миливојевић: Јесте. Да добије право директног емитовања преко режијске мреже. Али, наравно, не можемо ни на који начин нити спречити, нити желимо да спречимо било коју њихову јавну медијску кућу са којом контактирају да они њима уступе снимак.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Значи да ексклузивно право не добије Б92, али да могу да реемитују од онога ко добије то право?

Адвокат Слободан Миливојевић: Наравно. То је њихово право.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли то и остали браниоци исто мисле?

Адвокат Ненад Вукасовић: Управо, ја ћу да скратим, ево, само ми смо се сви потписали, ову сагласност коју сте тражили. То што смо ставили осим Б92, то управо подразумева, само је питање технике и ништа друго. Значи, у принципу смо сагласни за снимање као и колега тужилац, као и пуномоћници оштећених. Значи, одбрана је комплетно сагласна и ја говорим сада у име свог браћеника, и Звездан Јовановић је потписао сагласност да се и његов део емитује.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хвала. За реч се јавио бранилац Владимира Милисављевића.

Адвокат Драгољуб Ђорђевић: Судија, што се тиче права на емитовање, ви сте саопштили да ће фактички веће или Врховни суд, ја мислим пре Врховни него веће, одлучити коме ће се поверити та права. Ја не знам који су критеријуми ту и који ће бити критеријуми. Ја нећу разговарати уопште на тему Б92 или било које друге радио станице или ТВ станице, или електронског или писаног медија. Ја лично, што се тиче ове писмене сагласности, она ми баш није најјаснија јер сматрам да је то потпуно регулисано законом и не знам зашто бих се ја потписивао. Ја сам у суду, нисам у...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Зато што председник Врховног суда тражи писмену сагласност. Не зато што ја то желим.

Адвокат Драгољуб Ђорђевић: Знате шта, председник Врховног суда може да тражи писмену сагласност...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте коментарисати даље, њено је овлашћење да одлучује о томе.

Адвокат Драгољуб Ђорђевић: Како да не коментаришем? Чим ме питате, ја то морам да коментаришем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја сам вам објаснила да председник Врховног суда тражи писмену сагласност.

Адвокат Драгољуб Ђорђевић: Ако не тражите моје мишљење, нећете добити мој коментар. Што се тиче сагласности, постоји закон. Ја не видим зашто то потписујем. Само зато кажем. Према томе, не видим због чега бих ја давао сагласност.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Зато што поред закона постоји и судски пословник. Знате. И у том погледу одлучује председник Врховног суда. Ништа не одлучује ни председник Округног суда. Потребно је мишљење само председавајућег већа.

Адвокат Драгољуб Ђорђевић: А ово прво што сам питао, критеријум, коме ћете поверити права?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја то, право да вам кажем, не знам. Распитаћу се, па ћу вас обавестити. Није сигурно Б92.

Адвокат Драгољуб Ђорђевић: То морамо знати пре почетка давања завршних речи и сагласности које смо дали.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја знам једино да то није Б92. Али направићемо паузу, па ћемо вам саопштити.

Да ли се још неко јавља за реч?

Констатујем да се нико са бранилачке стране не јавља за реч и мислим да није никакав разлог, посебно нико није приморан да да сагласност, може да се и делимично емитује завршна реч оних који су сагласни, а на крају крајева председник већа може да се не сагласи уопште са предлогом свих учесника у поступку и да од тога нема ништа. Ето тако, да знате да ја о томе још нисам ништа одлучила и зато прво вршим анкету странака и учесника у поступку.

Да ли неко од окривљених има нешто посебно да каже у односу на ову тему? Поделићемо и окривљенима, односно оптуженима, писмену сагласност коју ће потписати да ли су сагласни да се њихова завршна реч емитује или не. Ето, то је то.

Одредићемо паузу. Добићемо те сагласности и тражићемо писмено одобрење евентуално председника Врховног суда да се изврши емитовање или не.

Адвокат Желимир Чабрило: Извињавам се. Само нам објасните да ли већ постоји писмена сагласност председника Врховног суда.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не. Не. Ништа веће није тражило пре него што се, како закон прописује, молим вас немојте, па немам ја 2 дана стажа. Немојте тако.

Председник већа доноси решење: прекида се главни претрес и одређује се пауза у трајању од 30 минута да би се одлучило по овом питању.

(пауза)

Председник већа, судија Ната Месаровић: У име већа ја се као председник већа извињавам због овако дугог трајања прекида главног претреса. Чекали смо решење председнице Врховног суда Србије, госпође Виде Петровић Шкери, и то је још један доказ на питање браниоца да заиста веће ништа унапред није тражило, нити припремило. Решење још нисмо добили. Али ћемо почети са завршним речима, па зависно од решења то ће наша режија успети да надокнади време и то на адекватан начин репродукује снимак.

Настављамо главни претрес и дајем реч заменику специјалног тужиоца Јовану Пријићу. Починемо завршне речи.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Поштоване судије, пуномоћници, браниоци...

Председник Владе Републике Србије др Зоран Ђинђић убијен је 12. марта 2003. године у 12 и 25 сати испред улаза број 5 зграде владе у Немањиној улици у Београду. Др Зорана Ђинђића, председника Владе Републике Србије, доктора филозофије и социологије убио је припадник Министарства унутрашњих послова Србије, помоћник команданта Јединице за специјалне операције, тада мајор МУП-а, оптужени Звездан Јовановић. Према службеним подацима из персоналног досијеа, оптужени Звездан Јовановић је 13. јануара 1994. године, решењем начелника VIII управе Ресора државне безбедности, распоређен у тадашњу Јединицу за антитерористичка и борбена дејства у звање млађи референт. Дана 13. јула исте 1994. године распоређен је за командира вода у ЈСО, иако на основу мишљења здравствене комисије од јуна исте године није био способан за пријем у службу, и противно прописима. Пре тога био је осуђиван правоснажно због кривичних дела тешка крађа и оштећење туђе ствари. 1. августа 2001. године, актом команданта, распоређен је на радно место помоћника команданта ЈСО за резервни састав и постављен у чин некаквог старијег наредника. Актом команданта ЈСО од 13. августа 2001. године стављен је предлог да се Звездан Јовановић постави у чин мајора и без испуњавања законских услова, како и стоји у његовом службеном персоналном досијеу. Дана 16. августа исте 2001, решењем начелника РДБ постављен је у чин мајора, што је потврђено и решењем

министра унутрашњих послова од 10. априла 2002. године. Напредовање од чина некаквог старијег наредника у чин мајора, све за две недеље, без испуњења прописаних услова и противно њима.

Оптужени Звездан Јовановић је завршио у Пећи школу за квалификоване раднике, III степен, за алатничара. Пре незаконитог запослења у МУП-у Србије радио је у приватном предузећу “Брђани” у Чачку. Оптужени Звездан Јовановић је убио председника Владе Републике Србије, представника највишег органа власти др Зорана Ђинђића, као припадник непријатељског криминално-злочиначког удружења чији је оснивач и организатор оптужени Милорад Улемек звани Легија, раније пре 2001. један од најзначајнијих припадника врха тадашњег МУП-а Србије. Оптужени Звездан Јовановић је лишен слободе 24. марта 2004. године у 15, 30 часова. Он је 7. априла 2003. године у преткривичном поступку, у својству осумњиченог, саслушан због кривичног дела убиство представника највиших државних органа – члан 122 КЗЈ у вези с кривичним делом тероризам – члан 125 КЗЈ. Записник о његовом детаљном саслушању сачињен је у више оригиналних примерака, сваки потписан од стране осумњиченог Звездана Јовановића, на свакој од 7 страница записника, горе и доле. Том приликом тада осумњичени Звездан Јовановић је ставио на сваком примерку записника о његовом саслушању по дванаест својеручних потписа. Записник о саслушању сачињен је на основу Законика о кривичном поступку, његових одредби које регулишу права осумњиченог, дужности органа унутрашњих послова. Оптужени Звездан Јовановић је дао у преткривичном поступку детаљно и свеобухватно признање извршеног кривичног дела на основу правилне примене одредаба Законика о кривичном поступку, изрично признање, одређено, недвосмислено и потпуно са подацима о времену, месту, мотиву и начину извршења, без резерве и оградe када је у питању оно што је желео да призна и открије. Шта је изјавио и признао сада оптужени Звездан Јовановић? Описао је своју функцију, чин и положај у ЈСО, да је био помоћник команданта за резервни састав, да је био по чину мајор. Изјавио је и признао да је председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића ликвидирао лично, да је мотив за то убиство створио код њега оптужени Улемек Легија који му је објашњавао како ће у супротном имати великих проблема са Хагом, да ће Јединица бити расформирана. Био је упоран у тврдњама да су на списку за Хаг, да следи хапшење комплетне команде и да због тога хитно морају да крену у реализацију, како је рекао у записнику, “да убијемо Ђинђића”. То убеђивање њега, од стране Легије, остварено је пре свега у стану тројка, преко пута “Сава центра”, како је објаснио, где су били присутни Душан Спасојевић, Легија и он. Цитирам:

“Легија је инсистирао да Зоран Ђинђић из наведених разлога мора да буде убијен, да би на тај начин дошло до таквих промена у земљи, њеној безбедности, да би се тиме зауставили процеси изручења Хагу. ЈСО не би била распуштена, већ искоришћена према одређеном плану”. Према његовим речима ту акцију је Легија назвао “Стоп Хагу”. У том стану, Легија и он су, према његовим речима, најпре дефинисали акцију која се сводила на то да се Ђинђић убије золама на узвишењу код Бубањ Потока на аутопуту према Београду. Пре одласка на узвишење код Бубањ Потока отишао је прво у стан десет и наредио Жмигију – његове речи, који га је увек слепо слушао, његове речи, да треба да се убије Зоран Ђинђић. Требало је да Жмиги и он пуцају золама, пошто се претходно успори колона којом се креће председник владе у повратку са Копаоника. Кум Луковић и још један, по његовим речима, требало је да буду аутоматичари, односно да пуцају у случају ако им запрети нека опасност. На његово инсистирање се одустало од ове акције јер је сазнао да су у колони жена и деца, у трећем ڇипу колоне, председника владе. Рекао је да је само погледом пропратио колону, није могао да верује колико је била

лоше обезбеђена. После тога виђају се у стану десет. У том стану после тога виђа, поред осталих, и Багзија, Дулета Крсмановића, како је рекао. Описао је припреме за аутопут код Лимеса, место је било идеално, по његовим речима, узвишица на платоу, зараван. Скинуо је целофане са зоља, то је било три-четири дана после Бубањ Потока, како је рекао. Требало је да зољама гађају он и Жмиги, а Кум Луковић и Сретко су били аутоматичари. По његовим речима, два камиона су била спремна. Налазили су се у стану 10, он, Жмиги и Кум Луковић. Пре акције возили су се колима по крају, аутомобил где је он био са Кумом возио је Аца, али није сигуран, како је рекао. У другом аутомобилу су били Сретко и Жмиги. У сваком аутоу су биле по три зоље и по један аутомат. Цитирам: “Неко јавља Куму Луковићу телефоном и долазе на место пуцања. Чује се шкрипа точкова, види, како каже, саобраћајну гужву, каже, то би био масакр. Његове речи, пропада акција”. Акција је пропала јер колона председника владе није успорена, односно заустављена. Он, Жмиги, Кум Луковић, Сретко одлазе након тога у стан десет. Ту инсистира, по његовим речима, да дође Легија јер се није сложио са оваквим планом због беспотребних жртава. Легија, по његовим речима, долази после подне. Он и Легија су се сложили ту, да, како је изјавио, цитирам: “Идемо један на један – снајпером”, јер је то много боље због жртава, сматрао је да то може да заврши једним метком. Тражи се локација, једном су били, по његовим речима, испред Савезне скупштине. Били су у неком затамњеном “пасату”, са њиме је био Аца, његове речи. Одустао је од те акције да не би убио и неког новинара. Што се тиче самог атентата, како је изјавио, пушку је донео Дућа или Легија, није сигуран да ли је из Јединице. Пробао је на Фрушкој гори, Иришком венцу, ту је био са Кумом Луковићем, ишли су БМВ-ом. Први пут му је Дућа донео пушку “магнум”, калибар 22. Донели су је у стан десет. Након догађаја код хале “Лимес” Багзија је видео, како је рекао, можда једном. Описао је пушку којом је пуцао и убио председника владе др Зорана Ђинђића, њен калибар, број метака у оквиру. Одабрао је, како је рекао, најобичније зрно, класично шиљато зрно. Описао је детаљно место, тераса у улици Бирчаниновој као положај пре места са којег је пуцао, то је, како је рекао, супротна позиција од места са којег је пуцао. Када је ишао да погледа то место, у стану су били Нино и Дуле Крсмановић. Мерио је даљину, како каже, мерачем даљине, којег је вратио у Јединицу, није сигуран, можда га је вратио шефу снајперског тима. Измерио је ту даљину, 230 метара са терасе код бабе. Даљинар је био марке “бушнел 1000”, како је рекао.

Друга локација одакле је пуцао је била заиста идеално место, како је рекао. Њега возе “пасатом”, возио је Влада Будала, а поред њега су Аца и Нино. Имали су стално паркирани аутомобил, а возио га је Јуре. Како је рекао, Јуришић склони ауто, Нино плати паркинг, оде до просторије и ако зове – ми идемо. Аца је носио пушку у црној торби. Налазе се у стану тројка. Описао је детаљно сам чин пуцања у председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића. Влада Будала остаје у колима. Доле су Кум Луковић и ови на обезбеђењу вероватно са Сретком. Телефон за везу је био код Аце, како је описао.

Прозор је отворен, његове речи, и стављено је неко шарено ћебе тамније боје. Седео је, пушио и цигарете гасио у некој кутији коју је држао у џепу, његове речи. Пушка је извађена, наслоњена поред њега, то је нека просторија на I или II спрату. Аци јављају да Ђинђић стиже, долази колона, момак из обезбеђења износи штаке, његове речи, позиција за пуцање се ствара када Ђинђић долази близу улазних врата, чудно је окренут, некако са стране, његове речи, пуца једном – хоћу да потврдим погодак, пуцам други пут.

Након пуцања не зна где су пале чауре, али је тражио да Аца и Нино запале просторију. Креће ка вратима, пушку даје Аци. Вади пиштољ и приликом изласка види порттира и неку жену, његове речи. Имао је црну јакну

која је после остала у стану у улици Војводе Степе. горе високо. Њих двојица, Аца и Нино, су имали перике и наочари, његове речи. Мисли да је Нино имао и пиштољ.

У аутомобил “пасат караван” је убачена пушка, вероватно у гепек, његове речи. Влада Будала их потом тим аутомобилом, преко Бранковог моста, довози до гараже на Новом Београду. Ту прелази у аутомобил који је возио Кум Луковић и са Сретком Калинићем одлазе у стан у Војводе Степе, горе високо. Ту се окупао. Ујутро, наредног дана, у стан долази Ђура који га вози затим до његове команде, а Сретко и Кум остају у том стану, његове речи, после одлази у Кулу. Жмигија је видео у Кули, али нису ништа коментарисали.

Изјавио је да он није криминалац, прећутао је своју ранију осуђиваност, за новац то не би никада учинио. Ово убиство је за њега политичко, његове речи, јер је сматрао да ће се тиме спречити даље слање ратника и истинских патриота у Хаг, да ће се спречити растурање ЈСО и Србије, а због тога што је Хаг једна од највећих срамота Србије.

Дана 12. маја 2003. године пред истражним судијом Окружног суда у Београду изјавио је да ће се бранити ћутањем, то је рекао и на главном претресу.

На основу упоређења његових тврдњи из изјаве – одбране – признања датог у преткривичном поступку овлашћеном лицу МУП-а и материјалних доказа, као и упоређењем са изјавама – одбранама окривљених Саше Пејаковића, Душана Крсмановића, са изјавама сведока сарадника Сувајџића и Миленковића, сведока из Адмирала Гепрата 14, налаза и закључака вештачења пронађене чауре “хеклер кох Г-3”, чаура испалених из ње, њебета, вештачења балистичара и судске мединице, оцењујем да је његово признање дато у преткривичном поступку веродостојно у најбитнијим сегментима, од детаља припрема, покушаја и самог извршења кривичног дела, све до улоге осталих оптужених Улемека, Милоша и Александра Симовића, Нинослава Констатиновића, Владимира Милисављевића, Сретка Калинића, Тојаге Жељка, Душана Крсмановића, до улоге сведока сарадника.

У својој одбрани у преткривичном поступку оптужени Звездан Јовановић је рекао да је на отвореном прозору стављено шарено њебе. На основу налаза вештака из Висбадена, Института за криминалистичку технику, утврђено је на том њебету које је пронађено на том месту, отвореном прозору у канцеларији 55 у Адмирала Гепрата 14, постојање партикула барутне гаражи која се по свом склопу елемената подудара са барутном гаражи на референтној чаури калибар 308 винчестер пронађеној испред прозора где се налазило постављено шарено њебе, на које је оптужени Звездан Јовановић наслонио пушку приликом пуцања и убиства председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића и покушаја убиства његовог пратиоца, оштећеног Милана Веруовића.

То значи, постоји директна кореспонденција или директна веза између трагова исте барутне гаражи на референтној чаури калибар 308 винчестер испаленој из пушке “Г-3 хеклер кох” калибар 308 винчестер у канцеларији 55 у Адмирала Гепрата 14, дана 12. марта 2003. године, о чему је детаљно признао оптужени Звездан Јовановић и истих тих барутних трагова на њебету, насталих приликом испалења два метка из наведене пушке према његовој мети, председнику владе Републике Србије, док се пушка налазила наслоњена, положена на то њебе које му је представљало ослонац.

Такође, на пушци о којој је говорио оптужени Јовановић као о свом оружју убиства, пронађена су од стране вештака у Висбадену полиакрил на влакна која се непосредно подударају са влакнима њебета које се налазило на прозору канцеларије 55 12. марта 2003. године. Тиме изводим необорив чињенични закључак, да је из пушке “хеклер кох Г-3” калибар 308 винчестер

брисаног фабричког броја, пронађене дана 25. марта 2003. године, пуцано са наслона шареног ђебета које се налазило на прозору канцеларије 55 и без признања оптуженог Звездана Јовановића о томе.

Дана 25. марта извршено је упоредно вештачење референтне чауре, калибар 308 ВИН пронађене 12. марта 2003. године испред прозора канцеларије 55 у Адмирала Гепрата 14, одговарајућим начином пушком “Г-3 хеклер кох” која је пронађена тога дана у зони блока 26 на Новом Београду. Утврђено је вештачењем да је тана те чауре испалјено из ове пушке “Г-3 хеклер кох” калибар 308 ВИН, или да се та референтна чаура, пронађена 12. марта испред прозора канцеларије 55 са својим танетом, налазила у пушци убиства председника владе и из ње испалјена. Значи, овде истакнути докази потврђују у свему признање Звездана Јовановића и доводе га у сигурну везу са пушком убиства председника владе и покушајем убиства његовог пратиоца, у сигурну везу са испалјена два метка из исте пушке у канцеларији 55 – преко две чауре пронађене испред прозора канцеларије. У сигурну везу пушку са ђебетом на прозору канцеларије 55 преко исте барутне гаражи, те преко полиакрилних влакана са ђебета која су пронађена на пушци коју је оптужени Звездан Јовановић, имао као оружје убиства и покушаја убиства.

Тиме је затворен чињенични круг између извршиоца дела, оптуженог Звездана Јовановића, и његове пушке, ђебета, две чауре или два испалјена метка из канцеларије 55, те пушке и трагова барутне гаражи пронађених на чаури истог састава као трагови те барутне гаражи настали испуцавањем пронађени на шареном ђебету на прозору канцеларије 55, неспорних трагова полиакрилних влакана са шареног ђебета, пронађених на пушци Звездана Јовановића. Плус овога, 28 трагова влакана узетих са унутрашњег дела ташне у којој се налазила пушка “Г-3 хеклер кох” брисаног фабричког броја, пронађених 25. марта 2003. године у зони блока 26 на Новом Београду, сигурно потичу од тканине ђебета са прозора канцеларије 55 на које је Звездан Јовановић наслонио пушку којом је извршио кривично дело. Све ово утврђено налазом вештака Института у Висбадену.

Међу полиакрилним влакнима нађеним на пушци и оквиру за муницију налазило се 499 узорака влакана који се по морфологији, материјалу, флуоресцентности и нијанси боја слажу са влакнима са ђебета, ради се о подударним полиакрилним нитрил влакнима типа полимер винил-ацетат.

Према томе, чињенична веза између оптуженог Јовановића као извршиоца убиства председника Владе Републике Србије и покушаја убиства његовог пратиоца, места са којег је пуцао, а то је канцеларија 55 у Адмирала Гепрата 14 дана, 12. марта 2003. године око 12,25 сати и оружја којим је извршио кривично дело, пушка “Г-3 хеклер кох” брисаног фабричког броја пронађена 25. марта 2003. године у зони блока 26 у Новом Београду је нераскидива.

Оптужени Звездан Јовановић је пуцао два пута са прозора канцеларије 55. Првим метком је погодио председника владе др Зорана Ђинђића и нанео му смртоносну рану у пределу груди. Другим метком је погодио његовог пратиоца, оштећеног Милана Веруовића, са улазном раном у горњој четвртини седалног предела, наневши му тешку телесну повреду опасну по живот. У својој изјави у преткривичном поступку оптужени Јовановић је објаснио да се позиција за пуцање у председника владе ствара тек, како је рекао, “када Ђинђић долази близу улазних врата, чудно окренут, некако са стране”.

Ова његова изјава је у директној кореспонденцији са другим подацима који говоре о положају и месту стајања председника владе у моменту када је он погођен и када је погођен његов пратилац. У моменту смртног поготка, председник владе се налазио окренут предњом десном страном тела према устима цеви пушке којом је пуцао оптужени Јовановић из канцеларије 55 у

Адмирала Гепрата. Председник владе, др Зоран Ђинђић је стајао непосредно испред улазних врата улаза број 5 зграде Владе Републике Србије, окренут леђима према њима.

У тренутку рањавања оштећени Милан Веруовић се налазио леђима окренут према месту где се налазио оптужени Звездан Јовановић, у непосредној близини председника владе др Зорана Ђинђића, иза њега.

Пуцање из правца Бирчанинове улице или Немањине је немогуће у околностима које су утврђене, и, како су изричито закључили вештаци, све шпекулације о пуцању из другог правца падају на чињеницама од којих је за њих најважнија у судско-медицинском смислу, карактер повреде коју је задобио и председник владе др Зоран Ђинђић и његов пратилац Милан Веруовић. Брзина метка који је погодио председника владе и брзина метка који је погодио његовог пратиоца износила је 700 метара у секунди, а време лета тог метка било је једна шестина секунде. Растојање је било 134 метра. Зрно метка које је прошло кроз тело председника владе, по изласку окрзнуло је штаку коју је држао у левој руци и окрзнуло је његову леву подлактицу. Повреда на његовој левој подлактици кореспондира са оштећењем штаке коју је држао у тој руци, а повреда на подлактици, ако се рука спусти низ тело и лако помери назад, онда то окрзнуће, са улазном и излазном раном на телу председника владе, налазе се у једној линији, по налазу вештака судско-медицинске струке. Због тог удара у штаку, зрно метка је променило правац кретања, тако да због тога траг од тог метка није констатован на тврдој подлози зграде владе.

Зрно другог испаљеног метка, које је прошло кроз тело оштећеног пратиоца Веруовића, ударило је у зграду владе, траг 10, распало се, при чему су његови делићи изазвали повреде на десној бутини председника владе. Две површинске повреде величине проса позади и у средини бутине десне ноге.

Да тај метак који је начинио траг 10 није прошао кроз тело оштећеног Веруовића, он би ударио брзином од 700 метара у секунди у зграду владе, тада би се он у трагу 10, према налазу и закључку вештака, згужвао, сузбио као згњечена лименка од кока-коле и зрно метка, односно тане, у таквој ситуацији не прави своје остатке у широком дијапазону као у овоме случају. Зрно метка које је прошло кроз тело оштећеног пратиоца Веруовића изашло је задржавајући брзину од око 430 метара у секунди, тај пројектил се разложио у трагу 10 на зиду зграде владе и његови делићи су пронађени у унутрашњости улаза број 5.

Према мишљењу вештака балистичара, реална је ситуација да је пројектил који је прошао кроз тело председника владе, након што је окрзнуо штаку и леву руку, тако изменио свој правац да није ни окрзнуо зграду владе. Саслушани вештак балистичар из Висбадена је јасно изјавио и следеће:

“Балистички релевантни трагови, пушка, ћебе, распрснућа и делови танета у улазу зграде владе, траг 10, су сјајно утврђени и обезбеђени. Облик делова кошуљице танета пронађених у унутрашњости улаза број 5 зграде владе указује да су чинили целину зрна метка калибра 308 винчестер, према налазу вештака из Висбадена.

Метак у оштећеног Веруовића испаљен је после поготка у председника владе др Зорана Ђинђића, у том тренутку премијер је већ лежао или био у паду. То значи да се путање два пуцња нису међусобно преклапале, нико не закрива никог, гледано са места на којем се налазио оптужени Звездан Јовановић у канцеларији 55. Паркирани аутомобил испред улаза број 5 зграде владе не заклања ни председника владе др Зорана Ђинђића, ни његовог пратиоца оштећеног Веруовића, такође гледано са места на којем се налазио оптужени Звездан Јовановић, а поред њега оптужени Александар Симовић и Нинослав Констатиновић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете да седнете ако вам је лакше.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Не, хвала.

Врата улаза број 5 зграде владе су била отворена у тренутку удара метка који је прошао кроз тело Веруовића и разложио се у трагу 10 на парчиће који су продрли у унутрашњост улаза и погодили бутину позади председника владе др Зорана Ђинђића. Ко је та врата отворио? Тело падајућег премијера, како су закључили и утврдили вештаци саслушани на главном претресу.

Делови метка пронађени у улазу број 5 зграде владе потичу од разложеног врха метка са целом кошуљицом конусног задњег дела, калибар 308 ВИН, према налазу вештака из Висбадена. Облик дела кошуљице који се још може разазнати указује на то да су ови делови некада чинили целину, како кажу, метак је био са целом кошуљицом меког језгра. У сваком случају, на основу оштећења од делова метка у унутрашњем рагастову врата улаза број 5, у тренутку поготка у траг 10, врата тог улаза су морала бити отворена. На основу стања трагова на месту злочина, како каже Висбаден, не произлазе објективне чињенице, назнаке да је испален трећи метак.

Шта су видели и чули пратиоци председника владе др Зорана Ђинђића на лицу места?

Александар Бјелић, чуо је трећи пуцањ када се налазио на улазу у владу. Милан Веруовић је описао да је чуо трећи хитац после свог рађавања и пошто је отпузао до задњих десних врата возила којим су дошли, ухватио је левом руком кваку и тада је чуо трећи пуцањ и чак видео да је ударио у зид до врата, заварничио и дигао прашину. Јован Ђурић – трећи хитац му је прошао поред главе и завршио у зиду, чак је тачно видео где је погодио. Први пуцањ је био као петарда, други јачи и сви су долазили из Адмирала Гепрата. Срђан Дробњак чуо је три одјека, да ли су то све били пуцњи или нису, то не зна, правац од Адмирала Гепрата. Драган Лалић – имао је утисак да се пуца од правца “Монумента”. Бобан Пурић чуо је три праска, први је погодио премијера, други Веруовића. Трећи прасак се мало разликовао и мало је био пригушенији. Чуо је да долазе од Адмирала Гепрата. Јањошевић Љубиша чуо је два праска, а трећи му је већ личио на пуцањ. Махинално је усмерио поглед ка Адмирала Гепрата. Први је био мало слабији, трећи је био најјачи. Милан Веруовић је рекао да је трећи пуцањ био исте снаге и интензитета као и онај који је погодио њега, а то је био јак прасак, а онај први је био слабијег интензитета. Рекао је оштећени Милан Веруовић и да је имао велику одговорност пре атентата и велики притисак сам са собом, од те одговорности није могао да се ослободи херпеса који му је тих дана био видно на лицу. У истрази је рекао да је премијер био наслоњен леђима на врата на која је требало да уђе, лицем је био окренут према њему. На претресу је рекао да је премијер био окренут лицем ка возилу. Разлике у њиховим исказима у истрази и на главном претресу су очигледне. Да се сведок Александар Бјелић налазио на улазу број 5 у моменту када је настао траг 10 у којем се разложио метак који је прошао кроз тело Веруовића, он би задобио повреде од парчића тога метка, с обзиром на место где се налазио, по његовом опису. Међутим, тога нема и тако није било. Сви ови саслушани сведоци, пратиоци, јединствени су само у погледу описа да је премијер погођен испред врата улаза број 5, да су врата била затворена претходно, или притворена када су дошли, да су пуцњи долазили од правца Адмирала Гепрата, да је премијер падао кроз врата лицем окренут према поду. У свим осталим детаљима њихови искази се међусобно разликују, па и о броју пуцњева, односно одјека и њиховој снази. Сваки од њих на главном претресу је мењао исказ дат у истрази. Вршена су им предочавања исказа из истраге. Симптоматичан је опис оштећеног Веруовића о трећем метку, лежао је рањен, прилази му Александар Бијелић, пита га да ли је повређен и где је

повређен, он му каже да уђе унутра и погледа шта је са премијером. Бјелић је кренуо да уђе у зграду владе и у том тренутку чуо је трећи пуцањ. Видео је рикошет тог метка који је ударио у десну страну зида у односу на врата. Тај метак је ударио, како је рекао, иза Сашиних леђа, који је у том тренутку улазио у зграду. На том зиду је дигао велику прашину. Овакав опис Веруовића је у директној супротности са материјалним траговима, а и сам по себи је потпуно неуверљив. Хитно одвожење повређеног, по његовом наређењу, шефа телохранитеља, док метком погођено штићено лице остаје на лицу места, је посебна врста понашања и деликта из области професионалности. Али, њихове одговорности ни у томе нема.

Све ово везано за њихове исказе, противречности, неуверљивост, конструктивност у њима, осим делова који се односе на довожење премијера пред улаз број 5, његов излазак из аутомобила, је без значаја, с обзиром да је у супротности са материјалним доказима, налазима вештака, али и исказима низа других сведока. Чињенично закључујем да њихов доживљај догађаја испред улаза број 5, 12. марта 2003. године, њихово опажање и способност репродуковања је оптерећено њиховим стресним стањем у којем су се перманентно налазили и пре тога, о чему је довољно говорио оштећени Веруовић, а посебно у тим тренуцима. При свему, посебно се осврћем на одговор оштећеног Веруовића, како претпоставља да је било и одјека пуцњева, те да су пре давања исказа истражном судији сви они међусобно разговарали о догађају више пута, као и после тога. Да је веродостојан њихов исказ о трећем метку чији су удар наводно чак и видели у зид десно од врата улаза, који је заварнички и дигао прашину, тај траг би, а радило би се само о трагу 10 јер другог нема, био другачијег изгледа. Тане метка при удару од 700 метара у секунди, директан погодак у камени зид, се гужва као лименка кока-коле и остаје на лицу места, како су објаснили вештаци, не разлаже се у широком дијапазону. Тане те брзине се не разлаже на парчиће као тане које удара под истим углом и знатно мањом брзином, као што се догодило у овом случају, у трагу 10.

Оштећени Милан Веруовић је описао, сматрам веродостојно, начин изласка премијера из аутомобила, рекао је: "Отворио сам његова задња десна врата, он се окренуо према мени, десном ногом је искорачио из аута. Сачекао је да ја поставим штаке испред њега. Ставио је руку у једну штаку, потом у другу штаку. Заједно са њим кренуо сам тих пар корака према улазу у зграду владе.

Сведок, возач тадашњег министра просвете Гаше Кнежевића, Саша Симић, саслушан на главном претресу 20. фебруара 2007. године, дао је опис овог дела догађаја на дијаметрално супротан начин, да се премијер пре пријема штака окренуо лицем према њему, где се он налазио, а тек после за 180 степени према згради владе.

Износим следећи чињенични закључак и оцењујем да постоји непрекинута доказана материјална веза између оптуженог Звездана Јовановића као извршиоца убиства председника владе и покушаја убиства његовог пратиоца, његовог оружја које је употребио, места на којем се налазио у моменту пуцања – канцеларија 55, часа када се то догађало, места на којем су се налазили председник владе др Зоран Ђинђић и његов пратилац, оштећени Милан Веруовић, испред врата улаза број 5 зграде владе, премијер леђима окренут њима, његов пратилац, оштећени Веруовић у његовој близини, леђима окренут према месту где се налазио оптужени Јовановић.

У погледу места које је одабрано за позицију пуцања у председника владе, оптужени Звездан Јовановић је у одбрани у преткривичном поступку изнео да је место заиста идеално, и било је конкретно идеално. Претходно се са Легијом сложио, како је изјавио: "Идемо један на један снајпером, јер је то

много боље због жртава, обећао сам Легији да то могу да завршим једним метком”. У тој изјави – одбрани говори о мотивима за извршење кривичног дела, “сматрао сам да ће се тиме спречити даље слање ратника и истинских патриота у Хаг и растурање Србије”.

Очигледно је да себе, оптуженог Улемека и друге своје колеге из непријатељског злочиначког удружења сматра посебним ратницима и истинским патриотама, чак ексклузивним чуварима државе, а председника владе Републике Србије и његову политику очигледно, за њих – издајничком и кукавичком.

И шта чине ти самозвани истински патриоти и ратници, снајпером који је подешен на максимално оптичко увећање, са даљине од 130 метара гађају човека са штакама, скоро немоћног у кретању, пушком претходно криминално брисаних бројева и то они називају “један на један”. Моћном снајперском пушком, претходно криминално обрисаних бројева, даљина 130 метара, то је један, други – мета, председник владе Републике Србије, човек успореног и врло компликованог кретања. То не може ни личити на понашање истинских патриота и ратника. Изјавио је оптужени Звездан Јовановић да је његов мотив био не криминалан, већ политички. И какво је њихово само чињенично дело? Подмукло дело лажних ратника и још лажнијих патриота, квази- или параофицира, исто, једнако по томе њиховом чињеничном делу на Ибарској магистрали, према Ивану Стамболићу.

Од врло битног значаја у контексту овог је део одбране оптуженог Звездана Јовановића, цитирам: “Пре нисам учествовао у ликвидацијама, нисам био понуђен”. Ово је недвосмислено, он јасно тиме каже да има сазнања о другим расветљеним и нерасветљеним политичко-криминалним убиствима из периода када је постојала ЈСО.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Прекида се излагање завршне речи заменика специјалног тужиоца с обзиром да је стигло решење председнице Врховног суда Србије под бројем Су. бр. 181/07 од 23. априла 2007. године. Запримљено у Посебно одељење Окружног суда у Београду у 13,05 часова, што се види из пријемног печата. Чitam изреку решења:

“Одобрава се емитовање завршних речи странака пред Посебним одељењем за организовани криминал Окружног суда у Београду, у кривичном предмету КП бр. 5/03, и то заменика специјалног тужиоца Јована Пријића, браниоца оптуженог Милорада Улемека адвоката Слободана Миливојевића, оптуженог Звездана Јовановића и његовог браниоца адвоката Ненада Вукасовића, оптуженог Александра Симовића, браниоца оптужених Милоша Симовића и Александра Симовића адвоката Желимира Чабрила и адвоката Миодрага Рашића, браниоца оптуженог Милана Јуришића адвоката Александра Зарића, браниоца оптуженог Душана Крсмановића адвоката Вељка Делибашића, браниоца оптуженог Саше Пејаковића адвоката Крсте Бобота и адвоката Горана Петронијевића, браниоца оптуженог Бранислава Безаревића адвоката Жељка Грбовића, оптуженог Жељка Тојаге и његових бранилаца адвоката Горана Петронијевића и Крсте Бобота, бранилаца оптуженог Владимира Милисављевића адвоката Александра Поповића и адвоката Драгољуба Ђорђевића, браниоца оптуженог Сретка Калинића адвоката Александра Ђорђевића, оптуженог Бранислава Безаревића, оптуженог Душана Крсмановића, оптуженог Саше Пејаковића, пуномоћника породице оштећених адвоката Рајка Даниловића, оштећеног Милана Веруовића и његовог пуномоћника адвоката Боже Прелевића. Емитовање завршних речи се одобрава уз ограничење да емитовање може започети сваког дана након завршетка радног дана пред већем Посебног одељења Окружног суда у Београду, не директно док је давање завршних речи у току.

Не одобрава се јавно емитовање завршне речи пуномоћника породице оштећених адвоката Срђе Поповића.

О начину спровођења датог одобрења стараће се председник судског већа.

Председник Врховног суда Србије Вида Петровић Шкоро". Завршено читање изреке решења. Да ли неко има нешто да примети?

Рекли смо вам како ће бити емитовање, након завршетка главног претреса следи емитовање. Ја сам објаснила по оном пул систему, знате. Председница Врховног суда је добила моје изјашњење у том смислу. А постоји закон о приступу јавним информацијама, конвенција којом је исто тако одређено емитовање, тако да сам вам прочитала све што пише.

Адвокат Слободан Миливојевић: Председниче, ја се извињавам што морам у овом тренутку да реагујем, надајући се да ћемо наставити даље завршну реч, што нам је посао овде у овој судници. Али сам дужан да реагујем, знате те међународне конвенције на које се позивате, које су сасвим на месту, исто тако говоре и о обавезама и одговорностима јавних и штампаних медија о истинитом и објективном информисању. Овде се ради о ТВ кући Б92 која је крајње, једноставно негативна...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Али, знате шта, колега...

Адвокат Слободан Миливојевић: Ми смо, опростите бићу врло кратак, ми то нисмо наравно напамет ни одједном учинили. То је било уз консултације свих бранилаца и јединствени је предлог да се не дозволи емитовање кући ТВ Б92. Ја не знам на који начин то..,

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не. Ви сте рекли, извињавам се, колега, рекли сте данас на почетку претреса, када сам вам саопштила на који начин ће се вршити то емитовање, ви сте рекли да они не могу директно да снимају или да преносе, а да ли ће реемитовати од онога ко је укључен, да немате ништа против, јер не постоји могућност да им се забрани, је ли тако било? И тако је ушло у записник.

Адвокат Слободан Миливојевић: А ко је, да ли је постојао неки званичан?

Председник већа, судија Ната Месаровић: Извините.

Адвокат Слободан Миливојевић: Немојте накнадно ништа. Судија, извињавам се, да ли постоји нека ТВ кућа која је званично овлашћена да врши емитовање или...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Прочитала сам вам.

Адвокат Слободан Миливојевић: Ништа. Ја ћу онда дати своју следећу изјаву. У односу на све остале ТВ куће, штампане медије и остало, дајем потпуну сагласност да се врши емитовање на начин како је то и Врховни суд одлучио. У односу на ТВ Б92 не дозвољавам да емитују моју завршну реч.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Извињавам се, јутрос сте рекли да немате ништа против да они то реемитују јер онај ко добије право на емитовање има право да да свакоме. И на то сте се изјаснили.

Адвокат Слободан Миливојевић: Сматрао сам да ће бити...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте улазити у полемику. Прочитала сам вам решење председнице Врховног суда. Почели смо раније са претресом. Снимак се може емитовати након завршеног радног дана. То ће наша режија одрађивати. Имали смо писмене сагласности које су достављене председници Врховног суда. Ништа напамет није урадила председница Врховног суда. Тражила је и мишљење председника већа и ваше писмене сагласности, где сте ви додали били својом руком Б92. Према томе, немамо шта, а одлучено је, на основу члана 179 ЗКП-а и на основу члана 56 Судског пословника, а такође сходно Закону о слободном, сада прелазим на цитирање образложења, став други на другој страни решења где стоји "сходно Закону о слободном приступу информацијама од јавног значаја, одобрење се односи на све електронске медије". Тако пише.

Завршено цитирање. Молим заменика специјалног тужиоца да настави са излагањем своје завршне речи.

Адвокат Слободан Миливојевић: Извињавам се, опростите, молим вас, извињавам се и колеги тужиоцу јер му реметим завршну реч коју сматрам светињом, али стицај околности је да се ово овако десило. Но, од колега овде сам упозорен и замољен да кажем да ми у потпуности повлачимо сагласност за емитовање завршних речи било коме пошто је таква ситуација, не можемо да изолујемо Б92. Немојте ми замерити, такав је став колега, а и мој лични став.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. У реду је. Онда молим да се изјасне сви браниоци и сви оптужени да повлаче захтев за снимање. Данас се ваше завршне речи не снимају, да наставимо са излагањем завршне речи тужиоца, а онда ћемо наставити сутра или на крају радног дана, даћете сви поново своју писану изјаву да повлачите сагласност за емитовање и по томе ћемо онда и поступити. Изволите.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: По речима Легије, како каже Звездан Јовановић, прво је требало да се расформира Јединица, а после, крајем априла, почетком маја, да они буду ухапшени. Легија је био упоран у тврдњама да су они на списку за Хаг, да зато морају да крену у реализацију. Њега је све то погодило као правог ратника, био је разочаран а поготово делом приче оптуженог Улемека, да ће Јединица бити расформирана, а “беретке” распоређене по Жандармерији и осталим јединицама. Значи, расформирање Беретки је њега, по њему, “правог ратника и истинског родољуба преломило у одлуци да убије председника владе, према његовим речима, и тиме све ово, пре свега заустави. Или је ово до краја наивни ратник и родољуб или су његови мотиви за извршење убиства премијера, поред овога и на другој основи. Оцењујем да је у питању и одговарајућа манипулативна способност оптуженог Улемека да прелако и пребрзо створи мотив код оптуженог Јовановића да је реч о патриотској акцији “Стоп Хагу”, али коју ће спровести преко овејаних криминалаца, такође самопроглашених патриота и са њиховом логистиком.

Оптуженом Улемеку за убиство председника владе није требао стрелац аматер, почетник, да му задрхти рука. Требао му је његов лични проверени кадар и за зољу, а потом за снајпер. Звездан Јовановић му је обећао да ће то да заврши једним метком и завршио је. Оцењујем да је Звездан Јовановић знао довољно о Спасојевићу и његовој банди, вероватно од времена његових ранијих долазака у Шилерову, познанства са Багзијем, а сигурно све од минирања “Дифенса”, крајем 2002. године.

Чињенице везане око конкретног и суштинског учешћа чистог организованог криминала у целокупној њиховој акцији, од припрема до реализације компромитују и потиру тврдње Звездана Јовановића да је њихово кривично дело, дело истинских патриота чији би мотив по свом значењу требао бити вишег и праведног значења.

Пре 12. марта 2003. године непријатељско злочиначко удружење остварило је припрему атентата на председника владе ради његовог убиства 16. фебруара 2003. године, приликом његовог повратка аутопутем са Копаоника за Београд, на узвишењу код Бубањ Потока и покушај од 21. фебруара 2003. године његовог убиства код хале “Лимес” на аутопуту, кад се са својом пратњом кретао ка Аеродрому. Докази о овоме налазе се у изјави-одбрани оптуженог Звездана Јовановића у преткривичном поступку, изјави-одбрани оптуженог Душана Крсмановића у преткривичном поступку, пред истражним судијом, у исказима сведока сарадника Вукојевића, Сувајџића и посебно Миленковића, те доказима са места догађаја код хале “Лимес”, у изјавама сведока.

У својој изјави-одбрани, оптужени Звездан Јовановић је појаснио да су дан или два пре повратка премијера са Копаноника он и Жмиги са Кумом Луковићем дошли у стан 10 у близини “Хајата”. Ујутро, наредног дана, у тај стан је дошао Спасојевић који је говорио: “Морамо да убијемо Ђинђића”, а он је инсистирао да се претходно види са Легијом. После тога одлазе у стан тројка где су затекли Легију. Речено му је да ће Спасојевићева екипа да му буде логистика и они су већ припремили убиство. У том стану су он и Легија дефинисали акцију која се сводила на то да се Ђинђић убије зољама на узвишењу код Бубањ Потока, како је рекао и објаснио. Пре одласка на то узвишење отишао је у стан 10 и наредио Жмигију да треба да се убије Зоран Ђинђић. Описао је детаљно планирани начин убиства, да је требало да он и Жмиги пуцају зољама. Детаљно је описао и покушај напада, односно убиства код хале “Лимес” и због чега је пропала акција, како каже.

У односу на извршење убиства председника владе др Зорана Ђинђића, сведок сарадник, покојни Зоран Вукојевић Вук је на главном претресу, затвореном за јавност на његов захтев, изнео на ком месту су се нашли он, Багзи и окривљени Безаревић, описао је разлоге тог сусрета, своју улогу у реализацији тог сусрета, описао је природу договора Багзија и Безаревића, рекао је суму у еврима коју је Багзи обећао Безаревићу за информације о кретању премијера, описао је поновни њихов сусрет, два-три дана пре “Лимеса” на истом месту, рекао је које је податке Безаревић тада дао Багзију. Изнео је потом садржину разговора између њега и Милоша Симовића у колима после “Лимеса”, који му је објаснио дешавања и разлоге неуспеха атентата том приликом. Описао је потом телефонски разговор са Безаревићем када је дошао својој кући после “Лимеса” и информацију коју му је Безаревић тада предао. Описао је потом дешавања са Багзијем после његовог пуштања из притвора, ко га је преузео, описао је потом поновни сусрет њега, Багзија и Безаревића код “Стека”, описао је договор који је Безаревић ту имао са Багзијем, изнео је сазнања која је добио од Кума Луковића са којим се нашао после “Лимеса” код Института за мајку и дете, изнео је речи које је Кум Луковић тада говорио у односу на покушај атентата код “Лимеса”, објаснио је разговор који је имао раније са Спасојевићем у кући код Симовића и шта је Спасојевић тада њему лично рекао, који су разлози да се убије премијер, рекао је шта се говорило о кафићу “Монумент” међу њима. 16. фебруара 2003. године купљена су, по налогу Спасојевића, два мања камиона у преподневним часовима, купио их је на пијаци Бубањ Поток сведок сарадник Сувајџић, један марке “мерцедес” аустријских регистарских ознака и “ТАМ” београдских ознака, предао их је заједно са кључевима и документацијом оптуженом Владимиру Милисављевићу. Приликом те куповине користио је личну карту са именом Черкета Драго.

Сведок сарадник Сувајџић сведочио је на главном претресу затвореном за јавност по његовом захтеву. Описао је Сувајџић шта је видео 21. фебруара на ТВ вестима у погледу извештаја о догађају код хале “Лимес”. Објаснио је шта је том приликом препознао. Објаснио је шта му је Милош Симовић причао због чега се није успело код хале “Лимес”, објаснио је какве су биле реакције Спасојевића према Милошу и његовој одговорности што се није успело код “Лимеса”, говорио је о катастрофалним грешкама које је Милош Симовић све починио везано за камион марке “ТАМ” којим је управљао. Рекао је о Спасојевићевим информацијама, о сазнањима полиције о правој природи “Лимеса”. Говорио је о информацијама Спасојевића из полиције о коришћеним телефонима специјалама у зони тог места. Говорио је о наређењу које је добио да купи аутомобил “караван”, рекао је где је купио аутомобил, који аутомобил, којих регистарских таблица, по којој цени, коме га је предао након куповине. Описао је где се Спасојевић скривао од почетка фебруара па до 9. марта 2003. године. Описао је шта се дешавало за то време у

стану у Војводе Степе 259, ко се ту окупљао од њих и из којих разлога. Описао је дешавање 8. марта 2003. године у стану у В. Степе 104, о наређењима која је тада примио од Спасојевића поводом изнајмљених станова у Синђелићевој 40, Николаја Гогоља 98. Рекао је ког је дана дао перике и наочаре Милошу Симовићу. Рекао је о поруци на пејџер од 9. марта, где је по тој поруци отишао, кога је срео након тога у Војводе Степе 259, описао је где је потом пребацио Багзија заједно са Спасојевићевим стварима. Описао је где је потом отишао и каква је наређења добио од Спасојевића у стану у Велимира Тодоровића број 2. Изнео је речи Спасојевића у том стану, а поводом убиства председника владе, описао је свој задатак у распореду који су имали тих дана чекајући колону председника владе.

С обзиром да је и овај сведок сведочио на претресу затвореном за јавност, указујем да се у његовом исказу сведока сарадника на главном претресу, на страни 17, налазе подаци о комуникацији између оптужених извршилаца у данима када су распоређени и чекају долазак премијера у владу, на страни 19 описује дешавања на дан атентата. Надаље је описивао контакте између њих у наредним данима, наређења Спасојевића у вези са пушком. Описао је тачно где је боравио оптужени Звездан Јовановић после атентата, где га је видео, садржину поруке коју је пренео Звездану од стране Душана дан после атентата, описао је како је Спасојевић забранио и телефонску комуникацију и пејџером међу њима. Описао је кога је све видео у стану у Војводе Степе 259. Изнео је тачну садржину пренете поруке Спасојевића Звездану Јовановићу, која се тицала њихових наредних планова везаних за Јединицу за специјалне операције. Објаснио је какав је захтев Звездан Јовановић имао према њему где да га одбаци аутомобилом и где га је одвезао. Описао је где је отишао након што је одвезао Звездана Јовановића, описао је где је сазнао, у ком стану, све детаље шта се догађало у канцеларији 55 у Адмирала Гепрата, све то на страни 23 његовог исказа на главном претресу.

Шта је говорио и рекао на главном претресу сведок сарадник Дејан Миленковић Багзи, шире је познато. За потребе ове речи, износим у најкраћем оно што сматрам битним и што доприноси извођењу чињеничних закључака важних за вашу судску одлуку.

Рекао је, Одлуку да се убије премијер Зоран Ђинђић донео је Милорад Улемек Легија у договору са Душаном Спасојевићем. Он је присуствовао разговорима између њих о томе. Било је више акција и планова да се убије премијер, како је рекао. Први пут је то било код Бубањ Потока. Јануара месеца 2003. године су почели планови да се убију Чедомир Јовановић и Горан Свилановић. Детаљно је описао догађај код "Лимеса", детаљно је описао улогу Безаревића, улогу Звездана Јовановића, улогу Жељка Тојаге, Милана Јуришића и осталих оптужених. Објаснио је да је по изласку из притвора због "Лимеса" отишао са Милошем у стан у Војводе Степе, где су били Звездан Јовановић, Миле Луковић и Душан Спасојевић. Да је Звездан Јовановић тада саветовао Душана да није паметно да Багзи даље учествује у реализацији за премијера јер се доста искомпромитовао. Говорио је о постојању планова после убиства премијера, присуствовао је разговору о томе Улемек и Спасојевића, о дизању у ваздух трафостанице на Бежанијској коси, железничког моста у Београду. Објаснио је да је показао Звездану Јовановићу малокалибарски снајпер за атентат на премијера којег су добили од Хамидовић Селмана – Секе. Звездан и јесте и није био задовољан овом пушком, како је рекао.

Дана 12. марта 2003. налазио се у стану, у штеку на Бановом брду – Николаја Гогоља, Душан је ту дошао после 12 сати. Пустио је телевизор, касније је ту дошао и Пејаковић, детаљно је описао шта се дешавало у том стану по првим информацијама о атентату, реакције Спасојевића. Сутрадан по убиству, у тај стан код њих је дошао Сувајџић, питао је шта да се ради са

пушком. Душан је рекао да је Легија узео пушку из ЈСО, да пушка мора да се врати у ЈСО, да се зато не уништи, већ да се закопа, а у ствари, Душан му је објаснио после да то са пушком није тачно, али да са закопаном пушком држи у шаци и Звездана и Легију, с обзиром да је то оружје којим је извршено убиство, а у његовом је фактичком поседу. Сувајџић је отишао, вратио се и рекао да је Нино закопао пушку. Напустили су стан на Бановом брду, после тога кренули су према Сурчину, а после у Прогар па у Путинце. Ту је наложио Душану Пејаковићу да мора да иде у Кулу, да пренесе поруку Звездану Јовановићу да се дигне Јединица, да крену у планове А, Б, Ц, 1, 2, 3. Пејаковић је отишао у Кулу, вратио се следећег јутра, рекао је да је причао са Звезданом Јовановићем, да му је он рекао да не могу ништа да ураде, да су опкољени. За те планове је чуо раније непосредно, када је присуствовао разговору Улемека и Душана на клупицама код "Ењуба". А1 је био да се дигне у ваздух трафостаница на Бежанијској коси, Б2 да се дигне железнички мост, Ц3 је заузимање аеродрома, ако крене нешто наопако после атентата. Неких 5 дана после атентата поново су се вратили у Прогар, па у Ледине, па код Пејаковића у стан, где је он живео у Војводе Степе, одакле одлазе у Жарково, ту се одвајају од Пејаковића. У Жаркову код сестре Кума Луковића су преспавали и потом отишли у Мељак.

Објаснио је да је Звездана Јовановића и Тојагу видео након што је претходно донета одлука да се убије премијер, видео их је у стану код "Хајата", X спрат, десетка. Поново се видео са Звезданом приликом планирања реализације код "Лимеса", два пута га је тада видео. Жељка Тојагу је видео у истим тим приликама. Објаснио је да акција на Копаонику и код Бубањ Потока није испланирана у детаље као код Лимеса. На Копаонику је био Нинослав са женом, задатак му је био да јави Милошу када ће премијер да се врати. Нинослав је био са супругом Јеленом у Брзећу, у хотелу "Копаоник", дана 14. и 15. марта у апартману број 4, према извештају и документацији хотела где су били заведени у тим данима у књигу боравишта. Објаснио је да су се код Савезне скупштине организовали. Звездан Јовановић је био у "пасату" са Милетом Луковићем Кумом и Владом Будалом на монтажном паркингу. Они су били околу, Милош Симовић је приметио да на пошти постоје камере, да су вероватно снимљени, и одустало се само због камера, дакле, а не као што је оптужени Звездан објаснио да је одустао да не би убио неког од новинара. Објаснио је да је за одлуку да се убије премијер прво сазнао почетком фебруара 2003, када је Душан рекао у Шилеровој да је Легија у праву и да ће га убити. Објаснио је због чега није успео покушај атентата код Лимеса. Детаљно је говорио о мотиву за убиство председника владе и Душана Спасојевића и оптуженог Улемека, о улози ванредног стања и страху и паници која је због тога ухватила Душана Спасојевића. Извршио је препознавање, на слици, малокалибарског снајпера који је добио од Секе, пронађеног после атентата. Објаснио је да је Звездану Јовановићу сервирана прича о испоручивању патриота Хагу, да је то чинио Душан. Објаснио је да убиство премијера има везе и са кривичним предметом "Ибарска магистрала" и Легијиним страхом да он не буде хапшен због тога, да су он и Легија чак ишли за Јагодину ради сређивања тог предмета. Изнео је да је требало да Тојага и Звездан испале по две зоље на Лимесу, да му је Тојага пре тога детаљно објашњавао како дејствује зоља и да он ништа не брине. Он се интересовао код Тојаге с обзиром да је требало да буде возач камиона у конкретном случају и да буде изложен опасности. Такође је изнео да је Спасојевић једном приликом рекао Звездану да ће Чуме бити сведок у Хагу, а све то у оквиру убеђивања Звездана.

У стану у Улици Војводе Степе 259, стан број 56, дактилоскопски су идентификовани отисци папиларних линија Спасојевић Душана, оптуженог Јовановић Звездана, сведока сарадника Дејана Миленковића и Сувајџић

Миладина, оптуженог Милоша Симовића и покојног Милета Луковића званог Кум. Сведок сарадник Миленковић је описао боравке у том стану, препознао је ручни сат пронађен у њему, марке “ролекс”, који је Душан Спасојевић, по његовим речима, поклатио Куму Луковићу. О том ручном сату, о речима Милета Луковића Кума у вези са тим сатом, детаљно је говорио и сведок сарадник Сувајџић Миладин. О боравку у том стану, деветка, Звездана Јовановића, детаљно је говорио и сведок сарадник Сувајџић, тако да се долази до одлучне подударности исказа два сведока сарадника, одбране оптуженог Звездана Јовановића, са материјалним доказом, траговима папиларних линија, односно одлуке подударности исказа сведока и исказа одбране са материјалним чињеницама. У стан у Николаја Гогоља 98 на Бановом брду, В спрат, стан 25, ту Сувајџић долази после атентата, ту је био Спасојевић, Багзи и Пејаковић. То је било 13. марта. У том стану Спасојевић Сувајџићу издаје поруке за Звездана Јовановића, а у тај стан Сувајџић је дошао на захтев Констатиновића и Милоша Симовића, са питањем шта да се ради са пушком. Сувајџић је ту од Спасојевића сазнао да се Звездан Јовановић и Кум Луковић налазе у Војводе Степе 259. У том стану он је потом пренео поруку Спасојевића Звездану за даље поступање, дизање ЈСО, око скривања Сретка и Кума код Звезданових рођака. Након преношења те поруке и одвожења Звездана у његову команду, Сувајџић одлази у стан у Милентија Поповића 24, тројка, где су били оптужени Симовићи и оптужени Владимир Милисављевић. У том стану је сведок сарадник Сувајџић сазнао све детаље догађаја у канцеларији 55 12. марта улози коју је остварио Нинослав Констатиновић, Аца Симовић, Звездан Јовановић, како су били маскирани, о договору који су имали око паљења канцеларије, колико је пута Звездан пуцао, коме је потом предао пушку, како су истрчали из зграде, сазнао је о улози Кума и Сретка као заштитнице на улици, сазнао је да је Звездан одвежен прво до гараже на Новом Београду, а одатле у стан у Војводе Степе 259. Све ово, дакле, искази сведока сарадника о битним чињеницама пре, за време и после атентата, материјални докази, дактилоскопски трагови у целисти се слажу са одбраном Звездана Јовановића у преткривичном поступку, с одбраном оптуженог Душана Крсмановића и Саше Пејаковића.

Оптужени Звездан Јовановић је објаснио да је у стан у Војводе Степе, одмах после убиства, дошао из гараже на Новом Београду, пошто су до гараже дошли “пасатом” из Гепратове, а возио је Влада Будала. Са Кумом Луковићем и Калинићем је дошао после у стан у Војводе Степе. Сутрадан ту долази Ђура, по његовим речима, и одвози га у команду на Сењак. Прећутао је у тој својој одбрани и ништа није рекао о врло битној поруци Спасојевића коју му је Сувајџић пренео, реализација планова са ЈСО.

Као што се може видети, постоји потпуна подударност датог исказа одбране оптуженог Јовановића и исказа сведока сарадника о дешавањима, као што је речено, пре атентата, на дан атентата, после атентата, а та подударност има своју материјалну основу у дактилоскопским идентификацијама папиларних линија пронађеним у становима у којима су боравили, по њиховим речима, пре свега у Војводе Степе 259.

Оптужени Звездан Јовановић је изјавио још да се пре атентата налазио у стану тројка у близини “Сава центра” – то је у Милентија Поповића 24, а у том стану су пронађени отисци папиларних линија Милоша и Александра Симовића, оптужених, оптуженог Милисављевић Владимира и Констатиновић Нинослава.

Оптужени Звездан Јовановић је говорио о стану десетка у близини Хајата, у тај стан је дошао са Жмигијем дан или два пре повратка премијера са Копаоника. У том стану је био Милош Симовић. Сутрадан је у тај стан дошао Спасојевић који им је говорио, његове речи, да мора да “убијемо Ђинђића”. Из тог стана одлази са Спасојевићем у стан тројка у близини Сава центра, ту је

био Легија и ту је њега Легија убедио о њиховој потреби да убију премијера. Ту су дефинисали акцију, како је рекао, да се Ђинђић убије зољама код Бубањ Потока. У стан десет, по његовим речима, се враћају после одустанка од акције на Бубањ Потоку. У стану десет је остао до следећег покушаја код Лимеса. За то време у тај стан повремено долазе, његове речи, Аца, Миша, Багзи, Кум Луковић, Сретко, Дуле Крсмановић и Спасојевић.

Говорећи о становима под њиховим шифрама, како су звани — десетка, тројка, види се потпуна упућеност оптуженог Звездана Јовановића у начин функционисања и деловања завере, то познавање штекова у шифрама, довољно о томе говори.

Завера, односно непријатељско криминално удружење је пре атентата имало изнајмљених укупно петнаестак станова за своје злочиначке завереничке потребе. Поред осталих и оне штекове где су пронађени трагови папиларних линија Звездана Јовановића – Арсенија Чарнојевића 23, Војводе Степе 259, Омладинских бригада 8, где су пронађени трагови папиларних линија оптуженог Улемека. Све станове, и ове значи, изнајмио је, сада сведок сарадник Сувајџић Миладин користећи лажне личне карте, Арсенија Чарнојевића 23, Омладинских бригада 8, Војводе Степе 259, Леџинов булевар 5, Милентија Поповића 24 и тако даље. Као што је речено и цитирано, Звездан Јовановић је боравио у штековима десет и тројка, пре атентата, они су међусобно у непосредној близини, а у Војводе Степе 259, после атентата.

У стану десетка су се, према Багзијевој изјави, нашли пре Лимеса Звездан, Тојага, Душан, Кум, Милош и он. Ту су се договорили и изашли сви они заједно, и Душан Крсмановић и Влада Будала на аутопут да пронађу локацију одакле је требало да се гађа зољама. Према његовим речима, Звездан је рекао да је најбоље да се гађа са једне узвишице, са једног земљаног насипа, да се ту постави заседа.

У стану Омладинских бригада 8, који је такође изнајмио Сувајџић, у свом исказу је описао када је у том стану видео оптуженог Улемека, којим разлогом је он био тада у том стану, због чега се оптужени Улемек налазио у том стану, а то је сазнао од Спасојевића.

Током главног претреса одбрана оптуженог Улемека и Јовановића, поред осталих, истицала је примедбе на све дактилоскопске налазе о извршеним идентификацијама трагова папиларних линија утврђених у тзв. штековима, предлагали су издвајање из списка тих доказа са образложењем да је у свим случајевима реч о претресу стана без писмене образложене наредбе истражног судије, да су те радње, а то су криминалистичко-технички прегледи, вршене по листи потреба иницијатора овог поступка, да је реч о тешким подметањима, да су вештаци МУП-а имали унапред припремљене осумњичене које је само требало папиларно идентификовати да би се оптужени лажно конструкцијски повезали са кривичним делом.

Када су у питању ови докази, тужилаштво оцењује да су трагови папиларних линија пронађени у одређеним становима – штековима, прибављени по Законику о кривичном поступку и то на основу одредби Главе XVIII Законика, где су одређене дужности органа унутрашњих послова везане за откривање и обезбеђење предмета који могу послужити као доказ и овлашћења њихова да прикупе сва обавештења која би могла бити од значаја за успешно вођење кривичног поступка. Нити једна од радњи криминалистичко-техничких прегледа станова, то јест штекова, не представља претрес стана, већ су у питању мере и радње органа унутрашњих послова на основу Главе XVIII Законика о кривичном поступку. Није реч, ни у једном случају, о претресу стана ни правно, а ни фактички, што је видљиво и на основу конкретних радњи које су предузимане у становима, аутомобилима, гаражама. С друге стране, стоје и овлашћења органа унутрашњих послова према Законику о кривичном поступку, према којима овлашћена службена лица органа унутрашњих послова могу и без наредбе

суда ући у туђи стан и по потреби спровести претресање ако држалац стана то тражи, а то је овде тачно тако, у свим тим случајевима, а за овде набројане станове – штекове.

У складу са овим чињеничним подацима, доказима и подударно са њима, јесте и одбрана оптуженог Душана Крсмановића из преткривичног и претходног, односно истражног поступка.

Он је изнео своја целовита сазнања, своје целовите информације, описао своју улогу у свим сегментима извршења кривичног дела. Тако, изнео је да је најпре сазнао да треба да се убије Свилановић и то лично од Спасојевића, а после тога сазнао је да треба да се убије Ђинђић, и то од Кума Луковића. У то време борави у штеку у Трише Кацлеровића са оптуженим Јуришић Миланом. Говорио је о дану за убиство на Копаонику на коме се налазе, како је рекао, Звездан и Легија. Спасојевић од њега тражи 14. фебруара, упамтио је тај датум, да он иде на Копаоник као и Нино. Он је успео да се извуче да не иде, Нино је отишао. Зна да су у пратњи Ђинђића учествовали и Кум Луковић, Звездан и Тојага, који станује, како је рекао, на Чукарничкој падини. Влада Будала их је возио колима. Након овога у стан 10, власник Опарушић, Лењинов булевар број 5, спрат X, како је рекао, долази Звездан, Зољаш, Спасојевић, Кум Луковић, Влада, а после Миша и Багзи. Након тог састанка, Звездана и Зољаша је одвезао плавим “ескортом” на Чукарничку падину. Када је у питању покушај убиства код хале “Лимес”, рекао је да су распоређени по Мишином налогу. Аца је стајао код “Сава центра”. Влада је био негде на старом путу код Сурчина. Миша се возио аутопутем. Са Владом Будалом је претходно отишао, на његов позив, у Бубањ Поток где су затекли Сувајџића са два купљена камиона. Један је био “ТАМ”. Увече, дан уочи напада на колону, његове речи, Миша Симовић им саопштава да Ђинђић сутра креће на пут у Бањалуку. Саопштио им је ко је на којој позицији сутра, са задатком да у 8, 30 часова буду постављени на својим местима. Његово место је било у близини “Руда”. Багзи и Милош су са камионима у близини “Сава центра”. У њиховој близини је Јуришић са задатком да касније покупи Мишу и Багзија. У једном аутомобилу, сиви “ауди”, је био Влада Будала, а у другом Аца Симовић у близини насипа код хале Лимес. Задужени за пуцање зољама су били, по његовим речима, сигурно Сретко Калинић и Зољаш – Тојага, а за Звездана није сигуран. Објаснио је где су се нашли после пропале акције. Објаснио је телефонску комуникацију коју је имао са Багзијем у току саме акције. Говорио је целовито о наредним припремама које се врше за убиство председника владе, о набављању радних комбинезона, сателитске антене, говори о одласку у Бирчанинову, одакле је Звездан мерио раздаљину до зграде владе неким двогледом, како је рекао. За тражење локације одакле ће се пуцати били су задужени Аца, Нино и Милош, да је Ђура купио “пасат” панчевачких регистрација заједно са Владом, а Милош га затамнио фолијом, изјавио је да су имали изнајмљених око 20 станова – штекова, које је Сувајџић изнајмљивао за потребе скривања. На дан убиства добио је задатак од Милоша Симовића да стоји на аутобуској станици изнад зграде владе према Славији. Јуришић је био паркиран према главној аутобуској станици са задатком да буде резервна подршка. Влада Будала је био у црном пасату са задатком да након пуцања преузме Звездана, Ацу и Нинослава. Сретко и Кум Луковић су били у црном “голфу”, задужени, као подршка у случају опасности, да пуцају. Изнео је да је чуо два пуцња, а потом одлази у стан у Трише Кацлеровића 28. Ту после долази Јуришић, а наредног дана увече долази Нино и каже им да су остали добро. Објаснио је детаљно како је и где упознао Звездана Јовановића и Тојагу Жељка, у стану код “Хајата”, и то када је већ била донета одлука да се убије премијер зољама. То је било око 14. фебруара 2003. године. Рекао је да је испред стана десет, Лењинов булевар 5, дошао после куповине камиона на пијаци код Бубањ Потока, да је испред

зграде затекао Душана и Звездана Јовановића који му је, на његово изненађење, пружио руку и руковали су се. Када су ушли у стан, унутра је био Тојага Жељко и Луковић Кум. Изнео је да их је потом још једном видео обојицу када су се вратили у стан. Том приликом, из њихових разговора у том стану, сазнао је да је требало зољама да пуцају у Ђинђића приликом његовог повратка са Копаоника. Након што покушај код Лимеса није успео, сазнао је од Мише, његове речи, са којим се нашао код "Меркатора" на Новом Београду, да је Багзи ухапшен. Потом је заједно са Мишом прошао поред места на аутопуту где је био заустављен Багзијев камион. Миша му је том приликом испричао како се Багзи кретао, како је скренуо да удари Ђинђићево возило, да је возач БМВ-а нагло кочио, да се створио дим од кочења.

Изнео је да су све припреме и план за убиство Ђинђића смислили Душан Спасојевић и Легија. То зна из свих разговора у којима је он учествовао. Легију, како каже, није виђао, али је из разговора сазнао да је он све време излазио на јавна места по граду, да је то плански рађено да се он не би доводио у везу и посумњало на њега. Зна, а то је чуо у стану 10, пре одласка у Бубањ Поток по камионе, да је Спасојевић сумњао у прецизност гађања зољама. Убеђивали су га Звездан Јовановић и Тојага да је то прецизно. Такође је рекао да је од Мише Симовића чуо да је Звездан Јовановић убедио Спасојевића да је најсигурнији управо он у гађању из снајперске пушке. Када је одлучено да се пуца из снајперске пушке, чуо је да је требало да Звездан одабере из које ће да се пуца. Описао је и припреме за убиство премијера код Савезне скупштине. Јуришић је био стациониран преко пута паркинга код зграде ПТТ-а. Нинослав је био у близини паркинга. Он је био код Цркве светог Марка са "рено клиом". Одустало се зато што су, како је рекао, "наши из групе видели да има доста камера и да су вероватно снимљени", а не као што је описао оптужени Звездан Јовановић да је он одустао да не би убио неког новинара.

Душан Крсмановић је као осумњичени саслушан у МУП-у 4. априла 2003. године, пред истражним судијом је саслушаван више дана узастопно у периоду од 13. до 16. маја 2003. године. Душан Крсмановић је лишен слободе 1. априла 2003. око 22, 00 сата и том приликом су му нанете телесне повреде. То лишење слободе су остварили припадници Специјалне јединице МУП-а Србије док се скривао у штеку.

У претходним деловима поступка дао је два исказа, две одбране, међусобно потпуно у складу, са незнатним прецизирањима у истражном поступку када је у питању Тојага Жељко, његово име, а не само надимак. Такво његово прецизирање исказа одбране је у потпуном складу са његовим тадашњим опредељењем и одлуком да се брани потпуним признањем извршења своје улоге и улоге осталих оптужених у кривичним делима која су им на терету. Његово држање у претходном поступку је такве природе да говори о његовом односу према свом делу и жртви дела и то од тужилаштва захтева одговарајућу валоризацију, а то ће се учинити касније код предлога за одмеравање казне према њему.

Сматрам да између његовог исказа, одбране и одбране оптуженог Звездана Јовановића постоји пуна подударност у елементима где се додирују. Они описују на исти начин међусобне контакте, места тих контаката, а поводом заједничке реализације плана за убиство председника владе др Зорана Ђинђића. Та подударност постоји код обе одбране када су у питању њихови сусрети у стану десетка, пре "Лимеса", а за време Копаоника односно Бубањ Потока, за време боравка на тераси у Бирчаниновој, док је Звездан Јовановић мерио раздаљину "бушнелом", Мали Душан и Нино су заговарали бабу, као што је рекао оптужени Јовановић, што на истоветан начин описују.

Сведок Родољуб Миловић, сада начелник Управе криминалистичке полиције МУП-а Србије, а у време саслушања Звездана Јовановића у

преткривичном поступку припадник УБПОК-а и потпуковник МУП-а, описао је околности које су од законског значаја приликом давања изјаве, одбране Звездана Јовановића, тада осумњиченог за убиство председника владе, као што су бранилац, поверљив разговор, упозорења, ко је присуствовао, где се службена радња извршила.

Објаснио је да је Звездан Јовановић говорио претходно да нема новца за адвоката и то је био разлог зашто су се договорили да му се обезбеди тада бранилац по службеној дужности. Објаснио је све службене контакте и разговоре са сада оптуженим Јовановићем пре давања његове одбране, рекао је да не постоји изјава Звездана Јовановића о којој је говорио Трјага и коју му је наводно показао сведок Миле Новаковић, објаснио је контакте и службени разговор са Душаном Крсмановићем, говорио је о његовим повредама, третману према њему. Оптужени Звездан Јовановић је овог сведока, након његовог саслушања, назвао лажовом, рекао је да нема поверења у тадашњег председника већа, рекао је да ће се срести са сведоком у кривичном процесу који води против њега, а реч је била о кривичној пријави и супсидијарном захтеву за спровођење истраге пред Петим општинским судом који је касније обустављен одговарајућим решењем.

О овим околностима сведочио је и Миле Новаковић, тадашњи помоћник начелника Управе криминалистичке полиције и пуковник МУП-а. Искривости сведока Миловића и Новаковића су у свему подударни, о околностима које су од значаја за судску одлуку.

На питање Звездана Јовановића објашњавао је сведок Миле Новаковић да му никакве новине није показивао у затвору, да му није претио да народ хоће да му линчује породицу, да му није показивао слику сина, да му није читао изјаве других осумњичених, али да му јесу причали шта су они изјављивали, а то се односи на тада осумњичене Сувајџића и Крсмановића. Звездан Јовановић је објаснио да је он ћутао док су они говорили и то је називао сеансама. Рекао је да му је Миле Новаковић на потерници коју је донео, на сликама осумњичених, писао имена да би их он запамтио, што је сведок порекао, али и сама та тврдња Звездана Јовановића је нелогична, противречна и бесмислена, с обзиром на ноторну чињеницу да испод слика осумњичених на потерници увек стоје њихова имена. Звездан Јовановић је питао овог сведока да ли зна шта се дешавало 18. марта испред улаза ЈСО у Кули, сматрајући тај догађај посебно битним када је он у питању и његов живот. Изнео је да му је сведок Новаковић једном приликом директно рекао да од њега зависи шта ће му се дешавати породици, на шта је сведок Новаковић изјавио да то није тачно. Звездан Јовановић је затражио суочење са овим сведоком и рекао му – Зашто си ми породицу спомињао, јеси ли ти нормалан, да ће расправити са њиме пред другим судом, запамти, ја ти се кунем, рећи ћеш истину кад-тад, све би могао да му опрости, али оно због деце, због породице – Кунем се, његове речи, да ћеш одговарати пред било којим судом. Очигледне претње је тада Звездан Јовановић упутио.

Сведок Новаковић му је одговорио да су имали коректне разговоре. Оптужени Јовановић је назвао овог сведока олошем и да је морао да прихвати његову причу када му је прећено линчом породице.

У суочењу са оптуженим Тојагом сведок Новаковић је објаснио да је Душан Крсмановић у преткривичном поступку показао овлашћеним лицима МУП-а зграду и улаз где је Тојага становао и где га је довео после састанка, а након донете одлуке да се убије премијер, како је то Крсмановић већ објаснио, сведок Новаковић је рекао да је тако и идентификован оптужени Тојага. Сведок Новаковић се, и поред раније претходно дате заклетве, поново заклео Тојаги да му није показивао никакву изјаву Звездана Јовановића.

Сведок Новаковић је објаснио и околности које су му познате у вези са бројем пуцњева 12. марта 2003, изнео је број лица који је њему познат, који су тврдили у преткривичном поступку да су чули два пуцња.

У примедбама на исказ овог сведока одбрана Улемека је изнела да је реч о учињеној конструкцији, да је прећутао важне чињенице, није речено које, да сведок бежи од контаката и комуникација, а то су Беба Поповић, Чедомир Јовановић, Душан Михајловић и Драгољуб Марковић, који су главне и једине вође овог поступка. Да је то једна организација, завера једна, која је имала за главни циљ да оправда оне који су заиста извршили атентат, а да пошто-пото манипулацијама и на други начин увуку овде оптуженог Улемека. То је 6. јун 2006. године и ова лица су, према овој тврдњи, тада једине вође кривичног поступка и завере чији је циљ да оправда стварне извршиоце, односно да их извуче од одговорности. Није само речено ко су ти који су скривени и даље, зато што је тада била у току одраније противзаконита акција са неизвесним исходом неких са Багзијем, о којој се он као сведок сарадник довољно изјаснио у настојањима да се горе споменута лица, као завереници, касније осумњиче и оквалификују и као учесници атентата, а све са циљем да се оптужени Улемек и остали припадници његовог непријатељског злочиначког удружења прикажу како су неосновано и намерно погрешно, односно лажно оптужени.

Оптужени Улемек је на исказ сведока Новаковића ставио примедбу, говорећи да је позната способност овог сведока да манипулише, то ничим није појаснио, да је његова изјава паушална, ни то није појаснио. У својим примедбама оптужени Звездан Јовановић је, како каже, на глуп начин покушавали да заташкају шта су са њиме радили, да и сведок Новаковић и Миловић лажу.

Напротив, нема ни говора по оцени коју даје тужилаштво овим исказима, доказима да су сведоци Новаковић и Миловић дали лажан или нетачан исказ у било ком детаљу или сегменту, на околности које су пратиле давање одбране Звездана Јовановића у преткривичном поступку, да они нису паушални, већ конкретни, засновани на њиховим опажањима и сазнањима при вршењу службене радње на коју су били овлашћени. Њихови искази потврђени су и исказом сведока адвоката Весне Радомировић, која је у својству браниоца по службеној дужности присуствовала давању одбране Звездана Јовановића у преткривичном поступку.

Ова три исказа сведока међусобно су сагласна, јасна и убедљива и на основу ових исказа – доказа, оцењујем да је оптужени Звездан Јовановић дао своју одбрану као осумњичени на начин и под околностима које су констатоване записником о његовом саслушању и то, када су у питању и начин узимања изјаве, и упозорења, и присутност наведених лица, и време узимања изјаве, а то значи на основу Законика и зато та његова изјава, одбрана, представља доказ од посебног значаја у овом поступку.

Оптужени Звездан Јовановић је више пута у току главног претреса износио да је био излаган уценама пре давања одбране у преткривичном поступку, да се ту уопште не ради о његовој изјави, да се ради о једној будаластој креацији, како је рекао, злочиначког удружења Милета Новаковића и других, натеран је да потпише уценама и претњама. То би значило да је у питању, у ствари, његово истинито казивање, али натеран уценама и претњама да изнесе и потпише. Ове његове наводе оцењујем неистинитим, напротив, како је речено, одбрану је дао, доказано на законит начин. Такође, изјавио је у примедбама на исказ сведока Радољуба Миловића да су он и Миле Новаковић покушавали да га науче шта да каже, па је принуђен био то да потпише. Противречна су ова два његова става.

Када је реч о давању примедби одбрана на налаз вештака Дуњића и Куњадића, у њима је истицано да је професор судске медицине Дуњић полицијски човек, склон монтирању и прилагођавању интересима полиције. Најпроизвољније примедбе су дате на налаз вештачења из Висбадена, речено је прво да је наредба за ово вештачење дата сугестивно, селективно.

Субјективно су одабрани докази са којима су упознати вештаци у Висбадену, да је чак и селективно одабрана екипа вештака Висбадена, и ово је до сада био врхунац, зенит до краја произвољне тезе одбране да је реч о монтираном судском поступку, вештак из Висбадена је називан Фелдбелом, вештачење Дуњића је називано нарученим ради потврде нечије унапред задате тезе, а врхунац у тим произвољностима јесте изношење тврдње да су и вештаци у Висбадену селективно одабрани, све у сврху потврде нечије унапред задате тезе. Са аспекта тужилаштва и његове дужности према члану 17 Законика о кривичном поступку, не постоји више ниједно питање у овом предмету чијим би се одговором могло довести у било какву сумњу мишљење неког од вештака или шта друго.

Стављене су примедбе на обављени увиђај 12. марта 2003, па је речено, да је таван у Адмирала Гепрата 14 боље прегледан, тамо би била пронађена трећа чаура, то би значило да је са тавана пуцано. Потпуно се прелази преко материјалних доказа, они се игноришу као да уопште не постоје, као и све друго што не одговара јединој идеји одбране да је реч о монтираном судском поступку према оптуженима.

Не постоје само чињенични деманти, подаци, докази да је реч о произвољним наводима одбране да је ово монтирани судски поступак, него и једноставни логички судови, па зар не би тобоже главни и једини вође овог поступка Беба Поповић, Чедомир Јовановић, Душан Михајловић, Драгољуб Марковић и други подметнули трагове папиларних линија, на пример оптуженог Звездана и у станове, штекове, тројка и десетка, о којима је он највише говорио у својој одбрани, или у канцеларију 55 или стан оптуженог Улемека, нигде ништа тако.

Оптужени Звездан Јовановић је изјавио да је пуцао два пута приликом убиства председника владе. Читав низ сведока који су саслушани у истрази и на главном претресу потврдили су ту његову одбрану. Помињем неке сведоке – Милана Бојића, Влајка Вујадиновића, Мирослава Гарића, Бугарски Бранка, Данила Копривицу, Јелену Ружичић, Миленију Николић, Зорана Трајковића, Драгољуба Мићеловића, Веру Бранковић, чији су искази у међусобном складу, јасни и непротивречни, како о броју пуцњева, два, које су чули на местима где су се налазили, тако и у погледу истрчавања из зграде у Адмирала Гепрата 14, три особе после тих пуцњева, са наоружањем у рукама, пушком и пиштољима, моталицом, у који су аутомобил ушли, где је тај аутомобил кренуо.

Сведок Милан Бојић седео је, како је рекао, испод собе из које је пуцано, у канцеларији на И спрату, Адмирала Гепрата 14. Било је 12,20-12,25, чуо је два хица.

Сведок Влајко Вујадиновић тога дана радио је у влади у обезбеђењу на радном месту помоћника вође смене. Чуо је два пуцња истог интензитета.

Сведок Зоран Петровић радио је на радном месту број 2, обезбеђење у кућици лоцираној ка парку. Чуо је два пуцња. Сведок Зоран Трајковић, полицајац, радио је на радном месту улаз број 5, чуо је два пуцња.

Сведок Драгољуб Мићеловић чуо је два пуцња. Видео је три лица која су силазила са спрата одозго, један је носио пиштољ, други је носио пушку, трећи је носио некакав чекрк, великом брзином су истрчали напоље на улицу. Приликом показивања фотографије на главном претресу указао је на пушку са оптичким нишаном и рекао да је та пушка са фотографије број 26 слична пушци коју је видео у руци једног од оних који су трчали.

Сведок Синиша Глишић објаснио је околности које су везане за бекство са места извршења, видео је да се ради о аутомобилу “пасат караван” панчевачке регистрације, прошао је великом брзином са његове леве стране и продужио према Балканској улици. Аутомобил је био потпуно затамњених стакала.

Сведок Мирослав Гарић, полицајац на дужности обезбеђења на радном месту 4, чуо је два пуцња.

Говорећи и коментаришући одбрану Звездана Јовановића, оптужени Улемек је навео како реч “аутоматичари”, коју је оптужени Звездан користио када је описивао улогу покојног Кума Луковића и Сретка Калинића, није могла бити његова, само то, да он ту реч не би употребио као официр, мајор, он би као такав употребио реч борбена подршка. Према подацима о запослењу, о добијању чина и положаја у ЈСО оптуженог Звездана Јовановића, он није никако могао бити ни припадник, а камоли виши школовани официр МУП-а по законским критеријумима за официрска звања.

Према одбрани оптуженог Звездана Јовановића, пушку убиства је донео Легија или Дућа, а није сигуран да је из Јединице. Пробају је на Фрушкој Гори на Иришком венцу. Тај део његове одбране потврђен је проналаском чауре тог пробног метка на Фрушкој Гори 15. априла 2003. године. Тим врло важним материјалним доказом је до краја потврђено, вештачењем, да је пушка “Г-3 хеклер и кох” брисаног фабричког броја пронађена на Новом Београду, оружје којим је Звездан Јовановић убио председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића. Познате су околности на који начин је пронађена ова чаура, без одлучујећег доприноса, фактички указа, Звездана Јовановића ова чаура не би била пронађена никада. Пре ове пушке, његове речи, Дућа му је први пут донео пушку 22 магнум, малокалибарску, а донели су је у стан 10. Описао је – пушка из које је пуцао је калибар 308, у оквир стаје 20 метака, у црној торби ове пушке било је још два паковања муниције 308 винчестер.

Када је у питању пушка о којој је говорио Звездан Јовановић, сведок Шаре Ненад је изнео следеће: познато му је да је једну пушку “Г-3 хеклер и кох” набавио Легија, не зна где, и стајала је у делу куће где је боравило његово обезбеђење, на видном месту. На 20-25 дана пре атентата Легија га је питао где је снајпер и наложио му да га донесе од Вулета Вукашиновића и смести у гепек аутомобила БМВ који је користило његово обезбеђење, зна да је пушка потом требала да се преда Звездану Јовановићу по Легијином налогу.

Када је донео пушку из Новог Сада у кућу Милорада Улемек и предао је Никић Лази, на пушци је био фабрички број. Приликом препознавања пушке на главном претресу, рекао је да је реч о истом моделу пушке која је била у кући код Легије.

Сведок сарадник Дејан Миленковић Багзи је у свом исказу детаљно описао све што зна о пушци “22 магнум”, да ју је он донео у стан 10 и показао Звездану Јовановићу, а након што је донета одлука да се снајпером убије премијер, како је рекао, Звездан је ту пушку разгледао и репетирао, гледао кроз снајпер. Према његовим информацијама, пушку “хеклер и кох” је Легија набавио у Бујановцу или Прешеву, да је пушка држана у “пасату” који је купио Сувајџић, а који је био у гаражи. Сведок Шаре у свом исказу је описао и да је фебруара 2003. године довезао Спасојевића до Бруса ради контакта са Звезданом Јовановићем, који је са делом ЈСО био на Копаонику. Звездан је дошао у Брус на његов телефонски позив, а број телефона Звездана Јовановића дао му је Легија. Изнео је да су он и Спасојевић на Копаоник кренули из Легијине куће и потом преузели и Кума Луковића.

Важан део његовог исказа односи се на 12. март и 14. март 2003, када му је Улемек рекао да није требало да се уведе ванредно стање, као и поруке за Сашу Пејаковића да се одвоји од Душана и оде у Јединицу.

Код оцене овог доказа, исказа сведока Шаре Ненада, сматрам да је значајно то што је у суочењима са Улемек, Никићем, Вукашиновићем испољио пуну сигурност у својим тврдњама, дао је истоветан исказ и у истрази и на главном претресу како по питању пушке, где се налазила, зашто

је однета из Легијине куће, разлосима враћања тако и о контактима које је имао са оптуженим Улемеком пре и после атентата.

У наводима материјалне одбране на главном претресу оптужени Милорад Улемек Легија је изјавио да се не осећа одговорним, нити кривим по било којој тачки оптужнице, да нема уопште разлога да се брани, нити да износи било какву одбрану. Иста је матрица његових исказа у свим кривичним предметима који се воде против њега или су вођени, све је њему и његовим саборцима намештено, они су свуда колатерална штета.

Описао је своја, по њему, виђења са др Зораном Ђинђићем. На једном састанку око 5. октобра рекао му је најотвореније да нема уопште због чега и за шта да се брине, поготову што је у МУП-у владало тотално расуло и буквално више нико никоме није могао да наређује. Они су се уплашили да војска не интервенише, а он је отворено рекао, пошто је ово била воља народа, уколико војска на било који начин интервенише, да има довољно људи да их спречи да интервенишу, бар у оном првом маху док се “ви не организујете са народом”. Након тога ЈСО је боравио у Бујановцу 10-15 дана. Када је дошао нови начелник службе Горан Петровић и његов заменик Мијатовић, позван је код, како каже, господина Мијатовића на један разговор по питању стања у Јединици, где га је у једном моменту питао да ли је добар са и да ли познаје Душана Спасојевића, Чумета и, углавном, целу ту екипу из Сурчина. Он му је тада рекао да служба има једну одређену намеру и питао га да ли може да рачуна, како каже, на његову конспиративу, професионалност, тајновитост. Мијатовић му је рекао да ће Душан Спасојевић и Миле Луковић убудуће у одређеном периоду похађати један убрзани курс, ту на Институту. У наредном периоду било је договорено како они треба да улазе на Институт, у коју просторију да се одводе. Он је испред те канцеларије остављао једног припадника да дежура јер није хтео да се они крећу било где по тој згради. То је трајало 10-12 дана. Они су свакодневно долазили суботом и недељом. Потом је говорио о периоду када је дошло до отварања, како је рекао, афере за Ибарску магистралу и где је направљен онај, како каже, чувени дил са замеником начелника службе, који на крају није испоштован и ушло се у једну ситуацију, како каже, где сада нико не зна како може да изађе. Душан Спасојевић је обавештен о том дилу, а он не зна како и ко га је обавестио. После тога јединица је била ангажована око оне – његове речи, срамтоне акције, која је била везана за хапшење Слободана Милошевића, где је Јединица по први пут, као и он лично, како је рекао, била слагана о некој правој намери и употреби у тој ситуацији. При томе он је био на челу колоне, у ципу, која је спроводила Слободана Милошевића у Централни затвор. Потом је говорио о дроги, хероину, око 700 кг, заплешеног 1996. године на бугарској граници, како је описао. Знао је о томе с обзиром да је тај камион у којем је заплешен хероин додељен Јединици као транспортно возило. На једном састанку у кући Драгољуба Марковића, где је био он, Горан Весић, Чедомир Јовановић, Беба Поповић и Љубиша Буха, они су му рекли да та дрога још постоји, у поседу је државе. Беба Поповић је једноставно рекао да је идеја државе да се та дрога прода, на то, рекао им је, да на њега у томе не рачунају. Свидела му се, међутим, реченица Драгољуба Марковића да се та дрога гурне према западним државама, они нама бомбе и осиромашени уранијум, а ми њима дрогу. Некако је видео да то може да буде нека мала освета нас обичних људи према том Западу, због агресије. Изјавио је да је пристао на то, али да тај задатак он може да добије једино од заменика или начелника службе. Ту му је речено да нема проблема, да је то мало већа количина зато што су они од тих 550 или 600 кг хероина, колико је нађено у том трезору, направили једну тону хероина. Рекли су му, његове речи, да осмисли војну акцију како да ту дрогу у деловима пребаци у суседне земље. У том моменту Чедомир Јовановић је увео Душана Спасојевића и они су нешто

насамо коментарисали, врло кратко. Чеда му је рекао да размисли да се дрога, поред Босне и Хрватске, пребаци и у Румунију. После тога рекао им је да је смислио оквирни план, да количине не буду веће од 200 кг, јер то може безбедно да се пребаци воденим путем за Румунију, у Хрватску, у Босну. При томе у сваком од тих транспорта он је укључио по тројицу припадника из Јединице, јер је било немогуће да он то сам одради. Објаснио је да су Душан и Чуме водили оперативни део преношења дроге. Испод 600 кг сигурно није било, а чини му се да је пребачено 600 или 800 кг. Као да сада није у питању војно осмишљена акција, већ је у питању шверц неког обичног црноберзијанског материјала, а не хероина. Поново су се сусрели, након пребацивања дроге, у предузећу Драгољуба Марковића, где је речено да се сада мало стане док се не изврше неке уплате, док се новац не донесе у земљу, јер нису хтели да ризикују да избаце целу ту количину, да не би били, како је рекао – заврнути. Објаснио је да је њега једино занимало, када је у питању новац, да Јединица за специјалне операције добије опрему, јер он није хтео уопште новац да узима. Они су рекли да напише списак опреме која је неопходна и да ће они, када буду нашли који канал, то испоручивати Јединици и да ће то ићи приватним каналима. То је било крајем априла 2001. године, тада се догодио његов инцидент у Кули, како је рекао, прослава јединице 4. маја. Дана 2. маја је била објављена вест, његове речи, да су Душан Спасојевић и Миле Луковић ухапшени у Француској. Дана 4. маја је он направио тај проблем, па због тога је прослава прошла како је прошла, његове речи. Изнео је како је дан пред прославу у Кулу дошао Љубиша Буха са Багзијем и сав успаничен рекао кога су ухапсили. У Београду, када се вратио тих дана, срео се са Чедомиром Јовановићем и Љубишом Бухом, они су кукали како је Душан ухапшен, како је остао део посла који је још требало да буде одрађен, како онај део робе што је био пребачен у Румунију још није наплаћен. Иако је, како је рекао, био званично суспендован због догађаја у Кули, командовао је са ЈСО у тим акцијама везаним за улазак у зону безбедности. Лично га је позвао министар Михајловић и рекао му да се до даљег помера та суспензија. У међувремену, када се вратио у Београд после пар недеља, Душана Спасојевића су вратили у нашу земљу и био је у Централном затвору. Ту је од Чедомира Јовановића и Чумета на једном састанку сазнао да их Душан буквално уцењује, да ако му не среде да изађе из затвора никада неће рећи где и преко кога новац од пошиљке дроге за Румунију треба да се подигне и да ће он, пошто цаба лежи, све да изнесе шта је радио са њима у то прошло време, његове речи, ако он тоне, тону сви за њим. Дана 14. јуна, како каже, направио је проблем, то је догађај у “Ступици”, док је био у притвору у ЦЗ-у Чедомир Јовановић је издејствовао да му дође супруга у посету. Када је пуштен из Централног затвора, одузета му је службена легитимација, то није тачно, и укинута му све привилегије по питању обезбеђења, зна да је то наредио Зоран Мијатовић. Након тога, како је рекао, срео се једном са премијером Ђинђићем у згради владе, где га је довео Чедомир Јовановић, договорили су се да он оде у иностранство, а у погледу финансијских средстава за његов боравак Ђинђић је рекао опет Чеди да види да се заврши то, што треба да се заврши. Потом му је опет Чедомир Јовановић дао једну кесу у којој је било 30.000 долара, како каже, да не иде као слепац, него да може да живи са својом породицом.

Почетком августа 2001. године напустио је земљу и са породицом отишао у Грчку. Објаснио је да је имао југословенски пасош издат на име Владо Вукомановић.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Је ли можемо сада да прекинемо, извињавам се, да направимо једну кратку паузу јер имају два претреса заказана, па да бисмо рекли да сачекају сат времена да ви изложите своју завршну реч?

Председник већа доноси решење: прекида се главни претрес и одређује пауза у трајању од 10 минута.

(пауза)

Председник већа, судија Ната Месаровић: Радићемо продужено док тужилац не заврши излагање своје завршне речи и истовремено да објавим да сам добила информацију од браниоца опуженог Улемека адвоката Миливојевића да су браниоци одустали од повлачења своје сагласности за емитовање завршних речи. Изволите.

Адвокат Слободан Миливојевић: Само да би били потпуно отворени пред јавношћу, немојте замерити, колега, ми смо се консултовали и договорили отприлике телеграмски, није добро и не би било коректно да због једне телевизије коју ми сматрамо анимозитетном према нама, да због једне такве телевизије остале коректне, у некој мери објективне телевизије, трпе све то и то је био разлог што смо одлучили да дамо сагласност да се изврши и емитовање и реемитовање.

Председник већа: Добро. Хвала. Молим тужиоца да настави са излагањем своје завршне речи.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Октобра 1999. године тадашњи начелник ИХ управе РДБ, како је рекао, по одобрењу начелника Службе, његове речи, легално му је издао југословенски пасош на име Владо Вукомановић. С обзиром да је тада постојао проблем са визама, распитао се које бивше републике са нашег поднебља, односно чији пасоши не подлежу визној процедури у Грчкој и сазнао је да су то Словенија и Хрватска, на улици, како је рекао, на црној берзи набавио је за целу своју породицу бланко хрватске пасоше. Дао је слике и урадио је за себе и своју породицу хрватске пасоше са идентичним подацима као што су имали у југословенским пасошима.

Судски процес везан за Ибарску магистралу је текао и он је крајем септембра или почетком октобра позван као сведок у том процесу. У септембру је и Душан био пуштен из притвора. Када је дошао у нашу земљу, како је рекао, нашао се са Душаном код мостића изнад аутопута, а ту је био и Љубиша Бухе Чуме. Чуме му је тада понудио да до суђења борави код њега у Сурчину пошто нема никаквог обезбеђења. Суђење се није одржало, како је рекао, одложено је за месец дана. У то време почеле су да колају оне приче – те идете за Хаг, те не идете за Хаг, те хапсиће, те растуриће вас. Решио је да остане и кренуо је да борави у једном стану код Сава центра, како је рекао, у штеку Душана Спасојевића.

Негде око 7 дана пре него што је требало да сведочи на суду у случају Ибарске, десио се случај браће Бановић. Код њега у кућу дошао је тадашњи командант Јединице, који му је испричао шта се догодило, због тога је у Јединици настао хаос и наредног дана поново га је звао Маричић који му је рекао да је ситуација у Јединици све напетија, да се рађају свакакве идеје. И тада, једно вече, назвао га је Милорад Брацановић, који је био начелник VII управе и рекао му: “Човече, знаш ли шта се дешава?”. Он му је рекао да иде одмах у Кулу, по његовим речима, сјурио се за Кулу, тамо га је сачекало 6 официра, команда састава, захвалили му што је дошао и рекли му да ако уђе унутра, напоље не може да изађе док се то не заврши. описао је своје схватање и своју улогу, како је он то разумео, у тој, његове речи тзв. побуни ЈСО. Објаснио је како је присуствовао договору на највишем нивоу да Јединица буде измештена из Ресора државне безбедности, да се стави директно под команду Владе Републике Србије, навео је како га је министар Михајловић дословно питао да ли да постави Брацановића или Јањушевића на место заменика начелника службе и он је лично сматрао да је боље да се постави Милорад Брацановић и њега предложио. Након тога и након прославе Јединице 21. новембра, по захтеву премијера, како је рекао,

контактирао је са Душаном Спасојевићем и Љубишом Бухом и нашли су се у Шилеровој. Тада је први пут отишао у то, како је рекао, чувено здање у Шилеровој. Премијер је тражио од њега да скрене пажњу Душану и Чумету да много не причају и да се не хвале како су они имали неку улогу у тој побуни.

Када је дошао у Шилерову, тамо су већ били момци из Јединице и они су га спровели, затекао је у дворишту Душана Спасојевића и Чумета. Ту се посвађао са Чуметом, Душан их је раздвојио, како је рекао, и тражио да се он и Чуме помире.

Објашњавао је потом своје привредне активности са грчким бизнисменима, о њиховом интересовању да се нашој земљи одобри донација од око 120 000 000 евра.

Описивао је потом састанак у стану код Владимира Поповића Бебе, где је био присутан премијер, рекао је да је са њим био на "ти", између њих је било речи о тим привредним активностима Грка у нашој земљи, није рекао име ниједног. После тога, сматра да је то био март-април 2002. године, обавештен је, како каже, да је донета опрема за Јединицу од дроге, стигло је 50 пиштоља, вероватно су они били најпотребнији, доста опреме за алпинистичку групу и то, њему је буквално то предато у цаковима, контактирао је с одређеним официрима из Јединице и рекао им да је стигла донација.

У то време десила се отмица, како је рекао, његовог пријатеља Милије Бабовића. Маја месеца позвао га је Брацановић, те пошто је са њим био присан и добар, питао га је да ли је и он нешто петљао са дрогом. Брацановић је сматрао да је та дрога "урађена" овде у Србији, у Београду, на нашим улицама, а он му је објаснио да није тако било. На захтев Брацановића контактирао је са Душаном ради давања информација које Душан има око дешавања на Косову за потребе државне безбедности. То је био мај или јуни, каже да је тада дошло до чувеног тровања између Љиље и Чумета, а у то време се виђао са Душаном једном или два пута недељно, да ли у Шилеровој или је Спасојевић долазио код њега кући. Тада је Спасојевић почео да се негативно изражава према Драгољубу Марковићу, Чеди Јовановићу, Весићу и Чумету. Октобра 2002. имао је озбиљнију препирку са Душаном, како је рекао, због инцидента начињеног од његовог обезбеђења. Почео је да се понаша бахато и није му личио на оног Душана којег је познавао пре 5. октобра. Објашњавао је потом ротације у обезбеђењу између њега и Душана Спасојевића, описао је једну прилику када је дошло до конфликта у обезбеђењу, заказао је састанак око тога, јер је на неки начин, како је рекао, он ипак водио рачуна о том обезбеђењу Јединице. То је више од годину дана након што је напустио Јединицу. Говорио је даље о куповини новина "Идентитет" од стране Душана и како се он потрудио да свог кума постави за директора тога листа, јер је хтео да има контролу шта се штампа будући свестан како су медији опасно оружје. Говорио је о 8. марту 2003, да је извео супругу на ручак у ресторан "Кнез", како је добио поруку том приликом која је била у коверти у којој је писало: "Води рачуна, могуће је да се спрема твоје хапшење". У потпису је било исто лице које је послало поруку његовој супрузи 12. марта 2003. године, а које му је сигурно спасило живот и зато није дао име тога човека, да га не доводи у непријатну ситуацију. Рекао је да је у уторак 11. марта имао унапред заказан састанак у Кули са командом Јединице о питањима слања људи за Грчку људи и на обуку у Црну Гору. Договорили су се око те динамике и договорили се да се сутрадан – 12. нађу у Београду у команди на Сењаку око изградње рекреативног центра за потребе Јединице. Тог 12. марта требало је да се сретне са једним архитектом око те инвестиције. Тај састанак је требало да буде у 12 или 14 часова. Био је у кући, држао је млађу ћерку на коленима, болесну, када је супруга дотрчала и рекла му шта је чула на телевизији. Седео је у кући једно два сата након што је сазнао да је и његово име на потерници. Позвао је Шаре Ненада и рекао му: "Одмах пали ауто, понеси кључеве од оног стана, морам да се склоним на

брзину, јер видиш шта се дешава”. За тај стан је сазнао од Вулета Вукашиновића 8. марта, а 9. марта у тај стан је отишао са Шаре Ненадом. Тај стан је служио, како је обавештен од Вулета, момцима из обезбеђења који га повремено користе када изгубе аутобус. У тај стан је отишао 9. марта да би се склонио од могућег хапшења. Аутомобилом су отишли до стана 12. марта. Успут је размишљао о сигурности, пошто је сада знао да је тај стан Спасојевић дао обезбеђењу на коришћење још ранијих месеци. Објаснио је и да се видео са Пелетом, да га је питао где је Душан, он му је одговорио да је у једном стану, а Душан њега пита шта да се ради.

Онако изреволтиран, рекао му је, његове речи – Ако је направљено срање, онда му реци нека иде сада у шуму.

Дана 13. марта Шаре Ненад га је замолио да га ослободи дужности и он је, имајући пуно разумевање, то допустио. Објашњавао је потом како се вратио у своју кућу тога дана, да је падао снег, да је било хладно и да је донео ту ризичну одлуку да се врати кући. Узео је два бела чаршава, ставио неку капу, женске наочаре са великом диоптријом, и описао је како је дошао до своје куће, ушао у шахт, како се и где у кући скривао када је био наредни претрес у кући. Рекао је да се, десет дана по укидању ванредног стања, ситуација смиривала, били су повучени момци који су били у униформама, а били су момци у цивилу. Рекао је супрузи да буде мекша са њима, да се максимално опусти, да не улази у вербалне конфликте, него, како је рекао, кез на лице, кафа, пиће, иће. После укидања ванредног стања атмосфера у кући и око ње је била опуштенија и он је успоставио редовне контакте са својом супругом. Рекао је да је имао информације шта се дешава у јавности јер је гледао телевизију, његове речи, трпео је и ћутао у кући у вези са свим што се против њега писало.

Своју одлуку да се преда донео је из више разлога и, како каже, одговорно тврди да је донео пре свега да би се сазнала истина, а он се плаши да ће све ово завршити као нека шарена лажа за народне масе, да његови бивши саборци и он треба да послуже некоме као колатерална штета. Онога дана када се предао једноставно је изашао испред своје куће, имао је дужу косу. Договорили су се он и Гури да он са Владом из Жандармерије, који је ту био, оде у полицију. У канцеларији код начелника Ресора јавне безбедности, Милошевића, он му се представио, Милошевић га је питао шта има код њега од ствари, а Влада је рекао да је претресен. У тој канцеларији само је замолио, пошто је имао, његове речи, онако мало дужу косу, јер га је супруга сама шишала маказима, фризура му није била баш уредна, да дође неко да га ошиша. Неуредну дугачку браду коју је имао није споменуо. Објашњавао је како ни на један начин и никад није приметио у Шилеровој да они изгледају као нека криминална група, ничим нису показивали да се баве било каквим криминалним радњама.

Рекао је да је у периоду од 5. октобра па до лета 2002. године Љубиша Буха Чуме био шеф Душану Спасојевићу, а он је то закључио из понашања Чуметовог и разговора међу њима. Објаснио је да је први пут Љубишу Буху упознао када је дошао на Институт код њега са Душаном и Милетом Луковићем. Рекао је, када се вратио из Грчке у нашу земљу априла 2002. године, да је добио обезбеђење. Рекао је да су станови, који су куповани за припаднике Јединице, и то за оне који су били у Душановом обезбеђењу, купљени од новца који је добијен продајом наркотика као државног посла. Такође је изјавио да је Душан Спасојевић, по изласку из притвора септембра 2001, такође добио обезбеђење, по одобрењу тадашњег министра Душана Михајловића. На посебна питања о дроги, објаснио је да не жели да одговара, јер је информисан да је покренута истрага везана за тај случај.

Рекао је да је војничку каријеру започео 1985-86. године, када је приступио Легији странаца у којој је провео 7 година, да се у Зворнику

прикључио Аркановој Српској добровољачкој гарди, значи 1992/93. године. По њеном расформирању контактирао је с њим Јовица Станишић и 1996, јуна месеца, постао је командант ЈСО. Изнео је да је он препоручио и Бошка Буху и Горана Радосављевића Гурија на функције на које су постављени под владом Зорана Ђинђића.

Изнео је да је са својим друговима у младости обио једну продавницу спортске опреме, хтели су да узму патике, родитељи нису имали новца да им купе, и то је једини, како је рекао, од већих прекршаја које има у свом животу. Објаснио је да има узречицу у свом војничком жаргону, да када неко направи срање, да иде у шуму.

Ради оцене одбране Милорада Улемек неопходно је имати у виду и очите неуверљивости и несигурности испољене у суочењу са сведоцима сарадницима. Зорану Вукојевићу постављао је питања колико је пута возио Милорада Брацановића у Кулу за време протеста. Сведок сарадник је прецизно одговорио, као и где их је Шкене сачекивао код Куле, поставио му је питање да ли има било каквих сазнања осим од Спасојевића да он има какве везе са атентатом на премијера Ђинђића, сведок сарадник Вукојевић му је сигурно одговорио. Такође му је одговорио када је први пут схватио да група Душана Спасојевића спрема атентат на премијера, детаљно је одговорио, поставио је питање сведоку сараднику колико је пута Гумар долазио и када у Шилерову, сведок сарадник му је детаљно одговорио, рекао је где је сачекивао Гумара, ко је са њима био присутан, објаснио је када је први пут видео Гумара и где и ко је тада био са Гумаром. Објаснио је и виђења са Гумаром у Новом Саду у ресторанима, аутомобилима, поставио је питање сведоку сараднику око доласка на Институт безбедности, он му је одговорио када је почео да довози Душана и Кума на Институт, где су они ишли, објаснио је колико је пута возио Брацановића из Шилерове на Институт, објаснио је о подацима са мера прислушкивања које је Душан добијао од Брацановића, када је то било. Сведок сарадник је објашњавао и статус оптуженог Улемек у Јединици за специјалне операције, говорио је о састанцима у Шилеровој којима је присуствовао оптужени Улемек, где су се ти састанци одржавали, ко је све био на њима присутан. Оптужени Улемек је одговарао у том суочењу са сведоком сарадником речима: “Није спорно, није то спорно”. Такође, сведок сарадник је детаљно говорио о њиховом разговору о квалитету пиштоља “збројовка 100”, као и ко је пиштоље однео из Шилерове. Оптужени га је питао о дешавањима 5. октобра 2000. године, о његовом састанку са Ђинђићем, сведок сарадник му је детаљно одговорио.

Милорад Улемек Легија је, након суочавања са Вукојевићем, рекао да има генералну примедбу на изјаву сведока сарадника празно тврдећи да у периоду до 5. октобра нико од ових људи није дошао на Институт безбедности, да није тачно да је сведок доводио Брацановића и Душана Спасојевића у Кулу за време протеста. Рекао је како је сведок сарадник свесно наменски покушавао да минимизира неку своју улогу. Али није објаснио шта је то минимизирао, какву своју улогу, у чему се она састојала.

Приликом постављања питања сведоку сараднику Миладину Сувајдићу, Улемек га је питао о сазнањима да Брацановић даје информације Спасојевићу, Сувајдић је одговорио детаљно о томе. Детаљно је одговорио сведок сарадник на питање оптуженог Улемек у чему се састојала његова помоћ Спасојевићу, шта је Спасојевић говорио, где је све умешан Улемек са њима. Оптужени Улемек га је питао да ли је Спасојевић имао поверења у њега – Улемек, сведок Сувајдић је детаљно одговорио и објаснио полемику која се водила у децембру 2002. године о могућности да оптужени Улемек изда Спасојевића, говорио је које је речи Спасојевић користио објашњавајући због чега се то не може десити. На те тврдње сведока сарадника оптужени Улемек је само рекао: “Добро”. Сведок сарадник је изнео шта је Душан њима причао и

где је све Улемек умешан, у које отмице, колико је новца добио од тих отмица, каква је све његова улога била код типовања, прикривања неких убистава из 2000. године. И на ове одговоре Сувајџића оптужени Улемек је рекао празно: “Добро”. Такође, Сувајџић је Улемеку одговорио када га је видео у стану у Омладинских бригада – стан Јончић, због чега је Улемек боравио у том стану, објаснио је разговор који су имали том приликом. Улемек је поставио посебно питање да ли је у неком од изнајмљених станова боравио његов болесни отац, Сувајџић му је са сигурношћу објаснио где је то било, када је његов отац боравио у том стану, колико времена је био у том стану, ко је са његовим оцем био у том стану. Сувајџић је рекао и на које је име изнајмио тај стан. На питање Улемека да ли је сведок сарадник веровао да ће Душан да дигне Јединицу после атентата, он му је прецизно одговорио, о одласцима Пејаковића у јединицу по наређењу Спасојевића после атентата, говорио је о порукама које је Пејаковић доносио од оптуженог Звездана Јовановића из Јединице, објашњавао је, најверљивије, разлоге због чега Спасојевић није хтео да бежи после атентата.

На крају, пошто је поставио сва питања сведоку сараднику и добио сигурне одговоре, Улемек је ставио примедбу на онај део исказа сведока сарадника у коме говори о њиховом виђању по становима и рекао је како одговорно тврди да су се они видели, али у стану у коме је боравио његов отац, а не у оном о коме је говорио Сувајџић. И ставио је, то је било очигледно, форме ради, примедбу на целокупан исказ сведока сарадника.

Тврдња оптуженог Улемека да је од заменика начелника државне безбедности Мијатовића, и то пошто су он и Горан Петровић именовани на своје функције, сазнао да ће Душан Спасојевић и Миле Луковић Кум похађати један убрзани курс на Институту безбедности и да су они то обавили у трајању од 10-15 дана, да је он са Мијатовићем склопио дил везан за Ибарску магистралу, је од стране сведока Зорана Мијатовића основано названа бесмислицом. Мијатовић је рекао на претресу, у погледу предмета “Ибарска магистрала”, узмите предмет па ћете видети како је служба дошла до те двојице људи, рекао је: “Све се тамо лепо види и ко их је први осумњачио”.

Овај сведок је објаснио своја сазнања о писму Карле дел Понте којим је тражила информације о ЈСО и њеном командном саставу. То писмо је од 19. октобра 2001. године, како је рекао, и упутила га је Душану Михајловићу, тражила је комплетну документацију о ЈСО од 1991. до 2001. године и о Звездану Јовановићу и Милораду Улемеку. На основу резултата саслушања и садржаја исказа овог сведока, оцењујем да је наведени део излагања Улемека о курсирању Спасојевића и Луковића на Институту безбедности његова неистинита конструкција, изнета да би тиме објаснио њихове посете њему лично у згради Института безбедности, о чему постоје довољни подаци у изјавама саслушаних сведока сарадника. Сведок сарадник, покојни Вукојевић Зоран, је описао колико је велики број пута возио Спасојевића у Институт безбедности до краја 2001. године. Сведок сарадник Буха Љубиша је такође рекао колико је пута возио Спасојевића на Институт и код кога.

Када је реч о делу излагања оптуженог Улемека о хероину као државном послу, говорио је да је реч прво о око 700 кг хероина заплењеног на бугарској граници, да је он са 3 своја друга из ЈСО пребацио сигурно 600 кг у иностранство, а чини му се да је пребачено између 600 и 800 килограма. Суду је предата сва, од стране тужилаштва прикупљена званична документација, службена, која се тиче уништавања хероина из Комерцијалне банке као државног посла, са свим доказима, записницима о уништењу, мерењу, вештачењима и друго, то је изведено као доказ. На основу те документације, његова изјашњења и о овоме сматрам такође неистинитом, тенденциозном конструкцијом. Марта 2001. године уништено је 554 килограма хероина који се налазио у трезору Комерцијалне банке у Београду. Том приликом

уништено је и нешто више од 69 кг хероина који се није налазио у трезору и нешто више од 1900 грама хашиша, 305 грама опијума, 610 грама кокаина и 558 грама марихуане.

Део његовог излагања је тврдња да је тек после побуне ЈСО први пут отишао у Шилерову на разговор са Душаном и Чуметом, на захтев премијера. И ово је неистина. Низ сведока из његовог обезбеђења је говорило о данима, односно времену његових првих одлазака и боравка у Шилеровој код Душана Спасојевића, али и он сам. На пример, Вукашин Вукашиновић је рекао да се Легија и Душан међусобно кући посећују од почетка 2000. године. То зна јер је тада био у пратњи Легије.

Када је у питању део излагања оптуженог Улемека који се односи на склањање од могућег хапшења у стану у Омладинских бригада у који је отишао, како је описао, са Шаре Ненадом учинио је то на прикривен начин у недељу 9. марта у јутарњим часовима. У том стану је, по његовим речима, био тај један дан и ноћ и у понедељак 10. марта вратио се у своју кућу, опет на прикривен начин. Шта је овде изразито? Бојазан од хапшења и склањање, а потом одржавање редовних састанака о којима је говорио наредних дана 11, 12. марта као да му више одједном не прети хапшење.

Шта је изјавио Вукашиновић: 11. марта одвезао га је Шкене у Нови Београд и показао му стан у коме је боравио Легија. Дана 11. марта увече однео је храну Легији у тај стан. Рекао је још у истрази: "Боже сачувај да сам смео нешто да га питам". Рекао је и да није знао зашто Легија борави у том стану. Када му је однео храну 11. увече, Легија му је рекао да му донесе храну 12. ујутро, што је и урадио око 7-8 сати. Рекао му је да ће се чути за доручак за сутрадан. Требало је да ме позове, али није ме звао, његове речи. Значи, тог 12. марта ујутру је моје последње виђење Легије, његове речи. То је рекао у истрази 7. августа 2003. године.

Шаре Ненад, сведок у истрази је изјавио да је Легија 9. марта прешао да станује у стан у Омладинских бригада, рекао му да прелази да станује ту да га не ухапси полиција у његовој кући.

Вукашин Вукашиновић је на главном претресу изнео да је његов задњи контакт са Легијом био, сада, 13. марта када му је однео поруку у стан код Фонтане, од супруге. У истрази је рекао да је 12. ујутру било њихово задње виђење. Рекао је на главном претресу да је 11. марта увече видео Улемека у његовој кући, а у истрази да је 11. увече однео храну Легији у стан, близу Фонтане на Новом Београду.

Рекао је на главном претресу да је Улемек био у својој кући 12. марта, чуо је неку свађу и то око 17, 00 часова. По његовим речима, тада је ту био и Шаре. 13. марта од Шаре Ненада је сазнао у Улемековој кући да га је он – Шаре 12. одвезао у стан на Новом Београду. Када му је предочен исказ из истраге, рекао је најпре да то нису његове речи, потом је рекао да не може да се сети да ли је то изјавио у истрази. Шта се овде види – његово очигледно усаглашавање исказа на главном претресу са садржајем излагања Улемека о овим околностима, јер како другачије објаснити битне разлике између онога што је говорио у истрази од навода Улемека о тим истим догађањима?

Иначе, он је по наређењу Маричића, како је рекао, 6-7 месеци током 2002. и 2003. године био у обезбеђењу Спасојевића, а раније је био у обезбеђењу пуковника и тада се дешавало да он и преноћи код Спасојевића у Шилеровој.

На основу тога што је овај сведок мењао свој исказ из истраге у битним чињеницама и тим исказом на суђењу себе фактички теретио за извршење одређеног кривичног дела, та измена је учињена, што би неки браниоци рекли, наменски, по листи потреба иницијатора, и теретећи себе за кривично дело, он погрешно сматра да тиме појачава и уверљивост промене исказа. То је неуспео покушај тога, са аспекта тужилаштва. Сматрам да је веродостојно само оно што је говорио у истрази када су у питању описани

детаљи измењени на главном претресу. Тај његов исказ из истраге је у складу са исказом Шаре Ненада, па оцењујем да је део исказа са главног претреса који је измењен у односу на исказ из истраге неверодостојан.

Највише простора у свом излагању окривљени Улемек је посветио такозваној, како је рекао побуни ЈСО новембра 2001. године, његов приказ доласка Маричића, како је рекао: “дечко”, у његову кућу, који му реферише да су сви тотално дезоријентисани, да постоји могућност да му се Јединица отме контроли, да га је после назвао телефоном Брацановић, за кога не зна тобож да ли је тада начелник ИХ или VII управе, а наређује му да иде у Кулу, чини му се да је био начелник VII управе, његов одлазак на суђење за Ибарску баш у то време, па назад за Кулу јер је замољен за то од стране команде, није за сложену оцену, али са ове стране све ово има значаја. Анализом тог дела његовог исказа види се његов одлучујући руководећи положај у саставу ЈСО за време овог догађаја и то из делова где он сам преговара са премијером, сам одлази за Београд у владу, каже: Ми смо одлучили да не блокирамо кроз Газелу, иде из Куле иде у Београд на преговоре у владу са четири аутомобила, са обезбеђењем комплетним у њима. Такав статус не може имати саветник коловођа, већ коловођа лично.

Важан јесте у овом погледу и његов опис разговора са Душаном Спасојевићем, ни мање ни више већ испред владе када је дошао на преговоре и када му је Душан ту рекао, цитирам: “Немој никако да попушташ, ово мора да иде до краја”. То му говори човек који је непосредно пре тога изашао из притвора за отмицу Мишковића, што он зна најбоље, и уверљиво је лажна његова тврдња да он није знао чиме се баве они у Шилеровој јер му нису личили на криминалце, а тада су њихови главни сарадници из клана још у притвору због отмице Мишковића. Сматрам да је тај догађај организован и из ових разлога, поред осталих које је Улемек навео да нису разлози тзв. побуне, да су се случајно потрефили, а то је, његови проблеми са предметом Ибарска и застрашивање оних који су официјелно радили на том предмету и другима, убиство Стамболића, отмица Мишковића и друго, њихова смена са надлежних функција, због тога предлаже свог човека на још вишу функцију у државној безбедности и остварује готово укупан план побуне. То су делом резултати њихове потпуно успешне акције, гледано са стране његовог и Душановог криминалног мотива и интереса, који је једини и не може бити ниједан други у њиховом лаком покретању, одржавању и окончању овог незаконитог догађаја. При томе његов опис, његове и Душанове стварне улоге у овоме, је у дијаметралној супротности у односу на доказе о томе који су изведени на главном претресу саслушањем сведока, сведока сарадника, у супротности са изјавама окривљеног Пејаковића и Крсмановића.

На основу овог објективног догађаја, на основу доказа који уверљиво говоре о њиховој моћи над тадашњом командом и саставом ЈСО, износим чињенични закључак да је тај састав био фактичка приватна војска Улемек Милорада, увек када је то њему требало, део састава сагласно, део из страха, део из обмане. Саме речи које је Улемек изговорио на суђењу, да је Спасојевић испред владе њему рекао – Ово мора да иде до краја, говори довољно и све о томе ко су господари ситуације и догађаја око састава који се некада звао ЈСО.

Тачан и веродостојан је део његовог исказа када су у питању пасоши Републике Хрватске које је набавио за себе и своју породицу. У његовој кући 30. марта 2003. године, приликом претреса, пронађена су два лажна хрватска пасоша. Оба су коришћена већи број пута приликом излазака из земље њега и његове супруге. Приликом тог претреса 30. марта пронађено је и уз потврду одузето више списа и фотографија са ознаком “Вукомановић”. Не само пасоши. Према одговарајућим службеним извештајима, обе путне исправе се налазе на попису 930 путних исправа украдених из просторија Генералног конзулата Републике Хрватске у Мостару децембра 1999. године.

Део његове материјалне одбране је изјава дата на главном претресу 22. фебруара 2007. године, када је рекао да је пуцањ из Гепратове улице био само тактичка ствар, а да је заправо премијер био погођен из сасвим другог правца. Ово је одређени заокрет у његовом дотадашњем ставу, мањи, тактички, да употребим његову терминологију јер по томе он признаје да је пуцано из Гепратове, где је био оптужени Звездан Јовановић, али да је главни удар – убиство премијера извршено из Бирчанинове улице. Међутим, тај заокрет је без могућности стварног ефекта, јер је та ситуација, Бирчанинова, тај положај је немогућ из доказа који су овде набројани и образложени, а најважнији јесте карактер смртне повреде председника владе и одсуство трагова који би настали гађањем из тог правца, а не из правца Гепратове 14. Заборавља оптужени детаљне изјаве да се од тог положаја у Бирчаниновој одустало из оправданих разлога по становишту завере и потом прешло на идеалну позицију – Гепратова 14, канцеларија 55. Заборавља оптужени тада да баш нико од саслушаних сведока није поменуо да се барем звук пуцњева чуо из овог правца, Бирчанинове, сви су рекли да је звук долазио из правца Гепратове, поред осталог, а и најбитније, трагови на улазу број 5 зграде владе говоре све.

На основу низа неистинитих података везаних за непостојеће изношење хероина из земље као државног посла и путем њих из његовог излагања на главном претресу, сматрам да је оптужени Улемек имао тиме манипулативну намеру да овај кривични поступак против њега и његових сабораца, како их он назива, на тај начин покуша да усмери ка другим лицима, да њих осумњичи, а то су они које је навео приликом приче о непостојећем државном послу изношења 600 до 800 килограма хероина из наше земље на запад као о државном послу, да се мотив за атентат ту тражи, то је покушавао, у ствари, да наметне, у том, сада доказано лажном, непостојећем послу, односно сукобу који је из тог посла касније тобож настао између његових актера. Као што је то исто покушао да уради преко Ивице Матековића, криминалца из Хрватске, његовим довођењем у земљу на дан атентата, он, у ствари, тиме унапред намерава да га потом лажно прикаже као евентуалног осумњиченог за атентат и да ту поново понуди своје добре услуге и помоћ полицији, као што је то чинио у неким другим ситуацијама које су предмет раздвојеног дела поступка.

Поред тога, многи делови самог његовог излагања су уверљиво бесмислени, али лажно тенденциозни, као део када је говорио да је Љубиша Буха био шеф Душану Спасојевићу до 2002. године, а говори како ни на један начин никад није приметио да је у питању нека криминална група, ничим нису показивали да се баве било каквим криминалним радњама, а знао је и детаљно описао њихово притварање у Паризу пре тога, своју бригу око тога.

Када је реч о овом оптуженом износим и следеће податке из његовог службеног досијеа. 1991. године прикључио се Жељку Ражнатовићу Аркану и ступио у паравојну Српску добровољачку гарду, био је командант логора ове гарде у Ердуту, добио је од Аркана њен највиши чин.

На Народном универзитету Нови Београд, Металски образовни центар, добио је диплому 26. августа 1985. године за занимање аутомеханичар. 1. јуна 1996. године засновао је стални радни однос у МУП-у Србије – Ресор државне безбедности, са статусом овлашћеног службеног лица. Решењем начелника Ресора државне безбедности Радомира Марковића од 11. фебруара 2000. постављен је у чин пуковника. Удаљен је из МУП-а, почев од 5. маја 2001. године до окончања дисциплинског поступка због теже повреде радне дужности. 20. јуна је поднео захтев за престанак радног односа по споразуму из личних разлога и од тога дана му је престао радни однос у МУП-у и изгубио је чин пуковника. Оптужени Улемек је већ у тренутку давања личних података о себи изнео неистине, тако је рекао да је завршио средњу

музичку школу и ИВ степен аутомеханичарске школе. Дана 9. априла 1996. године својеручно је попунио упитник, који је био неопходан код заснивања радног односа, о својим личним подацима. Ту је својеручно написао да има Ш степен средње школе од 1985. у Београду. Раднички универзитет на ком је он стекао диплому Ш степена стручне спреме није школа. Такође, у том упитнику који је попунио, није попунио нити је унео податак да има завршену и средњу музичку школу, као што је рекао на главном претресу.

Ради потврде основаности оцене излагања оптуженог Улемека, манипулативне природе тог излагања, сматрам да треба имати у виду и садржину његовог отвореног писма "Блицу", са насловом "Једна је земља када Чуме решава тајне", од 28. јануара 2003. године.

Опет само ради потврде тврдње из ове завршне речи да је реч о манипулативној природи његовог целокупног исказа, казујем и следеће: дана 30. марта 2003. године, како је већ речено, извршен је претрес његове куће у Београду, Илије Стојадиновића 89. Том приликом на једној одузетој касети су текстови-писма насловљена на Лабуса, Илића и Вуксановића, текст-писмо насловљено са "Ваша екселенција" – Америчкој амбасади у нашој земљи и потом писма са потписом Павле Радивојевић, Душан Новаковић, Петар Ђорђевић, Зоран Јовановић, Јован Поповић.

У писму америчком амбасадору, поред осталог, стоји: "ЈСО оптужују за то што је била нека врста оперативног сервиса државе и њених ондашњих одлука и интереса, али ми то никада нисмо били из идеолошких или личних разлога. Увек и само због професионалног обављања својих дужности. Потом пише, "А ови и овакви напади не..

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас, колега, држите се теме. То нисмо ни извели као доказ. Убацујете у завршну реч нешто што није било предмет пред овим већем, нити је изведено као доказ.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: На основу садржаја писма "Блицу" види се сада и манипулативна техника поступања оптуженог Улемека у то време. Њега тешко погађају иступања Чумета у јавности, у то време, и то што га он повезује са кривичним делима организованог криминала. Из свих ових писмена види се и његово мишљење о себи лично, мегаломанија која је неспорна из овога, али се види шта он наговештава ако га натерају да реагује. Говори он ту и о премијеру и о другим лицима из врха тадашње власти. У ствари, на основу садржине свих ових писмена види се и доказује се његова манипулативна особеност и конкретне манипулативне активности које је, ради остварења својих тадашњих манипулативних намера, чинио као и на суђењу против њега у овом предмету.

Део његовог излагања којим је описао начин доласка у своју кућу 13. фебруара, коришћење белих чаршава као огртача, наочара са диоптријом и другог сматрам да је и овај део излагања у оквиру неуспелог пласирања његове имагинације, једна прича без могућег реалног утемељења, имагинација прихватљива за одређену литературу, а не за озбиљна разматрања да ли је било тако и да ли је могло бити тако. Он је у наводима свога излагања рекао да га је супруга шишала маказама у кући где је био све време до предаје. Опис његовог изгледа приликом предаје, који је дат од стране више сведока на главном претресу, да је био неуредан, зарастао у неуредну браду и дугу неуредну косу, поништава његове наводе да се налазио све време у својој кући са супругом, гледао телевизију, пратио штампу.

Када је у питању део излагања Улемека о његовом ранијем животу и о једној јединој грешци коју је имао раније, а то је обијање једне продавнице патика, са друговима, јер "њихови родитељи нису имали новца да им купе", износим и следеће: октобра 1985. године поднета је јавном тужилаштву кривична пријава против четворо лица и Милорада Улемека због кривичног

дела тешка крађа, на штету продавнице "Елан бутик", на тај начин ушли су унутра, спаковали већу количину патика, али и спортских јакни, путних торби и друге ствари. Били су затечени и ухваћени у продавници са свом робом.

Посебно наглашавам део његовог излагања где је два пута изричито тврдио на главном претресу како ЈСО није имала пушке "Г-3 хеклер и кох". Постоје супротни подаци – осам пушака је било на задужењу у ЈСО. Када је ЈСО расформирана, 7 пушака је предато Жандармерији док је осма остала на задужењу код Бујовдевић Ненада од 16. фебруара 1999. и није враћена. Током постојања ЈСО дошло је и до нестанка на терену једне пушке "Г-3", а враћена је, уместо те, друга пушка. Након бомбардовања центра ЈСО у Кули, у просторијама је нађена још једна пушка истог типа са оптичким нишаном, а није са списка наоружања ЈСО. Као власник ове пушке јавио се бивши заменик команданта Ђурчић Бранко, тврдећи да је његова и иста мује предата. Због чега ово наводим? Оптужени Улемек се све време труди и истиче своје карактеристике крајње савесног професионалца и слично, а не зна или је, биће намерно, изнео неистинит податак везан за наоружање Јединице у којој је командовао, при чему је та јединица, квантитативно посматрано, релативно малог састава, рачунајући погрешно да се то неће проверавати или да се неће можда ни моћи проверити.

Саопштио је сведок Цвјетиновић, оружар из ЈСО, да је Улемек као командант вршио инспекције његовог магацина специјалне опреме, да је знао шта све има у њему, да му је пријавио случај нестанка једне и достављене друге пушке "Г-3".

Јасно је због чега је претходно избрушен број са "Г-3" којом је Звездан Јовановић убио председника владе, само зато да се сакрије, за сваки случај, матично задужење те пушке у ЈСО, то је уобичајена, раније устаљена пракса, у злочиначком удружењу Милорада Улемека и покојног Душана Спасојевића, сакрити стварно порекло оружја, за сваки случај, пре него што се уништи.

У наводима свог излагања он је такође изјавио како јасно постоје документа, подаци и сведоци, рекао је: "Дошла су три лица, неколико дана после убиства Зорана Ђинђића, са лажним службеним легитимацијама у центар ЈСО у Кули са намером да убију Звездана Јовановића." На основу службеног извештаја Управе криминалистичке полиције у Београду, 18. марта 2003. године испред главног улаза наставног центра у Кули, од стране ЈСО, лишено је слободе и задржано петоро лица: Вујков Саша, Чанчаревић Миленко и други. У том извештају се каже да је против Чанчаревића поднета кривична пријава за кривично дело неовлашћено држање ватреног оружја, пиштоља, а против Вујков Саше за кривично дело лажно представљање. Нема говора да су ова лица имала и лажне службене легитимације. Свим овим лицима одређено је задржавање у трајању од 30 дана, а Четврти општински суд у Београду наредио је одраније привођење Вујков Саше због више кривичних дела преваре.

И овај неистинити податак оптужени Улемек је изнео у склопу манипулативне намере, покушаја усмеравања овог кривичног поступка на другу страну и према другим лицима и другим мотивима.

Оптужени Безаревић на главном претресу је изјавио у својој одбрани да не признаје дело које му је стављено оптужницом на терет, да је четири до пет реченица рекао у истрази код истражног судије Мирчића и на томе је све остало и рекао је на главном претресу да се од тог тренутка брани ћутањем док се не доведе Вукојевић Зоран да се са њиме суочи. У одбрани датој у истражном поступку изјавио је, пошто му је омогућено претходно да прочита исказ из МУП-а, да би неке ствари прецизирао. Описао је контакте са Вукојевићем и Багзијем, да је бацио први мобилни телефон по налогу Вукојевића од кога га је и добио. Решио је да од свега одустане, да га то не

интересује, да он није предао информацију у погледу регистарских бројева аутомобила које је користило обезбеђење Ђинђића, рекао је: “Они су то знали”.

Оптужени Тојага на главном претресу је изјавио да нема везе са кривичним делима која су му стављена на терет, да никада није био ни на каквом договору по питању атентата или чега сличног. Спасојевића није познавао, да са Копаоника није силазио, да Крсмановића не зна, нити он њега, у време самог атентата налазио се у команди Јединице, да је за зољу доктор, да се зољом не гађа возило са бочне стране када се креће, већ само када иде према особи која гађа, чуо је да су Легија и Спасојевић кумови, да се и он плашио да не буде испоручен Хагу, да је био сигуран да ће из притвора ићи у Хаг. Мисли да је на Копаонику био и Улемек – Легија, задња два дана – 19. и 20, али није сигуран. Објаснио је да је отишао у Кулу после атентата и то је било или 14. или 21. марта. Отишао је по наређењу да види какво је реаговање људи. Отишао је са Пејаковићем. 21. фебруара 2003. године за Београд, са Копаоника, кренуо је пијан као ован, да је путем спавао у колима, да му је у полицији презентована изјава Звездана Јовановића и то петог или четвртог дана, дошли су по њега у ЦЗ, довели у УБПОК, где му је Миле Новаковић рекао да га је Звездан означио као зољаша и читао му Звезданову изјаву о томе на прескоке. Онда га је Новаковић гађао тим папиром који је претходно згужвао. Он је после видео те папире где је стајао – ја Звездан Јовановић од оца и мајке — његове речи. Показана му је у полицији, како каже, и друга изјава Звездана Јовановића седмог, осмог или деветог дана, која је била преправљена у односу на прву, и то њен крај, изјаве које су му показане као Звезданове су биле откуцане на машини и сећа се да прва изјава која му је била показана није била потписана од стране Звездана Јовановића.

И одбрана Тојаге и одбрана Безаревића се од стране тужилаштва оцењује као лажно порицање кривичне одговорности, њихових конкретних остварених кривичних радњи и доприноса у извршењу кривичног дела.

Одбране њихове падају на основу исказа оптуженог Крсмановића, оптуженог Звездана Јовановића и сведока сарадника, посебно Дејана Миленковића. Не постоји објашњење одбрана Безаревића и Тојаге које би се могло прихватити, или макар барем узети у разматрање, због чега би, на пример, оптужени Крсмановић измислио или оптужени Звездан Јовановић измислио и детаљно описао улогу зољаша Тојаге Жељка. Такав реалан разлог, одбрана Тојаге није изнела нити због чега би сведоци сарадници, као Миленковић Багзи износили лажи о њему или Безаревићу или другоме.

Наводи одбране Безаревића на главном претресу су и бесмислени и конфузни сами по себи.

Оптужени Тојага Жељко је примљен у радни однос на одређено време у МУП-у Србије, РДБ 1. марта 1997. године на 6 месеци у звање млађи референт према решењу начелника Јовице Станишића.

Постављен је у чин потпоручника 6. јануара 2002. године, а на предлог команданта ЈСО Душана Маричића и поред постојања извештаја који се налази у његовом персоналном досијеу да не испуњава услове за постављење у чин.

Стални радни однос засновао је решењем Радомира Марковића, начелника Ресора, 15. марта 2000. године и постављен је тада у чин наредника. Предлог за заснивање радног односа за Тојага Жељка дао је командант ЈСО, тада Луковић Милорад. У том предлогу је стајало да кандидат испуњава све предвиђене услове, а у извештају о здравственом прегледу од 18. фебруара те године стоји да не задовољава критеријуме за рад у Специјалној јединици МУП-а.

Безаревић Бранислав је до 10. фебруара 2003. био припадник БИА и споразумом о преузимању прелази у МУП од тога дана.

Оптужени Тојага је предложио на главном претресу да се саслуша већи број припадника бивше ЈСО ради потврђивања његовог наводног алибија за све дане проведене на Копаонику у смени од 11. до 21. фебруара. Стево Вукша, из Обровца, рекао је да за време свог боравка на Копаонику 11 – 21. фебруара Жмигија није виђао свакодневно, али сваки други дан сигурно, да не зна када се Тојага вратио са Копаоника, као ни Звездан Јовановић. Сведок Предраг Микић изнео је да је Звездан био шеф групе, да је сваки дан виђао Жељка Тојагу, да су били на истом спрату, да ли је Жељко Тојага силазио са Копаоника у то није сигуран, да није имало шансе да се са Копаоника оде а да се то не пријави претпостављеном старешини. Рекао је да оптуженог Звездана Јовановића није виђао сваки дан, а није желео да одговара на питања о дроги као наводном државном послу, о чему је говорио оптужени Улемек.

Сведок Никола Шепа, родом из Книна, изнео је да је са Лечићем и Тојагом био у истој соби, а он је био пратилац команданта, који узгред није био ту или је био, не зна нико тачно када и колико, да је свакодневно виђао Тојагу на разним местима, зна да је Тојага отишао са Копаоника 21. ујутро.

Сведок Ђорђе Иванић, родом из Грачаца, као и Тојага, изјавио је да су били у хотелу “Копаоник” И спрат, да је Жељка свако вече виђао у соби, Жељко се вратио са њиме са Копаоника 21. фебруара, он га је лично довезао пред зграду где је Тојага живео, на Чукарничкој падини, подсећам да је Крсмановић Душан у својој одбрани говорио о месту становања на Чукарничкој падини, оптуженог Тојаге, сведок Иванић је рекао још да су у његовом стану попили кафу, а са Копаоника су кренули за Београд око седам, пола осам.

Сведок Игор Миливојевић из Книна не зна за боравак Тојаге на Копаонику, а тек на накнадна питања оптуженог одговорио је да је Тојага био на Копаонику у наведеном периоду. На питање Тојаге да ли је он био на Копаонику, одговорио је: “Па, био си”. Председник већа му је указао на противречност у казивању.

Сведок Милан Николић изјавио је да је свакодневно виђао Тојагу, да је тамо био и Мићо Петраковић и Звездан Јовановић од командног кадра. Оптуженог Звездана Јовановића видео је једном или два пута, за Маричића је рекао да га је можда видео, а можда и није. За Тојагу је изјавио да не зна да ли је излазио свако вече, можда јесте, можда није. Мићо Петраковић није био на Копаонику у тој смени, био је вођа претходне смене, према сопственој изјави.

Противречни су међусобно искази свих ових сведока у многим детаљима, од наоружања које су имали, где су били смештени, ко је где био, шта су тамо радили. О њиховој професионалности говоре догађаји на самом Копаонику када је реч о изласцима, редовном конзумирању алкохола, изласци до зоре, њиховој дисциплинованости и организованости. Већина сведока је завичајно директно повезана са Тојагом и они су били и сада су заинтересовани за исход овог поступка у смислу како су и покушали да Тојаги дају алиби. Тај алиби, у светлу њихових исказа, је објективно и немогуће дати, према стварним дешавањима и њиховом понашању на Копаонику, а и на основу њихових заједничких исказа тај алиби му и није дат.

Када је у питању одбрана Пејаковић Саше, оптужником му је стављено на терет кривично дело помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела – члан 333 Кривичног закона Србије, стављено му је на терет фактички оно што је он признао као своје дело у истрази, а у складу је са исказима сведока сарадника, материјалним доказима, идентификацијама његових папиларних линија. На главном претресу је фактички поновио одбрану из истраге. Он је притворен 25. 3. 2003. године, изјаву у преткривичном поступку, одбрану, је дао 17. априла 2003. године, а у истрази 23. маја 2003. године бранио се и изјавио следеће: “Два-три дана пре атентата био је стално у колима са

Спасојевићем. Возили су различите аутомобиле –фијат пунто, кадет сузу, голф тројку црни, Сеат ибицу. Једне вечери, када је Спасојевић отишао на састанак са Легијом, коришћен је неки ситроен. Приликом телефонских разговора, када би Спасојевић завршио разговор, он је вадио батерију из телефона, тако је радио и Легија, носили су по пет и више телефона. На дан атентата, око 17, 00 часова, добио је поруку на пејџер од Спасојевића да дође код њега у стан на Бановом брду. Када је сазнао за атентат, посумњао је да је у то умешан Спасојевић, али је било све касно. Легија га је послао да обезбеђује Спасојевића десетак дана пре атентата, са претњом да ће му отићи глава ако Спасојевићу буде фалила длака са главе. Возио је аутомобил фиат пунто када су у њему били Легија и Спасојевић, а тада је био у пратњи Спасојевића и том приликом је Спасојевић говорио Легији да мора да се склони, да мора да иде у штек и Спасојевић га је водио близу ресторана “Перпер” да му покаже штек. Увече, на дан атентата, када је дошао код Спасојевића на Бановом брду, Спасојевић га је послао код Легије у стан код “Перпера”, да га пита шта да се ради. Пренео је поруку Легији, а он га је у том стану питао: “Како је Звезки?” рекао је Легија да ће да размисли до ујутру и цитирам: “Ако ништа друго, у шуму”, све ово је пренео Спасојевићу. Сутра ујутру је дошао код Легије поново, који му је рекао да ништа паметно није смислио, да уколико се не нађе паметније решење, онда “шума”. Спасојевић није имао поруке за Легију, већ је чекао његову реакцију, – Пејаковићеве речи. Детаљно је описао кретање и скривање Спасојевића, Багзија, њега и Кума Луковића у Прогару, Путинцима. Спасојевић га је из Путинаца послао у Кулу, како је рекао, у ЈСО, да пренесе поруку искључиво Звездану или Гумару око активарања плана АБЦ – 1, 2, 3. Нашао је Звездана у ЈСО, рекао му да га поздрављају другари, а он је ставио кажипрст преко уста као знак да ћути и одвео га према котларници. Шапатом му је рекао да су под надзором. Пејаковић му је пренео поруку Спасојевића око планова, а он му је одговорио да не могу ништа да ураде јер је Јединица под присмотром, да ће нешто покушати, и рекао му је да то пренесе Спасојевићу. То је пренео Спасојевићу, како је описао. Када се растао од Спасојевића, Кума Луковића и Багзија у Жаркову, јавио се у команду на Сењаку и ту је примио наређење да са Тојагом иде у Кулу. Рекао је још да је виђао да Тојага долази у кућу код Легије.

На главном претресу је изјавио да је по наређењу пуковника Милорада Луковића радио у обезбеђењу Душана Спасојевића, да је по наређењу Душана отишао у стан код пуковника Легије после атентата и рекао му да стан више није сигуран, јер је Ђура изнајмљивао станове, у том стану му је, како је објаснио, Легија рекао о начину одржавања међусобне везе. Рекао је на главном претресу да није контактирао са Звезданом Јовановићем после атентата, да изјава код истражног судије није његова. Међутим, и поред тога, он је на главном претресу, у ствари, у целости признао кривично дело које му је стављено на терет. Међутим, изменио је у целости део исказа из истраге, а који се односио на оптуженог Улемека и Јовановића и порекао је, у односу на оптуженог Јовановића, контакте са њим које је описао у истрази. Ти његови наводи из истраге имају, сматрам, доказану уверљивост, а о тим контактима су говорили и сведоци сарадници Сувајдић и Миленковић са истом заједничком садржином, тако да тај део исказа одбране са главног претреса који је измењен у односу на казивање из истраге и преткривичног поступка, сматрам неистинитим и датим ради умањења и елиминисања криминалне везе између оптуженог Улемека, Звездана Јовановића и покојног Душана Спасојевића.

Оптужени Александар Симовић у својој изјави-одбрани на главном претресу порекао је у целости постојање било какве његове везе са убиством председника владе и покушајем убиства његовог пратиоца. Рекао је да Звездана Јовановића уопште не познаје, а да су искази сведока сарадника

апсолутне лажи, срачунати само да заштите себе, да се 12. марта налазио у стану своје супруге, назвао га је телефоном брат Милош око 13, 00 сати, који му је рекао да се десило убиство премијера и да би најбоље било да оде одатле зато што, његове речи, “за то свако такво неко кривично дело које се изврши претежно сам био позиван на информативни разговор”. Његова одбрана је сама за себе нејасна, у њој није јасно, јер није рекао због чега и од чега су сведоци сарадници хтели да заштите само себе ако су сведочили лажно као што он каже. То би значило да су њихове улоге у извршењу дела знатно веће од оне о којој су они говорили и није јасно због чега креће у бекство ако се већ само претежно позива на информативни разговор када се деси свако такво кривично дело, па онда пусти, а задњи пут је то било, како је рекао, када је убијен полицијски генерал Бошко Буха и даље није више желео да одговара на питања.

У наводима своје одбране у преткривичном поступку оптужени Звездан Јовановић је дао детаљан приказ улоге Александра Симовића у припремама атентата, на “Лимесу” као и 12. марта. И оптужени Душан Крсмановић је описао ту улогу Александра Симовића, његов опис улоге Александра Симовића се поклапа са одбраном-исказом оптуженог Звездана Јовановића у свим битним сегментима укупног догађаја, посебно 12. марта. И искази сведока сарадника се уклапају са одбранама свих оптужених о улози Александра Симовића код извршења кривичног дела.

Исти ови докази, аргументи који се односе на кривичну одговорност Александра Симовића, односно одбрана оптуженог Звездана Јовановића, Душана Крсмановића, искази сведока сарадника, дактилоскопски материјални докази – односе се и на оптужене Симовић Милоша, Констатиновић Нинослава, Милисављевић Владимира, Калинић Сретка и Јуришић Милана и њихову кривичну одговорност. Значи, докази њихове кривичне одговорности за дела која су им стављена на терет овом оптужницом, и то онако како су описане њихове кривичне радње, налазе се у овим доказима, исказима, дактилоскопским идентификацијама и потврђују наводе оптужнице.

У ранијем изношењу било је, сматрам, довољно речи о мотиву Звездана Јовановића да убије председника владе, а о мотиву Милорада Улемека као организатора непријатељског злочиначког удружења износим следеће, Звездан Јовановић је у својој одбрани описао начин на који је код њега оптужени Улемек створио одлуку да, како је рекао, лично убије председника владе, да је та одлука резултирала из разговора са Улемеком и његове упорности у тврдњама да су на списку за Хаг и друго.

Он је Душана Спасојевића схватао као Легијиног човека, његове речи. Оцењујем и прихватам делимично да је Улемек имао у оквиру свога мотива ове наведене разлоге. Они јесу конкретни, постојала су интересовања хашког тужиоца за ЈСО, њену команду, за њега и Звездана Јовановића лично, он је о томе имао све податке. Његово размишљање, са његове тачке гледишта, је било рационално. Убиством премијера у, одраније већ нестабилним безбедносним и другим приликама у земљи, какве јесу биле, он је видео могућност да се елиминише по њега акутна опасност и од Хага и од хапшења. Хашка тема је веома битна у оквиру његових планова о промени политичких прилика у земљи након убиства премијера које би он користио за свој рачун, али придружено са онима који су против из других разлога, Хашког трибунала у то време. Оптужени Звездан Јовановић је баш о томе говорио у својој одбрани, како је рекао, Легија је ту акцију назвао “Стоп Хагу”, да ће она да заустави процес испоручивања и да ће се ЈСО употребити према одређеном плану. Сматрам да је убиство премијера, у склопу тога, било ултимативни мотив за оптуженог Улемека, али пролазни мотив, главни његов циљ је била власт. О његовом мотиву најпрецизније је говорио сведок сарадник

Миленковић. Рекао је: “Душан Спасојевић у почетку није био за то, али како је обављао разговоре са Легијом, како су пристизале информације да им се спрема хапшење, да полиција ради на расветљавању убиства Ивана Стамболића, на отмицама, Душан се сложио са Легијом да се убије премијер, да је дефинитивна одлука за то донета почетком фебруара 2003. године. Према његовим речима, Милорад Улемек је изгубио свог пријатеља Брацановића из БИА, на њега више није могао да рачуна после његове смене, да је изгубио упоришта у полицији, политици, крајњи циљ после убиства премијера је било довођење на власт људи којима би они могли да управљају, а да се и даље баве криминалом, отмицама као бољим и уноснијим послом од другог криминала. Посебно је сведок сарадник истакао да им је Душан рекао због чега Улемек толико навалује да се убије премијер. У стану у Војводе Степе он је рекао да се то чини јер је Улемек све лагао премијера, а лагао га крајем 2000. године да нема везе са отмицама, убиством Стамболића, Ибарском.

На основу овога закључујем да је Улемек имао више својих разлога да се убије председник владе од самог Звездана Јовановића, поред разлога за Хаг ту је био велики и већи разлог, страх од хапшења овде, односно разоткривања његове улоге и улоге других припадника ЈСО на Ибарској, код убиства Ивана Стамболића, приликом извршења других кривичних дела. Он је рачунао да би се убиством премијера, из страха, потпуно обуставило интересовање за њега, ЈСО, а у вези са наведеним случајевима.

У оквиру његове одлуке и његовог плана да се убије председник владе је и претходно стварање у јавности слике о њему, коју он сам ствара о себи на начин како је то раније речено, али и стварање одређене слике о самом премијеру, повезујући га лажно са криминалним активностима Чумета и Багзија. О томе је Багзи говорио детаљно, а реч је и о припреми снимања његове видео изјаве после “Лимеса”, где је требало да каже да су он и премијер раније били заједно, да су заједно радили дрогу и да, када премијер буде убијен, да се у јавности представи преко различитих медија које су имали у власништву или били под њиховим утицајем, теза да су се криминалци међу собом побили, а да се тиме одвуче пажња од Легије и Спасојевића. За те сврхе је коришћена, пре свега, новина “Идентитет” чији је власник био Душан Спасојевић, а директор – кум оптуженог, као и што је он сам рекао. То јесу чињенице, објављивано је после “Лимеса” како је Багзи Ђинђићев човек. До реализације снимања видео касете са Багзијевом изјавом није дошло и о томе је детаљно говорио Миленковић, због чега се од тога одустало.

Примарни мотив Душана Спасојевића за убиство премијера је на искључиво криминалној основи, а то је страх од хапшења за отмице, убиства, дрогу, он је знао да то сигурно предстоји, зато је то и за њега ургентно питање, јер његовим хапшењем, односно разоткривањем, онемогућава се у даљем бављењу криминалом, долази до губљења његове финансијске моћи као основе сваке значајније криминалне позиције, они су резоновали да ће убиством премијера тако пореметити стање у друштву да они никоме, због страха, неће пасти на памет више, да се за њих као криминалце нико из страха неће интересовати неко време, а након тога они би већ, преко својих људи у новим властима, поново створили структуру какву су имали да би се неометано бавили својим занатом и, да се не заборави врло битан навод оптуженог Крсмановића, што је сазнао лично од покојног Спасојевића, план да се Улемек постави на високу функцију после атентата. Где? Подразумева се, само у МУП-у.

Земунска банда, као злочиначко удружење, као стриктна организована криминална група, без конкуренције пре и после њих у криминалном подземљу, настала је, на основу доказа који су изведени на главном претресу,

почетком 2000. године. Њени организатори су Милорад Улемек и Душан Спасојевић. Земунски клан у облику из 2000. године и касније, настао је и постојао само захваљујући Милораду Улемеку, као команданту ЈСО, како је рекао Багзи и други сведоци сарадници, Душан Крсмановић на пример. Без њега као таквог, неприкосновеног у њиховим очима команданта ЈСО, они би били просечна банда као и многе друге у Београду и на Балкану.

Важно питање у овом предмету јесте када криминални клан прераста, проширен, у непријатељско злочиначко удружење. Да ли је то време незаконитог покрета ЈСО новембра 2001. или је проширење и прерастање наступило касније, у време дизања у ваздух, професионалног терористичког чина, "Дифенс роуда" децембра 2002. и планова да се убију Свилановић и Чедомир Јовановић, како стоји у оптужници.

Прерастање злочиначког удружења-банде у непријатељско удружење, чији су нови циљеви сада криминално-политички, јесте чињеница која је позната и историјски и као савремена појава. Постоји законитост у том процесу, да се моћно најјаче злочиначко удружење увек претвара, проширујући се, и прераста у непријатељско злочиначко удружење. До тога долази на основу, пре свега, максималне финансијске моћи и персоналне повезаности са државним структурама, због тога и наступа измена њихових чисто криминалних планова у криминално-политичке.

Надаље износим фактички пут криминалног кретања и развоја првобитне земунске банде, Душана Спасојевића и других припадника, разлоге који су довели до њиховог јачања и потом проширења и прерастања у непријатељско удружење, као и доказе који говоре о оптуженом Улемеку као организатору тог удружења.

Према тужилачким подацима, до маја 2001. године против Спасојевић Душана, Луковић Милета, Милисављевић Владимира, Симовић Александра и Милоша МУП Србије поднео је кривичне пријаве за 176 кривичних дела, и то крађа, тешких крађа, разбојништава, тешких случајева разбојништава, изнуда, фалсификата новца, превара, тешких телесних повреда, покушаја убиства, фалсификовања исправе, недозвољеног држања ватреног оружја, стављања у промет опојних дрога. Против самог Спасојевића, поред осталог, поднете су четири кривичне пријаве за фалсификовање исправе, за кривично дело преваре три кривичне пријаве, за тешку крађу 19 кривичних пријава, за изнуду једна кривична пријава, за тешке случајеве разбојништва четири кривичне пријаве. 1994. године од њега и Луковић Милета је одузето 1 000 грама хероина. Против Душана Спасојевића су вођени бројни кривични поступци. Имате извештај о његовој кривичној осуђиваности. Према документацији тужилаштва, против Милета Луковића-Кума, поред осталих, поднето је 13 кривичних пријава за кривично дело тешка крађа. Против Милисављевић Владимира поднете су, поред осталих кривичних пријава, 34 кривичне пријаве за кривично дело тешке крађе.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само мало, ја се извињавам, је ли то све поднето тужилаштву?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Тужилаштву.

Против Симовић Александра, због кривичног дела тешка крађа, поднето је 20 кривичних пријава.

Против Симовић Милоша, поред осталих, поднето је 27 кривичних пријава за кривично дело тешка крађа.

Према изјавама сведока сарадника, Душан Спасојевић и њихова банда стичу те године, после Душановог изласка из притвора због отмице Мишковића, највећу моћ, јер је после тога добио обезбеђење МУП-а, односно ЈСО.

Да ли су они који су то допустили или се са тиме сагласили имали податке о њиховом стварном начину живота, криминалаца од заната, није тема ове завршне речи.

Према исказима сведока сарадника, сведока Шаре Ненада, Вукашиновића, оптуженог Крсмановића, Пејаковића, сматрам да су Душан Спасојевић и оптужени Улемек-Легија у криминалној вези као равноправни партнери, организатори злочиначког удружења-банде “Земунски клан” одмах од почетка 2000. године. Шаре Ненад је објаснио њихове контакте у то време, што он зна, на Кеју, кафић “Астерикс”, клупице, крилца, и ти састанци су били доста чести у свакој његовој смени у то време. Улемек се сусретао у то време и са Душаном Спасојевићем и Кумом Луковићем, некада су тим састанцима присуствовали и Милош и Александар Симовић и други. Фебруара 2003. године он је задњи пут видео Улемека са Душаном Спасојевићем, и то у Улемековој кући у теретани, како је рекао, одатле, из те куће, након што су имали састанак, отишао је са Душаном, касније је купио Кума Луковића и отишли су БМВ-ом на Копаоник, на састанак са Звезданом Јовановићем.

Сведок Вукашин Вукашиновић је такође објаснио своја сазнања о контактима оптуженог Улемека и Душана Спасојевића, да је Улемека раније виђао у Шилеровој, да га је ту виђао и после док је радио у обезбеђењу Спасојевића 2001. године, да је Улемек раније могао и да преноћи код Душана, да је Душан долазио код Улемека кући, да су се он и Пејаковић мењали на обезбеђењу Душана Спасојевића.

Оптужени Душан Крсмановић је такође изнео, у својој одбрани, своја сазнања о контактима и везама Душана Спасојевића и Легије, како он каже, рекао је да је Спасојевић први пут пред њим поменуо Легију 1999. године. Зна да је он имао велику улогу у групи.

Сведок сарадник покојни Вукојевић говорио је о непосредним разговорима Легије и Душана Спасојевића, ко је наредио њему и оптуженом Крсмановићу 5. октобра 2000. да обезбеђују Ђинђића и његово обезбеђење, где им је то наређено, објаснио је нон-стоп дружење Улемека и Душана Спасојевића, где су се у почетку сусретали, говорио је о њиховим договорима по питању освете за убиство Аркана, о другим кривичним делима, наводио је примере за своје тврдње о природи везе између оптуженог Улемека и Спасојевића. Сведок сарадник Сувајџић је такође дао потребна објашњења о њиховој криминалној вези.

Окривљени Пејаковић је у истрази још потпуније говорио о криминалној вези Спасојевић и Улемека. Изнео је следеће: док је радио код Спасојевића у обезбеђењу, Легија му је једном рекао да иде с њим у Кулу, ишао је у пратњи возила Легијиног, који је користио цип ЈСО, а возила у пратњи су била из возног парка Спасојевића. То је било на дан побуне, како је рекао. У току те побуне, једне ноћи, у ЈСО у котларници видео је Шаре Ненада и Душана Спасојевића који му је само махнуо. Из Куле је одвезао Спасојевића до бензинске пумпе “Браћа Мандић”. Зна, једном приликом се Легија у току побуне састао са Душаном Спасојевићем близу скретања са новосадског аутопута према аеродрому у Београду. У току побуне Легија је био у командном возилу код Сава центра где је био блокиран аутопут. Једном приликом је одвезао Легију и Спасојевића у кућу код Шешеља. У време када је убијен Шљука био је у пратњи Спасојевића, а изнад музеја “25. мај” узели су Легију и заједно отишли у зграду Генералштаба. У зграду су ушли Легија и Спасојевић. Након састанка он и Спасојевић су вратили Легију на место где су га узели, а он и Спасојевић отишли у Шилерову. Зна да је једном приликом за време побуне Душан рекао Легији да је сазнао да се Чуме налази у влади код премијера и да нешто преговарају, да му је Легија 10 дана пред атентат поновио оно што му је рекао још много раније, да, уколико Спасојевићу буде фалила длака са главе, да ће њему отићи глава. Описао је разговор

Спасојевића и Легије у аутомобилу пре атентата, када је Спасојевић рекао Легији да мора да се склони, а Легија је одговорио да зна да ће од понедељка “њега да раде”. Спасојевић му је тада показао штек код “Перпера” на Новом Београду.

Посебно важан део исказа овог оптуженог, који потврђује криминалну везу и партнерски однос Улемека и Спасојевића, је опис догађања после атентата, када је по наређењу Спасојевића контактирао са Улемеком у штеку у Омладинских бригада, и поруке које је тим приликама преносио између њих.

Када су у питању везе Душана Спасојевића и Звездана Јовановића, у исказу сведока Шаре Ненада наводи се да је 2001, по налогу Легије, довезао Звездана Јовановића у Шилерову. Ципом “мерцедес пух” довезао је Звездана у гаражу код Душана и спровео га до Улемека и Спасојевића који су били у кући код Кума Луковића. Сведок сарадник покојни Вукојевић објаснио је кога је све из ЈСО видео за рођендан Душана Спасојевића 2002. године.

Узимајући у обзир ове податке и део изјаве-одбране Звездана Јовановића, да је Спасојевића сматрао за Легијиног човека, оцењујем да је Звездан Јовановић био основано уверен у то да је Легија шеф Спасојевићу. Због тога отпада као немогућа конструкција свака тврдња да је Спасојевић без оптуженог Улемека, а само са оптуженим Звезданом Јовановићем, организовао убиство председника владе.

Такође, једно од важнијих чињеничних питања у овом предмету јесте питање постојања непосредне конкретне везе између оптуженог Милорада Улемека, Душана Спасојевића и њихове завере против безбедности земље и укупне активности Јединице за специјалне операције у време 2003. године, да ли је њихова одлука о намери напада на безбедност земље и освајања власти на специфичан начин, како то стоји у оптужници, преко убиства премијера повезана са ЈСО и у којој мери.

У својој одбрани Звездан Јовановић је изнео да га је Маричић, као командант ЈСО, поставио за свог помоћника за резервни састав, рекао је – Маричић је дошао у незгодно време јер је Легија још увек имао уплива у Јединицу самим тим што је он створио део Јединице, такође је рекао да претпоставља да је Гумар од Легије добио препоруку да га постави на место помоћника, а он и Легија са знају од 1994. године.

Окривљени Крсмановић је у својој одбрани изнео, када је Спасојевић изашао из притвора због отмице Мишковића, говорио је да никада неће опростити властима то што су га ухапсили. Крсмановић је изнео да су због тог притварања Спасојевић и Легија извели ЈСО на улицу са намером да смене Душана Михајловића и уплаше власт, да преко тог страха извуку и остале који су били у притвору, да је разлог за намеру да се убије Свилановић њихово уверење да ће постати министар одбране и да ће распустити ЈСО. То је лично чуо од Спасојевића. Такође је Спасојевић говорио да “змија треба да се убије с’ главе”, а да ће потом да се дигне ЈСО и да дође до државног удара.

У одбрани пред истражним судијом такође је навео да је од Спасојевића чуо да он има намеру да ангажује одред АТГ из Јединице ради убиства Ђинђића.

Окривљени Пејаковић, негирајући кривично дело које му је тада било на терету, у истрази је изнео: од команданта Гумара је добио усмено наређење да обезбеђује Душана Спасојевића пред побуну ЈСО. Непосредно пред побуну ЈСО, док је радио код Спасојевића у обезбеђењу, Легија је наредио да “идемо у Јединицу у Кулу”. Када су стигли у седиште ЈСО, Легија је позвао све нас из обезбеђења, а било нас је десетак, одмах је отпустио двојицу-тројицу који нису били чланови ЈСО, а њима је рекао да су од овог тренутка у побуну или протесту, те да ко не жели да учествује, може да врати пиштољ и службену легитимацију и да иде. Након тога је Легија и свима осталима у Јединици

саопштио да ће Јединица да ступи у протест. У то време, како је даље рекао, Гумар је био командант, изабран на Легијин предлог, а Легија је командовао Јединицом. Био је у пратњи Легије када се ишло за време побуне у Владу Републике Србије, из Куле, и детаљно је описао где је све видео Душана Спасојевића за време побуне у Кули, његове састанке са Легијом у то време. Овај оптужени је изнео тврдњу да је главни стварни командант побуне био Легија, он је свим тим руководио, он је и волео да се код њега долази на преговоре – његове речи. После побуне послат је као испомоћ обезбеђењу Легије и тако је виђао да се Легија састајао са Брацановићем, углавном испред ресторана “Кошута” или “Милошев конак”, седели су у аутомобилу и разговарали у возњи. И Душан Спасојевић се у то време налазио са Брацановићем. Зна да је Легија одлазио код Брацановића у БИА, а ту, у кругу Института, једном је видео Аџу Симовића и Владу Будалу и видео је да им је Легија тада показао неки папир. Детаљно је описао да је после 16. марта добио наређење од Спасојевића да иде у Кулу и пренесе поруку око активирања планова АБЦ, и то искључиво Гумару или Звекију, његове речи, да је ту поруку пренео Звездану Јовановићу и да је потом Спасојевићу пренео Звезданову поруку да не могу ништа да ураде. Од Спасојевића је чуо после тога да планови не могу да се активирају због ванредног стања.

Сведок Шаре Ненад је изнео на главном претресу да је у обезбеђењу Легије било њих, 18 почетком 2002, а Легија је ангажовао још 8 додатних људи који су радили у обезбеђењу његове куће.

Сведок сарадник Сувајџић је описао своје виђење са Звезданом Јовановићем у стану у улици Војводе Степе 259, после атентата, описао је по чијем је налогу отишао у тај стан и детаљно је изнео садржину поруке, сада оптуженом Звездану Јовановићу, за Јединицу за специјалне операције. Описао је долазак Пејаковића из Куле, Звезданову поруку Спасојевићу док су се они налазили у Путинцима. Тачно је изнео садржину Звезданове поруке због чега не могу да реагују. Описао је како је ту поруку Спасојевић доживео, описао је шта се догађало када се Пеле поново вратио из Јединице и опет донео поруку због чега ЈСО још увек не може да се “дигне”, његове речи, како је Душан поново то примио, којим речима је то коментарисао. Објаснио је Сувајџић и шта је Спасојевић говорио о вези између њега и ЈСО, објаснио је шта је за њих значила побуна ЈСО и шта су они њоме остварили.

Сведок сарадник Буха Чуме је описао своја сазнања о побуни, шта му је, сада оптужени Улемек, говорио, где су били проблеми, шта се планирало са постављањем Брацановића у државној безбедности, шта је сазнао од Душана, како је поступио у Кули у седишту ЈСО за време побуне када је тамо дошао Чедомир Јовановић. Објаснио је због чега се организовала побуна.

Сведок сарадник покојни Вукојевић је на главном претресу детаљно изнео шта је све Душан купио за ЈСО, говорио је који су све припадници добили станове, аутомобиле. Објашњавао је састанке са Гумаром, како у Шилеровој тако и у кући оптуженог Улемек, у Кули. Објаснио је колико је припадника Јединице било у сваком моменту у обезбеђењу Душана Спасојевића и изнео је надимке неких од њих. Описао је шта се догодило након једне свађе између припадника ЈСО из обезбеђења у Шилеровој и цивилног дела чији је он био шеф. Шта је учинио оптужени Улемек када је сазнао за то, како је то расправио. Детаљно је описао на чему се заснивала моћ Душана Спасојевића, доводећи је у везу са Јединицом за специјалне операције. Објаснио је ко је командовао стварно том Јединицом, ко је руководио побуном.

На основу ових доказа и на основу изјава других сведока, износим чињенични закључак да је време новембар 2001, време зачетка, заметка непријатељског злочиначког удружења, на чијем челу су оптужени Улемек и тада Душан Спасојевић, и које је имало два крила, од којих је једно

састављено директно од дела команде и дела припадника састава ЈСО. Тај део чинили су сви после тога оптужени и суђени припадници команде и састава ЈСО за кривична дела против Вука Драшковића, за Ибарску, за убиство Ивана Стамболића, сви за сада непознати учесници терористичког напада на предузеће “Дифенс роуд”, према досадашњим чињеничним сазнањима. Друго крило били су припадници старе земунске банде. Њихове доказане конкретне заједничке криминално непријатељске манифестације јесу, прво тероризам у “Дифенс роуду” децембра 2002, затим планирање убиства појединих политичара и потом убиство председника Владе Републике Србије. Значи, то је време несумњиво доказаног постојања завере против безбедности земље.

Само на основу стварне уверености Улемека и Спасојевића, да је целокупна ЈСО под њиховом потпуном, стопостотном контролом, они су се могли упустити у планирање и конкретну реализацију...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колега, молим вас, држите се само онога за шта ми судимо. Немојте да проширујете, већ имамо тамо неправоснажне пресуде за нека друга дела која помињете више пута у завршној речи. Немојте да то радимо, нема разлога.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Не прихватам, али настављам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте, молим вас, да настављате. Прескочите тај део. Прво, нисте били ни заменик ни специјални тужилац у тим предметима конкретно, па онда да прескочимо то.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Ово је чињенично, то није правно питање.

Убиство председника владе, са планом шта после тога, где је ЈСО имала централну улогу под њиховом командом, а крајњи њихов циљ је био – политичка власт у земљи.

Само је Улемек имао увек команду над тим саставом који се званично звао ЈСО МУП-а Србије.

Од времена када најпоузданији његови људи из тог састава предузимају бројне кривичне радње по његовом наређењу, које су предмет више кривичних поступака, тај састав се не може звати објективно другачије него парајединица. У дужем временском трајању, раније, она је то била и формално. Какав је Гумар могао бити командант “када је био заменик Улемека по његовој одлуци, потом и командант, а и када је раније конкретно доказано, учествовао у убиству Ивана Стамболића по налогу Улемека. Ни за шта се он није питао, нити се могао и смео питати, мимо оптуженог Улемека. С друге стране, свако Улемеково наређење се без поговора морало извршити, и када је био приватно лице.

То што је тај састав учествовао у неким легалним активностима не отклања његов фактички положај, како је овде описано. Ови чињенични закључци произилазе из изведених доказа.

У таквим реалним околностима само је увођење ванредног стања и основано истицање Улемека као једног од главних осумњичених за убиство премијера створило могућност за елиминацију реализације њиховог плана око, како је рекао и оптужени Звездан Јовановић, коришћења ЈСО према одређеном плану.

Да није уведено ванредно стање, њихови планови би се реализовали. Они су имали све реалне и материјалне могућности за то и нису били у том смислу мегаломани, ни необјективни. У том смислу, увођење ванредног стања је било оправдано и неопходно.

Ако се пође од логичне поставке да је основни мотив окривљеног да оствари статус сведока сарадника избегавање сопствене кривичне одговорности, то је јасна основа за испољавање посебне опрезности у

погледу оцене његовог исказа као доказа. Несумњиво је потребно да се врло пажљиво доказно вреднује исказ сведока сарадника. Оцењујући исказе сведока сарадника у овом случају, сматрам да је и суд стекао апсолутну извесност да су они говорили искрено и да је њихова доказна веродостојност неспорна.

Пошто су сведоци сарадници након добијања тог статуса сведоци, сматрам да је реч о оригиналним сведоцима, тј. сведоцима који имају непосредна сазнања о чињеницама које су интересовале пре свега суд. Они имају највиши потребан степен релевантности и о чињеницама о којима су чули.

Најзначајнији делови њихових исказа указују да су сведоци сарадници или само сведоци, Сувајџић, Миленковић, покојни Вукојевић оригинални сведоци. Ти најзначајнији делови њихових таквих исказа су овде и напоменути и разматрани у складу са одређеним законским ограничењима.

На основу сигурности испољене у исказивању, на основу сигурности коју су испољили у суочавању, на основу и животно детаљних описа свих битних елемената догађаја о којима су сведочили, сматрам да они имају сигуран и проверен доказни кредибилитет. Сведок сарадник је као извор сазнања одлучно доказно средство у предметима стриктног организованог криминала. Без тог доказног средства, а када су у питању права злочиначка удружења, непријатељско удружење као у овом случају, доказивање је крајње отежано, а за нека чињенична сазнања, као што су само удруживање, унутрашња структура и хијерархија удружења, њихови планови, су немогући без сведока сарадника.

У овом предмету институт сведока сарадника је остварио своју пуну законску функцију и без сведока сарадника и њиховог кредибилног исказивања многи врло важни елементи укупног догађаја убиства председника Владе Републике Србије не би били познати. У овом предмету постоје два жива сведока сарадника, Сувајџић и Миленковић. Покојни Вукојевић је лишен живота јер је сведок сарадник, на суров начин, због давања значајног исказа и истинитог садржаја тог исказа. Сведок у овом предмету Кријешторац је убијен такође због садржаја свог исказа.

Предлажем да све оптужене огласите кривим и осудите по закону. У односу на оптуженог Крсмановића истичем постојање низа олакшавајућих околности на његовој страни, оне имају велики значај и сматрам да се и најмањом казном, прописаном законом за дела која су му стављена на терет, постиже сврха кажњавања. Једна од најважнијих олакшавајућих околности на његовој страни јесте његово искрено држање у преткривичном поступку и у истрази после извршеног кривичног дела, то држање је било такво да је њиме испољио свој лични однос према кривичним делима и жртвама кривичног дела. То што на главном претресу није на исти начин манифестовао свој однос према кривичном делу и жртви је разлог искључиво притисака и претњи које подноси он и његова породица да измени своју одбрану. То што је бар томе одолео, сматрам посебно значајним за њега и казну која треба да буде одмерена према њему. Само он изгледа онако како можемо да га видимо да изгледа.

Оптужени Звездан Јовановић је у преткривичном поступку дао своју одбрану признањем, изразивши тако свој однос према кривичном делу и тиме према својој и њиховој жртви. Због чега је након тога покушавао да демантује оно што је рекао тада, је у оквиру његових могућности као оптуженог. Међутим, учинилац такозваног политичког кривичног дела, а он је описао свој мотив за убиство и нагласио да је то за њега било политичко дело, никада не пориче на суђењу своје само конкретно дело и свој мотив. Напротив, истиче га. Држање које је потом он имао на главном претресу више обележава учиниоце класичних кривичних дела, то се односи и на

покушај лажног прибављања алибија за себе преко сведока, својих пријатеља, припадника некадашње ЈСО, који су очигледно лагали о томе и под заклетвом износили провидне неистине.

Непријатељском злочиначком удружењу, односно овде оптуженима је доказано и сматрам и да су поступали са намером да по извршењу кривичног дела убиство председника Владе Републике Србије, ако нешто крене наопако, реализују планове АБЦ – 1, 2, 3 са Јединицом за специјалне операције, ради додатног изазивања страха и несигурности код грађана наше земље, да би остварили тим путем своје коначне криминално-политичке циљеве у односу на власт у земљи. Због тога сматрам да су они извршили и кривично дело тероризам у стицају са кривичним делом убиство председника Владе Републике Србије, како им је то стављено на терет оптужницом, јер самим актом, актом атентата у приликама које су биле у земљи, створено је као непосредна последица и осећање опште несигурности у земљи као ноторна чињеница.

Коначно изјављујем да у целости остајем код оптужнице, предлажем да оптужене огласите кривима и осудите по закону. Захваљујем и изражавам пуно поштовање овом судском већу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Да ли сте ви завршили комплетну завршну реч?

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Да.

Председник већа, судија Ната Месаровић: У односу на притвор? Добро.

Захваљујемо се заменику специјалног тужиоца на излагању своје завршне речи.

Председник већа доноси решење: прекида се главни претрес. Наставак главног претреса је 24. априла 2007. године у 9,30 часова.

Завршне речи ће излагати пуномоћници породице оштећеног др Зорана Ђинђића и пуномоћник оштећеног Милана Веруовића.

За реч се јавио оптужени Звездан Јовановић. Изволите.

Окривљени Звездан Јовановић: Добар дан. Ја бих замолио, ако постоји икаква могућност да нам се достави штампана ова изјава заменика специјалног тужиоца, ако икако постоји могућност да нам се данас достави.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Данас нисам сигурна да ће моћи, али сутра ћете вероватно добити. Да ли има још неко нешто да предложи? Не.

VII. Завршне речи адвоката одбране и окривљених

1. Адвокат Ненад Вукасовић

Завршне речи адвоката одбране, са главног претреса одржаног 25. априла 2007. године, објављујем у целости:

Председник већа, судија Ната Месаровић: Наставак главног претреса у кривичном предмету КП. бр. 5/03, пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду. Веће је у истом саставу: председник већа, судија Ната Месаровић, чланови већа, судија Милимир Лукић и Радмила Драгичевић-Дичић. Поступак се води по оптужници Окружног јавног тужилаштва у Београду – специјалног тужиоца КТ. С. бр. 2/03, од 21. августа 2003. године, која је прецизирана усмено на главном претресу дана 23. 3. 2007. године и 23. 4. 2007. године.

Констатује се да је веће у истом саставу: заменик специјалног тужиоца Јован Пријић лично, пуномоћник породице оштећеног др Зорана Ђинђића, адвокат Рајко Даниловић и адвокат Катарина Костић.

Да ли је пуномоћник Катарина Костић хтела нешто да каже? Изволите.

Адвокат Катарина Костић: Само сам хтела да кажем да се данас јављам и као замена за адвоката Срђу Поповића.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Констатујем да је на главни претрес приступио окривљени Милорад Улемек, за ово сам дужна да дам следеће објашњење. Добили смо јуче пре почетка претреса молбу оптуженог Милорада Улемека да му се омогући изношење завршне речи и присуство на главном претресу, како би могао да саслуша завршне речи осталих странака и учесника у кривичном поступку. Имајући у виду да је према оптуженом Улемеку била изречена дисциплинска мера удаљавања до краја главног претреса, с обзиром на јасно изражену вољу да не поштује ово веће, због доказних предлога које су изнели он и његов бранилац, који нису усвојени, на начин који је општепознат свима присутнима у судници и општој јавности која је пратила ово суђење, а имајући у виду поступак који је у току, тежину кривичних дела која су стављена оптуженом Улемеку на терет и значај овог историјског процеса, веће је опозвало своје раније донето решење и омогућило оптуженом Улемеку да у наставку буде присутан на главном претресу, да сачека свој ред када ће дати завршну реч и изнети је у усменом излагању. То би било све.

Присутни су: бранилац окривљеног Слободан Миливојевић лично, оптужени Звездан Јовановић са браниоцем адвокатом Ненадом Вукасовићем, оптужени Александар Симовић са браниоцем адвокатом Миодрагом Рашићем и адвокатом Желимиром Чабрилом, који су истовремено и браниоци оптуженог Милоша Симовића, коме се суди у одсуству, браниоци оптуженог Владимира Милисављевића, адвокат Драгољуб Ђорђевић и адвокат Александар Поповић, бранилац оптуженог Нинослава Константиновића, адвокат Оливера Ђорђевић лично, бранилац оптуженог Сретка Калинића, адвокат Александар Ђорђевић, бранилац оптуженог Милана Јуришића званог Јуре, адвокат Александар Зарић, оптужени Душан Крсмановић са браниоцем адвокатом Вељком Делибашићем, оптужени Саша Пејаковић и оптужени Жељко Тојага, са браниоцем адвокатом Гораном Петронијевићем и оптужени Бранислав Безаревић, са браниоцем адвокатом Жељком Грбовићем.

Главни претрес је јаван.

Настављамо изношење завршних речи. Своју завршну реч ће изложити бранилац оптуженог Звездана Јовановића, адвокат Ненад Вукасовић.

Не могу вам дати реч. Настављамо главни претрес по програму како је то веће унапред одлучило.

Адвокат Ненад Вукасовић: Поштована госпођо председнице, уважено веће. Видимо из свих медија да се ради о процесу века и да је ово завршница нечега са чиме српско правосуђе до сада није имало апсолутно могућности да се суочи уназад ко зна колико година, почев још од убиства краља и краљице. Не улазећи у оцену да ли је ово суђење века, у сваком случају ради се о једном веома озбиљном предмету. Као таквом му је одбрана Звездана Јовановића и приступила, имајући у виду значај догађаја који се догодио 12. марта. Последица је произашла из тога и током де факто скоро четири године рада на овом предмету покушали смо да многе ствари истерамо на видело. Но, као што је колега Слободан Миливојевић, бранилац Милорада Улемека јуче у својој опширној завршној речи детаљно изанализирао, моја завршна реч и неће бити, као што ми закон и не дозвољава, понављање неких ствари. Међутим, осећам потребу да укажем на неколико врло важних ствари.

Ја морам да се запитам и да укажем овом већу да је поред вас овде постојао један други суд, на коме ја нисам био присутан и на коме је изречена пресуда 2006. године. У ком саставу је радио тај суд, које је то веће било, које је тужилаштво тамо заступало, ја то не знам. Никада нисам био позван пред тај суд, само сам се суочио. Мада никада нисам добио ни писмени отправак пресуде, ја сам резултате пронашао 2006. године, на то морам само да вам

укажем, нећемо се око тога превише задржавати. Српска породична енциклопедија, на страни 127, у издању "Народне књиге" у оквиру "Политике", том број 8, на страни 127 апсолутно износи диспозитив пресуде. Када говори на страни 127 о Зорану Ђинђићу, јасно и недвосмислено каже: "Убијен у атентату 2003. године, који је на њега извршио припадник специјалне полицијске јединице." Не треба овде много бити паметан и само додати име Звездана Јовановића. Толико, само да знамо колико су јавност и неки кругови од самога почетка пресуђивали, о чему је одбрана и током овог поступка покушавала на одређене начине да укаже овоме већу, а посебно би се то односило на специјалног тужиоца, тада његовог заменика, покојног Милана Радовановића, а касније овде присутног Јована Пријића, да се предупреди тај један притисак на овај суд, пред којим ја од првога дана поступавам и износим своје предлоге и све оно што сам имао као бранилац и сматрам да треба пред овим већем да кажем.

Овде су пуномоћници говорили о одређеним притисцима на суд. Има ли већег притиска на ово ваше веће, које данас, сутра или за неки дан, по завршетку ових завршних речи, треба да донесе одлуку. Одлука је донета 2006. године из већих кругова моћника. Ја себи постављам питање да ли су ти моћници јачи и снажнији од овога суда или ће овај суд смоћи снаге једанпут да рашчисти са тим групама и групацијама, без обзира из којих политичких структура долазе, како се зову, чија су имена и презимена у питању.

Након анализе оптужнице коју је изнео специјални тужилац, односно сада у овом случају заменик специјалног тужиоца, и не улазећи, немам намеру да реплицирам тужиоцу, има времена за то, евентуално кроз жалбу или неке друге видове, мислим да ово није место сада да вршимо одређене реплике. Након његовог излагања видимо да је овде, а нарочито у излагању пуномоћника породице оштећених, ту искључујем једино пуномоћника оштећеног Веруовића, ствар попримила једну врсту тзв. политичке кулминације. Овде смо били сведоци обрушавања или, како се то тада назвало, прво се ушло са једним незнатним делом обрачуна две политичке групације, да би након тога испливао на површину нико други до сам Војислав Коштуница и Демократска странка Србије. Не директно, нико није имао храбрости то да каже, али је то провејавало као "ментори убица", како су овде називани, одређених криминалаца са неким одборима за дочек, малтене, још су само фалиле торте и рођенданске свеће. Ако је већ тако и ако су већ споменути Војислав Коштуница и Демократска странка Србије у том једном негативном контексту, чуди ме једно, да се нико није запитао или нисмо покушали да дамо одговор, а констатације свих до сада који су у овом предмету говорили су да мотиви и позадина 12. марта нису утврђени.

Па како можемо и да утврдимо позадину 12. марта, ако ниједног тренутка нисмо могли снаге, не одбрана, него управо они који су припремали поступак и водили га, не мислим овде на суд, него они који су суду дали податке, морали смо да отворимо још један сегмент, без обзира колико он болан био за некога, а то је питање самога Зорана Ђинђића. Морали смо да истражујемо и неке ствари, да видимо из угла виктимологије, ако већ хоћемо да будемо доследни правници, а колико мене моје искуство не вара, у сваком предмету крвних деликата истраживали смо евентуални могући допринос жртве извршеном кривичном делу. Због чега ово говорим. Не да бих бладио некога ко је погинуо, ко је настрадао, не као што су неки медији преносили, да се ја солидарисем са извршеним делом. То су потпуно монструозне конструкције неких чији су погледи на живот и свет потпуно девијантни, а то су они који су извршили одређени притисак кроз јавност, покушавајући да изврше притисак на овај суд.

Морам да подсетим да је 2002. године, марта месеца, Зоран Ђинђић у једном интервјуу на ТВ Јагодина износио управо своје виђење и ставове по

питању тзв. организованог криминала. Тада је јавно рекао да је у Србији познато свих 50 шефова мафије у скоро свим градовима. Не могу да се не запитам, и то ћу оставити без да доносим ја некакве закључке, што би било сигурно протумачено на сасвим један погрешан начин, али од те 2002. године, од марта месеца, дакле скоро годину дана пре него што се то дешава, не видимо ниједан помак у раду служби, а као што један колега рече овде, како је могуће да 12. марта држава ефикасно путем “Сабље” разрешава само половично ствар, а дотаћи ћемо се и те “Сабље”, зашто је она прекинута тамо где је требало у ствари да да свој највећи допринос. Због чега његови емисари и одређени курири одржавају контакте са људима из тзв. како се овде покушава да прикаже тотално криминогене зоне, о чему ја нећу да дајем ни свој суд, ни мишљење. Контакти се не прекидају. Зашто, одговориће вероватно неко друго време, до кога ћемо морати доћи.

Следећа ствар коју морам да напоменем овде, а што је свима нама познато, преломни 5. октобар, те да долази до, како је то названо, октобарске револуције на један српски начин овде, када је смењен један режим који се сматрао аутократским, када пада, како кажу, последњи бастијон комунизма. Сви смо тада били усхићени да улазимо у некакве нове демократске промене. Јасно нам је да је иза тога стајало и иностранство. Без помоћи споља, није се могао срушити Слободан Милошевић. Свима нам је јасно, помоћ је била потребна да се сруши један гвоздени систем. Ту помоћ су примали и Зоран Ђинђић и Демократска странка и све странке тадашњег ДОС-а и то ништа није спорно. Контакти су направљени, но после тог 5. октобра, да ли се контакти настављају или не? Настављају се контакти. Због чега ово говорим.

Ментори, они који су и руководили, дали идеју и евентуално у неким чак сегментима оперативно и водили октобарску револуцију, присутни су на овим просторима и дан данас. Није овде место да расправљамо о томе, а сваком грађанину ове земље је то јасно. Зашто је ово битно. Овде се посебно показује и током овог суђења једна офанзива. Ја нисам адвокат ни Војислава Коштунице, нисам адвокат ни Демократске странке Србије, нити ме у политичком смислу они уопште занимају, али као правник морам говорити потпуно чисто и не набацивати се ни на кога никаквим лажним стварима, нити било шта измислити. Сетимо се да је говорено – 6. октобар се није десио због тога што је Војислав Коштуница заштитио Радомира Марковића и Павковића. Да ли је то у реду или није у реду, даће неко други суд о томе, нећу тиме да се бавим. Но, морам да запитам све, односно пред вама ја прво да се запитам гласно, иако ја већ неке одговоре знам, али то није моје, ја нисам дужан овде да дајем одговоре, нити ће се можда мени и веровати. Но, они који су били у непосредном окружењу Зорана Ђинђића знају и нико овде није рекао, због чега је Зоран Ђинђић штитио Јовицу Станишића. То је и те како познато специјалном тужиоцу Јовану Пријићу, јер у то време се води поступак против Јовице Станишића, који је ухапшен одмах након убиства. Тада је рекао: због чега мене хапсите за убиство Зорана Ђинђића, он је био мој пријатељ. Није ни то битно, ни то није суштина. Суштина је, он је био заштита Карли дел Понте. Због чега тај податак кријемо? Због чега тај податак никада није изнесен, ако већ хоћемо да будемо доследни, да сваком ставимо нешто што је добро или евентуално нешто што је лоше у свом животу радио. Све ово не бих спомињао да нисмо дошли до 12. марта.

О самом чину убиства ћу касније говорити, али врло је интересантно питање доласка Висбадена. Не знамо како је Висбаден дошао. Зашто не знамо? Ако узмемо податак да је убиство извршено негде око 12.20–12.30 часова, дакле у подне, тринаестог је већ Висбаден у Београду. Дана 13. и 14. стручњаци из Немачке су овде на терену и разговарају са представницима београдске полиције. Без суда, без тужилаштва. Нисмо од јуче у овом послу и знамо како иде дипломатска пошта. Знамо какве смо муке овде имали,

односно техничке проблеме у комуникацији, колико нам је времена било потребно за поједине одговоре када смо успостављали видео-линк са Висбаденом, колико дописа смо морали послати. Овде не можемо а да се не запитамо који је то допис и којом поштом отишао дванаестог да дође Висбаден и да ли је Висбаден могао да дође без сазнања одређене службе, БНД. Да ли су Немци могли да пошаљу Висбаден, а да при том највише руководство не зна о чему се ради. Због чега неки стручњаци из Висбадена долазе, да ли је то приватан, да не кажем облигациони однос између неких наших државних органа и једног института, па ће бити плаћени њихови трошкови. Не можемо се превише заваравати. Поред тога што су дошли да погледају и, како се каже, помогну, имали су и нешто друго да виде, да се случајно не подметне Немцима 12. март, да виде шта то имамо, а сетимо се да је за пушку утврђено да је рађена у Енглеској. Овде је врло битан тај сегмент, зато што ми овде ствари делимо на две црно-беле ситуације.

Тужилац каже, де факто како је изнео, можда ћу погрешити, али не злонамерно: фактички га је убила улица. Премијера не може да убије улица. Како је историја показала, Цезара може убити само Брут. Неко је припремио, омогућио, а све то што се дешава 12. марта, долази од преко граница ове земље. У прилог ове тврдње, а тужилац и то зна, а није се о томе изјашњавао, да су поред истакнуте потернице истога дана, 12. марта, већ негде око 16.30–17.00 часова, на свим медијима, овим електронским, фотографије лица осумњичених да су извршила кривично дело и потерница. Знамо шта то значи – где год их нађете, хапсите, доводите, то су људи који су одговорни за смрт премијера.

Спомињао се фото-робот. Ви сте јуче, госпођо председнице, дали један свој кратки коментар у смислу да се он не налази у списима предмета. Да, тужилаштво га није доставило, иако тужилаштво зна да су поводом тог фото-робота људи саслушавани. Директно је привођен припадник ЈСО-а на елементе Ивице Матековића, показиван му је фоторобот, а након тога је вођен на полиграф. Ни једне једине речи није било о лицима са потернице. Била је битна веза хрватске службе, Јовице Матековића, неких кругова и питање фото-робота. Имам право за ово што говорим, а о томе се изјашњавао јуче и колега Божа Прелевић, који је рекао да је премијер сметао многим, како у земљи, тако и у иностранству. Са овом његовом констатацијом морам да се сложим. Постоји само питање коме је више сметао – својим менторима, оним који су плаћали револуцију и долажење на власт и да ли је ту дошло до куршлуса, или неким у земљи.

Следећа потврда зашто имам право да ово говорим, а позивао се и пуномоћник оштећених, колега Божа Прелевић, то је онај исказ Душана Михајловића, који је рекао – истину ћемо сазнати једнога дана, када буду отворене архиве. Чије архиве, госпођо председнице, уважени суде? Чије архиве? Архиве овдашње службе? Не. Немојмо се заваравати уопште. Душан Михајловић ни мало није наиван човек, ни мало није човек који не зна шта говори. Он зна да те архиве нису овде и чекају те архиве да се отворе кроз неких 50 година, можда. Неко је ту правио елаборације и кроз штампу је било везано за Кенедија. Нећу ја да правим око тога, али је чињеница да чекамо да се отворе архиве. Нису то архиве ни Државне безбедности Србије, нити то да ли је Булатовић тамо шеф или није шеф. Промениће се и Булатовић, доћи ће и Петровић и не знам Јовановић и није битно ко ће. То су смењиви људи. Не те архиве, не архиве Јавне безбедности, не архиве војних служби, не ниједне архиве ове земље. Чекаћемо да се отворе архиве преко.

Вратимо се на још један податак. Видели смо и подучила нас је ближа историја да ко год се замерио својим властодавцима, бићу груб, изгубио је главу. Сетимо се као правници да бисмо могли да извлачимо одређене закључке, а у смислу колико је тачно ово што тврди тужилац у својој

оптужници да је улица ово урадила. Не могу а да не повучем паралелу – иста судбина, само мало другачија. Онај који је отказао послушност моћницима је платио. Иста ствар је била са Слободаном Милошевићем. Оног момента када је отказао послушност највећој сили, а био је први човек САД-а, тада је заглавио Хаг. У Хагу му се десило то што му се десило. Овде стојим на становишту по коме је Зоран Ђинђић отказао послушност. То ће показати време, у ономе о чему говори Душан Михајловић, у архивама.

Вратимо се сада на сам 12. март. Шта је овде битно, а да не уђем да понављам у смислу онога што је колега Миливојевић детаљно износио. Морам да се осврнем и на нешто што сте ви одбили и знате ваше разлоге зашто сте одбили, није моје да коментаришем. Зашто је тражено да дође Расим Љајић и зашто је “Проклети договор са Легијом” наслов у “Политици”, а за вашу информацију, у другом издању овога чланка више није било, само у јутарњем издању. Зашто је проклети договор са Легијом. Зашто се 5. октобра досовска власт у циљу промене једног режима, који је у сваком случају био трн у оку свима нама, без пардона, немамо шта ту много ми да, није се могло са Слободаном Милошевићем даље, морале су се тражити промене – зашто је договор са Легијом, зашто није договор са војском, зашто није договор са полицијом и зашто, ако је чак и рађен договор са Легијом, проклети договор? У чему је тај договор, као једна облигација права и обавеза одређених уговорних страна, проклет и ко ту није испунио одређену ствар. Одговор би вам дао господин Љајић, но њега нисмо позвали. Показаће време да сам био у праву и вероватно ћемо у некој другој прилици, кроз неки период времена, моћи да чујемо и њега.

Када је у питању 12. март, дакле оно што стварно можемо назвати трагедијом, није никакав сарказам, никада у свом раду нисам подржавао злочин, нити ћу га подржавати. И сада пред овим већем говорим – није мој интерес Звездан Јовановић, ни Милорад Улемек Легија. Као правник и као бранилац тражим само да тужилаштво пред свима овде, дакле пред вама као већем, донесе, пружи доказе који су чисти као дурмиторски поток, где ја као бранилац немам шта да упитам, немам шта да кажем, сем да приђем клупи и да му пружим руку и да кажем – колега, изнели сте доказе на основу којих ја не могу да браним ништа. Остаје моје само да замолим судско веће да можда, ако постоје одређене олакшавајуће околности, буде према мом брањенику милосрдно, уколико уопште за то има могућности.

Због тога се враћам на изјаву Звездана Јовановића. Ја нећу говорити о томе како је она узимана и тако даље, да не одузимам време јер сам дао својевремено свој поднесак, где сам тражио да се ова изјава издвоји. Врло је интересантна једна ствар и зато молим судско веће да ово што сада будем рекао, везано за саму изјаву око 12. марта, око самог убиства, ипак на један, ја верујем да ћете то урадити, људски начин, а чисто правни, ставите на вагу са оним што је рекао колега тужилац. Колега тужилац је рекао да је Звездан Јовановић ту објаснио све. Да је говорио о пушци, да је говорио о муницији и да је ту ствар потпуно чиста и јасна. Морам да подсетим веће да, према некаквим њиховим сумњама, на шта имају право, Звездан Јовановић је лишен слободе 24. марта. Доставио сам вам доказ и документ да је лишен чак решењем које није ни валидно правно, које је непотписано, које је урадио Родољуб Миловић, па је на моје питање овде на главном претресу рекао “то је једноставно грешка.” Знате, грешка, да без потписа идете у затвор, то ми се чини као грешка када ви не бисте потписали неку пресуду а нека лица отишла на издржавање казне без потписане пресуде.

Шта је важно код ове изјаве. Не можемо а да не избегнемо једну анализу са једне друге тачке, не овако како је тужилац, он је из свог угла говорио, нормално, бранећи свој став и трудећи се да увери вас и ово веће да је његово становиште исправно и да ту немамо шта да дискутујемо. Звездан је ухапшен под основаном сумњом да је он тај који је пуцао. Дакле, са њим се обављају

разговори данима и ноћима на ту тему. Ја нећу сада овде говорити шта је све рађено, дозвољавам да о томе проговори Звездан Јовановић лично, то је нешто што се директно тиче њега и много ће боље и садржајније од мене то објаснити. Но, кад погледамо његову изјаву, дакле човека који, како каже тужилац, признаје извршење дела, човека који је пуцао у премијера, шта каже?

У својој изјави, поштована госпођо председнице, поштовано веће, Звездан Јовановић не каже ништа. Он каже само: "Пушка из које сам пуцао у Зорана Ђинђића је добра." Па побогу, људи, саслушавали смо двојицу за које смо овде чули похвале да су највећи оперативци икада створени на овим просторима а то су Миле Новаковић и Родољуб Миловић, искусни људи. Код ове изјаве је присутан тужилац, господин Александар Милосављевић. Пазите сад једну ствар. Човек каже, како то сада овде покушавају да узму као неприкосновено "убио сам из пушке". Сетимо се, били сте ту присутни, када сам Родољуба Миловића питао: из које то пушке? Његов одговор је био да ја нисам прочитао изјаву Звездана Јовановића и да у овој изјави стоји из које је пушке. Корпора деликти је његова изјава, у којој само стоји "пушка". Да ли ико здравог разума може поверовати да полиција УБПОК држи у рукама убицу премијера да би овај поступак назвали суђењем века. Дакле, нешто што је најправичније што се дешава у Србији уназад не знам колико, убијен премијер и да он каже "пушка". А где описује пушку? Ја сам тада питао Родољуба Миловића да ли је то мускета из 1768, да ли је то М 48, које дужине, које боје, ког облика. Побогу, човече, каква је та пушка била? О чему прича тај човек који наводно теби признаје убиство? То је први део. Тада он мени одговара, без да је трепнуо: "Нисте прочитали изјаву", а можете констатовати да ништа овоме не додајем, то стоји у транскриптима. Погледајте у изјави, ја сам је прочитао, ја је знам напамет.

Следеће је било питање: која је муниција? "Винчестер 308". Замислите, молим вас, "винчестер 308". Који калибар? Сви знамо да "винчестер 308" има више калибара. Не производи фабрика Винчестер 308 само један калибар, није то само један калибар, има их више, више облика, више врста. Где је опис тога? И онда долазимо до нечега што је за мене квинтесенца ове изјаве, када имате у рукама човека који је убио. Каже се да је имао оптички нишан. Дакле, не ради се о нишану, тзв. мушици из које ви не можете да будете сигурни где сте усмерили циљ. Оптички нишан има кончаницу или, како ми то лаици кажемо, крст. Госпођо председнице, морам да вас подсетим, да ли је то у складу са ЗКП-ом, није, нећу ни о томе никоме да спорим нити да донесем било какав негативан став, само да вас подсетим да сам покушао Родољуба Миловића да питам, ви се добро сећате питања: па побогу човече, шта је рекао Звездан Јовановић, где је била кончаница, крстић, на телу Зорана Ђинђића?"

СТИЦАЈЕМ ОКОЛНОСТИ ВРЛО ДОБРО ЗНАМО ДА ПРИЗНАЊЕ ЛИЦА НИЈЕ ДОВОЉНО ЗА ЈЕДНУ ПРЕСУДУ. ТО ЗНАЈУ И ПОЛИЦАЈЦИ. И ЈА КАО ПРОФЕСИОНАЛАЦ ВРЛО ДОБРО ЗНАМ ДА СЕ ДЕШАВА ДА СЕ ПОДМЕЋУ ЉУДИ КОЈИ ЋЕ НЕКАДА МОЖДА УЗЕТИ ИЛИ ПРЕУЗЕТИ КРИВИЦУ НА СЕБЕ ДА БИ ДРУГЕ ЗАШТИТИЛИ. КАКО БИ РОДОЉУБ МИЛОВИЋ ИЛИ НОВАКОВИЋ МОГЛИ БИТИ СИГУРНИ ДА ЈЕ ЗВЕЗДАН ЈОВАНОВИЋ ИСПАЛИО ТАЈ ХИТАЦ, СЕМ ЈЕДНИМ ПИТАЊЕМ: ЗВЕЗДАНЕ, ГДЕ ЈЕ БИЛА КОНЧАНИЦА НА ТЕЛУ, ЈЕР ЈЕДИНО СУ ОНИ У ТО ВРЕМЕ ЗНАЛИ ГДЕ ЈЕ УЛАЗНА РАНА ПОКОЈНОГ ПРЕМИЈЕРА. ТАДА БИ МОГЛИ ДА ЗНАЈУ ИЛИ УТВРДЕ ПРАВУ СТВАР А ТО БИ ОНДА БИЛО ИНКОРПОРИРАНО И У ОВУ ИЗЈАВУ. ТОГА НЕМА. ТО ЈЕ ПИТАЊЕ ЗАБРАЊЕНО. НЕ УЛАЗИМ У ТО, НИТИ ОКО ТОГА ЖЕЛИМ ДА ВОДИМ БИЛО КАКВУ ПОЛЕМИКУ И ДИСКУСИЈУ, САМО ВАМ ГОВОРИМ О ЈЕДНОЈ НЕДОСЛЕДНОСТИ И НЕХТЕЊУ ДА СЕ ДОЂЕ ДО ИСТИНЕ. А ДОЋИ ЋЕМО. ЗАШТО? ЈЕР ЈСО, КАО ШТО САМ СВОЈЕВРЕМЕНО ИЗЈАВИО, БИ БИЛА УГАШЕНА, РАСКОМАДАНА, РАСФОРМИРАНА И ДА ЈЕ БОГ ХТЕО И ДА ЈЕ СУДБИНА ХТЕЛА ДА ЗОРАН ЂИНЂИЋ ПОЖИВИ. ТО ЈЕ НАЛОГ ОД СПОЉА. ЈСО НИЈЕ СМЕЛА ДА ПОСТОЈИ ВИШЕ НА ОВИМ ПРОСТОРИМА,

нити ће ови простори икада имати јединицу способну да заштити територију ове Србије на доследан и прави начин. То је евидентно.

Следећа ствар је врло битна (још увек се држим наводне изјаве Звездана Јовановића): излазак покојног премијера из кола. Морамо ући у анализу те реченице. Ово мислим да није никакво одузимање времена вама као већу, о мојим колегама нећу да дискутујем, морају да слушају оно што ја говорим – као што је и тужилац, и ми смо учесници у овом поступку. Већу нећу да одузимам беспотребно време, али ово је итекако потребно. Пратимо реченицу Звездана Јовановића како то наводи ова изјава: “Зоран Ђинђић излази из аута, не могу да гађам у главу, нема се времена. Иде, креће се према улазу зграде, некако чудно је окренут”. Ту је тачка, код те речи “некако чудно је окренут.” Дакле, професионалац, убица, посебно одабран, као што је тужилац у свом делу говорио, један на један. Објаснићемо то један на један, за нешто што је и тужилац сакрио па није дао овом већу а користио је у својој завршној речи, управо то око “један на један”. Да ли је Звездан Јовановић толико глуп, као што је покушао тужилац да га прикаже кроз објашњење његове завршене школе, па је рекао да је завршио неку металостругарску, при том не напомињући да ли је можда Дејан Миленковић Багзи из Српске академије наука или је столар, не знам само коју је он школу завршио, па имамо сукоб великана мисли, Дејана Миленковића и једног приглупог Звездана Јовановића. Да ли је могуће да човек који гађа, убија премијера каже: “Прилика ми се отвара када се наслонио на врата, јер осам клипана из обезбеђења гледају како премијер на штакама са повређеном ногом мора сам да отвори улазна врата”, која смо покушали да отворимо и знамо колико су тешка. Па нам је овде господин Дуњић, у оном једном циркусу, како га морам назвати, експлицитан и каже: “Метак погађа Зорана Ђинђића у моменту када је наслоњен леђима на врата и покушава да их отвори.” Па морам да се питам: јесте да је Звездан Јовановић можда завршио ту неку металостругарску школу, немам појма шта је то, да ли струже и турпија машине, али глуп толико није да, ако признаје кривично дело својевољно, како то тужилаштво покушава, не каже “пуцам у Зорана Ђинђића кад се наслонио на врата.” Толико о тој изјави и њеној валидности.

Када је узимана изјава, видећете да у допису који смо добили нигде нема тужиоца, нигде нема браниоца. Зашто? Оставићу већу да о томе донесе свој суд. Зашто није евидентирана Весна Радомировић, када се свуда појављивала? Само ћу да поменем Фрушку гору, када смо гледали онај филм, који је, додуше, изузет и не може да се користи као доказ, али може да се објасни, где видимо како она излази из шумарка и на један непристојан начин намешта сукњу, па сам се питао да ли је Звездан Јовановић са њом имао поверљив разговор или сексуални однос. Трећа ствар, која је битна за узимање изјаве седмог увече, које почиње по записнику у 20.15 часова. У списима имате извештај да у 20.30 часова долазе овлашћена службена лица. Даље нећу да причам како Родољуб Миловић каже да је са њим током саслушања био присутан у просторији Новаковић, а Новаковић каже: није, ја сам био са Јовановићем. Пустимо то, није то толико битно. Битно је нешто друго.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само да вас опоменем да убудуће, када будете говорили о браниоцима или неким другим учесницима поступка, бирате речи и не покушавајте да вређате, као што сте мало пре изнели инсинуације на рачун браниоца Весне Радомировић, било какве да су.

Адвокат Ненад Вукасовић: Прихватићу, госпођо председнице, вашу сугестију и опомену. У праву сте. И коначно, моје извињење и већу.

Видите, долази та екипа која треба да узме изјаву. Долазе са лаптопом. Врло је интересантан један детаљ – штампање ове изјаве није у просторији. Записничарка са флопијем излази. Не треба нам много ни мудрости ни

знања, довољно смо образовани, бар што се тиче рачунарске технологије, да флопи може стајати у лаптопу, можете куцати на том лаптопу шта хоћете, запамтити шта хоћете а флопи када штампа, ту може бити сасвим други текст. Говорим о могућностима, нећу ништа да тврдим али ово морам да напоменем.

Следеће је врло интересантно, да нико ниједно питање нема, па ни присутни тужилац, поготово када је у питању средство извршења, а то је пушка, муниција, посебно калибар муниције, јер тада се већ знају улазне ране код Зорана Ђинђића, која је 3 пута 2.5 цм и код Милана Веруовића 7 пута 6 милиметара. Разлика огромна, коју је Дуњић покушао да увеже на начин о коме ћу касније говорити. Питања нема, али из саслушања Родољуба Миловића сазнајемо да је Звездан имао одређене интервенције на оно што се куца. Које интервенције и зашто, не знамо. Овде то нигде није забележено. Толико о тој његовој изјави и њеној валидности.

Тужилац каже: та изјава се поклапа са изјавама сведока сарадника и са изјавом овде оптуженог Крсмановића. О сведоцима сарадницима нешто касније. О Крсмановићу буквално само две реченице. Ту је његов бранилац, он ће изнети своју одбрану и ја нећу да се мешам у то. Крсмановић је дао изјаву на педесет и седам страна. Председник је тада био господин Марко Кљајевић. Прочитајмо прву страницу а осталих 56 ме уопште не занима. Зашто? На првој страници он каже: кад год бих слагао Душана Спасојевића, био сам у великом страху (ово можда мало и парафразирам, не могу баш напамет да знам, немојте ово узимати од речи до речи али суштина је та) кад год бих слагао Душана Спасојевића, био сам у великом страху да није сазнао, а знамо какав је био Душан Спасојевић и кога он ухвати да лаже, шта све може да му се догоди. Ја сам тада ставио свој приговор. Човек који је спреман да слаже Душана Спасојевића и при том да рескира своју главу, свој живот, дајте ми једно логично објашњење, а бори се овде за свој живот, да није тада слагао тужилаштво. Ви сте као веће само добили изјаву, без даљег. Према томе, када је у питању Крсмановић, прва страница за мене је као човека савршено довољна да том момку не могу поклонити веру.

Враћам се сада ономе што је за мене битно и сигурно нећу дужити много, с обзиром на јучерашње излагање колеге Миливојевића. Морам да се вратим на тај дванаести. Видели смо долазак истражног судије, тужиоца, а видели смо и пре тога шта се ту све збива. Још једанпут само да вас подсетим и на филм који смо гледали јуче, како то да у првим секвенцама филма нема оног отирача испред улаза број 5, а када се постављају куполе са означавањем одређених трагова, тада отирач постоји. Ко је прво склонио отирач, ко га је после поставио? Чудно је мало, а мислим да ћете се и ви сигурно запитати, да за овакав догађај истражни судија, уважени колега Чолић, сазнаје са телевизије и да, без да га је ико из СУП-а обавестио, долази на лице места. Само је мало чудно. Шта је то, да истражни судија гледајући телевизију долази на лице места а да притом полиција о убиству премијера не обавештава тужиоца. Овде смо чули да су рекли да нису имали времена. Зашто се, када је у питању комплетан увиђај, бежи од чињенице да су трагови крви испред улаза број 5 уништени? Питање је да ли су уништени случајно или намерно.

Госпођо председнице, уважено веће, трагови крви су уништени намерно. Дакле, као што је још јуче колега Даниловић рекао, са директним умишљајем. Али, како се то дешава? Не полицајци, који су савесно обављали свој посао, који су ишли милиметар по милиметар са филтер-папиром, узимали, обележавали и савесно радили свој посао. Тек касније се јавља круг, један венац, који мора да исконтролише шта ће све ту даље да буде, па тако имамо да ти филтер-папири у кесицама одлазе у УБПОК. Према евиденцији коју ви имате у својим списима, они су отприлике негде до 17. априла у фиоци

УБПОК-а. Немам кога да питам, до генерала Бањца: господине Бањац, господине генерале, шта ће ти папири у вашим фиокама? Не у његовим лично, оперативаца, не знам кога тамо. Где је то држано, можда у кафе-кујни? У априлу месецу се неко сетио, отвара ту фиоку, вади те филтер-папире и доставља Институту безбедности да би ишло у лабораторију. Лабораторија, где чуда, не ради то ни у априлу месецу, него тек у јуну. И сама госпођа која је дошла испред лабораторије овде је рекла: кад смо отворили, било је све уништено. Зашто је ово битно? Битно је из простог разлога, јер крв нема особину ни котрљања, ни одлетања, ни прелетања, крв има само особину капања и распрскавања. Овај посао не радимо од јуче и ова земља не постоји од јуче и ова полиција не постоји од јуче и не заборавимо да смо се одувек се и дичили тиме, па и данас, зашто не, да имамо полицију која је увек била респектована у свету. Дакле, зналци. По томе како је крв падала лако се може утврдити. Некада смо мастиљавом оловком цртали положај тела а данас уз рачунарску технику. Међутим, тога нема. Не можемо да извршимо реконструкцију.

Друго, докази са лица места. Говорећи о панталонама, о томе ће бити говора и било је говора, имају оштећење, немају оштећење, али се питам зашто су кравата и чарапе биле под ознаком "строга поверљиво" или како је то већ названо, државна тајна или службена тајна, није сад то ни битно. Само је чињеница да је председник већа, господин Марко Кљајевић својим решењем, одлуком већа донео да се то скине са тог доказа и тај смо доказ овде извели, констатујући да се на чарапи покојног премијера налази оштећење са једним тамним окружењем које указује да је у питању крв. Ако погледамо обдукциони налаз, видећемо да на његовој ноzi нема никаквих оштећења, сем оно на бутини, оне две ране о којима је Дуњић причао. Зашто смо требали да сачекамо скоро три године да то видимо? Због чега? Не знам. Веће ће можда имати некакве одговоре, ја на то одговор немам, сем да се овде ради о свесном прикривању чињеница.

Даље, долазимо до оног трага број 14. Тај траг број 14, оно оштећење на степеништу, иза затвореног крила, је врло интересантан. Преко њега су сви прешли олако а поготово су се на њега окомили и један и други вештак, иако је ту Дуњић више као патолог а говорио је и о балистици, да су они сматрали да тај траг уопште није битан, није значајан. Преко тог трага се тако олако прелази, па чак и вештаци кажу да он уопште није битан. Но, видимо да су људи који су дошли на увиђај педантно означили траг број 14, тим да је то оштећење настало од пројектила. Зашто је он склањан? Па управо зато што тај траг не може никако да дође из Адмирала Гепрата јер зрно нема особину било каквог пројектила од оних којима смо 1999. године гађани и који праве своју путању и сами траже. Оно има само један правац. То је само правац Немањина и даље. Одатле је могао да дође. Друго, зашто су склоњене штаке премијера? Премијер је пао ту код врата. Ко их је однео горе? Ко их је сложио горе? Одговора нема.

Одговора нема ни на још једно питање. Када је покојни премијер излазио из кола и када му оштећени Веруовић додаје штаке, оштећени Веруовић са собом носи ташну премијера. Где је та ташна? Нема је, ни у једној реченици у овим списима је нема. Она је једноставно нестала. Та је ташна пала ту где је пао Веруовић. Та ташна није могла да лети нигде у ваздух, нигде да мења свој положај, нигде није могла да одлети не знам колико, она је пала ту где је пао Веруовић. И то је један показатељ о томе да се већ тада смишљало у неким круговима, не у овим, да ми не замере обични људи који су радили свој посао. Не, горе је неко размишљао како да се направи и зашто да се иде са варијантом затворених врата. Мало пре сам напоменуо, да се не понављам, да ли ико може да замисли једнога, рецимо, можда то није право поређење, у сваком случају утицајног човека, једнога Мишковића, да улази у своју фирму

“Делта”, да има повређену ногу, да тамо седи читаво његово обезбеђење и да он са штакама мора да отвара врата или евентуално да позива лифт. Овде је у питању премијер.

О томе да конструкција тужилаштва није тачна, свој печат је ставио сведок Симић, од кога се толико бежало, склањало, а ви ми нећете замерити, вођена је нека евиденција: када је он саслушаван, ви сте га на то питање како је видео враћали према некима овде како смо стављали цртице, равно петнаест пута. Немам ништа против, да видимо да ли тај човек говори стварно оно што је видео. И сваки пут је одговорио: видео сам отворена врата, односно да премијер иде ка отвореним вратима и да пропада. Тиме сва конструкција о затвореним вратима, о наслањању на врата, о покушају отварања врата од стране премијера логички, животни и на крају крајева оно што је истинито, пада. Ту више нема апсолутно шта да се прича. Зоран Ђинђић је улазио ка отвореним вратима и тада је пропао. То значи да хитац долази из правца Немањине. Да ли је то у коначном Бирчанинова или је нека друга зграда, у то нећу улазити. Не долази из Адмирала Гепрата.

Следеће што је врло важно је чињеница да су се појавили неки велики милиционери некадашњи, па кажу “теорија трећег метка”. Па нико од нас није говорио о три метка тако што је то смислио, ни ја, чини ми се ни Боба Миливојевић, ни било ко од бранилаца ко је о томе говорио, него су то управо речи непосредног обезбеђења покојног премијера: три хица. Можемо ствари да окрећемо, да обрћемо како год хоћемо. Чињеница је, и сам Веруовић о томе говори, да је први хитац био тиши, да одмах затим долази један, који је био изузетно јачи и после секунду-две долази трећи, који је био истог интензитета као други. Шта је интересантно за овај први хитац, који је био мало тиши. Ако анализирамо изјаве свих из обезбеђења, видећете једну врло интересантну ствар. Нико од њих не може да лоцира одакле долази. Нико. Колико ћете мени веровати, не знам, али дужан сам и то да вам кажем. Ја сам морао да питам одређене стручњаке, не морате ни тим стручњацима да верујете, али чињеница је да се није могло одредити одакле долази јер круг од 360 степени за први хитац говори о једном уређају који се зове балансер. Ја нећу да говорим да су то светски стручњаци, како то већ имају обичај неки да кажу, са ове наше бранилачке стране или са оне тамо тужилачке, или пуномоћника, није важно. Говори се о озбиљним људима, ради се о докторима наука. То је балансер који иде на пушку чија је почетна даљина гађања 450 метара, који има лаптоп и зато је рана код Зорана Ђинђића и у односу на Веруовића различита. Овде се ради о оружју великог калибра, а балансер има улогу, под један – сигурност и прецизност, и да умањи звук. То није пригушивач, али да смањи звук, зато се тише чује први пуцањ, да балансира зрно да погодак буде апсолутно тачан и оно што је најважније, зато је и рађен у војне сврхе, звук мора да разбије на круг од 360 степени, јер замислите снајперисту који је у шуми или на било ком војном положају, то је за војне потребе рађено, када испали први снајперски хитац, био би уочен од непријатељских снага и елиминисан. Дакле, зато је круг од 360 степени.

Можемо ствари сагледавати како год хоћемо. Може тужилаштво да се постави на врх главе. Могу пуномоћници. Госпођо председнице и уважено веће, три хица су, али нису они битни по броју. Ту је извргнуто једном баналном руглу то питање три хица. Ако је првим убијен Зоран Ђинђић, па зар је важно да ли је било после два, три, пет, осам. Премијер је убијен, извршено је кривично дело. Овде можемо говорити само можда о упорности. Суштина трећег метка је суштина првог метка, јер се овде ради о два снајперска гнезда. Не долази Беба Поповић за ђабе сутрадан већ или је одмах био тог истог дана тамо, па је сутрадан разговарао, то смо чули од Копривице, шта се то десило. Ја не знам колико Беба Поповић зна и колико неки други знају, само овако указује – под хитно се морало склонити нешто

за шта ова држава не сме да каже, а то је да је постојао први снајпер, то је прво снајперско гнездо и то снајперско гнездо није одавде. Оно је дошло од преко. Дошло је из центара моћи, а то је оно о чему је говорио колега Божа Прелевић.

Зоран Ђинђић је сметао онима напољу. Сметао је вероватно и овде некима, али овде га није убила улица. Негде је дошло до куршлуса са онима који су сматрали да су они моћници и да су власници Зорана и читаве Србије. То се десило и некоме другоме, да се сада не враћам око тога. Дакле, постојао је тај трећи хитац. То је то снајперско гнездо које мора да се склони. Нису за цабе саслушавани људи када је већ дигнута оптужница, то сам већ на почетку рекао, да се не понављам. На конто хрватске службе, Матековића, да је човек ишао на полиграф иако је потерница издата и већ се све зна. Ви сте ме на једном од претреса питали због чега толико инсистирам на тим цигаретама када није нигде утврђена било каква веза тих цигарета са Звезданом Јовановићем. Ту сте у праву. Нигде није утврђена та веза. Но, шта те цигарете показују? Немојмо заборавити јавност, која покушава да сломи било које судско веће овде које ради, врши притисак, као што је урађено са овом књигом овде – ево је, овде је пресуда објављена, овде је Зорана Ђинђића убио Звездан Јовановић и ово ће сва деца у школи да читају. То нека нам служи за аманет како се у овој земљи облате људи, стављају у енциклопедију, а после тога се изриче пресуда. Зашто су те цигарете битне? Зашто се појављује један човек који се зове Влада Миомановић, који нам протура рог за свећу, који овде чак пред судом покушава да нас прикаже да смо девијантни, да смо малоумни, који нам каже како је грешка у куцању његове службене белешке, да није петнаестог, него да је осамнаестог, а сетимо се да истражни судија Александар Чолић осамнаестог завршава свој извештај, односно овај записник о увиђају. Тамо се нигде не спомиње кад су цигарете пронађене. И шта сад имамо? Једну врло интересантну ситуацију са тим цигаретама. То су та подметања, где се стављало у један кош, а после ћемо да видимо шта ћемо моћи да користимо.

Те цигарете су освануле у свим новинама као круцијални доказ против Звездана Јовановића да је извршио убиство. Цигарете “давидов”. Због тога хоћу да говорим пред лицем овога већа, не јавности, него вас, већа, не занима ме јавност, ви сте алфа и омега, у вама је све. У вама је и нож и погача, у вама је оловка, ви ћете пресудити онако како будете нашли да треба. Моја улога је само да вам дам подршку, да не подлегнете утицају оваквих што су писали ову српску енциклопедију, што су у новинама, што су дизали толику прашину да се овде врши притисак, као што је говорено како одбрана врши опструкцију. Како може одбрана да врши опструкцију када смо три године изводили овде шта се сети тужилац. Хоће – неће, ово ћемо – оно ћемо. Ми смо дошли да предложимо своје доказе. Тек крајем 2006. године, сем спорадично што су извођени неки докази везани за Жељка Тојагу, ниједан други доказ није извођен. Одбили сте све доказе. У реду. Знате разлог, ја о томе нећу да расправљам, јер је ваша последња. Моје је само евентуално да нешто касније са неким другим прокоментаришем зашто су одбијени докази.

Још једна ствар о којој морамо да проговоримо, пошто тужилац каже да је то капитална ствар, то признање Звездана Јовановића. Ако видимо ту изјаву, Звездан Јовановић каже да су 10, 11. и 12. март провели у тој просторији од десет до три. Из списка, а саслушавајући овде поједине из зграде владе, из тог естаблишмента, односно из стручних служби, знамо да је Зоран Ђинђић дошао десетог у зграду владе, и то негде око 13 часова. Како га не видоше? Даље, дванаести. Оптужница каже – па то је његова изјава, па он признаје да је био дванаестог тамо. Одбрана је предложила већу чак и да не саслушамо сведоке, дајемо књижицу падобранску, Звездан Јовановић тог дана скаче из хеликоптера и то је уписано у документ, као што сваки пилот има сваку

минутажу проведenu у ваздуху, тако и специјалци који скачу морају да имају сваки падобрански скок уписан, јер то им улази у њихову професионалну карактеристику.

Конечно, о 12. марту ви ћете донети суд. Овде су се изјашњавали људи, официри безбедности о томе где се Звездан Јовановић налазио тог дана. Објашњење после хале "Лимес", ако се сећате да је овде говорено како је појачана селекција података о томе где се креће и начин на који се креће покојни премијер, што је по мени апсолутно исправно. Но, сетимо се сведочења Душана Михајловића, који каже да 12. марта покојни премијер није требало да иде у зграду владе. Требало је да иде на пријем, чини ми се у "Интерконтинентал", па да је њихов лични договор био да оде Душан Михајловић, јер није тај пријем, како је он то објашњавао, био толико значајан, велики да би баш морао премијер. Све то признајем, али у том контексту морам да сагледам раније податке које добијамо, да се након хале "Лимес", подаци се сливају, њима располаже секретарица Зорана Ђинђића. Онда морам да се запитам, а каже се по оптужби како су ови имали информације где се креће, како се креће, да су имали свог извештача, Безаревића, како се већ зове, па не видим како је то јављено да би премијер требало да иде у "Интерконтинентал" или да долази дванаестог, да је дошло до те промене, да само уски круг људи зна. Следеће, што је за мене катастрофално, не само запањујуће, него се јежим од тога: констатује се, и овде су нас убеђивали, како се већ тада знало да је хала "Лимес" покушај убиства премијера.

Викенд пред тај дванаести, овде смо саслушавали људе из зграде, једноставно се гасе камере. Што се гасе камере, мање више, него обратите пажњу на једну ствар. Када је одређена зграда да буде зграда владе, она има један посебан пролаз, тунел, где је потпуна, стопроцентна заштита свих лица која су од важности и која морају бити заштићена на посебан начин. Ко је ставио шут ту? Ко је дозволио да се стави шут у тај пролаз у који треба да уђе возило са покојним премијером, за кога се већ сумња, како већ неки одавно говоре, да се припрема његово убиство? Зар не мислите да је то поражавајуће? Ни ту нико од њих не говори, ни ту тужилаштво није мрднуло прстом, а да не говорим о људима из унутрашњих послова, који су били не само овлашћени, него су морали да истресу све до једнога, док им мозак не прокључа, ко је затворио тај пролаз, ако је већ покушано, како се тврдило тада, убиство код хале "Лимес" (а вратићемо се и на халу "Лимес") да се ту налази шут. Видите, то је нешто што не може бити везано за улицу, не може бити везано за неки клан.

Оно што ја просто не могу да поверујем је да су један не много образован човек, тај неки Душан Спасојевић или Миле Луковић (уопште не видим да су они нека интелигенција превелика) до те мере могли да владају, како овде слушамо неке приче, до те мере да буду моћни, да нареду да се то затвори. Одакле ветар дува? Још једанпут понављам – Цезара може убити само Брут.

Вратимо се на халу "Лимес" и то је оно што пара, и ту смо остали на неки начин закинути, бар слушајући колегу тужиоца. Пуномоћници се, додуше, о томе нису ни изјашњавали, а и не желим, односно не могу о томе да говорим. Шта се дешава код хале "Лимес"? Да бисмо дошли до истине, а мислим да је она превасходна, још једанпут понављам, моја одбрана није овде као што неки покушавају бранити Звездана Јовановића, овде смо дужни да одговоримо шта се догодило 12. марта, па макар Звездана Јовановића обесили на сред Теразија, Милорада Улемекa на сред Теразија обесили. Нико ту не би имао право ништа да каже, али само на основу јасних доказа, а не нечега што чак није достојно ни некаквих претпоставки. Шта је хала "Лимес"? Ја нећу да спорим уопште присуство тог столара ход хале "Лимес". Зашто тада о томе зна Јањушевић, а не говори. О томе знају многи. Која је његова улога,

шта је ту тражио, то је друго питање. Ја овде само говорим да ли је извршење кривичног дела, дакле покушај убиства, односно оно је требало да буде завршено, могло да се оствари.

Под један, утврдили смо, а овде нам је подметнута та једна ствар, намерно је подметнута – да Звездан Јовановић није био руководиоца друге групе на Копаонику. Јесте био, и можете да добијете било који папир. Седамдесет људи је било под његовом командом тог фебруара месеца на Копаонику и смена је вршена управо тај дан, када је требало да се догоди “Лимес”. Звездан Јовановић није могао да буде код хале “Лимес”, па тачно да не знам ко донесе овде било шта. Овде се ствари намерно искривљују. За овај други пут су Звездану Јовановићу ставили снајпер. Да не улазим у то да ли то јесте, није, како се изјашњавају оружари.

Звездан Јовановић, и то морамо да видимо, зато смо затражили његову документацију да видимо, а тужилац је показао да зна врло добро његову документацију, јер каже: због његовог здравственог стања и није могао да напредује. Тачно, и то тужилац врло добро зна, да је туберан, да је лечен од туберкулозе и добро зна какво је стање са његовим видом. Такви људи не могу да прођу снајперску обуку, не могу да буду делови снајперског тима, не могу да буду снајперисти. То је под један.

Под два, одакле сада Звездану Јовановићу “зоља”? Ако видите његову изјаву, видећете како је ту записано: у сваком колима је било по три “зоље” и по једна аутоматска пушка. Шта ће толике “зоље” тамо? Да не бисмо лутали, да не бисмо ми претпостављали, извлачили некакве закључке, ја сам лично сматрао, а и колега Бобот тада, да се затражи да дође човек који зна шта је “зоља”, да објасни. То што је написано у оптужници словима и бројевима је могуће само на филмовима које гледамо на Пинку, и то оним петпарачким америчким филмовима. Не може се извршити на тај начин, возило у покрету да буде погођено том “зољом”. То може само на филму. То је једно. О томе ће се изјашњавати и браниоци Жељка Тојаге, јер он је, уосталом, доктор за “зољу”. А где је доктор Звездан Јовановић? Кад је Звездан Јовановић један минут провео са “зољом”? Жељко Тојага себе може да одбрани и да објасни шта је то “зоља”. Звездан Јовановић не може чак ни да вам објасни. Он само препознаје оружје као што и ја препознајем шта је бестрајајни топ. Ја никад не могу да будем тобџија, артиљерац. Никада. Ја га јесам видео када сам служио војску, имао сам прилике да га видим, али не могу са тим топом да урадим ништа. Овде се ставља, замислите, “зоља” у руке Звездана Јовановића.

И коначно, када већ имате човека који признаје, зашто немамо једну једну реч, не реченицу, не пасус, реч. Код хале “Лимес” први је требао да пуца Жељко Тојага, одмах након њега ја гађам под овим углом. Жељко би био испред мене, или како га зову, Жмиги, није важно, два метра испред, иза. Који су нам положаји. У којим секундама пуцамо, како пуцамо. Овде нема ништа. Само се каже – Звездан Јовановић: ја сам требао да будем и Жмиги је пошао и ми да пуцамо и да пуцамо и да пуцамо и да убијемо премијера са “зољом”.

Нико не каже како. И не може да каже, госпођо председнице. Не може! Једноставно, је то просто незамисливо, чак и у научној фантастици. То је потпуно измишљена ствар. Због чега, просудићете ви. Ја једноставно не могу, не да ми нико за право да доносим закључке пре вас. Ја се извињавам, нећете ми замерити, мислим да сам рекао све, не бих да превише и даље улазим у ове ствари. Све је споменуто и речено. То ћу да прихватим када је колега Пријић у својој завршној речи говорио, говорећи о патриотама и какве су то патриоте и какви су то људи. Ја немам шта да објашњавам Јединицу, ја немам шта да објашњавам да ли јесу или нису патриоте, то зна читава ова земља, али је рекао: са 130 метара убити човека на штакама, гађати га у леђа. Ако је ово лапсус, онда, колега, ја прихватим лапсус и тако како је записано. Одакле онда да гађамо у леђа, ако Дуњић каже да је наслоњен на врата. Видите, како

год кренемо, где год дођемо, нешто мало отворимо, проширимо разговор, проширимо дискусију, капне по нешто из чега се види да је ово једна конструкција, и то са основним циљем: сакрити, потпуно откинути, одсећи.

Не постоји први снајпер, не постоји нико. Постоји само Звездан Јовановић са два хица и са две сулуде ране. Једна од 3x2.5 сантиметара, једна 7x6 мм, које је Дуњић по систему, што наш народ каже, као баба када штрика џемпер, па кажу, бако кратки рукави – шта кратки рукави, одсеци руку па ћеш да видиш да ти је џемпер добар. Тако и овде, шта имамо да расправљамо угао, молим вас, то је тако. Кожа пуца, једноставно, то је отвор. Само није објаснио једну ствар и са тим завршавам. Када је Дуњић рекао – зрно пролази, хајде то је Висбаден говорио, пролази кроз тело, прави тај хидродинамички ефекат, пуцају одређени органи који су пуни воде, крви, дакле који су набијени том течностима. Тај ефекат имамо код Ђинђића, тај ефекат немамо код Веруовића. Код Веруовића имамо нешто друго, јер су му чак погрешно измерили рану. Да ли се сећате да смо овде прекидали и правили паузу и да су ишли горе у неку просторију, скидали му панталоне и мерили га. Па да ли је уопште тако нешто дозвољено. Просто недозвољено. Да ли је то уопште прихватљиво? Да ли то уопште доличи суђењу века? Да ли уопште доличи, у коначном, и том човеку који је погинуо, да се на такав начин приступа?

И коначно, госпођо председнице и уважено веће, једино се вама обраћам. Знаш да се ово све снима, али искрено вам говорим, уопште ме не занима шта ће јавност о овоме рећи. Гледам у вас. Ви сте последња сламка, имате могућности и, надам се, храбрости, под један, да спасете право, као нешто у шта смо се сви клели деценијама, годинама, а сви смо у неким годинама, о дамама не говорим, бар ми мушкарци, у неким замашним годинама, имамо довољно искуства. Право је у овој земљи постало крпа. Оно је постало слушкиња политике и одређених групација. Овде се такав стравичан притисак врши. Једино што молим ово веће је – издржите до краја. Неће дуго трајати овај притисак, он ће морати да нестане. Свака демократска земља мора да има правосудје које је слободно, да има судију који може да мисли, који има право да мисли и да донесе свој суд, а не да се сервира оваква ствар и да се 2006. године овом већу каже овде – о чему ви судите, ово је пресуђено.

Ја знам ко стоји иза овога. О томе ћу наставити на другом месту, нисте ви дужни, и коначно нећу ваше време да одузимам, али ово је срамно, ово је притисак на суд. Ја пред овим већем завршавам. Са пуном одговорношћу гледам вас и када будем ово завршио и када будем излазио из ове зграде, будите сигурни, изаћи ћу усправан. Ниједног момента нећу сагнути леђа, без обзира на поједине милиционере и новинаре који су ме прогласили да сам консултер мафије, да сам се слизао са подземљем. С којим подземљем? Излазим, односно завршавам, а изаћи ћу из ове суднице са тврђом – три метка! Први метак је, односно прво снајперско гнездо које је дошло од споља. Дошло је из круга моћника и оно се мора сакрити и преко вас, преко суда се мора избрисати, јер ова држава мора да сакрије то. Не може одговорити својим газдама да знамо да су нам убили премијера. Овде се мора жртвовати улица. То што се жртвује улица, баш ме брига за криминалце, овде је расформирана Јединица која је морала да се расформира и за његовог живота и остаје на вама једна претешка одлука, ја то знам, претешка одлука.

Никада се никоме нисам удварао, нећу ни вама, суду. Само сам мислио да сам увек имао коректан однос према комплетном већу. Зорана Ђинђића су убили моћници од преко. Убили су га они са којима је дошао у конфликт, који су га и довели на власт. Они који владају данас овом земљом. Ово је колатерална штета, али не штета у оном смислу да су нешто учинили, него се мора наћи разлог да неко буде осуђен. Ако мислите да је истина у томе, ако мислите да ће породица бити задовољена тиме да било ко буде осуђен, онда се грдно варате.

Ја ћу да говорим о још једној катастрофалној ствари и са тим ћу да завршим. Остављам већу да размисли. Када смо започињали овај поступак, 22. децембра 2003. године, први сам од свих бранилаца овде поднео захтев, молбу, апел већу да оптужницу раздвоји. Тадашњи заменик је рекао да је то илузорно, да је то апсолутно неприхватљиво, да је то губљење времена и тек када се мајка покојног Зорана, која апсолутно не може да буде сагласна са мном, јер браним човека који је осумњичен да је убио њеног сина, тек када је она рекла да не жели да се суди у контексту где је стављен Зоран Ђинђић, то је срамота била са оном оптужницом, са Средојем Шљукићем, са осталима, тада долази до раздвајања. У међувремену се дешава шта се дешава, па имамо и ту ситуацију да је заменик специјалног тужиоца отишао у притвор поводом организованог криминала. Нећу даље да објашњавам, нити да улазим у то.

И коначно, и са овим ћу да завршим. Дејан Миленковић Багзи, након своје екстрадиције, депортовања, како год хоћете, по захтеву наших власти (што је нормално, сигурно, има да га доведемо овде и нормално да дође из Грчке, чуди ме да га раније нису депортовали), шта нуди? Одмах се нуди, имате у списима, тужилац устаје и каже – не долази у обзир. Тадашњи председник већа Марко Кљајевић – не долази у обзир. У реду. Веће и не може преко става тужиоца. Онда морамо да ставимо прст на чело. Из ове суднице је Дејан Миленковић отишао у Бачванску бр. 14, у зграду затвора. Које је то податке он добио? Који су то врапци, свраке, вране београдске му доносили податке да би одједанпут Јован Пријић добио тако квалитетна сазнања и Дејан Миленковић постаје сведок сарадник? Не улазећи у ту ствар, ја вам кажем – тај је човек препариран, а да јесте препариран, говори следеће.

Дејан Миленковић овде говори, каже се, истину. Та је истина дељива, јер она има своју леву и десну страну. Можемо ли истину уопште поделити? Не можемо. Истина је једна и целовита. Дејан Миленковић у првом свом излагању говори о томе да су ово убице, Звездан Јовановић, потврђује наводе Пријића. При том Дејан Јовановић каже да је Чедомир Јовановић наручивао убиство Средоја Шљукића. При том спомиње Човића који се сагласио са убиством. Спомиње Чумета да је извршио четири убиства. Спомиње Драгана Тодоровића из Српске радикалне странке који је требао да буде веза. Шта је са овом четворицом? Остаде само прихваћена истина везана за Звездану Јовановића, Легију, како га већ зову, шта ме брига. Шта је са Чедомиром Јовановићем?

Ако Дејан Миленковић говори истину, онда ћемо на овој клупи овде видети Чедомира Јовановића, Драгана Тодоровића, Човића и Љубишу Буху Чумета. Будите сигурни да нећемо да их видимо, јер се господин Пријић, за разлику од онога како би у друштву требало да буде, плаши Чумета и Чедомира Јовановића, а не они њега. Уместо, у једном уређеном друштву, да се њима тресе све кад помисле на специјалног тужиоца, ја верујем да се специјални тужилац тресе при помисли да би морао нешто да ради према Чумету, према Чедомиру Јовановићу. Е, када будемо те ствари довели у једну равну и свако буде пред овим већем потпуно једнак, без обзира на своје име и презиме и ко стоји иза њега, тада ће и правда овде проговорити на свој прави начин. Последње у шта се уздам, неко рече – спомињу се ту неке сламке спаса, ја кажем – јесте, ви сте, госпођо председнице, сламка спаса. Ви сте, уважено веће, сламка спаса, не за Звездану Јовановића, нећу ни да говорим о Милораду Улемеку. Он седи тамо, па нека сам себе брани. Ја говорим о Звездану Јовановићу. Не за Звездану Јовановића сламка спаса, него сламка спаса да право остане оно што јесте пред судским већем које треба да потпише изузетно строгу пресуду. Овде нема играња, овде нема калкулације, овде је јесте или није, а сви су тражили максималне казне, на бази чега? На бази сведочења Чедомира Јовановића, за кога знамо да је тражио убиство Средоја Шљукића. Где припада Чедомир Јовановић? Да ли је и он део неког

криминала? Зашто он тражи убиство Средоја Шљукића? Ко је Средоје Шљукић, из Српске академије наука или је припадао подземљу? Ко је Љубиша Буха Чуме и тако даље.

Поштовано веће, немојте ми замерити, можда нећу рећи не емоцијама, ово све што сам говорио, говорим без емоција. Можда се мој начин излагања разликује од колеге Миливојевића, од колеге тужиоца. Можда, али све што сам рекао пред вама, рекао сам свесно, свестан своје јавне речи, свестан да ће ово бити пренето у етар, свестан да одговарам за сваку своју реч. И оно што хоћу пред вас као бранилац последњи пут да ставим: ако нађете један доказ, један једини доказ којим ћете ставити пушку у руке Звездана Јовановића, пресудите. Моја молба је овде – очувајте дигнитет права, не дозволите да хистерична јавност предвођена појединим медијима и појединим личностима које су више говориле у ТВ емисијама него што су говориле овде пред судом, утиче да вам одлука буде оваква или онаква.

Одлука, признајмо, то је величина сваке земље, сваког суда и сваког од нас. Овде морамо признати: Зорана Ђинђића је убило НН лице које није ни земунски клан, није ни ЈСО. Хвала.

2. Адвокат Миодраг Рашић

Председник већа, судија Ната Месаровић: Завршено је излагање браниоца оптуженог Звездана Јовановића.

Главни претрес настављамо изношењем завршних речи. Дајем реч браниоцима оптужених Александра и Милоша Симовића. Јесте ли се договорили ко ће први говорити? Изволите.

Адвокат Миодраг Рашић: Захваљујем, председнице већа, адвокат Миодраг Рашић, бранилац окривљеног Милоша Симовића, истовремено и бранилац окривљеног Александра Симовића. Колега Чабрило и ја смо постигли споразум о томе о којим ћемо питањима говорити, тако да не би дуплирали одређена излагања, а вама захваљујем на разумевању што сте нам дали да истовремено, један за другим, изложимо проблематику која нам је задата, тако да ће, мислим, и суду са временске тачке гледишта бити економичније. Хвала вам.

Поштована председнице већа, уважени чланови већа, цењене колеге, без обзира да ли сте на овој или на оној страни, уважене даме и господо, ми смо на крају, по свој прилици, једног дугачког и мучног суђења које се окончава главним претресом. Пре него што бих било шта изустео о наводима оптужбе, о наводима одбране, о доказима и о било каквим правним и чињеничним питањима, осећам потребу као човек, и породичан човек и као један нормалан грађанин, да кажем нешто што се можда не схвата у неким круговима, а то је да улога браниоца у кривичном поступку није да брани дело него да брани оптуженог, односно клијента. Стога ја мислим да ни мој колега ни ја нећемо бранити ово дело или дела која су се овде у оптужби представила да су учињена, већ ћемо учинити један напор, а у оквиру тог напора је и то да констатујемо са жаљењем да је овде у суштини реч о злочину који је извршен над једним човеком који је погинуо и над другим који је, на сву срећу, добро, преживео је са тешким телесним повредама. Ми браниоци нисмо од дрвета сачињени и схватамо и тугу породица које губе своје чланове и бол који настаје услед повреде и дуге и тешке последице које се за то везују. Надам се да ово моје излагање неће бити погрешно схваћено, поготово не у правцу да се моли милост за некога, јер таква нам одбрана није, али желимо да кажемо оно што се до сада у овој судници, мислим, није чуло, а то је да осећамо и имамо саосећања према жртвама.

Ја бих у свом излагању дотакао неколико процесно-правних тема и неколико материјално-правних тема, уз дужну захвалност према колеги Миливојевићу и колеги Вукасовићу који су, да се тако мало шире изразим,

узели ведро и прилично исцрпили бунар доказа и бунар аргумената, па ћемо у границама које су овде презентирани гледати да се не понављамо. Истовремено, желео бих колегама браниоцима да одам дужно поштовање на ономе што су усрдно и тачно анализирали. Пре свега, хтео бих да вам скренем пажњу на једну процесну околност која, по мом скромном схватању, није без значаја. Ми смо и данас овде у уводу транскрипта, односно записника, чули констатацију да се суди по једном оптужном акту који је овде опредељен временски, то је оптужница КТС. бр. 2, из августа месеца, специјалног тужиоца. Потом смо чули констатације да је та оптужница измењена у два маха, што је тачно и то је опредељено на ове датуме који се односе на крај главног претреса.

Међутим, желео бих, поштења ради и професионализма ради, да вам скренем пажњу и на још један елемент за који сматрам да је битан. Чини ми се да је то пропуштено, па ако је пропуштено, молим вас да то имате у виду, јер могуће је да се тужилац и заборавио на неким местима, могуће је да се и нешто превиди, па ћу вам ја сада скренути пажњу на једну процесну појединост везану за оптужбу. Као што је општепознато, главни претрес у овој кривично-правној ствари вођен је и започет је одавно. Међутим, поново је почео поступак на главном претресу 7. септембра 2006. године. Тај главни претрес, сасвим сагласно одредбама Законика о кривичном поступку, почео је тако што је јавни тужилац, односно заменик специјалног тужиоца изложио оптужбу. Не знам услед чега и не знам због кога и да ли се ради о техничкој грешци или се ради о нечем другом, када се пажљиво прочита текст те тада саопштене, усмено изнете оптужнице, он у одређеним деловима није подударан писаном тексту који је презентирао као основни текст и ја бих на то хтео да вам скренем пажњу. Ево због чега. Прво, због питања субјективног идентитета оптужбе, друго, због питања објективног идентитета оптужбе.

Вас, као искусне судије, а и друге учеснике, не морам да упозоравам сувише шта носи са собом одредба члана 351, став 1 ЗКП, која се управо на то односи, на шта се може односити пресуда у односу на оптужбу. Ја у овом тексту, у односу на клијенте чија ми је одбрана поверена, видим одређене разлике које не сматрам безначајним и које желим на овом месту да истакнем. Прво, у основном тексту оптужнице мом клијенту Александру се ставља на терет једна радња извршења, и то као прва радња извршења. То је на страни 8 оптужнице, где се терети Симовић Александар за одређене радње, па се каже да се у тачки 2 на страни 8, терете Симовић Александар и Константиновић Нинослав за изналагање погодних локација за дејство. Ово је заправо написано у 14. реду оптужбе под тачком 2, на страни 8.

Међутим, у оптужници или у оптужби која је саопштена на претресу, када претрес почиње изнова и претрес почиње заиста изнова, ту нема дилеме, ова се радња извршења окривљеном Александру не ставља више на тај начин већ на један други начин, а то је да су Симовић Александар и Константиновић Нинослав боравили на Копаонику и са Копаоника преносили информације. Ово што сам ставио као примедбу или запажање може бити последица различитих делатности. Не знам да ли да тумачим и како да тумачим да се одустало од раније поднете тврдње о изналагању локација, па је на место те тврдње сада изнета тврдња о, хајде да кажемо, извесној припремној радњи, не знам како да је квалификујем и тужилац је самостално није квалификовао, заједно са окривљеним Константиновићем. На ово вам скрећем пажњу из разлога што пресуда треба да одрази пресуђење могуће уже од оптужбе, а шире не и другачије не.

Даље, у саставу оптужбе која је усмено изнета на главном претресу 7. септембра 2006. године има одређених изостављања из ранијег текста оптужбе, које су по мени, могуће да се варам, указале тужиоцу на један веома тежак и компликован правни проблем који ћете ви морати решавати. Тамо су

неки врло деликатни изрази изостављени. Трећи ред, читам транскрипт од 7. септембра, на месту где је писало угрожавање “уставног уређења и безбедности СРЈ”, СРЈ више нема. То ће нам бити битно, бар по мом схватању. На месту четврти ред одоздо, исти транскрипт: “да угрози уставно уређење и безбедност СРЈ”, СРЈ више нема. На месту шести ред одоздо, страна 13 тог транскрипта, примењује се клаузула “до обарања власти”, за разлику од оптужнице на страни 8, први пасус, “до освајања власти”. Хтедох да кажем да ове релативно незнатне разлике, ви врло добро знате да нису без значаја у правно-техничком смислу ни за вашу одлуку, а ни за нашу одбрану. Дакле, поставило се питање да ли је измена оптужбе оно када тужилац каже – ево сада мењам оптужбу, изменио сам, преиначио сам и тако даље или се измена оптужбе може и на овакав начин, релативно невидљиво, хајде да тако кажем, пласирати.

Има ту и још таквих чињеница које су јако битне, поготово за правно-техничко одлучивање. Сада ћу вам их нагласити. Овде се, дакле, ако се сећате сви добро, оптужба свела на оно што пише у римском један, поднете оптужнице, а римско један садржи два оптужна навода, опредељена под тачком 1 и под тачком 2. Овде се говори у тачки 1, сумарно говорећи, по правној квалификацији кривичном делу за моје клијенте из члана 136, став 2, у вези става 1 ОКЗ, које се зове удруживање ради непријатељске делатности. Неким другим лицима се приписује и став 1 тог истог дела, што мислим да је такође од значаја и употребљавају се изрази који су одиста тада у ОКЗ-у постојали, а то су изрази, ја читам из транскрипта, а има, уосталом, и у тексту оптужнице: завера, банда, злочиначко удружење.

Желим да на овом месту кажем неколико ситних напомена око ових, на први поглед можда безначајних запажања, али нису безначајна, ви то врло добро знате као професионалци. Временско и просторно важење закона, примена блажег закона. Први критеријум, не о блажем кажњавању, не тај, него први критеријум, ако неко дело није забрањено као кривично дело одређено законом. Узмите сада важећи Кривични закон и видећете да ни на једном месту, ни код једног дела, ни уопште ни у посебним одредбама, нигде није употребљен израз “завера” и “банда” и сада се поставља питање да ли сме изрека ма какве пресуде ово да садржи.

Ја ћу вас сада, наравно, пошtedети и нећу ни да приказујем своје знатно познавање историје теорије кривичног права од Томе Живановића и Јанка Таховића на овамо. Зна се шта је завера и зна се шта је банда, али то су тако правно дефинисани појмови, они су чисто дефинисани појмови да имају одређен правни значај. Када услед измене закона дођемо до тога да изрази оваквог квалитета и значаја више не представљају правне категорије, поставља се питање да ли се у изреци пресуде, а ви ћете очигледно поступак водити даље ка доношењу пресуде, смеју ови изрази употребити. Чини ми се да не. Јер ако сада важећи закон који би, хајде да кажемо, био блажи, ја се овде сада уопште се не упуштам, као што видите, у то ко је крив, ко није, да ли има доказа и тако даље, него говорим само о формалним опредељењима оптужбе, дакле, ако ћете сада узети у руке Кривични закон, који је на снази од 1. 1. 2006. године, ви ове изразе нећете наћи и онда ћете се вероватно наћи у великој правној дилеми: шта да се ради са овим изразом, односно изразима које законодавац као нужне правне елементе једне кривично-правне норме нема. Примењивати неку норму која те одредбе садржи представљало би примену закона на штету окривљених. Ово говорим принципијелно, дакле не о доказаности и недоказаности оптужбе.

Овде нам се поткрало, или можда није, у време подношења оптужнице, ја имам разумевања, читам датуме, то је био август 2003. године, каже “на тај начин што је од чланова постојећег злочиначког удружења створио”, и тако даље. То је очигледна рефлексја на одредбе члана 227, тада важећег

републичког Кривичног законика. Подсетићу вас да, када се односи на чланове, односи се, дакле, на неко дело, то је мисаона рефлексија, зато је овде унета, на неко дело где је запрећен затвор до годину дана, где је апсолутни рок застарелости и тада и сада четири године и да, с обзиром да је дело датирано крајем 2002. и почетком 2003. године, очигледно не би смело да се нађе у изреци било какве пресуде, јер шта год да је било кривично гоњење за тако нешто, чак и да га је било, застарело је. Говорим о кривичном делу 227, став 2, јер се овде говори о изразу “чланови злочиначког удружења”. Поставља се питање да ли се неке у ма којој форми може пребацити на стилски начин, прозом, читком, нечитком, мање читком и тако даље, да је учинио неко дело за које закон забрањује, хајде тако да кажем, или прекида гоњење или сматра да је гоњење застарело, да ли се то сме уносити у изреку пресуде? Ово су, да ми не замере колеге, врло добронамерне примедбе, јер ћу тек сада да дођем на позицију да се тај израз завере помиње и у тачки 2, под ставом И, и да нам намеће исте проблеме које имамо и то би били по мени формални недостаци оптужења.

Сада ћу нешто покушати да вам кажем и неким другим материјалним недостацима оптужења, бар како их ја видим. Могуће је да око тога има дилема али ствар стоји овако: да ли смеју да се у чињеничном опредељењу оптужног акта, када се набраја делатност неких лица, нека лица определе именом, презименом и радњом извршења, а да се потом за остала лица, која су у уводу тог оптужења означена као саокривљена, наведе форма која гласи “остали” или “остали окривљени”? Шта би то конкретно за мог брањеника Александра значило? Па, то значи једну велику муку у којој мене мој клијент пита: па добро, јесам ли ја уопште тужен, нема мог имена овде код Бубањ потока, не знам шта је, јесам ли ја тужен за то. Нема ме ни код “Лимеса”, нигде не пише Александар, јесам ли ово ја, “остали”? Ја кажем: не знам шта да ти кажем, оптужница је ступила на правну снагу, после ступања оптужнице на правну снагу интервенције на оптужници може да предузима само тужилац. Није умесно да бранилац у тој фази поступка тражи од тужиоца да се изјашњава, да ставља имена, радње и тако даље, али у сваком случају би било јако коректно да, када се каже “остали”, та реч буде замењена именом, презименом и радњом извршења, јер под “остали” се заиста свашта може подразумевати, тим пре што је оптужница подигнута против 44 лица, па када ви кажете “остали”, ја не бих хтео сада да сугеришем који би то све неки остали могли бити. Заиста, неопредељен начин извршења може нас довести у заблуду у погледу форме, облика и ширине одбране окривљених, окривљеног у конкретном случају.

Чему то говорим? Из једноставног разлога што окривљени већ код акта оптужења, а да не говорим касније, мора бити тачно обавештен у ком делу му се тачно који чињенични опис, њему лично, том и том, ставља на терет и којом радњом извршења. Не може се рећи “и остали”, а без радње извршења и без опредељења имена. То нас онда, примера ради, гура у разноврне менталне комбинације, то “остали” могу да буду два лица, могу да буду три лица, може да буде чак и пет лица. Мислим да такав начин оптужења сужава право окривљеног на концентрисану и рационалну одбрану. Сада бих нешто хтео да кажем и о правној квалификацији и о правним модалитетима који се везују за ову поднету и потом мењану, измењену оптужницу. Квалификација кривичних дела је по ОКЗ-у. ОКЗ је један закон који је ступио на снагу у априлу месецу 2003. године. Дела која се овде описују су се дешавала до априла месеца 2003. године, што би се рекло да се тужилац, или већ не знам ко, определио да ретроактивним кривично-правним нормама тужи за неке догађаје који су били у претходном временском стању ствари. Мени то није логично и није рационално и нисам проникао у разлоге за тако нешто, осим ако би ми неко показао или доказао да је тај законик ОКЗ повољнији од

раније постојећег. Нешто нисам баш убеђен, а волео бих да ме неко убеди у супротно. Међутим, није ствар у томе.

Сада ћу се вратити на оно што је централни део запажања у погледу примене права. Видите, ево сада ћу ја да окренем члан 136. Члан 136 ОКЗ, на који се позива тужилац, је једна комплексна правна норма. Наиме, нека дела која су овде побројана, када имају одређене последице и извршена су под одређеним околностима се могу подврстати под то дело из члана 136. И он одиста каже: ко ствара заверу, банду и друго удружење и тако даље, ради вршења кривичних дела из члана 114 до 119, члана 120 до 123, члана 125 до 127, и члана 132. Морао је, по мом схватању, тужилац да веже за неко од ових изборних дела, напред цитираних, нумерички, да би било јасно на шта циља оптужба. Не можемо тек тако – генерално нам је јасно. Није нам генерално јасно, мора да нам буде специјално јасно, јер се то односи на право одбране окривљеног да буде тачно обавештен, не само чињенично, него и правно, тачно које кривично дело му се ставља на терет. Ваљда није тужилац мислио да ставља на терет таква кривична дела као што је угрожавање територијалне целине, угрожавање независности, спречавање борбе против непријатеља и сва ова остала дела која сам малопре набројао. Морао је да определи које дело узима као основно, по мом скромном схватању ствари. Исто се односи и на оно дело из члана 139, које се појављује у тачки 2 оптужнице. Морао се определити. Истина је, ја волим да се држим истине има овде неких мисаоних рефлексија, али то су мисаоне рефлексије, то није правилно подврставање под правну норму. Дакле, када се каже овде за то став И тачка 1, “другим актима насиља, експлозијама и друго”, овде ни у овом делу оптужбе немамо никакве експлозије, а немамо ни друго. Мислим да такав навод оптужбе није умесан на овом месту.

Да ли да даље експлоатишем вашу пажњу по овом питању и да упозорим да постоји сада важећа одредба члана 346 Кривичног законика, која такође има идентичан рок застарелости за кривично гоњење за припадање постојећем злочиначком удружењу и која се такође аналогично може исто тако применити. Сада бих вам говорио још нешто мало о оптужници и још нешто мало о овој теми, а онда ћу напустити ову тему јер може бити да је и досадно. Ништа није досадно док се правилно не размотри, али говориле су колеге јако дуго, јако пуно и јако лепо, па ето и ја.

Дакле, ми имамо овде два чињенична склопа која су један с другим у таквом односу да не могу оба истовремено егзистирати. Прво због тога што је заштитни објекат кривичног дела из члана 136, које се зове удруживање ради непријатељске делатности, дело из главе која се зове Кривична дела против уставног уређења и безбедности СРЈ. Много сам волео ту моју бившу државу и волим је и данас, иако код нас променљивост граница изгледа доводи до промене геометрије и у правном систему. Међутим, заштитни објекат код свих ових дела које сам малопре цитирао је: ко у намери угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ подметне експлозију и тако даље, ко у намери угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ рушењем, паљењем и тако даље. Свака правна норма има један заштитни објекат. Он је конкретан заштитни објекат и односи се на то дело, а малопре сам вам предочио ко је колективни заштитни објекат. Поставља се питање да ли неко угрожавањем, на жалост за сада непостојећег добра, актуелно може бити оглашен кривим зато што је то непостојеће добро угрозио. Ово су та тешка времена, крај 2002. и почетак 2003. године. Држава нам се звала прво на један начин, па нам се после у фебруару услед аката самораспадања почела да зове на неки други начин. Данас се зовемо на трећи начин. Усагласити три номенклатуре правних прописа нисам сигуран да се за мало времена може урадити и мислим да је услед овога дошло до следећег стања, које вам

сугеришем да размотрите. Наиме, хајде да се вратимо, па хајде, нека важи ОКЗ, у реду.

Ви имате ту нека лица која су се удружила ради непријатељске делатности. И само удруживање је кажњиво. У реду. Без ичега другог. Када се од стране те групе лица предузме макар један акт и једно дело, онда ви имате неко друго дело и та друга дела је тужилац определио у тачки 2, али шта ћемо са овим првим? Ово прво, по мом становишту и мом схватању и искуству из правне науке и из правне теорије, не може да постоји јер је дело сачињено како је конципирано, да постоји само за себе, удруживањем, без чињења иједне друге радње. Чим се учини друга радња, учини се то неко друго, теже дело, а ово прво практично у односу на ово друго улази у домен идеалног стицаја по чувеном латинском правном правилу лекс примари адерогат леги супсидијарија, што би значило да се овде ради о привидном стицају и што би значило, пазите још нисам ушао ни у какав доказни феномен да овде расправљам, да је ово прво дело у суштини непостојеће, ако постоји ово друго дело, наиме, да је у њега супсумирано или супсидирано. Не бих више о овоме. Надам се да ћете правилно проценити поузданост или непоузданост моје сугестије и размишљања око тога који кривични законик да се примени, јер правна норма нама је метод, она нама расветљује које су нама одлучне чињенице, па ако правна норма не садржи назив или наслов, или правни стандард који се зове банда или слично, једноставно те норме нема, онда се поставља питање која норма постоји и коју норму треба применити и у ком правцу сада на крају треба разматрати неке делатности неких лица.

Пошто сам вам изнео ове моје дилеме, ја бих сада прешао на неке друге процесне појединости, које се вежу за једно доказно средство, извор доказа, који се у овом поступку снажно експлоатисао и за кога се верује да ће имати значајан домаћај код доношења одлуке. Говорио бих начелно о томе како је у закону одређена улога сведока сарадника и како је то законодавац можда желео и какве су се последице из тога излегле. Можда су законодавчеве намере биле јако добре. Последице су, по мени, веома морално упитне и могу имати шире и историјске и правне импликације. Ево о чему се ради. Дакле, говорећи о Законнику о кривичном поступку и његовим одредбама и домаћају тих одредби на овај поступак. Када је наш законодавац децембра месеца 2001. године обнародовао Законик о кривичном поступку, саопштено нам је да је у питању нов, прогресиван закон, ослобођен од идеолошког наслеђа. Исти је своје одредбе о правима појединих учесника у кривичном поступку окривљеног, браниоца, оштећеног усагласио са међународним стандардима који у овој правној области бивају утврђени највишим међународним правним актима. Ступио је на снагу три месеца након објављивања.

Већ децембра месеца 2002. године законодавац чини бројне интервенције у Законнику, од којих је једна капитална. Иза одредбе члана 504 ЗКП, а то је била 29 глава ЗКП-а, умеће се нова глава, која се зове глава 29 А, и која има назив Посебне одредбе о поступку за кривична дела организованог криминала. Ја не бих сада разматрао друге процесне и остале позиције које се у том уметнутом делу разматрају. Концентрисао бих се само на нешто што нам је важно овде, као извор доказивања и као доказно средство. Надам се да ми неће нико замерити, а и нека ми замери, навикли смо ми адвокати на замерке када кажем да је моје лично опажање и моје искуство, а богами и неких мојих колега да се, како је конципирано у закону, ово није показало као модерна цивилизацијска тековина, подобна да се употреби у једном савременом друштву, да веома подсећа на ирационална доказна средства типа вађења мазије из котла и суд хладне воде, божије судове, саклетвенике и друге, данас не модерне начине доказивања.

Могуће је да због оваквог начина спровођења доказа судски поступци у којима су ти докази изведени буду предмет изругивања. Не кажем да ће бити, али могуће је, јер ми ту имамо следећу процесну ситуацију. Прво имамо хибридни процесни статус лица која се називају сведоцима сарадницима. Они су првенствено били окривљени, па су потом добили то својство и они и дан данас учествују на неки начин у поступку, па ево чак и у овом моменту у одређеном својству иако нису присутни. Наиме, суд још увек није донео одбијајућу пресуду и они су још увек окривљени, иако је тужилац од њиховог гоњења одустао, јер док суд не верифукује пресудом, лица против којих се води поступак или се водио поступак имају тај статус. Ви знате да неспојивост процесних функција у кривичној процедури, сем са једним изузетком, говорим о класичном схватању права, не постоји. Једино двојство које постоји то је сведок оштећени, лице над којим је извршено кривично дело и које трпи штету од кривичног дела. Ту је једино дозвољено спајање неких функција. Све остало не долази у обзир, односно није долазило до сада у обзир, док није унета та несређена глава 29, а као и у сваком математичком низу који је уређен, када се направи тзв. интерполација па се уметне један чланак, односно број у тај ред, скуп постаје неуредан. Треба да се уреди. То се ради на другачији начин: или издавањем новог закона, или пречишћеног текста или на било који други начин да се уреди односи међусобних института. Ја ћу вам указати да, због тога што у тој глави то није урађено како треба, ви сада долазите у позицију да применом закона донесете можда и погрешну одлуку.

Концентрисаћу се, примера ради, на сведока Миленковића, који је јавно сведочио и нећу износити шта је он рекао, шта није рекао итд. Гледам само формално какав је његов статус као доказног средства. То је лице било у бекству у лето 2005. године. Кандидује се, тако да кажем, предлаже га по закону специјални тужилац за сведока сарадника. Одржана је она нејавна седница. Нешто је речено, нама непознато, јер по том истом закону браниоци окривљених или нека друга лица немају право да присуствују тој седници, па статус није добио. У реду. Креће се са новом иницијативом, оно претходно решење о одбијању статуса је укинута. Креће се са новом иницијативом, где се иде поново све испочетка, значи исказ, па процена, па статус.

Занимљиво је да то ради исто судско веће које му је претходно одбило статус и сада се пред мене као човека који је склон логичком размишљању намеће неколико различитих, дивергентних и опречних мисли. Шта се ту заправо десило? Има неколико солуција. Прва солуција је да је обим првог исказа био таквог квалитета и значаја да му није допуштао или да одређени орган није оценио да је то довољно, ако је тако било, јер ја не знам, нисмо могли присуствовати и чути. Закон нам не да. Потом је цела та процесна радња поновљена па је дао неки други исказ, који такође не знамо и након тога је добио статус. Сада, да ли ја да претпоставим нешто што је сасвим логично, а то је да је тај други исказ био много снажнији и опсежнији и склонији да се задовоље одређене потребе доказивања или можда да претпоставим, што такође није немогуће, нећу да вређам никога, да се једноставно онај први пут када је суд одлучивао кантар покварио суду, па није добро одмерио. Неће бити да се кантар покварио, биће да се исказ у међувремену нагојио по снази и квалитету и осталим перформансама. Сада се поставља питање откуд та разлика и чему та разлика служи. Шта ја сада могу да видим. Слушали смо, читали смо оно "стандарди пре статуса". Значи, неко ко је испунио стандард па је добио статус. Лице са статусом мора сада да оправда тај статус.

Вратићу се сада на нешто, уз ваше допуштење. Нећу бити много историчан, али морам да кажем ово, надам се да ме нећете прекидати. Следећа ствар стоји. Истина је да су људи у погледу правне процедуре често у

заблуди и да под новашћу подразумевају нешто што је одавно постојало. Управо то желим да вам кажем. Још од 13. и 14. века ова правна установа постоји. Ја ћу сада да прескочим да вам читам одређене документе, али ћу се само опреза ради, нека остане у транскрипту, на њих...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја само морам да вас опоменем да се држите теме.

Адвокат Миодраг Рашић: Држим се теме, судија, гледам само да уведем ствар на следећи начин.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Дозволите да завршим, колега. Молим вас, држите се теме и коментаришите доказе које смо изводили у склопу важећих норми. Уколико имате примедбе на закон и историјска предавања о увођењу института, ја бих вас молила да будете што краћи.

Адвокат Миодраг Рашић: Захваљујем. Врло кратко. Тај правни институт инкорпориран у средњем веку, омогућавао је покајницима да избегну казну. Њихови сапатници су горели на ломачи да би се ти бедници спасили, а признавали су да су заједно са другим својим сапатницима јахали на метли, мазали се сотонином машћу, извршили помор деце, рецимо у околини Дубровника, како кажу документи из дубровачких архива и ти су људи били потпуно ескулпирани, да живе на хлебу и води и да им се остави земаљски живот. Није ово неодговарајућа паралела. Ово је отприлике ситуација у којој се налази сведок сарадник, да зарад постизања одређене доказне материје саоптужује и оптужује људе за дела која не да нису учињена и не да нису учињена на тај начин и не да нису учињена у том времену и на том месту, него рецимо чак уопште нису учињена.

Рекао сам који је мотив. Тамо је заиста избор био тежи и требало је ићи на ломачу и те људе ја, хајде да кажем, схватам. Овде то код нас није. Ово је схватио и наш законодавац од 1. јуна ове године. Ако до тога дође, потпуно ће се променити статус сведока сарадника, не знам само зашто. Вероватно законодавац није видео добро. И у таквој констелацији односа, видећемо како ће се даље развијати. Зато вас молим да доказну снагу исказа сведока сарадника посебно пажљиво цените.

Није ми довољан одговор који сам једном приликом чуо: тако је по закону, јер има разних закона, да не вршим историјску анализу. Рецимо, сећам се једног закона о ратној чистоти, где је читава једна класа лица остала без главе и без имовине јер припадају једном народу. То је био закон, али упозоравам и желим да вам скренем пажњу, овакве законске одредбе нису у складу са модерним тенденцијама европског права и да бих се на то надовезао, ја ћу заузети вашу пажњу само још једним краћим делом излагања, а након тога ћу препустити колеги Чабрилу да изнесе чињенице које смо заједно овде определили.

Нисмо као браниоци и нису ни окривљени, односно саокривљени у једнакој позицији и то је недопустиво када се овакав исказ изводи, па макар то законом било предвиђено, јер према члану 6 Европске конвенције о људским правима и слободама, подразумева се равноправност у коришћењу процесних средстава. Ниједна од страна у поступку не сме бити у повољнијем положају, чак ни апстрактно, а тек конкретно. Цитираћу вам одлуку суда из Стразбура, пресуда од 30. октобра 1991. године, серија А, број 214-6, број 27. Под повољнијим процесним положајем суд подразумева апстрактну могућност да је у некој фази поступка једна од страна у повољнијој процесно-правној позицији. Није неопходно да је она заиста искористила свој повољнији положај. За повреду начела равноправности странака довољан је сам чин постојања повољнијег процесно-правног положаја. Друга одлука, у случају Дел Кур, односи се на подручје франкофонског правосуђа, које се сада морало прилагођавати оваквим примедбама суда из Стразбура. Одлука је

серија А, број 11/34 од 17. јануара 1970. године. Увек ће се сматрати да је дошло до повреде члана 6 Европске конвенције о људским правима када закон допушта учешће на рочиштима само државном тужиоцу, док ту могућност ускраћује другој странци, односно њеном браниоцу. Да завршим. Изгледа да се и законодавац мало привео памети, па се тамо у овом новом Законику, који ће, надам се, бити, у примедби определио да ће се на оваква указивања из Европског суда из Стразбура и других судова који су начињени потписивањем одређених конвенција, ово сматрати обавезним разлогом за понављање поступка, ако се овакве повреде утврде. Хвала вам на пажњи.

3. Адвокат Желимир Чабрило

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Хвала.

Адвокат Желимир Чабрило: Поштовани суде, трудићу се да се не понављам у ономе што су изнеле колеге, али у пар тачака имаћу неких додирних ставова, па ми дозволите да вам само кратко одузmem време, јер ћу покушати неке околности о којима су они говорили да осветлим из једног другог угла. Дакле, водећи рачуна да се не понављам и да будем кратак, износим следеће. Ни из једног спроведеног доказа не произлази да су окривљени Александар и Милош Симовић извршили дела која им се стављају на терет. Пре навођења конкретних околности у прилог оваквој тврдњи морам истаћи претходне принципијелне правне околности које указују на озбиљне недостатке и контрадикције у досадашњем току овога поступка, што све заједно условљава да се на бази оваквог стања у списима не може донети правилна и законита одлука.

Пре свега морам истаћи да у овој правној ствари постоји страховити притисак са којим се ни учесници овог поступка, а мислим ни правосуђе у Србији у новије време нису сусретали. Ради се о проблему жестоког притиска медија, давања оцена, пресуђења пре суђења итд. Члан 3, став 1 Законика о кривичном поступку предвиђа претпоставку невиности. Став 2 истог члана наводи да се сви државни органи, али и средства јавног информисања, јавне личности, удружења грађана итд, морају стриктно држати ове претпоставке невиности, што у овој правној ствари није био случај.

Колега Вукасовић је говорио о неким околностима и нећу то понављати. Наиме, створена је атмосфера утврђених криваца и кривице, директно и на бројне начине притискало се на суд и судску независност. Наглашавам суд, дакле не веће. Проблем почиње још од истраге. Наиме, постојећим ЗКП-ом предвиђено је да јавност буде искључена у оваквим предметима у истрази, односно да се током истраге не могу давати било какве оцене, коментари, како се не би утицало на ток поступка итд. По мојој оцени, ова се законска одредба о ћутању у истрази различито тумачила и поштовала. Одбрана ју је доста стриктно поштовала, за разлику од различитих извора у полицији и тужилаштву итд, где су већ током истраге унапред давале процене стања, ко је за шта крив, колико, итд.

Шта је мене посебно зачудило у целој овој правној ствари. Ја иначе немам навику да читам дневну штампу, међутим, мој колега Рашић има и од њега сам често чуо податке о томе када ће бити главни претрес, који сведоци, на које околности итд. Питам га: одакле знаш; знам из штампе. Управо је данас у једним новинама објављено да је пресуда где смо ми имали клијента и бранили га пред овим судом потврђена од стране вишег суда, иако ми као браниоци апсолутно ништа о томе нисмо добили, нисмо знали. Дакле, створена је, на жалост, једна ситуација, где је један просечни читалац боље информисан него бранилац у овом предмету.

Све ово не би било битно и није вредно чак ни да се помиње, али морам да поменем, јер ово је једна сурова илустрација притисака медија и немогућности суда да спречи тај притисак. Ова ситуација грубог притиска

има два аспекта. Са једне стране постоји оправдан друштвени интерес да се јавност информише, да се види исход поступка итд., са друге пак стране постоји претежнији и друштвено много, много значајнији интерес правилног и законитог пресуђења. Ако је већ у овом случају дозвољено тако драстично мешање јавности у детаље суђења, онда би мој предлог био да овај случај буде школа или мерило вредности за неке будуће случајеве. Наиме, да у будућим случајевима не дозволимо овакве притиске. Наиме, да се медијима саопшти само резултат одређене фазе рада или одређене радње или, на крају крајева, суђења. Тако је мој закључак везан за ову околност, у најкраћем, да је јавност судила и пресудила, а то сигурно нити је законито, нити правично, нити уопште има друштвеног интереса. Мој лични став је да ја имам један тежак укус линча око свега тога. Све је то, наравно, завијено у обланду демократских интересовања, слободе медија итд, што је, наравно, оправдано и нужно, али без обзира на све то, тај горак укус линча остаје.

Принципијелни став нашег законодавства је да се сви државни органи који учествују у кривичном поступку морају држати начела истине и потпуно утврдити чињенице које су од важности за доношење законите одлуке. Скрећем пажњу на законску формулацију која је врло широко постављена у ЗКП-у, члан 17, став 1. У том ставу не стоји да ће се истинито утврђивати кључне или битне околности, већ чињенице које су од важности. Дакле, ствар је врло широко постављена и бројне су чињенице које би морали истинито утврдити. Моје искрено убеђење је да, на жалост, у овој правној ствари, не због већа, него због мора различитих околности, ни изблиза није поштована ова законска одредба, односно да истина ни изблиза није утврђена. Дужни смо истину због закона, због жртава, због историје и неких будућих односа у нашој земљи, посебно смо дужни истину окривљенима, јер они ће директно испаштати, зависно од тачног или нетачног утврђења суда. Дужни смо истину због медија, шире јавности, интереса свих грађана итд.

У овој правној ствари истина није утврђена и трајало би врло дуго, ако бих ја набрајао којим све то чињеницама илуструјем. Осврнућу се само на неке, по мом мишљењу, битне околности које су јасно остале нерасветљене до данас. Рецимо, оптужницом се тврди да су председник Ђинђић и оштећени Веруовић погођени из истог оружја, истом муницијом, на истој удаљености. Обојица приближно исте грађе, обојица приближно исто обучени, а на њима двојица улазне и излазне ране драстично различите. На једном 6x7 мм, на другом 25x35 мм. Када сам разговарао са једним колегом, који је иначе добар математичар и указао му да је та разлика неколико пута већа, он ми је рекао: ниси добро израчунао, рачуна се по површини, разлика у овим ранама је 25 до 30 пута. Ја до данас немам никакво рационално образложење због чега је то тако. Вештак медицинске струке је покушао да да неко објашњење: човек у ходу, криви се, не криви се, није битно, али како објаснити ту разлику у отворима на одећи, ту нема покрета, ту нема људског тела итд. Да не говорим о томе да оптужница тврди да је испалено два хица, а шест људи, од којих је један оштећени, тврди да су егзактно регистровани три хица. Оно што мени лично смета и што ме шокира, то је да се оптужницом тврди да се председник Ђинђић ваљда кретао тако да иде уназад према улазу у зграду владе. Не улазећи овом приликом у то да три сведока, потпуно независна и различита, децидирано тврде да се није тако кретао, него да се кретао лицем према улазу у зграду владе, остаје моје питање за све присутне: можемо ли уопште замислити човека на штакама који се креће уназад, па се још тај исти човек на штакама креће уназад на степеницама. Мени је то и мисаоно и логички, како год хоћете, апсолутно немогуће. Не могу такву ситуацију ни уз најбољу машту да замислим. Због тога кажем да ми у овом предмету до данас чак и не назиремо истину. Намеће се питање због чега је то тако. Има ли неко да њему одговара таква ситуација, неко ко жели да нешто сакрије или не, није битно,

нећу то да коментаришем, вратићемо се још на неке околности. Принципијелно, овај судски предмет је отворио питање доказа и доказивања и то вишеструко и врло, врло компликовано. Истакао бих само неке основне проблеме који су се појавили у доказном поступку, којих сигурно не би било да се закон стриктно поштовао.

Пре свега, Законик о кривичном поступку у члану 17, став 2 предвиђа да суд мора са једнаком пажњом да испитује и утврђује и околности које терете окривљене и оне које им иду у корист. Иста одредба уграђена је у актуелни Устав Србије. Оваква законска формулација значила би, дакле, да суд екс официо, по службеној дужности има овакву обавезу. Дакле, сам суд после овог закона дужан је да утврди и једне и друге околности без икаквих посебних предлога странака у поступку, било тужилаштва, било одбране. На жалост, ми то у овом случају нисмо ни видели, чак нисмо могли ни да наслутимо тако нешто, нити је суд сам провео и предложио било који доказ на било коју околност коју бисмо могли оценити као проверу навода који иду у корист окривљенима. Са друге стране, суд је чак директно одбијао било какав предлог одбране за било који доказ који би конкретније ишао у прилог, да не говорим да су најгрубље забрањиване све оне активности одбране или окривљених које би биле у том правцу приликом саслушања појединих окривљених, вештака итд. Ово нећу да илуструјем, али неке чињенице остају у списима за историју. Рецимо актуелни, недавни пример: забрана суда унапред да неће дозволити одбрани да поставља питања сведоку Шареу, пре почетка његовог саслушања или забрана коју сам лично доживео, да макар и укратко испитам судског вештака из Висбадена, и то на питања која су, по мом мишљењу, била крајње очигледна и једноставна, али је то ствар за неко будуће процењивање.

Срећна је и законита околност да у овом предмету суд поштује транскрипте са овог суђења, мада се и ту појављује један врло сложен проблем, да нешто што сам аутентично чуо овде на претресу, што сам поделио са колегама, што смо сви записали, касније у транскрипту не стоји баш тако, него мало или на неки начин увијено, тако да има некакав други мисао. То је врло сложено питање.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само да вас питам нешто. Јесте ли се било када на наставку главног претреса или писмено изјаснили да је нешто промењено, што сте ви чули и тражили да се то провери кроз аудио запис? Ако јесте, реците када.

Адвокат Желимир Чабрило: Извињавам се, жао ми је што сте ме прекинули. Мисли сам о томе да говорим. Тачно је да ја то нисам тражио, тачно је да то друге колеге нису тражиле, али је тачно и да смо из свега тога научили нешто, да ћемо убудуће у оваквим поступцима приликом давања деликатних и сложених изјава инсистирати да се оне понове разговетно и читко, како не би касније било спорно шта је било у транскрипту, а шта није. Иначе, уколико буде било потребе, ја ћу ово илустровати на месту где је то потребно, где сам, како и шта чуо и регистровао и поделио са колегама и како шта стоји у записнику.

Из транскрипата се такође јасно и очигледно видела ова подела како стоје ти, да тако кажем, сведоци одбране, односно сведоци који износе у корист одбране и сведоци који износе у корист оптужбе. Сведоци оптужбе заштићени су, њима нисмо смели постављати било каква питања којима би се проверавао њихов исказ итд. Сведоци одбране су били принуђени да бескрајно много пута понављају своје исказе, да образлажу итд. Посебно бих навео да ти сведоци, које ја сада овде карактеришем као сведоке одбране, то и нису били. То су били сведоци које је предложила оптужница или пуномоћници оштећених. Ми браниоци били смо изненађени њиховим исказима. То је била потпуна новост за нас. Ни на који начин нико од одбране

није могао утицати на њих. Код таквог стања ствари, дакле директно фаворизовање једне врсте сведока и доказа уопште и са друге стране директно игнорисање друге врсте сведока и доказа, нормално је да суд ни изблиза није могао утврдити чињенице или проверити наводе окривљених који њима иду у прилог.

Овај предмет посебно је отворио питање сведока сарадника, њиховог коришћења током поступка, начина њиховог испитивања, посебно начина проверавања истинитости њихових исказа итд. Пре свега, око сведока сарадника, ја бих у најкраћем рекао да се слажем са изјавом коју је дао портпарол специјалног тужилаштва, колега Тома Зорић. Наиме, он је, одговарајући на питање новинара, онога дана када смо ми завршавали доказни поступак или дан раније, мислим да сам видео то на телевизији, на питање новинара о томе зашто у предмету тзв. стечајне мафије нема сведока сарадника, одговорио (покушаћу да га цитирам по сећању, смисао мислим да сам погодио, али нисам сигуран у тачност речи), да у том предмету тзв. стечајне мафије има довољно доказа и он је то илустровао поређењем са Нијагаром (има толико доказа као Нијагара), а онда је поучно рекао новинару: сведоци сарадници се користе тамо где нема доказа. То је суштина његове изјаве. Моје питање за све нас присутне у овом суду је: шта ли тек значи предмет у коме има већи број сведока сарадника, како ли ту тек стојимо са доказима, када имамо више сведока сарадника, а све на исте околности. Молим вас, ово је врло принципијелна и врло важна ствар. Пре свега, поставља се правно питање може ли у једном кривичном поступку, у једном истом кривичном предмету, једно лице имати статус сведока сарадника или то може бити више лица. Ја сам пажљиво ишчитао Законик о кривичном поступку на ову околност и мени се чини да никако није била интенција законодавца да више лица у једном предмету може имати овакав статус. Чак и када постоји само један једини сведок сарадник, и то је изузетак од општег правила да сви извршиоци кривичног дела морају кривично одговарати. Овде, дакле, постоји ситуација коју ће некада неко морати да објасни пред стручном јавношћу и пред историјом грађанима.

Наиме, зашто се чак неколицини људи из исте групе окривљених даје такав статус, када се зна, на пример, да је, рецимо, сведок сарадник Миленковић један од најближих пријатеља покојног Душана Спасојевића, како је сам изнео, и у каквим је све делима учествовао, који очигледно нема никаквог мотива за сведочење осим да прикрије сопствену одговорност. Или треба ли као илустрацију тога колико Миленковић штити сам себе подсећати на његов исказ дат око "Лимеса" и тако даље. Или сведок сарадник Сувајџић, који је иначе био главни дилер дроге, који је уз то учествовао у бројним злочинима и тако даље, такође има статус сведока сарадника на околности које чак ни уз најбољу вољу у овом предмету не унемо разјаснити.

Да ме неко не би погрешно разумео, не замерам тужилаштву само зато што је дало статус сведока сарадника Сувајџићу, ја то директно замерам и за Миленковића и за све остале сведоке сараднике у овом предмету. Оно на чему ћу посебно инсистирати, по потреби, у жалби је то да тужилаштво и суд макар у најгрубљим цртама објасне у чему је допринос ма једног јединог сведока сарадника саслушаног у овом предмету и на које околности. Ја ни једну једину такву околност до сада нисам видео. Ако тужилаштво већ користи сведоке сараднике, и то и Сувајџића и Миленковића и Буху и Вукојевића, претпостављам зато што, како је рекао Томо Зорић, нема других сведока, постављају се бројна питања. Требало их је бити један, два или више. Требало им се дозволити да износе шта год им падне на памет, а да се то на било који начин не проверава. Како објаснити да ни један једини навод из њихових исказа није упоређен са материјалним траговима. Рецимо, сведок сарадник Миленковић наводи: уништавао сам оружје, уништавао аутомобиле

и тако даље. Полиција је то могла милион пута да провери, да докаже. Било каквог трага или доказа немамо. Ваљда зато што је то рекао сведок сарадник и ту се ставља тачка, то је готово. Има ли и једне једине околности која је сумњива из њихових исказа, а да смо је проверили? Посебно, шта да радимо са оним околностима где су њихови искази контрадикторни, различити један од другог. Има доста тих детаља и нема потребе овде све да их наводимо. Рећи ћу само укратко. Колега Рашић и ја смо, на пример, испитивали сведока сарадника Миленковића према подацима како их је претходно изнео сведок сарадник Вукојевић. Добили смо сасвим различите одговоре. По потреби, образлагаћу то и цитираћу даље и тако даље.

Суд се није упуштао у све то и актуелно постоји ситуација са више сведока сарадника, дакле не једног сведока који помаже тужилаштву, већ фактички постоји, по мом мишљењу, незаконита ситуација. Тужилаштво пружа заштиту групи раније окривљених да би гонило другу групу окривљених. Моје питање за све присутне у овој судници: молим вас, где је више окривљених, међу сведоцима сарадницима или на клупи? Је ли то законито, је ли то идеја закона? Ко то даје право тужилаштву да оно самовласно овако диференцира окривљене? Наравно, има ту и доприноса суда који је донео судску одлуку и дао им такав статус. Ово је једно озбиљно питање. Нисам сигуран да га ми сви сада можемо сагледати, али будућност ће свима нама дати оцену за овакво поступање. Око тога, иначе, како су добијали статус, када се ко сетио чега и тако даље, говориле су колеге, па да се о томе не понављам.

Устав Србије у члану 33, став 5 новелирао је донекле наш кривично-правни систем. Ја сам већ говорио о томе и сада ћу само пар реченица, да то провучем као идеју. Наиме, Устав Србије у наведеној законској одредби разликује сведоке оптужбе и сведоке одбране. По мом мишљењу, ствар је врло принципијелна и важна и заслужује да се адекватно испита и примењује. Ја сматрам да се ради о врло значајној законској одредби и за овај поступак, али и за све будуће. Устав, дакле, ставља у једну раван и сведоке оптужбе и сведоке одбране, даје им исту доказну снагу и исту вредност. То је, дакле, принцип кога би морали сви ми да поштујемо и сада и убудуће. Упоредимо то са ситуацијом у овом предмету до данас. У броју доказа изведених у корист оптужбе и корист одбране. У броју радних дана колико су провођени докази оптужбе, а колико докази одбране. У броју сведока саслушаних у корист оптужбе и у броју радних дана где су саслушавани сведоци у корист одбране. Разлике су драстичне и неупоредиве и заиста нема потребе да вас замарам таквим детаљима.

На жалост, по мом мишљењу суд се чак није потрудио ни да направи привид некаквог поштовања права одбране, већ је једноставно поставио оштру баријеру између те две групе доказа, тако да се заиста, по мојој оцени, у овом предмету не само кршио закон, већ и Устав. Нећу да кажем да је Устав савршен и да је светиња. Има у њему одређених ствари које сматрам погрешним, донетих вероватно због брзине или не знам због чега. На пример, у члану 34, став 5, наш Устав помиње казнене одредбе, што би значило да ми у систему кривично-правне заштите имамо и неке друге осим кривично-правних. Дакле, није ни Устав савршен, али ова уставна одредба о сведоцима оптужбе и сведоцима одбране је, по мом мишљењу, кристално јасна и требало би је поштовати.

Постоји један број примедби које се морају рећи, које се односе на поступање суда које сматрамо иде на уштрб праксе и није у духу Устава и генерално кривичног законодавства, иако је то поступање законито. Конкретно, ради се о следећем. Суд поступа по закону, али по мом мишљењу нецелисходно или на неки начин штети се процесној економији, штети се духу кривичног законодавства. На пример, законито је и у духу постојећег

закона да се сведок сарадник може саслушати без присуства јавности. Сасвим законито и ту смо сви сагласни. Нема потребе да образлажем колико би ово правило морало бити изузетак јер битно, а непотребно компликује поступак, изазива могућност разних сумњи и спекулација и тако даље. Међутим, у овом предмету ми смо имали ситуацију да је код једног броја сарадника искључивана јавност. Тако се поставља питање шта се штити искључивањем јавности. Принципијелно, без икакве везе са већем и са судом, јер, кажем, суд је поступао законито, али ми морамо ценити шта је резултат свега тога. Ја заштитни објекат искључења јавности не видим. Дакле, да ли се ту хтело заштитити морал, некакав друштвени интерес, или, по мом мишљењу, сведоку сараднику је просто било комфорније да у некакој седници буде сакривен у тишину своје анонимности и да рачуна да ће то тако вечито остати. Управо супротно, моје мишљење је да би сведоком сарадником морале да се доказују околности иначе непознате и управо мислим да је и смисао сведока сарадника да се јавност упозна са тим.

Или, на пример, суђење групи као што је ово. Суђење групи је сасвим законито и ту нико сигурно не може имати примедаба. Међутим, поставља се питање целисходности. У овој групи поступак је био јединствен, као што је рекао колега Вукасовић, суд га је раздвојио на два велика дела, такозвано убиство Ђинђића и такозвани земунски клан. И то је добро. Али ми је жао што суд није наставио даље у том правцу и што није даље раздвајао поступке, јер само тако, у тим ситнијим раздвојеним поступцима много лакше би се установила истина, много лакше донела одлука, много лакше определила појединачна, индивидуална одговорност и тако даље. Не видим разлог због чега то није учињено до данас, наиме због чега до данас поступци нису даље раздвајани. Осим притиска јавности, законских и правних разлога не видим.

Када смо код ових принципијелних околности, правних околности, које сматрам суштинским недостацима овог поступка, морам истаћи и следеће. По мом мишљењу можда квинтесенцијално или кључно питање у овом поступку: ко је на оптуженичкој клупи односно ко би требао бити, да би истина била задовољена. Закон не користи израз правда али чини ми се да због историје и суштине овог поступка морамо рећи следеће. Обезбеђење, односно заштита покојног председника Ђинђића пре догађаја код хале "Лимес" било је зачуђујуће лоше, алкаво и пре свега грубо непрофесионално. У исто то време МУП Србије је имао и потребне кадрове и потребну опрему и то је очигледно јер су претходни шеф државе и владе обезбеђивани како треба, професионално и успешно. У чему су били проблеми, ја не бих елаборирао. Нисам довољно стручан за то, али има нешто што је и лаику очигледно. Према подацима људи из обезбеђења, кола која су се користила за председника Ђинђића и за његову пратњу била су неадекватна. Људи из обезбеђења нису имали панцире. Имали су проблема са радио-комуникацијама због неких проблема у техничкој опреми. Недостатак планова обезбеђења је фрапантна чињеница. Није било практично никакве сарадње државне и јавне безбедности у питањима обезбеђења Ђинђића, а посебно није било сарадње МУП-а, безбедности и самог тог обезбеђења. Без жеље да коментаришем ове околности, рецимо за сада да је то скуп несрећних околности.

Посебно је значајно питање ко је радио у обезбеђењу председника Ђинђића. Били су браћа Веруовић и остали. За браћу Веруовић смо од сведока сарадника Миленковића чули да су имали прошлост која је имала везе са полицијом утолико да су били са друге стране закона. Дакле, ради се о људима који нити су обучени, нити проверени, нити на било који начин припремљени за овај сложен и одговоран занат у полицији. Нисмо чули до сада да је било ко од стручних, квалификованих људи из МУП-а обезбеђивао председника Ђинђића. Рецимо да је и то једна несрећна околност.

Поставља се и питање ко се иначе на ширем политичком плану бавио обезбеђењем председника Ђинђића. Човек чије име нећу помињати, није важно за ову ситуацију, али истичем да је тај човек био члан владиних и других тимова где су се разматрала питања безбедности, па и питање безбедности председника Ђинђића, а по струци је тај човек машински инжењер, стручњак за бродске инструменте. Колико је такав човек квалификован да се бави овим сложеним питањима, можемо проценити сви заједно. Рецимо да је и то несрећна околност. Посебан је проблем био са техничким обезбеђењем, што су рекле колеге да обезбеђење баш не ради код владе када треба да ради, да се камере уклањају и тако даље, али рецимо, и то је једна несрећна околност.

Очигледно се, дакле, може закључити да пре “Лимеса” председник Ђинђић није имао полицијско обезбеђење, већ нешто што бисмо означили као импровизацију и рецимо да је око њега било невероватно много несрећних околности. Онда се десио догађај код хале “Лимес”. Очигледно је свима да је председник Ђинђић тада остао жив, не захваљујући његовом обезбеђењу, него стицају срећних околности, пре свега тој што сведок сарадник Миленковић није успео камионом да скрене у леву страну и да заустави аутомобил председника Ђинђића и колону возила која су била са њим. Колико је то обезбеђење било непрофесионално, алкаво и импровизовано, види се из саме те чињенице шта се дешавало код “Лимеса”. Сведок сарадник Миленковић након догађаја код “Лимеса” није чак ни претресен. Камioni нису претресани, нису узети отисци прстију из камиона. Једном речју, нису предузете елементарне полицијске радње које би сигурно биле предузете у сваком другом случају. Хајде да кажемо да је и то некакав стицај несрећних околности.

Ако је до “Лимеса” обезбеђење председника владе било импровизација, након тога то је морала бити врло озбиљна ствар коју је требало драстично изменити и поставити у законске и стручне оквире рада МУП-а. Наиме, сви полицајци саслушани у овом поступку изјавили су да им је било јасно да се код “Лимеса” ради о покушају атентата. Има сад једна груба и очигледна нелогичност коју морам истаћи. Свима је било јасно да се ради о покушају атентата, а ми до данас нисмо видели ни прочитали извештај, белешку, било какав службени документ, на шта је иначе обавезан по правилима рада сваки запослени у МУП-у, посебно у безбедности, како би уобличио своја сазнања и предложио обавезне полицијске мере. Ја вас подсећам на оно што смо типично чули од свих саслушаних припадника МУП-а: “не знам”, “не сећам се” или стандардно “то није било у мојој надлежности”. Молим вас, ноторна је истина, полиција, а специјално државна безбедност, не ради по сећању и по усменим изјавама. Ради искључиво по писаним документима, строго прописаним какви ће бити, у којој форми. Ту нема говора да се неко сећа или присећа је ли био покушај атентата или није. То мора писати црно на бело, а ми то црно на бело до данас нигде, али нигде нисмо видели, ма у којој форми, било од ког полицајца.

Молим вас, дозволите ми само минут дигресије, да бисте разумели. Када полицајац који је задужен, рецимо, за проналажење украдених возила иде по улици и пронађе човека који дилује дрогу, без обзира што то није из његовог домена, он мора да напише извештај да је пронашао човека који дилује дрогу, мора то да достави начелнику. Начелник то мора да парафира, мора он да достави одговорном начелнику који је задужен за дрогу, а овај што је задужен за дрогу мора да напише шта је предузео по томе, је ли ухапсио тога, је ли га прати, је ли га слуша, шта ја знам шта му ради. Дакле, у овом случају, код овако флагрантног утврђења, наводног утврђења припадника МУП-а о томе да се ради наводно о покушају атентата, морао је макар неко од њих да то и напише, макар у форми неке белешке са неког састанка или било чега

другог. Први школовани полицајац у Србији био је Таса Миленковић, и његов први проблем пре 150 година, када је успоставио полицију у Србији, био је да научи оне неписмене грешне писаре: све што радите, морате написати. Па треба ли да вас подсећам на Нушића и “Сумњиво лице”, где онај несретник тамо доводи два сведока да има неку процесну форму. У овом предмету немамо ни трага од тога, 150 година после Тасе Миленковића.

Покушај атентата је иначе сам по себи црвено светло или светло за узбуну за све полицијске и државне структуре у свакој земљи. Могући атентат на председника владе или шефа државе су акти од највећег значаја за сваку полицију и сваки полицијски тим у било којој земљи, па и у Србији на то мора апсолутно да се реагује. Ми до данас, прво, нисмо сазнали да ли је било шта написано око тога. До данас нисмо чули ни видели ниједан документ да је било шта полиција предузела поводом тог покушаја атентата у смислу да је истраживала ко је то, ко стоји иза, везе, везе са иностранством, домаћим структурама и тако даље. Посебно иза тога, обезбеђење председника Ђинђића морало је бити драстично измењено. Ја нисам експерт, али ако га је до тада штитило троје кола из пратње, морао је имати шесторо кола, ако је било шесторо људи у обезбеђењу, иза тога морао је имати дванаесторо људи у обезбеђењу. Ако су панцири до тада били проблем, морали су сви имати панцире, специјално он и неко је морао да напише и потпише да председник Ђинђић мора да носи панцир, а ако се то баш њему не носи нека одбије, али за историју и за законитост рада службе полиција је то морала да напише. Да не говорим о потпуном изостанку било какве оперативне радње на истраживању целог случаја. Молим вас, онда се ја питам да ли је и то једна од несрећних околности.

Морам да вас подсетим да је оштећени Веруовић изјавио на главном претресу да су већ од краја 2002. године у обезбеђењу председника Ђинђића имали најаву постојања претњи атентатом од стране Макине групе. Већ од краја 2002. године. На страни 103 његовог исказа он каже: после “Лимеса” ништа није промењено у обезбеђењу. У почетку ми се чинило да је то аљавост, да је то неодговорност, сада заиста то не желим да коментаришем, али то је језиво. Онда се, на жалост, десило убиство. Онда се иза тог убиства дешава увиђај о коме су говориле колеге, по мом мишљењу, потпуно незаконит, хаотичан, прекратак, са низом потпуно нејасних околности. На пример, у записнику о увиђају имате да је нађен и један метак, цео метак, дакле тане, чаура, пуњење, све остало. Не пише ни ког калибра, ни где је нађен. Није битан тај метак, али је битно колико је увиђај извршен аљаво, кратко, да не коментаришем даље. Али рецимо да је и то несрећна околност.

У предмету К. П. бр. 3/04, узимам за слободу да упоредим с тим предметом, јер тамо имамо већи број убистава и већи број записника о увиђају, има неколико записника о увиђају који су школски пример како се пише записник о увиђају и шта судија ради. Дакле, судија први долази, полиција га позива, распоређује шта ко има да ради, остаје до последњег тренутка и тек када он каже да могу да напусте лице места, сви напуштају лице места. То је прави увиђај. У тим, да кажем обичним убиствима, записник о увиђају је ваљан, законит, правилно сачињен. У овом предмету због нечега не. Моје питање за све присутне, ја не знам одговор, је следеће: како објаснити све ове, да кажем несрећне случајности? Како објаснити нереаговање полиције, ни пре “Лимеса”, ни после “Лимеса”, ни после атентата? Како објаснити тај мук? О чему се ту у ствари ради, чији су ту мотиви? Па не можемо рећи да је било ко од окривљених у било чему могао утицати да се председнику не да панцир или да панцир, да ауто, не да ауто и тако даље. Да се толико случајности одједном стекне на једном месту, немам коментар. Мени се чини да неко ко, на жалост, није овде са нама у судници, много више зна о свему томе, а ко је тај, у ком својству, са којим намерама,

није моја надлежност и ја не треба то да коментаришем. Међутим, очигледно је да су одговорни и тадашњи министар и тадашњи шефови државне и јавне безбедности и тадашњи повереник председника Ђинђића задужен за безбедност и сви надлежни руководиоци у МУП-у и у државној безбедности. Зашто после “Лимеса” никада до данас није поведена интерна истрага унутар МУП-а да се утврди ко је шта радио и ко је шта требао да ради, је ли било пропуста или није било пропуста? Чини се да је неком било у интересу да председник Ђинђић не буде обезбеђен, некеме је било у интересу да се буквално ништа не предузима на његовој безбедности. Чини се да је истим тим структурама било стало и до његовог краја. То су прави кривци за ово кривично дело, али на жалост, они не седе овде на столицу.

Посебно морам да се осврнем и да прокоментаришем извештај који је дала такозвана Кораћева комисија, а који је иначе извештај проведени као доказ овде на главном претресу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Колега, само можете коментарисати онај део који смо извели као доказ. То су само две ствари које смо прочитали. Извештај Кораћеве комисије нисмо спроводили као доказ. Јесмо два доказа извели и то коментаришите, оно што има везе са предметом.

Адвокат Желимир Чабрило: Прочитани су на главном претресу и тако даље и не мислим уопште да широко улазим у тај извештај, али хоћу само да поткрепим и да илуструјем једним детаљем из тог извештаја оно што сам ја овде износио. Наиме, ја сам рекао да није било сагласности и сарадње између МУП-а, државне безбедности и непосредног обезбеђења председника Ђинђића. У том извештају стоји другачије. Наиме, тамо кажу не да није било сарадње, него је било директне суревњивости и сукобљавања. Та комисија чак илуструје ту ситуацију, пошто нам је то блиско, неки дан смо гледали снимак Б-92 и оних кола која излазе из зграде владе. У Кораћевом извештају, односно извештају кога је срочила та комисија Владе Србије, каже: колика је та суревњивост била између МУП-а и обезбеђења председника Ђинђића, види се и у тренутку повређивања председника Ђинђића, да милиционер који је био у кућици на улазу у зграду владе није изашао да заустави саобраћај, што иначе редовно мора да ради. Да не говорим о томе да је иста комисија утврдила да би унутар рока од 45 дана у МУП-у морала да се проведе интерна истрага, да се утврди ко је кривично одговоран, ко је дисциплински одговоран у МУП-у и у државној безбедности за ово што се десило. Да не говорим о томе да је та комисија утврдила да би у истом року од 45 дана требало да се направи анализа грешака за нека будућа времена. До данас свега тога нема. До данас ми немамо ниједног припадника, ни МУП-а, ни државне безбедности, ни било чега да је на било који начин био прозван и био одговоран за ово што се дешавало. А дешавао се тај грозни мук.

Принципијелно у овој правној ствари поставило се и питање доказивања онога што је радила полиција. Наиме, да ли је то што је радила полиција било законито и да ли је то било у оквирима ЗКП-а. Не мислим при том да је сама полиција одговорна због тога, већ су радње пре истраге и током истраге тако вршене да су и надлежни органи суда и тужилаштва једноставно омогућили полицији да она сама проналази и одређује кључне доказе. Да не говорим о овом несрећном увиђају у Адмирала Гепрата и код зграде владе и тако даље, где је судија дошао сасвим кратко, а затим полиција до дубоко у ноћ наставила да врши увиђај, с тим што, да се исправим, не полиција, него један једини полицијски техничар врши увиђај у Адмирала Гепрата, а други техничар врши код зграде владе. Један једини одређује шта ће бити доказ, шта неће и тако даље. Узмимо чак да је он то радио крајње савесно, крајње професионално али је наше питање је ли један једини полицијски техничар

довољно оспособљен и довољно квалификован за такве радње, а закон налаже учешће суда.

Посебан је правни проблем када говоримо о томе шта је полиција радила и како је радила полиција. Ја га могу илустровати, рецимо, ситуацијом где је нађена спорна пушка "хеклер и кох", где је истражни судија сасвим законито навео "показана ми је пушка", где се наводно констатује да је уз пушку нађена кутија муниције и постоји фотографија те кутије. До данас не знамо је ли кутија била празна, пуна и тако даље. Шта је моја идеја? Поступање полиције у овом предмету је битно са аспекта да проценимо ко одређује доказе, полиција или законом предвиђени органи, дакле пре свега истражни судија.

У овој правној ствари постоји још неколико ситуација где се полиција, претпостављам и због себе, а и због става других органа у поступку, појављивала у улози искључивог органа који проналази и фиксира трагове и тако терети одређена лица. Имали смо, рецимо, серију докумената које је полиција насловила као службену белешку. Касније се то у ранијем поступку користило више у смислу записника о увиђају и тако даље. То су, једном речју, по мом мишљењу битне принципијелне ствари и једноставно на бази искуства кога имамо из овог предмета не смемо дозволити да убудуће полиција креира доказе и да полиција одлучује шта ће, где и како бити.

Узимам само још један свеж пример. Рецимо, сведок Опарушић, отац, саслушан на главном претресу јануара ове године, каже да је полиција сакупила на гомилу пиће и боце из његовог стана па их је онда фотографисала. Мисли на стан у Булевару Михајла Пупина. Наводи затим да је видео како припадници МУП-а постављају фантомке, па их онда фотографишу. Иначе, оба сведока, и отац и син Опарушић наводе да, док је полиција вршила претрес, они су седели издвојени у дневној соби. Они нису видели одакле су узете ствари и тако даље и тако даље. По мом мишљењу, полиција је радила супротно одредбама Закона, чланова 78 и 79 ЗКП, односно иако је било сасвим довољно времена, полиција није тражила одлуку истражног судије, нису позивали сведоке и тако даље. Истине ради морам да наведем да они онда те своје радње нису карактерисали као претрес, него као преглед. Шта је то преглед, која је то процесна радња, то је опет посебно питање, да не улазим у све то.

Као још један карактеристичан случај, по мом мишљењу незаконитог проналажења трагова од стране полиције, наводим проналажење трагова отисака прстију на појединим предметима. Говорићу само принципијелно, без конкретних детаља, али мислим да је следеће битно да разјаснимо. Појављује се велика група нејасних околности, а пре свега од каквог је процесног значаја проналажење папиларних линија на покретним предметима за свакодневну употребу. Мислим на чаше, флаше, новине и сличне покретне предмете свакодневне употребе. Ми смо овде имали ситуације са паковањем јогурта, боцом киселе воде, код Милоша Симовића имали смо отисак прста на пластичној чаши за павлаку и тако даље. Истичем оно што ја знам, приликом претреса стана у коме су живели Милош и Александар Симовић, марта 2003. године из стана је узет већи број тих покретних предмета свакодневне употребе без икакве процесне форме, дакле без белешке о одузимању и тако даље. Приликом хапшења Александра Симовића, када је у бекству ухапшен, из стана у коме је био такође је узет један већи број покретних предмета свакодневне употребе, чаше, флаше али и веш и чешљеви и тако даље, без икакве признанице о свему томе.

Тако се отвара једно фундаментално принципијелно питање: колика је процесна вредност трага отиска прстију нађеног на покретној ствари свакодневне употребе. Инсистирам на томе, да би се то разликовало од покретне ствари изузетне употребе. Ако се нађе отисак прста на пиштољу, на

експлозиву, на бомби, на пушци, онда је то потпуно друга ствар, заслужује потпуно други третман, али отисак прста на пластичној чаши од павлаке нађен у стану том и том по себи је, по мом мишљењу, никакав доказ. Да не улазим у то да ми код свих тих трагова папиларних линија до данас нисмо видели ниједан налаз да је ту онај комплетан фиш са свих 12 карактеристика, где је фотографисано, где је нађено, где је фиксирано, да је то направљено стварно у законској форми, како треба. Немамо ни један једини такав налаз у списима предмета. Остаје нам да полицији верујемо или не верујемо на реч, да верујемо или не верујемо тим полицијским вештацима дактилоскопске струке. Мислим да их је неко из већа питао о томе шта им је потребно од струке или обуке да би се бавили тим својим послом, они су рекли да је потребан некакав курс од шест месеци да би се могло радити на дактилоскопији отисака. Вероватно је то сасвим довољна обука у полицијске сврхе, али за судско вештачење, за потребе суда то је апсолутно недовољно и за то ми имамо пример у овом предмету.

Посебна нелогичност или мени нејасна и нелогична околност, како то да је у свим тим становима нађен по правилу по један отисак прста по једног окривљеног. Ако је ту, на тој чаши, у том стану нађен један отисак прста Милоша Симовића и ако се претпостави да је он био у том стану, па морало је бити још стотину или хиљаду његових отисака на вратима, ваљда је користио тоалет или спаваћу собу или било шта – како ту ниједан отисак није пронађен?

Тужилаштво иначе, морам само још на то да се осврнем, правни основ у оваквом раду полиције види у члану 81 ЗКП-а. По мом мишљењу, ради се о врло важном и принципијелном питању. Та законска одредба дозвољава полицији да уђе у стан, али само у посебно побројаним специјалним околностима, дакле, у случају хитности, потребе за хапшењем и тако даље. У свим овим овде ситуацијама ја нигде нисам видео ни хитност, ни било коју ванредну околност која би оправдавала да полиција напрасно улази у стан, да не сачека, да не обавести истражног судију, да им истражни судија не да комплетне налоге и тако даље. Рекао сам вам ово – један или више отисака у стану. Мислим да би сваки истражни судија рекао: слушај, ако сте нашли један, мора их бити још 50. Пронађи још 10, али пронађи на неком фиксираном предмету, не на покретној ствари.

Сасвим кратко, око редоследа извођења доказа у овом кривичном поступку. Тачно је да је ЗКП-ом, члан 326, став 3, предвиђено да председник већа утврђује редослед извођења доказа на главном претресу. Нормално и логично би било да се такве одлуке и саопштавају како би се странке у поступку могле припремити за извођење доказа, посебно у овако сложеним предметима, где досадашњи транскрипти обухватају, чуо сам од колега, наводно око 20.000 страна, тако да је то апсолутно немогуће носити или руковати тиме. Једини начин да се снађемо у планини тог материјала био би коришћење лаптопова и ЦД-а, где имамо све снимљено, међутим имали смо забрану већа да користимо лаптопове у овом предмету, из мени непознатих разлога, али то не желим да коментаришем.

Желим да коментаришем следеће. Дана 19. фебруара ове године председник већа је одредио које ће сведоке саслушати наредног дана. Сви ми браниоци спремили смо се за те сведоке које је председник већа одредио за сутрадан. Бранилац Вукасовић се чак није ни појавио тог дана јер ниједан од сведока који су били планирани није имао никакве везе са одбраном Звездана Јовановића. Изненада, без коментара појавила се сведок, адвокат Весна Радомировић, дакле сведок кога је једино ваљано могао испитати колега Вукасовић. Једини је он знао околности, историјат и све. Ми смо остали били немоћни. Због чега се тако десило, не знам. Иста ситуација се десила два дана касније, 22. фебруара, када је председник већа објавила да ће наредног дана суђење наставити читањем транскрипта. Ми смо се спремили

за те транскрипте и тако даље. На суђењу се одједном појавио сведок Шаре, дакле околност на коју странке, претпостављам и тужилац и ми из одбране апсолутно нисмо били припремљени. Заиста се не види сврха оваквих изненађења, не видим да је њима било шта доказано од навода из оптужнице и не видим било какве друге користи за поступак.

У овом предмету било је доста околности које бих ја окарактерисао као личне ноте суда у односу на одбрану. То је било карактеристично и током ранијег вршења дужности председника већа, тада судије Кљајевића а и сада, током председавања судије Месаровић. Не желим да наводим и да коментаришем такве околности, осим што морам да истакнем да је било оваквих личних нота, да сам их ја на својој кожи лично осетио неколико пута. Морам да истакнем, нисам повређен због тога, али је, по мом мишљењу, повређена законитост и истина. Сваки пут када сам устао и када сам се трудио да нешто учиним у овом поступку, трудио сам се да макар мрвицу допринесем истини и баш у тим ситуацијама био сам спречаван. Једини губитник у тој ствари практично је истина.

Морам да наведем да сам био запањен предлозима пуномоћника оштећених за допуну доказног поступка у време кад смо те предлоге стављали, јер су сви ти предлози били, по мом мишљењу, покушај злоупотребе суднице у политичке сврхе. Ту се слажем са ставом специјалног тужилаштва и суда, који је тада такве предлоге одбио, јер је само такав одбијајући став законит. Међутим, читава та ситуација заслужује кратак коментар, јер њоме се отвара питање мотива, што је врло битно за свако дело убиства, па и за ово. Чини се да је основна идеја пуномоћника оштећених била да се овде ради о политичком убиству. Пуномоћници оштећених су такву идеју и поновили у својим завршним речима са кључном идејом, макар како сам је ја препознао, да је убиство Ђинђића политичко убиство пар екселанс. Истине ради, морам навести да је специјални тужилац у својој завршној речи ту био неупоредиво одмеренији и пажљивији. Његове су формулације углавном биле да је разлог убиства криминални основ деловања Душана Спасојевића. Нека ми не буде замерено, не цитирам га баш буквално, али по сећању отприлике тако је рекао, мада је и он на пар места повукао и неку линију могућих политичких аспирација, али врло опрезно и завијено.

Кривично законодавство у Србији не познаје политичко убиство и заиста није јасно шта би се хтело тиме рећи, али се има утисак да је жеља пуномоћника оштећених да тиме, да је то политичко убиство, стављају до знања да је то као нека врста отежавајућих околности. Молим вас, дозволите ми само две реченице дигресије. Ми у Србији, на жалост, знамо шта је политичко убиство. Као политичко убиство пар екселанс у доктрини се узима убиство краља Александра и краљице Драге. Због чега и у чему је ту разлика са убиством Ђинђића? Наиме, то убиство краља Александра резултирало је променом династије, променом спољне, променом унутрашње политике, променом политичког система, од једног ауторитарног система, чврсте и искључиве власти прешло се на једну врло просвећену, парламентарну демократију, на једну монархистичку парламентарну демократију, врло напредну за то време и тако даље. Дакле, то је убиство резултирало значајним политичким променама. Убиство Ђинђића, молим вас, и то морам рећи на овом месту, је свакако по себи једна трагична чињеница и мислим да смо сви ми браниоци у томе сагласни и јединствени. Он је пре свега и човек и родитељ и супруг и син и све остало и нестанак било ког човека, посебно председника владе је трагедија, али не желимо да због те једне трагедије нашим грешкама дозволимо да се направи трагедија према окривљенима тиме што ће испаштати и шта треба и шта не треба. После председника Ђинђића, његову владу наследио је човек из његове странке,

господин Живковић, није било никаквих измена ни у спољној ни унутрашњој политици, ни у чему. Политичке димензије случаја ја апсолутно не могу да видим ни у чему. Можда, ако бих се овако лично питао у чему је ту нека политичка димензија или шта ту није било у реду, по мени је ово ћутање СУП-а, непоступање СУП-а, ту ја видим некакве могуће политичке мотиве или разлоге, али у самом убиству их не видим.

О чему се у ствари овде заправо ради? Тужилаштво ставља на терет оптуженима извршење кривичног дела убиства највиших државних органа из члана 122. Ово кривично дело је врло, врло сложено за доказивање, јер у њему се мора доказати и квалификовани облик умишљаја. Дакле, не обичан умишљај, него квалификовани. Умишљај у намери угрожавања уставног уређења или безбедности. То је предуслов, такав умишљај, не обичан, него такав умишљај. Ко је имао умишљај да мења Устав, да угрожава безбедност и тако даље? Мени се чини да су ове формулације о такозваном политичком убиству један покушај маске да се иза тога сакрије ово што закон децидирано наводи као угрожавање уставног уређења или безбедности. Ја сам пажљиво прегледао списе и не могу да пронађем било какав доказ према било коме од овде окривљених да има било каквог трага о томе да је имао намеру да угрози безбедност или уставно уређење.

Посебно се још јавља један врло сложен правни проблем, ја га нећу даље елаборирати, него га само навести суду, да га суд има у својим размишљањима. Нисам видео да имамо материјалних доказа о овоме, али оптужница разликује извршиоце и помагаче у овој правној ствари. Претпостављам да су извршиоци имали умишљај, шта је с помагачима? Помагачи одговарају у границама свог умишљаја. Проблем је што помагачи сигурно нису имали било какав умишљај у том правцу, извршиоци такође. Ја ово тврђење око наводног политичког убиства не видим другачије него као некакву обланду или маску – е сад ћемо у све то уклопити њихов умишљај. Молим вас, то не може тако. То би било апсолутно незаконито.

Морам још једном да повучем паралелу са предметом К. П. 3/04. Наиме, тамо постоји један број окривљених, који су окривљени и у овом предмету, а у том предмету, К. П. 3/04, ставља им се на терет да су вршили разна кривична дела, али сва са циљем стицања материјалне добити. Народски речено, све су радили за новац. Као правници и одговорни људи, морамо испитати да ли је и у овој ситуацији било било каквих доказа, индиција или околности које би указивале да је убиство председника Ђинђића извршено евентуално за новац. До данас у списима предмета нема апсолутно каквог трага о томе. Дакле, и тај се мотив мора искључити. Тако се вртимо у круг. Мотив убиства до данас, на жалост, нисмо утврдили. Он очигледно није био намера угрожавања безбедности или уставно поређење. Он очигледно није био новац. Ја макар не знам и не могу да распознам у чему је мотив овог предмета.

Око вештачења проведених у овој правној ствари. Пре свега, и колега Рашић и ја истицали смо да је до сада вршен већи број вештачења у којима су се као вештаци појављивали запослени у МУП-у. Ми смо истицали и законске разлоге по којима сматрамо да је то незаконито. Наиме, не могу бити истовремено и вештак и оштећени запослени у једном органу, конкретно у МУП-у. Суд је донео решење којим је одбио такав наш став са својим образложењем, кога ја уважавам, али свеједно мислим да је овакву законску одредбу требало поштовати. С друге пак стране, један број вештачења одређивао је и проводио сам МУП, без наређења и одлуке суда, што је директно супротно члану 238, став 3 ЗКП-а. Говорио сам већ о томе кад МУП може извршити вештачење, дакле само у специјалним ситуацијама и само за одређена блажа кривична дела за која је прописана казна затвора до 10 година. Као пример незаконитог вештачења узимам и вештачење које је

извршено над Крсмановићем, о чему ће вероватно више говорити његов бранилац, међутим, кад га већ имамо, може се рећи. Наиме, њега је вештачио исти лекар који га је истовремено и лечио. Исти неуропсихијатар. Неспорно је то из докумената, али нема потребе да сад то доказујемо.

Суштински око других вештачења проведених у овом предмету, која се сва могу свести на једну велику линију, вештачења пуцања, повређивања и тако даље, рекао бих следеће. Тренутно стање са вештачењима је хаотично, нејасно, крајње компликовано. Наиме, нема нигде консеквентно и јасно проведеног поступка да се од почетка може разумети шта је вештачено, шта су резултати и тако даље. Полази се од неких полазних премиса које се не проверавају. Усмено обавештење, два хица, пушка и тако даље, то узимају вештачи из Немачке, па онда се на то наслањају наши вештачи, па се опет Немци враћају. Вртимо се у круг, из оваквог круга једини начин да изађемо је, по мом мишљењу, усвојити предлог за вештачење како је предложио колега Миливојевић од стране тима вештака, па да они законито, самостално, без сугестија проуче читав предмет, па да они дају свој налаз. Због таквог стања са вештачима и вештачењима до данас имамо бројне околности које нисмо успели да разјаснимо.

У почетку сам изнео ону ситуацију са повредама, односно улазним и излазним ранама различитих димензија. Говорио сам о два или о три хица. Посебно интересантно питање за мене је како објаснити да је један једини метак погодио Веруовића, изгубио приближно 50 одсто своје кинетичке енергије, ударио у ивицу зграде, имамо то означено као траг број 10 и траг број 9. Ваљда како полицији и кад одговара, одбије се од тог зида па уђе унутра. Ако је изгубио код Веруовића 50 одсто, па мени би логично било да је и на зиду изгубио осталих 50 одсто и да је ту пао. Не, он није пао, него је наставио унутра, па и унутра правио штету и тако даље. Немогуће је да једно тане из једне пушке направи такву серију штете и то да не кажем у круг, али са таквим неким завијањима што мислим да по законима физике никако није могуће. О томе сам већ говорио и то ће ме прогонити док сам жив, да објасним било коме, сутра деци, и мојој, и оштећених и окривљених да се председник Ђинђић на штакама уназад кретао и улазио на степенице. Такав налаз вештака је мени ментално неспојив и то никад нећу моћи да разумем.

Да наведем и једну околност о којој се нисам раније изјашњавао, али ево сад је прилика, па ћу се сад изјаснити. Вештак Костић тврди да је 12. марта 2003, дакле на дан атентата, до касно у ноћ радио анализу чаура, дакле оне две чауре које су нађене на лицу места, те да је 13. марта рано ујутру његов извештај већ био готов и спреман и дат руководиоцима и да у том извештају стоји: биле су две чауре калибра 308 мм и тако даље. Дакле, он наводи да је он то сазнао касно у ноћ. Вештачи из Висбадена наводе да су они то током 12. марта усмено сазнали од неидентификованог извора из Градског СУП-а. Како су ови то знали, њихов проблем, једном ћемо утврдити.

Овде се поставља једно интересантно питање везано за вештака Костића. Кад погледате сајт фабрике “Хеклер и Кох”, кад погледате њихове материјале, уџбенике и њихове и наше и било које друге армије, видећете свуда да се пушка “хеклер и кох Г-3” означава као пушка калибра 7.62 НАТО. Нигде не пише 308 или “винчестер”. Пише 7.62 НАТО. Ја сам сад имао времена, прегледао сајтове, прегледао много, свуда се помиње само као 7.62 НАТО. Шта је требало вештаку Костићу да не стави 7.62 НАТО, него да стави 308 “винчестер”. На први поглед рекло би се – па и није ту нека битна разлика. Међутим, битна је, зато што муниције 7.62 НАТО има стотине хиљада и милиони пушача разних произвођача, и немачких, и талијанских, и француских и свих чланица НАТО. То је био стандардни метак НАТО пакта док је постојао, као што је стандардни метак Варшавског пакта био 7 и 62 ВУ, Варшавски уговор. Дакле, моје је мишљење да он није тек тако случајно навео

308 “винчестер”, јер је свесно хтео да сузи ситуацију у правцу само те једне пушке. Да је рекао 7.62 НАТО, у игри би био много, много већи број оружја.

Ми смо сад имали недавно једног другог вештака, такође балистичара у предмету 3/04, где он тврди да постоје међународни рачунарски програми које је он добио од америчке полиције или не знам од кога и да се у тим програмима налазе трагови које свако оружје оставља на чаурама приликом испалења, па тако има већине калибара, и пиштољских и пушчаних и тако даље. Тај вештак је у том поступку, на бази тога каталога који је издала америчка полиција утврдио, молим вас, ја имам програм, изволите, погледајте програм па ћете на основу тога утврдити да је то баш тај калибар. Вештак Костић нам је рекао: ја знам да је то тај калибар 308 “винчестер”, на бази мојих бележака и мог искуства. Молим вас, једно крајње, крајње субјективно утврђење. Да не говорим да је на Фрушкој гори нађена једна чаура и срећна је околност да је суд изузео тај доказ, односно да се на том доказу не може заснивати пресуда, на тој нађеној чаури, да не говорим да смо имали овде фотодокументацију да се приликом налажења те чауре, на дну чауре, на оном месту где удара ударна игла, види један траг рђе, озбиљан траг рђе, да не говорим да приликом вештачења обе чауре сијају као нове, па је онда питање које су то чауре сад вештачене и тако даље.

Колега Рашић је говорио о томе, па ја нећу понављати, али би моје само поједностављено питање, у форми неког подсетника, за ваше веће било: молим вас, може ли бити стицаја између дела како их оптужница наводи. Може ли бити стицаја или не? Моје је мишљење да не може бити стицаја. Може то бити евентуално и споредно правно питање, нећу даље да образлажем, колега Рашић је образложио. Моје је мишљење да нема стицаја. Око оружја извршења рекле су већ и колеге и ја заиста не бих понављао, али бих само изнео следеће околности, мислим да они нису говорили о томе. Ми, наиме, до данас не знамо јасно и законито утврђено како је пушка којом је атентат извршен пронађена, како је вештачена, како знамо да је то та пушка и како знамо да је то та пушка која је донета овде и показана нама. Да не говорим о две варијанте око пушке, што је колега Слободан Миливојевић детаљно образложио, због чега је одговарало да сведок Миленковић измени исказ.

Имамо следећу процесну ситуацију, само ту једну тачку да осветлим. Истражни судија приликом налажења пушке каже децидирано и искрено по мом мишљењу: показана ми је пушка. Он ту пушку није ничим, апсолутно ничим идентификовао, нити пушка има број, нити пушка нема број, јер је број обрисан а налазио се ту, па се виде трагови груби, трагови фини или је откинуто или је овако или је онако, или на пушци сам видео на том и том месту неко парче да је нешто огребано, заврнуто, оштећено или било шта. Немамо, дакле, никакву констатацију истражног судије чиме би он ту пушку и ако је лаик, али је може описати као предмет са одређеним, на пример, оштећењима, па да каже: има оштећења таква и таква и по томе је можемо идентификовати. Нама је донета једна пушка на главни претрес. Сведок Шаре који је погледао, рекао је: јесте, то је та пушка, те врсте, али он није могао да каже да је то баш та која је пронађена, поготово не та која је била наводно код Улемека у стану и тако даље, и тако даље. Дакле, ми до данас немамо идентитет оружја. Нити га је истражни судија утврдио, нити је то привлачено у списима до данас, до овог тренутка.

Дозволите ми само у најкраћем да се осврнем на неке основне доказе проведене у овом поступку који би требало да имају везе са окривљеним Александром Симовићем и Милошем Симовићем. Ни из једног проведеног доказа не произлази да су они учинили било које дело које им се ставља на терет. Пре свега истичем да нема ниједног доказа, трага или индиције који би били материјалног карактера а који би повезали Александра и Милоша

Симовића са делима која им се стављају на терет. Међу саслушаним сведоцима сарадницима, а ни сведоцима нема ни једног јединог исказа, ни једне једине реченице која би у себи садржавала непосредна сазнања сведока сарадника о било ком делу Милоша или Александра Симовића. Тако нам преостаје само да у најкраћем размотримо шта постоји од некаквих индиректних сазнања или, боље речено, да видимо уопште где се то Александар и Милош Симовић помињу.

Поћи ћу некаквим редом, не по значају, него временски. Пре свега постоји исказ Душана Крсмановића, исказ из истраге из средине маја 2003. године, прочитан на главном претресу 2004. године. Анализирам овај његов исказ, уз претпоставку да је узет потпуно легално, да није било присиле, да Крсмановић није био тучен, посебно да је у време давања био потпуно нормалног менталног здравља као што је, рецимо, данас и тако даље. Морам да напоменем да у списима предмета постоји судско-психијатријски налаз за Душана Крсмановића. Он је из каснијег периода, из почетка 2004. године, али се у том налазу анализира његово ментално здравље пре хапшења и од тренутка када је лекар почео да га лечи а почео је да га лечи негде отприлике две недеље иза давања његовог исказа код истражног судије. У налазу се утврђује које је све проблеме, ментална ограничења и немогућности размишљања и схватања и тако даље, имао пре хапшења и од тренутка лечења. Само, дакле, тај период у коме је саслушаван пред полицијом и у коме је давао овај свој исказ пред истражним судијом, није обухваћен тим налазом. То је врло интересантна околност, али да не дужим даље. Рекао бих само следеће: вештаци су утврдили да је у периоду док је био на слободи конзумирао различите дроге, различите лекове, средстава за умирење и тако даље и тако даље и вештаци су неспорни у томе, да му је отприлике две недеље након, немојте ме држати за тачан датум, али врло кратак рок након давања исказа код истражног судије, почета једна врло сложена и тешка терапија антипсихотицима и то комбинованим лековима у врло великим дозама. Ми смо питали вештака како је то утицало на његове менталне капацитете. Каже: са том терапијом сигурно да је био много нормалнији и да је онда могао да даје исказе. Дакле, ми тако можемо само индиректно претпоставити какав је био у време пре те терапије.

Занемаримо сад све то, па узмимо само тај његов исказ, да проверимо његов исказ, само пар кључних детаља. На пример, он наводи да је видео да су неке плаве комбинезоне, мисли на атентат, носили Константиновић и Симовић и да је том приликом видео и некакве перике и Душан Крсмановић наводи, цитирам: “Црну перику ставио је Аца, а смеђу Нинослав”. Молим вас, ено га Александар Симовић, он је црн човек, 2003. је био још много црњи и са много више косе него данас. Зашто би црн човек стављао црну перику. Или кад описује сам догађај око атентата, Крсмановић доста хаотично, али да не улазим сад у све то, описује да је наводно Милош Симовић требао бити на Топчидерској звезди па да одатле јави када је председник Ђинђић кренуо. Кад смо већ код тога, морам се вратити на МУП. Ми до данас немамо реконструкцију кретања председника Ђинђића на дан убиства, куда се он то кретао, којим путем је он дошао до Владе Србије, да можемо проверити на пример и овакве наводе. Шта је то СУП радио? Зашто то СУП до данас није урадио?

Није важно, вратимо се на Крсмановића. Он за себе каже – прво је имао задатак да буде код Аутокоманде, па се онда померио да буде на углу улица Кнеза Милоша и Немањине, код аутобуске станице изнад Кнеза Милоша према Славији. Цитирам његов исказ: “Нисам носио било какво оружје и не знам каква ми је била улога”. Ја сам склон да верујем да је ово истина и да је ово аутентично. Дакле, није носио оружје и не зна каква му је улога. И он сада даље описује да су му се наводно јављали Милош Симовић, који је рекао “ево

га”, не објашњава се ко и шта, а затим га је поново звао Александар Симовић, мисли се на мобилни телефон, који је рекао “ево га, ево га”. Након тога је Душан Крсмановић чуо два пуцња и отишао. Сада имамо једну гомилу нелогичности. Да је Крсмановић имао некакву улогу да пуца, да штити, да нешто реагује, да делује, онда би било логично да му се јавља. Онда би требало да каже: јесте, ево га, сада ти преузми, заузми, изађи, ми ћемо бежати, овуда, онуда и тако даље. Не. Он нема оружје, нема никакав задатак, а њему се ова двојица наводно јављају. Посебно, шта је садржина тог јављања? Ваљда да му врше радио пренос или не знам ни ја. Не виде се никакве логичке везе или мотиви да се баш њему, који је на аутобуској станици у центру града, без оружја и без задужења, било шта јавља. После тога иде његова даља прича. Сазнао је од Нинослава Константиновића неке околности извршења. Не желим то да коментаришем, јер он сам, човек, наводи тамо да је то чуо од Константиновића, па је то из друге руке, рекла, казала.

Има још једна околност у његовом исказу на коју морам да се осврнем. Он, наиме, тврди да су Аца и Нино носили пиштоље када су ишли са Звезданом, а да им је задатак био, “да Нинослав запуца, ако неко запуца на њих да узврати пуцањ”, страна 6 транскрипта. Дакле, по његовом исказу и Аца и Нинослав носе пиштоље, а задатак је само Нинослава, да Нинослав пуца ако дође до нечега. Ствар је једноставна. Александар Симовић никада није носио било какво оружје, ни пиштољ, ни пушку није употребљавао. Није служио ни војску, није ни у којој прилици покушавао да научи било шта око оружја и логично је да Александар није ни носио оружје. Није ни био тамо, а посебно нема говора да га је употребљавао.

Сведок сарадник Миленковић овде даје различит исказ, на то ћемо се вратити. Он тврди да је само Нинослав носио пиштољ, али ево, тачности ради, истинитости ради, морамо ово да анализирамо. Сведок сарадник Вукојевић саслушан је у нејавној седници, па нећу анализирати његов исказ, да не компликујем много поступак, с тим да бих рекао само укратко – то што је он изнео нема било какве везе ни са Милошем, ни са Александром Симовићем, ни са делима која им се стављају на терет, а по мом скромном мишљењу, то што је он рекао нема никакве везе ни са предметом овог оптужења о коме данас расправљамо. Сведок сарадник Сувајџић такође је саслушан на нејавној седници, па нећу овом приликом анализирати било шта од онога што је изнео, осим да није изнео било какве конкретније податке који би потврђивали оптужницу ма у чему везано за Милоша и Александра Симовића.

Колега тужилац је у својој завршној речи опширно анализирао шта је Сувајџић рекао. Ја нећу тражити искључење, нећу се враћати на то, јер мислим да нема потребе, међутим има једна реченица код сведока сарадника Сувајџића и ја ћу ту једну једину реченицу цитирати у целисти, јер та реченица нема никакав доказни значај, није процесна, није везана за чињенице, то је само неко његово осећање и тако даље. Мислим да је врло вредна и да заслужује своје место и да ће га имати и у овом предмету, а и у историји правосуђа. Наиме, Сувајџић је на дан атентата, 12. марта, био негде одсутан, па су му рекли да дође код гаража, па је он дошао код гаража и сада Сувајџић каже, цитирам: “Јасно ми је било да оно што је требало да се деси, да се десило”. Молим вас, мислим да ће ово ући у правну историју како сведок сарадник објашњава ток кривичног дела за које се овде људима суди. “Јасно ми је било да се десило оно што је требало да се деси”. Може ли се ишта уопштеније од тога рећи и замислити. Мени уопште није јасно како му је ово пало на памет, али сам цитирао буквално од запете до запете. И да не би било сумње шта је он знао или није знао, он даље каже, цитирам га даље: “Увече сам чуо на ТВ-у шта се десило”. Молим вас, и он има статус сведока сарадника у предмету убиства председника Ђинђића! На које околности? На то што му

је било јасно да се десило шта је требало да се деси и што је чуо на телевизији шта се десило. Нисам мислио оволико да замарам суд са овим, али мислим да се стварно ради о детаљу који ће ући у историју. О сведоку сараднику Сувајдићу више ни једну једину реч, осим реченице коју је изговорио брат покојног Лаиновића у предмету К. П. 3/04, дакле брат који је саслушан у својству оштећеног, човек који има и те како разлога да буде против окривљених, и те како разлога да буде на истој страни где и сведок сарадник. Он сам, без питања суда или странака у поступку, рекао је: “Сувајдић, за довољну количину новца он ће се и породити”. Ја заиста томе немам више шта да додам.

Сведок сарадник Љубиша Буха нема ни речи око атентата, јер вама је познато, он је био одсутан из земље, ништа није знао, код њега нема никаквих околности које би се односиле на Симовиће. Сведок Шаре такође нема ни речи ни о Александру, ни о Милошу. Тако се поставља исказ сведока сарадника Миленковића као врло интересантан за ову прилику, јер он на пар места помиње и Александра и Милоша. Код догађаја око “Лимеса” он помиње да је наводно Звездана Јовановића и Милета Луковића возио Влада Милисављевић или Аца Симовић. Дакле, у форми те неке алтернативе, он чак и не зна ни ко је, ни шта је. Што је рекао колега Рашић, “и остали”. Везано за Милоша Симовића и ситуацију код “Лимеса” до данас, на жалост, нисмо утврдили је ли он уопште упалио тај камион, је ли га возио, ако га је возио где га је возио, где је ишао са њим, да ли је уопште ишао аутопутем, где га је оставио и тако даље, тако да око самог тог “Лимеса” и догађаја око тога од сведока сарадника Миленковића нема никаквих релевантних околности које би се односиле на Александра и на Милоша.

Међутим, шта сматрам битним и молим суд да обрати пажњу на тај детаљ из његовог исказа. Страна 16 транскрипта од 23. новембра 2006. године. Миленковић наводи да је после догађаја код “Лимеса” био ухапшен, приведен у станицу полиције и да су ту дошла двојица припадника БИА. Он наводи шта је он разговарао са њима и каже да му је наводно један од тих припадника БИА рекао, цитат: “Је ли познајеш Легију? Ја сам рекао да не познајем. Је ли га ви познајете? Шта мислиш сада када нам Легија запуца зољама у аутомобил. Ништа. Ја сам ћутао”. Молим вас, ако је ово истина, ако је део овога истина, па шта је та БИА радила, шта је полиција радила ако је имала и изблиза оваква сазнања или овакве сумње? Шта је радила? Што није истог дана ухапсила и Легију и било кога ко је у вези са њим? Нешто ту није у реду. Или сведок сарадник произвољно наводи или БИА флагрантно не поступа, а морала је да поступа у овој ствари.

Што се тиче самог атентата, Миленковић на страни 23 и на страни 24 помиње улогу Милоша Симовића и наводи, сматрам овај део значајним за улогу Милоша Симовића и због тога сам слободан да га наведем суду, цитат: “Што се тиче Милоша Симовића, његов задатак је био, пошто Душан Спасојевић, да се не би чуо са свима нама, да се не би компромитовао преко телефона, он је дао задатак Симовићу, тачније он је њему издавао наређења како и шта, а Милош Симовић је онда другим члановима преносио шта и како да раде” и у наставку каже Миленковић, цитирам: “Није Милош Симовић могао сам да изда нешто, неко наређење, значи искључиво преко Душана”. У почетку је било мало компликовано, нисам баш ово све могао да разумем, у чему је смисао, зашто се баш Душан одлучио за Милоша, да то Милош преноси, међутим, одговор се крије у самој оптужници. Погледајте оптужницу. Погледајте оптужницу и видећете да је Милош апсолутно најмлађи окривљени у овом предмету и очигледно је Душан Спасојевић њега третирао као потрчка или као курира или му давао такав неки значај да преноси његове идеје и његове команде.

Око стана у Бирчаниновој и Миленковићеве приче како је ту било, није вредно трошити ни време, ни речи, ни било шта, јер смо саслушали сведоке који су објаснили да никаквих долазака у стан код баке није било. Не да није било, него да није могло бити, да је бака непокретна, да није могла да приђе до врата стана.

Скренућу вам пажњу на исказ Миленковића са стране 28 транскрипта, где он наводи да су наводно Звездан Јовановић, Нинослав Констатиновић и Аца Симовић долазили у канцеларију у улици Адмирала Гепрата. За разлику од Крсмановића, он не наводи да је Александар Симовић носио било какав пиштољ и да је имао било какав задатак да са наводним пиштољем било шта ради, у смислу да треба да некога штити и тако даље, већ Миленковић наводи, цитат: “Задатак Сретка Калинића и покојног Милета Луковића Кума је био да они чувају одступницу Звездану Јовановићу и њима у канцеларији горе ако случајно дође до нечега, да полиција нешто покуша, да они припуцају одатле на полицију. Они су били наоружани калашњиковима”. Дакле, Миленковић тврди да су ова двојица, Калинић и Вуковић, са оружјем ту негде требали да чувају одступницу. Касније Миленковић то образлаже да он све то зна, јер је он лично брусио бројеве са “калашњикова”, да је тај “калашњиков” предао Калинићу и тако даље. Међутим, цела ова епизода до данас нити је расветљена, нити ближе објашњена, тако да имамо један његов исказ, али можемо рећи да он прилично виси у ваздуху, није доведен у везу са осталим чињеницама и околностима.

Да закључим око самог атентата и онога што Миленковић зна о атентату. На страни 32 транскрипта од 23. новембра 2006. године је суштина онога што Миленковић непосредно зна о атентату. Он наводи да је иначе тих дана око атентата био у штеку, и образлаже да због “Лимеса” није смео да се појављује. Био је у штеку и није имао довољно контаката, али зна да је на дан атентата било следеће, цитираћу га од речи до речи: “Душан Спасојевић се вратио око дванаест до један сат. Каже, сада ћемо да видимо шта смо урадили. Палио је телевизор. Ја тада нисам знао шта се тачно дешавало”. Његова је реченица да, кад Душан Спасојевић пали телевизор, “ја тада нисам знао шта се тачно дешавало”. То је његов исказ. Молим вас, исто као и за Сувајџића, може ли неко да буде сведок сарадник са оваквим исказом на околност убиства председника Ђинђића: “Ја тада нисам знао шта се дешавало”.

Е, касније је он расветлио, и опростите, да не будем саркастичан, али је касније он реконструисао, па је читао, па је читао, па је читао, па је дошао до тога шта се дешавало. Па прво није добио статус, па је онда још читао, читао, па је онда добио статус. Проблем је са Миленковићем страхан у томе што, шта год га питамо: “Знам, то ми је рекао покојни Душан Спасојевић”; “Знам, то сам видео код покојног Душана Спасојевића”; “Знам, то сам видео са Луковићем” и тако даље. Нека ми буде дозвољена дигресија, само да бисмо боље разумели какве изворе сазнања имамо пред судовима у Србији када се суди парница око међе, да ли је међа овде или онде између две њиве, па судија пита, на пример, тужиоца: је ли, бре, одакле ти знаш да је међа баш ту? Он каже: знам, рекао ми покојни Драгиша и покојни Тиосав, па судија онда каже: стани, је ли имаш ти неког живог сведока? Каже: имам, Бог ми је сведок. Ја се заиста извињавам свим присутнима, поготову хришћанима, што на овај начин помињем Бога, али слушајући Миленковића, ја сам се стално сећао те епизоде из спорова око међе. “Знам од покојног Душана Спасојевића, од овог покојног” и онда каже “јесте, био је и Легија”. Ја гледам Улемека, гледам како се мршти, стишће зубе и ћути. Шта да ради. А он све зна од покојника.

По мом мишљењу, ниједан од до сада набројаних сведока сарадника није извео, не околност, не чињеницу, ма индицију, докашчић неки мали, о томе шта се дешавало везано за убиство председника Ђинђића. Зашто им се даје статус, апсолутно не знам. Чули сте њихове исказе. Како базирати одлуку на

таквим њиховим исказима, мени није јасно. Тако се као једна околност од круцијалног значаја намеће околност такозване изјаве коју је Звездан Јовановић дао пред полицијом, о чему је колега Вукасовић много говорио и ја заиста нећу да се враћам на то. Ја бих само ту изјаву осветлио из једног другог угла. Узмимо да је та изјава дата законито, процесно све у реду и тако даље, претпоставимо. На страни трећој те изјаве наводи наводно Звездан Јовановић Шкенета, па га наводи по имену и презимену, па наводи Кума Луковића по имену и презимену, па наводи Душана Спасојевића по имену и презимену, па Рају Божовића, па Жику Ивановића, па Улемека на више места и по имену и презимену и тако даље и онда на једном месту наводи да је са Кумом Луковићем дошао још један човек, Звездан Јовановић наводно тврди, цитат: "Знам лик, Миша се зове". Молим вас, каква је то идентификација или одређење – Миша се зове? Иначе, општепозната околност је да је тај Миша заиста један редак надимак код нас у Србији.

На страни четири истог записника опет се помиње један број лица која је Звездан Јовановић наводно идентификовао. Помиње нека лица, опет по имену и презимену, али сад помиње и Ацу и Мишу, без икаквих ближих опредељења. Може се сасвим дозволити да онај ко даје изјаву не зна име, не зна презиме, не зна ближе околности. Међутим, полицајац који је два дана радио у полицији зна, чим чује такав исказ, Аца, Миша и слично, седне па га запита: стани, можеш ли да ми објасниш ко је тај, мали, висок, мршав, стар, дебео, млад, плав, црн, било шта. Дај ми неке околности, с ким се дружи, какав је, који ауто вози, било шта, да могу макар да га одредим. Свега тога у овом исказу нема. Апсолутно свега тога.

Колега Вукасовић је говорио о пушци. И то сматрам једним флагрантним прекршајем полицијских правила рада. Наиме, за свако кривично дело убиства увек се зна ко је извршилац, ко је оштећени и шта је средство извршења, наравно и мотив, али хајде мотив да се занемари. Секретарица у свакој полицији, када би се поднела ова изјава какву је Звездан наводно написао, рекла би инспектору који је поднео: иди, бре, врати ово назад, допуни, немој да ти се шеф смеје, немој да ти се у тужилаштву смеју. Ако си навео Аца или Миша, наведи који су. Ако си написао пушка, па напиши која је то пушка. То би му секретарица рекла пре него што уопште дође до начелника. Да таква изјава буде аутентичан документ! Не знам, ја сам само тридесет и нешто година у правосуђу и читао сам којешта и из полиције и из других служби, мени је то апсолутно незамисливо. Ја не видим да изјава Звездана Јовановића може на било који начин да се односи на овде окривљеног Александра или Милоша Симовића.

Посебно морамо потенцирати следећу околност. Наводно у тој изјави да је тај Аца кога он помиње ишао са њим у канцеларију и да је наводно носио пушку. Дакле, тај Аца би, према тој изјави, требало да има некакав значај. Није то тек неки Аца са улице, то је неко ко је близу њега и управо то би морао бити разлог више да полицајац који узима изјаву каже – еј, стани, тај ти је врло близак и врло значајан, ко ти је тај Аца? Стани, опиши га. Зашто кажеш за овог Нинослав Константиновић, а овога тврдиш као Ацу.

Да не трошимо даље време на то, рекао бих следеће. Суд је донео решење о томе да се из списка изузима онај филм који је полиција снимила код "Лимеса" и на Фрушкој гори. Моје је тумачење ЗКП-а да се на бази таквог изузетог доказа не може базирати осуђујућа пресуда. Међутим, закон дозвољава да се на бази таквог доказа могу разјаснити неке околности које иду у корист окривљенима, односно ослобађајућа пресуда се може донети и на бази тако изузетог доказа. То је моје тумачење. Ја морам рећи да је у том филму, у 15. минути и 21. секунди, према ознаци са самог филма, када је Звездан упитан од стране полицајца: Аца, Миша и тако даље, да ли ти познајеш та лица, одговорио, цитирам: "Ја не знам те људе". Дакле, на филму

одговара – не зна, у изјави – зна и тако даље, да не трошимо много времена на то. На крају свега, има ли уопште непосредних доказа који терете Милоша и Александра Симовића у овој правној ствари? Очигледно је да их нема. Има ли посредних доказа? Нема ни њих, осим ако суд не буде ценио оно што сведок сарадник Суваџић, који децидирано тврди – десило се оно што се требало десити, он то зове прича, а сведок Миленковић у време после атентата ништа није знао о томе тврди – било је речи. Дакле, ако узмемо то – била је прича или било је речи, па на бази тога базирамо судску одлуку, размотримо најкраће околности које утврђују где је Александар Симовић заиста био 12. марта 2003. године.

Ми смо овде саслушали двоје људи, електричара и куварицу, на околност да је он тога дана био у стану своје супруге изнад ресторана у Земуну. Они су изнели све околности које су знали о томе. Питање је касније јавног тужиоца било – због чега те околности нису изнете раније. Ја вас морам подсетити да је сам електричар рекао: ми имамо комшију милицајца негде у близини и ја сам био на слави код комшије милицајца и пред гостима на слави сам му причао, ја електричар, видео сам тог 12. марта Симовића у том стану и то је милицајца слушао и људи на слави, и тако даље и тако даље. Дакле, он је неуко причао оно што је знао и раније. Мајка и супруга окривљеног Симовића су исто то изнеле милиционерима, односно припадницима УБПОК-а који су долазили да врше претрес у стану који су користили Александар и Милош Симовић.

Тужилац је поставио још једно питање – ако Симовић тврди да је тога дана био свестан, јер га је Милош обавестио о томе шта се десило, да ће морати да иде на информативни разговор, због чега није отишао. Колега Рашић и ја смо имали сличан разговор са Александром Симовићем на ту тему у затвору, где нам је Александар Симовић децидирано рекао: “Па јесте ли ви људи, какав информативни разговор, па ја сам исто вече већ био на потерници. После пар дана, када сам видео како су убијени Душан Спасојевић и Луковић, каква предаја и какав прилазак полицији! Бежао сам главом без обзира. Какви информативни разговори”. То је логика одбране. Мени је жао што нисмо саслушали преостале сведоке на исту ову околност, дакле где је био Александар Симовић 12. марта, посебно човека из Чачка, који је сасвим случајни познаник и мислим да он заслужује да буде саслушан. Ја не знам, нисам сигуран да ли је колега Рашић процесно предложио, али ја у овој прилици процесно предлагем да се саслушају сви сведоци које смо предложили у нашем поднеску од 22. марта 2007. године а који до сада нису саслушани у овом поступку, на околност где се Александар Симовић налазио 12. марта 2003. године. Предложили смо такође и саслушање још неких лица и користим ову прилику да поновим, посебно за такозваног Шефкета, Матић Зорана. То је лице кога су поменули и Миленковић и Александар Симовић, а на околност да је то лице које је долазило током бекства и Миленковића и Александра Симовића у породицу Александра Симовића да тражи новац за Миленковића, како би Миленковић, у случају да добије новац, изменио исказ у погледу Александра и Милоша Симовића. Остајем у свему код доказних предлога које је предложио колега Миливојевић, посебно код предлога за поновљено вештачење, посебно код предлога за реконструкцију.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Нисам вас разумела, је ли то предлагете отварање главног претреса или за неки други поступак?

Адвокат Желимир Чабрило: Нема другог начина него да се поново отвори главни претрес, па да се с тим настави, с тим да, посебно инсистирам, исправљам се, није колега Миливојевић предложио реконструкцију, вештаци из Висбадена су предложили реконструкцију. Они су је први навели у свом првом налазу, а ми браниоци смо се само придружили ставу вештака из Висбадена.

На крају само пар речи око личности Александра и Милоша. Обојица су до сада неосуђивани. Александар никада у било ком својству није осуђиван. Милош једном као малолетник, али није осуђен него му је изречена васпитна мера појачаног надзора. Обојица су били онда млади, а и данас су млади, посебно Милош – екстремно млад. Не бих даље говорио о томе, рећи ће нешто и Александар Симовић око свега тога. Да закључим, колега Вукасовић је у свом предлогу за ово веће инсистирао на законитости. Мени се то чини као једини исправан и логичан и разумљив став, не само за нас, за присутне у овој судници, него за будућност, за све оне који ће некада читати ово што смо ми овде радили. Мени лично жао је што овај претрес и овај предмет завршавамо у овој ситуацији, у овој тачки, а истину до данас нисмо утврдили. Жалим и због себе и због будућих поколења. Нећу знати шта да им кажем ако ме икада ико буде питао о томе. То је све.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хвала. Председник већа доноси решење: прекида се главни претрес.

Наставак главног претреса је 26. априла 2007. године.

Наставићемо са изношењем завршних речи браниоца, како је то и предвиђено, оним редом како је до сада било излагање у односу на оптужене, како се налазе на оптужници, па дајем наредбу Управи Округног затвора да се и на следећи претрес доведе оптужени Улемек Милорад.

4. Адвокат Крсто Бобот

Председник већа, судија Ната Месаровић: Наставак главног претреса у кривичном предмету К.П. бр. 5/03, по оптужници Округног јавног тужилаштва – специјалног тужиоца КТ. С. бр. 2/03 од 21. 8. 2003. године, која је прецизирана усмено на главним претресима дана 23. 3. 2007. и 23. 4. 2007. године.

Веће је у истом саставу.

Главни претрес је у наставку јаван.

Констатујем да су на главни претрес приступили: заменик специјалног тужиоца Јован Пријић, пуномоћници породице оштећеног председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића, адвокати Рајко Даниловић и адвокати Катарина Косић и Нино Дошен Мајкић, по заменичком пуномоћју адвоката Срђе Поповића, пуномоћник оштећеног Милана Веруовића, адвокат Божо Прелевић (нико, уредно обавештен о дану и часу наставка главног претреса), окривљени Милорад Улемек лично, са браниоцем адвокатом Слободаном Миливојевићем, окривљени Звездан Јовановић лично, са браниоцем адвокатом Ненадом Вукасовићем, окривљени Александар Симовић лично, са браниоцима адвокатима Миодрагом Рашићем и Желимиром Чабрилом, који бране и окривљеног Милоша Симовића, коме се суди у одсуству, бранилац окривљеног Владимира Милисављевића, адвокат Драгољуб Ђорђевић, Александар Поповић није присутан иако је уредно обавештен о дану и часу одржавања наставка главног претреса, бранилац окривљеног Нинослава Константиновића, адвокат Александар Зарић по заменичком пуномоћју адвоката Оливере Ђорђевић, бранилац окривљеног Сретка Калинића, адвокат Александар Ђорђевић, бранилац окривљеног Милана Јуришића званог Јуре, адвокат Александар Зарић, окривљени Душан Крсмановић лично, са браниоцем адвокатом Марком Вукшом, окривљени Саша Пејаковић лично, са браниоцима адвокатима Гораном Петронијевићем и Крстом Боботом, окривљени Жељко Тојага лично, са истим браниоцима и окривљени Бранислав Безаревић са браниоцем адвокатом Жељком Грбовићем.

Пре наставка изношења завршних речи одбране прочитаћу решење Врховног суда Републике Србије П Су. бр. 190/07, од 27. априла 2007. године. Председник Врховног суда Србије Вида Петровић-Шкоро на основу члана

179, став 2 Законика о кривичном поступку, а у вези члана 56, став 1 Судског пословника, дана 27. априла 2007. године доноси решење: одобрава се емитовање завршне речи оптуженог Милорада Улемека пред већем Посебног одељења за организовани криминал Окружног суда у Београду у кривичном предмету К.П. бр. 5/03. Емитовање завршне речи оптуженог Милорада Улемека одобрава се уз ограничење да емитовање може започети сваког дана након завршетка радног дана, пред већем Посебног одељења Окружног суда у Београду, не директно, док је давање завршних речи у току. О начину спровођења датог одобрења стараће се председник судског већа.

Према томе, за медије, да знају да у наставку главног претреса, оно што се снима може бити емитовано без икаквих ограничења. Молим браниоце окривљеног Саше Пејаковића, адвокате Петронијевића и Бобота по њиховом редоследу да започну са изношењем завршних речи.

Адвокат Крсто Бобот: Колега Петронијевић и ја ћемо дати заједничку завршну реч у односу на обојицу оптужених, ако је то у складу са распоредом рада.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Можете. У реду.

Адвокат Крсто Бобот: Захваљујем. Поштовано веће, тужиоче, колеге пуномоћници и браниоци, у својој завршној речи осврнућу се на нека чињенична и правна питања везана за оптужбу специјалног тужиоца у односу на окривљене Пејаковић Сашу и Тојага Жељка, које браним. Што се тиче оптуженог Пејаковић Саше, заменик специјалног тужиоца је у односу на њега одустао од кривичног гоњења за сва она кривична дела за која је био оптужен првобитном оптужницом и у том смислу одбрана Пејаковић Саше је доживела одређену сатисфакцију, с обзиром да смо од самог почетка тврдили и тврдимо и сада да оптужени Пејаковић Саша нема никакве везе са убиством представника највиших државних органа, са кривичним делом тероризма, злочиначког удруживања, те да не постоји његова кривична одговорност и с обзиром да је он сада измењеном оптужницом оптужен за кривично дело помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела. Ја се ту нећу много задржавати јер то у договору препуштам колеги Петронијевићу.

Што се тиче оптуженог Жељка Тојаге, сматрамо да током овог кривичног поступка није утврђено да је оптужени Тојага Жељко извршио кривична дела за која се терети. Након измењене оптужнице Тојага Жељку ставља се на терет извршење кривичног дела убиство представника највиших државних органа у стицају са кривичним делом тероризма у покушају. Да подсетим, и у односу на њега специјални тужилац, како сам ја схватио измену оптужнице, одустао је у односу на догађај код Бубањ потока и у односу на његово учешће у самом атентату на покојног премијера. Што се тиче актуелне оптужбе против окривљеног Жељка Тојаге, можемо да кажемо следеће. Окривљени Тојага је током читаве своје одбране био доследан, непротивречан, тврдећи читаво време и сада да није учествовао у критичном догађају и да са покушајем убиства председника владе код ?але "Лимес" нема никакве везе. Од самог почетка окривљени Тојага је још приликом лишења слободе у полицији дао такву одбрану и тражио је да се суочи са тада осумњиченим Крсмановић Душаном. То му није омогућено. Касније смо сазнали, из речи сада покојног заменика специјалног тужиоца, колеге Радовановића, да то суочење није могло бити обављено из разлога што Крсмановић Душан није био физички у стању да присуствује суочењу, због повреда које је задобио приликом тортуре приликом лишења слободе.

Окривљени Тојага Жељко тражио је да иде на полиграф за време лишења слободе у полицији, то му је омогућено и на полиграфу је, како се то каже, прошао. Своју одбрану није мењао а ниједан материјални доказ не повезује оптуженог Тојагу са кривичним делима која су му стављена на терет. У том чувеном стану "десетки", у коме се он наводно налазио према речима

учесника овог поступка који га терете, није пронађен ниједан материјални траг везан за оптуженог Тојага Жељка, ниједан отисак, ниједан материјал подобан за ДНК анализу, нити један материјал који је прошао ДНК анализу. Значи, ниједан материјални доказ не везује оптуженог Тојагу са кривичним делима за која се оптужује. Оптужени Тојага је у својој одбрани навео да се он, у време када се одиграо догађај код хале “Лимес”, налазио са својом јединицом на обуци на Копаонику.

Сада ћу анализирати који су то, рекао бих, такозвани докази који терете окривљеног Тојага Жељка. То је пре свега изјава тада осумњиченог Звездана Јовановића, коју је дао у преткривичном поступку, пред органима полиције. У погледу услова давања те изјаве и начина на који је та изјава сачињена, изјаснио се колега Вукасовић и у том делу ја се не бих понављао и не бих замарао судско веће а на саму садржину те изјаве везану за Тојага Жељка вратићу се мало касније у својој завршној речи.

Следећи учесник кривичног поступка који оптужује Тојага Жељка је оптужени Крсмановић Душан. Он је повезао оптуженог Тојага Жељка са догађајем код хале “Лимес” у својој одбрани коју је дао у преткривичном поступку, у полицији, у својству осумњиченог и у фази истраге пред истражним судијом. Оно што прво упада у очи, то је да је, дајући своју одбрану у преткривичном поступку, у полицији, сада оптужени Крсмановић Душан наводио да је ту био присутан извесни зољаш. Значи, он у полицији не именује оптуженог Тојага Жељка. Он не зна ко је Тојага Жељко. Враћам се на оно што сам малопре навео. У полицији Тојага Жељко тражи суочење са Крсмановићем и то му се не омогућује. На волшебан начин, дајући касније изјаву код истражног судије, он се присећа да то није зољаш, него да је то наводно оптужени Тојага Жељко.

На који начин је дошло до ове драстичне измене у његовој одбрани, моћи ћемо да закључимо након још неких чињеница које ћемо изнети а које су познате судском већу. Наиме, неспорна је чињеница да је Крсмановић Душан за време лишења слободе прошао физичку и психичку тортуру од стране органа преткривичног поступка, да будем конкретан, од стране полиције. Он је са несумњивим повредама примљен у притвор Окружног затвора у Београду и то је констатовано у медицинској документацији. Значи, то је неспорна чињеница, над њим је вршена најбруталнија физичка тортура. Чак таква тортура да, по речима бившег поступајућег заменика специјалног тужиоца, он није био у стању да се суочи са оптуженим Тојага Жељком.

Ако погледамо структуру тог исказа оптуженог Крсмановића који је дат у истрази, пред истражним судијом и ако ту структуру тог записника и тог исказа упоредимо са структуром исказа који су дали актуелни сведоци сарадници, тада док су још имали својство окривљеног у кривичном поступку, ти су списи издвојени по закону, али то је потпуно иста структура текста. Потпуно је јасно да је Крсмановић Душан, дајући пред истражним судијом исказ који сада егзистира као доказ, квалификовао себе за статус сведока сарадника. Због чега се то није догодило у каснијој фази кривичног поступка, можемо само да нагађамо, али ако се није догодило то, догодило се нешто друго. Након тога, Крсмановић Душан се на главном претресу брани ћутањем. Самим тим читају се његове изјаве које је дао у полицији и пред истражним судијом и оне су формално-правно валидне као докази. Самим тим, с обзиром да се брани ћутањем, одбрана оптуженог Тојага Жељка не може да му постави питања. Није могла да му постави питања ни у фази саслушања пред истражним судијом, у полицији још мање. Не може да се изврши његово суочење са оптуженим Тојагом. С друге стране, за специјалног тужиоца те изјаве које је Крсмановић Душан дао у полицији и пред истражним судијом су толико драгоцене и толико му је стало до тих изјава, да мора да уследи одређена награда, а та награда је наговештена у

завршној речи специјалног тужиоца, када је предложио за њега најблажу могућу казну.

Шта из свега овога можемо да закључимо о валидности и доказној вредности такве одбране коју је Крсмановић Душан дао под физичком тортуром и у условима које сам описао. Што се тиче његовог психичког стања, његовог менталног склопа, његовог страха, његовог виђења стварности, ту је елаборацију дивну дао јуче колега Делибашић. Ја то као бранилац оптуженог Тојага Жељка могу да прихватим, али ако је тај, такав, полуписмен, исподпросечно интелигентан Крсмановић Душан, како га је назвао његов бранилац, својевремено био у дилеми да ли наводно треба да учествује у атентату на премијера и да ли је то некакав државни интерес наводно или није, ако је о томе имао дилему, каква је гаранција судском већу да он није под истим моралним и другим дилемама, у истом таквом својству, са истим таквим интелектуалним квалитетима дао исказ и у полицији и пред истражним судијом. Да ли му је можда тада неко рекао да је можда државни интерес да он да такав исказ и каква је вредност исказа окривљеног са таквим интелектуалним и психичким својствима, то остављамо суду на оцену.

Следећи, да назовемо доказ, који терети оптуженог Тојага Жељка је исказ сведока сарадника Дејана Миленковића Багзија. У погледу добијања статуса сведока сарадника, у погледу карактера тог института ће се изјаснити у завршној речи, по нашем договору, колега Петронијевић. Подсетићу само да је он тај статус добио из другог покушаја. Подсетићу само да је Дејан Миленковић Багзи неспорно лице криминалне прошлости. То је лице које је било блиско са сведоком сарадником Љубишом Бухом Чуметом, блиско са покојним Спасојевић Душаном. То је лице које је, према оптужници специјалног тужиоца, учествовало у догађају код хале "Лимес", наводно управљајући камионом којим је требало да се заустави колона којом се кретао покојни премијер према аеродрому. Значи, такав човек добија статус сведока сарадника и таквом сведоку сараднику специјални тужилац апсолутно верује. Поставимо питање кредибилитета тог сведока сарадника. Поставимо питање које је логично из живота: да ли се може заснивати пресуда без материјалних доказа на исказу човека који је био оптужен да је учествовао у покушају убиства премијера владе. Поставимо питање да ли тај човек има најживотнији, најјачи могући интерес да каже све што се од њега тражи, да испуни сваки захтев специјалног тужиоца да би купио своју слободу и каква је вредност таквог исказа.

Мало касније вратићу се и на неке делове садржине саме те изјаве наведеног сведока сарадника. То су, дакле, тако важни докази који терете оптуженог Тојага Жељка. Сада бих кренуо у мало детаљнију анализу тих исказа. Колега пуномоћник Срђа Поповић у својој завршној речи спомињао је проблем такозваних колизионих доказа, значи, доказа који се предлажу ради провере веродостојности исказа других сведока, материјалних доказа којима се такође предлаже испитивање веродостојности одређених исказа. У погледу тих колизионих доказа, одбрана Тојага Жељка је предлагала да се изврши суочење између сведока сарадника Дејана Миленковића Багзија и сведока који су заједно са Тојага Жељком били на Копаонику од 11. до 21. фебруара 2003. године. Такође, одбрана оптуженог Тојага Жељка, заједно са пуномоћником оштећеног Милана Веруовића, адвокатом Божом Прелевићем, заједнички је предложила да се исказ сведока Дејана Миленковића Багзија провери тако што ће он бити суочен са телохранитељима покојног премијера који су били у колони када се премијер кретао ка аеродрому у вези догађаја код хале "Лимес".

Ради илустрације, навешћу делове исказа који су у потпуној контрадикторности. Дејан Миленковић Багзи о том догађају каже следеће:

“Видео сам велику прашину иза мене. Пошто су кола ишла много брзо, ја сам погледао у ретровизор и верујте ми да сам се уплашио и онда сам скренуо мало, померио свој камиончић у десно, према десној траци, тако да је та колона могла мене да обиђе са леве стране. Значи, ту се ништа није десило јер сам се ја уплашио. Тачније, код хале “Лимес”, због тога што сам видео у ретровизору да би ме та колона ударила, ја сам баш успорио много возило”. То је дословце транскрипт.

Шта кажу сведоци, телохранитељи покојног премијера који су учествовали у истом догађају. Сведок Милан Веруовић, оштећени: “Када смо прошли Сава центар, негде иза пратећих аута, негде у правцу новобеоградске хале “Лимес” угледао сам један камиончић да га назовем, који се налазио, у тренутку када сам га ја видео, ни у жутој, ни у средњој траци. Значи, између жуте и средње траке. Имао сам утисак да хоће да се заустави. Ми смо већ прилазили том возилу. У тренутку када смо на неких, не могу тачно да оценим колико метара, али у тренутку када смо прилазили том возилу, камион је нагло скренуо из те, кажем, жуте траке у крајњу леву траку, у којој смо се ми налазили. Нагло је скренуо према нама и само захваљујући возачу, који је рефлексно реаговао у том тренутку, ми смо успели да избегнемо сигуран судар са тим камионом. Возач је нагло прикочио а затим десном страном обишао камион и за нама је то урадило исто тако и С возило”.

На исти начин догађај, да не бих замарао, описују и телохранитељи и возачи Александар Бијелић и Срђан Дробњак, Бобан Пурић и Јаношевић Љубиша. У својој завршној речи оштећени Милан Веруовић је изнео један његов осећај да су искази телохранитеља покојног премијера стално били под некаквом сумњом и по његовом утиску нису завредели пажњу коју су требали да завреде.

Специјални тужилац је, објашњавајући догађај, доживљај догађаја код улаза у зграду владе телохранитеља, објаснио да су они били под стресом, па због тога можда нису разазнали да ли је било два хица или три хица. Ја постављам питање да ли су ти телохранитељи покојног премијера толико били под стресом да не могу да не репродукују са које стране су обишли камион којим је управљао сведок сарадник Дејан Миленковић Багзи. Он тврди да га је колона обишла са леве стране, да се он померио у десно да им отвори пролаз а сви телохранитељи тврде да је захваљујући реакцији возача он успео да заочи и да камион обиђе са десне стране. То су драматичне разлике у исказима. Због тога је одбрана Тојага Жељка предлагала да се изврши суочење између сведока сарадника Дејана Миленковића Багзија и телохранитеља покојног премијера који су учествовали у том догађају. То је одбијено са образложењем да ће сви ти искази бити цењени. Ја то као бранилац могу да прихватим, али онда постављам питање заиста каква је валидност исказа тог сведока сарадника Дејана Миленковића Багзија и да ли је могуће да сви телохранитељи покојног премијера догађај виде другачије, а да се опет само њему слепо верује.

Затим, ради провере одбране оптуженог Тојаге, одбрана је предлагала суочавање сведока који су са оптуженим Тојагом боравили на Копаонику и сведока сарадника Дејана Миленковића Багзија и то је такође одбијено. Ја нећу замарати судско веће сада цитирајући те исказе, али ћу навести сведоке који су несумњиво потврдили да су у периоду од 11. до 21. фебруара боравили са оптуженим Тојага Жељком као припадници Јединице за специјалне операције, на обуци на Копаонику, да су га виђали свакодневно, неки од њих спавали са њим у соби, да су се виђали на скијашкој стази, увече у ресторанима и кафићима, да су се виђали ујутру. То су сведоци, да подсетим: Славиша Станојевић, Милан Николић, Ђорђе Иванић, Жељко Игњатовић, Слободан Ергарац, Предраг Јованкић, Небојша Миловановић, Предраг Нинић, Никола Шепа, Стева Вукша, Веселин Лечић, Игор

Миливојевић и Далибор Марјановић. То јесу били припадници Јединице за специјалне операције, али сви они су и дан данас актуелни припадници полиције. Неки од њих и Жандармерије као елитне јединице полиције. Само подсећања ради, морам да истакнем да су ти људи, у време најгорег полицијског терора, у време акције “Сабља”, након расформирања Јединице за специјалне операције прошли све безбедносне провере и остали у служби и многи од њих службују у Жандармерији као елитној јединици и они долазе на суд и сведоче под кривичном одговорношћу за лажно сведочење да су видели Тојага Жељка 21. фебруара ујутру на Копаонику. То нису некакви сведоци са улице, нису неки сведоци из огласа, нису неки измишљени сведоци, то нису сведоци криминалне прошлости, то нису сведоци који својим исказима купују било шта, а најмање своју слободу, па питам судско веће коме ћемо веровати, тим сведоцима или опет Дејану Миленковићу Багзију. Па и сам његов надимак баш одзвања криминално, морам да кажем. Човеку неспорне криминалне прошлости, човеку који својим исказом купује своју слободу, коме ћемо веровати? То су били колизиони докази које је предлагала одбрана у погледу сведока.

Такође, одбрана Жељка Тојаге предложила је да се изврши вештачење од стране балистичара, стручњака за оружје “зољу” или неког цивилног вештака, ако такав не постоји да се онда узме неко стручно лице из војске, или Војске Србије или некакве стране армије, није уопште важно. Предлагали смо да се изврши вештачење, тврдећи да код хале “Лимес”, онако како је описао Дејан Миленковић Багзи и онако како нагађа Крсмановић Душан и онако како је наводно рекао у својој изјави Звездан Јовановић, на тај начин не може да се изврши успешно гађање из тог оружја. Због раздаљине, због угла, због кретања колоне, да је то са стручног становишта, балистичког, у погледу оружја “зоља” потпуно технички немогуће. Тај предлог одбране је одбијен. Затим је одбрана Жељка Тојаге предложила, у односу на тај фамозни стан 10, где су пронађене две фантомке, што смо видели увидом у фотодокументацију са криминалистичко- техничким прегледом лица места, с обзиром да у том стану не постоји ниједан траг Тојага Жељка, а он је по изјавама ових учесника које сам цитирао и навео био у том стану у више наврата. С обзиром на то да нема ниједног његовог трага, ми смо предложили да се изврши преглед тих фантомки ради евентуалног узимања материјала подобног за ДНК анализу, да би се опет проверила веродостојност одбране оптуженог Тојага Жељка и да би се проверила веродостојност исказа учесника у кривичном поступку који га терете. То је опет од стране судског већа одбијено.

Ако судско веће не верује исказу сведока сарадника Дејана Миленковића Багзија, онда могу да разумем зашто је одбило ове доказне предлоге одбране. Ако му верује и ако ће на његовом исказу заснивати судску одлуку, онда не знам како ће образложити одбијање ових доказних предлога одбране. И то није све што се тиче материјалних доказа. Постоји и књига боравка гостију на Копаонику, коју је прибавио пуномоћник оштећеног адвокат Срђа Поповић, вероватно да би неку своју тезу потврдио. Ми као одбрана оптуженог Тојага Жељка потпуно прихватамо тај доказ. У том писаном доказу управо стоји оно што ми цело време причамо. Тојага Жељко је био на Копаонику. Он је заведен по листи припадника ЈСО-а који су били на Копаонику. Чак је, по изјави рецепционара, био задужен за контакт и комуникацију са рецепцијом. Постоји и доказ да му је било плаћено за боравак на обуци на Копаонику. То је још један писани доказ у прилог одбране оптуженог Тојага Жељка. Чини ми се још један доказ који указује да се не може веровати Дејану Миленковићу Багзију.

Након овакве делимичне анализе исказа учесника у поступку и доказа везаних за одбрану Тојага Жељка сматрам да је заиста потпуно јасно да не

постоје докази за кривичну одговорност Тојага Жељка. Не постоји основ да га судско веће, како се то каже, без сваке разумне сумње огласи кривим, поготово имајући у виду шта је све његова одбрана предлагала ради провере његове одбране коју је дао пред судом. Ако бисмо и поред свега овога на неки чудесан начин ипак прихватили да су ти искази наведених учесника на неки начин тачни, онда се опет поставља следеће питање: шта ми из тих исказа у односу на Тојага Жељка можемо да видимо.

Што се тиче оптуженог Крсмановића, он наводно присуствује некаквим договорима, састанцима у стану 10, добија конкретан задатак да обавести о наиласку премијера и он отприлике каже ко би требало где да се налази по томе шта је он запамтио. Значи, он се не налази на месту одакле, по оптужници специјалног тужиоца, треба да стоје стрелци “зољама” и оптужени који су наводно требали да пруже подршку из аутоматског оружја. Дејан Миленковић Багзи такође на исти начин интерпретира читав догађај. Значи, он исто не зна где се ко наводно налазио. Он има неку неодређену представу где би ко требало да буде. Једини ко је по оптужници био на том месту је оптужени Звездан Јовановић. У свом фамозном исказу, који је од самог почетка суд третирао као крунски доказ у овом поступку, а опет не бих понављао под којим условима и како је дат, у односу на догађај код “Лимеса” Звездан Јовановић каже следеће: “Неко јавља Куму Луковићу телефоном. Долазимо на место пуцања. Ја видим саобраћајну гужву. То би био масакр. Гледам, колона Ђинђића пролази. Чује се шкрипа, Багзијев камион стаје” и тако даље, “ми одлазимо”. Значи, из свих тих инвалидних доказа ако бисмо их узели као тачне, шта можемо да закључимо? Да двојица учесника само из приче знају ко би где требало да буде, а оптужени Звездан Јовановић каже да они долазе и виде саобраћајну гужву и каже “то би био масакр”. Ту се постављају два кључна правна питања: да ли је уопште предузета радња извршења овог догађаја, под један и под два, да ли је овде у питању добровољни одустанак.

У том истом исказу, наводном његовом исказу који је сачињавао како је сачињавао, оптужени Јовановић Звездан каже: “Ја се нисам сложио са таквим начином због могућих жртава и разговарао сам са Легијом, па смо се договорили – идемо снајпером један на један” и тако даље, не бих даље цитирао. Шта стога можемо да закључимо, је ли било пуцања или није било пуцања? Није било пуцања. Да ли је уопште било озбиљне припреме да се то уради? И где је сада ту кривична одговорност Тојага Жељка и да ли су ове радње које наводи Звездан Јовановић и ови други учесници, покушај, или су то можда припремне радње? Формално-правно гледано, понављам, чак и ако би се прихватили сви ови инвалидни докази, опет ни из њих не произлази да је предузета радња извршења тог кривичног дела. Радња извршења кривичног дела убиство представника највиших државних органа, то је радња лишења живота. Једина активна радња која је ту предузета је радња сведока сарадника који је камионом наводно покушао да препречи колону. Чак и да се то узме као тачно, наводни договор је био наводни да сведок сарадник Дејан Миленковић Багзи заустави колону путем камиона, а да онда наступи радња извршења лишења живота, пуцање из “зоља”, што значи да смо ту на терену припремних радњи.

Цитирао бих једну одлуку Врховног суда, којом се управо покушава разрешити то спорно питање и та нека правно-теоретска граница између покушаја и припремних радњи. Каже се, на пример, позивањем потенцијалне жртве да дође на одређено место на којем би била лишена живота, стварају се услови за непосредно извршење кривичног дела убиства. Међутим, тиме још није започета радња извршења лишења живота тог лица, тако да се не ради о покушају убиства. То би биле анализе правне квалификације из

оптужнице. Опет уз ограду, ако бисмо неким чудом те такозване доказе против оптуженог Тојага Жељка прихватили као тачне.

У погледу правне квалификације из оптужнице, још бих рекао да је, по мени, неспорно да између кривичног дела тероризма и убиства представника највиших државних органа не може да постоји стицај. Ту се апсолутно ради о привидном стицају на основу супсидијаритета, а то се може видети простом анализом обележја једног и другог кривичног дела. Чак је и намера потпуно идентично описана у бићу кривичног дела. Такође, у погледу правне квалификације поставља се питање примене закона након промене Кривичног законика, а посебан проблем у погледу правне квалификације чак и уколико би, понављам, судско веће прихватило све ове инвалидне доказе против оптуженог Тојага Жељка, је тај што не постоји ниједан доказ о умишљају оптуженог Тојаге за угрожавање уставног уређења и безбедности, сада СРЈ, или СЦГ, или Србије, то сада све зависи у којој фази се налази распад ове државе, па у том смислу и одређене промене кривичног законодавства. У погледу умишљаја апсолутно је спорно, а неспорно је у теорији да свако одговара у границама свога умишљаја, али о томе ће, такође у складу са нашим договором, детаљније говорити колега Петронијевић. Ја не бих даље задржавао пажњу већа и одузимао време. Мислим да из свега изнетог апсолутно произлази да није доказано да је оптужени Тојага Жељко извршио кривично дело које му се ставља на терет. Значи, оптужница је и чињенично и правно неутемељена. Из тог разлога мој предлог је алтернативан.

Први предлог је да судско веће у току већања и гласања закључи да су ови колизиони докази које је одбрана оптуженог Тојаге предлагала такве важности да захтевају поновно отварање главног претреса. Уколико судско веће закључи да је непотребно извођење било каквих других доказа, онда је једина могућа, логична, законита и праведна одлука у односу на оптуженог Тојага Жељка ослобађајућа пресуда. Из тог разлога онда предлагем да суд оптуженог Тојага Жељка ослободи од оптужбе и да му, наравно, укине притвор. Хвала.

5. Адвокат Горан Петронијевић

Председник већа, судија Ната Месаровић: Хвала. Има право на реч други бранилац оптуженог Саше Пејаковића и Жељка Тојаге, адвокат Горан Петронијевић. Изволите.

Адвокат Горан Петронијевић: Уважено судско веће, господине тужиоце, даме и господо пуномоћници, поштоване колеге, ево смо на крају једног великог процеса, једног великог кривичног поступка, великог у сваком случају, по значају и по дужини трајања. На крају смо, а нисам убеђен да је временски то требало да се управо догоди сада. Лично мислим да, уколико је суд, уколико је тужилаштво и уколико смо ми, а и српска јавност и међународна јавност имали довољно стрпљења да ове четири године утврђујемо и покушамо да утврдимо неку материјалну истину и чињенице које би ушле као основ доношења ваше судске одлуке, мислим да је судско веће одбијањем свих, готово свих предлога одбране показало једно нестрпљење које није било њему до сада својствено. Лично сматрам да би прихватањем више предлога, између осталих, један од тих предлога је и овај који је уважени колега Бобот изнео, који се односи на нашег брањеника Жељка Тојагу, као и других предлога које смо овде чули, а у првом реду реконструкције, као и поновног вештачења, тимског вештачења и тако даље, свакако имали много веће шансе да чињенично стање које на крају овог процеса буде утврђено и које ћете ви као такво прихватити или не, ценити и на основу њега применити одговарајућу правну норму, буде много тачније. Оним што смо ми чинили у овом поступку као браниоци, сматрам да ни на који начин нисмо онемогућавали суд да извођењем доказа и утврђивањем

чињеничног стања колико-толико дође до материјалне истине, без обзира на све медијске хајке које су се у току овог поступка сломиле на одбрани. То лично сматрам једном врстом притиска и једном врстом нелегалног онемогућавања бранилаца да обављају свој посао, односно једном врстом нарушавања права на одбрану.

Наши брањеници и сви остали окривљени у овом поступку били су изложени невиђеном медијском линчу. Од самог почетка па ево, до окончања поступка, већ се све знало, од њиховог хапшења, од објављивања фамозне потернице па надаље, читава јавност је знала јер је јавности представљено да се ради о извршиоцима кривичног дела и никако другачије, да су управо они ти који су на начин како то оптужница тврди извршили ова кривична дела. Видите и сами да је до краја поступка и сам господин тужилац у односу на неколико окривљених увидео да не стоје наводи који се и у захтеву за спровођење истраге, и у првој верзији оптужнице њима стављају на терет. А подсећам, ти исти окривљени, укључујући и нашег брањеника Пејаковића, па и Тојагу делимично, од самог почетка су каштиговани најтежим облицима оптужбе.

Оно што хоћу још да нагласим у овом делу је да сматрам да судско веће ни на који начин томе није допринело, напротив, допринели су поједини медији и поједини учесници у овом поступку. Готово да није било једне недеље, једног месеца да се у неким електронским медијима не појаве свезнајући, мултидисциплинарни експерти и аналитичари за све и свашта, који су пре вас, пре овог суда, пре ове суднице, доносили пресуде. Није то био случај само у овом процесу, али драстично је управо тај принцип транспарентности суђења, начела јавности, овде нарушен. Посебно наглашавам, и начела невиности окривљених. То је оно што сам хтео да ставим као једну замерку и да нагласим – да тога није било, сматрамо да би и судско веће под мањим притиском одлучивало и да би и процесне одлуке, као и оне материјално правне које очекујемо од вас да ћете их донети, сигурно биле квалитетне.

Не желим да подсећам на бившег председника већа и члана овог већа, који је из овог поступка изашао, који је тек након одласка на неки начин проговорио о свим притисцима који су на њега били вршени. Лично очекујем од вас као од судског већа, имајући у виду интегритет вас као личности и вас као судија, да ћете се одупрети свим тим притисцима који су и данас присутни и да ћете у овом случају, који многи називају суђењем века, најзначајнијим суђењем у историји српског правосуђа и тако даље, донети одлуку која ће бити заснована искључиво на закону. То је оно што зависи од вас.

Оно што сам малочас рекао, чињенично стање. Очигледно да је окончањем претреса односно окончањем доказног поступка сада више немогуће утврђивати неке нове чињенице, које сам убеђен да би дале ново светло читавом овом догађају. Дакле, ви сте на чињеничном стању које имате, дакле, то од вас више не зависи, а оно што од вас зависи, то је правилна примена закона. У том смислу прихватам све што су уважене колеге браниоци до сада рекли, а то је оно што се тиче правне квалификације ових кривичних дела која се нашим брањеницима стављају на терет. Посебно се придружујем речи мог колеге Бобота у погледу правне квалификације кривичног дела које се ставља на терет нашем брањенику Жељку Тојаги, као и осталима. Придружујем се посебно правној анализи колеге Рашића и примедбама и темама за размишљање које је дао судском већу у погледу правних квалификација ових кривичних дела и ових догађаја. Потпуно се слажем са тим да никако не може стајати убиство представника највиших државних органа из члана 310 новог законика. Имајући у виду да је блажи закон, надам се да ту веће неће имати дилеме, а лично сматрам да нећемо доћи у ситуацију да одредбе овог законика примењујемо. Дакле, нема овог

кривичног дела, нема субјективног елемента овог кривичног дела, “у намери угрожавања уставног уређења или безбедности Србије и Црне Горе”. Ко је то имао намеру? Чак и да се докаже да је све ово било овако како јесте, чија је то јасна намера доказана да се угрози безбедност уставног уређења односно да се угрози уставно уређење и безбедност ове државе? Да ли је то у било ком случају у току овог поступка макар индицирано, не доказано. Тврдим да апсолутно нема о томе доказа.

Нажалост, ово је један трагичан догађај који је у сваком случају у негативном смислу историјски догађај. Без обзира што је покојни премијер, господин Зоран Ђинђић убијен, а ја сам имао обичај да и пред судом кажем – стрељан, тај догађај не може се сматрати убиством представника највиших државних органа. Ради се о једном гнусном убиству, једном веома немилем догађају, али у њему нема елемената субјективног елемента овог кривичног дела, чак ни код оних које оптужница терети као основне извршиоце.

Сад прелазим на нашег брањеника Пејаковић Сашу, за кога је уважени колега тужилац у фази пред закључење доказног поступка одустао од већине кривичних дела за које га је теретио. Да подсетим, оптужени Пејаковић је у претходној фази и у дужем временском периоду био оптужен и по овој другој раздвојеној оптужници. Тужилац је такође и ту одустао. Ми смо и ту тврдили од самог почетка да он нема апсолутно никакве везе са свим овим догађајима, са целим овим догађајем. Да подсетим, Пејаковић Саша је припадник Јединице за специјалне операције до момента када је она расформирана. У том тренутку он се налазио у притвору. То је човек веома нарушеног здравственог стања, оболео од једне веома ретке и опасне и тешке крвне болести, ви имате све медицинске податке и документацију у списима. О томе ћу нешто говорити на крају. Дакле, човек који више није могао да буде у неком оперативном саставу свих тимова Јединице за специјалне операције, које је она имала, већ је формирањем тог одељења за заштиту лица и објеката постао члан тог одељења, управо због своје болести.

То је човек који је, примајући плату као полицајац, био задужен да чува онога који му по наређењу претпостављених буде дат као лице које треба да штити. Не треба подсећати да је међу тим лицима било и високих државних чиновника, високих државних функционера, почев од господина Чедомира Јовановића, затим у то време и команданта Јединице за специјалне операције, овде оптуженог Улемека, затим његов фамозни одлазак који је једини његов грех, а сада ћемо видети зашто се то њему ставља у грех, одлазак да буде једно од лица које обезбеђују објекте у првом реду, а и самог Душана Спасојевића. Пејаковић ту није отишао својом вољом. Није он тај који је желео да оде баш тамо, у ту фамозну Шилерову улицу. Овде смо у току поступка утврдили на који начин је отишао. Ко је све, од саме Јединице па до врха државе, знао да он иде тамо. Сетите се само оне реченице коју је господин Чедомир Јовановић изговорио, по одбрани окривљених: “Ићи ћеш тамо и чуваћеш га као што си мене чувао”.

Пејаковић долази у ту средину у коју долази. Он је професионалац. Он има одређене задатке и те задатке испуњава. За те задатке добија плату. И у току поступка, а и одлуком тужиоца смо видели да он из те позиције у којој се налазио није постао члан никаквог криминалног клана. Није имао могућности да зна за било какво кривично дело које се тамо догађало. Чули сте од свих сведока, па чак и од сведока сарадника, о којима ћу опет касније говорити, да сам Спасојевић и људи који су најближи њему нису, како су они изјавили, имали поверења у Пејаковића. Дакле, и они га сматрају полицајцем. Он је и њима тамо нужно зло. Значи, један елеменат безбедности, али све што се ради и ако се ради нешто ван закона, то Пејаковић не сме да зна. Чули сте и од Миленковића и од покојног Вукојевића и тако даље, да када би се

Пејаковић појавио у одређеној просторији где се нешто прича, говори, договара или било шта, прекидао се разговор.

Ја вас питам: на који начин би то Пејаковић уопште могао да зна и да претпоставља, када код покојног Душана Спасојевића редовно долазе високи државни функционери, представници разних власти, како је то неко јуче или прекјуче овде рекао, како би он то требало да зна да се ради о било каквом криминалном удружењу, посебно у односу на овај догађај, атентат на премијера, јер се њему ставља на терет кривично дело помоћ извршиоцу након извршеног кривичног дела. Дакле, како је и на који начин оптужени Пејаковић могао да зна да се било шта припрема? Никако. Видео је неко мување које је било уобичајено у понашању Спасојевића, то је он овде и објаснио, неке његове телефонске разговоре, што је он често радио, такође је и то објаснио, и само тужилаштво је ту чињеницу прихватило као такву.

Сада прелазимо на онај део чињеничног стања и временско опредељење које се оптужницом, сада овако уређеном након одустанка за она остала кривична дела, оптуженом Пејаковићу ставља на терет, а то је период од 12. марта па надаље. Пејаковић није имао никаквог разлога да, поготово пред већем, а то је посебно објаснио, у свом исказу таји било какво чињенично стање. Све оно што је фактички он учинио, све оно што је он физички могао да уради и урадио он је то нама овде испричао. Са ким се виђао, где је био, кога је возио, када је био у Прогару, како је возио ову двојицу, Луковића и Спасојевића, укључујући и Багзија у једном тренутку, затим капарисање оне куће и тако даље и тако даље. Те радње саме за себе би могле да буду извршење овог кривичног дела односно имале би обележја овог кривичног дела које је тужилац уређеном оптужницом ставио на терет нашем брањенику, али не постоји опет једна основна ствар, битни елеменат дела, субјективни елеменат дела код нашег брањеника Пејаковић Саше.

Шта је неопходно? Неопходно је да учинилац овог кривичног дела, у тренутку када обавља неке радње које имају објективне елементе овог кривичног дела, има свест о томе да те особе или ти предмети са којима одређени извршиоци имају неке везе, представљају управо извршиоце кривичног дела. Ви се сви овде добро сећате његове изјаве у којој он каже: ја видим на телевизији, видим и моју слику и моју потерницу, видим и потерница Спасојевића, руши се кућа тамо и тако даље. Од првог тренутка од одласка те вечери у стан па надаље, Спасојевић тврди да им то намештају. Он је у дилеми. Он не зна да ли је то тако. У више наврата су се догађале одређене ствари које су на неки начин упућивале на то да Спасојевић њему говори истину. Дакле, ниједног тренутка од почетка, па до његовог одласка када их је одвезао у Жарково како је објаснио, потом отишао у Јединицу и отишао у УБПОК по позиву, Пејаковић није имао јасну и чисту свест да су ови људи (ако су уопште) учествовали у било каквом кривичном делу, а поготово у атентату. То је оно што бих прво указао као недостатак тог субјективног елемента. Он мора имати свест да помаже извршиоцима управо тог кривичног дела, јер је овде квалификација чак и за то кривично дело из члана 333 – најтеже. Прво да су извршиоци кривичног дела, а друго да су извршиоци управо тог кривичног дела.

Нећете ми замерити, ја ћу прочитати и због самих оптужених, због јавности само први члан, први став члана 333 Кривичног законика. Дакле, то је кривично дело помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела: “Ко крије учиниоца кривичног дела, или му прикривањем средстава којима је дело учињено, трагова или на други начин помаже да не буде откривен”. Молим вас, ако су под сумњом Спасојевић и Луковић, евентуално Миленковић и тако даље, за извршење неког кривичног дела, у овом случају атентата, ако је телевизија објавила потернице, ако се у свим медијима, и електронским и писаним, говори о томе да су они ти који су то урадили, што

сам малочас говорио, па они нису непознати, њих не треба откривати. Они су органима гоњења познати. Једино је Пејаковић ту у дилеми. И то је она дилема у погледу овог субјективног елемента који сам малочас образлагао. У том случају, по мишљењу овог дела одбране, никако не би могло да стоји то кривично дело у обележју, већ евентуално неко друго, као што је непријављивање кривичног дела или слично. Опет, кажем, под условом да се утврди било који доказ да је код њега постојао тај субјективни елеменат.

Што се тиче описа радње извршења кривичног дела које је овом уређеном оптужницом нашем брањенику стављено на терет, ту смо видели да је он, каже, обављао курирске неке дужности, не знам, за Спасојевића, Луковића и Дејана Миленковића, у Прогару, где су се они скривали – новцем од 5.000 евра, који му је дао Спасојевић, капарисао једну кућу у Прогару и тако даље. Сви ти елементи објективно могу бити под условом да код Пејаковића у том тренутку постоји свест да су они управо извршиоци управо тог кривичног дела.

Не заборавите, он је полицајац, био је на дужности. Он чува те људе, све до момента док га онај који га је послао на дужност не опозове. Његов одлазак у Кулу и ови планови АБЦ – 1, 2, 3 и тако даље, ви сте чули то и у његовом објашњењу, нити он зна о чему се ради, а лично је сматрао да је то једна врста блефа који Спасојевић примењује у ситуацијама када се нешто слично догађа. Ни у једном тренутку, нити у оптужници, ни у току поступка нису дефинисани ти циљеви, шта је план А, шта је Б, шта је Ц, шта је 1, шта је 2, шта је 3. Па ваљда би неко те планове могао да нам образложи. Помиње се некакво минирање трафо-станице, заузимање аеродрома и тако даље. Мени то апсолутно нема никакве логичне везе са читавим овим догађајем. Шта би се постигло минирањем трафо-станице? Ми смо 1999. године имали бомбардоване све трафо-станице око Београда. Шта би се постигло? Ко би се то заштитио од нечега? Шта би се постигло заузимањем аеродрома и ко би то заузео аеродром? И који аеродром, цивилни, војни, Сурчин и тако даље. Да ли има нешто друго, у наставку тог плана, да би то био план? И у крајњем случају, шта је циљ тог плана? Ничега од тога нема. Стога лично сматрамо да нема ни овог кривичног дела у односу на оптуженог Пејаковића. Кажем, уколико чак и судско веће нађе неки субјективни елеменат његовог кривичног дела, никако се не може радити о овом кривичном делу, већ о једном блажем кривичном делу, а то би судско веће могло и само да учини.

Нешто бих још рекао у вези односа између кривичних дела из члана 310 и кривичног дела убиства највишег представника државних органа и кривичног дела тероризма, које је тужилац у оптужници ставио као два кривична дела у стицају. Колега Бобот је у праву, потпуно се слажем са тим, слажем се и са свим осталим колегама који су то анализирали, а само бих кратко подсетио да је господин тужилац у својој завршној речи као потврду тероризма као чина (објективних радњи извршења тог кривичног дела, субјективне су исте као и код кривичног дела убиство највишег представника државних органа, што их чини неспојивим у овој врсти стицаја, како то тужилац тражи оптужницом, дакле тај објективни елеменат експлозије и тако даље), навео пример из оног раздвојеног предмета, фамозну експлозију односно уништење предузећа “Дифенс роуд”. Не само да се то налази у другом кривичном предмету, не само да је обухваћено другом оптужницом, него то кривично дело има сасвим друга обележја, а не тероризам. То кривично дело евентуално може да има обележја диверзије и слично, али не и тероризма.

Надаље, што се тиче нашег брањеника Жељка Тојаге, уважени колега Бобот је дао опсежну анализу и трудили смо се да не узимамо пуно времена већу, на један веома концизан начин. Мислим да вам је дао комплетно виђење одбране читавог тог проблема. Ја бих још скренуо пажњу само на

неколико ствари које можете сматрати допуном овог дела. Ако се иде са претпоставком да је неко хтео да изврши преврат, да би то био елеменат овог кривичног дела, покушај убиства, (говорим о догађају код хале “Лимес”, који је материјално-правно и чињенично стављен на терет као кривично дело нашем браћенику Жељку Тојаги), поставља се неколико питања. Прво, на који начин то ради. Зашто би, ако неко врши преврат, то радио тајно. Треба да постигне одређени циљ, а циљ би наводно требало да се постигне убиством премијера. Какав то преврат може да се учини у том тренутку убиством једног човека? Ко то треба да изврши преврат и ко то треба да дође на власт? То су све питања која су овде остала без одговора. Постојале су одређене индиције које су сведоци сарадници, чини ми се, у оном убаченом делу њихове свести, програмском делу свести, покушали да инсинуирају, па смо чули од уваженог колеге пуномоћника Срђе Поповића готово на директан начин кога је он прозивао за то, па смо онда чули сведока сарадника кога је он прозивао за то. Да не анализирамо све те инсинуације, погледајте сами је ли има нешто од тога и да ли је објективно нешто од тога могло да се догоди. Ко је у том тренутку имао интерес и мотив да се убије тада премијер Зоран Ђинђић. Да ли је у питању унутрашњи политички проблем, или евентуално спољнополитички проблем. О томе ћу нешто касније.

Када говорим о “Лимесу”, и ако неко врши преврат, и ако зна да ће тим актом, тим чином учинити преврат, зашто би то радио тајно. Из читавог овог склопа чињеничног стања може се извести закључак да је направљена тајна завера. Хајде завера у фази припреме, али зашто реализација да буде тајна. Какав је то преврат ако се не зна ко је учинио преврат и да ли је то уопште преврат и да ли таква намера постоји. Ако је то све тако, и ако се тајно креће у реализацију једне такве ствари, па да ли је могуће да онај ко то организује узме Жељка Тојагу званог Жмиги, најбољег зољаша у свим специјалним јединицама, готово да можемо рећи у Европи, да он учествује у том тајном задатку. Каква би то онда била тајна. Нема ниједног представника тада високих државних органа, нема ниједног вишег чиновника МУП-а, нижег чиновника МУП-а, ниједног припадника било које специјалне јединице, полицијске јединице, који не зна да је Жељко Тојага Жмиги најбољи зољаш. Он је то овде пред нама рекао, то је исто рекао и пред истражним судијом, то је рекао пред полицијом. Када га је веће питало какав си ти са тим оружјем, он каже – најбољи. Он је поносан, он то ради, он је то радио и тренирао и тренирао. Не због тога да би евентуално био употребљен и злоупотребљен у оваквим ситуацијама, него због онога што је та Јединица прошла у претходном периоду. Ту се не слажем са господином тужиоцем и оценом коју је дао. Чињенично стање, фактичко стање, кретање те Јединице, њен ратни пут је нешто што не може да се доводи у питање. Или, ако се доводи, онда то мора бити аргументовано. Друга је ствар претпоставка тужиоца о евентуалној злоупотреби једног дела. То је оно што ће он доказивати и што покушава да докаже. То су две различите ствари. Жељко Тојага спада управо у тај део припадника Јединице који се обучава за примену и употребу ове врсте наоружања у условима када дође у ситуацију да као припадник Јединице дејствује према непријатељу, да вас не подсећам да је за ових петнаестак година таквих ситуација било и те како.

Ако неко крене у тајну реализацију овакве замисли, каквом оптужницом покушава да се прикаже догађај код хале “Лимес”, зашто би узео Жељка Тојагу. Па да је то реализовано, истог тренутка најмање 10.000 људи би знало да је, ако је у питању “зоља”, то Жељко Тојага. То је потпуно нелогично. То би исто било као када би се за снајперисту узео Стеван Плетикосић или Јасна Шекарић, људи за које сви знају да су најбољи у томе. Овде се ради о једној конструкцији која је вешто потурена да би се дошло до закључка да је овај

догађај реалан, да је реално припреман. То је разлог због чега се Тојага убацује као зољаш. Ви сте видели код Крсмановића, он у првом исказу каже зољаш, а онда се после фамозно присећа ко је тај зољаш.

Надаље, Жељко Тојага је толико добар у употреби тог оружја и толико о томе зна, да верујем да нема ниједног теоретичара, експерта, који би могао са њим да стане на црту и да нешто више о томе зна. Према томе, и он сам, да је на било који начин ту учествовао, макар и саветодавно, би им рекао: људи, то је чиста глупост, као што је и нама рекао: то је немогуће тако урадити, ја знам шта је “зоља”, ја знам шта је гађање “зољом”, знам шта је нишањење “зољом”, ја знам шта је циљ, шта је угао, шта је положај и тако даље и тако даље. Нажалост, ми смо ускраћени били за овај део, који смо сматрали круцијалним, а то је управо једна добра анализа једног стручњака за ову врсту оружја, која би у потпуности, сигуран сам, потврдила оно што наш брањеник зна о том оружју, и у овој ситуацији, која се описује као некаква ситуација која би требала да се заврши некаквим покушајем убиства, или остаје само на припремним радњама, како је колега Бобот објаснио, да је то немогуће.

Ја сам, дајући предлог за извођење тог доказа, навео и један пример који се догодио, али нисмо тај доказ извели, па га тако не могу га ни вама дати. Наиме, 6. јула 1988. године у селу Лођа, око 12 часова, у предграђу Пећи, нападнута је колона полиције од стране ОВК. Страдало је више припадника те јединице. Један од страдалих, Дејан Прелевић, полицајац, седео је у возилу које је погођено управо оваквим бацачем. Пет припадника је било у том возилу. Он је седео на задњем седишту у средини. Једино је он страдао. Двојица су повређена, двојица неповређена. То је један од примера који говори и даје нам за право да смо морали овај доказ извести, јер се онда поставља питање какав би то начин гађања био. Ако би да неко треба да буде сигуран када је у питању аутомобил, не говорим о тежим оклопним возилима, где има посебну врсту дејства, какав би то требало погодак да буде, дакле директан, да би се неко усмртио. А онда после опет логично питање: зашто би онда “зоља”. То су ствари које су остале неразјашњене и за које смо ми као одбрана Жељка Тојаге сигурни да би она била у нашу корист, односно у корист Жељка Тојаге.

Још само једна напомена, која се тиче ове фамозне, рекао бих не изјаве, Звездана Јовановића, него овог записника за који се тврди да је његова изјава. У потпуности прихватам све што су колеге браниоци рекли, у потпуности прихватам оцену на начин на који су то рекли, а ја ћу се осврнути само на један детаљ који се односи на Жељка Тојагу. Звездан Јовановић је припадник те јединице, Звездан Јовановић је високи официр те јединице, Звездан Јовановић је у том тренутку заменик команданта те јединице, па да ли је могуће да Звездан Јовановић не зна како се зове Жељко Тојага, да он није Тојагић Жељко, него да је Тојага Жељко. То је немогуће. То је очигледно пермутација онога ко је ово сачињавао. Ни Крсмановић га не зна у оном првом исказу. Он зна зољаша. После се присећа. Како? Очигледно освежено памћење. Толико о овом догађају.

Када сам већ код изјаве, код записника, наводне изјаве Звездана Јовановића, указао бих на још једну озбиљну нелогичност и придружујем се свим оним анализама које су колеге изнеле поводом увиђаја чињеничног стања материјалних доказа који су наводно пронађени у улици Адмирала Гепрата. Пажљивим читањем овог наводно исказа видећете један опис у коме наводно Звездан објашњава како је, на који начин држао пушку. То је врло индикативно. Свако од озбиљнијих балистичара вештака да је прочитао пажљиво, морао би да се запита како, на који начин те чауре могу да заврше на крову. Ми смо овде видели пушку “хеклер и кох ГЗ”. Видели смо тај тип пушке односно тврдило се да је то управо та пушка која је пронађена и дата истражном судији. Да ли је то пушка из које је пуцано, то је друго питање. Он

каже следеће, или тако бар стоји да он каже: “Пушка је извађена, наслоњена је поред мене и не види се ако неко уђе”. Потпуно логичан почетак описа тог дела. “Ја седам на столицу, не могу ме видети. Цев само мало вири”. Отвор за избацавање чаура на пушци коју сте видели налази се у вертикалној паралели са оквиром за муницију, која се налази у задњој трећини пушке. То се лако може видети голим оком. Видели сте вештаке, вршено је пробно испалење, видели сте на који начин се избацују чауре, на коју даљину се избацују чауре, па вас питам, ако је само цев вирила, где су те чауре могле да заврше. А сетите се отвореног прозора. Прозор отворен на десно, дакле, у том правцу где пушка треба да избаци чауру. То су стакла. Ако пушка избацује чауре на удаљеност од 10 метара, онда или ће те чауре упасти у просторију, или ће ударити у стакло или бар нека од њих ударити у стакло и оштетити га. Јер кинетичка енергија избацавања чауре је таква да сигурно, када би ударила у стакло, не би могло да остане цело. Откуд сада те чауре доле? Откуд оне на крову? То апсолутно не може физички да се изведе. То је апсолутно нелогично.

Још једна нелогичност која се тиче тог догађаја код улице Адмирала Гепрата, сећате се, то смо на филму видели, а и раније смо то гледали и то је у записник ушло као примедба и запажање, бар овог дела одбране, да се у ноћним сатима врши претрес тршчаног крова који се скида и нешто тражи. Сада вас питам следеће: независно од тога што истражни судија није дао такав налог, независно од тога да ли је ко, и по чијем налогу то радио, а што видимо да није у складу са Закоником о кривичном поступку, дакле кажем независно од тога, уколико су чауре пронађене у току дана, шта се даље тражило на крову, ако се зна да су два пуцња. Па рећи ћу вам. Тражила се трећа чаура. Сви они који су овде изјавили пред вама, дакле они који су били у дворишту, оних седморо људи који су чули три пуцња, њихове изјаве су се и тада знале. Шта би то могло да се тражи на том крову ако не трећа чаура? Нажалост, она није била ту. По ставу овог дела одбране и по чињеничном стању које је по нама утврђено на тај начин, та чаура је могла да се тражи на другим странама. Да ли је то Немањина 9, Бирчанинова и тако даље, углавном, потпуно на супротној страни.

Прелазим на овај део анализе доказа који су изведени, а који се тичу самог лица места, дакле улаза број 5. Лично сматрам да се ни на који начин не може прихватити верзија коју су вештаци Куњадић и Дуњић овде пред нама демонстрирали. Оно што су они радили не може се назвати никако вештачењем. То је анализа неких доказа. Па онда анализа налаза из Висбадена. Па онда Висбаден даје анализу њиховог налаза, па на крају анализа анализе. То није вештачење. Нити је Висбаден био на лицу места у току реконструкције која је требало да се обави, нити су вештаци били на лицу места. Вештак Куњадић, балистичар, прича о неким стварима, а нити је видео чауре, нити је видео пројектиле, нити је видео пушку. Први пут овде види. То су ствари које су недопустиве.

Долазимо до оног проблема на који ја посебно скрећем судском већу пажњу, да сви вештаци имају одређену специјалност. То су углавном у овом случају некакве природне науке, медицина, судска медицина, физика, балистика и тако даље и тако даље. Али вас молим да обратите пажњу, јер ви сте судско веће, без обзира што сте по образовању правници, а у праву се највише употребљава логика. Оно што ће контролисати резултате тих и таквих датих налаза, у свим научним дисциплинама, то је логика. Без тога не може. Постоје природни закони, постоје закони логике, постоји логичка контрола свих тих ствари које се могу рећи или урадити. У овом конкретном случају постоје околности које логика не може да прихвати. Једна од основних, прострелне ране код покојног премијера Ђинђића и прострелна рана код Веруовића. По верзији тужиоца односно оптужнице, по некаквом

назови-налазу ових вештака је са истог места испаљен пројектил, из исте пушке испаљен пројектил, истог калибра испаљен пројектил.

Теорија вештака која је била променљива, то вас молим да обратите пажњу, у зависности од одговора и врсте питања које им је постављено у току њиховог испитивања овде, о томе да се не може утврдити калибар оружја из прострела, је само делимично тачна. Чак Куњадић у једном тренутку каже: да, може се утврдити калибар уколико пројектил под правим углом погоди кост, а дође до оштећења прострела кости. Па ми код Веруовића имамо управо такву повреду. Погодак, улазна рана је под правим углом. Она је потпуно округлог облика, 6 x 6. Нема елипсе. Нема нагиба, ни бочног ни вертикалног, 6 x 6, излаз на 6 x 8. Дакле, под одређеним углом излази тај пројектил. Сада хајде да упоредимо другу. Улазна рана код покојног премијера је ни мање ни више него 33 x 20, а излазна 37 x 25. Не замерите ако сам погрешно, али мислим да нисам. Сада вас питам, ако са истог места, исти стрелац гађа из истог оружја, истом врстом пројектила, из исте пушке, два циља који се налазе на истој дистанци, приближно истој, метар, два је разлика, на који начин може да настане оштећење улазне и излазне ране која је идентификована на обдукционом записнику код покојног господина премијера, да буде толиких димензија.

Ми нисмо тражили да нама вештаци одреде калибар. Ми смо од њих тражили, ја сам то лично покушао, да они елиминишу одређени калибар, а то је могуће. Могуће је и код поготка у мека ткива. То они овде нису желели. Они то нису желели. Из којих разлога, не знам. Да вас подсетим, пројектил којим је наводно погођен Веруовић, односно покојни премијер, је обима 7,8 мм, то је његов пречник најширег дела, и тако се и означава калибар, а дужина тог пројектила је 28,47, води се као 28,5 мм, дакле, највећа дужина тог пројектила је испод 3 цм. Па вас питам, на који начин тај пројектил треба да уђе у прво место контакта, а то је улазна рана код покојног премијера у десном наддојачном пределу, да би направио оштећење 33 x 20. Поставите тај пројектил у оној најгорој могућој варијанти, дакле попречно да улази, он не може да остави такво оштећење. Теорије о расцепу ткива не долазе у обзир. То сваки озбиљнији и балистичар и лекар медицинске струке односно судске медицине зна. Брзина овог пројектила је 800 метара у секунди. Брзина којом је претпостављена брзина додира на улазу, и у једном и у другом случају, је 700 метара у секунди. Тамо се каже 696, хајде нека буде 700 метара у секунди. То је огромна брзина, то је огромна кинетичка енергија. Погледајте налаз из Висбадена о особинама те врсте муниције, те врсте пројектила. Тај пројектил испаљује се из олучног оружја, дакле олучне цеви, која, сем велике кинетичке енергије која се даје пројектилу након испаљења и даје му брзину од 800 метара у секунди, има још један ефекат, који су и ови вештаци потврдили, јер то не може да се негира, а то је ротационо дејство пројектила. Пројектил проласком кроз олучну цев потиском експлозије барутних гасова излази брзином од 800 метара у секунди и обртним моментом од 3.000 обртаја у секунди. Овде не треба много знати ни о физици, ни о балистици, ни о било којој другој природној науци да се зна да је тај и такав пројектил у додиру са препреком као шило. То се може видети код Веруовића. Видите његов опис. Он каже заротирао се, пао. Он још не зна да је погођен. Претпоставља само. Он не осећа чак ни бол. Колика је то брзина и које је оштећење 6 x 6. Дакле такав пројектил, у додиру са препреком, макар једна димензија улазне ране мора бити готово мања од његовог попречног пресека, јер нешто је неспорно, то је нешто неспорно да је први додир, то су сви вештаци а поготову Висбаден дао, да је први додир тог пројектила са улазом ране тако што пројектил продире у овом правцу. Да ли ће бити под одређеним нагибом горе, доле или лево, то је нешто друго. Дакле пројектил док не дотакне препреку, док не уђе у препреку, он иде врхом напред. Обртни

моменат, који има 3000 обртаја у секунди кинетичке енергије и брзину од 700 метара у секунди, управо оставља онакав траг какав је остављен код оштећеног Веруовића: улазна рана 6 x 6, излазна 6 x 8.

Сад вас питам: који то пројектил и на који начин може код покојног премијера да направи улазну рану 33 x 20. Поставите га у ком год хоћете положају, да је рикошетирао, да је ударио, да није примарна рана, и тако даље и тако даље, не можете доћи до тога да се направи оштећење од 33 милиметра. Пројектил који је дужине 28,5 мм не постоји. Напротив, то сте видели из анализе вештака, улазна рана код покојног премијера управо указује на одређени угао, јер је она елипсаста. Дакле, угао иде одозго наниже, с преда назад, са десна на лево, тако је описана у обдукционом налазу, тако су и вештаци потврдили, што опет говори да је тај пројектил који је погодио покојног премијера управо ушао врхом напред и да нема чак ни ове дилеме о којој сам говорио. Ова чињеница не може никако да се уклопи, односно ови докази и ово што је утврђено не може да се уклопи у оптужницу. Закључак је: премијер није погођен из ове пушке. Премијер није погођен овим калибром. Висбаден није одговорио на то питање, они су избегли да кажу и да потврде да је исти калибар, кажу – ми то не можемо и они неће то да раде, очигледно. Још неколико кључних ствари има које они нису хтели да потврде, а то је положај Веруовића и покојног премијера, стајна тачка. Не смета мени, можда је било боље да слушају, да науче нешто из овога, али у реду је. Извињавам се, судија. Дакле, ни Висбаден није потврдио то. Ја бих молио ипак да га опоменете, судија, ако сматрате да омета ред.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас, колега Даниловићу, опомињем вас. Немојте прекидати. То ћете му рећи негде у некој емисији, немојте овде. Изволите, колега.

Адвокат Горан Петронијевић: Да. Једино да се извиним што вређам Висбаден. Добро. Да се вратим на оно што сам говорио.

Знам на шта је усмерено то, да би ме деконцентрисао. То су стари трикови, нормално и они који знају за то не потпадају под то. Ни Висбаден није потврдио чињеницу да су Веруовић и покојни премијер погођени истим калибром и из истог оружја. Није потврдио ни оних неколико веома важних чињеница, а то је стајне тачке где су они стајали у моменту када је дошло до поготка. Ми смо овде имали у току поступка, и то је оно што је апсолутно нелогично, опет апелујем не само на ваше правничко знање, него и знање логике и искуство које имате, да ако седморо људи тврди да је чуло три пуцња и ако од самог почетка то тврди, и ако тројица од њих несумњиво фиксирају положај покојног премијера на улазу у моменту када га погађа пројектил – лицем окренутим згради, дакле улази у зграду – ја вас сад питам како тај пројектил треба да долети из Гепратове улице, да направи круг да би погодио премијера на начин на који га је погодио, у десни наддојачни предео. У том виђењу та три сведока, а видећемо и у осталим материјалним доказима које су овде колеге анализирали, очигледно да је левом страном био окренут ка Гепратовој улици. Тај погодак би њега погодио у леву страну, дакле директно у срце или тај део, а не у десну.

Положај у коме вештаци покушавају да објасне да је покојни премијер био и онај перформанс који је изведен овде пред нама, је апсолутно нелогичан. Много ту има ствари које су нелогичне. Зашто премијер, који има повређену ногу и хода на штакама, који има толико телохранитеља и обезбеђење са собом и унутар зграде, треба да отвара врата. Каква је то прича да он отвара врата. Ако је то и тако, сад вас питам, да ли смо у току поступка утврдили каква је то брава, како се отвара, која је квака, механизам који држи врата, која је снага, тежина врата и тако даље и тако даље. Видели сте интерфон, чули сте Копривицу и оних неколико људи који кажу да врата са спољашње стране не могу да се механички отворе. Морају да се отворе интерфоном

изнутра, па да ли је био отворен интерфон а да не причам о томе да неколико сведока тврди да су врата била отворена.

Повреде које је премијер задобио сем ове прострелне ране, на колону, на челу, апсолутно говоре да је лицем пао напред. Довођење премијера из положаја у који га вештаци стављају да би се довео десном страном према Гепратовој улици у положај где се он прво од поготка пројектила наслања на врата, па онда се врата наводно отварају под његовом тежином, онда се он ротира да би се довео у положај да лицем падне унутар ходника, па то здрав човек не може да уради а не повређен, са штакама. Онда вештак Дуњић употребљава један израз “ротација око осе”, али не зна да одреди која је то оса. Ја вас питам, ако је претпоставка да покојни премијер стоји на десној ноzi, како то вештаци тврде, јер му је лева повређена и да стоји ослоњен о две штаке, која је то оса око које се он окреће. Да не говоримо да су то само претпоставке вештака и да нису узели у обзир, нити прегледали у ком здравственом стању се налазила, у којем степену зарашћивања та рана коју је он имао на тетиви претходно, да ли је могао да хода, није могао, да ли је могао да се ослања на леву ногу или није могао а видели сте фотографије 5-6 дана пре тог догађаја где он корача на ту ногу. То сте могли да видите у свим новинама. Ми имамо једну такву фотографију. Вештаци се не базирају на то. Они имају само један задатак, да покојног премијера доведу у положај у коме би он могао да буде погођен из Гепратове и занемарују остале елементе.

Овакав погодак који је код премијера уследио, погодак од пројектила и оштећења која је направио у његовом организму, указују на најпрофесионалнији могући погодак који може да усмрти једног човека. То је професионалнији погодак и тежи погодак него што би био погодак у главу или погодак директно у срце. Са десне стране 29 сантиметара прострела до леве лопатичне задње стране, где су сви унутрашњи органи, укључујући и расцепано срце и ефекат који је вештак овде објашњавао, али није хтео до краја да разјасни. Није желео да одговори на та питања, а видећете у транскрипту да је чак рекао: не желим више да одговарам, нећу на ово да одговарам и тако даље.

Како реагује особа која је погођена на начин на који је погођен покојни премијер? У првим налазима се користи термин клонулоост. У свим медицинским енциклопедијама и у разговорима са вештацима исте струке утврђује се да погодак, расцеп срца доводи до тренутног пада крвног притиска и губитка свести. То је моменат, тако је вештак и рекао у првом налазу, када једноставно онај ко је на тај начин погођен клоне тамо где се налази. Нема корака, нема пируета, нема окретања ни било чега другог. То је опет против логике. Пируета коју нам је вештак Дуњић покушао да објасни неприхватљива је, немогућа, неизводљива, неживотна, нелогична. Џаба му сво медицинско знање, он је одличан вештак.

Придружујем се примедбама које су колеге дале у погледу лоше урађеног увиђаја, тачније неуррађеног увиђаја, ја ту радњу не знам како бих законски назвао. Прва реченица из записника о увиђају судије Александра Чолића говори о нечем што ћу мало касније рећи. Каже: дана 12. 3. 2003. године у 13.30 часова, непосредно по сазнању из телевизијског програма да су у дворишту Владе Републике Србије из ватреног оружја рањени председник Владе Републике Србије др Зоран Ђинђић и припадник његовог обезбеђења Милан Веруовић, изашао сам на увиђај заједно са дежурним замеником. До нашег доласка на лице места МУП Србије нас није обавестио о овом догађају. Да ли постоји и један догађај, много мањег значаја, једно убиство које се догоди у граду да се макар не покуша да се пронађе истражни судија а у овим комуникацијским условима у којима смо ми, готово је немогуће не пронаћи. Дакле, њега нико не обавештава.

Судија Чолић, дежурни судија Окружног суда у Београду задужен за увиђаје, за излазак на лице места, обавезан по закону, који треба да руководи увиђајем, није обавештен. Зашто? Ја ћу вам сад повући паралелу. За онај малопре догађај о коме сам говорио у селу Лођа, када је погинуо Дејан Прелевић, постоји записник о увиђају, па каже истражни судија тамо: Обавештен сам од стране МУП-а – прва реченица. Обавештен сам од стране МУП-а Пећ, па онда каже изласком на лице места утврдио је то, то, то и тако даље, заједно са тужиоцем. Дат је налог, па онда каже то, то, то и то. Дакле, чак и у тим ратним условима истражни судија мора да изађе на лице места, мора да изврши увиђај. Мора да руководи увиђајем. Нема одредби у закону које дозвољавају такву могућност и такву комотност, не постоје. Такође, у тим несрећним догађајима на Косову, постојали су случајеви где су страдали цивили. Долазило је до ексцеса који нису пријављени истражном судији. За неке од таквих се данас суди као за ратне злочине.

Није урађен увиђај, неко је то прикрио. Шта је ово, ако није прикривање и ко је то прикрио и због чега је прикрио и све оне дилеме које су моје колеге овде навеле. Ко је ставио шут на улаз у зграду? Па видимо на оном снимку Б 9", 15-20 минута након тог догађаја, аутомобил слободно улази у зграду владе у двориште. Шта је то? Зашто су дрва посечена, зашто су искључене камере и тако даље. Неке друге су радиле, али није битно. Зашто су возила склоњена с тог паркинга баш тог дана и тако даље. То је оно што мени даје за право да закључим да је покојни премијер тог дана стрељан. Те све околности заједно ми дају за право да закључим да он није убијен, да је он стрељан.

Сада се враћамо на оно, ко би имао мотив за то. Не могу да не поменем део изјаве сведока, оштећеног Веруовића и не знам због чега суд њему не треба да верује. Не знам због чега тужилац њему не верује. Не видим разлога да један човек који је био толико близак премијеру и у личном и у професионалном погледу и толико дуго времена је провео са њим, може било шта да измисли а ми смо дошли у ситуацију да, ако прихватимо чињенично стање које пише у оптужници, против Веруовића и обезбеђења мора се поднети кривична пријава. А знате због чега? Због лажног сведочења. Па да ли је могуће да не верујемо, толико стручњака, полицајаца, људи који су радили професионално свој посао, укључујући и оне на Копаонику у вези са Тојага Жељком, а верујемо Дејану Миленковићу Багзију или не знам Чумету или не знам некаквом тамо Мутавом Ђури или већ како се зове. Молим вас, поново апелујем на вашу логику, не само правничко знање, које је неспорно, него логику: да ли је могуће да свих тих двадесетак људи лаже.

Враћам се на Веруовића. Након оног догађаја код "Лимеса", где он каже обишао је колону с десне стране, а Багзи каже са леве. Пазите, свих седморица, осморица њих тврде с десне а он каже са леве. То је човек коме се верује. Они долазе на аеродром и обавља се телефонски разговор између покојног премијера и тада ја мислим помоћника министра спољних послова госпође или госпођице Јоксимовић и он то овде објашњава. Премијер се љути, Јоксимовић га упозорава да је из Стејт департамента јављено Свилановићу да он не иде у Бањалуку. То нам остаје недоречено. Зашто да не иде у Бањалуку? Премијер то касније коментарише, па каже љутито: нисам ни ја питао да ли је јуче Буш био у Оклахоми, Тексасу или већ где, а кад сам ишао у Сарајево, није им сметало, што апсолутно упућује на правац великог притиска коме је премијер тада био изложен због свима нама добро познате његове активности у отварању једног веома важног међународног питања, које, ево четири године иза тога нам се сад обија о главу. Очигледно је да је он у том тренутку правилно проценио да је отварање питања решавања статуса Косова и Републике Српске заједно и везано и пре четири године а не данас, круцијално питање за опстанак Србије.

Коме је он сметао? Дакле, имамо Албанце и њихове савезнике, а то су Сједињене Америчке Државе које су им обећале државу и ових дана озбиљно на томе раде и имамо хрватске и муслиманске интересе у Босни и опет њихове савезнике Сједињене Америчке Државе и Немачку. То је иста она Немачка, да и господин Даниловић зна, где се налази Висбаден. Ове ствари не смеју никако да се забораве. Ако је неко имао интереса да заустави Србију у интеграцијама у том тренутку, ако је неко имао интереса да Србија не постигне те циљеве које је у том тренутку покојни премијер поменуо и инсистирао и у Немачкој и овде и на свим тим тадашњим његовим јавним појављивањима, да се отвори питање и да се решава питање Косова, ако је некоме одговарало да се дестабилизује земља, да се наруши уставно уређење, што је и учињено оним незаконитим, односно неуставним увођењем ванредног стања, онда је то одговарало некоме споља а не некоме овде, што је и постигнуто. Четири године се није то питање отворило, за четири године Србија је ослабљена, за четири године ми смо доведени у ситуацију да се сада о Косову расправља на начин на који се расправља, са много више шанси да то Косово и Метохија постане независно, онако како је то неко пројектовао. Вратимо се четири године уназад. Да је тог пролећа то питање отворено, онако како је то премијер тражио, а очигледно је његов кредибилитет био од значаја за те стране силе и њихове државнике, да нису могли тако прећутно да пређу преко те ствари, питам вас шта би се догодило да је питање Косова отворено пре четири године. Где би онда били ти стандарди о којима сада међународна заједница говори. Какав је положај Срба на Косову и осталих неалбанаца био а какав је данас и колико би више Срба на Косову било него што их сада има. Ово је нешто о чему се врло стидљиво говори. Ја сам себи дао за право да о овоме проговорим управо на овом месту и управо у овом тренутку, јер сматрам да је то и право место и прави тренутак.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Мало сте претерали, није баш право место, али хајде, идите даље.

Адвокат Горан Петронијевић: Судија, питање мотива за убиство премијера је по мени јако битно. Анализирао сам недостатак мотива на страни оних које оптужница терети. Стално упињање и јавности и оптужбе да се докаже ко је инспиратор, ко је наредио и тако даље и тако даље, уперивање прста у многе људе овде је неоправдано, па зашто не бисмо и о овоме на овај начин размишљали.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Рекли сте. Идите даље.

Адвокат Горан Петронијевић: Закључак овог дела одбране је да покојни премијер Зоран Ђинђић није убијен из Гепратове улице. Како се то догодило и одакле је убијен, ја то не могу знати, то може бити само са десне стране, да ли је то из Немањине, из Бирчанинове или не знам које улице из тог правца, али је сигурно да је пројектил дошао из тог правца и сигурно је да је то био пројектил много веће разорне моћи и много већег калибра. Дакле, на крају овог поступка мој закључак би био: утврдили смо једну ствар, и то смо сигурно утврдили, да се овај догађај није одиграо онако како пише у оптужници. Остајем код свих предлога које сам дао. Прихватам све речи свих бранилаца и извињавам се већу на можда мало дужој завршној речи и захваљујем на стрпљењу. Хвала вам.

Председник већа, судија Ната Месаровић: С обзиром да је ваш колега Крсто Бобот предложио отварање евентуалног главног претреса, у саставу ваше завршне речи помињали сте неке камере, за које кажете да знате да су радиле у тренутку убиства премијера, неке друге а не оне које су биле искључене. Да ли у том смислу предлагете неко извођење доказа? Нисам вас разумела.

Адвокат Горан Петронијевић: Судија, опростите, што се тиче камера, ја сам само поменуо, рекао сам – оне на влади које су требале да раде, нису радиле а радиле су неке друге.

Председник већа, судија Ната Месаровић: То нисам разумела.

Адвокат Горан Петронијевић: То су биле камере Б 92 преко пута.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро.

Адвокат Горан Петронијевић: Нама су прикривени ти докази. Нема једног дела снимка. Зашто?

6. Адвокат Жељко Грбовић

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Право на излагање завршне речи има бранилац окривљеног Бранислава Безаревића, адвокат Жељко Грбовић. Изволите.

Адвокат Жељко Грбовић: Хвала, председнице. Уз сво уважавање вас, као председника већа и чланова већа, уважавање тужиоца, пуномоћника оштећених и бранилаца у овом поступку, као и свих присутних у овој сали, свих учесника овог кривичног предмета, ја ћу врло кратко да се осврнем на неке детаље у завршној речи а превасходно које се тичу мог брањеника. Данас ћу покушати да дотакнем и ја оне бистре воде дурмиторских извора, како рече мој колега Вукасовић, не би ли некако дошли до нечега и да захватим мало чисте воде из горског ока језера по дну Дурмитора, односно да дођемо до истине. Данас нећу бранити само свог брањеника, бранићу истину и самим тим и лик и дело покојног премијера др Зорана Ђинђића чији сам био велики поштовалац. Због њега треба да се боримо за истину до које ћемо, изгледа, тешко доћи, али смо сви дужни да то покушамо ради кодекса професионалне етике, нас правника и ради фамилије Ђинђић. Ја као бранилац, желео бих да у овом поступку а и убудуће, после непуних 20 година овог еснафа којим се бавим, сачувам независност адвокатске професије и да у свом професионалном раду и одлучивању поступама слободно, самостално, са властитим уверењима, не подлежући притисцима, претњама, утицајима и уплитању ма са чије стране долазили и не поводећи се за другим интересима и ауторитетима, осим интереса клијента и ауторитета правне науке, Устава и закона.

Мој брањеник, Бранислав Безаревић лишен је слободе у преткривичном поступку у полицији по решењу Министарства унутрашњих послова, Управе за борбу против организованог криминала од 18. 4. 2003. године и задржан 30 дана по основу следећих основа сумње: Бранислав Безаревић извршио кривично дело непријављивање припремања кривичног дела из члана 202, став 1 КЗ Републике Србије, у вези члана 47 КЗ Републике Србије, с обзиром да је као члан организоване криминалне групе коју је формирао Душан Спасојевић имао сазнања о припремању извршења кривичног дела, па у времену када је било могуће спречити његово извршење, то није пријавио. Тако гласи решење о његовом задржавању, потписано од стране службеног лица, потпуковника Миловић Родољуба. У овој фази поступка ја нисам био бранилац.

Уз дужну пажњу овом већу и овом аудиторijuму, желим да истакнем, када ме је мој брањеник позвао у време акције “Сабља”, мени није било дозвољено да приступим његовој одбрани. Рекли су: имамо адвокате, између осталог то ћете из списка предмета видети да су моји претходници били колега Јефтовић и колега Поповић. Шта се дешава? Ово је само хронологија овог пакленог чина. Ја ћу је упоредити са Петраркиним “Канционијером”, где он каже: “Пакао, чистиштиште, рај”. Пакао је преткривични поступак свих ових несретних људи. То су радње у акцији “Сабља”, то су малтретирања, испитивања ових недужних људи, то су радње у паклу. Чистиштиште је овај доказни поступак, где покушавамо да расветлимо сва спорна питања и да дођемо до истине а

рачунајући на вашу изузетност као већа, а поготову вас као председника већа и не сумњајући у рај, вероватно ћемо доћи и до одлуке која би све нас задовољила и рекла истину.

Мој брањеник после овог притварања улази у једну фазу када се појављује први сведок сарадник, добија статус. Он се зове Зоран Вукојевић. Шта се дешава? Прикупља се грађа у преткривичном и у претходном поступку и долазимо у ситуацију када на дескриптиван начин, без иједног материјалног доказа, Зоран Вукојевић узима у уста мога брањеника и каже: другови смо из школе, довео сам га у везу са тим и тим. Осврнућу се на чињенично стање. У тој фази поступка је покушај мог колеге Драгише Поповића да изађе из предмета, шаље писмо мом брањенику и шаље писмо Врховном суду Србије. Можда га имате у списима, али ја мислим да ћете и то имати на увид а мој брањеник имаће толико храбрости да то прочита у својој завршној речи. Ова изјава у преткривичном поступку, пошто сам се ја, као његов изабрани бранилац у почетку, борио током ове четири године, изузета је, не може служити као доказ, нити се на њој може засновати одлука. Треба је запечатити у посебан омот, предати истражном судији и чувати, али је неки показатељ.

У претходном поступку мој брањеник пред истражним судијом каже неколико реченица на које се тужилац позива око некаквог телефона, око бацања и око некакве речи. Сад ћу реплицирати и ја тужиоцу. Ја браним са овим. Вукојевић га зове и прокоментарисао је: знаш ли шта се десило? Ниси ништа чуо? Онда је рекао: па ваша служба ништа не зна. Тужилаштво прикупља одређену грађу, чињенично стање, врши квалификацију одређених дела и погледајте трагедије, бар за мене као браниоца. У оптужници која је фигурирала до неки дан, мој брањеник Бранислав Безаревић, се помиње у следећем контексту. На страни осам каже – члан је некаквог удружења ради непријатељске делатности из члана 136, став 2, у вези става 1. У ставу 2 диспозитива оптужнице помиње се у следећем контексту: “Окривљени Безаревић кога је окривљени Вукојевић Зоран довео у везу са Миленковић Дејаном да прикупља информације о кретању премијера које је преносио Миленковићу и Симовић Милошу”. Помиње се критичног дана, 21. фебруара 2003. године на околност: информације о поласку и маршрути кретања прикупио окривљени Безаревић и пренео их Миленковић Милошу Симовићу и помиње се на четвртом месту, говоримо о измењеној оптужници: окривљени Безаревић давао податке о кретању премијера Милошу Симовићу, као и критичног дана. Па добро, тужиоче, ово да није јавио да су аутомобили у згради владе, нисте то требали брисати. То сте требали да оставите, а видећете зашто.

У четири оваква контекста фигурирају четири страшне квалификације кривичних дела: удруживање ради непријатељске делатности, убиство највиших представника државних органа власти у стицају са тероризмом, покушај убиства и злочиначко удруживање, о коме ћу се касније осврнути и објаснити како је то ишчезло.

Мом брањенику ставља се на терет радња око, како ми то кажемо “Лимеса”, 21. фебруара 2003. године. Колега Бобот и све остале колеге у бриљантним завршним речима то су објаснили и поткрепили, али ћу вас и ја сада уверити у нешто што нисте извели као доказ, а показаћу и видећете да се ради о истини. Тог дана, 21. фебруара, тачно је, премијер је пошао за Бањалуку. Ја имам лист “Данас” од четвртка, 20. фебруара 2003. године, број 1971, година 5. У листу “Данас”, у поглављу “Економија” пише: “Хемофарм сутра отвара фабрику у Бањалуци”. Погледајте о чему се ради. “Прва фабрика лекова у Републици Српској Хемофарм ДО Бањалука биће отворена сутра у Бањалуци. Предвиђено је да свечану врпцу пресеку Драган Чавић,

председник Републике Српске и Зоран Ђинђић, премијер Владе Србије. Премијер путује за Бањалуку 21. фебруара”.

Сведок сарадник каже: нашао сам се са Безаревићем дан пред премијерово путовање. Дао ми је информацију да премијер креће за Бањалуку. Господо судије, ове су новине штампане 19. фебруара увече. То је била ноторна истина да премијер иде, чак је имао и акредитацију 15 новинара који су га пратили. Ето како је Безаревић дао информацију да премијер иде у Бањалуку. Слушајте шта тужилац каже друго: рекао је куда креће. Па побогу, која је маршрута до аеродрома?! Ваљда аутопутем, то је најближе. То Безаревић није рекао, а гледајте треће. Тужилац каже: дао је депешу Миленковићу и бројеве аутомобила. Узмите Кораћеву комисију, па ћете видети, депеша је стигла 20. фебруара увече у 21.30 часова. Безаревић није тада радио, Безаревић није био упознат са тим и није могао претходног дана дати депешу. То је Кораћева комисија утврдила. Толико око тих детаља и око тог оптужења, али ова оптужења која су стављена мом брањенику на терет, то су само неке радње где нема квалификације дела. Мени је нејасно да ли да га браним за покушај покушаја, то не пише, да ли га тужилац сврстава у оквиру стицаја са тероризмом. Верујте, ту не могу да се снађем.

Што се тиче других ствари које су мом брањенику стављене на терет, имамо ову ситуацију око убиства највиших државних органа власти, где тужилац каже: окривљени Бранислав Безаревић, као радник личног обезбеђења покојног премијера, давао податке о кретању премијера. Да ли је требало четири године да избрише ово? Значи пада сва конструкција ове октроисане оптужнице. Брише да је доставио информацију да се возило премијера налази у дворишту зграде владе и да се може очекивати његов покрет и све остало брише. Ето, то је оно на чему сам ја инсистирао да вам укажем, вама као већу, да ћете имати тешку одлуку, а ви морате да истрајете у свему овоме и да имате довољно храбрости, искуства имате, имате знања, а и довољно храбрости да донесете на закону засновану одлуку.

Сада не бих више говорио о томе, сада ћу покушати еснафски, као занатлија да вам укажем шта треба урадити у односу на оптужење на мог брањеника и какву одлуку да донесте. Мој брањеник Бранислав Безаревић оптужен је за кривично дело удруживања ради непријатељске делатности из члана 136, став 2, у вези става 1 Основног кривичног Закона, кривично дело убиства представника највиших државних органа из члана 122 у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125 Основног кривичног Закона, помагање у вези члана 24 Основног кривичног Закона, кажњиво по члану 139 став 1 Основног кривичног Закона и кривично дело убиства у покушају из члана 47 став 1 КЗ РС у вези члана 19 ОКЗ-а. Погледајте кривично дело удруживања ради непријатељске делатности. Радња овог кривичног дела је стварање злочиначког удружења у облику завере, банде, групе или другог удружења за вршење појединих кривичних дела, посебно предвиђених овим чланом. Сваки од ових облика злочиначког удружења представља одређену повезаност његових чланова, договор његових чланова о припадности једном од облика злочиначког удружења и тај облик свести као виност о њиховом заједничком деловању. Сходно томе, да би неко био припадник злочиначког удружења, требало би да свесно и вољно приступи удружењу и да учествује у остварењу задатака постављених у злочиначком плану удружења. Такође, потребно је да је код њега присутна свест о његовом приступању злочиначком удружењу и воља да учествује у деловању тог удружења, а у погледу виности потребан је умишљај, тј. да је учинилац свестан да постоји припадник удружења, као и за вршење којих кривичних дела је створено удружење чији је он припадник.

Свих ових елемената на страни оптуженог Бранислава Безаревића нема. Наиме, вођен је јединствени кривични поступак у овој кривично-правној

ствари и током поступка дошло је до раздвајања ради начела економичности и целисходности. Дугујем објашњење за оно мало пре што сам напоменуо. Формиран је нови предмет, КП. 3/04, ради суђења припадницима тзв. земунског клана и за друга кривична дела осим ових у овом поступку КП.5/03. У том предмету један од оптужених био је и мој брањеник Бранислав Безаревић за кривично дело из члана 227, став 2, у вези става 1, као припадник групе или банде организованих у вршењу кривичних дела. Такође у том поступку, услед одустанка заменика специјалног тужиоца од даљег кривичног гоњења правоснажним решењем Окружног суда у Београду КП.3/04 од 18. септембра 2006. године обустављен је поступак против Бранислава Безаревића због кривичног дела из члана 227, став 2, у вези става 1 КЗ РС, злочиначко удружење. Имамо добровољни одустанак тужиоца који је верификован вашом одлуком у облику решења. Самим тим, имајући у виду да оптужени није припадник групе или банде предвиђене чланом 227, став 2, у вези става 1 КЗ РС, он не може бити припадник удружења предвиђеног чланом 136, став 2, у вези става 1 ОКЗ, јер се ради о истим оптуженим лицима и истоврсном начину њиховог организовања. Битан је начин њиховог организовања, те би било неприхватљиво да оптужени Бранислав Безаревић у једном предмету буде припадник такве групе, банде, удружења, а у другом не. Видите контрадикторност и нелогичност. Имајући у виду да тужилац из непознатих разлога није одустао од оптужбе за кривично дело из члана 136, став 2, у вези става 1, а из напред наведеног разлога, сматрам да је једино што суд може да уради, да донесе одлуку којом ће ово кривично дело мог брањеника, али применом члана 355, став 1, тачка 1 ЗКП-а, ослободити од оптужбе, јер у односу на њега кривично дело за које је оптужен, по закону није кривично дело. Јесте да је мало тешко образложити став 1 по том члану 355, али и то ће вам лако бити, због недостатка битних обележја кривичног дела, јер није припадник никакве банде или удружења. То је једина исправна одлука по овом члану.

Кривично дело тероризма из члана 125 ОКЗ-а, односно кривично дело убиства представника највиших државних органа из члана 122 у стицају са кривичним делом тероризма у помагању. У тачки 2 оптужнице мом брањенику се ставља на терет да су га као члана завере ангажовали са конкретним задацима везаним за извршење атентата на покојног премијера, а у намери угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ којом би се остварило осећање несигурности код грађана, а да је оптуженог Бранислава Безаревића сведок сарадник Зоран Вукојевић довео у везу са сведоком сарадником Дејаном Миленковићем, да прикупља информације о кретању премијера које је преносио Дејану Миленковићу и оптуженом Симићу Милошу. Већ је објашњено да оптужени Бранислав Безаревић није био припадник никакве криминалне банде, удружења нити пак завере. Да би кривично дело тероризма било извршено на страни оптуженог, требало је да постоји намера да угрози уставно уређење или безбедност и да се услед његових радњи изазове осећај несигурности код грађана. Мени се чини да је акцијом "Сабља" изазван осећај несигурности, а не његовом радњом, што тужилац мом брањенику ставља на терет. Конкретно кривично дело тероризма може се извршити само са директним умишљајем, ако имамо облик виности само са директним умишљајем, што значи да је учинилац требало да буде свестан свог дела и да је хтео његово извршење, основни институт кривичног права, у том смислу да би радње оптуженог Бранислава Безаревића требале бити управљене на намеру угрожавања уставног уређења или безбедности СРЈ, да у том смислу предузме одређену општепознату радњу или акт насиља и да из тих његових радњи проистекне последица у виду стварања осећања несигурности код грађана. С обзиром да током поступка није утврђено да је био припадник завере или банде, као и да није утврђено и нема доказа да је имао намеру да изврши радње које су битна

обележја овог дела и тиме изазове последице које су такође битно обележје овог кривичног дела, то суд и за ово кривично дело треба да оптуженог ослободи оптужбе применом члана 355, став 1, опет по тачки 1 ЗКП-а, јер кривично дело по закону није кривично дело. Имајући у виду да у радњама оптуженог недостају битна обележја овог дела, то је једино исправна одлука за ово кривично дело. Самим тим оптужени Бранислав Безаревић није могао ни да помогне у извршењу овог кривичног дела, јер је и за помагање потребан умишљај, као облик виности. И за помагање је потребан умишљај, а током поступка није утврђено на који је начин помогао неком другом лицу и коме лицу, у извршењу кривичног дела тероризма. Што се тиче кривичног дела, током поступка није доказано да је оптужени извршио ово кривично дело, тачније да није помагао у убиству покојног премијера др Зорана Ђинђића. Наиме, током поступка је утврђено да оптужени Бранислав Безаревић није био радник личног обезбеђења покојног премијера, због чега је и сам тужилац поднеском од 23. марта 2007. године у том делу изменио оптужницу и избрисао из ње ову формулацију, као и формулацију да је сведоку сараднику Зорану Вукојевићу достављао информације да се возило премијера на дан убиства налази у дворишту зграде владе и да се може очекивати његов покрет, а управо из разлога што за такве тврдње није било доказа. Након овакве измене оптужнице у односу на ово кривично дело оптуженом се на прилично нејасан начин ставља на терет да је у својству обичног грађанина давао податке о кретању премијера оптуженом Милошу Симовићу, као и критичног дана, без икаквог конкретног описа радње. Нема описа радње, које је податке давао и на који начин. То су битни елементи да би ово кривично дело фигурирало у помагању.

У току доказног поступка такође није утврђено, осим што се сведок сарадник Дејан Миленковић у свом исказу изјаснио, да је повезао оптуженог и Милоша Симовића, а да му није познато какве су контакте они након тога остваривали и да ли су их уопште остваривали и да ли је оптужени Симовић Милош дао неке податке о кретању премијера. Због тога предлажем да суд, услед недостатка доказа, а сада применом члана 355, став 1, тачка 3 ЗКП-а, оптуженог ослободи од оптужбе за ово кривично дело, јер током поступка није доказано да је он ово извршио.

Имајући у виду све оно што је речено у погледу извршења кривичног дела тероризма, тј. да на страни оптуженог није било намере за угрожавање уставног уређења или безбедности СРЈ, јер је за извршење овог кривичног дела у погледу виности потребно и постојање директног умишљаја, праћеног наведеном намером (тада су једино испуњени елементи бића сваког кривичног дела, јер кривично дело је дело човека), дајем предлог у односу на мог брањеника да се ослободи од оптужбе. Ја као бранилац оптуженог сматрам да он мора бити ослобођен од оптужбе по свим тачкама оптужнице и за сва кривична дела, о чему сам се већ изјаснио. Ако сам мало пре објашњавао неку радњу где нема правне квалификације, то је "Лимес" и објаснио, а и вама ће то бити јасно, да се знало да премијер путује, да Безаревић није дојавио бројеве телефона, јер није био у додиру са депешом. Ако имате такве околности, видећете да ни ово дело, и ако би га повезао тужилац са тероризмом, а ви га тумачили у оквиру тероризма, у стицају исто не постоји.

Предлажем следеће. Ја не желим да оптерећујем суд, па чак ни опреза ради, олакшавајућим околностима на страни оптуженог. Уколико суд о кривици оптуженог има другачији став, остављам суду да исто сам цени. Предлажем да мом брањенику буде укинут притвор, јер очекујем ослобађајућу пресуду, па чак и у случају осуђујуће пресуде не стоје разлози за његово задржавање у притвору. Предлажем да оптужени буде ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и плаћања судског паушала, јер би њиховим плаћањем било доведено у питање његово издржавање, с обзиром

да нема никакву имовину на своје име, незапослен је и сам се стара о себи. Не бих више одузимао време овом већу, само ако ми још дозволите, пошто сам неку хронологију ових догађаја објаснио, повезао сам и чињенично стање и правну квалификацију, па чак и одлуку о предлогу казне, на вама је да ви то по савести, оценом свих ових доказа урадите и донесете одлуку. Ја бих само завршио стиховима: “А ја што ћу, али са киме ћу. Мало рука, малена и снага, једна сламка међу вихорове, сирак тужни без иће икога. Моје племе сном мртвијем спава, суза моја нема родитеља, нада мном је небо затворено, не прима ми плача, ни молитве, у ад ми се свијет претворио, а сви људи паклени духови. Црни дани, а црна судбино, о кукавно Српство угашено, зла нацивјех твоја сваколика, а с најгорим хоћу да се борим”. Хвала.

7. Оптужени Милорад Улемек

Завршну реч у кривичном поступку који се против њега води пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду под ознаком К. П. 5/03, по оптужници Окружног јавног тужилаштва – специјалног тужиоца, у Београду КТ. С бр. 2/03, од 21. августа 2003. године, Милорад Улемек је изнео на главном претресу, 27. априла 2007. године. Његову завршну реч објављујем у целости:

Председник већа, судија Ната Месаровић: Главни претрес настављамо изношењем завршних речи оптужених у овом кривичном поступку.

Позивам оптуженог Улемек Милорада да, уколико жели, искористи своје право и изнесе завршну реч.

Оптужени Милорад Улемек: Добар дан.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добар дан.

Оптужени Милорад Улемек: Госпођо председавајућа, поштовано веће, тужиоче, пуномоћници, могу слободно да кажем и на неки начин колеге браниоци, јер сам за ове четири године колико се налазим, како пред овим већем, тако и пред другим већима, на неки начин морао да учим и о адвокатури. У својој завршној речи желим да изјавим да ја, Улемек Милорад, бивши командант Јединице за специјалне операције Министарства унутрашњих послова Републике Србије, пуковник у пензији, немам апсолутно никакве везе, нити са организацијом, нити са организовањем, нити са убиством покојног премијера Ђинђића.

Одмах на почетку желим да кажем разлоге због којих сам променио своју одлуку и замолио ово веће да ми допусти да се појавим пред овим судом и у овој судници. Наиме, у понедељак, 23. априла, ви сте овде прочитали одлуку и образложили је, да сам ја удаљен из ове суднице и из овог поступка због тога што нисам поштовао веће. Ја то образложење могу да разумем, зато што је оно вероватно једна процедурална реторика у судској пракси, али не могу да се сложим са њим, због тога што су разлози због којих сам ја тражио да не присуствујем више овом процесу познати. Ја сам их овде изнео и ја их сада овде не бих понављао, да не замарам ни ово веће, ни учеснике и све присутне у овој судници. Наиме, сви знају да, од момента када сам се предао 2004. године, ниједним својим поступком нисам ни на који начин омаловажавао нити суд, нити веће и да сам приликом сваког свог присуства овде максимално поштовао суд као институцију.

Следећи разлог због кога сам донео одлуку да присуствујем овом суђењу је тај што сам у међувремену добио доста порука, како својих бивших сабораца, тако и од родитеља погинулих бораца Јединице за специјалне операције, који су ми поручили да, уколико не желим да браним себе, онда ми је макар дужност да одбраним част и углед свих оних који су припадали тој јединици. Наравно, ја преко тих захтева нисам могао да пређем, прогутао сам свој понос и променио своју одлуку. Ја нисам човек који, како се то каже у народу, прво пљује, па онда лиже. Међутим, зарад ових захтева које сам

добрио, који су ми важнији и од мог поноса, због којих сам променио одлуку и изнео да не учествујем више пред овим судским већем, ја сам вас замолио да ми допустите да се овде појавим и уједно желим да вам се захвалим што сте ми то омогућили.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Само мало, да рашчистимо ту ствар. Ваша молба, ја сам то схватила као вашу жељу да изнесете завршну реч пред овим већем, да вам се омогући, с обзиром да сте оптужени за најтежа кривична дела где су запрећене високе казне, највише прописане нашим законом, а имајући у виду начин на који сте манифестовали своју вољу у тренутку када смо одбили одређене предлоге које су ставили ваши браниоци, и када сте ви пред већем рекли да је то једини начин када сте тражили да вам прво дозволим да изађете са претреса и када вам то није омогућено, јер то закон не дозвољава, да сте рекли да ћете морати да примените нешто друго, у смислу кршења дисциплине, па сам тако и разумела ваше окретање леђима као дисциплински прекршај, а молбу као жељу да изнесете своју завршну реч с обзиром на кривична дела која вам се стављају на терет. С обзиром да сте изнели те, да кажемо молбе припадника Јединице у којој сте били командант, могли би да нам кажете на који начин сте добили те њихове молбе, а посебно ме заинтриговало, пошто смо дуго, ја такође као и ви, од почетка овог претреса у поступку, ниједанпут до данас нисте дошли са том мајицом са апликацијом. Немате разлога да носите сако преко ње, јер она се види довољно и овако и онако. Да ли сте имали некакву намеру или је то да покажете да сте командант тих припадника којих више евентуално нема или тих сабораца који су још увек по разним јединицама? Изволите.

Окривљени Милорад Улемек: Што се тиче овога што сте рекли везано за моју одлуку, ја се потпуно слажем са вама и сматрао сам да ми је дужност да објасним због чега сам променио своју одлуку, с обзиром да сам се овде појавио и да сте ви то у прекјучерашњем претресу објавили само као моју молбу. Сматрао сам да сам дужан, због свих овде присутних, да образложим своје разлоге. Што се тиче ове мајице коју данас носим, моја намера није да ношењем ове мајице нити плашим неког, нити вређам неког.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Ја нисам мислила да вређате, наравно, али са тако отвореним чељустима директно окренутим ка председнику већа и већу заиста не видим разлог, али то је опет ваш избор. На мене нећете утицати ни са каквом апликацијом, заиста.

Окривљени Милорад Улемек: Ја нити имам намеру да утичем на вас, нити имам намеру никога да плашим. Ову мајицу сам обукао једино из свог личног протеста због тужиоачеве завршне речи, у којој је на један непримерен начин омаловажавао и извређао припаднике Јединице за специјалне операције, о којој ћу рећи нешто касније у току ове завршне речи. Уколико вама ова мајица смета, ја могу сако да закопчавам, мени то није проблем.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Могли бисте.

Окривљени Милорад Улемек: Наравно.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Е, тако. У реду је.

Окривљени Милорад Улемек: Што се тиче саме завршне речи, после свега оног што су изнели браниоци у овом поступку, мало тога би могло да се каже а да то буде нешто ново и мало тога може да се каже а да се не понови. Ја ћу се, наравно, трудити на сваки могући начин да се не понављам и да не изговарам овде оно што је већ речено од стране бранилаца. Уколико се негде будем и поновио, немојте ми замерити јер ће то бити само једно апострофирање неким, за мене битних детаља који су помињани, како у мојој одбрани, тако и од стране сведока који су овде сведочили, а везано за проверу моје одбране или за давање информација овом већу током овог поступка.

Ми смо током четири године, колико траје овај поступак, много чули о томе да сви они људи који живе у Србији имају право да сазнају истину ко је убио покојног премијера Ђинђића. Ја морам да поставим једно просто питање свима овде: да ли смо сазнали? Да ли смо после четири године успели да ухватимо истину? Да ли смо ту истину успели да потврдимо после овог маратонског процеса, који многи у овој држави називају процесом века? После ове четири године, ја бих пре рекао да ће ово бити једна недоумица века, јер лично сматрам да нисмо до краја утврдили шта се све дешавало тог 12. марта, а то ћу покушати и да образложим у свом даљем излагању.

Не мислим да смо успели, због тога јер нам није дозвољено. Не могу да кажем да се нисмо трудили, мада пре бих рекао да нисмо имали довољно добре воље и храбрости или можда чак и енергије. Можда то кажем јер сам стекао један утисак за све ово време појављивања и учествовања у овом процесу, бар што се тиче одбране и нас оптужених, када смо покушали да приђемо оптужници на један наш начин, сматрајући да би могли да прикажемо да она није баш таква као што је овде представио господин тужилац, као да се појављивао некакав паничан страх у овој судници да нам се то не дозволи. Ја лично нисам присталица теорија завера, пошто се овде, видим, стално помиње нека завера. И ако је ово и била нека завера, мислим да нисмо утврдили каква је та завера била, ко је ту заверу спроводио, против кога је она била уперена и све остало што једна завера подразумева.

Сви они који су били заинтересовани за овај процес, који су га пратили из ових или оних побуда, могли су да виде за све ово време једну масовну медијску хистерију, која је почела још 12. марта, која је била пуна острашћених изјава свих актера и субјеката тадашњег политичког врха и коју су касније пратиле све оне мањкавости које смо ми овде утврдили у доказном поступку, а које се односе како на саму потерницу, која је волшебно издата, а нисмо могли да добијемо одговор на питање ни од једног сведока на овом суђењу, а овде су сведочили многи веома високо рангирани људи у тадашње време у држави. Нисмо могли да утврдимо ни из самог увиђаја, јер је тај увиђај урађен онако како је урађен и мислим да су то адвокати образложили на један сликовит начин. Та потерница која је објављена овде, чули смо да је објављена без и једног јединог доказа, без и једне једине индиције, а она је ипак објављена. Не могу да се не запитам коме се то тада толико журило и због чега се тада толико журило. Онда морам заиста да се питам да ли ово личи на неку заверу.

Иако је то помињано много пута, како у нашој јавности, тако и на овом процесу, па и у овим завршним речима, незаобилазно морам да упоредим ову причу са случајем Кенеди, у коме истина није ни дан данас доказана, после 44 године. И тада се журило. И тада, у то време је нађен, пронађен, ухваћен убица и знамо и како је убијен и ко га је убио. Све то ме неодољиво подсећа на све оно што се дешавало овде код нас, у нашем дворишту. Када то кажем, онда не могу да не споменем случај Мељак, о коме нећу овде говорити, али сви знамо о чему се ту заправо ради. И због тога мислим да сви они који дан данас верују да је тај Ли Освалд убио Кенедија, повероваће и у то да је Звездан Јовановић убио покојног премијера. Зашто? Па вероватно због тога што је тако лакше, тако је једноставније, тако се можда оставља простор свима онима који су на посредан или непосредан начин покушали да учествују у овом процесу и да утичу на овај процес ван ове суднице.

Тужилац тврди односно оптужује ме да сам ја био главни организатор злочиначког удруживања, неприкосновени вођа тог злочиначког удруживања. У свом образложењу и делимично у својој завршној речи каже да сам ја имао веома, веома велику моћ и тако даље. Међутим, оно што ја морам да приметим и да закључим, а тај закључак сам извео пратећи ово суђење, је то да нико од 150 сведока који су овде били саслушани, да нико чак ни од четворице сведока сарадника није никада на овом суђењу изјавио да

сам ја организовао било какво злочиначко удружење, да сам ја било коме био шеф у том злочиначком удружењу и нико није изнео ниједан материјални доказ који би ишао у прилог овим тужиоцевим оптужбама и тврдњама.

Један пример само, а тај пример је изјава овог малог Душана Крсмановића, кога малтене овде прогласише полуретардираном особом, који је у свом исказу у истражном поступку пред истражним судијом, на питања која су се односила на мене, рекао, цитирам: “Знам да је он имао велику улогу у групи”. Дакле, један момак који признаје на начин који признаје, да је био члан те банде, злочиначког удруживања, не знам ни ја како је све то тужилац назвао, зна да сам ја имао велику улогу у тој групи. Е сада, ако сам ја био неприкосновени шеф те банде, злочиначког удруживања, групе, не знам ни ја шта већ, па ваљда се онда поставља логично питање да сам ту групу једног дана организовао. Ја нисам могао да схватим из овог процеса којег је то дана било. Да сам са том групом одржавао састанке, издавао им задатке, издавао им наређења, усмеравао их шта све треба да раде, хвалио их, кажњавао их и тако даље и тако даље. Ја то гледам из неког свог угла, војничког, јер неко ко је био командант једне јединице, без обзира да ли се она звала Јединица за специјалне операције или некако другачије, систем организације рада командовања сагледава на један другачији начин. Можда то тужилац гледа на неки свој начин, ја у то не могу да улазим, нити желим да улазим, али овде се поставља питање када, где и коме сам ја издавао било какво наређење за вршење било ког кривичног дела, па и овог дела за које сам овде осуђен.

Чак ни ти фамозни сведоци сарадници ниједном нису рекли да сам ја било коме од њих издао било какво наређење, да сам им било када организовао за било какву акцију, да сам им било када командовао у било каквој акцији, да су било када присуствовали било ком састанку где сам ја водио главну реч, макар неку сугестивну реч, којом бих их упућивао на вршење било каквих кривичних дела. Наравно, они то нису рекли због тога што не би могли да одговоре на низ питања која би уследила после једне такве њихове тврдње.

Тужилац је у својој завршној речи, како у оптужници, тако и током целог овог поступка, покушао да докаже да је мој циљ у овом кривичном делу био преузимање власти, да сам имао политичке амбиције и да сам одлучио да убијем покојног премијера због тога што би сва та нека истрага или потеря која се спремила према мени била усмерена у другом правцу. Ја једноставно не могу да поверујем у једну такву тврдњу, јер ако се одлучите да убијете премијера једне државе, онда сигурно не можете да очекујете да ће се стање у тој држави смирити и да ћете ви, односно ја бити сасвим мирни и да ћете моћи да наставите да се бавите оним за шта тужилац оптужује.

Ја морам да кажем да је од самог почетка, иако су неки тврдили потпуно другачије, тужиочева тврдња и тврдња неких од осталих учесника у овом процесу била да је ова оптужница бетон, да је она армирана, да је она доказана до самог краја. Међутим, ја морам да кажем да је ова оптужница од самог њеног настанка, па ево до дан данас, када смо завршили доказни поступак, била на стакленим ногама. Зашто то тврдим? То тврдим пре свега јер, ако неко изађе пред суд, у овом случају тужилац и изнесе све материјалне доказе узете на законит начин, прибављене по том чувеном ЗКП-у, који је овде много пута цитиран и од стране бранилаца и од стране пуномоћника, онда се поставља питање због чега тужиоцу треба четири сведока сарадника, а од тога бих подсетио да смо имали једног сведока сарадника који је буквално у задњем моменту, како то рече адвокат Александар Поповић, убачен као нека замена. Ја се са тим не бих сложио, ја бих рекао да је он убачен као последњи, четврти стуб који је требало тужиоцеву оптужницу да подржи на све четири стране.

Тај четврти сведок сарадник је био класичан понављач. Зашто кажем понављач? То су овде већ изнели браниоци. Човек који је први пут конкурисао, пре тога се мало фемкао овде, причао нам је – ја сам мали човек, бабе, жабе, крокодили, испричао то што је имао, и пао на испиту. Онда му је дата шанса као што се даје шанса основцима када не могу да заврше школу у року, па им кажу – у августу идеш на поправни. Тако је и он ишао на поправни, па је онда учио градиво, учио градиво, учио градиво, слушао овде на претресу, читао, бубао транскрипте и тако даље и онда је прошао то и мали човек постао сведок сарадник. Ако узмемо да сви који учествујемо у овом процесу треба да се руководимо бар неким основним законским начелима, неким основним моралним нормама, пре свега према самом животу и према самој логици, како је то рекао адвокат Петронијевић, онда се поставља питање због чега је веће као веће прихватило то да пред сам крај завршног поступка додели статус сведока Дејану Миленковићу. Ја верујем да ја и људи који нисмо присуствовали свему томе то никада нећемо сазнати, мада ме овако искрено занима.

Ако је већ тужилац изнео своју тврдњу односно оптужио ме да сам основао злочиначко удружење са циљем, како је навео, да остварим своје политичке амбиције, које су за циљ имале да дођем на власт, зашто није то детаљно објаснио. Већ смо овде чули неке паушалне закључке – ето, то је све требало да се уради и онда би Милорад Улемек требало да буде постављен у Министарству унутрашњих послова на неко важно место. Ја одмах морам да кажем да сам ја у том министарству дуги низ година био на том неком важном месту и да сам са тог важног места отишао онако како сам отишао и да нисам имао жељу да се враћам на то неко важно место. Е сада, да сагледамо из једног другачијег угла, где се каже да је циљ убиства покојног премијера између осталих (а видим да је тужилац покушао да наведе више неких мотива, а ти мотиви су током овог процеса имали много амплитуда, падајућих и успињућих), био разлог доласка на власт. Ја не знам да ли је тужилац поверовао у све оне кулоарске приче из жуте штампе које смо могли да чујемо овде, на суђењу, и из медија, да је, не знам, Ђура алијас Мутави требало да буде министар финансија, Душан Спасојевић министар спољних послова и тако даље и тако даље. Ја стварно не знам да ли било ко у овој држави може да поверује у тако нешто.

Такође, у овој оптужници као кривично дело нама се на душу ставља и тероризам. О томе је већ говорио господин Петронијевић. Ја бих само рекао нешто из другог угла. Опште је познато да тероризам као тероризам има своју, пре свега политичку позадину. Ако се неко бави тероризмом, он те своје терористичке акције жели да искористи у смислу неког даљег политичког ангажовања или остваривања неких политичких циљева. Ми овде ни у једном елементу нисмо видели који су то фактори и који су то субјекти на овој оптуженичкој клупи, укључујући и мене, имали било какве политичке или неке друге амбиције са циљем доласка на власт. Како смо ми то требали да угрозимо државни и уставни поредак, да збацимо тадашњу власт и да дођемо на њихово место? Ко је то требало да уради? Ја, Милорад Улемек? Ја морам да вам кажем – не. Из простог разлога што ме, под број један, власт никада није занимала, за власт нисам способан и не сматрам себе ни толико паметним, ни способним да бих могао да дођем на власт и да водим једну државу.

Сви се сећамо 5. октобра и сви знамо како је 5. октобра извршен преврат. Ово спомињем само ради једне паралеле. Знамо да су за један преврат потребни економски ресурси, а знамо ко је 5. октобра давао те економске ресурсе, да су они долазили из иностранства, да су припреме биле дугорочне и од стране можда најбољих светских стручњака. Сви знамо да је за преврат власти потребна сила. Та сила 5. октобра је био народ који је скупљен онако

како је скупљен и који је урадио оно што је урадио. Сви знамо да је за преврат у једној држави потребна једна одређена структура људи која има основно политичко знање и која би то политичко знање искористила касније, када дође на сцену, уколико тај преврат успе. Сви знамо који су то људи били, тај ДОС, и сви знамо како је то ишло. И сада ми овде, по оптужби тужиоца, хоћемо да направимо преврат. Ко хоће да направи преврат? Милорад Улемек, Душан Спасојевић, Миле Луковић, тамо неки ликови који се спомињу уз њих, ми хоћемо да направимо преврат.

Тужилац је ту споменуо да то треба да се уради уз помоћ Јединице за специјалне операције. Ја овде нисам нити видео, нити чуо ни један једини доказ да је Јединица за специјалне операције на било који начин учествовала или требало да учествује у том фамозном преврату. Ако неко мисли да 200 припадника било које формације може да изврши преврат у једној држави, ја кажем да је то немогуће, па таман то била и бана-држава. Јер да је Јединица за специјалне операције имала у плану да изврши преврат и да је имала у плану да било шта уради у том неком постпериоду, када је убијен покојни премијер Ђинђић, зашто то није урадила? Неки ће да кажу – па зато што је уведено ванредно стање. Ја морам да поставим једно питање и из тог питања да извучем паралелу са оним фамозним протестом из новембра месеца 2001. године. Ако смо тада чули у овој судници многе сведоке који су рекли да је приликом тог протеста држава била немоћна због тога што нико није умео да се супротстави тој јединици, ја онда морам да се запитам ко је евентуално могао да се супротстави тој јединици две године касније, када знамо да су за те две године учињене веома велике реформе у Војсци Југославије, која је већ тада почела да пада на колена, да је полиција практично била приватна прђија одређених људи, како из Демократске странке, тако и Душана Михајловића и сигурно се Јединица за специјалне операције, да је хтела да врши било какав преврат, не би уплашила оне две канте од авиона, које је послала војска да нам прелећу центар. Као, они су нас плашили. Са друге стране, ниједан припадник Јединице за специјалне операције никада, али кажем никада не би употребио силу против било ког припадника друге оружане формације Републике Србије. Као што то није био циљ ни током протеста 2001. године, тако то није био циљ ни после 12. марта 2003. године.

Овде је очигледно шта је на уму тужиоцу и свима онима који су можда, могу то само да претпостављам, били његови ментори за писање ове оптужнице. Када ово изговарам, не обраћам се лично господину Јовану Пријићу, него се обраћам тужилаштву као институцији. Вероватно су они, у недостатку правих разлога, које овде нисмо успели да утврдимо, кренули у ту једну причу како се спремао велико зло и како је то зло требало да направи улица, банда и једна формација коју је овде тужилац назвао паравојном формацијом, о чему ћу рећи нешто касније.

Када је већ тужилац говорио о том злочиначком удруживању, онда морам да се запитам због чега у оптужници није тачно прецизирано када је то злочиначко удружење формирано, ко га је формирао, на ком састанку, ко је присуствовао том састанку, који су били циљеви и смернице дате на том састанку онима који су евентуално присуствовали на том састанку. Помиње се период где тужилац каже: у временском интервалу крај 2002. године и почетак 2003. године, па се онда у истој оптужници помиње да је та банда односно злочиначко удружење формирано у периоду почетак 2000. године. Ту је сада нејасно, барем мени, када је то злочиначко удружење формирано.

Такође, тужилац ме оптужује да сам организовао атентат на покојног премијера Ђинђића због тога јер сам се плашио хапшења. Али ја морам да питам – ког хапшења. Колико знам, ја сам до тог фамозног 12. марта био примеран грађанин ове државе, многи су ме називали господином, сва врата у овој држави су ми била отворена и нисам имао никада никаквих проблема

са законом. Кад год је то тражено од мене, а било је случајева, ја сам се укључивао и помагао, како државним, тако и безбедносним структурама ове државе да реше проблем за који су они сматрали да не могу да га реше и тада ангажовали мене.

Што се тиче самог хапшења, ја морам да поставим ствари на један другачији начин. Тужилац каже да сам ја био вођа те групе, банде и тако даље, да се не понављам. С друге стране, имамо овде изјаве и сведочења људи као што су Миле Новаковић, Родољуб Миловић, Душан Михајловић и тако даље, који су овде на овом претресу тврдили да нису имали никаквих сазнања да се ја бавим било каквим криминалним радњама, да ја никада нисам био ни на каквим мерама, да нисам био праћен, да нисам био прислушкиван, да полиција није имала намеру да предузима никакве мере против мене. И онда се сада поставља питање, ако имамо једну изјаву Родољуба Миловића која је дата на овом претресу, у којој он каже: ми смо знали за активности Душана Спасојевића, да се он бави криминалом, и тако даље, и ми смо га надгледали, после оног фамозног Париза, од 2001. године, онда се поставља питање – ако је Душан Спасојевић био под мерама, оперативном обрадом и свим осталим радњама које се примењују у таквим ситуацијама 2001. године, како то да ни у једном моменту сва та структура полиције, службе и тако даље, није мене запазила ни у једној јединој криминалној радњи. Касније, Миле Новаковић, на моје питање да ли сам ја икада био праћен, прислушкиван, да ли сам се бавио криминалом, каже: не, нисмо имали таквих сазнања, то смо сазнали у току истраге од сведока сарадника. Пазите, молим вас, ја не знам да је у току истраге било ко постао сведок сарадник. Дакле, могу само да закључим да су већ тада ти фамозни сведоци сарадници били припремани да дају одређене податке и информације које су очигледно одговарале и тужилаштву и свима онима којима је одговарало да ова оптужница буде направљена овако како је направљена.

Постоји једна изрека у којој се каже да, ако желите некога да уништите, онда му прво уништите име. Бојим се да се то управо десило у мом случају. Да ли сам ја био подобан, нисам био подобан, не знам и нећу да улазим у то. Неко вероватно зна. На моје питање Родољубу Миловићу да ли је УБПОК икада посумњао да се ја бавим некаквим криминалним делима, он одговара: Да, приметили смо вас да долазите у Шилерову. Хтедох да му кажем: добро јутро, Колумбо, пошто су и мала деца у Земуну и Београду знала да ја долазим повремено у Шилерову улицу. Уосталом, ја сам о свим тим доласцима детаљно и исцрпно објашњавао када сам давао свој исказ после своје предаје. Ако сматрамо да су ти доласци у Шилерову улицу били некакав доказ да сам ја криминално умешан у некакве радње по овом граду, или у овој држави, онда, право да вам кажем, не видим да је у истрази потегнуто било какво питање и свих оних других који су долазили у Шилерову улицу, а који су помињани на овом претресу и који су, за разлику од мене, који сам био обичан пензионер и обичан грађанин, тада у то време били на високим државним функцијама.

Што се тиче фамозне приче о Хагу, да је ова акција названа “Стоп Хагу”, ту сам опет мало збуњен, јер ту се онда појављује ваљда још један мотив, дакле није само мотив да сам ја хтео да убијем покојног премијера и да сам имао политичке амбиције, да сам хтео да дођем на власт и тако даље и тако даље, већ је мотив био и Хаг. Где се појављује тај Хаг? Тај Хаг се први пут појављује у оној фамозној изјави о којој је овде било доста речи, ја нећу коментарисати ту изјаву, Звездана Јовановића, где је наводно дат наслов тој акцији “Стоп Хагу”. Молим вас, да ли је икада утврђено да је икада поведена било каква акција која се звала “Стоп Хагу”? Чули смо овде некакве приче да су, не знам, требали да се лепе плакати по граду, да се држе трибине и тако даље и тако

даље. Знате шта, ако ви организујете убиство највишег представника државе, припремите једну такву акцију, па не можете да после тог убиства за пет минута спремите све то и кренете онда да пропагирате неке ваше идеје. Ако радите једну такву ствар која се зове атентат и убијате председника владе, ваљда онда имате спремне неке планове, циљеве, неке људе који стоје иза вас, неку организацију која ће после кренути у реализацију свих тих планова. Колико видим, овде се све завршило само на тој реченици да се та акција звала “Стоп Хагу”.

Што се тиче Хага, ја овде морам да додам још нешто. За ове четири године колико сам у затвору, и за ових десет година од када је потписана та сарадња са Хагом, ни дан данас нисам видео да се ико било када интересовао у погледу оптужења, било мене, било иједног припадника Јединице за специјалне операције, везано за Хаг. Као доказ томе стоји и чињеница да се ни дан данас ниједан припадник Јединице за специјалне операције не налази у Хагу, нити Хаг испољава било какво интересовање према тим припадницима. Постојала је нека прича, не знам фамозни списак овај, онај, о којима је овде нешто говорио господин Мијатовић, бивши заменик начелника службе, али нам је остао недоречен. Међутим, у разним фељтонима у “Правди”, он је много више испричао о томе него што је испричао пред овим судом. Ту се заправо и види кредибилитет неких сведока који су се овде појављивали, а који су више говорили у разноразним емисијама, него што су рекли пред овим судом.

Што се тиче разлога који је овде наведен, да је господин покојни премијер Ђинђић убијен због Хага, ја морам да кажем следеће: господин Ђинђић, везано за сам Хаг, није се питао ништа и није могао да утиче ни на који начин питања која су се постављала у вези Хага. Због чега? Сви они који су пратили ту тематику добро знају да је сарадњу са Хашким трибуналом потписао покојни председник тадашње Југославије, Слободан Милошевић. Дакле, сви они који су наследили њега у државним структурама власти су само могли ту политику односно тај потпис да следе. Неки су то хтели да следе, са мало више одобравања и додворавања онима од преко, неки су то мало кочили. Тим кочењем прикупљали су некакве своје политичке поене, али колико данас видим, сви су следили и сви су изручивали у Хаг оне људе који су били на потерници и које је Хаг тражио. Самим тим прича да би уклањањем покојног премијера била заустављена прича о Хагу и да припадници Јединице за специјалне операције (који, узгред буди речено, никада нису ни оптужени пред тим Трибуналом) не би могли да иду у Хаг, то је ноторна будалаштина. Видимо из чињеница да је после трагичне смрти покојног премијера у Хаг отишло много више људи, небитно под којим околностима и под којим условима, него за живота и власти покојног премијера.

Оно оно што ми је дужност и обавеза да кажем о оптужбама и свим оним разлозима који су наведени у оптужници због чега сам ја хтео да убијем покојног премијера – ја, прво, нисам имао нити једног разлога, нити било какву намеру да убијем, не покојног премијера, него било кога у овој држави, нити да наудим на било који начин том човеку, Зорану Ђинђићу, јер слободно могу да кажем да сам са тим човеком био у пријатељским односима. Ја не могу да кажем да сам био пријатељ са њим, али сам са њим имао пријатељске односе уз обострано поштовање. Ти односи су настали 5. октобра, сви знају како су настали и не желим о томе да причам. То узајамно поштовање је трајало до самога краја, односно до 12. марта.

Не могу да разумем да су овде неки најближи сарадници покојног премијера, не знам из којих разлога, покушали да минимизирају однос мене и премијера, тако што су овде пред овим судом давали лажне исказе. Говорим пре свега о Беби Поповићу, о Чедомиру Јовановићу и о Зорану Јањушевићу, који су се издавали за велике пријатеље покојног премијера. Говорим и о

сарадницима покојног премијера Биљани Станков и Александру Бијелићу и не могу да схватим да су људи за које смо овде чули да су се целог живота клели у покојног премијера дозволили себи да слажу. Да ли су они слагали да би заштитили интегритет покојног премијера због тога што је о мени направљена тако једна фама и због тога што се ја налазим као првооптужени на оптужници да сам организовао убиство покојног премијера, ја не знам, али ја само могу да кажем да су тим својим лажним исказима, не знам на чији наговор, само нанели штету, како овом процесу, тако и утврђивању истине. Не могу да се упуштам у некакву детаљну анализу овог процеса, јер бих се понављао, јер су то већ урадили и браниоци, који су већ изнели своје завршне речи. Морам само да додирнем на кратко оне делове овог процеса у којима сам ја помињан на овај или онај начин.

Ми овде имамо један феномен такозваног покушаја атентата код хале "Лимес". Наиме, тада се десио тај саобраћајни прекршај, а намерно кажем саобраћајни прекршај, због тога што је и тада и сада то заведено као саобраћајни прекршај и у званичним папирима из тог периода не постоји ни један једини документ, службена белешка, или нешто друго, да је то озваничено као покушај атентата. Овде су сведочили многи сведоци, који су на питање, да ли бившег председника већа или вас као председника овог већа, одговарали да су они одмах знали да је то био покушај атентата. Међутим, све чињенице које су се дешавале у том наредном периоду демантују те њихове тврдње. Ја морам да цитирам овде изјаву господина Милета Новаковића, јер је она, везано за тврдњу о такозваном атентату, можда најупечатљивија. Цитирам његов одговор на питање које му је поставио господин тужилац. Каже: "Седео сам код генерала Лукића, не бих могао да се сетим којим поводом, када је тог дана министар звао и отприлике, разговор је ишао – док ти ту као пијеш кафу и зезаш се, ено ти покушали да убију премијера и пренеси ми. Лукић зове секретаријат у Београду, вероватно одмах и они му преносе и он записује да се ради о Миленковић Дејану. Мислим да је улица била Ловачка 11, његова адреса. За Лукића то ништа не значи. За ове који су му преносили то ништа не значи. За мене веома значи. Ја сам одмах реаговао и рекао: јаој Багзи". Молим вас, он је реаговао "јаој Багзи". Српски Шерлок Холмс је одмах кренуо у акцију, а сада ћемо да видимо и у какву су акцију кренули. Даље наводим да су исту ту тврдњу да је то био покушај атентата поновили на овом претресу и Родољуб Миловић, значи друга перјаница УБПОК-а тада, Милан Поповић, начелник Другог одељења за сузбијање имовинских деликата, старешина у Градском СУП-у Бранко Божић, који је такође овде саслушан. Душан Михајловић да је за то знао по изјави Милета Новаковића, генерал Лукић, Зоран Јањушевић, који чак шаље поруку у Бањалуку, обавештава обезбеђење о неким сазнањима до којих су дошли, моли обезбеђење да се то не пренесе одмах покојном премијеру, већ да ће га он сачекати на аеродрому и објаснити му и тако даље. Дакле, сви они знају да је то био покушај атентата. Молим вас, покушај атентата на премијера једне државе!

Шта се дешава даље? Имају у рукама наводног атентатора Дејана Миленковића, кога, већ је познато, зауставља обезбеђење, предају га саобраћајној полицији, одводе га у саобраћајну полицију, узимају му податке, утврђују да нешто није у реду са папирима, танте-манте. Он зове Шефкета, Шефке долази, даје му паре, телефоне и тако даље и они га пуштају. Игром случаја, пошто је Миле Новаковић рекао "јаој Багзи", они га поново враћају са банкина аутопута у станицу полиције. Тада долази оператива Градског СУП-а, долази БИА и шта они причају са њим? Да ли причају о том фамозном покушају атентата? Не. Они питају шта ради Душан, шта мислиш да сада дође Легија да нас гађа "зољама" и тако даље и тако даље.

Тог учесника такозваног атентата одводе у притвор, али му пишу пријаву за фалсификат дозволе. Чак не знају ни какву пријаву да му напишу, па онда иду у тужилаштво да их тужилаштво посаветује какву пријаву да му напишу да би могли да га задрже у притвору. Тужилаштво их је посаветовало тако како их је посаветовало и он иде у бајбоканоу. Тамо проводи четири дана. Излази, а да то нико не зна. Управник ЦЗ-а јавља Милету Новаковићу и Миле Новаковић каже “када се сада нисам шлогирао”, али Багзи одлази, нестаје. То је, дакле, још једна индиција за полицију да ту нешто није у реду.

Данас, после четири године, постављамо себи питање да ли је икада утврдио ко је, како и под којим околностима пустио Дејана Миленковића из притвора. Ја нисам неки стручњак у праву, али мислим да је то могло да се утврди са три телефонска позива. Управник затвора, ко је њему јавио, ако му је јавио тужилац, који тужилац, па се пита ко је њега замолио или му наредио или шта већ, да пусти Дејана Миленковића и ето нама истине ко је пустио Дејана Миленковића. Да ли је то неко утврдио – није. Због чега – не знамо, мада имам своје мишљење. Никог није ни било брига. Дакле, тог дана је утврђено да је био покушај атентата на покојног премијера и шта се дешава? Не дешава се ништа. Зашто се не дешава ништа? Зато што ни у једној институцији, Министарству, БИА, управама за обезбеђење нису одржани ванредни састанци, није направљено неко полуванредно стање у њиховим круговима, да се испита шта је било, како је било, због чега је било, који су пропусти, шта даље треба урадити, да ли треба дићи степен безбедности на виши итд; итд. Не, не ради се ништа. Ради се то да, када обезбеђење покојног премијера одлази у “29. новембар” да да изјаве, они их малтене тамо изнапушавају и покушавају да им увале изјаве како они хоће. То смо овде чули од Милана Веруовића, он је то детаљно описивао, да није хтео да потписује те изјаве, јер нису биле онакве какво је било чињенично стање и како су они написали. Дакле, заиста један страشان труд и потреба да се разоткрије шта се то десило код хале “Лимес”.

Шта ради БИА? Не ради ништа, односно пардон, ради, искључује камере на Влади Србије. Да ли је неко појачао обезбеђење покојног премијера? Када кажем појачао обезбеђење, онда не мислим на лично обезбеђење, јер смо овде чули да су ти момци дали све од себе, али само они су дали све од себе, да су радили буквално 24 сата у две, три смене, да би то обезбеђење било појачано. Међутим, свако ко се разуме у систем обезбеђења, може овде да нам каже да је тај круг личног обезбеђења задњи прстен, да је главно обезбеђење неке важне личности пре свега обавештајни и контраобавештајни рад.

Да ли је неко предузео било шта по питању обавештајног и контраобавештајног рада? Пошто је Миле Новаковић рекао да он зна којим структурама припада Дејан Миленковић, да ли је покренута било каква истрага у правцу било сурчинског, било тог тзв. земунског клана, да ли се кренуло са хапшењем, да ли се кренуло са некаквим испитивањем, да ли су издате потернице (пазите молим вас, покушај атентата на премијера) или је неко сматрао да то не треба да се ради, као што и није рађено.

Овде смо такође чули објашњења на те околности и на многа питања која смо ми поставили свим тим актерима који су сведочили о том догађају. Шта смо сазнали? Ништа. Нисмо могли да сазнамо због тога што су они једни другима пребацивали врућу пеглу, што су себе хвалили како су све предузели, а нисмо знали шта су предузели, јер ништа није ни предузето. Они су сви били награђивани после 12. марта, како чиновима, тако положајима, парам. Они су себе тапшали по леђима, по систему, “ти мени војводи, ја теби сердаре”. Да ли је, осим оне несрећне Кораћеве комисије, покренута било каква анкета? Да ли је заседала било каква комисија по државним структурама типа БИА, МУП, Пета управа, Шеста управа, да утврди где је настао пропуст у обезбеђењу премијера? Због тога се слажем са господином

Гораном Петронијевићем да је покојни премијер доведен на стрељање. Он је доведен, јер никога није било брига да после тог фамозног 21. фебруара предузме било какве мере заштите.

Хајде сада да погледамо шта се то десило код хале “Лимес”. О овоме је већ говорио адвокат Крста Бобот и ја ћу се трудити да не понављам, да не бих замарао никога у овој судници. Када погледамо оно што је овде, на овом претресу говорио Дејан Миленковић, када погледамо шта су овде говорили Милан Веруовић, Миладин Веруовић и Александар Бијелић онда овде очигледно долазимо у једну велику заблуду. Опет кажем, иако су сви говорили да је то био покушај атентата, то је третирано као саобраћајни прекршај.

Овде морам да поменем још једну ствар. Наиме, у својој изјави мали Душан Крсмановић каже да сам у тој целој причи и ја лично имао улогу. Та улога се састојала из тога што сам ја требао да будем у борбеним колима и да дајем, како се то овде више пута понављало, некакву аутоматичарску подршку заједно са Милетом Луковићем и Сретком Калинићем. Касније смо могли да видимо по медијима све оне скице и шеме где су приказивана та возила која су била, не знам, иде камион, Багзи, па онда пуцачи су код хале “Лимес”, возила иду иза, а са друге стране имамо два возила од којих смо у једним наводно требали да будемо ја, Миле Луковић и Сретко Калинић. Међутим, у оној фамозној изјави Звездана Јовановића, Звездан Јовановић тврди да су Миле Луковић и Сретко Калинић требали да буду његова наводна подршка и да се налазе на оном месту и оном узвишењу одакле је наводно требало да се пуца. То је један мали елеменат како су те изјаве веома сложене и како оне упућују на права дешавања која је требало да се догоде.

Само кратко, цитат возача Александра Бијелића, иако је то споменуо господин Бобот: “Возило је нагло скренуло у леву траку према мени”. Значи лево, десно, у леву траку. “Гађало ме отприлике у предњи десни крај. Ја сам укочио и окренуо и заобишао то возило са десне стране”. Нећу читати целу изјаву, јер она је већ прочитана. Даље, Милан Веруовић, пратилац у првом возилу, уз самог премијера: “Када смо прошли Сава центар, негде у правцу новобеоградске хале ‘Лимес’ угледао сам камиончић, да га тако назовем, који се налази, у тренутку када сам га ја видео, ни у жутој, ни у средњој траци, значи између жуте и средње траке. Имао сам утисак да хоће да се заустави. Ми смо већ прилазили том возилу. У том тренутку када смо на неких, не могу тачно да оценим колико метара, али у тренутку када смо прилазили том возилу, камион је нагло скренуо са те, кажем жуте траке, у крајњу леву траку и само захваљујући возачу, који је рефлексно одреаговао у том тренутку, ми смо успели да избегнемо сигуран судар са тим камионом. Возач је нагло прикочио, а затим десном страном обишао камион”. Исто то говори и Миладин Веруовић, пратилац из другог С возила. Нећу читати целу његову изјаву, само морам да кажем да је он изјавио да је тај камион из средње траке нагло скренуо у леву траку, фактички је требало да дође до судара и у даљој изјави каже, када је прошао први ауто, други ауто, ми смо га обишли са десне стране.

Зашто ово причам? Па ово говорим и цитирам због тога што после тога имамо изјаву Миленковића, која се на неки начин разликује од изјаве коју је дао у истражном поступку. Пошто ја не смем да причам о томе, онда нећу причати о томе, али се она разликује од изјаве у истражном поступку. Онда он описује своје виђење тог догађаја: “Видео сам велику прашину иза мене. Пошто су кола ишла много брзо, ја сам погледао у ретровизор и верујте ми да сам се уплашио. И онда сам скренуо, мало померио свој камиончић удесно, према десној траци, тако да је колона могла мене да обиђе са леве стране. Значи, ту се ништа није десило јер сам се ја уплашио, тачније код хале

'Лимес', због тога што сам видео у ретровизору да ме та колона ударила", итд., итд., да вас више не замарам.

Шта овде имамо? Овде имамо једну верзију, најближе обезбеђење покојног премијера говори о томе како је тај камиончић из средње траке кренуо у леву траку, где је гађао десни врх возила премијера и да је то избегнуто само захваљујући способности возача и да су га они обишли са десне стране. Са друге стране имамо Дејана Миленковића који описује исти тај догађај на један сасвим другачији начин и који каже: из леве траке померио сам се у десну траку и пропустио их да прођу са моје леве стране. Ако узмемо да је, рецимо, Дејан Миленковић у праву, а очигледно да јесте, пошто тужилац, изгледа, више верује Дејану Миленковићу, својој перјаници у свим овим процесима, него људима који су били уз премијера, онда се поставља питање који је то прекршај направио Дејан Миленковић ако се померио из леве траке у десну и пропустио колону премијера да прође. Како и на који начин је он угрозио било које возило премијера, ако се из леве траке преместио у десну траку? Значи, он их је пустио да прођу.

Ја не знам чији ће се овде навод и исказ ценити, то је на вама, али сматрам да је ова прича требало да буде разрешена до потпуног краја, да смо овде требали да суочимо и господина Миленковића и господина Веруовића и господина Бијелића, јер су они били директни актери у тој причи и да овде распетљамо шта се заправо десило, јер колико ја знам, две истине не могу да постоје. Значи, само неко од њих може овде да буде у праву. Ја видим да тужилац навија за Багзија, не само у овом овде делу, него у целој овој оптужници и да на један страشان начин омаловажава те момке из обезбеђења покојног премијера, али о томе ћу рећи нешто касније.

Наравно, има и наставак. Наставак приче је да је та колона требало да буде заустављена и да је она требало да буде гађана "зољама", како је то већ описивано и у одбрани Жељка Тојаге, а то је описивао и господин Петронијевић. Сада ја овде морам да се запитам. Осим изјава окривљеног Крсмановића, који се брани ћутањем, Багзија, који је овде сведок сарадник, Звездана Јовановића, који је у својој фамозној изјави и на ову тему нешто говорио, ми немамо за ову причу ни један једини материјални доказ. Шта се овде дешава? Па дешава се то да се, рецимо, овде, у целој овој причи помиње фамозни стан "десетка", у ком је направљен комплетан договор, значи договор од А до Ш, како треба да се изведе ова акција.

Значи, није ово акција обичног судара, ово је акција која је требала, по наводима оптужнице и по наводима сведока сарадника, да има велики број учесника. Значи, тај договор, по мени, је требало да буде један опширан договор на коме су сви учесници морали да знају своје место, своју улогу, везано за тај договор је морала да буде приказана измерена комплетна минутажа целог тог догађаја, да би тај догађај уопште могао да се одигра. А ми овде имамо – шта? Ми овде имамо следећу причу. Имамо причу да су у том фамозном стану "десетка" присуствовали сви они који је требало да учествују у овом догађају. То су речи Крсмановића, то су речи Дејана Миленковића, да су ти договори трајали два дана. Да сам у тај стан чак и ја дошао у једном моменту, мада ме нису видели ни Крсмановић, ни Миленковић, већ ме помиње само Звездан Јовановић у оној његовој фамозној изјави, где смо се договорили да треба да се иде један на један, а то се дешава после тог наводног пропалог покушаја атентата. Ми смо овде видели да тај доказ у вези стана број 10 није изведен до самог краја овог поступка иако је био у списима предмета и изведен је када је то предложила одбрана. Видели смо и какви докази постоје за тај стан.

Дакле, имамо 10-12 људи који бораве у том стану, договарају се, причају или шта већ раде, та два дана. Имамо полицијски увиђај који је обављен у том стану, у коме немамо ни један једини материјални доказ. Овде смо

саслушавали оца и сина Опарушиће, који су нам објаснили како је дошло до изнајмљивања. До полиције која је ушла у тај стан и осим тих исказа и оних шест слика које приказују само пет фантомки које су нађене под чудним околностима у том стану, немамо ни једну једину слику стана. Колико смо успели да сазнамо од ових Опарушића, стан има око 120 м². Ми смо на овом претресу приказивали слике многих станова, који су детаљно сликани, обрађивани, узимани отисци, разваљивана врата, не знам шта је рађено све, бележени докази, прављен увиђај итд. То су станови у којима су се крили сви они људи који су били на потерницама. А везано за стан 10, о коме се у истрази дошло до сазнања да се у том стану одиграо главни договор за покушај атентата код хале “Лимес”, немамо ништа. Имам чак један утисак да је тај доказ на неки начин прикриван и да се није требао приказати на овом претресу. Не сумњам да би ви као веће то приказали, пошто је био у списима, али сам искрено очекивао од стране тужиоца да прикаже тај снимак и да нам тужилац каже – господо, у овом стану, по изјави Душана Крсмановића, по изјави Звездана Јовановића, по изјави Дејана Миленковића, одиграо се главни договор пре покушаја атентата на покојног премијера, а за то прилажем доказе те, те, те и те. Не, то није урађено, то је стидљиво приказано у судници број два, када, узгред, није ни радила ова документ-камера, па је слике могао да погледа онај ко је хтео.

Председник већа, судија Ната Месаровић: И приказано је у овој судници поново.

Оптужени Милорад Улемек: Такође, имамо још једну интересантну ствар која је пратила овај случај хале “Лимес”. Зашто сам се оволико задржао на овом случају “Лимес”. Па зато што је то у почетку у оптужници највише потенцирано. Тек касније се то мало изгубило и погубило. Оног момента када је бивши председник већа изузео из доказа онај фамозни филм који је овде приказан, а није узет као доказ, е онда се одједном хала “Лимес” онако мало изгубила из ове приче. Али, о чему се ради? Сви смо ми били сведоци да су на овом претресу сведочили оперативци МУП-а Раде Стевановић и Драган Златановић, који су добили задатак од својих старешина, и то Милана Поповића и Бранка Божића, да испитају овај случај. Пре него што су упућени на тај задатак, сви смо овде чули да су ти људи добили сет фотографија на којима су се налазили Владимир Милисављевић, браћа Симовић, Дејан Миленковић, Миладин Сувајџић, моја маленкост Милорад Улемек и још неки други људи. Како су нам они објаснили, те фотографије су узели из фотоархиве Другог одељења и то су биле фотографије лица, како су они то звали “моторњаци”. Ја никада у животу нити сам имао везе са крађом кола, нити сам икада крао кола, нити сам икада у свом животу имао приватно кола.

Миладин Сувајџић је лице које је са подручја Новог Сада. Лице које нема, односно до 12. марта или до 21. фебруара није имало никакав досије на подручју Београда, осим потернице која је за њим била расписана знамо већ због чега. Дакле, појављују се те слике и они се упућују да испитају ситуацију куповине два камиона, која су купљена на Бубањ потоку од оних ликова из Свилајнца и чини ми се код Бешке. Тамо и утврђују да је тај камион купио Ђекрез Драго, односно лик који је имао фалсификовану односно украдену личну карту од Ђекрез Драга, који је, по њиховим речима, купио та два камиона, потписао уговор и тако то. Дакле, они 22. и 23. фебруара сасвим случајно располажу сликама Миладина Сувајџића, који овде на претресу признаје да је управо он тај Ђекрез Драго који је купио те камионе. Међутим, нико од тих људи није сигуран и није га са стопостотном сигурношћу препознао на тим фотографијама.

Е сада, шта је нас овде највише занимало, бар је мене највише занимало. Занимало ме то како и на који начин су један дан после тог фамозног покушаја атентата оперативци Другог одељења добили баш те фотографије,

ко је њима дао те фотографије и одакле је он извукао те фотографије. На то питање нисмо могли да добијемо одговор. Зашто, па зато што смо овде имали сведоке, и то Златановића и Стевановића, на главном претресу од 14. септембра 2004. године, који су рекли да су те фотографије добили од њихових шефова Поповића и Божића.

Са друге стране, имали смо овде као сведоке и Поповића и Божића, који су сведочили 6. јула 2006. године, који су овде доследно рекли да су они упознати да су постојале неке фотографије, али да ниједан од њих није дао те фотографије овој двојници оперативаца, већ да су они те фотографије добили не знам тамо из Управе. Предложили смо и сведоке из Управе, чак је и господин тужилац прихватио те наше предлоге. Сведоци нису саслушани, не знам због чега, али нисмо могли да утврдимо ко и како је тада дао те фотографије, што ме на неки начин тера да размишљам да ли се већ тада, 21. и 22. фебруара, кренуло у причу да ћемо сви ми 12. марта бити на потерници. Као чињеницу у прилог томе морам да изнесем и следећу чињеницу коју смо утврдили на овом претресу, а то је да су се 12. марта појавиле фотографије свих лица на потерници, осим слике Миладина Сувајџића. У том квадратићу испод кога је писало име Миладин Сувајџић није била слика. Сада ја постављам једно питање: ако је полиција имала слику Миладина Сувајџића 22. фебруара, дакле пре 12. марта и ако је са њом ишла и махала по Србији не би ли утврдила да ли је он био тај лик који је купио те камионе и ако је полиција издала потерницу коју је издала два сата после атентата, како онда да се слика Миладина Сувајџића није појавила до 17. марта. Нисмо то могли да утврдимо.

Што се тиче самог атентата на покојног премијера Зорана Ђинђића на дан 12. марта испред зграде Владе Србије, тек ту има толико нелогичности и замршених чињеница да заправо не знам одакле да почнем. Овде постоје и током целог овог процеса су нас пратиле две верзије. Једна верзија је била да је покојни премијер био окренут леђима према вратима зграде владе, а друга верзија је била да је покојни премијер био окренут анфас. За прву верзију ми овде имамо само вештачење, односно како је то рекао господин Петронијевић, анализу вештачења вештака Куњадића, Дуњића и делимичну анализу из Висбадена. У другој верзији имамо живе сведоке са лица места који су овде на овом претресу без икаквог стреса, како је то овде покушано да буде представљено од стране тужиоца, испричали оригинал верзију којој су они присуствовали, свако на неки свој начин, што је и нормално, али су нам испричали једну верзију.

Е сада, којој верзији овде поверовати. Ако поверујемо верзији господина Куњадића и господина Дуњића, онда је ствар потпуно јасна. Онда мислим да нисмо ни требали да се смарамо све ове четири године и да ово суђење оволико одуговлачимо. Ако поверујемо верзији најближих сарадника покојног премијера, ако поверујемо верзији полицајца Трајковића, возача Симића, е онда се ја питам ко овде треба да иде у затвор и ко треба да буде на овој оптуженичкој клупи, да ли ја, који четири године овде понављам као магарац и покушавам да логички објасним нешто што је изгледа необјашњиво или они, који упорно гурају своју причу без икаквих, како логичких, тако и материјалних доказа. Шта ми овде имамо као материјални доказ да је покојни премијер био ослоњен леђима на врата зграде владе? Имамо, под број један, фамозну изјаву (стално је зовем фамозна, јер је она стварно фамозна) Звездана Јовановића, који каже “премијер је био некако чудно окренут”. Добро, али то не значи да је он рекао да је премијер био наслоњен леђима на врата. Даље, имали смо овде господина Лолека и Болека, како их ја зовем у шали, без намере да вређам, господина Дуњића и Куњадића, који су овде покушали да нам објасне – те са ове стране пуцано, те са оне стране, те овде, те тамо, те су нас вртели по целој судници, мењајући

положај из овога у онај, из онога у овај итд., не би ли некако сабрали онај њихов извештај да је то то и то је амин и то је свето писмо.

Ја се са тим не слажем, а због чега се не слажем? И ја сам исто овде покушао да се вртим по судници, али не зато што сам хтео, него због тога што су ме приморали, чак сам позвао и командира да ми буде манекен, да покажем на њему моје виђење и моје мишљење због чега није могло да дође до тврдње коју износе господин Куњадић и господин Дуњић. А зашто није могло да дође? Па прво, то је изложио господин адвокат Чабрило, који је рекао: да ли је могуће да човек који је пре свега премијер, који има повређену ногу, који је на штакама, иде леђима и покушава, да опростите на изразу, стражњицом или гузицом да отвори врата. Па да ли неко може да поверује уопште у ту причу?

Са друге стране, све и да је то тако, ако је премијер покушао на тај начин да отвори врата, ево ја ћу вам рећи шта не може да се уклопи у целу ту причу. Иако сам то овде демонстрирао, бићу овога пута кратак. Ако се премијер попео на онај фамозни последњи степенник за који смо (а ви сте били присутни када смо изашли на онај додатни увиђај код Владе Србије) закључили да тај задњи степенник није 40 цм, како су тврдили господин Куњадић и Дуњић, већ је тај степенник 22,5 цм, ја не знам који је број ципела носио покојни премијер, али сигурно није носио 37. Дакле, ако је он стајао на том последњем степеннику, њему је пола стопала вирило ван тог степенника. Ако узмемо као чињеницу и то да му је била повређена нога, да је имао две штаци у рукама и да је био наслоњен на врата, ја сада морам да откопчам сако, немојте да се љутите, само због једне демонстрације коју морам да објасним. Дакле, сви знамо да на сакоу покојног премијера нема оштећења од метка. Оно не постоји. То оштећење се налази испод дојке, на десној страни. Дакле, ако стојим на вратима зграде у откопчаном сакоу, јер је морао да буде откопчан тај сако, држим штаци и покушавам да отворим врата, било стражњим делом, било горњим делом леђа, мада је то нелогично када имате повређену ногу коју држите неослоњену на под, значи, моја позиција је усправна, како је онда могуће да тај метак који је дошао из те фамозне Гепратове не пролази кроз мој сако, а мој сако стоји овако. Са друге стране је она тврдња коју ми покушавам да објаснимо, да је покојни премијер био окренут анфас према вратима Владе Србије и да је корачао према вратима Владе Србије управо на тај начин и то је једини начин на који је његов сако могао да се помери, јер ако ја држим штаци и убадам штаци да бих направио корак, правим корак и штаци остају иза мене, мени се сако помера и он иде заједно са мојим раменима уназад и ту је дошло до тог склањања сакоа.

Даље, ако господин Дуњић и господин Куњадић кажу да је он погођен, да сада не понављам којим метком итд., која је била брзина, што је већ рекао господин Петронијевић и да је тај метак направио то што је направио у телу покојног премијера, па зашто онда у њиховом извештају стоји да је оштећење на штаци и на руци покојног премијера, левој подлактици, направио или метак или фрагменти тог метка. То не може да стоји. Због чега не може да стоји? Ако они тврде да се у телу премијера не налази и да они нису могли да пронађу ни један једини фрагмент распаднутог метка, тај метак који је изашао, а знамо где је изашао, на леђима покојног премијера, није могао да се распадне од момента изласка до момента удара у штаци. Он је једино могао цео да удари у ту штаци.

Овде је објашњавана улазна и излазна рана. Господин Дуњић нам је објашњавао и то какву излазну енергију има тај метак и шта је он све изнео напоље због тога што је себи правио простор, надимао све оне органе и довео до свих оних оштећења у телу покојног премијера. Сада се поставља питање, ево закопчају сако, ако је премијер стајао у вратима, односно у оном рагастолу врата на улазу у Владу Србије, сви знамо, били смо на лицу места,

има зид, имају врата, има друго крило, има степеник. Видели смо колики је онај простор. Видели смо да је онај зид где је метак ударио практично већи од 10 цм, до самих врата. Значи, он је био у самом ћошку. И Дуњић и Куњадић, вештаци, су овде покушали да нам објасне позицију штаке покојног премијера и они су нам објаснили да је она стајала овако. То све, на срећу, има забележено на овом снимку и све је транскриптовано. Вештак из Висбадена који није имао ту штаку, него је користио неку своју штаку је покушао исто то да нам објасни. Због чега? Зато што је он анализирао извештај Дуњића и Куњадића. Међутим, овде се поставља једно питање: ако је покојни премијер држао ту штаку овако, чак нека је држао и уз тело, он није могао да је држи назад, зато што су иза њега била затворена врата, како то тврди оптужница, онда се поставља питање како је могуће да је тај метак, који је ушао у пределу дојке, прошао кроз премијера, изашао на леђима и ударио у штаку која се налазила са стране. И питање број два: ако је та излазна рана била те величине, а ми сви овде добро знамо колика је та величина била, како је онда могуће да у том малом простору не постоји ни један једини траг крви, ни једна једина капљица, ни на вратима ни на зиду. Ја нећу да причам о томе где је тај метак могао да оде, да ли је он био чаробан, није био чаробан, али ћу само подсетити да су стручњаци из Висбадена рекли, везано за Милана Веруовића, да је метак који је прошао кроз њега изгубио 50 посто кинетичке енергије, да је ударио у зид, да се распрнуо и урадио оно што је урадио. Е сад, ако је метак који је прошао кроз покојног премијера прошао кроз цело његово тело а имао је пролазну путању дупло већу, дупло већу, са много већим бројем костију него код Милана Веруовића, прошао кроз тело, он губи исто 50 посто кинетичке енергије. Затим тај метак удара у штаку и ту има зауставно губљење кинетичке енергије. Ако се при том та штака налази у самом ћошку од зида и од врата, где је онда могао да оде тај метак, где је могла да излети та крв, а сви знамо овде шта је навео господин Куњадић, колико је материјала изнео тај метак напоље и каква је то снага била. То је једно питање које је овде тотално остало недоречено, зато што нам није дозвољено да то објаснимо, зато што се њихова слушала као Свето писмо. Ми смо само имали права да поставимо нека питања на која су они понављали и вртели нас ту у круг, али одговор нисмо могли да добијемо и то је суштина.

С друге стране, по свим сликама и филму са увиђаја, да вас подсетим и на то да се сва крв која је пронађена налазила на левој страни гледано у правцу врата зграде Републичке владе. Парче штаке, о коме ћу касније нешто рећи, налазило се на првом степенику са десне стране врата. На левој страни није било ни једног јединог трага, осим оног фамозног удара метка. Онда се поставља питање да ли се ова верзија господина Куњадића и господина Дуњића, коју ја логички не могу да схватим, нити животно не могу да је схватим, може узети здраво за готово. Даље, кад смо већ код Гепратове, овде је много објашњавано од стране адвоката, па везано за канцеларију 55, па везано за увиђај, па везано за истражног судију, како је то ишло и шта је ишло. Ја нећу да се упуштам у те правне теме, јер то не разумем, али је овде занимљива још једна ствар, а то је питање реконструкције. Не ове реконструкције, која нама није овде дозвољена односно није усвојен наш предлог да се она изведе, него питање због чега тих дана није извршена реконструкција. Ако узмемо у обзир следеће чињенице: полиција је урадила увиђај, измерила све параметре, како они то кажу, уз помоћ стручњака из Висбадена. После једног одређеног времена нашла је пушку за коју они кажу да се налазила у Гепратовој, у канцеларији 55, из које је пуцано, имала изјаву, изјаву атентатора који је признао да је наводно пуцао у покојног премијера. Имала је све остале актере, мислим на обезбеђење и на све оне људе који су се тамо налазили и нису извршили реконструкцију. Ја не желим да умањујем, нити да минимизирам било које друго убиство које се десило у Србији, јер

свако убиство је убиство, сваки живот је светиња, али постављам питање: ако се у овом важном предмету одустало од те реконструкције а овде смо јуче могли да чујемо да је био покушај некакве реконструкције, па је та реконструкција одложена, због чега то нисмо могли да сазнамо, нико није знао да нам да одговор на то питање, зашто та реконструкција није онда урађена. Миле Новаковић и Родољуб Миловић кажу Звездан је био одушевљен да нам све овде призна, па он је просто цвилео од радости кад нас види. Ми смо му слали цигарете, поморанце, сокиће, то је све ишло феноменално. Весна Радомировић каже у свом исказу који је дала овде: ја нисам могла да разумем зашто и како Звездан то ради, јер ми се чинило као да он разговара са колегама, да је потпуно равноправан са њима а не да је оптужен и да због тога што је наводно признао, може да добије 40 година робије. Па зашто у таквим околностима, кад су све имали на длану, није извршена реконструкција. Или рецимо, да подсетим и ово, због чега су Звездана Јовановића, који је био феноменално расположен да са њима сарађује, водали – Бубањ поток, хала “Лимес” и Фрушка гора.

Ја бих вас само питао једно питање, да ме поучите, јер бих хтео да направим кратке паралеле између тог фамозног филма, изјаве Звездана Јовановића и чињеничног стања које ми имамо у овом случају. А ово вас питам због тога јер сам јуче чуо, у завршној речи господина Чабрила, да ми као оптужени, уколико нам то може помоћи, можемо да као, хајде да кажем некакву помоћ, поштапалицу користимо и делове из тог филма и ја вас сад питам да ли смем то да урадим. Само ради извођења неких паралела, без било каквог цитирања или указивања, зашто, како и због чега је направљен тај...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Говорите о филму на Фрушкој гори, увиђају истражног судије Окружног суда у Сремској Митровици?

Оптужени Милорад Улемек: Говорим о Бубањ потоку, хали “Лимес”...

Председник већа, судија Ната Месаровић: То не можемо користити. То смо издвојили из списка као доказ.

Оптужени Милорад Улемек: То не можемо користити. Видим да адвокат Вукасовић и Чабрило нису добили ту забрану, али добро, нема везе.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Не знам. Ви сте добили транскрипт, тамо сам прочитала решење Врховног суда.

Оптужени Милорад Улемек: У реду је. Све је у реду. Није никакав проблем. Поставићу онда друго питање, из другог угла. Ако су они имали тај спектар планова везано за све покушаје атентата, па због чега су онда у тим истражним радњама Звездана Јовановића водили само на Бубањ поток, само код хале “Лимес” и само на Фрушку гору а нису га водили, рецимо, код Савезне скупштине, а у његовој изјави стоји та наводна прича како је то требало да се одигра код Савезне скупштине. И што је најважније и за мене најчудније, нису га водили у Адмирала Гепрата, у канцеларију број 55. Нису га водили због тога, а то је изјава Милета Новаковића, јер је Звездан рекао: па добро, немој да идемо тамо, да не би нешто пореметили. Молим вас, па ко је кога ту водао, Звездан њих или они њега? Ко је ту водио истрагу, Миле Новаковић и екипа или Звездан Јовановић? И шта значи то, да не би нешто тамо пореметили? Шта је то тамо могло да се поремети, кад је комплетан увиђај везано за канцеларију у Гепратовој број 55 био завршен 17. марта а истражни судија Чолић тај извештај објединио за свих 5 дана 18. марта, а сви знамо када је узета та фамозна изјава од Звездана Јовановића и шта је ту могло да се поремети. Због чега то није урађено, ја овде нећу коментарисати, јер сам већ на самом почетку рекао да нисам неки теоретичар завера и не желим овде да правим никакве инсинуације.

Кад смо већ код ове приче која се дешава око саме зграде владе, морам да напоменем још једну чињеницу, а то је да смо ми овде имали, како ја то зovem,

кукавичје јаје које нам је подметнуто у виду извештаја из Висбадена. Зашто кажем кукавичје јаје? Па због тога што смо тај извештај чекали и чекали и чекали као Етиопљани кишу и некако га дочекасмо и сачекасмо и преиспитасмо и не утврдисмо много тога. А зашто не утврдисмо? Па не утврдисмо због тога што сам ја сигуран и апсолутно стојим иза ових својих речи да неком није било у циљу да ми то утврдимо. А зашто и које нам чињенице на то указују? Ми се сећамо да је Висбаден дошао експресно 13. марта 2003. године. При том не знамо ни ко их је позвао ни зашто их је позвао, али нећу о томе, о томе су говорили браниоци. Даље, имамо извештај да су све то што су урадили, урадили за два дана. Ја кажем, што је брзо то је и кусо, а да је то тачно, испоставило се и у овом процесу, када смо сазнали да је истим тим вештацима који су дошли на увиђај, дакле говоримо о најеминентнијим стручњацима из те сфере на свету.

Можда имамо још пар института у свету који могу њима да стану на црту. И шта се онда дешава, дешава се то да ти исти стручњаци из Висбадена добијају од стране наше полиције тотално погрешне параметре, погрешне стајне тачке, погрешне описе повреда Милана Веруовића и Зорана Ђинђића. Да ли неко може да ме убеди овде у овој судници да је то била случајна грешка? То се није десило два сата после атентата, па да кажемо сви су били збуњени. Нико није збуњен ни приликом вршења увиђаја ни наредних дана. Цео тај увиђај је рађен намерно мањкаво и то смо овде могли да чујемо и од многих људи који су сведочили у овој судници. Зашто? Не знам. Нећу да правим теорију завере, али чињенице су чињенице. Шта после тога имамо. После тога имамо да они, људи, израђују свој извештај по свим тим информацијама које су добили и раде најважнији део извештаја. Кад кажем најважнији, онда мислим управо на стајне тачке покојног премијера, Милана Веруовића, на њихове улазне и излазне ране, место одакле се пуцало и тако даље. То је на потпуно погрешним параметрима и нама се то онда сервира. Ја се овде питам ко је могао и ко је себи дао за право да тим људима да погрешне параметре, кад се већ 12. марта, по сведочењу многих људи који су прошли овом судницом знало, ко је где стајао, ко је шта радио. Читаво обезбеђење је давало изјаве. Милан Веруовић је 12. марта на операционом столу, кад се пробудио из шока, давао изјаву дечко. Ипак, то је урађено.

Ја нећу да говорим о налазима из Висбадена који се базирају на научним и техничким базним карактерима, јер је то наука. То се не може побијати. Та наука је направљена још пре него што су можда неки од нас и рођени и ту нема шта да се каже, али морам да кажем следеће. Шта смо ми добили из тог извештаја? Добили смо научне параметре, који су такви какви јесу и који се не могу негирати и добили смо одговоре на најважнија питања, која нас овде занимају а одговори се базирају на вероватноћи. Зашто то кажем. То кажем због тога јер је то чињеница, јер то стоји у овом извештају. Говорим о другом извештају, у коме каже: место са кога се претпоставља да је пуцано. Даље, када говоре о путањи метка, страница 36 и 37 другог извештаја, говоре као о могућим путањама. Дакле, не кажу то је путања метка који је испален са прозора канцеларије број 55, који је ишао брзином том и том, под тим и тим углом, ударио при тој и тој брзини покојног премијера, односно, извињавам се, оштећеног Милана Веруовића. Не, они кажу “могућа путања”. За то “могуће”, ја ћу да добијем 40 година робије.

Даље, када говоре о повредама, они кажу да повреде вероватно кореспондирају. Значи, они не кажу повреде су начињене из тог и тог оружја, тог и тог калибра и онда даље опис повреда, него кажу “повреде могуће да кореспондирају”. Дакле, шта имамо овде? Имамо могућности и претпоставке.

Даље, оно што је можда најважније, а што овде није доказано (нити је то доказао Висбаден, нити је то доказао Куњадић, који је балистичар, Дуњића нећу да помињем, јер он нема везе с том причом), а то је, поставља се питање,

ја бих волео да ми неко овде покаже један материјални доказ који се односи на то да ли су покојни премијер Ђинђић и оштећени Веруовић погођени из спорне пушке “хеклер и кох ГЗ” коју смо ми овде имали прилику да видимо у судници. Ако ми неко покаже иједан материјални доказ, на вашу пресуду нећу ни писати жалбу. Покрићу се ушима и идем на робију. А доказа нема. Има посредних доказа, који кажу: да, Звездан је рекао да је пуцао одатле, ал није рекао из које пушке. И срамота је што га нису питали чувени Шерлок Холмс, Миле Новаковић и Родољуб Миловић, који му је успут, како је сам рекао, суфлирао из бележнице оно што су се договорили од претходног пута, шта ће да даје изјаву пред господином Пријићем. То је он рекао, то нисам ја рекао.

Да ли неко може да ми покаже било који материјални доказ да су фрагменти и парчићи од метка који су нађени у згради Владе Србије испалени из пушке “хеклер и кох ГЗ” која се налази у овом предмету. Један материјални доказ нека ми неко каже и покаже, исто нећу писати жалбу. Да ли неко може уопште да ми каже да ли постоји било какав траг да је тај метак, који се распрснуо и који је пронађен у згради Владе Србије, погодио било премијера, било оштећеног Веруовића. Један доказ. Не постоје докази.

Сагледавајући сам извештај, односно извештај о увиђају са лица места, ја морам да кажем следеће. Ми овде имамо један други предмет, који се зове фамозни земунски клан. Тамо смо имали прилику да видимо обављање мноштва увиђаја и обављено је мноштво увиђаја. Колико сам приметиио, нико од бранилаца, сем неких ситних, можда процедуралних примедби, није имао никакву примедбу на извођење тих увиђаја. Овде, где имамо нешто што се десило, што је протресло Србију и што нам је свима променило судбине на неки начин, имамо увиђај који је урађен тако како је урађен. Ја не могу да поверујем да наша полиција, која има веома добре стручњаке, није умела да уради тај увиђај како треба. Зашто? Зато што су исти људи годину, две или три пре овог догађаја, радили исте ове увиђаје у предмету “земунски клан”. Сада ми није јасно како је могло да се деси да, под број један, криминалистички техничари који долазе на лице места не знају где иду, зато што су прво отишли у Ургентни центар. Не знају у почетку због чега иду, јер им нико није рекао и долазе после 40 минута на лице места. За то време на лицу места анархија, тотална анархија, иако је двориште пуно полицајаца а сви знамо да се у средњој школи у Каменици учи како се обезбеђује место злочина. Сваки онај полицајац тамо, који се шепурио са оним “хеклерима” и што су трчали и сакривали се тамо око оних зидова је знао и била му је дужност да обезбеди место увиђаја. Нико то није урадио. Чак и кад је дошла увиђајна екипа, људи који су овде сведочили су рекли да су имали проблема са појединима, па су морали то некако да обезбеђују.

Даље, зашто имамо ситуацију да су многи трагови погрешно обележени, да неки трагови нису ни обележени. Ја не могу да схватим да оно парче штаке, које је отпало са штаке и које је нађено на десној страни првог степеника, није уопште обележено као траг. Није уопште ушло у скицу места а сматрам да је то важан детаљ”. Због чега важан детаљ? Па управо због тога, што би се обрадом тог трага можда могла установити дестинација са које је пуцано. Нећу да помињем оно што су помињали остали браниоци овде, о томе да су штаке склоњене и тако даље и тако даље.

Такође не могу да не поменем причу из Адмирала Гепрата, канцеларије број 55. Чули смо овде све како је било, ко је био тамо, ко је улазио, ја то нећу нити рекапитулирати, нити понављати, али је веома чудна чињеница да смо овде имали изјаву о оним фамозним пикавцима, где је господин Китић, инспектор, који је био један од руководилаца увиђаја у том делу зграде, 13. марта, кад су дошли стручњаци из Висбадена, скренуо пажњу да су они рекли

да то није битно и да су онда они са оном просторијом урадили шта су урадили, да сад не понављам.

Даље, колико се мени чини, имамо овде писани извештај да су ти исти пикавци, или можда неки други, нећу у то да улазим, послати заједно са стручњацима из Висбадена на њихов Институт и као шлаг на торти имамо причу оперативца који је дошао 17. марта у ту исту канцеларију, кога је послао тај исти Китић да провери ту исту канцеларију, који је наводно нашао те пикавце а да му Китић пре тога није рекао да их је он уочио и онда имамо целу причу да је све то била једна велика грешка и да је све то заправо било у склопу целог једног извештаја, који је завршен 18. марта. Па није него. Значи, сад смо ми сви овде дијаболе и сад ми треба да се уклапамо према њиховим грешкама. Па не можемо да се уклапамо. Не можемо да се уклапамо због тога, што и поред тога што су хтели да нама подметну овде ту причу о пикавцима, нису успели да нађу никакав ДНК на фамозним пикавцима које је користио Звездан Јовановић. Постоји једна друга прича о пикавцима, коју овде нико није хтео да помене а коју ја морам овде сада да поменем. Да су одређени пикавци потурени Звездану Јовановићу, а који су узети из пепељаре кабинета генерала Лукића, за оно време када је Звездан Јовановић био доведен тобоже на некакав договор и разговор а заправо био намамљен да буде ухапшен. Ти су се пикавци изгубили. Те пикавце нико не помиње, али и та ће се прича отворити, ако не у овом животу, у неком другом сигурно. Захваљујем, господине Даниловићу, реинкарнација, јел тако.

Кад смо већ код те канцеларије 55, ја бих само поменуо да је у тој фамозној изјави Звездана Јовановића поменуто, где он каже – изабрао сам меко зрно. Можда људи овде не знају шта је меко зрно, шта је тврдо зрно и ја ћу то само у пар речи објаснити. Меко зрно је зрно које се користи углавном у лову. Меко зрно је зрно од олова. Ми овде имамо недвосмислено доказано да је зрно које је нађено у згради Владе Србије, зрно “фул-метал-џаки”, што би у скромном преводу са мог скромног енглеског значило “пуна метална кошуљица”. Дакле, не ради се ни о каквом меком зрну. Зашто је тако речено у тој изјави, или зашто је суфлирано Звездану то да каже, ја не знам. Кажем, нећу да правим никакву заверу. То није моје. То остављам вама, суду, да разреши. Саме ове чињенице које овде наводим и понављам као папагај и надам се да вас не смарам много, указују како и на који начин се поступало у овом поступку. О овим свим стварима говорим, под број један, зато што сам ја првоокривљени у овој ствари и што цела ова прича на неки начин иде на моја леђа.

Мислио сам овде да говорим и о дешавањима у самој акцији “Сабља”, хапшењима, мало шире да анализирам изјаву Звездана Јовановића о свим дешавањима у овом поступку, али ћу вас поштедети јер је већ о томе доста речено. Кад смо већ код улаза број 5 и зграде Владе Србије, не могу да се не осврнем на изјаве припадника обезбеђења које су давали пред овим судским већем. Кажем то због тога јер, прво, не желим да браним никог, не желим ником да подилазим и свако у свом животу треба да ради свој посао, али не могу да не укажем на једно сумануто стање и закључак тужиоца, у коме он каже да је, верујем да је он тако схватио те изјаве, као неосноване и безначајне. Знате шта, ја могу да поверујем у све, али не могу баш нешто да поверујем да су ти људи из обезбеђења овде дошли и одлучили да нам продају маглу.

Приметили сте овде да сам ја максимално избегавао приликом целог овог процеса да помињем тај фамозни трећи метак, а избегавао сам га само због тога јер ме не занима. Господин адвокат Вукасовић је рекао – небитно је колико метака. Први метак је убио покојног премијера, крај. Овде је битније одакле је дошао тај први метак, него да ли је после тога испаљено пет или шест. Али, ако овде имамо све те људе, који су 24 сата били спремни да дају

живот и између осталог то им је био посао, да сачувају покојног премијера, и изјаве то што изјаве, и још један од њих, односно мали Мића Бургија, Милан Веруовић нам овде каже да је трпео одређене притиске од стране чувеног господина Бебе Поповића, духовног мага ове Србије, који је покушао да утиче на њега да промени причу о трећем метку и да га убеди малтене да је он луд, да он то није чуо и тако даље и тако даље, о чему ми овде причамо. С друге стране, пошто је тај исти мали Мића Бургија, кога ја знам од оволиког, тражио суочавање...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Када га ословљавате, он има овде својство оштећеног, да знате.

Окривљени Милорад Улемек: Наравно, и ја не мислим уопште да га вређам, нити понижавам јер се стварно знамо од оволиког. Онда не можемо да се не запитамо на основу чега је господин тужилац овде извукао своју епохалну изјаву, где нам је рекао – они су сви били под стресом, они су били преоптерећени послом, бригом и тако даље, и онда даље анализира како је то све ишло. Ја нећу да цитирам, јер немам намеру да правим никакву реплику у односу на завршну реч господина тужиоца. Могу да прихватим да је неко био под стресом. Могу да прихватим да је некеме био лош дан, да га је жена најурила из куће, али не могу да прихватим да је некеме концентрација, пажња и разлог за стрес био што је имао херпес на лицу. Није имао херпес на мозгу ако је имао херпес на лицу. Сви ми овде знамо шта је херпес и свако од нас бар пет пута годишње има херпес. Можда се мало изнервирамо због изгледа, али баш то да утиче на моћ расуђивања при обављању посла, па не знам. Нико не узима, уосталом, боловање због херпеса. С друге стране, овде испада да су сви ти људи који су се тада налазили у згради Владе Србије били под толиким стресом, да ли заплашени, да ли уплашени, да нису знали одакле и шта бије.

Ја овде само морам да кажем следеће чињенице. У саставу обезбеђења покојног премијера, између осталих чланова, налазио се и момак који се зове Бобан Пурић. Ко је Бобан Пурић? Бобан Пурић је дугогодишњи бивши припадник САЈ-а, значи Специјалне антитерористичке јединице, кога лично познајем из многих борби на Косову и Метохији, за кога знам да је врстан специјалац, да је већи део свог живота провео пуцајући и јурећи криминалце и терористе. Чисто сумњам да би се једна таква особа помела због три пуцња, или два, па онда измислила трећи. Даље, у истом том обезбеђењу налазио се и Срђан Бабић, бивши припадник Јединице за специјалне операције који је, док није прешао у обезбеђење покојног премијера, у Јединици имао звање инструктора. Учествовао је у многим операцијама Јединице, још од Крајине, Сарајева, Косова и тако даље и тако даље. Момак који је оуглао на рат, који зна шта је рат и који се и дан данас налази на једном светском ратишту. Такав момак није могао да се уплаши и да каже – ја сам чуо два, па ми се учинило три пуцња.

Такође морам да кажем и реч-две о оштећеном Милану Веруовићу. Не верујем да би се и тај исти Милан Веруовић уплашио, јер овде смо чули и од самог господина Дуњића, када сам му ја овде поставио питање каква је њихова перцепција у односу на ситуацију опасности и неких непредвиђених догађаја, где је он одговорио да је перцепција таквих људи који раде тај посао веома изражена и сензибилна у правцу осећаја те исте опасности. Тај исти Милан Веруовић је дечко који је одрастао на београдском асфалту, који зна шта је опасност и који сигурно, хајде да кажем сигурно се не би нити уплашио, нити помео од три пуцња. Ја бих овде подсетио све присутне да је тај исти Милан Веруовић, иако је био рањен, био потпуно свестан док су га возили у Ургентни центар. Он је, дечко, издавао наређења. Он је командовао свом тиму, он је одмах знао и у глави му је све било јасно, и колико је пуцњева чуо и где се шта одиграло и не могу да прихватим психоанализу, односно

покушај психоанализе господина Дуњића и господина тужиоца, који успут речено, није ни психијатар, ни психолог, да дају такав један закључак по питању обезбеђења које се, ето, сво смело, па нису могли да утврде са које стране бије, него су се сви преплашили, па нису знали где се ударају ногама.

Даље, морам да се поново на кратко вратим на закључке извештаја који су везани за господина Куњадића и Дуњића, само у кратким цртама и да укажем на то да су они свој извештај базирали пре свега на изјавама које су дате у истрази, у преткривичном поступку и то пробраним изјавама. Не изјавама свих сведока, него само оним изјавама које иду на руку овој оптужници. Они нису третирали ни изјаву Копривице, ни Трајковића. За Симића нису знали јер се Симић појавио као дух у овом поступку, и то на предлог господина Прелевића. Ми нисмо знали за тог човека, а понављам: Симић, господин Симић, не мислим да га вређам када кажем Симић, возач Гаше Кнежевића, је једини очевидац у Србији који је цео догађај везано за погодак премијера пропратио од почетка до краја. Значи, видео га је како излази из возила, видео га је како узима штাকে, видео га је како се окреће, креће према влади и пада. Једини.

Иако сам сигуран и подржавам апсолутно оно што је рекао господин Петронијевић, да неке камере нису радиле, а да су друге радиле, сигуран сам да постоји комплетна верзија снимљена неком од камера, да ли Пинк или Б92, убиства покојног премијера Ђинђића. Зашто то кажем? То кажем због тога што смо овде имали сведоке који су јасно и прецизно објаснили када су, где и на ком месту видели новинарске екипе. Е сада да узмемо причу овако: ако сте ви новинар и ту сте два сата пред Владом Србије, нестрпљиви да снимите било шта што ће вам донети похвалу или награду од вашег уредника или што ће вашу телевизију унапредити у најгледанију телевизију у земљи, онда ми је потпуно нејасно да од тих камера које су тамо биле, најалост ми не знамо које су биле, није снимљен долазак три, да кажем бесна возила како улазе у зграду Владе Србије, а сви знају и чекају премијера јер знају да премијер има тог дана састанак са ким је требало да има, чини ми се да је била исто тако покојна госпођа Ана Линд. Знају да је премијер на штакама, знају да је сваки снимак премијера ексклузивни снимак, и нико га није усликао. Нама се пушта овде снимак тек када Јањушевић убацује покојног премијера у возило. Ако кратко израчунамо, то је сигурно 10 минута од момента када је погођен покојни премијер, јер знамо да су га уносили, носили горе, пољивали водом и тако даље. Зато не може нико да ме убеди да су телевизије Пинк и Б92 биле искрене према овом већу када су нам послале оне шарлатанске дописе у којима су рекли да је то преснимљено или да је, не знам, по закону 30 дана чувати снимке. Молим вас, снимак на коме се види моменат када се убија премијер, то се чува доживотно. То је за архивски снимак. А та прича да је то уништено због овог или због оног, то је прича за малу децу.

Такође морам да се осврнем на све оне сведоке и на све оне контрадикторности које смо овде чули, а није нам дозвољено, односно нису усвојени како наши предлози, тако и предлози неких других странака у поступку да се изврши суочавање. Зашто ја стално потенцирам ово суочавање. Потенцирам због тога што је то можда најлакши начин да утврдимо да ли нешто јесте или нешто није. У том суочавању неко од нас ће да буде задовољан, неко од нас неће да буде задовољан, али је свакако веће то које ће пресећи и рећи – ово је то или ово није то. Ту би онда посла била чиста, не би остала никаква недоумица. Пре свега мислим на суочавање рецимо оштећеног Веруовића и Поповића, Веруовића и Миленковића, Буха Љубише и Миленковића, Чедомира Јовановића и Миленковића. Због чега то говорим? То говорим због тога што, хајде да кажем, можда ни Буха, ни Чедомир Јовановић овде нама нису рекли неке епохалне ствари, али би могли

бар да видимо и да извучемо тај некакав психолошки профил ко овде лаже. Сматрам да би много више извукли из суочавања због контрадикторности у исказима Веруовића и Поповића, Веруовића и Миленковића, јер су то заправо ствари које нас интересују овде конкретно у овом предмету. Сматрам, то је моје лично и скромно мишљење, да смо сви учесници у овом процесу на неки начин оштећени због тога што нам то није омогућено и што су ти предлози одбијени.

Морам такође да поменем и један занимљив детаљ, да су овде долазили сведоци који је наводно требало да провере веродостојност мог исказа. Намерно не кажем одбране, јер сам и онда рекао да немам од чега да се браним, то тврдим и сада, мог исказа који сам ја овде давао неколико дана, а те сведоке су предложили што господа пуномоћници, што господин тужилац. Ради се пре свега о сведоцима Чедомиру Јовановићу, Владимиру Беби Поповићу, Душану Михајловићу, могу да кажем и Зорану Мијатовићу, Горану Петровићу. Они су сви овде позвани на околности да кажу шта знају или да потврде или демантују наводе мог исказа. Наравно, они су то демантовали. Нисам ни сумњао да ће да признају неке прљавштине које су радили јер сам ја, изгледа, једина будала у овој земљи која се предала, која је дошла пред истражне органе, односно судске органе и која је овде говорила истину. Наравно, та моја истина је увек била окретана и та моја истина је увек називана лажном истином, а сви они који су улагали у овај суд и који су одговарали тужиочевој страни, они су били светски у својим исказима.

Дакле, шта смо ми могли да чујемо од тих сведока. Чули смо следеће. Ево, рећи ћу вам један пример само. Прво питање на које је одговорио Душан Михајловић бившем председнику већа, када га је он питао: шта можете да нам кажете и која сазнања имате везана за убиство покојног премијера, цитирам: “Оно што ми је познато о убиству премијера Ђинђића, то се налази у полицијским списима и то је предато тужиоцу, тако да о томе немам шта да кажем и додам”. Е сада, ако први министар државе, који води Министарство унутрашњих послова дође и избаци овако једну епохалну изјаву, чему ми можемо да се надамо и шта можемо да очекујемо од неких других сведока, који имају, рецимо, много мање сазнања шта се дешавало од пре 12. марта па надаље.

Наравно, министар је овде причао наредна два дана, а шта је причао? Причао је и прао себе, јер није знао да нам објасни како је било могуће да се десе сви они пропусти који су се десили, о којима сам ја овде причао, а сви знамо који су то пропусти. Окретао је ћурак и на овамо и на онамо и онда епохална реченица: “Све ће се то сазнати за 40 година у тајним архивама”. Баш бих волео да видим те тајне архиве, ако то доживим. Други учесници, то морам да поновим, то сам рекао и у својим примедбама, су ову говорницу искористили за своју посрнулу политичку позицију. Причали су нам ту некакве демагогије, некакве приче. Док сам слушао господина Бебу Поповића, чинило ми се да није Зоран Ђинђић био Зоран Ђинђић, него да је Беба Поповић био Зоран Ђинђић, да га је он направио, јер је он имао једну епохалну улогу у политичком животу Зорана Ђинђића. Човек нам је избацавао овде демагогију за демагогијом, а шта нам је рекао у овом случају, да ли је допринео Владимир Поповић Беба да утврдимо било шта у овом случају? Није. Само нам је још више замрсио мозак. Чедомир Јовановић, о њему и да не причам. Он је довео своје тапшаче овде да му тапшу када је давао изјаву.

Констатација изнета од стране тужилаштва, а везана за представљање моје моћи, могу уопштено да кажем да то не пије воду. Колико видим, све се базирало на томе да сам ја био толико моћан човек у овој држави, да нико није могао да мрдне од мене, да једноставно полиција није знала шта да ради, да је влада, како то рече Чедомир Јовановић, је владала од угла Немањине до

угла Кнеза Милоша. Ја кажем – добро, ако је то стварно тако било, па шта су они радили, за шта су они примали плату, којим су се они пословима бавили ако су дозволили да један појединац Милорад Улемек буде тако моћан. Са друге стране, овде нико није објаснио која је то моћ била, коју сам ја то моћ имао. Представљање те приче је било потребно тужиоцу овде да оправда и да извуче тај диспозитив приче. Зашто је све ово настало како је објашњено да је настало, да сада не понављам, да вас не смарам више.

Кажу да сам ја био моћан у свим структурама. А у којим то структурама? У полицији, кажу. Прво, у полицији ја нисам био моћан, него сам био поштован, зато што сам познавао све те људе и све те старешине, заједно смо прошли и сито и решето. Ја онда морам да се запитам, ако сам ја био толико моћан, па да ли сам ја можда скренуо истрагу у другом правцу везано за “Лимес”, везано за шодер у згради Владе Србије, везано за искључивање камере итд. Да ли сам то можда ја урадио својом неком моћи?

Зашто се овде сви праве немушти када је у питању рецимо сам Душан Спасојевић. Па нико овде није хтео да каже да је Душан Спасојевић био моћан, а био је моћан због тога што су други били слаби, што су му други долазили на ноге, што су волели да буду виђени у тој Шилеровој, што су се продали за 100 евра, телевизор, фен, пеглу и не знам ни ја шта. Зашто нико није покренуо то питање. Зашто нико није покренуо питање и испитао чињеницу, као што тужилац каже у својој завршној речи, да је бесмислена тврдња – нисам знао да се Душан Спасојевић и његова група баве криминалом, а ишао сам да их посећујем у Централни затвор. Ја бих исто овде подсетио све присутне да је тај исти Душан Спасојевић пуштен из тог Централног затвора усред фанфара и помпе, да су сви они који су са њим били у Централном затвору пуштени из Централног затвора, да нису одговарали за то дело које им се стављало на терет, да нису одговарали никада ни за једно дело, да је против тог истог Душана Спасојевића од стране полиције, док је још владао, односно био на власти покојни Слободан Милошевић била расписана маса потерница, да су све те потернице укинуте после 5. октобра, не пре 5. октобра, него после 5. октобра.

Зашто овде нико није помињао да је тај Душан Спасојевић био у и те како добрим односима и са Чедомиром Јовановићем и са Љубишом Бухом и са Драгољубом Марковићем и да је имао доста сусрета везано за 5. октобар и са многим челницима ДОС-а, који су се клели у Душана Спасојевића. Тај исти Душан Спасојевић је мене одвео 5. октобра, заједно са Љубишом Бухом Чуметом и Драгољубом Марковићем, на састанак са покојним премијером. Нисам ја њега одвео, него је он мене одвео. Ја ово не кажем зато што сада хоћу себе да перем и да се направим овде баба која је невина у лакат. Ја ово говорим зато што су то чињенице, зато што сам ја то рекао и оног дана када сам давао своје исказе, то говорим и данас, рећи ћу и сутра. О томе нико није хтео да говори.

Покушавају да нам овде увале врућ кромпир везано за обезбеђење које је дато Душану Спасојевићу. Ја бих само подсетио све овде: да ли, ако држава зна да је неко криминалац који је био ухапшен и који је боравио у Централном затвору и осумњичен да је отео једног од највећих бизнисмена ове земље, прихвата, пристаје да му се да обезбеђење најелитније јединице. Данас они то хоће да пребаце и да кажу да сам му ја дао обезбеђење. Нисам му ја дао обезбеђење, нисам могао. Ја сам тада био пензионер, нисам био у земљи. Могу они сада да причају шта хоће, да сам ја руководио Јединицом из сенке, да је Гумар био тамо нека метла, водоинсталатер итд, али то није тачно. То се прича зато што то њима одговара, да би покрили себе, зато што се зна ко је долазио у затвор код Душана Спасојевића. Ја знам са ким сам долазио и то није тајна и о томе се води данас процес који не може да се докаже годинама против Чедомира Јовановића. Зашто? Па зато што нико није

заинтересован, јер је господин председник парламентарне партије. Жив био, млад се оженио, али закон је исти за све, а не само за нас који се налазимо на оптуженичкој клупи. Постоје писани докази када је Чедомир Јовановић долазио у Централни затвор и са мношћом и са Сашом Пејаковићем и сам и са супругом и ћерком Душана Спасојевића. Значи, писани материјални докази. То суд не занима. Зашто не занима, па зато што је тренутно таква политичка атмосфера. Једног дана можда. Јуче је можда занимало, а данас то никога не занима.

Имали смо овде исказе, па ево ако господин тужилац верује својој звезди-перјаници Дејану Миленковићу, који је овде рекао да је Чедомир Јовановић утицао да Душан Спасојевић добије обезбеђење. Јединица за специјалне операције је ту била сервис. Данас се сви они фемкају, праве се блесави. Ја морам да поставим једно питање господи, свима онима који су радили тада у Министарству унутрашњих послова: ако сте знали да је Душан Спасојевић криминалац, ако сте знали да ради све то што ради (а хвалили су се да су знали све а нису могли ништа, не да нису могли, нису хтели, њима је то одговарало тако), зашто је Душан Спасојевић до јануара малтене месеца, када сам ја рекао и сугерисао команданту Јединице да му се повуче обезбеђење, јер је почео да дивља и бахато да се понаша, зашто се две године нико није сетио од тих вајних демократа и људи који поштују закон, да каже – ало, ко је, бре, дао оном, какво, бре, обезбеђење, шта обезбеђење. Не, ћутали су и толерисали и никога није било брига. То је њима одговарало.

Овде покушава да се представи нека прича да су главни људи Душана Спасојевића били Милорад Улемек, Милорад Брацановић и Пажин. Ко је Пажин, инспекторчић Трећег одељења, шта је он могао да цинкари Душану Спасојевићу. Ко је био Брацановић, заменик начелника Управе, касније заменик начелника службе. Па свако ко је радио у служби зна како функционише служба и свако ко је радио у служби зна да један човек не може да барата свим информацијама и да је све упарено попут мозаика и попут слагалица и свако ко је радио у служби зна да се челни људи службе прате и снимају сво време, управо због тога да не би направили излет према тајним страним службама или према неком другом, да не би продавали интересе државе. Та прича је смешна.

Овде се пуно говорило о мојој предаји. Ја мислим да сам овде недвосмислено објаснио како, када и због чега сам се предао. Људи који су то видели на лицу места су дошли овде и посведочили то исто, али касније је почела да се прави нека афера како је та предаја договорена, како је то ово, како је то оно. Молим вас, који је политички субјекат, појединац, странка, које политичко друштво је мени могло у том моменту, поред свих тих оптужница које су се водиле против мене, да ми гарантује било шта? Да ли је неко мислио да сам ја сисао весла, па да бих пристао на било чију причу да ће мени неко да гарантује да ћу ја да изађем на слободу, само да се предам, а сви знамо који се поступци воде против мене. То су приче за малу децу. Ја сам рекао овде зашто сам се предао и иза тога и дан данас стојим. И колико видим, после три године нисам осуђен ни за једно дело, а сви су се бусали у груди како је све доказано, све је бетон, сведоци, само да легне и готово. Прави се нови затвор за мене, па још нисам у том новом затвору. Причају приче како је све режирано, како ћу ја да седим ту мало па ћу да побегнем. Нећу да бежим. Могу да побегнем, али нећу. Јер из сваког затвора се може побећи.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Али нисте одговорили на то у вези предаје, макар у завршној речи, пошто сте поменули.

Оптужени Милорад Улемек: Наравно, наставићу. Нисам завршио и надам се да вас не смарам много. Дакле, десила се та предаја и одмах је кренула хајка. Прво што је неистина у целој тој причи је да сам се ја предао

данашњем генералу Горану Радосављевићу. То није истина. Ја сам се предао момцима из жандармерије који су се тога дана налазили на смени испред моје куће, по наређењу бившег министра полиције Душана Михајловића и то обезбеђење је стајало пред мојом кућом три године, односно четрнаест месеци. Њима сам се ја предао. Они су звали Горана Радосављевића, нисам га ја звао. Од момента када сам се предао њима, моје даље кретање није зависило од мене. Да ли су хтели да ме воде у шуму да ме убију, или су хтели да ме воде на сајам да ме прикажу као мечку, или су ме водили у МУП, то није било моје, ја сам од тада био лице приведено правди. Касније се ту правила нека фама да сам се ја договарао са Јочићем, Булатовићем, чујем ту је био и Тијанић, који је хтео да прави неку шпанску серију можда од моје предаје, Милошевић, министар Стојковић. Ја то не знам. Ја сам овде на овом суђењу рекао с ким сам био, када сам био, шта сам причао и иза тога стојим. Исту сам ту изјаву дао и инспекторима из Генералног инспекторијата које је послао господин Божовић. Што се мене тиче, то је цела прича око те предаје.

Даље, што неки политички субјекти покушавају сада од тога да извлаче неке своје поене па нападају своје политичке опоненте не би ли их приказали – ето, они шурују са убицом или ово, или оно, они помажу и тако даље, како сам чуо, као неки нас симпатишу и помажу. Како? Ја бих волео да ми само неко каже ко је мени помогао за ове четири године, односно три године, колико се налазим у затвору, осим вас. Кад кажем вас, онда мислим на сав онај живот који се одвија у затвору. Ко је помогао? Нико није помогао. Какве симпатије? Да ли је неко видео икада било какав афирмативан чланак у било којим новинама, на било којој телевизији? Па није, зато што ме пљују три године. И онда неко каже – ма да, он је пулен ове или оне власти. Овде су кренули да упиру у своје политичке опоненте, те Багзи дошао овде и извалио епохалну реченицу – Шешељ је знао, Човић је знао, Тодоровић, то је била комбинација, све је сигурно. И шта је било од тога? Ништа. Дигла се фрка пет дана у новинама и пуј пике не важи. Јесмо ли могли овде да саслушамо све те које је поменуо Багзи? Нисмо. Зашто? Па претпостављам зато што је и веће то ценило како је ценило. Онда се ту помиње политички мотив. Ја кажем и рекао сам на почетку – ако сам проглашен за терористу, ако сам проглашен за државног непријатеља број 1, па који је био мој политички мотив? Да ли је то успело овде да се докаже? Није. Зашто? Зато што га нема. Нити сам икада био терориста, нити сам икада био политички опредељен, јер политика ме не занима.

Ја сам подржао онда захтеве са закашњењем господина Срђе Поповића зато што сматрам да су оправдани, али сам рекао да су дошли са закашњењем. Те захтеве је он требало да преда још на самом почетку овог суђења, па да идемо редом, а не сада на крају, зато што је сада повољна политичка клима за тако нешто. С друге стране, хајде да се запитамо и овако – због чега тужилац није истраживао мотив? Да ли је тужилац истраживао политички или неки други мотив? Није. Чак се и противио. Зашто? Па зато што не би знао како да се ископа из целе те приче, али смо зато имали његовог пулена и његову звезду перјаницу Дејана Миленковића, који је прву реченицу овде изговорио: “Одлуку да се убије покојни премијер Зоран Ђинђић донео је Милорад Улемек заједно са Душаном Спасојевићем”. Крај, тачка. Па коме ћемо ми сада да верујемо овде?

Овде се много пута помињао и протест. И о томе морам да кажем нешто, зато што су сви тај протест схватили и на овај и на онај начин. Ја ћу да поновим још једном ово: протест Јединице за специјалне операције није био побуна. Побуна се зна како изгледа. Ја не бих желео никоме у овој држави да види како изгледа побуна, поготово не у Београду, где људи лагодно и лепо живе. Не бих пожелео ником да види каква је била снага Јединице за специјалне операције и шта је она могла да уради да је хтела. Јединица за

специјалне операције никада, ни у једном моменту није имала никакву намеру нити да руши било какав државни и уставни поредак, нити да угрози било ког грађанина ове Србије. Тај протест је био због тога што је, под број један, Јединица за специјалне операције била обманута и била преварена, а овде је то покушано да се представи на један сасвим другачији начин, где су рекли, не знам, Милан Јовановић, који је био начелник Београдског центра је тачно рекао Лечићу и Маричићу шта треба да раде. Па није рекао. А рећи ћу вам зашто није рекао. Због тога што је после 5. октобра, чим је формирана нова влада, одмах постигнут договор са новом владом да припадници Јединице за специјалне операције неће хапсити људе које потражује Хаг. То је био наш став. Не знам због чега су ти људи преварени, јер ја тада нисам био ту, а касније се овде представљало како су они све знали. Па нису знали. Да су знали, не би то радили. Ја сам лично то рекао покојном премијеру Ђинђићу. То сам лично ја рекао Душану Михајловићу. Нисмо ми то рекли зато што ми мрзимо, не волимо или се противимо Хагу. Хаг је, на жалост, нужно зло. Нисмо ми довели то нужно зло. Зна се ко је потписао, то сам мало пре рекао, али ми смо јасно рекли да ми нисмо јединица која је задужена за такве ствари. Јединица таквог калибра није ни требало да буде употребљена тог дана да ухапси два момка који су продавали купус на Обреновачкој пијаци. То су могла да ураде два позорника, крај приче.

Шта се даље дешавало? Па дешавало се то да су одмах сви почели да ричу и да њачу како је то нека политичка побуна и како то има везе, не знам, са овим и са оним. Каква политичка побуна? Да ли се било ко од политичара појавио раме уз раме са Јединицом за специјалне операције? Они данас пребацују што је тада Војислав Коштуница рекао како лекари штрајкују у мантилима, а војници и полицајци штрајкују у униформама. Па добро, како се нико није бунио када је био протест против Хага, када је генерал Лукић, мој пријатељ и мој ратни друг требало да иде у Хаг? Онда је држава званично извела полицију на улицу да демонстрира против Хага, држава која се залагала у исто време говорима како Хаг мора да се поштује. Па како онда нико то није назвао као побуну и протест? Не, онда је то било легално, зато што је то онда одговарало њиховим потребама. Али, да не улазим даље у политику.

Тим протестом, под број два, Јединица за специјалне операције хтела је само да укаже људима у овој држави на најдобрамернији начин да се не могу људи продавати на кило, да не могу да испуњавају све оно што се затражи од њих из иностранства без закона. Ја ћу сада све да вас подсетим овде, тада у то време није постојао закон о Хашком трибуналу. Постојала је некаква уредба која је изнуђена на силу, али закон није постојао. Шта се десило после? Па, изгласан је закон. Значи, дозволили су се памети, изгласан је закон. Тај протест Јединице за специјалне операције је дао маневарски простор тадашњој власти да може да се одупре притисцима из иностранства и да се позове на тај догађај и да умањи те притиске и то се и десило. Ја вас подсећам да годину и по дана после тога нико није послат у Хаг. Сви ти људи су имали довољно времена да још мало остану са својим породицама. Ја овде морам да кажем везано за тај Хаг, тај Хаг је нужно зло.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте о томе да говорите, то је већ политика. Не залазимо у политику.

Оптужени Милорад Улемек: Добро, нећу да говорим о томе, мада када други говоре онда се то...

Председник већа, судија Ната Месаровић: Није тачно. И ви сте доста говорили о томе, и највише од свих.

Оптужени Милорад Улемек: У реду, нећу да говорим о томе. Кратко ћу само да се осврнем на завршну реч тужиоца. Рекао сам кратко, господине Даниловићу, нисам рекао да нећу. Оно што, по мени, није било примерено за

неког ко је био специјални тужилац, сада заменик, који је био алфа и омега или српски Елиот Нес, како су га звали у то време, је то да је, по мени, на један непримерен начин извређао формацију која се звала Јединица за специјалне операције. Зашто то кажем? Ја прихватам да тужилац за мене каже да сам ја лажни патриота, да сам манипулатор, да сам лажни јунак и тако даље. Због чега то прихватам? Прихватам због тога што ме то не дотиче уопште. Не дотиче ме због тога јер ја знам и ко сам и шта сам. Знам и где сам био и шта сам радио и знам и колико сам пута и рађаван за ову земљу. Тужилац то и не зна. Он то и не мора да зна. И то је у реду. Али није у реду да каже да је Јединица за специјалне операције била паравојна формација, зато што Јединица за специјалне операције није била паравојна формација. Јединица за специјалне операције је формирана у мају месецу 1996. године, на један регуларан начин. Та јединица је постојала и у време владавине ДОС-овог режима, и у време док је покојни премијер био председник владе. Та јединица, паравојна, како је назива тужилац, је извршавала задатке највишег државног руководства. У ту исту јединицу је долазио и покојни премијер са својим малолетним дететом, на прославу. Онда сам тај закључак и покушај поштапања да се нанесе штета у целој овој причи да је Јединица за специјалне операције била паравојна, блати и самог покојног премијера и све оне људе који су тада владали државом.

Оно што је исто интересантно је и то да је тужилац у својој речи безмало шест пута, иако сте га ви опоменули, морао да се поштапа случајевима Стамболић, Будва, Ибарска, Стамболић, Будва, Ибарска. Уопште ми није јасно због чега су сви тужиоци нервозни и сваки тужилац који ме оптужује и који износи завршну реч мора да се поштапа са тим предметима. Зар не можемо да оставимо све ваше колеге и остала судска већа да раде свој посао на миру, или немамо више толико аргумената и немамо више шта да кажемо, па морамо да се поштапамо са тим стварима не би ли на неки начин утицали на свест овог или оног или трећег већа. Није битно. Ја разумем једном да је рекао, али шест пута!

Такође, ето опет морам да се вратим на ту завршну реч, а уби ме ова клима, где тужилац мртав хладан помиње нека писма која сам ја писао, не знам, Пери, Жики, амбасадору, овоме, ономе. Ви сте га ту прекинули, ја о томе нећу ништа рећи. Рећи ћу само једну реченицу. Ако је то тако, ако су та писма пронађена у мојој кући и ако постоји потврда за то, ако у тим писмима има било какав елемент који је противзаконит и ако је тужилац могао да докаже да сам та писма ја писао, због чега та писма нису презентована овде као доказ, него се о томе причало, причали су неки драмосери по новинама, ето, како сам ја писао....

Председник већа, судија Ната Месаровић: Молим вас, лепо се изражавајте.

Оптужени Милорад Улемек: Извињавам се. Како сам ја писао америчком амбасадору, не знам коме оно још беше тамо, Вељи Илићу и не знам ни ја коме. Шта ја имам њима да пишем? Подсетите ме слободно, господине Даниловићу.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Немојте да се обраћате директно пуномоћнику оштећеног.

Оптужени Милорад Улемек: Не мора ни он да ми поставља питања. Нема везе. Дакле, где су та писма? Шта је са тим писмима? То је само још један доказ колико је покушаја подметања било у целој овој причи. Значи, у недостатку неких конкретних и правих доказа хајмо мало да гурнемо и са стране, а видели смо да су одређени субјекти у овом процесу уз помоћ разних телевизија и медијских кући велемајстори за то, да су магови у томе.

На крају, само желим да се запитам да ли има победника у овом процесу и да ли ће бити победника у овом процесу. Ја мислим да ћемо сви из ове

суднице, са оваквим чињеничним стањем, изаћи као губитници, а да ће неки људи, као што сте то овде помињали, који сада стоје у некаквим сенкама и трљају руке, једини бити победници.

Ја за себе, уважене судије, не тражим никакво помиловање. Нисам се ни предао да би било ко у овој држави био милостив према мени. Једино што тражим је коректно и фер суђење. То сам рекао и свим оним већима пред којима ми се судило. А зашто то кажем. Ја не кажем да ви као председник већа и ваше уважене колеге нисте били фер и нисте били коректни, али оно што ја могу да приметим је да сте овај процес преломили преко колена, на брзину. То је моје скромно мишљење. Желим фер суђење, због тога јер се за ове четири године против мене водила невиђена медијска хајка а сви знамо о томе и ја сада о томе не бих причао јер је то општепознато, како учесницима овог процеса, тако и свима онима који прате овај процес.

Такође морам да кажем да ни у једној судници у којој сам се појавио за мене, изгледа, није важила претпоставка невиности. Због чега? Та претпоставка невиности је много пута била помињана од многих стручњака и од многих судија, па је моје скромно мишљење да је то било само на бази теорије. Зато за себе не могу да тражим слободу, јер ми не треба слобода са било каквом мрљом и сумњом. Тражим само да ми држава и систем допусте да докажем, иако то не морам ја да доказујем, али ево упињем се овде три године, да нисам оно што желе да ме прикажу. Зато предлажем овом већу да не ломи овај процес преко колена, већ да поново отвори доказни поступак и расветли све оне недоречености и недоумице до краја. Хвала.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Можете да се вратите на оптуженичку клупу.

Да ли може оптужени Звездан Јовановић да нам каже колико дуго ће трајати његова завршна реч? Нисам мислила за данас, него да знам, да планирамо за даље. Да знам временски колико ће то да траје.

Оптужени Звездан Јовановић: Стварно не могу, председавајућа, да вам кажем овако. После овога и овако исцрпног реферата господина Улемека, мораћу нешто да ревидирам да вам не одузимам пуно времена, али не могу да проценим колико би то било.

Председник већа, судија Ната Месаровић: Добро. Вратите се, ми ћемо планирати време, ево са колегама сам се консултовала да видимо кад ћемо моћи и са колико времена располажемо.

Председник већа доноси решење:

Прекида се главни претрес.

Наставак главног претреса је 4. маја 2007. године у 9.30 часова, што је присутнима саопштено и има служити уместо позива.

Евентуално, ако буде било потребе за неким сатом времена, можемо планирати 7. мај да узмемо као дан када ћемо наставити.

Дакле, 4. мај је утврђен термин и евентуално 7. маја ако буде било потребно.

VIII. Пресуда

Пресуда Посебног одељења Округног суда у Београду, која се води под ознаком К. П. 5 – 03 објављена је 23. маја 2007. на главном претресу, а писани отправак пресуде суд је доставио оптуженима и њиховим браниоцима средином новембра 2007. године.

Записник са главног претреса, од 23. маја 2007. године, о објављивању пресуде за чију је израду поступајућем судији требало шест месеци, објављујем у целости:

Записник о објављивању пресуде

Састављен дана 23. маја 2007. године, пред већем Посебног одељења Окружног суда у Београду, у саставу: председник већа судија Ната Месаровић, чланови већа судије Милимир Лукић и Радмила Драгичевић-Дичић, записничар Љиљана Атлагић, у кривичном предмету окривљеног Милорада Улемек и других, због кривичног дела удруживање ради непријатељске делатности из члана 136, став 1 Основног кривичног закона (ОКЗ), кривичног дела убиство представника највиших државних органа из члана 122 Основног кривичног закона и других кривичних дела, по оптужници ОЈТ у Београду – Специјалног тужилаштва КТС. бр. 2/03 од 21. 8. 2003. године, која је измењена и прецизирана дана 23. 3. 2007. године и 24. 4. 2007. године од стране заменика специјалног тужиоца усмено, на одржаним главним претресима.

Председник већа констатује да су на објављивање пресуде приступили: заменик специјалног тужиоца Јован Пријић лично, пуномоћници породице оштећеног др Зорана Ђинђића адвокат Катарина Костић и адвокат Нино Мајић Дошен по заменичком пуномоћју адвоката Срђе Поповића, пуномоћник оштећеног Милана Веруовића, адвокат Божо Прелевић, оптужени Милорад Улемек лично, са браниоцима адвокатима Слободаном Миљивојевићем и Марком Миљивојевићем, оптужени Звездан Јовановић са браниоцем адвокатом Ненадом Вукасовићем, оптужени Александар Симовић са браниоцима адвокатима Миодрагом Рашићем и Желимиром Чабрилом, браниоцем оптуженог Милоша Симовића, коме се суди у одсуству, адвокатом Миодрагом Рашићем, бранилац оптуженог Јуришић Милана адвокат Александар Зарић, бранилац оптуженог Нинослава Константиновића адвокат Оливера Ђорђевић, браниоци оптуженог Душана Крсмановића адвокати Вељко Делибашић и Марко Оукша, браниоци оптуженог Владимира Милисављевића адвокати Драгољуб Ђорђевић и Александар Поповић, браниоци оптуженог Жељка Тојаге и Саше Пејаковића адвокати Горан Петронијевић и Крсто Бобот и бранилац оптуженог Безаревић Бранислава адвокат Жељко Грбовић.

Председник већа констатује да има услова да се изврши објављивање пресуде.

Након већања и гласања веће је донело

У име народа,
Пресуду

1. Оптужени Улемек Милорад звани Легија, из Београда, Улица Илије Стојадиновића бр. 87, рођен 15. марта 1968. године у Београду, од оца Милана и мајке Наталије, девојачко Игњатовић, држављанин Републике Србије, писмен, са завршеном средњом музичком школом и ИВ степеном аутомеханичарске школе, по занимању пуковник МУП-а Републике Србије у пензији, живи у ванбрачној заједници, отац четворо малолетне деце, војску није служио, власник стана у кући у улици Илије Стојадиновића бр. 87, површине око 150 м², осуђиван пресудом Општинског суда у Нишу К. бр. 2207/96 од 7. 8. 2000. године због кривичног дела из члана 201, став 3 КЗ РС у вези члана 195 став 3 КЗ РС на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, против њега се воде други кривични поступци у којима су донете неправоснажне пресуде и то: пресудом Окружног суда у Београду – Посебно одељење у предмету са службеном ознаком К. П. бр. 6/03 због кривичног дела из члана 227, став 1 КЗ РС, кривичног дела убиство из члана 47, став 2, тачка 4 КЗ РС у покушају у вези члана 19 ОКЗ, кажњиво по члану 26 КЗ СРЈ, кривичног дела убиство из члана 47, став 2, тачка 1 КЗ РС, на казну затвора у трајању од 40 (четрдесет) година, неправоснажно осуђен пресудом Окружног

суда у Београду са службеном ознаком К. бр. 800/06 због кривичног дела из члана 47, став 2, тачка 6 КЗ РС у вези члана 22 ОКЗ на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година, против њега се води кривични поступак пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду са службеном ознаком К. П. бр. 3/04 због кривичног дела из члана 227, став 1 КЗ РС, због два кривична дела тероризма из члана 125 ОКЗ, кажњиво по члану 139 ОКЗ, због више кривичних дела убиства из члана 47, став 1, став 2, тачка 3 и тачка 6 КЗ РС и због више кривичних дела отмице из члана 64, став 4 у вези става 1 КЗ РС, налази се у притвору по решењу Посебног одељења Окружног суда у Београду КВ. П. бр. 69/04 од 2. 7. 2004. године, а који му се рачуна од 2. 5. 2004. године;

2. Оптужени Јовановић Звездан, из Новог Београда, улица Марка Ристића бр. 3/2, рођен 19. 7. 1965. године у Пећи, од оца Радомира и мајке Станице, девојачко Дашић, Србин, држављанин Републике Србије, ожењен, отац троје малолетне деце, осуђиван пресудама Општинског суда у Нишу К. бр. 1603/84 од 24. 10. 1985. године због кривичног дела из члана 166, став 1 КЗ РС, којом му је изречена условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од 10 (десет) месеци са роком проверавања од 2 (две) године и Општинског суда у Чачку К. бр. 515/88 од 25. 11. 1988. године због кривичног дела из члана 176, став 1 КЗ РС, којом је осуђен на новчану казну у износу од 120.000,00 динара, према коме је решењем о задржавању МУП-а Републике Србије број ЛС-93/03, од 22. 12003, године одређено задржавање, а налази се у притвору од 30. 4. 2003. године;

3. Оптужени Симовић Милош, из Земуна, улица Аутопут за Загреб бр. 26, рођен 5. 7. 1979. године у Земуну, од оца Илије и мајке Миланке, девојачко Јелић, ожењен, као малолетник кривично одговарао па му је решењем Првог општинског суда у Београду Км. бр. 336/96 од 24. 1. 1997. године због кривичног дела из члана 166, став 1 КЗ РС изречена мера појачаног надзора од стране родитеља или стараоца, против њега се воде кривични поступци пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду са службеном ознаком К. П. бр. 3/04 због кривичног дела из члана 227, став 2, у вези става 1 КЗ РС, кривичног дела тероризма из члана 125 ОКЗ, кажњиво по члану 139 ОКЗ, кривичног дела убиства из члана 47, став 1 КЗ РС у вези члана 22 ОКЗ, више кривичних дела убиства из члана 47, став 2, тачка 3 и тачка 6 КЗ РС у вези члана 22 и члана 24 ОКЗ, више кривичних дела отмице из члана 64, став 4, у вези става 1 КЗ РС и пред Четвртим општинским судом у Београду са службеном ознаком К. бр. 843/04, због кривичног дела из члана 64, став 2, у вези става 1 КЗ РС, одређен му је притвор решењем истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду, Кри. П. бр. 2/03, од 16. 5. 2003. године, налази се у бекству;

4. Оптужени Константиновић Нинослав звани Нино, из Београда – Борча, улица Слатина нова бр. 2, од оца Божидара, рођен 22. 3. 1978. године у Београду, кривично одговарао као малолетник, па му је решењем Окружног суда у Београду Км. бр. 39/96 од 4. 4. 1996. године због кривичног дела из члана 169, став 1 КЗ РС изречена мера појачаног надзора органа старатељства, осуђиван пресудом Првог општинског суда у Београду К. бр. 1396/99, од 3. 12. 2001. године, због кривичног дела из члана 195, став 1 КЗ РС, којом му је изречена условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од 7 (седам) месеци са роком проверавања од 3 (три) године, против њега се води кривични поступак пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду са службеном ознаком К. П. бр. 3/04, због кривичног дела злочиначког удруживања из члана 227, став 2, у вези става 1 КЗ РС, више кривичних дела убиства из члана 47, став 1 и став 2, тачка 3 и тачка 6 КЗ РС у вези члана 24 ОКЗ, више кривичних дела отмице из члана 64, став 4, у вези става 1 КЗ РС, у вези члана 22 ОКЗ, одређен му је притвор решењем

истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри. П. бр. 2/03 од 16. 5. 2003. године, налази се у бекству;

5. Оптужени Симовић Александар звани Аца, из Земуна, Улица Аутопут за Загреб бр. 26, рођен 14. 12. 1976. године у Београду од оца Илије и мајке Миланке, девојачко Јелић, држављанин Србије, живи у ванбрачној заједници, отац двоје малолетне деце, неосуђиван, против њега се воде кривични поступци пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду са службеним ознакама К. П. бр. 3/04, због кривичног дела из члана 227, став 2, у вези става 1 КЗ РС, због кривичног дела злочиначког удруживања из члана 227, став 2, у вези става 1 КЗ РС, више кривичних дела убиства из члана 47, став 1 и став 2, тачка 3 и тачка 6 КЗ РС, у вези члана 24 ОКЗ, више кривичних дела отмице из члана 64, став 4, у вези става 1 КЗ РС, у вези члана 22 ОКЗ, К. П. бр. 16/05, због кривичног дела из члана 187, став 1 КЗ РС, у вези члана 22 ОКЗ и Ки. П. бр. 63/04, због кривичног дела тешко убиство из члана 114, став 5 КЗ и др. и пред Четвртим општинским судом у Београду са службеном ознаком К. бр. 843/04, због кривичног дела из члана 64, став 2, у вези става 1 КЗ РС, налази се у притвору по решењу Посебног одељења Окружног суда у Београду, а притвор му се рачуна почев од 25. 11. 2006. године;

6. Оптужени Милисављевић Владимир, звани Влада Будала, из Земуна, улица Деспота Ђурђа бр. 2, рођен 24. 8. 1976. године у Београду, од оца Миодрага, држављанин Србије, неосуђиван, против њега се воде кривични поступци пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду са службеном ознаком К. П. бр. 3/04, због кривичног дела из члана 227, став 2, у вези става 1 КЗ РС, због кривичног дела злочиначког удруживања из члана 227, став 2, у вези става 1 КЗ РС, више кривичних дела убиства из члана 47, став 1 и став 2, тачка 3 и тачка 6 КЗ РС, у вези члана 24 ОКЗ, више кривичних дела отмице из члана 64, став 4 у вези става 1 КЗ РС, у вези члана 22 ОКЗ и пред Четвртим општинским судом у Београду са службеном ознаком К. бр. 843/04 због кривичног дела из члана 64, став 2, у вези става 1 КЗ РС, одређен му је притвор решењем истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри. П. бр. 2/03, од 16. 5. 2003. године, налази се у бекству;

7. Оптужени Калинић Сретко, из Новог Београда, улица Милентија Поповића бр. 23, рођен 25. 2. 1974. године у Задру, Република Хрватска, од оца Богдана, неосуђиван, против њега се води кривични поступак пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду, К. П. бр. 3/04, због кривичног дела злочиначког удруживања из члана 227, став 2, у вези става 1 КЗ РС, више кривичних дела убиства из члана 47, став 1 и став 2, тачка 3 и тачка 6 КЗ РС, у вези члана 24 ОКЗ, више кривичних дела отмице из члана 64, став 4, у вези става 1 КЗ РС, у вези члана 22 ОКЗ, одређен му је притвор решењем истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри. П. бр. 2/03 од 16. 5. 2003. године, налази се у бекству;

8. Оптужени Јуришић Милан, звани Јуре, из Земуна, улица Деспота Ђурђа бр. 6, рођен 24. 7. 1974. године у Београду, од оца Миленка, осуђиван пресудом Општинског суда у Кучеву К. бр. 85/94, од 18. 10. 1995. године, због кривичног дела из члана 166, став 1 КЗ РС, којом му је изречена условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца са роком проверавања од 1 (једне) године, против њега се воде кривични поступци пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду са службеном ознаком К. П. бр. 3/04 због кривичног дела из члана 227, став 2, у вези става 1 КЗ РС, кривичног дела тероризма из члана 125 ОКЗ, кажњиво по члану 139 ОКЗ и пред Четвртим општинским судом у Београду са службеном ознаком К. бр. 843/04 због кривичног дела из члана 64, став 2, у вези става 1 КЗ РС, одређен му је притвор решењем истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри. П. бр. 2/03 од 16. 5. 2003. године, налази се у бекству;

9. оптужени Крсмановић Душан, из Земуна, улица Деспота Ђурђа бр. 10, рођен 10. 5. 1977. године у Бенгазију, Либијска Џамахирија, од оца Драгана и мајке Ђурђице, девојачко Миловановић, Србин, држављанин Србије, аутомеханичар без запослења, ожењен, отац двоје малолетне деце, као малолетник кривично одговарао, па му је решењем Првог општинског суда у Београду Км. бр. 225/93, од 30. 9. 1993. године, због кривичног дела из члана 55, став 1 КЗ РС изречена мера појачаног надзора од стране родитеља или староца, осуђиван пресудом Војног суда у Београду Ик. бр. 257/96, од 19. 11. 1996. године, због кривичног дела из члана 201, став 1 КЗ СРЈ, којом му је изречена условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) месеца, са роком проверавања од 1 (једне) године, Окружног суда у Београду К. бр. 1134/03 од 22. 6. 2004. године због кривичних дела из члана 245, став 2 у вези, става 1 ОКЗ и члана 63, став 1 КЗ РС, на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 10 (десет) месеци, против њега се води кривични поступак пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду К. П. бр. 3/04, због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 227, став 2, у вези става 1 КЗ РС и пред Четвртим општинским судом у Београду са службеном ознаком К. бр. 843/04, због кривичног дела из члана 64, став 2 у вези става 1 КЗ РС, лишен слободе решењем ЛС-103/03 од 22. 4. 2003. године, када му је одређено задржавање, налази се у притвору почев од 30. 4. 2003. године;

10. Оптужени Пејаковић Саша, из Београда, улица Војводе Степе бр. 190, рођен 27. 4. 1971. године у Суботици, од оца Милете и мајке Весне, рођене Кепција, Србин, држављанин Србије, возач без запослења, нежењен, неосуђиван, лишен слободе 22. 4. 2003. године по решењу ЛС-95/03, а налазио се у притвору почев од 30. 4. 2003. године до 23. 3. 2007. године, када му је притвор укинут, брани се са слободе;

11. Оптужени Безаревић Бранислав, из Земуна, улица Омладински трг бр. 2, рођен 13. 10. 1974. године у Пријеполу, од оца Рајка и мајке Зоре, девојачко Глушчевић, Србин, држављанин Србије, нежењен, без деце, са завршеном средњом школом унутрашњих послова, неосуђиван, лишен слободе 18. 4. 2003. године, када му је одређено задржавање, а налази се у притвору почев од 30. 4. 2003. године;

12. Оптужени Тојага Жељко звани Жмиги, из Београда, улица Обалских радника бр. 4-а, рођен 1. 8. 1970. године у Грачацу, Република Хрватска, од оца Бранка и мајке Даринке, девојачко Мандић, Србин, држављанин Србије, по занимању металостругар, ожењен, отац двоје малолетне деце, неосуђиван, лишен слободе по решењу о задржавању од 22. 4. 2003. године, а налази се у притвору од 30. 4. 2003. године,

Криви су што су:

I.

Оптужени Улемек Милорад Легија, Јовановић Звездан, Симовић Милош, Константиновић Нинослав, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Калинић Сретко, Јуришић Милан Јуре, Крсмановић Душан, Безаревић Бранислав и Тојага Жељко: крајем 2002. године и почетком 2003. године у Београду, и то оптужени Улемек Милорад, заједно са покојним Душаном Спасојевићем, у намери угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ створио криминалну организацију – заверу у циљу вршења кривичних дела против уставног уређења и безбедности СРЈ, за које су предвиђене казне затвора у трајању дужем од 4 године, ради стицања добити, моћи и утицаја на носиоце власти у највишим државним органима, при чему су чланови ове криминалне банде имали унапред одређене улоге уз поштовање интерне дисциплине, планирајући делатност организације применом насиља на дужи период, а све у намери да се актима насиља, пре свега лишењем живота

председника Владе Републике Србије, као и других функционера савезних и републичких органа, те другим актима насиља, угрози уставно уређење и безбедност СРЈ и тиме створи осећање несигурности код грађана, на тај начин што су од чланова постојећег злочиначког удружења, створеног ради вршења кривичних дела из републичког закона и припадника ЈСО-а, ангажовали поједина лица ради извршења конкретних задатака у циљу реализације плана, па су чланови завере тако постали: оптужени Јовановић Звездан, Симовић Милош, Константиновић Нинослав, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, сведок сарадник Миленковић Дејан, Калинић Сретко, Јуришић Милан, Крсмановић Душан, Безаревић Бранислав, сведок сарадник Сувајџић Миладин, сведок сарадник покојни Вукојевић Зоран и оптужени Тојага Жељко, који су у том циљу предузимали активности везане за извршење задатака завере обезбеђивањем оружја, прикупљањем података о кретању премијера, извиђањем терена, обезбеђењем станова као скровитих места, набавком аутомобила и друге техничке опреме и друго,

- чиме је оптужени Улемек Милорад извршио кривично дело удруживања ради непријатељске делатности из члана 136, став 1 Основног кривичног закона, а оптужени Јовановић Звездан, Симовић Милош, Константиновић Нинослав, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Калинић Сретко, Јуришић Милан, Крсмановић Душан, Безаревић Бранислав и оптужени Тојага Жељко кривично дело удруживања ради непријатељске делатности из члана 136, став 2, у вези става 1 Основног кривичног закона,

за која кривична дела суд оптуженима утврђује и то:

- оптуженом Улемек Милораду казну затвора у трајању од 10 (десет) година,

- оптуженом Јовановић Звездану, Симовић Милошу, Константиновић Нинославу, Симовић Александру, Милисављевић Владимиру, Калинић Сретку, Јуришић Милану званом Јуре, Крсмановић Душану, Безаревић Браниславу и Тојага Жељку казне затвора у трајању од по 5 (пет) година.

II.

Током фебруара и марта месеца 2003. године у Београду, оптужени Улемек Милорад заједно са покојним Спасојевић Душаном и осталим члановима завере, у циљу реализације планова из тачке 1. оптужнице, у намери угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ, а којим би се створило осећање несигурности код грађана, на реализацији постављених планова ангажовали чланове завере са конкретним задацима везаним за извршење атентата на председника Владе Републике Србије, те су тако за снајперисту изабрали оптуженог Јовановић Звездана и оптуженог Тојага Жељка као лица која би пуцала из "зоља", а са оптуженим Звезданом Јовановићем, оптужени Улемек и покојни Спасојевић Душан почетком фебруара месеца у Брзећу и Београду договарали конкретан начин извршења атентата, а остале оптужене су између осталог задужили за следеће: оптуженог Симовић Милоша, оптуженог Крсмановић Душана, сведока сарадника Сувајџић Миладина и оптуженог Милисављевић Владимира за набавку камиона и путничких аутомобила, неопходних за извршење атентата, Симовић Александра и Константиновић Нинослава за изналажење погодних локација за дејство, Константиновић Нинослава да за време боравка на Копаонику прати и преноси информације о кретању премијера, Јуришић Милана за набавку радних комбинезона и алата који би служили за камуфлажу чланова завере, оптуженог Калинић Сретка за ватрену подршку аутоматским оружјем, сведока сарадника Сувајџић Миладина за изналажење станова за скривање чланова завере, оптуженог Безаревић Бранислава, кога је сведок сарадник покојни Вукојевић Зоран довео у везу са сведоком сарадником Миленковић Дејаном да прикупља информације о кретању

премијера, које је преносио сведоку сараднику Миленковићу и оптуженом Симовић Милошу, док је оптужени Улемек Милорад набавио снајперску пушку за извршење атентата марке “хеклер и кох”, калибра 7,62x51 мм, којом је оптужени Јовановић на Фрушкој гори извршио проверу прецизности пушке, да би:

– дана 16. 2. 2003. године, приликом повратка премијера са Копаоника, поступајући по унапред припремљеном плану, оптужени Константиновић Нинослав са Копаоника пратио колону премијера обавештавајући о томе Луковић Милета и Милоша Симовића, да би по том плану сведок сарадник Сувајцић Миладин на улазној рампи на Бубањ потоку, у паркираном аутомобилу чекао долазак колоне са задатком да о томе извести Милоша Симовића, док су оптужени Милош Симовић и сведок сарадник Миленковић Дејан требали да са камионима на узвишењу изнад Бубањ потока пресеку колону у којој се налазио премијер, на коју би из “зоља” пуцали оптужени Тојага Жељко и Јовановић Звездан а из аутоматског оружја оптужени Калинић Сретко, покојни Спасојевић Душан и покојни Луковић Миле Кум, док су остали чланови били задужени за пратњу колоне, подршку и извлачење непосредних извршилаца са лица места, али конкретна радња није предузета.

– Дана 21. 2. 2003. године у јутарњим сатима, приступајући реализацији напред постављеног плана оптужени Улемек Милорад Легија, са покојним Спасојевић Душаном је издао конкретна задужења и то тако што су сведок сарадник Миленковић Дејан и оптужени Симовић Милош требали да камионима препрече пут колони аутомобила у којој је био премијер а која се аутопутем Београд – Загреб кретала према аеродрому, када би након заустављања колоне, из “зоља” у правцу возила премијера гађали оптужени Јовановић Звездан и Тојага Жељко, док би им са узвишења поред аутопута ватрену подршку пружали покојни Миле Луковић Кум и Калинић Сретко, који су били наоружани аутоматским оружјем, док је оптужени Крсмановић Душан контролисао саобраћајнице и терен код предузећа “Рудо”, одакле је обавештавао о наласку премијера сведока сарадника Дејана Миленковића и Милоша Симовића, а информације о поласку и маршрути кретања прикупио је оптужени Безаревић Бранислав и пренео их сведоку сараднику Миленковић Дејану, док су остали оптужени били распоређени дуж аутопута са задатком да пруже подршку оптуженом Јовановић Звездану, оптуженом Тојага Жељку, сведоку сараднику Миленковић Дејану и оптуженом Симовић Милошу и да их извуку са лица места, али овај план није успешно остварен, већ је сведок сарадник Миленковић Дејан возећи аутопутем камион марке “мерцедес 207 Д”, аустријског регистарског броја Д 8245Ф, средњом саобраћајном траком у правцу Загреба, у непосредној близини спортске хале “Лимес”, када му се колона возила у којој се налазило возило премијера, крећући се левом саобраћајном траком приближила и дошла у ниво возила којим је управљао, нагло скренуо из десне у леву саобраћајну траку, препречивши пут путничком аутомобилу марке БМВ, регистарски број БГ 526-956, у коме је био премијер, али до контакта између камиона и возила није дошло, већ је возило у коме се налазио премијер без заустављања наставило вожњу.

Почетком марта месеца 2003. године, поступајући по унапред предвиђеном плану за убиство премијера, наставили су са спровођењем конкретних задатака, па су тако: оптужени Александар Симовић и Нинослав Константиновић заједно са оптуженим Звезданом Јовановићем тражили погодну локацију за извршење атентата на председника владе, па када су исту и пронашли на локацији у улици Адмирала Гепрата бр. 14, празну канцеларију бр. 55 на другом спрату, у исту су дана 10. и 11. марта долазили заједно, тако што је најпре у ову канцеларију улазио оптужени

Константиновић Нинослав и када би констатовао да је празна и безбедна, позивао би оптуженог Звездана Јовановића и Симовић Александра, који је са собом носио снајперску пушку марке “хеклер и кох”, калибра 7,62 мм, где су у канцеларији чекали наилазак премијера. На лице места их је довозио оптужени Владимир Милисављевић аутомобилом марке “пасат” са затамњеним стаклима, регистарски број ПА 469-88, који аутомобил је претходно оптужени Милош Симовић опремио црном заштитном фолијом, те их је испред зграде чекао оптужени Милисављевић Владимир, док је оптужени Милан Јуришић претходно обезбедио паркинг-простор испред зграде са задатком да оптуженима Јовановић Звездану, Симовић Александру и Константиновић Нинославу пружи подршку приликом бекства. Информације о кретању премијера прикупљао је оптужени Бранислав Безаревић, који је податке о кретању премијера преносио Милошу Симовићу, а сведок сарадник Вукојевић Зоран је податке прикупљене од оптуженог Безаревића даље преносио покојном Спасојевић Душану и покојном Луковић Милету, који су надзирали цео ток акције, као и оптужени Душан Крсмановић, који је информације преносио покојном Милету Луковићу и оптуженом Александру Симовићу.

Тако су, поступајући на исти начин, уз напред описану организацију и појединачна деловања свих оптужених, дана 12. 3. 2003. године, у наведену канцеларију број 55 на другом спрату, у улици Адмирала Гепрата бр. 14, дошли оптужени Звездан Јовановић, оптужени Нинослав Константиновић и оптужени Александар Симовић, који је носио снајперску пушку, где су чекали наилазак премијера испред улаза у зграду Владе, у Улици Немањиној број 11, улаз број 5, да би око 12.25 часова, када је премијер др Зоран Ђинђић службеним аутомобилом марке БМВ, регистарски број БГ 526-956, у пратњи личног обезбеђења дошао испред наведеног улаза у зграду Владе Републике Србије и у тренутку када је изашао из аутомобила, након што му је оштећени Веруовић Милан предао штаке, а премијер кренуо према улазним вратима зграде Владе, окренувши се улево, тако да му је предња десна бочна страна била окренута према улици Адмирала Гепрата, оптужени Јовановић Звездан из снајперске пушке марке “хеклер и кох” калибра 7,62 мм, нишанећи у његовом правцу, испалио два пројектила, од којих је једним пројектилом погодио премијера у десни део грудног коша, наневши му прострелну рану у десном низдојкином пределу са оштећењима грудног коша, која пролази кроз срце, лево плућно крило, леву куполу пречаге, јетру, желудац и слезину, завршавајући се излазном раном на левој бочној страни грудног коша, од којих је код њега наступила смрт, док је други пројектил погодио радника обезбеђења – пратиоца премијера, Милана Веруовића, наневши му тешку телесну повреду у виду прострелине десне половине карличног предела са улазном раном горње четвртине седалног предела и излазном раном у десном препонском делу, након чега је оптужени Јовановић Звездан заједно са оптуженим Симовић Александром и Константиновићем истрчао из ове просторије на улицу, носећи у руци пиштољ, док је оптужени Константиновић носио калем са кабловима, а оптужени Симовић Александар са собом понео снајперску пушку, где их је испред зграде са упаљеним аутомобилом чекао оптужени Милисављевић Владимир и одвезао их са лица места, где је у близини, у Немањиној улици био и оптужени Душан Крсмановић у циљу пружања помоћи приликом бекства, док је оптужени Сретко Калинић заједно са покојним Милетом Луковићем био у улици Адмирала Гепрата, наоружан аутоматским оружјем за ватрену подршку приликом бекства оптуженог Јовановић Звездана, Александра Симовића и Константиновић Нинослава са лица места, а покојни Душан Спасојевић се са својим возилом новосадских регистрација кретао околним улицама у близини владе и одржавао контакт са учесницима атентата.

Пушку из које је убијен премијер сакрио је касније оптужени Константиновић Нинослав на Новом Београду, на терену блока 26, у близини места где су се изводили грађевински радови и затрпао торбу у којој се налазила пушка у камењар.

- чиме су извршили, и то оптужени Милорад Улемек и Јовановић Звездан кривично дело убиство највишег представника Државне заједнице и држава чланица из члана 310 Кривичног законика и кривично дело убиство у покушају из члана 47, став 1 КЗ Републике Србије, у вези члана 30 Кривичног законика, а оптужени Симовић Милош, Константиновић Нинослав, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Калинић Сретко, Јуришић Милан, Крсмановић Душан и Безаревић Бранислав кривично дело убиство највишег представника Државне заједнице и државе чланице из члана 310 Кривичног законика, у вези члана 35 Кривичног законика и кривично дело убиства у покушају из члана 47, став 1 КЗ РС у вези члана 30 Кривичног законика, а оптужени Тојага тешко кривично дело убиства највишег представника Државне заједнице и држава чланица у покушају из члана 310 Кривичног законика, у вези члана 30 Кривичног законика.

За која дела суд оптуженима утврђује, и то:

- оптуженом Милораду Улемеку за кривично дело из члана 310 Кривичног законика казну затвора у трајању од 40 (четрдесет) година, за кривично дело из члана 47, став 1 КЗ РС у вези члана 30 Кривичног законика казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година,

- оптуженом Звездану Јовановићу, за кривично дело из члана 310 Кривичног законика казну затвора у трајању од 40 (четрдесет) година за кривично дело из члана 47, став 1 КЗ РС, у вези члана 30 Кривичног законика казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година,

- оптуженима Александру Симовићу, Нинославу Константиновићу, Владимиру Милисављевићу и Сретку Калинићу за кривично дело из члана 310 Кривичног законика, у вези члана 35 Кривичног законика казне затвора у трајању од по 35 (тридесет пет) година,

- оптуженима Милошу Симовићу, Милану Јуришићу званом Јуре, Душану Крсмановићу и Браниславу Безаревићу за кривично дело из члана 310 Кривичног законика у вези члана 35 Кривичног законика казне затвора у трајању од по 30 (тридесет) година,

- оптуженима Милошу Симовићу, Нинославу Константиновићу, Александру Симовићу, Владимиру Милисављевићу, Сретку Калинићу, Милану Јуришићу званом Јуре, Душану Крсмановићу, Браниславу Безаревићу, за кривично дело из члана 47, став 1 КЗ РС, у вези члана 30 Кривичног законика казне затвора у трајању од по 7 (седам) година,

- оптуженом Жељку Тојаги за кривично дело из члана 310 Кривичног законика, у вези члана 30 Кривичног законика, казну затвора у трајању од 30 (тридесет) година.

Оптужени Пејаковић Саша, што је:

У временском периоду од 12. па до 20. 3. 2003. године, учиниоцима кривичног дела убиства највиших представника Државне заједнице и држава чланица, председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића и покушаја убиства његовог пратиоца, оштећеног Милана Веруовића, оптуженима Улемек Милораду и Јовановић Звездану служио за одржавање везе, пружао помоћ, тако што је на дан атентата 12. 3. 2003. године, увече, по налогу покојног Спасојевић Душана, отишао у стан где се скривао оптужени Улемек Милорад у улици Омладинских бригада бр. 8 на Новом Београду, са задатком добијеним од покојног Спасојевића да га пита шта даље да се ради, пренео му поруку Спасојевића, где му је оптужени Улемек наложио да дође ујутру наредног дана, да ће он до тада размислити, преневши му поруку за Спасојевића “ако ништа друго, у шуму”.

Оптужени Пејаковић је ову поруку пренео Спасојевићу, наредног јутра поново се видео са Улемеком у истом стану, преносећи поруке, а након тога је превезао аутомобилом Спасојевић Душана, покојног Милета Луковића и сведока сарадника Дејана Миленковића у Прогар, где су се скривали. Дана 16. 3. 2003. године, новцем од 5.000 евра, који му је дао Спасојевић, капарисао је једну кућу у Прогару за скривање. Ишао је аутомобилом ради куповине куће у Путинце, где их је потом превезао и где је по налогу покојног Спасојевић Душана довезао и покојног Луковић Милета. По налогу Спасојевића ишао је у Кулу, у центар Јединице за специјалне операције, где је оптуженом Звездану Јовановићу пренео Спасојевићеву поруку, ради активирања планова А, Б, Ц, 1, 2 и 3, а од оптуженог Звездана Јовановића је примио поруку за Спасојевића да је Јединица под присмотром и да не могу ништа да ураде. На крају је превезао покојног Спасојевића, Милета Луковића и сведока сарадника Дејана Миленковића у Београд – Жарково, где га је покојни Спасојевић отпустио,

– чиме је учинио кривично дело пружање помоћи учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333, став 3, у вези става 1 Кривичног законика, па суд оптужене на основу наведених законских прописа и применом члана 4, 42, 45, 54, 60 и 63 Кривичног законика осуђује, и то:

– оптуженог Милорада Улемек на јединствену казну затвора у трајању од 40 (четрдесет) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 2. маја 2004. године па надаље,

– оптуженог Звездана Јовановића на јединствену казну затвора у трајању од 40 (четрдесет) година, у коју му се урачунава време од дана лишења слободe и време проведено у притвору почев од 22. 4. 2003. године па надаље,

– оптуженог Александра Симовића на јединствену казну затвора у трајању од 35 (тридесет пет) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 25. 11. 2006. године па надаље,

– оптуженог Нинослава Константиновића на јединствену казну затвора у трајању од 35 (тридесет пет) година,

– оптуженог Владимира Милисављевића на јединствену казну затвора у трајању од 35 (тридесет пет) година,

– оптуженог Сретка Калинића на јединствену казну затвора у трајању од 35 (тридесет пет) година,

– оптуженог Милоша Симовића на јединствену казну затвора у трајању од 30 (тридесет) година,

– оптуженог Милана Јуришића званог Јуре на јединствену казну затвора у трајању од 30 (тридесет) година,

– оптуженог Душана Крсмановића на јединствену казну затвора у трајању од 30 (тридесет) година, у коју му се урачунава време од дана лишења слободe и време проведено у притвору почев од 22. 4. 2003. године па надаље,

– оптуженог Бранислава Безаревића на јединствену казну затвора у трајању од 30 (тридесет) година, у коју му се урачунава време од дана лишења слободe и време проведено у притвору почев од 18. 4. 2003. године па надаље,

– оптуженог Жељка Тојагу на јединствену казну затвора у трајању од 30 (тридесет) година, у коју му се урачунава време од дана лишења слободe и време проведено у притвору почев од 22. 4. 2003. године па надаље,

– оптуженог Пејаковић Сашу за кривично дело из члана 333, став 3, у вези става 1 Кривичног законика, на казну затвора у трајању од 8 (осам) година, у коју му се урачунава време од дана лишења слободe и време проведено у притвору почев од 13. 4. 2003. године, па до 23. 3. 2007. године.

На основу члана 87, став 2 Кривичног законика изриче се мера безбедности одузимања предмета, па се одузима:

1. Пушка “хеклер и кох”, модел ГЗ, калибра 7,62x51 мм, без фабричког броја, са оптичким нишаном;

2. Аутоматска пушка “црвена застава”, М-70, АБ, калибра 7,62x39 мм, без фабричког броја;

3. Теретно возило марке “мерцедес”, тип 207/Д, 3350, регистарски број Б824БФ, број шасије 60131218142951, број мотора 61691710043767, беле боје.

Обавезују се сви оптужени да плате суду трошкове кривичног поступка и паушала у износу који ће суд одредити посебним решењем.

Оштећена породица Ђинђић и оштећени Милан Веруовић ради остваривања имовинско-правног захтева упућују се на парницу.

На основу члана 354, став 1 ЗКП-а, према оптуженом Саши Пејаковићу одбија се оптужба да је:

- крајем 2002. и почетком 2003. године у Београду постао члан завере, коју су на начин описан у ставу 1 ове пресуде створили оптужени Милорад Улемек и покојни Душан Спасојевић у намери угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ,

- чиме би учинио кривично дело удруживање ради непријатељске делатности из члана 136, став 2 у вези става 1 Основног кривичног законика,

- почетком фебруара и марта месеца 2003. године у Београду помогао члановима завере, извршиоцима атентата на премијера др Зорана Ђинђића и покушаја убиства његовог пратиоца Милана Веруовића, а што је описано у ставу II ове пресуде, тако што је физички обезбеђивао покојног Душана Спасојевића и омогућавао му контакте са другим члановима завере и заједно са покојним Спасојевићем, дана 12. марта 2003. године, контролисао терен око зграде Републичке владе у аутомобилу марке “кадет”, рег. бр. НС 118-001, физички га обезбеђујући и омогућавајући му неопходне контакте за време вршења атентата са осталим учесницима,

- чиме би учинио кривично дело убиства представника највиших државних органа из члана 122, у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125, помагањем у вези члана 24 ОКЗ, кажњиво по члану 139, став 1 ОКЗ и кривично дело убиство у покушају из члана 47, став 1 КЗ РС, у вези члана 19 ОКЗ.

На основу члана 504-з ЗКП-а,

према сведоцима сарадницима Миладину Сувајцићу и Дејану Миленковићу одбија се оптужба да су:

- крајем 2002. и почетком 2003. године у Београду постали чланови завере, коју су, на начин описан у ставу II пресуде, створили оптужени Милорад Улемек и покојни Душан Спасојевић у намери угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ,

- чиме би учинили кривично дело удруживање ради непријатељске делатности из члана 136, став 2, у вези става 1 Основног кривичног закона,

- почетком фебруара и марта месеца 2003. године у Београду помогли члановима завере, извршиоцима атентата на премијера др Зорана Ђинђића и покушаја убиства његовог пратиоца Милана Веруовића, а што је описано у ставу II ове пресуде, тако што је:

- оптужени Миладин Сувајцић био задужен за набавку камиона и путничких аутомобила неопходних за извршење атентата, за изналажење станова за скривање чланова завере, а дана 16. 2. 2003. године чекао на улазној рампи у Бубањ потоку у паркираном аутомобилу долазак колоне премијера са задатком да о томе извести Милоша Симовића, затим организовао слање пушке као средства извршења кривичног дела и набављао телефоне за међусобну комуникацију чланова завере, а дана 12. 3. 2003. године контролисао терен и обавештавао покојног Милета Луковића и

Душана Спасојевића и оптуженог Милоша Симовића о конкретној ситуацији на терену,

- оптужени Дејан Миленковић, дана 16. 2. 2003. године, приликом повратка премијера са Копаоника требало да са камионима на узвишењу изнад Бубањ потока заједно са оптуженим Милошем Симовићем пресече колону у којој се налазио премијер, а дана 21. 2. 2003. године заједно са оптуженим Милошем Симовићем требало да камионом препречи пут колони аутомобила у којој је био премијер и која се аутопутем кретала према аеродрому, када би након заустављања колоне из "зоља" у правцу возила премијера гађали оптужени Јовановић Звездан и Тојага Жељко, а што је све ближе описано у ставу II ове пресуде,

- чиме би учинили кривично дело убиства представника највиших државних органа из члана 122, у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125, помагањем у вези члана 24 Основног кривичног закона, кажњиво по члану 139, став 1 Основног кривичног закона и кривично дело убиство у покушају из члана 47, став 1 КЗ РС, у вези члана 19 Основног кривичног закона.

За овим веће на основу члана 358 став 5 ЗКП-а, доноси решење: према оптуженима: Милораду Улемеку, Звездану Јовановићу, Александру Симовићу, Душану Крсмановићу, Браниславу Безаревићу и Жељку Тојаги, са личним подацима као у списима предмета, продужава се притвор одређен решењима истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду.

За овим председник већа на основу члана 136 ЗКП-а, према оптуженом Саши Пејаковићу, доноси решење: продужава се мера забране напуштања боравишта – територије града Београда, па му се забрањује да без одобрења суда напусти место боравишта.

Продужава се налог да се сваког другог понедељка у месецу у периоду од 10 до 12 часова јавља надлежном ОУП-у по месту боравишта, Вождовац.

Пресуда је јавно саопштена са кратким образложењем исте и странке су почуене на жалбу.

У име народа

Окружни суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, у већу састављеном од председника већа судије Нате Месаровић, судија Милимира Лукића и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са записничарем Љиљаном Атлагић, у кривичном предмету против оптуженог Улемек Милорада Легије, због кривичног дела удруживање ради непријатељске делатности из члана 136, став 1 Основног кривичног закона, Јовановић Звездана, Симовић Милоша, Константиновић Нинослава, Симовић Александра, Милисављевић Владимира, Калинић Сретка, Јуришић Милана Јуре, Крсмановић Душана, Пејаковић Саше, Безаревић Бранислава и Тојага Жељка, због кривичног дела удруживања ради непријатељске делатности из члана 136, став 2, у вези става 1 Основног кривичног закона, оптуженог Милорада Улемек Легије и Јовановић Звездана, због кривичног дела убиства највишег представника државне заједнице и држава чланица из члана 310 Кривичног законика и кривичног дела убиство у покушају из члана 47, став 1 КЗ Републике Србије, у вези члана 30 Кривичног законика, оптужене Симовић Милоша, Константиновић Нинослава, Симовић Александра, Милисављевић Владимира, Калинић Сретка, Јуришић Милана, Крсмановић Душана и Безаревић Бранислава, због кривичног дела убиства највишег представника државне заједнице и држава чланица из члана 310 Кривичног законика, у вези члана 35 Кривичног законика и кривичног дела убиства у покушају из члана 47, став 1 КЗ Републике Србије, у вези члана 30

Кривичног законика, оптуженог Тојага Жељка, због кривичног дела убиства највишег представника државне заједнице и држава чланица у покушају из члана 310 Кривичног законика, у вези члана 30 Кривичног законика и против оптуженог Пејаковић Саше, због кривичног дела пружање помоћи учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333, став 3, у вези става 1 Кривичног законика, по оптужници ОЈТ у Београду – Специјалног тужилаштва КТ. С. бр. 2/03 од 21. августа 2003. године, која је измењена на главном претресу дана 23. марта 2007. године, у наставку главног претреса 24. априла 2007. године прецизирана, донео је, након одржаног главног јавног претреса, дана 24. априла 2007. године, а јавно објавио дана 23. маја 2007. године у присуству заменика специјалног тужиоца, Јована Пријића, пуномоћника оштећене породице Ђинђић, адвоката Катарине Костић и адвоката Нине Мајић-Дошен, по заменичком пуномоћју адвоката Срђе Поповића, пуномоћника оштећеног Милана Веруовића, адвоката Боже Прелевића, оптуженог Милорада Улемек са браниоцима, адвокатима Слободаном Миливојевићем и Марком Миливојевићем, оптуженог Звездана Јовановића са браниоцем адвокатом Ненадом Вукасовићем, оптуженог Александра Симовића са браниоцима адвокатима Миодрагом Рашићем и Желимиром Чабрилом, браниоца оптуженог Милоша Симовића, коме се суди у одсуству, адвоката Миодрага Рашића, оптуженог Душана Крсмановића са браниоцима, адвокатима Вељком Делибашићем, Милованом Комненићем и Марком Вукшом, оптуженог Тојага Жељка и оптуженог Саше Пејаковића и њихових бранилаца, адвоката Горана Петронијевића и Крсте Бобота, оптуженог Бранислава Безаревића са браниоцем адвокатом Жељком Грбовићем, браниоца оптуженог Нинослава Константиновића, адвоката Оливере Ђорђевић, браниоца оптуженог Сретка Калинића, адвоката Александра Ђорђевића, браниоца оптуженог Владимира Милисављевића, адвоката Драгољуба Ђорђевића и Александра Поповића, браниоца оптуженог Јуришић Милана званог Јуре, адвоката Александра Зарића, следећу:

Пресуду

1. Оптужени Улемек Милорад звани Легија, из Београда, улица Илије Стојадиновића бр. 87, рођен 15. 3. 1968. године у Београду, од оца Милана и мајке Наталије, девојачко Игњатовић, држављанин Републике Србије, писмен, са завршеном средњом музичком школом и ИВ степеном аутомеханичарске школе, по занимању пуковник МУП-а Републике Србије у пензији, живи у ванбрачној заједници, отац четворо малолетне деце, војску није служио, власник стана у кући у улици Илије Стојадиновића бр. 87, површине око 150 м², осуђиван пресудом Општинског суда у Нишу К. бр. 2207/96, од 7. 8. 2000. године због кривичног дела из члана 201, став 3 КЗ РС, у вези члана 195, став 3 КЗ РС на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, против њега се воде други кривични поступци у којима су донете неправоснажне пресуде и то: пресудом Окружног суда у Београду – Посебно одељење у предмету са службеном ознаком К. П. бр. 6/03 због кривичног дела из члана 227, став 1 КЗ РС, кривичног дела убиство из члана 47, став 2, тачка 4 КЗ РС у покушају, у вези члана 19 ОКЗ, кажњиво по члану 26 КЗ СРЈ, кривичног дела убиство из члана 47, став 2, тачка 1 КЗ РС на казну затвора у трајању од 40 (четрдесет) година, неправоснажно осуђен пресудом Окружног суда у Београду са службеном ознаком К. бр. 800/06 због кривичног дела из члана 47, став 2, тачка 6 КЗ РС, у вези члана 22 ОКЗ на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година, против њега се води кривични поступак пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду са службеном ознаком К. П. бр. 3/04 због кривичног дела из члана 227, став 1 КЗ РС, због два кривична дела тероризма из члана 125 ОКЗ, кажњиво по члану 139 ОКЗ, због више кривичних дела убиства из члана 47, став 1, став 2, тачка 3 и тачка 6 КЗ

РС и због више кривичних дела отмице из члана 64, став 4, у вези става 1 КЗ РС, налази се у притвору по решењу Посебног одељења Округног суда у Београду КВ. П. бр. 69/04 од 2. 7. 2004. године, а који му се рачуна од 2. 5. 2004. године;

2. Оптужени Јовановић Звездан, из Новог Београда, улица Марка Ристића бр. 3/2, рођен 19. 7. 1965. године у Пећи, од оца Радомира и мајке Станице, девојачко Дашић, Србин, држављанин Републике Србије, ожењен, отац троје малолетне деце, осуђиван пресудама Општинског суда у Нишу К. бр. 1603/84, од 24. 10. 1985. године, због кривичног дела из члана 166, став 1 КЗ РС, којом му је изречена условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од 10 (десет) месеци са роком проверавања од 2 (две) године и Општинског суда у Чачку К. бр. 515/88, од 25. 11. 1988. године, због кривичног дела из члана 176, став 1 КЗ РС, којом је осуђен на новчану казну у износу од 120.000,00 динара, према коме је решењем о задржавању МУП-а Републике Србије број ЛС-93/03, од 22. 4. 2003. године, одређено задржавање, а налази се у притвору од 30. 4. 2003. године;

3. Оптужени Симовић Милош, из Земуна, улица Аутопут за Загреб бр. 26, рођен 5. 7. 1979. године у Земуну, од оца Илије и мајке Миланке, девојачко Јелић, ожењен, као малолетник кривично одговарао па му је решењем Првог општинског суда у Београду Км. бр. 336/96, од 24. 1. 1997. године, због кривичног дела из члана 166, став 1 КЗ РС изречена мера појачаног надзора од стране родитеља или стараоца, против њега се воде кривични поступци пред Посебним одељењем Округног суда у Београду са службеном ознаком К. П. бр. 3/04, због кривичног дела из члана 227, став 2, у вези става 1 КЗ РС, кривичног дела тероризма из члана 125 ОКЗ, кажњиво по члану 139 ОКЗ, кривичног дела убиство из члана 47, став 1 КЗ РС, у вези члана 22 ОКЗ, више кривичних дела убиства из члана 47, став 2, тачка 3 и тачка 6 КЗ РС, у вези члана 22 и члана 24 ОКЗ, више кривичних дела отмице из члана 64, став 4, у вези става 1 КЗ РС и пред Четвртим општинским судом у Београду са службеном ознаком К. бр. 843/04, због кривичног дела из члана 64, став 2, у вези става 1 КЗ РС, одређен му је притвор решењем истражног судије Посебног одељења Округног суда у Београду Кри. П. бр. 2/03, од 16. 5. 2003. године, налази се у бекству;

4. Оптужени Константиновић Нинослав звани Нино, из Београда – Борча, улица Слатина нова бр. 2, од оца Божидара, рођен 22. 3. 1978. године у Београду, кривично одговарао као малолетник, па му је решењем Округног суда у Београду Км. бр. 39/96, од 4. 4. 1996. године, због кривичног дела из члана 169, став 1 КЗ РС изречена мера појачаног надзора органа старатељства, осуђиван пресудом Првог општинског суда у Београду К. бр. 1396/99 од 3. 12. 2001. године, због кривичног дела из члана 195, став 1 КЗ РС, којом му је изречена условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од 7 (седам) месеци, са роком проверавања од 3 (три) године, против њега се води кривични поступак пред Посебним одељењем Округног суда у Београду са службеном ознаком К. П. бр. 3/04 због кривичног дела злочиначког удруживања из члана 227, став 2, у вези става 1 КЗ РС, више кривичних дела убиства из члана 47, став 1 и став 2, тачка 3 и тачка 6 КЗ РС, у вези члана 24 ОКЗ, више кривичних дела отмице из члана 64, став 4, у вези става 1 КЗ РС, у вези члана 22 ОКЗ, одређен му је притвор решењем истражног судије Посебног одељења Округног суда у Београду, Кри. П. бр. 2/03, од 16. 5. 2003. године, налази се у бекству;

5. Оптужени Симовић Александар звани Аца, из Земуна, улица Аутопут за Загреб бр. 26, рођен 14. 12. 1976. године у Београду од оца Илије и мајке Миланке, девојачко Јелић, држављанин Србије, живи у ванбрачној заједници, отац двоје малолетне деце, неосуђиван, против њега се воде кривични поступци пред Посебним одељењем Округног суда у Београду са службеним

ознакама К. П. бр. 3/04, због кривичног дела из члана 227, став 2, у вези става 1 КЗ РС, због кривичног дела злочиначког удруживања из члана 227, став 2, у вези става 1 КЗ РС, више кривичних дела убиства из члана 47, став 1 и став 2, тачка 3 и тачка 6 КЗ РС, у вези члана 24 ОКЗ, више кривичних дела отмице из члана 64, став 4, у вези става 1 КЗ РС, у вези члана 22 ОКЗ, К. П. бр. 16/05 због кривичног дела из члана 187, став 1 КЗ РС, у вези члана 22 ОКЗ и Ки. П. бр. 63/04 због кривичног дела тешко убиство из члана 114, став 5 КЗ и др. и пред Четвртим општинским судом у Београду са службеном ознаком К. бр. 843/04, због кривичног дела из члана 64, став 2, у вези става 1 КЗ РС, налази се у притвору по решењу Посебног одељења Округног суда у Београду, а притвор му се рачуна почев од 25. 11. 2006. године;

6. Оптужени Милисављевић Владимир, звани Влада Будала, из Земуна, улица Деспота Ђурђа бр. 2, рођен 24. 8. 1976. године у Београду, од оца Миодрага, држављанин Србије, неосуђиван, против њега се воде кривични поступци пред Посебним одељењем Округног суда у Београду са службеном ознаком К. П. бр. 3/04 због кривичног дела из члана 227, став 2, у вези става 1 КЗ РС, због кривичног дела злочиначког удруживања из члана 227, став 2, у вези става 1 КЗ РС, више кривичних дела убиства из члана 47, став 1 и став 2, тачка 3 и тачка 6 КЗ РС, у вези члана 24 ОКЗ, више кривичних дела отмице из члана 64, став 4, у вези става 1 КЗ РС, у вези члана 22 ОКЗ и пред Четвртим општинским судом у Београду са службеном ознаком К. бр. 843/04, због кривичног дела из члана 64, став 2, у вези става 1 КЗ РС, одређен му је притвор решењем истражног судије Посебног одељења Округног суда у Београду Кри. П. бр. 2/03, од 16. 5. 2003. године, налази се у бекству;

7. Оптужени Калинић Сретко, из Новог Београда, улица Милентија Поповића бр. 23, рођен 25. 2. 1974. године у Задру, Република Хрватска, од оца Богдана, неосуђиван, против њега се води кривични поступак пред Посебним одељењем Округног суда у Београду К. П. бр. 3/04, због кривичног дела злочиначког удруживања из члана 227, став 2, у вези става 1 КЗ РС, више кривичних дела убиства из члана 47, став 1 и став 2, тачка 3 и тачка 6 КЗ РС, у вези члана 24 ОКЗ, више кривичних дела отмице из члана 64, став 4, у вези става 1 КЗ РС, у вези члана 22 ОКЗ, одређен му је притвор решењем истражног судије Посебног одељења Округног суда у Београду Кри. П. бр. 2/03, од 16. 5. 2003. године, налази се у бекству;

8. Оптужени Јуришић Милан, звани Јуре, из Земуна, улица Деспота Ђурђа бр. 6, рођен 24. 7. 1974. године у Београду, од оца Миленка, осуђиван пресудом Општинског суда у Кучеву К. бр. 85/94, од 18. 10. 1995. године, због кривичног дела из члана 166, став 1 КЗ РС, којом му је изречена условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца са роком проверавања од 1 (једне) године, против њега се воде кривични поступци пред Посебним одељењем Округног суда у Београду са службеном ознаком К. П. бр. 3/04 због кривичног дела из члана 227, став 2, у вези става 1 КЗ РС, кривичног дела тероризма из члана 125 ОКЗ, кажњиво по члану 139 ОКЗ и пред Четвртим општинским судом у Београду са службеном ознаком К. бр. 843/04, због кривичног дела из члана 64, став 2, у вези става 1 КЗ РС, одређен му је притвор решењем истражног судије Посебног одељења Округног суда у Београду Кри. П. бр. 2/03, од 16. 5. 2003. године, налази се у бекству;

9. Оптужени Крсмановић Душан, из Земуна, улица Деспота Ђурђа бр. 10, рођен 10. 5. 1977. године у Бенгазију, Либијска Џамахирија, од оца Драгана и мајке Ђурђице, девојачко Миловановић, Србин, држављанин Србије, аутомеханичар без запослења, ожењен, отац двоје малолетне деце, као малолетник кривично одговарао, па му је решењем Првог општинског суда у Београду Км. бр. 225/93, од 30. 9. 1993. године, због кривичног дела из члана 55, став 1 КЗ РС изречена мера појачаног надзора од стране родитеља или стараоца, осуђиван пресудама Војног суда у Београду Ик. бр. 257/96, од 19. 11.

1996. године, због кривичног дела из члана 201, став 1 КЗ СРЈ, којом му је изречена условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) месеца са роком проверавања од 1 (једне) године, Окружног суда у Београду К. бр. 1134/03, од 22. 6. 2004. године, због кривичних дела из члана 245, став 2, у вези става 1 ОКЗ и члана 63, став 1 КЗ РС на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 10 (десет) месеци, против њега се води кривични поступак пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду К. П. бр. 3/04 због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 227, став 2, у вези става 1 КЗ РС и пред Четвртим општинским судом у Београду са службеном ознаком К. бр. 843/04 због кривичног дела из члана 64, став 2, у вези става 1 КЗ РС, лишен слободе решењем ЛС-103/03, од 22. 4. 2003. године, када му је одређено задржавање, налази се у притвору почев од 30. 4. 2003. године;

10. Оптужени Пејаковић Саша, из Београда, улица Војводе Степе бр. 190, рођен 27. 4. 1971. године у Суботици, од оца Милете и мајке Весне, рођене Кепција, Србин, држављанин Србије, возач без запослења, нежењен, неосуђиван, лишен слободе 22. 4. 2003. године, по решењу ЛС-95/03, а налазио се у притвору почев од 30. 4. 2003. године до 23. 3. 2007. године, када му је притвор укинут, брани се са слободе;

11. Оптужени Безаревић Бранислав, из Земуна, улица Омладински трг бр. 2, рођен 13. 10. 1974. године у Пријеполу, од оца Рајка и мајке Зоре, девојачко Глушчевић, Србин, држављанин Србије, нежењен, без деце, са завршеном средњом школом унутрашњих послова, неосуђиван, лишен слободе 18. 4. 2003. године, када му је одређено задржавање, а налази се у притвору почев од 30. 4. 2003. године;

12. Оптужени Тојага Жељко звани Жмиги, из Београда, улица Обалских радника бр. 4-а, рођен 1. 8. 1970. године у Грачацу, Република Хрватска, од оца Бранка и мајке Даринке, девојачко Мандић, Србин, држављанин Србије, по занимању металостругар, ожењен, отац двоје малолетне деце, неосуђиван, лишен слободе по решењу о задржавању од 22. 4. 2003. године, а налази се у притвору од 30. 4. 2003. године;

Криви су што су:

I.

Оптужени Улемек Милорад Легија, Јовановић Звездан, Симовић Милош, Константиновић Нинослав, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Калинић Сретко, Јуришић Милан Јуре, Крсмановић Душан, Безаревић Бранислав и Тојага Жељко:

Крајем 2002. године и почетком 2003. године у Београду, и то оптужени Улемек Милорад, заједно са покојним Душаном Спасојевићем, у намери угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ створио криминалну организацију – заверу у циљу вршења кривичних дела против уставног уређења и безбедности СРЈ, за које су предвиђене казне затвора у трајању дужем од четири године, ради стицања добити, моћи и утицаја на носиоце власти у највишим државним органима, при чему су чланови ове криминалне банде имали унапред одређене улоге, уз поштовање интерне дисциплине, планирајући делатност организације применом насиља на дужи период, а све у намери да се актима насиља, пре свега лишењем живота председника Владе Републике Србије, као и других функционера савезних и републичких органа, те другим актима насиља, угрози уставно уређење и безбедност СРЈ и тиме створи осећање несигурности код грађана, на тај начин што су од чланова постојећег злочиначког удружења, створеног ради вршења кривичних дела из републичког закона и припадника ЈСО-а, ангажовали поједина лица ради извршења конкретних задатака у циљу реализације плана, па су чланови завере тако постали: оптужени Јовановић Звездан, Симовић Милош, Константиновић Нинослав, Симовић Александар, Милисављевић Владимир,

сведок сарадник Миленковић Дејан, Калинић Сретко, Јуришић Милан, Крсмановић Душан, Безаревић Бранислав, сведок сарадник Сувајџић Миладин, сведок сарадник покојни Вукојевић Зоран и оптужени Тојага Жељко, који су у том циљу предузимали активности везане за извршење задатака завере обезбеђивањем оружја, прикупљањем података о кретању премијера, извиђањем терена, обезбеђењем станова као скровитих места, набавком аутомобила и друге техничке опреме и др.;

- чиме је оптужени Улемек Милорад извршио кривично дело удруживања ради непријатељске делатности из члана 136, став 1 Основног кривичног закона, а оптужени Јовановић Звездан, Симовић Милош, Константиновић Нинослав, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Калинић Сретко, Јуришић Милан, Крсмановић Душан, Безаревић Бранислав и оптужени Тојага Жељко кривично дело удруживања ради непријатељске делатности из члана 136, став 2, у вези става 1 Основног кривичног закона, за која кривична дела суд оптуженима утврђује и то:

- Оптуженом Улемек Милораду казну затвора у трајању од 10 (десет) година;

- Оптуженима Јовановић Звездану, Симовић Милошу, Константиновић Нинославу, Симовић Александру, Милисављевић Владимиру, Калинић Сретку, Јуришић Милану званом Јуре, Крсмановић Душану, Безаревић Браниславу и Тојага Жељку казне затвора у трајању од по 5 (пет) година.

II.

Током фебруара и марта месеца 2003. године у Београду, оптужени Улемек Милорад заједно са покојним Спасојевић Душаном и осталим члановима завере, у циљу реализације планова из тачке 1. оптужнице, у намери угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ, а којима би се створило осећање несигурности код грађана, на реализацији постављених планова ангажовали чланове завере са конкретним задацима везаним за извршење атентата на председника Владе Републике Србије, те су тако за снајперисту изабрали оптуженог Јовановић Звездана и оптуженог Тојага Жељка као лица која би пуцала из “зоља”, а са оптуженим Звезданом Јовановићем, оптужени Улемек и покојни Спасојевић Душан почетком фебруара месеца у Брзећу и Београду договарали конкретан начин извршења атентата, а остале оптужене су, између осталог, задужили за следеће: оптуженог Симовић Милоша, оптуженог Крсмановић Душана, сведока сарадника Сувајџић Миладина и оптуженог Милисављевић Владимира за набавку камиона и путничких аутомобила неопходних за извршење атентата, Симовић Александра и Константиновић Нинослава за изналажење погодних локација за дејство, Константиновић Нинослава да за време боравка на Копаонику прати и преноси информације о кретању премијера, Јуришић Милана за набавку радних комбинеzona и алата који би служили за камуфлажу чланова завере, оптуженог Калинић Сретка за ватрену подршку аутоматским оружјем, сведока сарадника Сувајџић Миладина за изналажење станова за скривање чланова завере, оптуженог Безаревић Бранислава, кога је сведок сарадник покојни Вукојевић Зоран довео у везу са сведоком сарадником Миленковић Дејаном да прикупља информације о кретању премијера, које је преносио сведоку сараднику Миленковићу и оптуженом Симовић Милошу, док је оптужени Улемек Милорад набавио снајперску пушку за извршење атентата марке “хеклер и кох”, калибра 7, 62x51 мм, којом је оптужени Јовановић на Фрушкој гори извршио проверу прецизности пушке, да би:

- дана 16. 2. 2003. године, приликом повратка премијера са Копаоника, поступајући по унапред припремљеном плану, оптужени Константиновић Нинослав са Копаоника пратио колону премијера обавештавајући о томе

Луковић Милета и Милоша Симовића, да би по том плану сведок сарадник Сувајдић Миладин на улазној рампи на Бубањ потоку, у паркираном аутомобилу чекао долазак колоне са задатком да о томе извести Милоша Симовића, док су оптужени Милош Симовић и сведок сарадник Миленковић Дејан требали да камионима на узвишењу изнад Бубањ потока пресеку колону у којој се налазио премијер, на коју би из “зоља” пуцали оптужени Тојага Жељко и Јовановић Звездан а из аутоматског оружја оптужени Калинић Сретко, покојни Спасојевић Душан и покојни Луковић Миле Кум, док су остали чланови били задужени за пратњу колоне, подршку и извлачење непосредних извршилаца са лица места, али конкретна радња није предузета.

– Дана 21. 2. 2003. године у јутарњим сатима, приступајући реализацији напред постављеног плана оптужени Улемек Милорад Легија, са покојним Спасојевић Душаном је издао конкретна задужења и то тако што су сведок сарадник Миленковић Дејан и оптужени Симовић Милош требали да камионима препрече пут колони аутомобила у којој је био премијер, а која се аутопутем Београд – Загреб кретала према аеродрому, када би, након заустављања колоне, из “зоља” у правцу возила премијера гађали оптужени Јовановић Звездан и Тојага Жељко, док би им са узвишења поред аутопута ватрену подршку пружали покојни Миле Луковић Кум и Калинић Сретко, који су били наоружани аутоматским оружјем, док је оптужени Крсмановић Душан контролисао саобраћајнице и терен код предузећа “Рудо”, одакле је обавештавао о наиласку премијера сведока сарадника Дејана Миленковића и Милоша Симовића, а информације о поласку и маршрути кретања прикупио је оптужени Безаревић Бранислав и пренео их сведоку сараднику Миленковић Дејану, док су остали оптужени били распоређени дуж аутопута са задатком да пруже подршку оптуженом Јовановић Звездану, оптуженом Тојаги Жељку, сведоку сараднику Миленковић Дејану и оптуженом Симовић Милошу и да их извуку са лица места, али овај план није успешно остварен, већ је сведок сарадник Миленковић Дејан, возећи аутопутем камион марке “мерцедес 207 Д”, аустријског регистарског броја Д 8245Ф, средњом саобраћајном траком у правцу Загреба, у непосредној близини спортске хале “Лимес”, када му се колона возила у којој се налазило возило премијера, крећући се левом саобраћајном траком приближило и дошло у ниво возила којим је управљао, нагло скренуо из десне у леву саобраћајну траку, препречивши пут путничком аутомобилу марке БМВ, регистарски број БГ 526-956, у коме је био премијер, али до контакта између камиона и возила није дошло, већ је возило у коме се налазио премијер без заустављања наставило вожњу; почетком марта месеца 2003. године, поступајући по унапред предвиђеном плану за убиство премијера, наставили са спровођењем конкретних задатака, па су тако:

Оптужени Александар Симовић и Нинослав Константиновић заједно са оптуженим Звезданом Јовановићем тражили погодну локацију за извршење атентата на председника владе, па када су исту пронашли на локацији у улици Адмирала Гепрата бр. 14, празну канцеларију бр. 55 на другом спрату, у исту су дана 10. и 11. 3. 2003. године долазили заједно, тако што је најпре у ову канцеларију улазио оптужени Константиновић Нинослав и када би констатовао да је празна и безбедна, позивао би оптуженог Звездана Јовановића и Симовић Александра, који је са собом носио снајперску пушку марке “хеклер и кох”, калибра 7,62 мм, где су у канцеларији чекали наилазак премијера. На лице места их је довозио оптужени Владимир Милисављевић аутомобилом марке “пасат” са затамњеним стаклима, регистарски број ПА 469-88, који аутомобил је претходно оптужени Милош Симовић опремио црном заштитном фолијом, те их је испред зграде чекао оптужени Милисављевић Владимир, док је оптужени Милан Јуришић претходно обезбедио паркинг-простор испред зграде са задатком да оптуженима

Јовановић Звездану, Симовић Александру и Константиновић Нинославу пружи подршку приликом бекства. Информације о кретању премијера прикупљао је оптужени Бранислав Безаревић, који је податке о кретању премијера преносио Милошу Симовићу, а сведок сарадник Вукојевић Зоран је податке прикупљене од оптуженог Безаревића даље преносио покојном Спасојевић Душану и покојном Луковић Милету, који су надзирали цео ток акције, као и оптужени Душан Крсмановић, који је информације преносио покојном Милету Луковићу и оптуженом Александру Симовићу.

Тако су поступајући на исти начин, уз напред описану организацију и појединачна деловања свих оптужених, дана 12. 3. 2003. године, у наведену канцеларију број 55 на другом спрату, у улици Адмирала Гепрата бр. 14, дошли оптужени Звездан Јовановић, оптужени Нинослав Константиновић и оптужени Александар Симовић, који је носио снајперску пушку, где су чекали наилазак премијера испред улаза у зграду владе, у улици Немањиној број 11, улаз број 5, да би око 12.25 часова, када је премијер др Зоран Ђинђић службеним аутомобилом марке БМВ, регистарски број БГ 526-956, у пратњи личног обезбеђења дошао испред наведеног улаза у зграду Владе Републике Србије и у тренутку када је изашао из аутомобила, након што му је оштећени Веруовић Милан предао штаке, а премијер кренуо према улазним вратима зграде владе, окренувши се улево, тако да му је предња десна бочна страна била окренута према улици Адмирала Гепрата, оптужени Јовановић Звездан је из снајперске пушке марке “хеклер и кох”, калибра 7,62 мм, нишанећи у његовом правцу, испалио два пројектила, од којих је једним пројектилом погодио премијера у десни део грудног коша, наневши му прострелну рану у десном низдојкином пределу са оштећењима грудног коша, која пролази кроз срце, лево плућно крило, леву куполу пречаге, јетру, желудац и слезину, завршавајући се излазном раном на левој бочној страни грудног коша, од којих је код њега наступила смрт, док је други пројектил погодио радника обезбеђења – пратиоца премијера Милана Веруовића, наневши му тешку телесну повреду у виду прострелне десне половине карличног предела са улазном раном горње четвртине седалног предела и излазном раном у десном препонском делу, након чега је оптужени Јовановић Звездан заједно са оптуженим Симовић Александром и Константиновићем истрчао из ове просторије на улицу, носећи у руци пиштољ, док је оптужени Константиновић носио и калем са кабловима, а оптужени Симовић Александар са собом понео снајперску пушку, где их је испред зграде са упаљеним аутомобилом чекао оптужени Милисављевић Владимир и одвезао их са лица места, где је у близини, у Немањиној улици, био и оптужени Душан Крсмановић у циљу пружања помоћи приликом бекства, док је оптужени Сретко Калинић заједно са покојним Милетом Луковићем био у улици Адмирала Гепрата, наоружан аутоматским оружјем за ватрену подршку приликом бекства оптуженог Јовановић Звездана, Александра Симовића и Константиновић Нинослава са лица места, а покојни Душан Спасојевић се са својим возилом новосадских регистрација кретао околним улицама у близини владе и одржавао контакт са учесницима атентата.

Пушку из које је убијен премијер сакрио је касније оптужени Константиновић Нинослав на Новом Београду, на терену блока 26, у близини места где су се изводили грађевински радови и затрпао торбу у којој се налазила пушка у камењар;

– чиме су извршили, и то оптужени Милорад Улемек и Јовановић Звездан кривично дело убиство највишег представника Државне заједнице и држава чланица из члана 310 Кривичног законика и кривично дело убиство у покушају из члана 47, став 1 КЗ Републике Србије, у вези члана 30 Кривичног законика, а оптужени Симовић Милош, Константиновић Нинослав, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Калинић Сретко, Јуришић Милан,

Крсмановић Душан и Безаревић Бранислав кривично дело убиство највишег представника Државне заједнице и држава чланица из члана 310 Кривичног законика, у вези члана 35 Кривичног законика и кривично дело убиство у покушају из члана 47, став 1 КЗ РС, у вези члана 30 Кривичног законика, а оптужени Тојага Жељко кривично дело убиства највишег представника Државне заједнице и држава чланица у покушају из члана 310 Кривичног законика, у вези члана 30 Кривичног законика.

За која дела суд оптуженима утврђује и то:

- Оптуженом Милораду Улемеку, за кривично дело из члана 310 Кривичног законика казну затвора у трајању од 40 (четрдесет) година, за кривично дело из члана 47 став 1 КЗ РС, у вези члана 30 Кривичног законика казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година;
- Оптуженом Звездану Јовановићу, за кривично дело из члана 310 Кривичног законика казну затвора у трајању од 40 (четрдесет) година, за кривично дело из члана 47, став 1 КЗ РС, у вези члана 30 Кривичног законика казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година;
- Оптуженима Александру Симовићу, Нинославу Константиновићу, Владимиру Милисављевићу и Сретку Калинићу, за кривично дело из члана 310 Кривичног законика у вези члана 35 Кривичног законика казне затвора у трајању од по 35 (тридесет пет) година;
- Оптуженима Милошу Симовићу, Милану Јуришићу званом Јуре, Душану Крсмановићу и Браниславу Безаревићу, за кривично дело из члана 310 Кривичног законика, у вези члана 35 Кривичног законика казне затвора у трајању од по 30 (тридесет) година;
- Оптуженима Милошу Симовићу, Нинославу Константиновићу, Александру Симовићу, Владимиру Милисављевићу, Сретку Калинићу, Милану Јуришићу званом Јуре, Душану Крсмановићу, Браниславу Безаревићу, за кривично дело из члана 47, став 1 КЗ РС, у вези члана 30 Кривичног законика казне затвора у трајању од по 7 (седам) година;
- Оптуженом Жељку Тојаги, за кривично дело из члана 310 Кривичног законика, у вези члана 30 Кривичног законика, казну затвора у трајању од 30 (тридесет) година.

III.

Оптужени Пејаковић Саша:

Што је у временском периоду од 12. па до 20. марта 2003. године учиниоцима кривичног дела убиства највиших представника Државне заједнице и држава чланица, председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића и покушаја убиства његовог пратиоца, оштећеног Милана Веруовића, оптуженима Улемек Милораду и Јовановић Звездану, служио за одржавање везе, пружао помоћ, тако што је на дан атентата 12. марта 2003. године увече, по налогу покојног Спасојевић Душана отишао у стан где се скривао оптужени Улемек Милорад у улици Омладинских бригада број 8 на Новом Београду, са задатком добијеним од покојног Спасојевића да га пита “шта даље да се ради”, пренео му поруку Спасојевића, где му је оптужени Улемек наложио да дође ујутру наредног дана, да ће он до тада размислити, преневши му поруку за Спасојевића “ако ништа друго, у шуму”. Оптужени Пејаковић је ову поруку пренео Спасојевићу, наредног јутра поново се видео са Улемеком у истом стану, преносећи поруке, а након тога је превезао аутомобилом Спасојевић Душана, покојног Милета Луковића и сведока сарадника Дејана Миленковића у Прогар, где су се скривали. Дана 16. марта 2003. године, новцем од 5.000 евра, који му је дао Спасојевић, капарисао је једну кућу у Прогару за скривање. Ишао је аутомобилом ради куповине куће у Путинце, где их је потом превезао и где је по налогу покојног Спасојевић

Душана довео и покојног Луковић Милета. По налогу Спасојевића ишао је у Кулу, у центар Јединице за специјалне операције, где је оптуженом Звездану Јовановићу пренео Спасојевићеву поруку, ради активирања планова А, Б, Ц, 1, 2 и 3, а од оптуженог Звездана Јовановића је примио поруку за Спасојевића да је Јединица под присмотром и да не могу ништа да ураде. На крају је превезао покојног Спасојевића, Милета Луковића и сведока сарадника Дејана Миленковића у Београд – Жарково, где га је покојни Спасојевић отпустио,

– чиме је учинио кривично дело пружање помоћи учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333, став 3, у вези става 1 Кривичног законика,

Суд оптужене на основу наведених законских прописа и применом члана 4, 42, 45, 54, 60 и 63 Кривичног законика

Осуђује, и то:

– Оптуженог Милорада Улемек на јединствену казну затвора у трајању од 40 (четрдесет) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 2. маја 2004. године па надаље;

– Оптуженог Звездана Јовановића на јединствену казну затвора у трајању од 40 (четрдесет) година, у коју му се урачунава време од дана лишења слободе и време проведено у притвору почев од 22. априла 2003. године па надаље;

– Оптуженог Александра Симовића на јединствену казну затвора у трајању од 35 (тридесет пет) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 25. новембра 2006. године па надаље;

– Оптуженог Нинослава Константиновића на јединствену казну затвора у трајању од 35 (тридесет пет) година;

– Оптуженог Владимира Милисављевића на јединствену казну затвора у трајању од 35 (тридесет пет) година;

– Оптуженог Сретка Калинића на јединствену казну затвора у трајању од 35 (тридесет пет) година;

– Оптуженог Милоша Симовића на јединствену казну затвора у трајању од 30 (тридесет) година;

– Оптуженог Милана Јуришића званог Јуре на јединствену казну затвора у трајању од 30 (тридесет) година;

– Оптуженог Душана Крсмановића на јединствену казну затвора у трајању од 30 (тридесет) година, у коју му се урачунава време од дана лишења слободе и време проведено у притвору почев од 22. априла 2003. године па надаље;

– Оптуженог Бранислава Безаревића на јединствену казну затвора у трајању од 30 (тридесет) година, у коју му се урачунава време од дана лишења слободе и време проведено у притвору почев од 18. априла 2003. године па надаље;

– Оптуженог Жељка Тојагу на јединствену казну затвора у трајању од 30 (тридесет) година, у коју му се урачунава време од дана лишења слободе и време проведено у притвору почев од 22. априла 2003. године па надаље;

– Оптуженог Пејаковић Сашу за кривично дело из члана 333, став 3, у вези става 1 Кривичног законика на казну затвора у трајању од 8 (осам) година, у коју му се урачунава време од дана лишења слободе и време проведено у притвору, почев од 13. априла 2003. године па до 23. марта 2007. године.

На основу члана 87, став 2 Кривичног законика, изриче се мера безбедности одузимања предмета, па се одузима:

1. Пушка “хеклер и кох”, модел ГЗ, калибра 7, 62x51 мм, без фабричког броја, са оптичким нишаном;

2. Аутоматска пушка “Црвена застава” М-70, АБ, калибра 7,62x39 мм, без фабричког броја;

3. Теретно возило марке “мерцедес”, тип 207/Д, 3350, регистарски број Б824БФ, број шасије 60131218142951, број мотора 61691710043767, беле боје.

Обавезују се сви оптужени да плате суду трошкове кривичног поступка и паушала у износу који ће суд одредити посебним решењем.

Оштећена породица Ђинђић и оштећени Милан Веруовић ради остваривања имовинско-правног захтева упућују се на парницу.

На основу члана 354, став 1 ЗКП-а

Према оптуженом Саше Пејаковићу

Одбија се оптужба да је:

– крајем 2002. и почетком 2003. године у Београду постао члан завере коју су, на начин описан у ставу II ове пресуде, створили оптужени Милорад Улемек и покојни Душан Спасојевић у намери угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ, чиме би учинио кривично дело удруживање ради непријатељске делатности из члана 136, став 2, у вези става 1 Основног кривичног законика;

– почетком фебруара и марта месеца 2003. године у Београду помогао члановима завере, извршиоцима атентата на премијера др Зорана Ђинђића и покушаја убиства његовог пратиоца Милана Веруовића, што је описано у ставу II ове пресуде, тако што је физички обезбеђивао покојног Душана Спасојевића и омогућавао му контакте са другим члановима завере и заједно са покојним Спасојевићем дана 12. марта 2003. године контролисао терен око зграде Републичке владе у аутомобилу марке “кадет”, рег. бр. НС 118-001, физички га обезбеђујући и омогућавајући му неопходне контакте за време извршења атентата са осталим учесницима, чиме би учинио кривично дело убиства представника највиших државних органа из члана 122, у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125, помагањем у вези члана 24 ОКЗ, кажњиво по члану 139, став 1 ОКЗ и кривично дело убиство у покушају из члана 47, став 1 КЗ РС у вези члана 19 ОКЗ.

На основу члана 504-3 ЗКП-а, према сведоцима сарадницима Миладину Сувајдићу и Дејану Миленковићу одбија се оптужба да су:

– крајем 2002. и почетком 2003. године у Београду постали чланови завере коју су, на начин описан у ставу 1 пресуде, створили оптужени Милорад Улемек и покојни Душан Спасојевић у намери угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ, чиме би учинили кривично дело удруживање ради непријатељске делатности из члана 136, став 2, у вези става 1 Основног кривичног закона;

– почетком фебруара и марта месеца 2003. године у Београду помогли члановима завере, извршиоцима атентата на премијера др Зорана Ђинђића и покушаја убиства његовог пратиоца Милана Веруовића, а што је описано у ставу II ове пресуде, тако што је: оптужени Миладин Сувајдић био задужен за набавку камиона и путничких аутомобила неопходних за извршење атентата, за изналагање станова за скривање чланова завере, а дана 16. фебруара 2003. године чекао на улазној рампи у Бубањ потоку у паркираном аутомобилу долазак колоне премијера са задатком да о томе извести Милоша Симовића, затим организовао скривање пушке као средства извршења кривичног дела и набављао телефоне за међусобну комуникацију чланова завере, а дана 12. марта 2003. године контролисао терен и обавештавао покојног Милета Луковића и Душана Спасојевића и оптуженог Милоша Симовића о конкретној ситуацији на терену; оптужени Дејан Миленковић, дана 16. фебруара 2003. године, приликом повратка премијера са Копаоника требало да са камионима на узвишењу изнад Бубањ потока заједно са оптуженим Милошем Симовићем пресече колону у којој се налазио премијер, а дана 21. фебруара 2003. године, заједно са оптуженим Милошем Симовићем требало да камионом препречи пут колони аутомобила у којој је

био премијер и која се аутопутем Београд-Загреб кретала према аеродрому, када би након заустављања колоне из “зоља” у правцу возила премијера гађали оптужени Јовановић Звездан и Тојага Жељко, а што је све ближе описано у ставу 2 ове пресуде, чиме би учинили кривично дело убиства представника највиших државних органа из члана 122, у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125, помагањем у вези члана 24 Основног кривичног закона, кажњиво по члану 139, став 1 Основног кривичног закона и кривично дело убиство у покушају из члана 47, став 1 КЗ РС, у вези члана 19 Основног кривичног закона.

Образложење

Оптужницом Окружног јавног тужилаштва у Београду – Специјалног тужилаштва КТ. С. бр. 2/03, од 21. августа 2003. године, оптуженом Милораду Улемеку стављено је на терет извршење кривичних дела удруживања ради непријатељске делатности из члана 136, став 1 Основног кривичног закона, убиства представника највиших државних органа из члана 122 Основног кривичног закона у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125 Основног кривичног закона, кажњиво по члану 139, став 1 Основног кривичног закона и кривично дело убиство у покушају из члана 47, став 1 КЗ Републике Србије.

Оптуженом Звездану Јовановићу стављено је на терет извршење кривичних дела удруживања ради непријатељске делатности из члана 136, став 2, у вези става 1 Основног кривичног закона, убиства представника највиших државних органа из члана 122 Основног кривичног закона у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125 Основног кривичног закона, кажњиво по члану 139, став 1 Основног кривичног закона и кривично дело убиство у покушају из члана 47, став 1 КЗ Републике Србије.

Оптуженима Милошу Симовићу, Нинославу Константиновићу, Александру Симовићу, Владимиру Милисављевићу, сведоку сараднику Дејану Миленковићу, оптуженима Сретку Калинићу, Милану Јуришићу званом Јуре, Душану Крсмановићу, Саши Пејаковићу, Браниславу Безаревићу, сведоцима сарадницима Миладину Сувајцићу, Зорану Вукојевићу и оптуженом Жељку Тојаги овом оптужницом стављено је на терет извршење кривичних дела удруживања ради непријатељске делатности из члана 136, став 2, у вези става 1 Основног кривичног закона, убиства представника највиших државних органа из члана 122 Основног кривичног закона у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125 Основног кривичног закона, помагањем у вези члана 24 Основног кривичног закона, кажњиво по члану 139, став 1 Основног кривичног закона и кривично дело убиство у покушају из члана 47, став 1 КЗ Републике Србије, у вези члана 19 Основног кривичног закона.

Оптужница КТ. С. бр. 2/03, од 21. августа 2003. године, измењена је и прецизирана на главним претресима одржаним 23. марта 2007. године и 23. априла 2007. године. На главном претресу, одржаном дана 23. марта 2007. године, поступајући заменик специјалног тужиоца одустао је од кривичног гоњења према сведоцима сарадницима Дејану Миленковићу Багзију и Сувајцићу Миладину.

У односу на оптуженог Пејаковић Сашу поступајући заменик специјалног тужиоца изменио је оптужницу, тако што је уместо стављених му на терет кривичних дела удруживања ради непријатељске делатности из члана 136, став 2, у вези става 1 Основног кривичног закона, убиства представника највиших државних органа из члана 122 Основног кривичног закона у стицају са кривичним делом тероризма, члан 125 Основног кривичног закона, помагањем кривичног дела убиства у покушају из члана 47, став 1 КЗ Републике Србије, у вези члана 19 Основног кривичног закона, овоме ставио

на терет кривично дело пружање помоћи учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333, став 3, у вези става 1 Кривичног законика.

На главном претресу, одржаном дана 23. априла 2007. године, поступајући заменик специјалног тужиоца одустао је од кривичног гоњења против оптуженог Пејаковић Саше за кривична дела која су му стављена на терет оптужницом КТ. С. бр. 2/03, од 21. 8. 2003. године. У односу на оптуженог Пејаковић Сашу поступајући заменик специјалног тужиоца дао је и потпуно нов чињенични опис кривичног дела које је оптуженом ставио на терет.

На главном претресу, одржаном дана 23. 4. 2007. године, поступајући заменик специјалног тужиоца прецизирао је оптужницу у односу на оптуженог Тојага Жељка тако што је истоме ставио на терет, уместо кривичног дела убиство представника највиших државних органа из члана 122 ОКЗ-а у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125 ОКЗ-а, покушај тих кривичних дела, то јест кривично дело убиство представника највиших државних органа из члана 122 ОКЗ-а у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125 ОКЗ-а у покушају у вези члана 19 ОКЗ-а, и одустао је од кривичног гоњења против оптуженог Тојага Жељка због кривичног дела убиство у покушају из члана 47, став 1 КЗ Републике Србије, у вези члана 19 ОКЗ-а, како му је то стављено на терет оптужницом КТ. С. 2/03, од 21. 8. 2003. године. И у односу на остале оптужене поступајући заменик специјалног тужиоца вршио је незнатна прецизирања оптужнице на основу члана 341 ЗКП-а, о чему је суд водио рачуна приликом израде изреке ове пресуде.

Оптужница специјалног тужиоца КТ. С. бр. 2/03 примљена је у Окружни суд у Београду 21. 8. 2003. године.

Поступајући председник већа у овом кривичном предмету није могао из техничких разлога (недостатак велике суднице, с обзиром на број оптужених, бранилаца и осталих учесника поступка, као и техничке опремљености, непостојање опреме која би омогућила аудио снимање тока главног претреса), заказати главни претрес у овој кривичној ствари у року од 2 месеца од пријема оптужнице, како је прописано одредбом члана 283, став 2 ЗКП-а.

Решењем Кривичног већа Посебног одељења Окружног суда у Београду К. П. бр. 5/03, Кв. П. бр. 58/03, од 17. 10. 2003. године, одбијени су приговори оптужених и њихових бранилаца на оптужницу ОЈТ-а у Београду – Специјалног тужилаштва КТ. С. бр. 2/03 од 21. 8. 2003. године, када је оптужница и ступила на правну снагу доношењем наведеног решења.

Оптужницом Окружног јавног тужилаштва у Београду, Специјалног тужилаштва КТ. С. бр. 2/03 од 21. 8. 2003. године, било је обухваћено укупно 44 лица. Поред кривичних дела за која се терете оптужени који су обухваћени изреком ове пресуде, у овом кривичном поступку, оптужени према којима је поступак раздвојен теретили су се за извршење следећих кривичних дела: удруживање ради непријатељске делатности из члана 136 ОКЗ-а, тероризма из члана 125 ОКЗ-а, пружање помоћи учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 137 ОКЗ-а, убиство из члана 47 КЗ Републике Србије, отмица из члана 64 КЗ Републике Србије, корупција у органима управе из члана 255 КЗ Републике Србије, непријављивање кривичног дела или учиниоца из члана 203 КЗ Републике Србије и помоћи учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 204 КЗ Републике Србије и кривичног дела злочиначког удруживања из члана 227 КЗ Републике Србије.

Решењем кривичног већа Посебног одељења Окружног суда у Београду К. П. бр. 5/03, Кв. П. бр. 32/03, од 22. 8. 2003. године, одлучено је да се оптуженима: Милораду Улемеку, Милошу Симовићу, Нинославу Константиновићу, Александру Симовићу, Владимиру Милисављевићу, Дејану

Миленковићу, Сретку Калинићу и Милану Јуришићу званом Јуре суди у одсуству по наведеној оптужници.

Против ових оптужених у току трајања истражног поступка одређен је притвор решењем истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри. П. бр. 2/03, од 30. 4. и 16. 5. 2003. године, и донете су наредбе о расписивању потернице.

Решењем Кривичног већа Посебног одељења Окружног суда у Београду К. П. бр. 5/03 – Кв. П. бр. 71/03, од 6. новембра 2003. године, усвојен је предлог Специјалног тужилаштва од 28. 10. 2003. године, и предлози оптуженог Николе Ђугумовића и оптужених Слободана Миливојевића и Миодрага Глигоријевића, па је раздвојен кривични поступак у кривичном предмету К. П. бр. 5/03 по оптужници Специјалног тужилаштва КТ. С. бр. 2/03, од 21. 8. 2003. године, у односу на оптужене Борислава Микелића, Ацу Томића, Драгана Вујичића, због кривичног дела удруживања ради непријатељске делатности из члана 136, став 2, у вези става 1 ОКЗ и оптужене Миодрага Глигоријевића, Николе Ђугумовића, Слободана Миливојевића и Драгише Катића, због кривичног дела злочиначког удруживања из члана 227, став 2, у вези става 1 КЗ РС и донета је одлука да се кривични поступак према овим оптуженима има посебно довршити пред Посебним одељењем овога суда.

Решењем Кривичног већа овог одељења К. П. бр. 5/03 – Кв. П. бр. 58/03, од 17. 10. 2003. године, одбијени су приговори окривљених против оптужнице, чиме је оптужница ступила на правну снагу. Предмет је заведен под новим бројем, К. П. бр. 13/03, Окружног суда у Београду.

У току припреме за главни претрес, специјални тужилац је поднеском КТ. С. бр. 2/03, од 5. 4. 2004. године, обавестио суд да одустаје од кривичног гоњења против оптужених Аце Томића, Борислава Микелића и Драгана Вујичића, због кривичног дела удруживања ради непријатељске делатности из члана 136, став 2, у вези става 1 ОКЗ-а и против Миодрага Глигоријевића, Николе Ђугумовића, Слободана Миливојевића и Драгише Катића, због кривичног дела злочиначког удруживања из члана 227, став 2, у вези става 1 КЗ РС.

Наиме, решењем председника већа – судије Марка Кљајевића К. П. бр. 13/03, од 7. априла 2004. године, обустављен је кривични поступак против ових оптужених по оптужници КТ. С. бр. 2/03, од 21. 8. 2003. године.

Председник већа је, дана 21. 11. 2003. године, заказао главни претрес у овом кривично-правном предмету.

Главни претрес у овом предмету започео је читањем писмене оптужнице специјалног тужиоца КТС. бр. 2/03, од 21. 8. 2003. године, дана 24. 12. 2003. године.

На наставку главног претреса, дана 25. 12. 2003. године, оптужени Звездан Јовановић одбио је да изнесе своју одбрану и да одговара на питања председника већа, чланова већа и других учесника у кривичном поступку. Са тих разлога, на основу члана 321 ЗКП-а прочитана је његова одбрана, која је дата у преткривичном поступку, дана 7. 4. 2003. године, пред овлашћеним службеним лицима МУП-а РС на основу члана 226, тачке 9 ЗКП-а.

Решењем Посебног одељења Окружног суда у Београду К. П. бр. 5/03, од 17. 2. 2004. године, раздвојен је из разлога целисходности кривични поступак у овом предмету, по оптужници Окружног јавног тужилаштва у Београду – Специјалног тужилаштва КТ. С. бр. 2/03, од 21. 8. 2003. године, у односу на оптуженог Милорада Улемека и оптуженог Звездана Јовановића због кривичног дела удруживања ради непријатељске делатности из члана 136, став 1 и 2 ОКЗ-а, кривичног дела убиства представника највиших државних органа из члана 122 ОКЗ-а, у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125 ОКЗ-а, кажњиво по члану 139, став 1 ОКЗ-а, кривичног дела убиства у покушају из члана 47, став 1 КЗ Републике Србије, у вези члана 19 ОКЗ-а и

оптужених Милоша Симовића, Нинослава Константиновића, Александра Симовића, Владимира Милисављевића, Дејана Миленковића, Сретка Калинића, Милана Јуришића званог Јуре, Душана Крсмановића, Саше Пејаковића, Бранислава Безаревића и Жељка Тојаге због кривичног дела удруживање ради непријатељске делатности из члана 136, став 2, у вези става 1 ОКЗ-а, кривичног дела из члана 122 у стицају са кривичним делом из члана 125 ОКЗ-а помагањем у вези члана 24 ОКЗ-а, кажњиво по члану 139, став 1 ОКЗ-а и кривичног дела убиство у покушају из члана 47, став 1 КЗ Републике Србије, у вези члана 19 ОКЗ-а.

Решење о суђењу у одсуству К. П. бр. 5/03, Кв. П. бр. 32/03, од 22. 8. 2003. године, стављено је делимично ван снаге решењем већа од 10. 5. 2004. у односу на оптуженог Милорада Улемека, који је лишен слободе дана 2. 5. 2004. године.

Исто решење стављено је делимично ван снаге, дана 14. 2. 2005. године, у односу на тада оптуженог Дејана Миленковића који је екстрадиран из Републике Грчке дана 2. 2. 2005. године и, решењем од 28. 11. 2006. године, у односу на оптуженог Александра Симовића, који је лишен слободе дана 25. 11. 2006. године.

Решењем Кривичног већа Кв. П. бр. 52/03, од 9. 10. 2003. године, усвојен је предлог специјалног тужиоца и одлучено да се оптужени Зоран Вукојевић саслуша као сведок сарадник.

Решењем Кв. П. бр. 52/03, од 21. 10. 2003. године, усвојен је предлог специјалног тужиоца да се оптужени Миладин Сувајџић саслуша као сведок сарадник.

Решењем Кв. П. бр. 69/03, од 4. 11. 2003. године, усвојен је предлог специјалног тужиоца да се оптужени Љубиша Буха саслуша као сведок сарадник.

Решењем Посебног одељења Окружног суда у Београду К. П. бр. 5/03, од 20. 6. 2006. године, усвојен је предлог специјалног тужиоца од 8. 7. 2005. године да се тада оптужени Дејан Миленковић саслуша као сведок сарадник.

У току 2006. године у овом кривичном предмету дошло је до промене у саставу кривичног већа и промене председника већа, па је решењем Кривичног већа Посебног одељења Окружног суда у Београду, а на предлог новог поступајућег председника већа донето решење Кв. П. бр. 233/06, од 20. 9. 2006, и Кв. П. бр. 256/06, од 17. 10. 2006. године, и усвојени су предлози председника већа и дозвољено да се у овом кривичном предмету прочитају докази изведени на ранијим главним претресима, а на основу члана 333, став 5 ЗКП-а (Службени гласник Републике Србије бр. 46/2006).

У овом предмету, на основу решења председнице Врховног суда Србије Су. бр. 181/07, од 23. априла 2007. године, одобрено је емитовање завршних речи странака у предмету К. П. бр. 5/03, уз ограничење да емитовање може започети сваког дана након завршетка радног дана, пред већем Посебног одељења Окружног суда у Београду, не директно док је давање завршних речи у току. Није одобрено јавно емитовање завршне речи пуномоћника породице оштећених, адвоката Срђе Поповића, с обзиром да пуномоћник оштећених није дао сагласност да се његова завршна реч емитује путем средстава јавног информисања. Такође, председница Врховног суда Републике Србије донела је и решење П Су. бр. 190/07, од 27. априла 2007. године, да се на основу члана 179, став 2 Законика о кривичном поступку у вези члана 56, став 1 судског Пословника, одобрава емитовање завршне речи оптуженог Милорада Улемека, пред већем Посебног одељења за организовани криминал Окружног суда у Београду.

Емитовање завршне речи оптуженог Улемека одобрено је уз ограничење да емитовање може започети сваког дана након завршетка радног дана пред већем Посебног одељења Окружног суда у Београду. О начину спровођења

датог одобрења стараће се председник судског већа. У односу на оптуженог Милорада Улемека донето је посебно решење за емитовање његове завршне речи, с обзиром да је у току трајања доказног поступка, због непоштовања суда, према оптуженом била изречена мера удаљења са главног претреса, до завршетка главног претреса. Ово решење је одлуком већа измењено на захтев оптуженог Милорада Улемека да му се након излагања завршне речи специјалног тужиоца дозволи да се врати у судницу и настави са праћењем и учествовањем у поступку на главном претресу.

Веће је донело решење које је образложило, имајући у виду заинтересованост јавног мњења за даљи ток кривичног поступка а затим да се ради о историјском процесу и да оптуженом, коме прети најтежа врста кривичне санкције за дело за које је оптужен, треба дати могућност да се појави у судници и да да своју завршну реч.

Завршне речи заменика специјалног тужиоца, пуномоћника оштећених, оптужених и бранилаца оптужених

У завршној речи на главном претресу заменик специјалног тужиоца је у свему остао при подигнутој, измењеној оптужници, образложио разлоге тужилаштва за то и предложио суду да оптужене за учињена кривична дела огласи кривим и осуди на казне по закону. У односу на оптуженог Душана Крсмановића предложио је суду да примени одредбе о ублажавању законом прописане казне, и то до законског минимума за кривична дела која му се стављају на терет, истичући да суд приликом одлучивања о казни према оптуженом Душану Крсмановићу мора ценити као олакшавајућу околност његово признање дато у преткривичном и претходном поступку јер је на тај начин допринео утврђивању чињеничног стања и откривању других учинилаца кривичних дела и њихово привођење правди.

Пуномоћник породице оштећеног др Зорана Ђинђића, адвокат Рајко Даниловић у својој завршној речи навео је да је став пуномоћника оштећених да је оптужница специјалног тужиоца доказана у целости и да су расветљене и доказане релевантне чињенице и околности које се односе на припрему и убиство покојног премијера. Даље је навео да нису утврђени позадина и мотив убиства покојног премијера Зорана Ђинђића. Полиција је успешно прикупила доказе у преткривичном поступку а резултати истраге и главног претреса потврђују оптужницу. Међутим, истражни поступак се није бавио позадином убиства, што отвара низ питања као што су: ко је подржавао, подстицао и храбрио оптужене, а током овог кривичног поступка и покушавао да их заштити. Пуномоћник породице оштећеног Зорана Ђинђића се осврнуо на предају оптуженог Улемек Милорада, која је била неуобичајена и противна правној процедури предаје. Сви оптужени су били припадници Јединице за специјалне операције РДБ или особе из криминала које су били сарадници РДБ. Ова, као и друге чињенице, указује да је атентат на покојног премијера био политички чин и политички мотивисан. У преткривичном поступку је редуковано интересовање за улогу обавештајних служби у припреми, извршењу и увиду у сам атентат. Није дат одговор на питање како је могуће да су оптужени у неколико наврата на Копаонику преко наплатне рампе код Бубањ потока, платоу испред зграде тадашње Савезне скупштине и главне поште до хале "Лимес" организовали заседе да изврше атентат на покојног премијера, а да ниједна обавештајна служба о овој опасности није обавестила надлежне за безбедност премијера. Из овога се закључује о евентуалној умешаности неких делова безбедносних служби у атентат, што није расветљено.

Након атентата на премијера је било покушаја да се испита улога наведених служби као и организација обезбеђења премијера, па је

формирана и такозвана Кораћева комисија Владе Србије, која је требало да утврди како је била организована и спровођена заштита премијера, те сазнања о припреми атентата, али није именовала одговорне за пропусте. Оштећени сматрају да би расветљавање ових чињеница употпунило уверење да је атентат на покојног премијера заверенички циљ. Из овог разлога се поставља питање политичке позадине и оквира атентата. У време припрема за атентат на премијера без основа је демонизирана личност премијера преко штампаних медија, што су потврдили многи сведоци. Хапшење браће Бановић је приказано као мотив побуне ЈСО-а, а општепозната је чињеница да је недељник "Репортер" објавио лажни списак потенцијалних хашких оптуженика, на коме су били и појединци из ЈСО-а. На самом списку су биле особе које су погинуле или су биле рађаване и одликоване. Трагови атмосфере која је прављена пред атентат су постојали и за време суђења, када је било разних притисака, а познато је да таблоидна штампа учествује у нападима на суд и тужилаштво. У ту сврху се ангажују лажни експерти ради оспоравања налаза вештака, а извештаји са суђења нису веродостојни.

На главном претресу није ништа спорно јер су расветљене све одлучне чињенице. Формирање Посебног одељења Окружног суда у Београду и избор специјалног тужиоца и организовање полиције за борбу против организованог криминала су били део програма владе премијера Зорана Ђинђића. Од стране појединих припадника организованог криминала покушано је да се то прикаже као напад на патриотске снаге и појединце. У ову сврху је искоришћено и хапшење Милошевић Слободана и његово изручење Хашком трибуналу, иако је Хашко тужилаштво изричито навело да ће оптужнице подизати само против особа одговорних за командну одговорност, па је са тим циљем била направљена подела на патриоте и издајнике.

Пуномоћник оштећене породице премијера Зорана Ђинђића је навео да су се о његовом политичком значају спонтано изразили грађани Србије на његовој сахрани. Премијер је био политички у пуној животној снази, у фази свог политичког бића био је на врхунцу и имао је снаге да оствари свој политички програм.

Свако убиство је непотребно и кажњиво, а убиство политичара из политичких мотива је убиство највишег степена кривичне одговорности, па такве последице убиства премијера Зорана Ђинђића треба да представљају отежавајуће околности највишег степена, које судско веће треба да цени приликом доношења пресуде.

Пуномоћник оштећене породице др Зорана Ђинђића сматра да је доказано да је одлука о убиству премијера настала у дужем временском периоду и да је, поред неколико неуспелих покушаја, реализована 12. марта 2003. године на начин како је доказано у истрази и на главном претресу и описано у оптужници. Ово најтеже кривично дело се остварило као планирано и резултат одлуке извршиоца без колебања.

Нема казне која би задовољила и представљала компензацију за губитак покојног премијера, па је пуномоћник оштећене породице премијера предложио суду да за организаторе и извршиоце донесе примерену казну, која је у овом случају најтежа казна. Осим промена које је у својој завршној речи изнео заступник јавне тужбе када се ради о оптуженом Крсмановић Душану, на страни осталих оптужених нема олакшавајућих околности.

Пуномоћник оштећене породице Ђинђић, адвокат Срђа Поповић је у потпуности прихватио завршне речи заменика специјалног тужиоца и пуномоћника оштећених, адвоката Рајка Даниловића. Навео је да је циљ оптуженог Улемек Милорада био освајање власти а средства су била стицање финансијске моћи, стицање позиције у политичким и правосудним структурама и промена персоналне структуре власти, због чега је и организовао протест ЈСО-а, чиме је и охрабрио оптужене да приступе убиству

покојног премијера. Требало је испитати и чињенице које нису везане за диспозитив оптужнице, јер су потребне за правилно пресуђење.

Пуномоћник оштећене породице премијера др Зорана Ђинђића даље наводи да је предлагао да се утврде важне чињенице које су везане за побуну ЈСО-а, било као припремну радњу, било као једну од фаза кривичног поступања оптужених, па је тако одбијен предлог за саслушање сведока јер је суд везан диспозитивом оптужнице, а одбијени су предлози за извођење доказа који се односе на период пре краја 2002. и почетка 2003. године. Такође су одбијени и предлози за саслушање сведока који су тврдили да имају битна сазнања за овај кривични поступак, с обзиром да је њихово саслушање у функцији колизионог доказа, из чега произлази да су изведени докази тачно описали политичку позадину атентата. Предложио је да се поново отвори главни претрес и саслушају сведоци које је пуномоћник оштећених ставио у предлогу за допуну доказног поступка са главног претреса, уз примедбу да није одлучено о предлогу да се прочитају информације које се односе на транскрипте разговора између сведока сарадника Миленковић Дејана и његовог тадашњег браниоца Кајганић Биљане. У односу на остале изведене доказе је у потпуности разјашњено чињенично стање.

Одбрана оптужених је прилично очајничка и своди се на то да је све монтирано, да су материјални докази подметнути, признања изнуђена, сведоци лажно сведоче, докази о невиности оптужених су уништени а вештаци су пристрасни. Њихова кривица је банална јер су урадили оно што им је речено да ураде.

Уколико суд не одлучи да главни претрес поново отвори, пуномоћник оштећених је предложио да оптужене огласи кривим, осуди по закону и обавезе да солидарно оштећенима надокнаде трошкове кривичног поступка, док ће имовинско-правни захтев истаћи у парници.

Пуномоћник оштећеног Милана Веруовића, адвокат Божо Прелевић је у својој завршној речи навео да је свим изведеним доказима неспорно утврђено да су оптужени извршили кривична дела која су им стављена на терет и предложио је суду да их огласи кривим и казни по закону, узимајући у обзир начин извршења кривичног дела, наступиле последице и друштвену опасност.

Убеђен је да оптужницом нису обухваћени сви актери овог догађаја, јер су оптужени само били оруђе у нечијим рукама. Није откривено ко је политички инспиратор атентата који је требало да им пружи заштиту. Током преткривичног поступка су трајно уништени поједини докази, а неки докази нису ни достављени суду.

Пуномоћник оштећеног сматра да би извођење доказа реконструкцијом на лицу места значајно помогло да се утврди истина, јер судски вештак је изнео закључке о повређивању оштећеног Веруовић Милана без рендгенских снимака, а вештацима из Криминалистичког института СР Немачке у Висбадену требало је доставити штаку покојног премијера због утврђивања његовог положаја.

До атентата на покојног премијера је дошло након покушаја код хале "Лимес". Иако су учесници били познати полицији, никада није утврђивана одговорност људи из полиције. Поставља се питање шта је спречило полицију да обезбеди покојног премијера иако је знала да се спрема атентат и зашто су биле искључене камере на згради Владе Србије. Кораћева комисија је таксативно набројала пропусте у обезбеђењу који су претходили убиству покојног премијера, али ништа није урађено. Током поступка су вршени разни притисци на сведоке. Изведеним доказима се доказало да се ради о политичком убиству а земунски клан је био извршилац у туђе име и за туђи рачун. Оптужени су знали у чему учествују и хтели су извршење

кривичног дела, па предлаже суду да их огласи кривим и осуди на максималне затворске казне, док ће одштетни захтев прецизирати у парничном поступку. Трошкове кривичног поступка је тражио.

Оштећени Милан Веруовић је у својој завршној речи навео да у целости прихвата завршну реч свог пуномоћника, адвоката Боже Прелевића. Изнео је да постоји сумња у исказе људи који су обезбеђивали покојног премијера и са њима је манипулисано. Покушана је дискредитација професионалности људи који су обезбеђивали премијера, а очекивао је да ће се утврдити околности које су претходиле 12. марту 2003. године и поставио питање због чега је степен безбедности покојног премијера био на минимуму, зашто није било формирано Одељење за заштиту личности, и да се утврди хијерархијска одговорност због пропуста у обезбеђењу покојног премијера. Оштећени је затражио да се оптужени осуде на најтеже затворске казне.

Браниоци оптужених у завршној речи, као и сами оптужени, оспорили су наводе оптужнице заменика специјалног тужиоца, и то како чињенични опис радњи извршења, тако и правну квалификацију кривичних дела која се оптуженима стављају на терет. Одбрана је изнела тврдњу да на основу изведених доказа није утврђено да су оптужени извршили кривична дела како им је то оптужницом специјалног тужиоца стављено на терет, па су предложили да веће, ради потпуног утврђивања чињеничног стања, на крају доказног поступка поново отвори главни претрес и донесе решење за допуну доказног поступка или, уколико то веће не учини, да донесе ослобађајућу пресуду у односу на оптужене.

Заједничко из завршних речи свих браниоца јесте да у оптужници специјалног тужиоца не постоје сви елементи кривичног дела убиства представника највиших државних органа власти, јер нема субјективног елемента овог кривичног дела. Не постоје, по ставу одбране, ни индиције, а камоли докази да је код неког од оптужених постојала намера да се изврши убиство представника највиших државних органа.

Сагласно су браниоци истакли да је специјалном тужиоцу било потребно у овом кривичном предмету четири сведока сарадника да би се доказали наводи оптужнице. Такође су указали на чињеницу да је сведок сарадник Миленковић Дејан добио статус тек након поновљеног предлога специјалног тужиоца, да сведок сарадник Буха Љубиша нема сазнања о самом атентату на председника владе др Зорана Ђинђића, а он и сведок сарадник, покојни Вукојевић Зоран, су у својим исказима изнели да нису били припадници криминалне групе Спасојевић Душана. Указали су на кредибилитет сведока сарадника Сувајџић Миладина као на особу која је склона измишљањима и разним конструкцијама, само како би добила статус, то јест откупила се од кривичног гоњења и посебно су напоменули да сведоци сарадници током овог поступка имају двојако својство и да су исти од стране тужилаштва уцењени како би потврдили наводе оптужнице. Сматрају да законско решење које регулише питање усвајања предлога тужиоца за саслушање оптуженог у својству сведока сарадника није решено на правилан начин, посебно имајући у виду да странке у кривичном поступку немају једнака права, с обзиром да браниоци осталих оптужених нису могли да присуствују нејавним седницама на којима су саслушавани оптужени који су од стране тужилаштва предложени за сведоке сараднике.

Такође су сматрали да се искази ових сведока не могу ценити на једнак начин са осталим оригиналним сведоцима у кривичном поступку. Имали су примедбе и изнели као чињеницу да је МУП Србије, само неколико часова након атентата на покојног премијера др Зорана Ђинђића, расписао потерницу за оптуженима, што, по мишљењу одбране и оптужених, указује на чињеницу да је ова потерница била унапред припремљена. Предложили су да се из списка предмета издвоје искази оптуженог Звездана Јовановића и

оптуженог Душана Крсмановића, те оптуженог Бранислава Безаревића и Саше Пејаковића који су дати у преткривичном поступку пред овлашћеним радницима МУП-а Републике Србије на основу члана 226, став 9 ЗКП-а, уз тврдњу да су ови искази дати уз грубо кршење одредаба Законика о кривичном поступку и Устава Републике Србије.

Бранилац оптуженог Звездана Јовановића, адвокат Ненад Вукасовић, и сам оптужени Звездан Јовановић у завршној речи су истакли да је признање које је оптужени Звездан Јовановић дао у преткривичном поступку дато на основу уцена којима је био изложен оптужени Звездан Јовановић од стране овлашћених службених лица МУП-а Републике Србије, која су га у том тренутку уцењивала безбедношћу његове породице, супруге и деце.

Бранилац оптуженог Душана Крсмановића предложио је да се издвоји изјава овог оптуженог коју је дао и у преткривичном поступку и у поступку пред надлежним истражним судијом Посебног одељења за организовани криминал Округног суда у Београду. Такође, издвајање из списка предложили су и браниоци оптуженог Безаревић Бранислава и оптуженог Пејаковић Саше. Навели су да су браниоци који су били ангажовани у преткривичном поступку били браниоци који нису испуњавали на савестан начин своју бранилачку дужност, да се ради о браниоцима који се нису налазили на списку Адвокатске коморе Београда, па на тај начин нису могли ни бити ангажовани у преткривичном поступку приликом давања одбране од стране тада осумњичених.

У завршним речима, вршећи анализу изведених доказа, одбрана оптужених је оспоравала све доказе које је тужилаштво понудило током кривичног поступка, па је тако оспорила и изнету и утврђену чињеницу из изреке ове пресуде да је премијер убијен хицима испаљеним из канцеларије број 55 у улици Адмирала Гепрата бр. 14 из пушке "хеклер и кох ГЗ", на којој је био оптички нишан. Изнели су да није на поуздан начин утврђена стајна тачка, односно место на којем се налазио премијер у тренутку задобијања поготка, начин на који је био окренут телом ка улазу у зграду Владе Србије, налазе и мишљења вештака медицинске и балистичке струке, и то како њихове писмене налазе, тако и исказе које су дали приликом непосредног саслушања на главном претресу. Оспоравали су законитост доношења наредбе да вештачење обаве стручњаци Института за криминалистичку технику СР Немачке из Висбадена и уопште могућност да тај институт и његови стручњаци дају налаз и мишљење у преткривичном поступку, а и касније током поступка на главном претресу, када је наредбом већа било одређено да дају своје допунско мишљење, с обзиром на прикупљене доказе које нису имали у виду приликом давања првобитног налаза у истрази.

Посебно су имали примедбе на налаз и мишљење вештака медицинске струке, проф. др Душана Дуњића, износећи да је он направио конструкцију положаја тела премијера окренутог леђима ка улазу у зграду Владе Републике Србије, те налаз и мишљење вештака балистичара Милана Куњадића у погледу начина и могућности задобијања повреда и механизма насталих оштећења и трагова који су затечени приликом вршења увиђаја. Предложили су да се из списка издвоји записник о увиђају истражног судије Округног суда у Београду Александра Чолића, који је сачињен 18. марта 2003. године, са пратећом документацијом и извештајима о криминалистичко-техничком прегледу лица места извршења кривичног дела испред зграде Владе Републике Србије, улаза број 5, затим дела записника из улице Гепратове бр. 14, канцеларије бр. 55 и дворишне зграде која се налази у улици Адмирала Гепрата, као и допунски извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места који су обавили овлашћени радници МУП-а Републике Србије, Одељења криминалистичке технике. Заправо, тражили су да се сви ови писани докази који су пратили

записник о увиђају истражног судије издвоје из списка, износећи тврдњу да истражни судија Александар Чолић није био на лицу места у тренутку када су овлашћени радници МУП-а Републике Србије, криминалистички техничари вршили одређена мерења и снимања на лицу места. Такође су предложили да се из списка издвоји записник о увиђају истражног судије Окружног суда у Београду Кри. бр. 616/03, од 25. марта 2003. године, који је сачињен од стране истражног судије приликом проналаска пушке “хеклер и кох” са муницијом у торби на простору блока 26 на Новом Београду.

Може се извући закључак да су браниоци оптужених и оптужени током овог поступка оспоравали правац из којег су испаљени хици на покојног премијера др Зорана Ђинђића и његовог пратиоца Милана Веруовића, оружје, то јест пушку из које су хици испаљени, која је пронађена на Новом Београду, стајну тачку, односно место на коме су се налазили покојни премијер и његов пратилац, као и положај тела у тренутку задобијања повреде и након задобијања повреде. Оспорили су и да су две чауре које су пронађене приликом вршења увиђаја у улици Адмирала Гепрата нађене на месту како је то констатовано записником о увиђају и снимљено видео записом и фотографисано, о чему постоји фотодокументација која је изведена као доказ на главном претресу и у коју је суд извршио увид. Оспорили су да су обе чауре које су пронађене у улици Адмирала Гепрата испаљене из исте пушке, “хеклер и кох ГЗ”, исеченог серијског броја, износећи тврдњу да истом муницијом нису погођени покојни премијер др Зоран Ђинђић и његов пратилац, а што се, по ставу одбране, може видети по повредама које су том приликом задобили, карактеру тих повреда, начину наносења тих повреда, као и чаури која је након признања оптуженог, а тада осумњиченог Звездана Јовановића пронађена на Фрушкој гори, испаљена из ове пушке, “хеклер и кох ГЗ”.

Оспорили су да су повреде код покојног премијера др Зорана Ђинђића и његовог пратиоца Милана Веруовића нанете из истог оружја и истом муницијом, истичући у завршним речима да убиство премијера др Зорана Ђинђића није извршено из улице Адмирала Гепрата број 14, канцеларије бр. 55 на другом спрату и да за то нису пружени поуздани докази, са посебном назнаком да су постојала, како они то кажу, два снајперска гнезда и три хица, указујући да су о три хица говорили неки од пратилаца покојног премијера др Зорана Ђинђића који су саслушани у својству сведока на главном претресу. Оспорили су и могућност настанка повреда које су констатоване на десној бутини покојног премијера, са посебним освртом на то да је атентатор на премијера пуцао из другог правца, а не из улице Адмирала Гепрата број 14, други спрат, канцеларија 55, помињући као могућност да је пуцано из улице Бирчанинове број 8, са терасе која се налази у поткровљу, или из улице Немањине број 9, то је зграда која се налази преко пута дворишта зграде владе у улици Немањиној број 11, улаз број 5, која је страдала приликом НАТО бомбардовања Београда. Карактер повреда које су констатоване код покојног премијера и код оштећеног Веруовића, по мишљењу одбране, управо доказује њихову тврдњу да нису нанете из истог ватреног оружја.

Предложили су издвајање из списка записника о увиђају истражног судије Окружног суда у Београду Александра Чолића и записника истражног судије Бранислава Пантелића који је сачињен када је пушка “хеклер и кох ГЗ” са муницијом нађена у камењару у путној торби на Новом Београду, у простору блока 26, са ставом да су ови записници сачињени на незаконит начин. Тврдили су да је увиђај испред зграде Републике Србије, улаза број 5 и у Адмирала Гепрата бр. 14, започет пре доласка истражног судије, да су криминалистички техничари сами обележавали трагове који су настали извршењем кривичног дела и да ти трагови нису на правилан начин фиксирани.

Одбрана оптужених оспорила је и извештаје о дактилоскопској идентификацији трагова папиларних линија који су пронађени у станovima у којима су боравили припадници непријатељске криминалне организације, на предметима које су користили и употребљавали пре и након атентата, као и трагове папиларних линија који су пронађени у возилима која су користили на сам дан атентата. Предложили су издвајање из списка извештаја о дактилоскопској идентификацији папиларних линија, уз напомену да је спорно да су ти трагови углавном проналажени на покретним стварима и да су те покретне ствари одузимане из станова оптужених, о чему су посебно говорили браниоци оптуженог Александра Симовића, да су те покретне ствари одузимане без сачињавања потврде о одузетим предметима, које би, по закону, морало да потпише лице које је присуствовало одузимању тих предмета и од којих су ти предмети одузети, те да није на законит начин извршен претрес станова у којима су проналажени ови трагови папиларних линија, те и сама могућност законитог идентификовања трагова који су пронађени на лицу места, истичући да сматрају да су ови отисци папиларних линија који припадају припадницима ове криминалне организације и на основу којих је извршена дактилоскопска идентификација, у ствари подметнути, јер је долазило до премештања ових покретних ствари, о чему нису пружили поуздане доказе.

Истакли су да се мањкавост рада полиције у изналажењу трагова у станovima у којима су боравили оптужени види и у томе што ти трагови нису пронађени на више предмета, да се полиција задовољила тиме да су отисци пронађени само на поједином предмету, једном или неколико, да је било нужно да се изврши комплетан преглед и да се идентификују сви трагови, да је на овај начин полиција вршила одабир трагова, а затим је на основу тога израђена и дактилоскопска идентификација, само да би се потврдило да су лица која су се нашла на потерници припадници криминалне организације и завере, да су они извршиоци убиства председника владе др Зорана Ђинђића.

Посебно су имали примедбу на начин како је и зашто одређен Институт за криминалистичку технику СР Немачке, из Висбадена, да врши вештачење и да се изјашњава у погледу битних околности извршења овог кривичног дела, на основу којих задатих параметара, истичући да су параметри који су дати у преткривичном поступку, дати паушално, на основу усмених наредби појединих радника МУП-а Србије, а да је касније веће у наредби за вештачење селективно дало само одређене параметре и доказе како би се добио налаз који би уклопио и потврдио тезу тужилаштва да је кривично дело извршено на начин како је то описано у изреци ове пресуде. Предложили су ново комисијско вештачење, судско-медицинско и балистичко вештачење, физичко, хемијско и преко оружара за одређену врсту оружја, као и да се обави реконструкција.

Поред тога, одбрана је оспорила да је дана 21. фебруара 2003. године дошло до покушаја атентата на председника владе др Зорана Ђинђића на аутопуту на Новом Београду код спортске хале "Лимес", а данас београдске "Арене" и то на начин како је то утврђено у изреци ове пресуде. Истакли су да је немогуће да се таква акција, у којој је учествовао оптужени Дејан Миленковић, а касније сведок сарадник, изведе из ручног бацача, такозване "зоље" и за такву констатацију тражили су да се обави вештачење од стране вештака, стручњака за ту врсту оружја, имајући у виду начин како су кретање колоне описали пратиоци и обезбеђење покојног премијера, а посебно начин како је то описао сада сведок сарадник у овом предмету, а тада окривљени Дејан Миленковић.

Предложили су да се из списка издвоје записници свих оптужених који су дати у преткривичном поступку, на основу члана 226, став 9 Законика о кривичном поступку, сматрајући да су незаконити и истичући да су

састављени у време ванредног стања, на начин који је супротан Уставу и Закону.

Веће је разматрало предлог браниоца оптуженог Душана Крсмановића, адвоката Вељка Делибашића, који је предложио да се из списка предмета издвоје изјаве оптуженог Душана Крсмановића, које је дао као осумњичени у преткривичном поступку, на записнику пред овлашћеним радницима МУП-а Србије, и изјаве дате пред истражним судијом Посебног одељења Округног суда у Београду, сматрајући да је оптужени Душан Крсмановић тада био противправно лишен слободе. Мишљење овог браниоца заснива се на одлуци Уставног суда Србије да је оптужени Душан Крсмановић био лице које је противправно лишено слободе и да је био задржан на основу наредбе вршиоца дужности председника Републике Србије о поступању државних органа у време ванредног стања дуже од 48 сати, што је основ задржавања осумњиченог од стране органа унутрашњих послова који је прописан ЗКП-ом.

Оваква интерпретација и став браниоца оптуженог Душана Крсмановића по мишљењу овога већа није тачна, с обзиром да је у то време постојао правни основ лишења слободе окривљеног Душана Крсмановића за све време трајања лишења слободе. Одлука Уставног суда о проглашењу неуставним и незаконитим Одлуке о посебним мерама за време ванредног стања, а које је изнео бранилац оптуженог, не могу утицати на процесну ваљаност одређених процесних радњи предузетих, како од органа унутрашњих послова, тако и од стране истражног судије, нити може бити предмет оцењивања од стране Уставног суда Србије. О томе једино може да одлучи, на основу Устава и закона, надлежни суд.

Такође, тврдње овог браниоца су да је било повређено основно право окривљеног на одбрану у смислу ускраћивања права на браниоца и тврдње које је изнео, да адвокати, браниоци у преткривичном и истражном поступку у овој кривичној ствари, Мирко Трипковић и Мирослав Тодоровић, нису вршили бранилачку функцију иако су формално-правно били адвокати и да су поступали противно закону и кодексу о етици адвоката. По мишљењу овога већа, то искључиво може бити предмет оцене у другом поступку, о чему се ово веће не може изјашњавати.

Веће закључује да се из тврдње бранилаца, изведене из чињенице да су оптужени Душан Крсмановић, Звездан Јовановић, Саша Пејаковић и Бранислав Безаревић, који су дали исказе у својству осумњичених у смислу члана 226, став 9 ЗКП-а, од стране органа унутрашњих послова задржани на основу незаконитог општег акта дуже од 48 часова, не може изводити закључак да су њихови искази из преткривичног поступка незаконити. Ово стога што се одлука о неуставности и незаконитости наредбе односи само на трајање задржавања и ускраћивања права на браниоца, док се валидност датих исказа утврђује на основу ЗКП-а. Како то и поједини браниоци (бранилац оптуженог Душана Крсмановића) тврде, у кривичном праву није дозвољена аналогија по којој би се, због чињенице да су оптужени незаконито задржани од стране МУП-а дуже од 48 часова, морало сматрати да су све изведене радње незаконите. Дакле, иако органи унутрашњих послова у преткривичном поступку нису поштовали рокове из члана 229, став 1 и 6 ЗКП-а, по налажењу овога већа, тај пропуст није од утицаја на валидност исказа осумњичених, датих у смислу члана 226, став 9 ЗКП-а, као и њихових исказа које су дали као окривљени пред истражним судијом.

Суд не оспорава изнете разлоге браниоца оптуженог Душана Крсмановића, адвоката Вељка Делибашића, да је Уставни суд Србије својом Одлуком Иу. бр. 93/03, од 8. 7. 2004. године, која је објављена у Службеном гласнику Републике Србије, број 83/04, од 23. 7. 2004. године, утврдио да тачка 2, става 1 и 3 Наредбе о посебним мерама, које се примењују за време ванредног стања, а које се односе на право МУП-а да принудно доведе и

задржи у службеним просторијама до 30 дана лице које угрожава безбедност других грађана или безбедност Републике и да такво лице нема право на браниоца, у смислу ЗКП-а, а у време важења нису биле у складу са Уставом и Законом. Због тога, а према одредбама члана 57 Закона о поступку пред Уставним судом и правном дејству његових одлука, сви оптужени који су задржани од стране МУП-а дуже од 48 часова, а на основу наведене наредбе, имају право да од надлежног органа траже измену појединачног акта, а у конкретном случају то је решење о задржавању, које је донето на основу неуставног и незаконитог општег акта – поменуте наредбе. Ако се изменом појединачног акта не могу отклонити последице настале услед примене општег акта за коју је утврђено да је неуставна, Уставни суд може одредити да се последице отклоне повраћајем у пређашње стање, накнадом штете и на други начин (члан 58 истог закона).

Пошто су у овом случају појединачни акти – решења МУП-а Србије о задржавању у трајању од 30 дана, донети и извршени на основу општег акта, за који је одлуком Уставног суда утврђено да није у складу са Уставом и законом, а та решења су постала правоснажна пре ступања на снагу ове одлуке Уставног суда, то се на иста не може применити одредба члана 56, став 1 Закона о поступку пред Уставним судом и правном дејству његових одлука (о непримењивости закона, прописа и општих аката за које је утврђено да нису у сагласности са Уставом и законом), јер та одредба регулише само односе који су настали пре дана објављивања одлуке Уставног суда, ако до тог дана нису правоснажно решени. У конкретним случајевима појединачни акти – решења о задржавању, постала су правоснажна и извршена су пре објављивања одлуке Уставног суда, због чега је и изостала могућност измене тих решења (члан 57 истог закона) и обуставе њиховог извршења (члан 56, став 3). Наведени оптужени као сатисфакцију за незаконито задржавање дуже од 48 часова имају право на накнаду штете, чиме се, према одредбама члана 58 наведеног закона, отклањају последице незаконитости.

Суд је такође ценио предлог браниоца оптуженог Звездана Јовановића, адвоката Ненада Вукасовића, као и самог Звездана Јовановића, да се из списка предмета издвоји записник о саслушању у својству осумњиченог Звездана Јовановића дана 7. 4. 2003. године, који је сачињен пред овлашћеним радницима МУП-а Србије, а на основу члана 226, став 9 ЗКП-а. Наиме, веће је у циљу провере ових навода браниоца и оптуженог Звездана Јовановића утврдило да је у свему приликом његовог саслушања поступљено сходно одредби члана 226, став 9 ЗКП-а, да је тада осумњичени Звездан Јовановић био поучен о свим својим правима у току кривичног поступка, да му је омогућен поверљив разговор са браниоцем, адвокатом Весном Радомировић, која је тада била бранилац по службеној дужности осумњиченог Звездана Јовановића. При том је суд имао у виду да је у доказном поступку саслушао у својству сведока адвоката Весну Радомировић, а извршио је и саслушање у својству сведока овлашћених службених лица МУП-а Републике Србије која су вршила саслушање и састављање записника, Родољуба Миловића и Милета Новаковића, који је присуствовао саслушању на наведене околности.

Веће сматра да приликом саслушања оптуженог Звездана Јовановића нису учињене повреде Законика о кривичном поступку, није примењена претња и уцена, како је то оптужени Звездан Јовановић износио и да нема разлога да се овај записник издвоји из списка. Наводи да исказ осумњиченог, због тога што није дат у присуству изабраног браниоца, већ браниоца по службеној дужности представља недозвољени акт, оцењени су као неосновани. При томе је суд имао у виду и чињеницу коју су браниоци истакли, да је у конкретном случају поступљено противно одредби члана 71, став 5 Законика о кривичном поступку и да је за браниоца постављен

адвокат који није на списку Адвокатске коморе Београда, значи није се ишло по редоследу.

Веће сматра да је и овај приговор браниоца неоснован и не може утицати на ваљаност исказа који је дат у својству осумњиченог. Наиме, неспорно је да је оптуженом критичном приликом био додељен бранилац по службеној дужности, као што није спорно да се адвокат Весна Радомировић није налазила на списку Адвокатске коморе Београда, али је сасвим сигурно да се ради о адвокату који је члан Адвокатске коморе Србије и Адвокатске коморе Београда и да је осумњиченом у том тренутку била обезбеђена стручна помоћ у смислу професионалног адвоката. Веће сматра да оваквим начином рада није повређено право на одбрану осумњиченог, јер је имао стручну одбрану, а бранилац му је постављен из редова адвоката који су положили адвокатску заклетву. Осим тога, радило се о ванредном стању, када је Уставом и законом предвиђено ограничење одређених слобода и права грађана, те је одлуком Уставног суда Србије утврђена је неуставном само одредба наредбе о посебним мерама које се примењују за време ванредног стања, којом се укида право на браниоца, но не и када се то право ограничава, као у конкретном случају, постављањем браниоца по службеној дужности уместо изабраног браниоца.

Ограничење ових права за време трајања ванредног стања у складу је са одредбом члана 11 и 12, став 2 Устава Републике Србије, чланом 6 Повеље о људским и мањинским правима и грађанским слободама и чланом 6, став 2 Закона о мерама за случај ванредног стања, којима је предвиђено да су по званичном проглашењу ратног или ванредног стања дозвољене мере одступања од људских и мањинских права у обиму у коме је то нужно у датој ситуацији, а у складу са Уставом и законом. Примена ових ограничења, супротно изјављеним и изнетим мишљењима одбране, није у супротности нити са међународним актима ратификованим од стране Државне заједнице Србије и Црне Горе, и то посебно одредбама члана 4 Међународног пакта о грађанским и политичким правима и члана 15 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Наиме, оба ова међународна документа допуштају одступање од њима предвиђених обавеза у случају рата или друге јавне опасности која угрози опстанак нације, осим одступања од обавеза које се односе на право на живот, забрану мучења, забрану ропства и кажњавања само по основу закона. Стога искази осумњичених дати у присуству браниоца по службеној дужности нису прибављени на незаконит начин и супротно међународном праву, како се то посебно тврди од стране браниоца, јер у конкретном случају, према члану 5 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода дозвољено је у случају ванредног стања одступање од примене одредбе члана 5, тачке 3-ц, по којој свако има право да се брани лично или путем браниоца кога сам изабере или, ако нема довољно средстава да плати за правну помоћ, да ову помоћ добије бесплатно када интереси правде то захтевају.

У конкретном случају треба нагласити да је бранилац по службеној дужности Весна Радомировић, након овог саслушања када је Звездан Јовановић давао исказ у својству осумњиченог током истражног поступка, постала изабрани бранилац од стране Звездана Јовановића, што се види из пуномоћја које се налази у списима, што значи да је био заснован однос поверења између њих двоје и што значи да није било разлога за издвајање тог записника из преткривичног поступка. Треба нагласити да то што је осумњичени Звездан Јовановић пристао да да своју изјаву у присуству браниоца по службеној дужности, значи да је истог у том тренутку прихватио као свог браниоца, тако да су неоснована каснија тврђења изабраног браниоца, адвоката Ненада Вукасовића, да је Весна Радомировић осумњиченом наметнута као бранилац и да му је онемогућено да ангажује

браниоца кога је желео. Позивање на чињеницу да је према Весни Радомировић вођен дисциплински поступак пред дисциплинском комисијом Адвокатске коморе Београда због злоупотребе свог права као браниоца у кривичном поступку, веће не прихвата, јер сматра да одлука из дисциплинског поступка не може у конкретном случају дерогирати одлуку суда, док се то не докаже правоснажном судском одлуком.

Суд је прихватио предлог браниоца оптуженог Бранислава Безаревића, адвоката Жељка Грбовића, и након саслушања у својству сведока овлашћеног службеног лица МУП-а Србије Родољуба Миловића, који је изјавио да он није потписао записник о саслушању осумњиченог Безаревића, зато што није саслушавао и узимао изјаву тада осумњиченог (био је присутан само на почетку) и донео је решење о издвајању из списка предмета изјаве Бранислава Безаревића коју је дао у својству осумњиченог пред овлашћеним радницима МУП-а Србије. То решење је постало правоснажно одлуком Врховног суда Србије, који је потврдио решење првостепеног већа, одлуком Кж. П Ок. 10/05, од 21. фебруара 2005. године. Потврђено је издвајање из списка записника о саслушању осумњиченог Бранислава Безаревића од 21. марта 2003. године и одређено да се по правоснажности решења издвојени записник затвори у посебан омот и чува код истражног судије, одвојен од осталих списка и да се исти не може разгледати ни користити у овом поступку. Веће није поново одлучивало о овом предлогу, иако је то бранилац предлагао, када је дошло до промене већа и председника већа, јер сматра да је, без обзира што је дошло до промене председника већа, оваква одлука правоснажно окончана одлуком Врховног суда.

Међутим, веће је одбило предлог браниоца оптуженог Бранислава Безаревића, који је предлагао да се из списка предмета издвоји записник о саслушању окривљеног Безаревића пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду од 23. маја 2003. године, налазећи да не постоји основани разлог за издвајање овог записника из списка, с обзиром да је у свему поступљено по закону, да је оптужени Безаревић том приликом имао браниоца приликом саслушања код истражног судије и да је искористио право на поверљив разговор, да су му предочена сва права и упозорења која има у кривичном поступку, да су након извршеног саслушања записник код истражног судије без примедби потписали и окривљени Бранислав Безаревић и његов тадашњи бранилац.

Веће је одлучивало о заједничком предлогу бранилаца из овог кривичног поступка који се односи на захтев да се издвоје из списка све изјаве које су дате у преткривичном поступку и у претходном поступку, уз напомену да су дате уз грубо кршење прописа ЗКП-а.

Када су у питању записници о саслушању осумњичених пред органима МУП-а, треба истаћи да су сви осумњичени пре давања исказа поучени о својим правима у смислу члана 226, став 8 и 9 ЗКП-а, то јест да су одмах обавештени о делу за које се терете и основама сумње, разлосима лишења слободе, праву да узму браниоца који ће присуствовати њиховом саслушању, а у оквиру тога и праву да ступе у контакт са тим браниоцем, као и да нису дужни да износе своју одбрану нити да одговарају на постављена питања, а што је све посебно констатовано на овим записницима. Такође, није спорно да су осумњичени упознати и да пре потписивања записника имају право да исти прочитају, да могу ставити примедбе, које је орган унутрашњих послова дужан да унесе, а што је констатовано на записницима о њиховом саслушању.

Сва напред наведена права представљају права о којима осумњичени морају бити поучени сходно одредбама ЗКП-а, а то су уједно и сва права која у тој фази кривичног поступка имају такав карактер. У та права не спада и право на поверљив разговор, и то из разлога што је чланом 75, став 2 ЗКП-а прописано да је то право браниоца, а не обавеза, што значи да ће коришћење

тог права бити омогућено тек уколико то захтева бранилац или сам осумњичени. Такође треба нагласити да је одредбом члана 251, став 1 ЗКП-а прописано да је обавезно присуство државног тужиоца приликом саслушања окривљеног пред истражним судијом. Са друге стране, у смислу члана 226, став 9 ЗКП-а, саслушању осумњиченог пред органима унутрашњих послова може присуствовати државни тужилац, што значи да је у том случају његово присуство факултативног карактера и да не мора бити обавеза државног тужиоца.

Није спорно да је свим осумњиченима током поступка омогућено да се изјасне на све околности које им се стављају на терет и за које су постојали основи сумње, па према томе примедбе везане за начин саслушања не стоје, јер су питања постављана јасно и разговетно и радило се о питањима која се потпуно могу разумети. Такође је омогућено осумњиченима, а затим и у истражном поступку, када су саслушавани као окривљени, да се изјасне о свим околностима које их терете, као и да износе чињенице за које у том смислу сматрају да им иду у прилог. Како су осумњичени или окривљени, у зависности од фазе поступка у којој су саслушавани, пристали да дају одговоре на питања, иако су претходно били упозорени да нису у обавези да то чине, они су у ствари неометано изложили своју одбрану и веће сматра да није дошло до повреде одредбе члана 89, став 5 и 6 ЗКП-а. Ово посебно стога што је за упознавање осумњиченог са оним што му се ставља на терет меродавно његово упознавање са конкретним чињеничним наводима, то јест конкретним радњама које му се стављају на терет, а не правна квалификација кривичног дела. Суштински, објашњена им је радња која им се ставља на терет, а није неопходно да им буде објашњена и правна квалификација која им се ставља на терет. Такође, посебно треба нагласити да су осумњичени, када су саслушавани као окривљени заједно са својим браниоцем, записнике потписивали без икаквих примедби.

Одбрана је предложила да се из списка предмета издвоје записници истражних судија Округног суда, и то записник о увиђају од 12. марта 2003. године, који је сачинио и потписао истражни судија Округног суда у Београду Александар Чолић, и записник од 25. марта 2003. године, који је сачинио истражни судија Бранислав Пантелић приликом проналаска пушке "хеклер и кох ГЗ", калибра 7, 62 x 51 мм "винчестер". Ради се о снајперској пушци за коју је касније вештачењем утврђено да су из ње испалили хици на покојног премијера др Зорана Ђинђића и његовог пратиоца Милана Веруовића. Веће је одбило овакав захтев одбране.

По ставу већа, записник о увиђају од стране истражног судије сачињен је у потпуности на основу одредби члана 110 и члана 225 ЗКП-а. Према одредбама члана 225, став 1 ЗКП-а, органи унутрашњих послова имају право у случају постојања основане сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности да, између осталог, откривају и обезбеде трагове кривичног дела и предмете који могу да послуже као доказ. Такође је неспорно да је истражни судија Александар Чолић био на увиђају заједно са замеником окружног тужиоца, Јасмином Васић, што се могло утврдити на основу изведеног доказа, увидом у видео запис, што је суд учинио на главном претресу, читањем службене белешке заменика окружног јавног тужиоца Јасмине Васић, те саслушањем криминалистичких техничара који су вршили увиђај и који су потврдили да је на увиђају дошао истражни судија и да им је дао задатак да фиксирају и обележе све трагове и изврше потребна мерења и пронађу доказе који имају везе са извршеним кривичним делом.

Неспорно је да је истражни судија Александар Чолић сачинио записник 18. марта 2003. године, који је потписао када је добио све извештаје о криминалистичко-техничким прегледима који су сачињени на основу прегледа лица места извршења кривичног дела. Ово исто важи и за примедбе

бранилаца да из записника истражног судије Александра Чолића произлази да су опушци цигарета на вратанцима каљеве пећи пронађени 12. марта 2003. године, што није тачно, о чему су говорили криминалистички техничари који су вршили увиђај. Неспорно је током овог поступка утврђено да је истражни судија саставио записник 18. марта 2003. године на основу свих обављених радњи и сачињених записника о криминалистичко-техничком прегледу лица места, који представљају део записника, јер су састављени од стране криминалистичких техничара по наредби истражног судије, а које радње су предузимали у периоду од 12. марта па до 18. марта 2003. године.

Неспорно је, с обзиром на сложеност и ситуацију у којој се радило, а имајући у виду бројност предузетих криминалистичко-техничких радњи, да се може сматрати да је трајање увиђаја, по наредби истражног судије, трајало више дана, а у циљу утврђивања трагова и учиниоца кривичног дела. Неспорно је да записник има законом прописану форму и садржину, па се то односи и на део када су пронађени опушци цигарета у канцеларији број 55, јер истражни судија није прецизно означио време проналажења појединих трагова, али се из извештаја о криминалистичко-техничком прегледу да утврдити тачно време када су ти трагови пронађени и шта се са њима даље дешавало.

Из допунског извештаја о криминалистичко техничком прегледу лица места, од 17. марта 2003. године, утврђено је да су опушци од цигарета на вратанцима каљеве пећи пронађени 17. марта 2003. године, што је детаљно наведено у овом извештају. Из документације која се налази у списима види се да су истражном судији Александру Чолићу 18. марта 2003. године достављени извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места од 12. марта 2003. и допунски извештај од 17. марта 2003. године, са пратећом документацијом која се налази у списима, а која је изведена као доказ на главном претресу, читањем и приказивањем фотографија и видео записа.

Уз записник о увиђају истражног судије достављен је суду и допис Кри. бр. 431/2003, упућен немачком Институту за криминалистику, назначен доктору Сцхмиттеру, у којем се истражни судија ради анализе обраћа овом Институту и доставља трагове затечене на лицу места, где стоји да се доставља ради проналажења биолошких трагова: ћебе из канцеларије 55 у Гепратовој улици, са захтевом да се уради ДНК профил, затим под тачком два достављени су опушци цигарета који потичу из просторије из које се пуцало и делови пројектила који су пронађени на лицу места, уз захтев да се изјасне да ли потичу од једног или више пројектила и да се, ако је могуће, на њима утврди присуство трагова крви. На ове околности Институт за криминалистику СР Немачке изјаснио се у писменом налазу који се налази у списима.

Током поступка није на поуздан начин утврђено од када се ти опушци цигарета налазе у канцеларији број 55, на вратанцима, али је констатовано када су пронађени, па су због сумње послати на анализу криминалистичком Институту у Висбадену, где је спроведена ДНК анализа, која је показала да се на опушцима тих цигарета не налази ДНК профил оптуженог Звездана Јовановића, који је утврђиван такође по захтеву истражног судије, након његовог лишења слободе. Из списка предмета, оптужнице и других аката види се да никада није изнета тврдња да пронађени опушци од цигарета у овој канцеларији потичу од цигарета које је пушио оптужени Звездан Јовановић, а при томе је суд имао у виду и чињеницу да је оптужени изјавио да је, када је пушио у тој канцеларији, опушке стављао у посебну кутију.

Суд сматра да су неосновани приговори браниоца да је видео запис који је сачињен том приликом и из којег се могу видети фиксирани трагови извршеног кривичног дела у ствари компилација, да се не види датум када је

извршено снимање, да се не види ћебе на прозору, за које је констатовано да је било. По мишљењу већа, ово су само произвољне тврдње бранилаца оптужених, јер да су хтели или желели да заиста виде све те околности, они би се уверили да је то и констатовано на видео запису. Нису пружили доказе да је дошло до скраћивања трајања снимка видео записа нити да је нешто промакло, а што није констатовано записником о увиђају. У том делу суд је саслушавао сведоке криминалистичке техничаре који су вршили увиђаје, затим техничаре који су пронашли чауре на лицу места, извршили то снимање видео камером, затим извршили фотографисање, тако да су у том делу ови наводи одбране потпуно произвољни и иду само на то да омаловаже и да учине радње у преткривичном поступку ништавним. Њихов циљ је у ствари да се изведени докази обезвреде изражавањем сумњи да су поједини докази који су констатовани видео записом, фотографисани, уписани у скице места догађаја, а такође то се односи и у односу на изражену сумњу да су поједини докази (нарочито су то отисци прстију), подметнути оптуженима. Овакве тврдње су неосноване, с обзиром да се из приложених доказа који су побројани види да су ове радње предузете на законит начин.

Везано за извештаје о криминалистичко-техничком прегледу лица места станова у којима су пронађени отисци прстију који су касније дактилоскопирани, то јест извршена је дактилоскопска идентификација, ради о становима у којима су боравили припадници завере и по мишљењу већа, ради се о откривању трагова кривичног дела који могу послужити као доказ, то јест о радњи коју су органи унутрашњих послова овлашћени да предузму када постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности у смислу члана 151, став 1 ЗКП-а, а није се радило о претресању стана у смислу одредби члана 206 до 210 ЗКП-а, како је неосновано примедбу износила одбрана оптужених. Такође је неосновано и оспоравање дактилоскопске идентификације, јер је чињеница да су ови налази и мишљења дати на стручан начин, што су потврдили саслушани у својству сведока радници МУП-а Србије који су вршили дактилоскопску идентификацију на основу збирке података којима су располагали или на основу појединачног десетопрсног фиша појединог од осумњичених који се тада нашао у притвору (Звездан Јовановић). Према томе, и ови наводи одбране су неосновани.

Што се тиче примедби одбране да није јасно ко је и на основу ког акта одредио да се вештачење обави преко Института за криминалистичку технику СР Немачке у Висбадену, потребно је нагласити следеће. Истражни судија, приликом вршења увиђаја, дао је наредбу овлашћеним службеним лицима да обаве сва неопходна обележавања трагова, техничка мерења и да се предузму и све друге неопходне мере ради прикупљања свих доказа, ради откривања учиниоца и средстава којима је кривично дело извршено, и да се обаве неопходна вештачења.

На главном претресу донето је решење да се обави допунско вештачење, с обзиром да приликом израде првог налаза вештачи нису имали у виду све параметре – прикупљене доказе и исказе сведока.

Председник већа се замолницом обратио најпре влади СР Немачке и Институту за криминалистичку технику за пружање правне помоћи у кривичним предметима, позивајући се на уговор између СФРЈ и СР Немачке о правној помоћи у кривичним стварима, а који је уговор закључен између ове две државе 1. октобра 1971. године Указом о проглашењу закона о ратификацији уговора између СФРЈ и СР Немачке о правној помоћи у кривичним стварима од 28. јуна 1978. године.

Саслушање вештака балистичара, господина Салзигера, путем видео конференције, заснива се на овом уговору и на Закону о потврђивању и Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним

стварима са додатним протоколом, која је ратификована 25. октобра 2001. године.

Одбране оптужених

Одбрана оптуженог Милорада Улемека

Оптужени Милорад Улемек у својој одбрани, датој на главном претресу, негирао је извршење кривичних дела која му се оптужницом стављају на терет. Изнео је да наводи оптужнице нису тачни и да он није крив. Истакао је да нема разлога да се брани, нити да износи било какву одбрану. Премијера Зорана Ђинђића је познавао, сматра да је са њим био пријатељ и да га је чак и после раскида радног односа премијер др Зоран Ђинђић ангажовао као саветника надлежног за послове у оквиру ЈСО-а. Навео је да није имао никаквих сазнања о припреми и извршењу атентата на премијера Зорана Ђинђића и изнео тврдњу да Јединица за специјалне операције није имала никакве контакте са покојним Спасојевић Душаном и покојним Луковић Милетом. Такође је изнео да пушка “хеклер и кох Г3” није била у његовој кући, нити је имао сазнања да је таква пушка постојала у наоружању ЈСО-а.

Изнео је да од оптужених у овом предмету познаје Звездана Јовановића, помоћника команданта Јединице за специјалне операције за резервни састав, и то од 1993. до 1994. године, са којим има коректне пријатељске и професионалне односе. Последњи пут видео је оптуженог Јовановић Звездана на Копаонику 2003. године, приликом такмичења у падобранским скоковима. Оптуженог Тојага Жељка, такође припадника Јединице за специјалне операције, за кога му је познато да је био најбољи “зољаш” у јединици, познаје од 1998. године. Оптуженог Пејаковић Сашу, припадника Јединице за специјалне операције који је радио у његовом обезбеђењу, као и у обезбеђењу Душана Спасојевића, познаје од 1998. године. Оптуженог Јуришић Милана зна од 1997–1998. године, када је хтео да украде возило његове супруге Александре, а оптуженог Крсмановић Душана виђао је у Шилеровој у Земуну, у здању Душана Спасојевића. Оптужене Симовић Милоша и Александра упознао је 5. октобра 2000. године, а ближи контакт са оптуженим Симовић Милошем успоставио је након протеста Јединице за специјалне операције у новембру месецу 2001. године. Оптужене Калинић Сретка и Безаревић Бранислава не познаје и о њима нема никаквих сазнања. Није му познато да је било ко од поменутих оптужених учествовао у атентату на премијера Зорана Ђинђића.

Сведок сарадник Вукојевић Зоран по његовом сазнању је кум и шеф цивилног обезбеђења покојног Спасојевић Душана. Са њим је имао ближи контакт у једној расправи, када је дошло до сукоба између цивилног обезбеђења Душана Спасојевића и припадника ЈСО-а. Том приликом он је рекао покојном Вукојевић Зорану, који је изазвао тај сукоб између припадника обезбеђења, да он по његовом мишљењу не може да ради у полицији, па у томе налази мотив и претпоставку да га овај сведок сарадник помиње у свом исказу и оптужује као једног од организатора криминалне групе – завере.

Сведока сарадника Сувајџић Миладина упознао је након повратка из Грчке у септембру месецу 2001. године, док је боравио у стану преко пута Сава центра. Сувајџић Миладин дошао је по неке ствари. Виђао га је и у Шилеровој улици и сматра да је био потрчко покојног Спасојевић Душана.

Сведока сарадника Миленковић Дејана упознао је када је са сведоком сарадником Буха Љубишом долазио у Кулу, у центар Јединице за специјалне операције, у мају месецу 2001. године, након хапшења покојног Спасојевић Душана и Луковић Милета у Паризу. О оптужбама да је Миленковић Дејан учествовао у покушају атентата на премијера др Зорана Ђинђића код хале

“Лимес” сазнао је из медија. Тада је Душану Спасојевићу повукао обезбеђење од стране припадника ЈСО-а, оставио је само неколико дана пре атентата на покојног председника владе припадника ЈСО-а оптуженог Пејаковић Сашу. Са покојним Спасојевић Душаном разговарао је око информација за које је сазнао из медија о покушају атентата код хале “Лимес”, знајући да се сведок сарадник Дејан Миленковић налазио код њега у Шилеровој улици, али се тада Спасојевић Душан правдао да му “намештају”, да је сведок сарадник био пијан и да не зна да вози.

Објаснио је да је највише оптужби против Спасојевић Душана, након демократских промена 2000. године, износио сведок сарадник Буха Љубиша, да он сматра да се радило о конкуренцији, јер је Буха Љубиша хтео да уклони Спасојевић Душана. Није му познато да је Спасојевић организовао потеру за Буха Љубишом након њиховог разлаза, нити да је расписао награду у милионским свотама за информацију где се Буха Љубиша налази.

Надаље, изнео је да сведока Шаре Ненада зна из Јединице за специјалне операције од марта месеца 1998. године, зна да је био рањен на Косову и након тог рањавања постао је члан његовог личног обезбеђења, да би од пролећа 2002. до 13. марта 2003. године био шеф једне смене његовог обезбеђења. Истакао је да му је познато да је Шаре Ненад знао његово кретање, али да не може да објасни који су његови лични мотиви да сведочи против њега и даје нетачне информације, када нису били у сукобу.

Познаје оштећеног Веруовић Милана и његовог брата Веруовић Миладина. Познато му је да је Милан био шеф личног обезбеђења премијера, зна да су му се у неколико наврата обраћали да им помогне у обезбеђењу премијера, износили су да имају опструкцију од неких лица из МУП-а, којима није одговарало што је премијер задржао своје лично обезбеђење које је имао као председник странке. Он лично није знао како функционише обезбеђење премијера Зорана Ђинђића.

Дана 12. марта 2003. године налазио се у својој кући, када је дотрчала његова супруга и рекла му да је на телевизији чула да је извршен покушај атентата на премијера. Ради информисања, покушао је да добије некога из команде ЈСО-а, па се тада телефоном чуо са пуковником Крсмановић Драгославом, који му је рекао да ће се чути касније, али више није могао да га добије (Сведок Крсмановић Драгослав, припадник ЈСО-а, у свом сведочењу навео је да дана 12. марта 2003. године није имао било какав контакт са оптуженим Улемек Милорадом – транскрипт од 16. јануара 2007. године).

Убрзо затим, чуо је када је његова жена у кући вриснула и тада је на телевизији видео своју фотографију. У том тренутку није знао о чему се ради и шта се дешава, да би након тога кренула да иду једна за другим саопштења МУП-а, у којима се он оптужује као један од организатора атентата на председника владе. Позвао је свог пратиоца Шаре Ненада, коме је рекао да понесе кључеве стана у коме је био претходних неколико дана, о чему ће бити речи касније. Говорио је о стану који се налази на Новом Београду преко пута Девете станице полиције, али он не зна адресу нити зна да објасни како се долази до тог стана. У том тренутку сумњао је у безбедност свог боравка у овом стану, с обзиром да је тај стан користило обезбеђење Душана Спасојевића које је било из ЈСО-а, а користило га је неколико месеци. Са Шаре Ненадом отишао је у овај стан на Новом Београду и тамо му саопштио да сутрадан дође код њега у тај стан, да му донесе храну и штампу али да пази да не буде праћен.

Исте ноћи, значи 12. марта 2003. године око 23 – 24 часа, у тај стан дошао је оптужени Пејаковић Саша, којег је послао покојни Душан Спасојевић са питањем шта даље да се ради, с обзиром на вести које су сваког часа емитоване преко средстава јавног информисања, у којима је оптужена група Душана Спасојевића и он за извршење атентата. Био је изненађен увођењем

ванредног стања. На поруку Душана Спасојевића, коју је пренео оптужени Пејаковић, шта даље да се ради, одговорио је да пренесе Спасојевићу, ако ништа друго “да се иде у шуму”. Пејаковић Саша је објаснио да ће контактирати убудуће са Шаре Ненадом и да је из тих разлога потребно да се са Шаре Ненадом нађе 13. марта 2003. године у 20 часова код ресторана “Мекдоналдс”, код Фонтане, на Новом Београду. Ујутро, 13. марта 2003. године, у стану се појавио Шаре Ненад и рекао да су у ноћи између 12. и 13. марта 2003. године полицајци извршили претрес његове куће, и том приликом Шаре је замолио да га отпусти. То је прихватио, али је захтевао од Шареа да се нађе са Пејаковић Сашом 13. марта у 20 часова у ресторану “Мекдоналдс” код Фонтане и да му пренесе поруку да се Пејаковић Саша врати у центар Јединице у Кулу и да на тај начин испоштује одлуку министра Михајловића, који је наредио да се сви припадници ЈСО-а нађу у центру у Кули, а такође и да Пејаковић Саша пренесе поруку Вукашину Вукашиновићу, припаднику његовог обезбеђења, да га посети у овом стану и да га извести о стању у кући.

Вукашин Вукашиновић, припадник његовог личног обезбеђења из ЈСО-а, дошао је код њега и пренео му поруку да се полиција налази свуда око куће. У писаној поруци коју је добио од своје супруге писало је да му се спрема ликвидација и да су је о томе обавестили официри МУП-а Републике Србије који се налазе на високим положајима, чија имена није желео да саопшти, правдајући то чињеницом да се ради о високим функционерима и да не жели да им наноси било какво зло. Претпостављао је да ће морати да напусти овај стан у коме се скривао, зато што је знао да ће полиција почети да тражи станове који су издавани преко агенција и претпостављао је да ће тако доћи до станова који су служили за скривање групе Душана Спасојевића.

У ноћи између 13. и 14. марта 2003. године почео је да пада снег, па је одлучио да се врати кући, сматрајући да ће тамо бити најсигурнији. Негде око 22-23 часа, 13. марта 2003. године, кренуо је према својој кући у Кошутњаку. Понео је са собом два бела чаршава која је ставио испод јакне а на себе је ставио капу и женске наочаре велике диоптрије како би се маскирао. Узео је метлу и кесу за ђубре и кренуо је са Новог Београда према реци Сави. Кад је дошао у близину Сава центра, имао је један незгодан сусрет са полицијом, али се претварао да претура по кантама за смеће. Сматрао је да Железнички мост није под контролом и претрчао је преко њега. Након преласка преко моста наставио је кејом уз Саву и у висини Хиподрома прешао је у шуму код Кошутњака, одакле је, идући уз пругу, дошао кући. Кад је дошао до куће, било је већ негде око 3 часа после поноћи, дана 14. марта 2003. године, и остало му је да прескочи зид који се налази око његове куће. Тада је извадио беле чаршафе и маскирао се, јер је рачунао да је будност страже испред његове куће смањена и да га неће опазити због смањене видљивости и снега. Прешао је чистину око куће и када је дошао на око 30 до 40 метара, приметио је припаднике Жандармерије, и то распоређене онако како га је о томе обавестио Вукашин Вукашиновић. Тада је чекао погодан тренутак да прескочи зид и негде око 5 часова са задње стране куће, с обзиром да је била смена припадника Жандармерије, искористио је овај тренутак, пребацио чаршафе преко својих леђа и увукао се у шахт који се налази у дворишту. Пре подне око 10 часова изашао је његов син, кога је позвао и рекао му да позове мајку како би му донела два ћебета и откључала врата од просторије где је боравило обезбеђење. У току вечери 14. марта 2003. године прешао је у просторију за обезбеђење у којој се налази шахт који је био замаскиран постављеним паркетом.

Након неколико дана чуо је да полиција врши претрес куће али га нису пронашли, јер се он ту вешто сакрио у неком ходнику. Такође је напоменуо да је у краћем временском периоду још у два наврата вршен претрес ове куће и

да је успео да се сакрије. У то време преко своје супруге послао је припадницима ЈСО-а поруку да је добро, да воде рачуна шта раде јер ће ЈСО можда бити расформирана. Скривао се до краја ванредног стања, да би тада прешао у своју кућу, значи ван ових просторија које је раније користило обезбеђење и у кући остао све до 2. маја 2004. године, када је одлучио да се преда и да, како је то изнео, помогне да би се утврдила истина око атентата на премијера Зорана Ђинђића. Када је изашао из куће, 2. маја 2004. године, предао се припадницима Жандармерије и одатле је одведен код тадашњег начелника Ресора јавне безбедности МУП-а Србије, генерала Милошевић Мирослава. Неколико сати касније у просторије МУП-а Србије дошао је министар полиције Јочић. Са њим није био у разговору, сећа се да га је питао само да ли је проверен његов идентитет, и одатле је пребачен у Окружни затвор, у притвор. Приликом предаје, он је једино тражио заштиту за своју породицу.

Објаснио је да у овом стану, у који је отишао 12. марта, није био први пут. Изнео је да је дана 8. марта 2003. године био са својом супругом Александром на ручку у ресторану "Кнез" у Београду, када му је пришао припадник његовог обезбеђења Вукашин Вукашиновић и предао му једну ковертирану пошиљку, коју је донео непознати момак, и када ју је отворио, прочитао је да му се спрема хапшење. На тој поруци био је потпис лица из МУП-а Србије, високог официра чије име није хтео и није желео да открије, истичући да му је ова порука, као и она порука коју је добио 12. марта, коју му је послала супруга, док се налазио у стану на Новом Београду, спасила живот. Поподне 8. марта отишао је код свог адвоката, који му је тада саветовао да предстоји викенд када нема адвоката и судија и саветовао му је, да би избегао евентуално лишење слободе, да се склони до понедељка, 10. марта 2003. године. Учинио је то одлазећи у овај стан на Новом Београду. Изнео је да му је овај стан понудио Вукашин Вукашиновић јер се ради о стану који је његово обезбеђење добило на коришћење од Душана Спасојевића. Кључеве од тог стана имао је Шаре Ненад.

Дана 9. марта 2003. године Шаре Ненад га је пребацио аутомобилом у стан који су они користили. Шаре Ненаду је рекао да дође у понедељак увече, 10. марта 2003. године, али се он раније вратио кући јер су му деца била болесна.

Изнео је да је преко Веруовић Милана имао последњи контакт са премијером Зораном Ђинђићем у јануару 2003. године, а да је преко Бабић Срђана, 10. или 11. марта 2003. године, покушао да успостави контакт са премијером, јер је имао такав договор са премијером, када нису биле хитне ствари, да састанак може заказати преко припадника обезбеђења.

Дана 11. марта 2003. године имао је унапред заказан састанак са командом ЈСО-а у Кули и том приликом је уговорио састанак за 12. март 2003. године у Београду, у команди ЈСО-а на Сењаку између 12 и 14 часова, а у вези договора са архитектом Јеремић Милошем, који је требало да пројектује рекреациони центар у Кули за потребе ЈСО-а.

Није му познато да је покојни Душан Спасојевић пре 2001. године имао контакте са Ресором државне безбедности, а било му је познато да је преко инспектора Пажин Слободана имао контакте са Ресором јавне безбедности.

У својој одбрани наводи да се са покојним Душаном Спасојевићем и Милетом Луковићем видео прве недеље септембра месеца 2000. године, пред председничке изборе 24. септембра, када су му они рекли да ће на власт доћи ДОС. У периоду од 5 до 6 дана пред председничке изборе поново га је контактирао Спасојевић Душан и тада га питао да ли би хтео да се састане са Зораном Ђинђићем. Тада је одбио састанак због атмосфере која је владала у МУП-у, знајући да такав састанак са Зораном Ђинђићем не може да остане тајна, с обзиром да му је било познато да је заменик команданта ЈСО-а Бранко

Ђурчић пред 5. октобар 2000. године постављен за команданта САЈ-а уместо Трајковић Живка, због његових контаката са ДОС-ом. Поново се сусрео са Душаном Спасојевићем на Институту за безбедност због специфичне, а познате ситуације која је владала 5. октобра 2000. године. Овом приликом са Спасојевић Душаном били су Луковић Миле и Љубиша Буха, који га је тада упознао са Марковић Драгољубом из Сурчина. Том приликом Спасојевић Душан му је рекао да је задња шанса да нешто уради за ЈСО.

Са Зораном Ђинђићем упознао се вече или ноћ 5. на 6. октобар 2000. године, у улици Гепратовој, која се налази у близини зграде Владе Републике Србије. Након овог састанка Спасојевић Душан је од њега поново тражио да се састане са Зораном Ђинђићем у Сурчину, у просторијама које су припадале Марковић Драгољубу. На тај састанак дошли су Спасојевић Душан и Буха Љубиша. Том састанку присуствовали су и чланови Демократске странке Весић Горан, Поповић Владимир и Јовановић Чедомир. Зоран Ђинђић се интересовао како ће након 5. октобра 2000. године и промена које су се десиле реаговати МУП и војска. Биле су му потребне информације које је тражио од њега, а он му је одговорио да је у МУП-у расуло и да он лично има довољно људи који ће спречити војску уколико покуша да интервенише. У периоду од 7. па до 15. октобра 2000. године имао је интензивне контакте са Спасојевић Душаном, а преко њега и Буха Љубишом, све док се ситуација није стабилизовала и консолидовао МУП. Пред парламентарне изборе крајем 2000. године, у просторијама фирме Поповић Владимира, која се налазила поред "Атељеа 212", састао се са Зораном Ђинђићем. На овом састанку били су Јовановић Чедомир, Поповић Владимир, Љубиша Буха, Спасојевић Душан и Луковић Миле. Тада је од њега тражено да препоручи људе за руководећа места у МУП-у Србије.

Истакао је да је након ових догађаја ЈСО била у околини Бујановца. Са Спасојевић Душаном срео се непосредно пред републичке изборе крајем 2000. године. Следећи контакт између њега и Спасојевића био је половином фебруара 2001. године, након састанка који је имао са руководиоцима Ресора државне безбедности који су тада били постављени на чело Ресора, и то Петровић Гораном, начелником Ресора и Мијатовић Зораном, а у вези стања у ЈСО-у. И на овом састанку сећа се да га је заменик начелника РДБ-а Мијатовић Зоран питао да ли познаје сведока сарадника Буха Љубишу, Спасојевић Душана и такозвану "сурчинску екипу", јер Ресор државне безбедности има намеру да Спасојевића и Луковића пошаље на похађање убрзаног курса на Институту за безбедност. Тада му је Зоран Мијатовић, на његово питање због чега се шаљу Спасојевић и Луковић на ту обуку, кад постоји Јединица за специјалне операције, одговорио да је Ресор државне безбедности увек имао људе са улице који су били потребни за акције у иностранству. После тога на пар дана виђао је Спасојевића и Луковића које је сведок сарадник Буха Љубиша довозио до доње капије Института безбедности на курс који је трајао 10 до 12 дана (ову тврдњу оспорио је сведок Зоран Мијатовић у свом сведочењу на главном претресу, називајући то шалом и објашњавајући да је немогуће да Служба државне безбедности узима и шаље на курс полуписмене људе). Изнео је да оперативни курсеви које су похађали припадници ЈСО-а трају три до четири месеца и да се добија статус оперативног радника РДБ-а. Није познавао предаваче који су држали курс Спасојевићу и Луковићу, али му је познато да је вођена евиденција улазака лица на Институт за безбедност и да се може проверити долазак Спасојевића и Луковића.

Следећи контакт са покојним Спасојевић Душаном имао је пред отварање афере "Ибарска магистрала", када је направљен договор са замеником начелника Ресора државне безбедности Мијатовић Зораном, да припадници ЈСО-а прихвате одговорност за убиство на Ибарској магистрали, како

Милошевић Слободан не би био испоручен суду у Хагу. Наводи да га је покојни Спасојевић Душан наговарао да прихвати овај договор. Због проблема које су у ЈСО-у изазвала хапшења везана за случај Ибарске магистрале, навео је да је фебруар и март 2001. године провео у центру у Кули. Приликом хапшења Милошевић Слободана Јединица за специјалне операције је коришћена, и први пут слагана.

У првој недељи априла 2001. године добио је позив од функционера ДОС-а Јовановић Чедомира да дође у Сурчин, у кућу пријатеља и кума Зорана Ђинђића, Марковић Драгољуба. На тој вечери су били Поповић Владимир и сведок сарадник Буха Љубиша. Тада му је Поповић Владимир предочио да желе да га укључе у један важан државни посао. Он је тада начелно дао свој пристанак али је захтевао да са овим "државним послом", буде упознат и начелник Ресора државне безбедности. На тај састанак дошао је и покојни Спасојевић Душан, али је од стране Владимира Поповића замољен да сачека напољу док се не заврши разговор. Том приликом присутни су разговарали у вези акције РДБ-а из 1996. године, када је на бугарској граници заплешено 700 кг хероина. Он је за то знао и потврдио им је да има таква сазнања и да је камион који је превозио хероин тада заплешен и додељен као транспортно возило Јединици за специјалне операције а да се дрога још увек налази у сефу "Комерцијалне банке" у Београду. Поповић Владимир му је том приликом рекао да је та дрога приликом "уништавања" замењена и да је идеја државе да се прода. Марковић Драгољуб му је објаснио да ће се дрога продати на Западу, што се њему допало, јер је то схватио као освету за НАТО бомбардовање Србије и због тога је и пристао да учествује у овој акцији, а пристанак је дао у потпуности када је сазнао да је заменик начелника Ресора државне безбедности Мијатовић Зоран дао одобрење. Спасојевић Душан га је обавестио да путује почетком маја у иностранство и да ће се вратити за 7 до 10 дана.

Сазнао је од присутних да је хероин помешан и да је направљена количина од једне тоне. Појавио се проблем како да се овај хероин изнесе из земље и пребаци у државе у окружењу, у Хрватску, БиХ и Румунију. Он је Јовановић Чедомиру, Поповић Владимиру, Марковић Драгољубу, Буха Љубиши и Спасојевић Душану тада предочио план да се наркотици у ове државе пребаци воденим путем. Изнео је да ће он заједно са припадницима ЈСО-а, и то припадницима ронилачке јединице, пребацивати хероин. Хероин је најпре пребачен у Хрватску, па је он тада рекао сведоку сараднику Буха Љубиши и покојном Спасојевић Душану да је несигурно да се толике количине наркотика предају непознатим људима. Договорили су се да приликом пребацивања наркотика у Републику Српску, односно у БиХ, тамо њега сачека човек кога зна са ратишта.

Након пребацивања хероина преко Перућког језера сачекао га је Јањушевић Зоран, који је касније постао саветник у влади др Зорана Ђинђића. Након пребацивања хероина у Румунију, тамо су га сачекали сведок сарадник Буха Љубиша и покојни Спасојевић Душан. Пребачено је укупно између 600 и 800 кг хероина. Током ове акције у просторијама предузећа Марковић Драгољуба направљен је састанак, када је договорено да се застане са пребацивањем хероина док се не плати и не стигне новац. Изнео је да он није тражио за себе новац, већ је тражио набавку опреме за ЈСО. Пошто опрема није стизала, навео је да је Љубиши Бухи и Спасојевић Душану рекао да их чувају избеглице, мислећи на људе из ЈСО-а који су додељени Спасојевићу као обезбеђење и да би било добро да им се реши стамбено питање и након тога је Спасојевић купио неколико станова од овог "државног посла", из тог фонда за припаднике ЈСО-а, а да о томе МУП Републике Србије није знао ништа.

Почетком маја 2003. године Спасојевић Душан га је обавестио да путује у иностранство и да ће се вратити за 7 до 10 дана. Дана 2. маја 2001. године, сазнао је за вест да су у Француској ухапшени Спасојевић Душан, Луковић Миле, Владимир Милисављевић, Милош Симовић и Александар Симовић. Дана 3. маја 2001. године у Кулу су дошли Буха Љубиша и Миленковић Дејан, кога је тада упознао, како би се са њим видели и распитали шта он може да помогне у вези хапшења Спасојевића и других у Француској. Он је у Кули 4. маја 2001. године направио инцидент јер је запалио дискотеку, а након тог инцидента вратио се у Београд где је имао састанак са Јовановић Чедомиром и Буха Љубишом. Том приликом су му се жалили да након Спасојевићевог хапшења неће моћи да се наплати новац од продаје дроге, да је Спасојевић умешан у отмицу Мирослава Мишковића.

Он је отишао у копнену зону безбедности на југ Србије, одакле се вратио после две до три недеље и тада сазнао од сведока сарадника Буха Љубише да се видео са Јовановић Чедомиром, да је Спасојевић депортован из Француске у Окружни затвор у Београд и да је почео да прети да им неће рећи где се налази новац од продате дроге ако га не пусте из притвора. Познато му је да је из тих разлога Јовановић Чедомир више пута одлазио у затвор у посету Спасојевић Душану и да је организовао посете породице Спасојевић Душана.

Дана 14. јуна 2001. године направио је инцидент у клубу "Ступица". Тада је донето решење о притвору, па се нашао у притвору Окружног затвора у Београду. За време боравка у притвору, Јовановић Чедомир је омогућио његовој супрузи да га посети. По изласку из притвора стигла је наредба заменика начелника Ресора државне безбедности Мијатовић Зорана да му се укину све привилегије, па га је Јовановић Чедомир позвао на састанак у Владу Србије код премијера Зорана Ђинђића. На састанку му је предложено да на један дужи временски период оде у иностранство, што је он и прихватио. Том приликом Јовановић Чедомир му је дао износ од 30.000 УСА долара за трошкове. После тога поднео је оставку на место команданта ЈСО-а и раскинуо радни однос са МУП-ом Србије. Познато му је да је покојни Спасојевић Душан добио обезбеђење од стране припадника ЈСО-а након изласка из притвора због отмице Мишковић Мирослава, а на инсистирање Јовановић Чедомира, коме је Спасојевић био захвалан јер га је извукао из притвора и то уз одобрење министра Михајловић Душана, а да њему лично нису познати разлози због чега је то учињено.

Надаље, изнео је у својој одбрани да га је министар Михајловић Душан обавестио да влада трпи притиске из иностранства да се ЈСО расформира, и њему лично је предлагао да Јединица промени назив и да постане део Жандармерије у оквиру МУП-а Републике Србије.

Почетком 2001. године отишао је са породицом у Грчку и том приликом је користио лажни хрватски пасош. За време боравка у Грчкој добио је позив да сведочи у поступку за Ибарску магистралу, због чега се вратио у земљу и сазнао да је у септембру 2001. године покојни Спасојевић пуштен из притвора. Суђење у процесу за Ибарску магистралу одложено је на један краћи временски период, због чега је решио да остане у земљи. Спасојевић Душан му је тада понудио да буде у неком од станова – "штекова", па се одлучио за стан код Сава центра. Једно седам дана пре него што је требало да сведочи у поступку за Ибарску магистралу, дошло је до лишења слободе браће Бановић. За ове догађаје он је сазнао у четвртак, 8. новембра 2001. године, када је код њега дошао тадашњи командант ЈСО-а Маричић Душан и обавестио га да је Јединица добила задатак да у Обреновцу ухапси два криминалца. Након хапшења та два лица, процурела је информација да се ради о браћи Бановић, који су испоручени Хашком трибуналу. Напоменуто је да у то време није био донет Закон о сарадњи са Хашким трибуналом и да су ова лица испоручена по Уредби Владе Републике Србије. У разговору,

Маричић Душану је саветовао да о тим дешавањима обавести начелника РДБ-а.

Дана 9. новембра 2001. године, поново га зове Маричић Душан и обавештава га да начелник Ресора ДБ-а није имао разумевања за ситуацију у којој се нашла Јединица за специјалне операције, која је након октобарских догађаја 2000. године, од нове владе Србије тражила да Јединицу не ангажује приликом хапшења лица оптужених за ратне злочине и да припаднике Јединице за специјалне операције не изручује Хагу, већ да им се евентуално, уколико треба да им се суди, суди у Србији. Управо у то време позвао га је и тадашњи начелник Седме управе РДБ-а Брацановић Милорад и рекао му да иде у центар ЈСО-а у Кулу. Покушавао је да добије телефоном Маричић Душана, али су телефони били искључени. Отишао је у Кулу, где га је дочекала команда ЈСО-а и обавестила га да, ако уђе у центар ЈСО-а, неће моћи да изађе док се све не заврши, а он им је напоменуо да има заказано сведочење у понедељак, 12. новембра 2003. године за Ибарску магистралу. Није имао сазнања да ли је неко од припадника ЈСО-а био потраживан од стране Хашког трибунала.

Припадници команде ЈСО-а који су одлучивали о самом току протеста били су: Маричић Душко, Јовановић Звездан, Петраковић Мића, Крсмановић Драгослав, Радић Драгиша и Лечић Веселин, официр за безбедност у Јединици. Након што су му у команди ЈСО-а објаснили ситуацију, схватио је да су разлози протеста Јединице за специјалне операције потпуно оправдани, јер су били обманути од стране претпостављених, па и од самог министра полиције Душана Михајловића. У суботу ујутру, дана 10. новембра 2001. године, командант Маричић Душан поново је направио контакт са начелником РДБ-а Петровић Гораном, који је захтевао од Маричића да дође у Београд, што је одбијено. Наводи да су заменик начелника РДБ-а Мијатовић Зоран и начелник Седме управе РДБ-а, Брацановић Милорад након овог разговора дошли на капију центра ЈСО-а у Кули, где им је командант Маричић дао листу захтева Јединице за специјалне операције, а Мијатовић Зоран је тај папир бацио у лице команданту Маричићу и рекао му да ЈСО нема право да протестује, након чега је избио вербални сукоб између Мијатовића и Маричића.

После овог догађаја, у Кулу су дошли министар полиције Михајловић Душан и шеф посланичке групе ДОС-а Јовановић Чедомир. Новинари су сами почели да долазе у Кулу. Након разговора са командом ЈСО-а, министар Михајловић написао је и рекао да ће поднети оставку. Тада је Јовановић Чедомир Михајловићу одговорио да му ЈСО није дао мандат, па му неће ни подносити оставку и поцепао оставку Михајловић Душана. Наводи да је због оваквог следа догађаја донета одлука да се блокира део пута између Новог Сада и Суботице и да се прочита саопштење за јавност које је првобитно било намењено за министра полиције. Одлука да се тражи оставка министра Михајловића донета је само због тога што се он лично није удостојио да покуша да смири ситуацију у Јединици.

Изнео је да је у недељу увече, 11. новембра 2001. године, око 20 часова, добио поруку од Спасојевић Душана да се види са њим, јер је наводно имао за њега поруку премијера Зорана Ђинђића, који се у време почетка протеста Јединице за специјалне операције налазио у службеној посети САД. Он је увео у центар Јединице за специјалне операције у Кулу Спасојевић Душана, за кога је мислио да је курир Владе Србије. Спасојевић Душан му је пренео да су у влади уплашени јер се прича о нападу ЈСО-а и да премијер Зоран Ђинђић тражи да се након повратка из САД види с њим. Рано ујутру, 12. новембра 2003. године, између 3 и 4 часа, премијер Зоран Ђинђић дошао је у центар у Кули у пратњи Јовановић Чедомира, кога људи из команде нису хтели да пусте у центар ЈСО-а. Овом приликом официр за безбедност ЈСО-а снимио је

улазак премијера Зорана Ђинђића у Кулу, што је касније објављено у јавности. Разговарао је са премијером у спомен-соби ЈСО-а. Премијер је обећао да ће видети шта може да се уради, уз напомену да као председник владе не може да прихвати да неко тражи оставку његовог министра, јер то значи да сама влада, чији је он председник, не ради добро.

Након разговора са премијером Зораном Ђинђићем, у команди ЈСО-а превагнуо је став оперативних официра који су били за то да Јединица крене за Београд и да се блокира мост "Газела", јер њихови захтеви нису испуњени. У понедељак, 12. новембра 2001. године, око 12.30 часова, заменик начелника РДБ-а Мијатовић Зоран тражио је команданта ЈСО-а Маричић Душана. Изнео је у својој одбрани да ЈСО није изашла на "Газелу" да заплаши правосуђе због његовог сведочења на процесу за Ибарску магистралу, већ се вратила са "Газеле" и повукла истог дана у Кулу. Спасојевић Душан се није налазио на мосту "Газела" када је ЈСО изашла, како би возилима блокирала овај мост.

У уторак, 13. новембра 2001. године, није се ништа дешавало, а у среду, 14. новембра 2001. године, добио је поруку да дође у Владу Србије. Са пратњом је дошао у Београд, а од извиђачког тима ЈСО-а добио је информацију да се код моста на Бешки налазе цистерне са горивом и митраљеским гнездом. Приликом доласка у Београд, у дворишту зграде владе, 14. новембра 2001. године, њега су сачекали Буха Љубиша и покојни Душан Спасојевић, који му је тада рекао да мора да се иде до краја, да се не попушта у захтевима. Том приликом премијер Зоран Ђинђић му је рекао да мора да се нађе решење које ће бити задовољавајуће и за владу и за ЈСО и обавестио га да су челници РДБ-а Петровић Горан и Мијатовић Зоран поднели оставке, док би министар полиције Михајловић Душан остао на функцији због очувања угледа Владе Србије.

По повратку у Кулу обавестио је команду о разговору у Влади Србије и изнео предлоге премијера Зорана Ђинђића, који су прихваћени. У четвртак, 15. новембра 2001. године, био је код премијера Зорана Ђинђића, који га је послао у МУП, где су били министар Михајловић Душан, начелник Ресора јавне безбедности Лукић Сретен и професор Андрија Савић, који је постављен за новог начелника Ресора државне безбедности, а што је и иначе био његов предлог када је предлагао кадровска решења за Ресор ДБ-а, не само приликом протеста Јединице за специјалне операције, него и одмах после петооктобарских догађаја. На овом састанку у МУП-у договорено је да Јединица за специјалне операције буде измештена из Ресора државне безбедности и да буде стављена под директну команду Владе Републике Србије.

Оперативне интервенције над Јединицом су имали министар полиције и начелник Ресора јавне безбедности. За новог заменика начелника Ресора државне безбедности били су предложени Брацановић Милорад и Јањушевић Зоран. Наводи да му је 21. новембра 2001. године премијер Зоран Ђинђић рекао да скрене пажњу сведоку сараднику Буха Љубиши и Спасојевић Душану да не причају како су учествовали у протесту Јединице за специјалне операције и да су њихови људи дошли на чело Државне безбедности. Након овог састанка, видео се у Шилеровој улици са Буха Љубишом и Спасојевић Душаном и пренео им да се не позивају на Јединицу за специјалне операције и да не истичу да су заслужни за уступке које је Јединица добила приликом протеста. Тада је Спасојевић Душану рекао да то што има обезбеђење ЈСО-а, не значи да може да се понаша и да прича шта жели, а са Бухом се посвађао око његове улоге у протесту Јединице за специјалне операције, па је дошло и до покушаја физичког обрачуна. У току овог боравка у Шилеровој улици, телефоном га је позвала супруга и обавестила га да треба да се јави Биљанином шефу, мислећи на Зорана Ђинђића и том приликом је он позван на вечеру која се одржавала у

ресторану “Цептер” у улици Краља Петра. Након ових догађаја, он је поново отишао у Грчку и тада је контактиран од стране више особа из пословног света које је интересовало да преко њега успоставе контакт са премијером Зораном Ђинђићем због инвестиција у Србији. Из тих разлога се два пута видео са Ђинђићем, у колима и у стану код Поповић Владимира.

У марту и априлу 2002. године контактирао га је за време боравка у Грчкој Спасојевић Душан, који му је рекао да је почела да стиже опрема за Јединицу за специјалне операције која је обећана у “државном послу” са дрогом, па се тада враћа из Грчке. Након повратка, по одобрењу министра Михајловић Душана, добија обезбеђење. У мају 2002. године Брацановић Милорад га је питао да ли има неке везе са дрогом која је продавана у Београду и по Србији. Он је тада Брацановића обавестио да је у питању “државни посао” и да је дрога завршила у иностранству. Брацановић му је том приликом нудио да се поново ангажује у Ресору државне безбедности. Сазнао је да Спасојевић Душан одржава контакте са једним лицем са Косова које је трговало хероином, а преко њега је добијао информације шта се дешава на Косову, које су биле важне због дешавања у зони безбедности Републике Србије, а које информације су биле важне за Државну безбедност.

У периоду од јуна до новембра 2002. године Спасојевић је давао квалитетне податке Брацановићу о овим догађајима на терену на простору Косова и зоне безбедности. Због тога је он “притискан”, тражено је од њега да одржава контакте са Спасојевић Душаном, а захтев је долазио од стране заменика начелника Ресора државне безбедности Брацановић Милорада.

Надаље, истакао је у својој одбрани да је од Поповић Владимира сазнао и скренута му је пажња да Спасојевић Душан води главну реч око продаје хероина у Србији. У јуну 2002. године долази до тровања Буха Љубише. Тада је приметио да је Спасојевић Душан већ имао другачији однос према Буха Љубиши. Питао га је шта се дешава и добио је одговор да је Буха Љубиша умислио да је Спасојевић хтео да га отрује. Изнео је да је у јулу 2002. године отишао на одмор када и Спасојевић, да би након повратка са одмора чуо да је неко покушао да убије Буха Љубишу. У овом периоду, наводи да је имао контакте са начелником Војне обавештајне службе, генералом Војске Југославије Ацом Томићем, да је тај састанак организовао Вујичић Драган Бего, да је састанак одржан у згради војне службе. У току тог састанка Микелић Борислав је увео Спасојевић Душана, кога је представио као човека који жели да упозна генерала Томића и том приликом је Спасојевић Томићу поклатио један мобилни телефон.

Половином септембра 2002. године позвао га је Брацановић Милорад и рекао да су се појавиле информације у вези убиства генерала полиције Бошка Бухе. У октобру 2002. године дошао је у сукоб са Спасојевић Душаном, који се бахато понашао од када је имао обезбеђење ЈСО-а, због чега је дошло до замене Пејаковић Саше са места шефа обезбеђења код Спасојевића, а ту улогу је преузео припадник ЈСО-а Вукашин Вукашиновић. Наводи да је за припаднике обезбеђења из ЈСО-а Спасојевић понудио један стан за одмор. Крајем октобра и почетком новембра 2002. године Спасојевић Душан је дошао на идеју да купи лист “Идентитет”. На његов предлог, Спасојевић је поставио његовог кума за директора листа, како би контролисао шта ће у овом листу изаћи, јер је већ изашао текст у коме је Спасојевић Душан нападао премијера Зорана Ђинђића и Поповић Владимира. Наводи да се са Спасојевић Душаном сукобио након обраћања Буха Љубише јавности, где је изнео низ оптужби о њиховој умешаности у разне злочине. Тада га је Спасојевић обавестио да Буха Љубиша измишља како би уценио власт да уклони Спасојевића из послова и да му не прави конкуренцију. У децембру 2002. године уништена је фабрика машина за асфалтирање, власништво Буха Љубише.

У јануару или фебруару 2003. године боравио је на Копаонику само један дан, и то у време када се одржавало такмичење у падобранским скоковима, где се сусрео са Радосављевић Гораном Гуријем, командантом Жандармерије и Лечић Веселином, официром за безбедност у ЈСО-у. Знао је да су припадници ЈСО-а били смештени у хотелу "Конаци". Видео је на Копаонику Тојага Жељка, за кога не може да тврди да ли је све време био на Копаонику, пошто му то није познато, јер је он тамо боравио само један дан. Негирао је да је припаднику личног обезбеђења Шаре Ненаду наредио да до Копаоника, односно Брзећа превезе Спасојевић Душана и Луковић Милета, да би се састали са Јовановић Звезданом.

Наводи да је почетком 2003. године покушао да укине обезбеђење ЈСО-а Спасојевићу због инцидента са Вукашином Вукашиновићем, али да није могао, јер то више од њега није зависило. Након покушаја атентата на премијера код хале "Лимес", у фебруару 2003. године и пуштања из притвора Миленковић Дејана, одлучио је да му се обезбеђење повуче. Тада је чуо од Спасојевић Душана да му Буха Љубиша поново "монтира" заједно са Јовановић Чедомиром и Поповић Владимиром.

У вези покушаја атентата код хале "Лимес" изнео је да је немогуће извршити напад "зољама" на возила у покрету, посебно не на аутопуту на коме се креће велики број возила, јер би било много жртава.

Крајем фебруара 2003. године Спасојевић Душан је код њега послао Симовић Александра и том приликом тражио да му остави једног припадника обезбеђења из ЈСО-а који би му помогао око пребацивања у станове "штекове" и који би му обезбеђивао ћерку. На захтев Спасојевић Душана доделио му је из свог обезбеђења Пејаковић Сашу да га обезбеђује.

Душан Спасојевић му је поверио да је у јулу 2002. године, док је био на одмору у Холандији, уговорио посао око дроге и да у Црну Гору треба да уплови брод са кокаином.

Одбрана оптуженог Звездана Јовановића

У првом појављивању на главном претресу пред овим већем оптужени Звездан Јовановић је изнео: "Осуђен сам пре него што сам изведен пред суд, немам поверења у државу и њене институције, немам поверења у суд и немам поверења у судско веће".

Одбио је да изнесе своју одбрану у неометаном излагању, као и да одговара на питања учесника у кривичном поступку. Суд је на основу члана 321 ЗКП-а донео решење да се прочита изјава оптуженог Звездана Јовановића, коју је дао у својству осумњиченог у преткривичном поступку, пред овлашћеним радницима МУП-а Републике Србије, 7. априла 2003. године.

Изјава о његовом учешћу у атентату на председника Владе Србије др Зорана Ђинђића

Изнео је да је председника Владе Републике Србије ликвидирао лично.

У фебруару месецу 2003. године, десетак дана пре одласка на Копаоник састао се са Улемekom, који га је обавестио да ће имати великих проблема са Хагом, да је Улемек то сазнао од неких људи, као и то да ће Јединица (мисли на ЈСО) да буде растурена. У тим разговорима Улемек није био конкретан, само му је дао до знања шта ће да се деси. Објашњавајући однос између Улемекa и њега, рекао је да је то крајње коректан и професионалан однос јер се знају од 1994. године, упознали су се кроз посао, односно ратовање. Изнео је да претпоставља да га је нови командант Душан Маричић Гумар поставио на место помоћника команданта по препоруци оптуженог Улемекa.

Између 10. и 12. фебруара 2003. године, припадници ЈСО-а отишли су на Копаоник, те је једног дана позван телефоном од стране Ненада Шарea (Шкенета) да дође у Брзеће. Познато му је да је Шаре први Легијин човек, а

радио је код њега у обезбеђењу. Изнео је тврдњу да сви знају, па и Улемек, да је он један од најспособнијих људи у руковању оружјем и да је физички спреман.

А) Први сусрет везан за извршење кривичног дела

Када је дошао по позиву Шареа у Брзеће, овај га је обавестио да је Улемек послао човека да се договоре, и када је изашао из џипа којим је дошао са Копаоника, у њега је сео Шаре, а он је сео у друго возило, у којем се налазио Миле Луковић Кум, којег је познавао као Улемековог пријатеља са неког рођендана у Земуну. Луковић Миле Кум тада га је обавестио да га шаље Улемек, који тражи од њега да, након што нешто одраде, сакрије неке људе. Он је рекао Луковићу да жели да се чује са Улемеком. Сутрадан га је опет телефоном позвао Шаре и тражио да сиђе у Брзеће, што је он и учинио и ту је затекао Душана Спасојевића и Милета Луковића Кума, који су били у неком БМВ-у. Обавестили су га да хитно треба да иде у Београд и да је Улемек рекао да са њим пође и Тојага Жељко Жмиги, који је по његовом наређењу и пошао са њим у Београд. Након разговора са Спасојевићем и Милетом Луковићем Кумом вратио се на Копаоник, где се видео са командантом Душаном Маричићем Гумаром и где га је обавестио да има проблема у Београду, да се појавио неки човек који се лажно представља као Јовановић Звездан, да вара људе, да треба да пронађе тог човека и да му због тога треба Жмиги.

Б) Гумар и део Јединице која је била на обуци остали су на Копаонику, а он и Жмиги су касно у ноћ стигли у Београд

Ц) Контакт са Душаном Спасојевићем и први разговор о идеји да се изврши атентат на др Зорана Ђинђића

Сећа се да је то било дан или два пре повратка премијера са Копаоника. Телефоном, који му је дао Душан Спасојевић, а у којем је био укуцан његов број, ради се о апарату марке “алкател” позвао је Спасојевића, након чега је по њега и Жмигија дошао Миле Луковић Кум, који их је одвезао у стан у Београду којег су шифровано назвали “десетка”, а који се налазио у близини хотела “Хајат”. Са Милетом Луковићем по њих је дошао још један човек, сећа се лица и да се зове Миша. Мисли да су дошли “пежоом” или “фијатом”. По доласку у стан “десетка”, са њима су били Кум Луковић и Миша, мисли да се презива Симовић, који је након тога отишао. Ујутро је у овај стан дошао Спасојевић и причао да морају да убију Зорана Ђинђића, због чега је он инсистирао да се претходно види са Улемеком. Спасојевић након тога одлази, опет се враћа и каже му да треба да га вози у стан “тројка”, који се налази преко пута Сава центра.

Д) Легијино образложење у разговору са Звезданом Јовановићем, у присуству Душана Спасојевића, разлога због чега треба да се изврши атентат на др Зорана Ђинђића

У стану “тројка” затекли су Улемек, и зна да су тамо били Душан Спасојевић, Улемек и он. Улемек је био упоран у тврдњама да су на списку за Хаг припадници ЈСО-а, и то сам Улемек, затим он, Рајо Божовић, Прица и Жика Ивановић, као и још 15 официра војске и полиције, тако да следи хапшење комплетне команде и да због тога хитно морају да крену у реализацију плана, односно да убију Ђинђића. Улемек му је рекао да је прво требало да се расформи ЈСО, а крајем априла или почетком маја њен командни састав да буде ухапшен и изручен Хагу. Изнео је да га је то јако погодило, да је био разочаран, поготово делом приче да ће Јединица бити расформирана, а “Црвене беретке” распоређене по Жандармерији и осталим организационим јединицама у МУП-у Републике Србије. Такође је изнео да му је Улемек рекао да је полиција намерно ангажовала човека који се лажно представља као Јовановић Звездан и који је варао људе да би га дискредитовали. За време боравка и овог разговора у стану, приметио је да је

Душан Спасојевић повремено улазио и излазио из просторија где су они разговарали и схватио је да је Спасојевић Улемеков човек, не размишљајући о његовом понашању.

Улемек је инсистирао да Зоран Ђинђић из наведених разлога мора да буде убијен, да би на тај начин дошло до промене у земљи, њеној безбедности, да би се зауставили процеси испоручивања у Хаг; ЈСО не би била распуштена већ искоришћена према одређеном плану и тражио је због тога његово мишљење. Надаље, износи да је он у разговору са Улемekom одговорио да, ако тако мора, он пристаје. Није га интересовао никакав новац, нити би то урадио због новца, али због интереса Јединице би.

Ту акцију Улемек је назвао “Стоп Хагу”, говорећи да ће то да се заустави, да ће бити лепљене плакате по граду, али он сматра и мисли да није имао намеру да га искористи иако је он сам велики противник суђења у Хагу и себи не би могао да дозволи да га развлаче “европске вуцибатине”, пошто он прихвата суђење у Србији, јер је Србија његова земља, али у Хаг неће.

Први покушај атентата и договор са оптуженим Милорадом Улемekom Легијом

Надаље, изнео је да се не сећа тачно датума, али зна да је то било на дан повратка премијера Ђинђића са Копаоника. Они су већ припремили убиство и речено му је да ће Спасојевић и екипа да му буду логистика. Он сам слабо познаје и Спасојевића и његову екипу али се сећа да је једном или два пута био у Шилеровој улици. Багзија је знао од раније, јер је са својим кумом Прегом неколико пута био у Котобањи, где је Прего требало нешто да заврши, тако да је тамо виђао Багзија, којег је сматрао као обичног потрчка. У стану, Легија и он су дефинисали акцију која се сводила на то да се Ђинђић убије “золама” на узвишењу из правца Бубањ потока према Београду. Изнео је да је сасвим сигуран да је Спасојевићева група и уопште ова криминална група имала неког човека који је радио Ђинђићеву пратњу још од Копаоника. Пре одласка на то узвишење одакле је требало да се пуца, отишао је у стан “десетка” и наредио Жмигију, који га је увек слепо слушао, да треба да се убије Зоран Ђинђић. Договор приликом тог покушаја је био да нема никаквог звања телефоном.

План је био да са два припремљена камиона, људи из криминалне групе на аутопуту блокирају, односно успоре колону да би он и Жмиги могли да пуцају “золама”. То место је на брду, при самом крају узвишења. Жмиги и он су требали да пуцају “золама”, а Миле Луковић Кум и још један, не зна који, нити му је било важно у том моменту, су требали да буду аутоматичари, односно да пуцају из аутоматских пушака у случају да њему и Жмигију запрети нека опасност. Међутим, јављено је да је у првом ципу Зоран Ђинђић, у другом пратња, а у трећем ципу жена и деца Зорана Ђинђића, што је био разлог да он инсистира да се одустане од овакве акције. Том приликом није видео “золе”, али касније, када их је видео, зна да су неке од њих биле још увек у целофану, није му познато где су набављене. Када је чуо да су жена и деца у трећем ципу, одустали су од акције. Тада је он пропратио колону премијера и схватио да је била колона без контрапратње, обезбеђење је било лоше организовано, у шта није могао да верује. Са тог места њега је вратио Душан Спасојевић а Жмиги је био у возилу са Кумом Луковићем. Вратили су се у стан “десетка”. Тражио је да се види са Улемekom.

Два дана након доласка у стан вратио је Жмигија назад на Копаоник. Не сећа се тачно када се поново Жмиги вратио. Он је остао у стану “десетка” до следећег покушаја. У том стану је повремено виђао да су долазили Аца, Миша, Багзи, Кум Луковић и Сретко. У стан су долазили и Дуле Крсмановић и Душан Спасојевић а Јуришића је тек касније видео, колико се сећа, на паркинг простору у улици где се налази зграда одакле је пуцао на Ђинђића. Изјавио је

да је Владу Будалу видео први пут на аутопуту код другог покушаја атентата на председника владе, Ђуру је видео када га је возио из стана до команде, а Нина виђа при атентату у канцеларији из које је пуцао.

План за реализацију атентата на премијера др Зорана Ђинђића
21. фебруара 2003. године на аутопуту код спортске хале "Лимес"
на Новом Београду

Изјавио је да су се после неуспелог покушаја у Бубањ потоку договарали где да се поново покуша да се изврши атентат, да се убије председник владе. Излазили су на аутопут, сви припадници су гледали, давали предлоге, а онда су се одлучили за плато – узвишицу који се налази у близини хале "Лимес". Изнео је да је место било идеално, на том узвишењу на платоу била је зараван, падао је снежић. Напоменуо је да није требало да се врши пуцање са моста, оне пасареле преко аутопута, већ са платоа. Отишао је у гаражу на Новом Београду, где је узео сиви "ауди". У том "аудију" биле су "зоље", а он је на рукама носио рукавице. Неке "зоље" су биле нераспаковане па је он скинуо целофане, а договорили су се да малим возилима иду у акције. Колико се сећа, радило се о возилима марке "пежо" и "пунто". Договор је био да возила буду паркирана на платоу у непосредној близини места одакле су планирали да пуцају. Између покушаја код Бубањ потока и овог другог покушаја на аутопуту прошло је три до четири дана, уз напомену да он није водио рачуна о томе, али није сигуран, мада мисли да је у међувремену једном одлазио и на Копаоник. Сигуран је да је припаднике завере неко обавештавао о сваком покрету Ђинђића.

Из "зоља" са тог платоа, у близини новоизграђене спортске хале требали су да гађају он и Жмиги, а Миле Луковић и Сретко су били аутоматичари. На самом месту планираног пуцања била су два возача у колима. Два камиона су била спремна, и они су требали да успоре и зауставе колону из пратње и возило премијера Ђинђића. Претходне вечери у стану "десетка" били су он, Жмиги, Миле Луковић, а један младић је доносио храну. Кум Луковић је обавештен телефоном да акција почиње сутра. Пре акције су се возикали колима по крају. У једним колима су били Луковић и он, а у другим Сретко и Жмиги. Ауто у коме су се налазили он и Кум возио је Аца, али у то није потпуно сигуран. Била су ту још нека два мања возила. У сваком аутоу су биле по три "зоље" и по један аутомат. Зна да је неко јавио Куму Луковићу телефоном да долазе на место одакле треба извршити пуцање и да је он тада видео саобраћајну гужву и закључује да би то био масакр. Видео је кад је наишла колона са пратњом премијера Ђинђића, видео је да колона пролази, чује се шкрипа и Багзијев камион стаје јер му се препречило неко возило, пропада акција а они у кола враћају торбе. Мисли да их тада нико није запазио. Одатле су отишли у гараже. "Зоље" остају у колима. Он, Жмиги, Кум Луковић и Сретко Калинић одлазе у стан "десетка". Тада је инсистирао да дође Легија јер се није сложио са оваквим планом због беспотребних жртава. Легија је дошао после подне. У стану су и Спасојевић, Кум Луковић, Миша, Сретко, Легија и Жмиги. Дућа стално прича телефоном али стално спомиње Багзија. Договор између њега и Милорада Улемека Легије је да се атентат изврши снајпером. У једном моменту Легија и он су се сложили да иду један на један – снајпером, јер је то много боље због жртава. Он је инсистирао код Улемека да се пуца са даљине од 200 до 250 метара, обећавајући да то може да заврши једним метком. Десет дана није ишао кући. Свако јутро је ишао у седиште ЈСО-а на Сењаку у улици Сање Живановић. Сви припадници траже локацију, сви су у неким својим филмовима, помињу опет "зоље", а он одбија да учествује у акцији где би се пуцало "зољама". Сваки дан су га звали да погледа неко ново место које су пронашли за пуцање.

Прво место је било на неком унутрашњем паркингу неког савезног министарства у близини задње позиције пуцања, али то место није било добро. Након тога су говорили да Ђинђић иде на Калемегдан, помињали су неку Чумићеву, знали су куда се креће. Након тога су изабрали локацију код неке бабе у стану, локација је била идеална. Једном су били испред Савезне скупштине, где је била идеална позиција за пуцање из кола, били су у неком затамњеном "пасату", али да је пуцао, убио би неког новинара, па одустаје. Тада је са њим био Аца (мисли на Александра Симовића). Изјавио је да мисли да на то прво заседање у Савезној скупштини није ни дошао Зоран Ђинђић.

Ко је донео пушку:

Што се тиче самог атентата, по његовом сазнању, пушку су донели Дућа или Легија, није сигуран да је из Јединице. Ову пушку је испробавао, на 200 метара, на Фрушкој гори. То је на Иришком венцу, нека стаза, тамо је одлазио са Кумом Луковићем да испроба пушку. Ишли су БМВ-ом, не зна тачно када је то било. Први пут му је Дућа донео пушку, "22 магнум", малокалибарску, која је била за краће дистанце и донели су је у стан "десетка". Одбио је ту пушку а ова коју је испробавао на Фрушкој гори била је одлично упуцана. Није му познато ко је то урадио. Након провере на Иришком венцу био је задовољан. Након догађаја код хале "Лимес" Багзија није више виђао, осим можда једанпут. Пушка из које је пуцао у Зорана Ђинђића је добра. У оквир стаје 20 метака а у црној торби је било још два паковања "винчестер" 308. Он је одабрао класично, шиљато зрно 308 "винчестер". То је најуобичајенија муниција.

Након неуспелог покушаја код Савезне скупштине и даље траже погодна место за пуцање. Сви учествују у тражењу. Кад су пронашли локацију, то је супротна позиција од места са кога је извршио убиство. Ишао је да то погледа у стан из кога се излазило на терасу која је гледала према Влади Србије и дворишту ка улазу број 5. У стану су били Нино и Дуле Крсмановић. То је поткровље зграде које гледа на сам улаз број 5, Немањине 11. О том месту обавестио га је Кум Луковић. На позив Нинослава Константиновића и Дулета Крсмановића дошао је у овај стан, изашао на терасу и даљиномером измерио даљину од терасе до улаза број 5 у зграду Владе Србије. Даљиномер је имао задужен из Јединице, налазио му се у службеном возилу и зна да га је касније вратио у Јединицу или команду, није сасвим сигуран. Тај мерач је дуго био код њега. Место са тог крова, терасе код бабе, било је идеално, тачно 230 метара. Видела га је баба, имао је јакну и качкет. Никада није носио комбинезон. Имао је црну јакну, фармерке и ципеле, а није носио наочаре, сем када је улазио. Овој баби се представио као шеф момцима који су дошли да поставе сателитску антену. Задржао се два до три минута док су Душан Крсмановић и Нино заговарали бабу, док је он мерио даљину. У време када је требало да се лоцирају на ту позицију, неко од припадника је обавестио да се многи станари распитују у вези кабловске телевизије, тако да су одустали од тог места да не би изазвали превелику пажњу.

Другу локацију, са које је пуцао и извршио убиство, проналазе Нино и још неко, али није знао ко сигурно. Сећа се да је ушао у зграду на чијем улазу је био портир. Нино и Аца су носили каблове и кесе са фарбом. Ушли су без проблема. Фарба је остала у тој канцеларији. Овога пута нису носили сателитски тањир који су носили у стан код бабе. Ово место је оценио као идеално. Чекали су три дана. Долазили су око 10 сати ујутро и чекали неколико сати. Нико у ту просторију није улазио.

Ко је био са њим као непосредни учесник
у извршењу атентата и помагачи:

Навео је да га возе “пасатом”, а возач је Влада Будала (Милисављевић). Са њим у возилу су били Аца (Симовић) и Нино (Константиновић). Када су долазили испред зграде, увек су имали обезбеђено паркинг-место, које је пре њиховог доласка заузимао Јуришић Милан Јуре, који је заузимао место док они не дођу аутомобилом. Када возило које је возио Влада Будала дође у улицу Адмирала Гепрата, Јуришић је склањао своје возило и ослобађао му паркинг-мест. Нино плати паркинг и оде горе до те просторије и када позове, онда они иду горе. Аца је носио пушку у црној торби и у некој кеси алат. После тих пар одласака на то место они су се враћали у стан “тројку”. Легију је видео још пар пута, али врло кратко. Говорио му је да је све већ припремљено. Такође се сећа да му је говорио пре одласка Шешеља у Хаг да ће овај морати да иде тамо. У време када су они одлазили у канцеларију у овој згради, Влада Будала је остајао у колима. Доле су Кум Луковић и ови на обезбеђењу, вероватно са Сретком, није сигуран где су остали. Телефон за везу је био код Аце, а јављали су се Миша Симовић и Кум Луковић. Доле су били паркирани аутомобили. Сећа се да је прозор био отворен 12. марта и стављено шарено ћебе тамније боје. Није му познато ко је донео ћебе. Он је седео у некој фотели. Ништа нису јели, само је пушио цигарете и гасио их у некој кутији коју је држао у цепу. Пушио је “давидов”.

Извршење атентата

Сећа се да је то нека просторија на првом или другом спрату. Чим уђу у просторију, затворе врата. На том спрату имају још једна или две канцеларије из којих се чују гласови. Пушка је извађена, наслоњена је поред њега и не види се ако неко уђе. Јављају Аци да Ђинђић стиже. Тада он седа на столицу, не могу га видети, цев само мало вири. Долази колона, зауставља се Ђинђићево возило, момак из обезбеђења износи штаке. Не може да пуца од тог момка. Ствара се позиција за пуцање кад Ђинђић долази близу улазних врата. Чудно је окренут, некако са стране. Не зна тачно која је његова позиција, али то је делић секунде, моменат за пуцање. Пуца једном, а затим одлучује да потврди погодак, пуца други пут. Не зна како је повређен тај момак. За први погодак је сигуран, није му била намера да погоди тог момка. Могуће да је ушао у путању другог метка. Није имао времена да гађа Ђинђића у главу јер је врло кратко био откривен. Након испалених пројектила, није му познато где су пале чауре, али је раније захтевао да Аца и Нино запале ову канцеларију. Након испалених хитаца креће ка вратима, пушку даје Аци, вади пиштољ и приликом изласка види портира и неку жену. Закључио је да им није било јасно да ли су пуцали, али их је збунило њихово истрчавање. Он је у руци имао пиштољ, црну капу и црну јакну. Та јакна је остала у стану у улици Војводе Степе, горе високо, не зна који број. Ова двојица, Нино и Аца, имали су смеђе перике и наочаре које су имитација наочара за вид. Ужурбано су изашли напоље. Не зна ко је носио пушку, а ко торбу. Сећа се да је онај брадоња Нино исто имао пиштољ. Када су изашли напоље, Влада Будала је већ упалио возило, аутом одлазе према Бранковом мосту. Негде уз пут, дошло је до чешања са другим возилом. Нису возили пребрзо. Возили су се “пасат” караван. Пушка је била убачена вероватно у гепек. Када су дошли до гараже, из гараже је изашао пешке и сео у возило од Милета Луковића и Калинића а онда су одатле отишли у стан изнад Аутокоманде у улици Војводе Степе. У стану тада није било никога.

Шта се дешавало сутрадан по извршеном атентату

Ујутро долази Ђура, то је онај што је набављао станове. Остала му је црна јакна у којој је био када је пуцао, а коју му је дао Кум Луковић. Ђура га вози до команде. Сретко Калинић и Кум Луковић остају у стану. Ђура га је повезао између 9 и 10 сати неким мањим тамним аутом. Била је гужва у саобраћају.

Спуштају се према Хиподрому, а онда на Сењак. Мало даље од команде изашао је из кола и пешке отишао у команду. У згради команде среће Гумара и њему објашњава да је био заузет, али он га ништа не пита. Договорили су се да иду за Кулу, није сигуран да ли то вече или следећег дана. Жмигија је видео у Кули али нису ништа коментарисали. Имао је некакав осећај да ће све бити откривено.

Објашњење мотива због чега је извршио атентат на председника Владе Републике Србије

За убиство председника владе Ђинђића или, како он каже, ликвидацију, није му обећана никаква материјална корист. Изнео је да то за новац никад не би ни учинио, јер он није криминалац. За ово што је учинио, нико из Јединице, команде није знао, нити је био умешан сем Жмигија, који је према његовом изричитом наређењу учествовао у томе. Ово убиство је за њега политичко, јер је сматрао да ће се тиме спречити даље слање ратника и истинских патриота у Хаг, да ће се спречити растурање ЈСО-а и Србије, а због тога што је по његовом мишљењу Хаг једна од највећих срамота у историји Србије.

Ово је била одбрана оптуженог Звездана Јовановића, коју је дао у својству осумњиченог пред органима МУП-а Републике Србије.

На записнику о саслушању пред истражним судијом Посебног одељења Округног суда у Београду од 12. маја 2003. године окривљени Звездан Јовановић изјавио је да се брани ћутањем.

Одбрана оптуженог Александра Симовића

Оптужени Александар Симовић, у одбрани изнетој на главном претресу, изнео је да није учествовао приликом извршења кривичног дела убиства представника највиших државних органа, председника Владе Републике Србије, да није учествовао у завери коју су створили оптужени Улемек Милорад и покојни Спасојевић Душан у циљу вршења кривичних дела против уставног уређења и безбедности и да није заједно са Константиновић Нинославом тражио локацију за извршење атентата, није носио пушку у канцеларију број 55 у улици Гепратовој, нити је изнео ту пушку из канцеларије након убиства председника владе и покушаја убиства његовог пратиоца Милана Веруовића. У потпуности је оспорио наводе из оптужнице специјалног тужиоца.

Изнео је да је дана 12. марта 2003. године био у стану своје супруге Бајић Зоране у Земуну, улица Рада Кончара број 1. Пробудио се око 11 часова и у стану је затекао Дулета водоинсталатера, који се кратко задржао. У исто време по одласку водоинсталатера, можда након 5 до 10 минута, у стан је дошла жена која ради у ћевабџиници "Микица" и донела му доручак који му је претходно наручила супруга. После краћег времена сишао је из стана у башту ћевабџинице, која се налази у истој згради где и стан, и у башти се срео са Бранком и Николом Бајићем, покојним Зораном Вукојевићем и Мишом Ћувизом, који живи у Швајцарској. Јавио им се. Негде око 12.30 – 12.45 часова кренуо је да посети своје родитеље. Зауставио се да се поздрави са Мишом Ћувизом. Док је разговарао са њим, покојни Вукојевић Зоран је отишао, а Бајић му је само махнуо.

Супруга га је позвала да се врати кући и саопштила му да се хитно јави брату Милошу на телефон, што је он и учинио. Брат га је обавестио да је убијен премијер и да би било добро да се склони. Ово је објаснио тако што сваки пут када би неко био убијен у граду, он је позиван на информативни разговор у полицију. Последњи пут то је било кад је убијен генерал Бошко Буха. Након разговора са братом рекао је супрузи шта се десило и да ће се

склонити на пар дана, па ће онда отићи у полицију, након чега одлази из стана супруге у Земуну и по расписивању потернице био је у бекству.

Предложио је, као и његови браниоци, да се у допуну доказног поступка саслушају сведоци који су га тога дана видели у кући његове супруге у Земуну.

Одбрана оптуженог Крсмановић Душана

Оптужени Душан Крсмановић у својој изјави, коју је дао у својству осумњиченог, пред овлашћеним радницима МУП-а Републике Србије, дана 4. априла 2003. године, као и на записнику о саслушању пред истражним судијом Посебног одељења Округног суда у Београду као окривљени, признао је наводе оптужнице и кривицу.

Изјаву пред истражним судијом дао је дана 12. маја 2003, 13. маја 2003, 14. и 16. маја 2003. године. У својој изјави изнео је да је постао члан криминалне групе Душана Спасојевића, тзв. земунски клан негде почетком 2000. године, а члан криминалне групе – завере чији су организатори били Душан Спасојевић и Милорад Улемек постао је почетком 2003. године. Изнео је да је за Душана Спасојевића знао раније, да га је виђао по Земуну, да је о њему највише чуо од његовог друга Јуришић Милана Јурета.

За Душана Спасојевића и Милету Луковића чуо је још 1995. или 1996. године, и тада се знало да су “радили са колима”, крали аутомобиле и враћали за новац, а да су касније почели да раде и продају дрогу (страна 3 записника пред истражним судијом од 13. маја 2003. године). И тада се причало да Душан Спасојевић има “везе”, у шта се он уверио и поверовао када је 1997. године био у притвору заједно са Миланом Јуришићем званим Јуре и покојним Марком Петровићем, чланом земунског клана због кривичног дела изнуде. Када им је укинут притвор, обавестили су га да их је извадио Душан Спасојевић, који их је сачекао испред зграде Централног затвора у Београду у црвеном “поршеу” (страна 3 истог записника).

Изнео је да је у групи Душана Спасојевића упознао браћу Милоша и Александра Симовића, Владимира Милисављевића, а 1999. године упознао је особу са надимком Мићко и Бели, за кога се причало да је ратовао по Хрватској и БиХ, чије име је сазнао тек 2003. године, то је Сретко Калинић (страна 5 истог записника). Као чланове земунског клана знао је Нинослава Константиновића, Дејана Миленковића, Миладина Сувајџића, Марка Петровића и друге. У криминалној групи је упознао и Зорана Вукојевића, за кога зна да је био у пријатељским односима са Душаном Спасојевићем док је још радио као полицајац у МУП-у Србије – СУП Земун, а који је касније био шеф Спасојевићевог обезбеђења. Објаснио је улоге које су имали чланови злочиначког удружења, хијерархију и строгу дисциплину која је владала у оквиру земунског клана. Изнео је да су у криминалној групи земунски клан главни били Душан Спасојевић и Миле Луковић. Спасојевић је доносио све одлуке али није све директно он саопштавао члановима своје групе, већ је то чинио Милош Симовић, који је руководио скоро свим акцијама од 2000. до 2003. године. Навео је да су следећи у хијерархији касније били Дејан Миленковић и Владимир Милисављевић, који је понекад учествовао у доношењу одлука (видети страну 13 и страну 21 записника од 14. маја 2003. године).

Изнео је организацију криминалног удружења, а посебно је описао строгу дисциплину којој су били изложени сви чланови, сурове мере које су се примењивале према онима који нису поштовали одлуке (како је говорио Спасојевић, из његове групе се излазило “ногама напред”), хијерархију, кривична дела која су вршили, начин планирања и саопштавања одлука, начин коришћења телефона “специјала” (који су се користили између тачно одређених припадника, у одређеној ситуацији, а после су бацани и уништавани). Посебно се изјаснио на околности када долази до удруживања

и ослањања Душана Спасојевића на оптуженог Улемек Милорада и део Јединице за специјалне операције. Изнео је да тада долази до вршења отмица богатих људи, када су исплаћиване велике откупнине, да су акције планирали заједно оптужени Улемек и Душан Спасојевић и да су од Душана Спасојевића чланови сазнали да је половину новца од отмица давао Милораду Улемеку (страна 7 записника од 13. маја 2003. године).

Изнео је да су, у време када је дошло до удруживања Душана Спасојевића, оптуженог Милорада Улемека и дела Јединице за специјалне операције, ова криминална група и њени организатори имали највећу моћ, и то не само финансијску него и сваку другу, и могућност утицаја у деловима власти који су за њих били важни. Изнео је да је Душан Спасојевић добио обезбеђење из ЈСО-а и тада ужива у моћи коју има, заштити коју је имао у полицији и утицају на суд и тужилаштво. Познато му је, о чему је говорио на саслушању пред истражним судијом, да је оптужени Саша Пејаковић био у обезбеђењу Душана Спасојевића, као припадник ЈСО-а (страна 7 записника од 13. маја 2003. године). Говорио је о задацима у оквиру криминалне групе, па је навео да је задатак Миладина Сувајџића био да изналази и изнајмљује станове, купује возила и набавља друга средства за извршење кривичних дела, јер је Душан Спасојевић, након изласка из притвора због отмице Мирослава Мишковића 2001. године, тражио да му увек буде на располагању десетак станова, где би могли да се склоне од полиције он и припадници (страна 7 записника од 13. маја 2003. године).

Навео је да су одлуку и план за атентат на премијера Владе Републике Србије донели Милорад Улемек и Душан Спасојевић (страна 10 записника од 13. маја 2003. године). О томе му је познато из разговора у којима је учествовао. О томе је припаднике обавештавао Душан Спасојевић након претходног договора са Улемеком, и тада је од Спасојевића сазнао да је Улемек излазио на јавна места по кафићима у граду и да је то плански радио, да се не би посумњало да има везе са атентатом (страна 15 исказа пред истражним судијом од 14. маја 2003. године). Надаље, говорио је и о томе да је Душан Спасојевић претходно имао план да се изврши убиство неког другог високог државног функционера, али да је на инсистирање Улемека пристао да се убије премијер.

Оптуженог Жељка Тојагу Жмигија упознао је у изнајмљеном стану код хотела "Хајат", када је већ била донета одлука да се убије премијер и направљен план да се на њега пуца "золама". Истом приликом упознао је и Звездана Јовановића, за којег је чуо да је био неки командант у ЈСО-у. Познато му је преко Душана Спасојевића и Милета Луковића да је Звездан Јовановић довео Жељка Тојагу, после Дана заљубљених, значи 14. или 15. фебруара 2003. године (страна 3 записника пред истражним судијом од 4. априла 2003. године и страна 7 исказа пред истражним судијом 13. маја 2003. године). Оптуженог Бранислава Безаревића не познаје, али му је познато да су Милош Симовић и "главни из групе" имали податке када премијер креће на пут за Бањалуку, које су добијали од неког из обезбеђења (страна 13 записника од 14. марта 2003. године).

Објаснио је начин функционисања телефона "специјала". Комуникацију су обављали међусобно, само на један број. Миша Симовић је имао телефон којим је комуницирао са свима, а припадници нису могли да користе "специјалу" директно са Душаном Спасојевићем. Милош је имао други телефон – број који је користио за везу са Душаном Спасојевићем. Ове бројеве телефона нису могли користити за обичне разговоре. Познато му је да су "специјале" користили код хале "Лимес" и приликом атентата. Такође му је познато да су користили "специјалу" између тог човека, који је јављао покрете премијера, и то Вукојевић Зоран, Дејан Миленковић и Милош Симовић, не наводећи када је који користио ову "специјалу" (одређени телефонски број користило је само то лице и Вукојевић. Када је престао да то

чини Вукојевић, “специјалу” је имало то лице и Багзи, касније само то лице и Милош Симовић). “Специјале” су користили и раније, приликом вршења других кривичних дела, а о начину употребе саопштио им је Спасојевић, који је та сазнања имао од инспектора Пажина. Да би избегли да их полиција идентификује и ухапси, бројеве су мењали често, на неколико дана, тако да су користили по 100 бројева недељно (страна 10, од 13. маја 2003. и страна 20 исказа од 14. маја 2003. године). У вези својих активности и предузимања криминалних радњи изнео је да је то учинио из страха за свој живот (страна 2 записника од 13. маја 2003. године).

У исказу који је изнео као осумњичени пред овлашћеним службеним лицима МУП-а Републике Србије говорио је о својим сазнањима када је дошло до разлаза између Душана Спасојевића и Љубише Бухе и у то време је чуо да Душан Спасојевић најинтензивније “јури” “Чумета” (мисли на Љубишу Буху). У једном разговору са Милошем Симовићем сазнао је да постоји могућност да Душан Спасојевић планира да убије министра спољних послова Горана Свилановића, али није му познато због чега. Неколико дана касније, након сазнања од Милоша Симовића, то исто је чуо од Спасојевића и сазнао да се Душан Спасојевић консултовао о томе са инспектором Градског СУП-а, Пажином (мисли на окривљеног Слободана Пажина из предмета К. П. 3/04), који га је саветовао да то не ради. Месец дана касније у разговору са Милетом Луковићем сазнао је да треба да се убије неко. Луковић није изговорио име особе чије се убиство планира, већ му је показао место на уху, где се ставља минђуша. То њему ништа није значило, па се о тим околностима распитивао код оптуженог Јуришић Милана, шта то значи и он му је одговорио да зна да се планира убиство Ђинђића. Након сазнања које су добили од Душана Спасојевића да се планира убиство премијера Ђинђића, дошло је до појаве нервозе код чланова групе. Највећи противник тог предлога био је Влада Будала (мисли на оптуженог Владимира Милисављевића). Спасојевић им је тада забранио да иду кући. Наредба је била да се остаје у изнајмљеним становима, он и Јуришић били су у стану у улици Трише Кацлеровића.

Један од разлога да се убије премијер Ђинђић била је најављена борба против организованог криминала и избор специјалног тужиоца, и изручење оптужених Хашком трибуналу.

Припремање за извршење атентата на премијера др Зорана Ђинђића код Бубањ потока

За атентат на Зорана Ђинђића припадници завере се припремају тако што сви учествују у пратњи. Спасојевић Душан наређује да се оде на Копаоник јер се тамо налазио Зоран Ђинђић, тако је њему рекао Миша Симовић. Спасојевић је позвао њега и тражио да са супругом и децом оде на Копаоник. Сећа се да је то било на Дан заљубљених (14. фебруар). Он се некако извукао али је Спасојевић наредио и на Копаоник је послао Нина (мисли на Нинослава Константиновића). Колики је страх имао од Спасојевића, показује кроз тврдњу да није смео да саопшти директно Спасојевићу да не може да иде на Копаоник, да је звао телефоном Јуришића и молио да он то саопшти Спасојевићу, што је овај и учинио. Нинослав Константиновић је био на Копаонику са својом супругом али, пошто није могао да нађе преноћиште на Копаонику, одседа у хотелу у Брусу и често јавља телефоном да не виђа Ђинђића.

Куповина два камиона на ауто-пијаци Бубањ поток, као средства којим ће се зауставити колона у пратњи премијера, ради извршења атентата “зољама”

Приликом саслушања пред истражним судијом изнео је да је Душан Спасојевић тражио да се набави – купи неки камион, који би се користио на

аутопуту код Бубањ потока за заустављање колоне возила приликом повратка премијера Ђинђића са Копаоника. Тада је схватио да је Спасојевић имао информацију када ће се премијер вратити за Београд.

Тога дана када се премијер враћао са Копаоника, затекао се у возилу са Владимиром Милисављевићем, када је ујутру Милош Симовић јавио Влади да треба да вози Сувајцића у Бубањ поток, на ауто-пијацу, да се набаве два камиона, која би се користила да се препречи или успори колона премијера код Бубањ потока. Навео је да се Сувајцић пре одласка у Бубањ поток маскирао периком, ставио је капу као сликарску и имитацију наочара за вид. Код себе је имао лажну личну карту, која је затечена у неком украденом возилу, на коју је ставио своју фотографију. Новац за куповину камиона дао му је Спасојевић. Он и Милисављевић су чекали док Сувајцић није завршио формалности – склапање уговора за куповину камиона и камионе паркирао близу аутопута. Један камион је био плави “тамић”, а други са страним регистарским таблицама, који је касније користио Багзи код “Лимеса”. После тога су се вратили за Београд.

Покушај атентата код Бубањ потока, 16. фебруара 2003. године

Изнео је да је, када је дошао на Нови Београд до стана “десетка”, који се налази у улици Леђинов булевар број 5, испред зграде затекао Душана Спасојевића и Звездана Јовановића, који му је, на његово изненађење, пружио руку. Убрзо су дошли Жељко Тојага и Миле Луковић Кум, дошао је Влада Милисављевић да вози Кума и Тојагу, и они су сви отишли а он је остао сам у том стану. Прошло је доста времена док се нису вратили, и то најпре Душан Спасојевић и Звездан Јовановић, а након тога Тојага и Миле Луковић Кум. Из њихове приче је сазнао да је Константиновић Нинослав кренуо са Копаоника за колоном возила у којој је био и премијер, да су имали прилику да негде на семафору пуцају у Ђинђића, да је сигуран да је Тојага Жељко требало да пуца из “зоље”, а могуће је и још неко поред њега. Симовић Милош и Александар су требали да прате колону. Био је ангажован и Сретко Калинић, али он није знао на којим задацима, као што није знао ни да ли је Милан Јуришић том приликом имао неко задужење. Није имао сазнање зашто се одустало од убиства премијера Ђинђића у овој ситуацији. Познато му је да су “зоље” набављене из ЈСО-а. Познато му је да је супруга Нинослава Константиновића остала у хотелу у Брусу. Изнео је да му је познато да је на аутопуту пратњу држао Сувајцић Миладин Ђука, а на саслушању у преткривичном поступку, говорећи о плану да се пуца из “зоља”, изнео је да је схватио из разговора да је требало да из “зоља” пуцају Звездан и дечко из Јединице (најбољи зољаш у ЈСО-у, који станује на Чукарничкој падини – из списка се види да је мислио на оптуженог Жељка Тојагу). На записнику о саслушању пред истражним судијом од 4. априла 2003. године, на страни 3, први став, изнео је, након описа ситуације и улога оптужених приликом повратка премијера са Копаоника: “После сам Звездана и зољаша одвезао плавим ескортом на Чукарничку падину”.

А) Сазнање да постоји човек који јавља оптуженима о кретању премијера, наредбе припадницима да прате колону са премијером на аутопуту и сазнање за план да се др Ђинђић убије “зољама”

Познато му је да је пар дана од овог догађаја који је описао, када се нашао у стану “десетка” и повратка премијера са Копаоника, Спасојевић дошао до сазнања од особе (везе) која му је јављала покрет Ђинђића са својим обезбеђењем. Он претпоставља да та особа ради у обезбеђењу породице Ђинђић, није сигуран, а зна да са њим комуницирају Миша, Багзи и Вукојевић Зоран. Ословљавали су га са “Перо”. Тада су организатори испланирали да убију Ђинђића “зољама” јер су добили податак да Ђинђић иде негде на пут. Због тога је Спасојевић припаднике распоредио поред аутопута кроз Нови Београд, да виде (сниме) како се креће колона и какво је обезбеђење. Тада

нису ступили у акцију већ су пропратили кретање колоне. Припадници су на овај задатак били распоређени од стране Мише Симовића тако што је: Аца (Симовић) стајао код Сава центра, он и Јуришић су стајали у непосредној близини паркинга код Сава центра, Влада Будала је био негде на старом путу код Сурчина, Миша Симовић се возио аутопутем, а Спасојевић и Кум Луковић су били негде у близини са возилима, али не зна где.

Наредба и инструкције за извршење (покушаја) атентата на премијера на аутопуту код хале “Лимес” 21. фебруара 2003. године

Увече, уочи напада на колону премијера Ђинђића, Милош Симовић им је саопштио да Ђинђић сутра креће на пут у Бањалуку, а након тога редовним летом иде у иностранство. Након тог сазнања, Милош Симовић је припадницима распоредио позиције на траси куда ће проћи колона са премијером. Добили су наредбу да у току наредног јутра сви буду тачно постављени на одређена места у 8. 30 часова. Његова позиција била је у непосредној близини предузећа “Рудо”, у возилу марке “пежо” или плави “ескорт”, није сигуран. Нино је био на кружном току код Аутокоманде, Багзи и Милош су били негде са камионима у близини Сава центра, на паркингу, са задатком да се укључе приликом наилаaska колоне. У њиховој близини био је и Јуришић са краденим “голфом” црне боје ГТИ и његов задатак је био да “покупи” Багзија и Мишу након заустављања колоне. Код хале “Лимес” налазила су се два сива возила марке “ауди”. Једним од ових возила управљао је Влада Будала, а другим Аца Симовић. У једном од ових возила сигуран је да је међу припадницима био Кум Луковић, који је имао задатак да пружи ватрену подршку у случају узвраћања напада пратње или полиције, а другим возилом је било планирано да након извршеног атентата “покупе” оне који пуцају “зољама” у колону возила у којој се налазио премијер Ђинђић.

За пуцање “зољама” су били задужени Сретко Калинић и зољаш, а можда и Звездан, претпоставио је, није сигуран. Спасојевић и Легија су били негде у близини. Такође је изнео да се сећа да је Спасојевић пре тога обезбедио алиби преко Светлане Ражнатовић Цеце, која је била задужена да каже да су били заједно, а Легија је имао сигуран алиби али му није познато преко кога. Сећа се добро да је он касно јавио Багзију, да је колона прошла позицију где се он налазио, код предузећа “Рудо”, па је колона већ била у близини аутопута када је он јавио преко мобилног телефона Багзију да је колона прошла. Чуо је кад је Багзи почео да виче, “где је, где је”, а он му је одговорио да су на половини “Газеле” и тада је чуо како Багзи виче па “где је Миша и у п...” Касније је из приче чуо да су и Мишу Симовића са камионом заустављали људи из премијеровог обезбеђења, али да он није стао, већ се направио луд. Поменуо је да му је познато да је том приликом када је Багзи овим камионом пресекао колону возила под пратњом, у којој се у првом возилу налазио премијер Ђинђић, имао код себе више телефона и један папирић на коме су биле наведене регистарске ознаке возила из Ђинђићеве пратње и самог Ђинђићевог возила, али да га обезбеђење после заустављања није претресло, тако да је сам Багзи касније причао да је прогутао папирић са регистарским бројевима, а картице мобилног телефона изломио и бацио. Након ове неуспеле акције он је отишао у стан где су били Милош, Александар, Влада и Нино, који су га изгрдили због пропуста током пратње и окривили га да је због њега пропао атентат на премијера.

Одлука Душана Спасојевића
да се премијер др Зоран Ђинђић убије снајпером

После ове неуспеле акције код хале “Лимес”, организатори су одлучили да се Ђинђић убије снајпером, због чега су тражили локацију у непосредној близини зграде владе. Није сигуран ко је дао идеју да се Ђинђић убије из

снајперске пушке. Чуо је у једном стану од Милоша Симовића да је Звездан Јовановић убедио Спасојевића да је он најсигурнији и да се сигурно Ђинђић може убити из снајперске пушке (видети страну 16 записника од 14. маја 2003. године). Спасојевић је говорио да ће преко Улемека за извршење убиства ангажовати неки одред АТГ из ЈСО-а. Тих дана су били сви распоређени у близини зграде Владе Републике Србије. Сећа се да је Нинослав Константиновић једног дана саопштио да може да се гађа са неке зграде па су се Нино, Миша и Аца пели на зграду тражећи погодно место, а увече су водили Душана Спасојевића и Звездана да им покажу ту локацију да би они могли да процене да ли је локација добра или не.

Проналажење локације за извршење атентата
на премијера снајперском пушком из зграде у Београду,
Бирчанинова бр. 8 из поткровља стана

Познато му је да су Нино, Аца и Миша после доношења одлуке да се премијер убије снајперском пушком, пронашли зграду у улици Бирчаниновој број 8. Стан се налази у поткровљу а на вратима је писало "Јуришић". Из овог стана постоји излаз на терасу која гледа према дворишту зграде владе. Милош Симовић је наредио њему и Нину да обуку радне комбинеzone и да се са алатом, каблом и сателитским тањиром попну у овај стан, да би станари помислили да треба да уграде сателитску антену. Ове радне комбинеzone набавио је његов брат Ђорђе, сателитску антену Адамовић Марко. Они нису знали намену и због чега се све то набавља. Када су дошли до стана, објаснили су тој жени да треба да инсталирају кабловску телевизију. Она се бунила против сателитске, али је ипак пустила да из њеног стана изађу на терасу. Он сам је држао тањир као да нешто ради, а Нино је осматрао зграду владе и процењивао да ли је та позиција добра. Изашли су из зграде и рекли баби да иду по још неки алат и после сат времена су се вратили Нино и он, а касније је Нино овој баби објаснио да треба да позове шефа и да он треба да погледа куда треба да проведу каблове.

Долазак до стана у Београду, Бирчанинова број 8,
оптуженог Звездана Јовановића ради мерења даљине
од терасе до улаза у зграду Владе Републике Србије,
Немањина број 11, улаз број 5

После проналаска ове локације у Бирчаниновој улици, у стан је дошао Звездан Јовановић. Док је Нино заговарао бабу, Звездан је неким апаратом, који изгледа као двоглед, мерио даљину од те терасе до места у близини зграде владе. Након тога, Звездан је отишао. Овој баби су рекли да тренутно не одговара време и да ће доћи сутрадан да врше инсталирање. Сутрадан је Спасојевић послао само њега да види да ли је све у реду у стану код бабе, да провери да ли је долазила полиција. Тада је покупио све са терасе јер је рекао Милошу Симовићу да га је видело више људи којима је баба наводно испричала да се поставља антена за кабловску телевизију, након чега су одустали од намере да ту терасу искористе за пуцање у председника владе, јер су се плашили да их не препозна, а Нино им је рекао да су га виделе још неке жене из зграде и распитивале се за кабловску, што их је навело да траже другу локацију, јер их могу после атентата препознати.

Проналажење нове локације као погодног места за пуцање
из снајперске пушке на премијера др Зорана Ђинђића

После одустанка од локације у Бирчаниновој улици, наставили су сви из криминалне групе да траже погодно место за пуцање. На проналажењу локације су били ангажовани Нино, Аца и Милош. Након дан или два Нино и Аца су нашли ново место. Док су тражили локацију, били су обучени у радне комбинеzone, носили су перике, наочаре и качкете. Пронашли су канцеларију

у улици Адмирала Гепрата и поново су звали Звездана да дође да процени да ли је то добро место. Звездан је дошао у Адмирала Гепрата бр. 14, попео се у ту канцеларију, погледао и проценио, а онда им рекао да је место идеално, да највише одговара. Све време кад су тражили локацију за пуцање, Звездан, Сретко и Кум Луковић су били у непосредној близини владе, возикајући се црним “пасатом” панчевачких регистарских ознака, којег је Сувајџић заједно са Владом Будалом купио, а Милош Симовић обезбедио и налепио црне фолије на прозоре. Пре атентата Спасојевић је захтевао од Сувајџића да обезбеди довољно станова који ће им послужити за склањање, тако да је било обезбеђено око двадесетак станова за скривање, али тачне адресе свих станова не зна. Познато му је да је Сувајџић те станове закупуљивао на туђа имена и да је при том користио разна фалсификована документа.

Задаци оптуженог Душана Крсмановића,
два дана пре атентата на премијера др Зорана Ђинђића
и на сам дан атентата, 12. марта 2003. године

Изнео је да је два дана пре атентата добио задатак да буде осматрач на простору кружног тока код Аутокоманде, а на дан убиства добио је задатак од Милоша Симовића да стоји на аутобуској станици која се налази изнад зграде владе идући према Славији. Возило марке “ескорт”, плаве боје, паркирао је недалеко од позиције где је стајао, идући према Славији.

Милош Симовић и Сувајџић су били у близини предузећа “Рудо”. Јуришић је паркирао возило према главној аутобуској станици. Његов задатак је био да буде резервна подршка уколико дође до интервенције полиције. Влада Будала је био у “пасату” панчевачких регистарских ознака, које возило је купио Миладин Сувајџић, а Милош Симовић је на возило ставио тамне фолије, да се не види унутрашњост возила. Задатак Владе Будале био је да овим возилом у улицу Гепратову 14 доведе Нина Константиновића, Александра Симовића и Звездана Јовановића, да се паркира на место које му је до доласка чувао својим возилом Јуришић и да их након убиства преузме и одвезе, како је планом било предвиђено, до гаража на Новом Београду. Сретко Калинић и Кум Луковић су били у црном “голфу ГТИ”, били су наоружани и њихов задатак је био да пруже ватрену подршку у случају опасности. Душан Спасојевић и Пеле (Пејаковић) су се негде возикали, али не зна у којем аутомобилу, јер је Душан заменио возило “пунто” у којем је раније виђен у друштву са Легијом. Не зна где се налазио Легија.

Тога дана он је комуникацију преко мобилног телефона обављао само са Милошем и Александром Симовићем. У једном моменту позвао га је Александар и питао: “Је ли ушао?”, он је одговорио да тада ништа није видео, након чега га зове Милош Симовић, који је био на позицији код Топчидерске звезде и каже: “Сад ће проћи!”, након чега га поново зове Александар Симовић и каже: “Је ли га видиш?”, на шта му је он одговорио да не види ништа, а потом чује Александра Симовића који каже: “Ево га, улази”. Он креће према возилу и када је био у близини возила, зове га поново Александар Симовић и каже: “Није то био он”, а након тога поново чује када каже: “Ево га” и прекида везу. Након 15 до 20 секунди чуо је два пригушена пуцања и после тога седа у кола и креће улицом десно ка Ургентном центру, потом ка Славији и Аутокоманди, не знајући шта ради. Пола сата касније позвао је Милоша Симовића, који му је рекао да иде у стан и да искључи телефон. Након атентата он одлази у стан у улици Трише Кацлеровића број 28, а после извесног времена код њега долази Милан Јуришић Јуре. Нису знали где се екипа налази, и преко телевизије су сазнали шта се десило. Картице телефона су уништили и бацили у контејнере.

Пушка за убиство премијера др Зорана Ђинђића

Навео је да је оружје, пушка за ово убиство узета из Јединице, колико он зна. То је чуо из њихове приче, а сазнао је да је и број избрисан. Познато му је да је поред ове пушке набављена још једна пушка, па је Звездан требало да одабере из које ће да пуца. Колико му је познато, једна снајперска пушка је била донета у стан “десетка” на Новом Београду, а затим је била пребачена у ауто “пасат”, где се даље налазила.

Шта се десило сутрадан, 13. марта 2003. године,
у стану у коме се крију

Изјавио је да је наредног дана у вечерњим сатима у стан у којем су се скривали дошао Нино Константиновић и обавестио их да су сви остали добро и да је Душан поручио да се стрпе месец дана и када им пусти поруку на пејџер, да дођу код Сава центра. Те вечери на телевизији је изашла Сувајџићева слика и решили су да напусте стан. Он одлази у стан свог брата Ђорђа, у којем је ухапшен.

Исказ пред истражним судијом
о мотивима за убиство др Зорана Ђинђића

На записнику пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду изнео је да му је познато да је Спасојевић говорио за Ђинђића да је лош човек, да хоће да испоручује све Србе Хагу. Говорио је да је он готов ако не убије Ђинђића, јер се припремао Љубиша Буха за заштићеног сведока, почело је да се ради на откривању криминалних радњи земунског клана и Душана Спасојевића. Очекивао је да ће након убиства Ђинђића да се дигне ЈСО и да дође до промена у власти. Познато му је из Спасојевићевих прича, о чему је Спасојевић обавештавао оптуженог Улемек, да се Улемек налази на хашкој оптужници, да ће вероватно бити изручен Хагу, а да може бити откривено Улемеково учешће у покушају атентата на Вука Драшковића у Будви и да може бити откривен у вези убиства на Ибарској магистрали и убиства Стамболића.

Изнео је да му је познато да су Улемек и Спасојевић планирали и организовали убиство др Зорана Ђинђића. Више пута је поновио да је Спасојевић имао план да се убију неки други функционери из власти, али да је на наговор и под утицајем Улемек пристао да се убије председник владе, јер му је Улемек објаснио да се тим убиством може највише постићи и довести до промена у власти. Говорио је и о протесту Јединице за специјалне операције из новембра месеца 2001. године, те о финансирању Јединице од стране Душана Спасојевића и његове криминалне групе.

Одбрана оптуженог Бранислава Безаревића

Оптужени Бранислав Безаревић на главном претресу у својој одбрани је изјавио да не признаје извршење кривичног дела и не признаје кривицу. Изјавио је да наводи оптужнице специјалног тужиоца нису тачни. Остао је при одбрани коју је изнео на главном претресу којим је председавао судија Марко Кљајевић. Одбио је да одговара на питања председника већа, чланова већа и других учесника у кривичном поступку. На основу члана 321 ЗКП-а, на главном претресу је прочитана одбрана оптуженог Безаревића коју је дао у претходном поступку као окривљени пред истражним судијом Окружног суда у Београду, 23. маја 2003. године.

Записник о саслушању оптуженог Бранислава Безаревића који је дат пред органом унутрашњих послова МУП-а Србије, Управе за борбу против организованог криминала, од 21. марта 2003. године, издвојен је из списка решењем већа К. П. бр. 5/03 од 28. децембра 2004. године. Ово решење постало је правоснажно решењем Врховног суда Кж. О. К. бр. 10/05, од 21. фебруара 2005. године, па веће у поновљеном поступку, у којем је дошло до промене председника већа, није поново одлучивало о предлогу браниоца, с обзиром да је раније решење већ било правоснажно. Наиме, решењем већа из

списа предмета издвојен је записник о саслушању осумњиченог Бранислава Безаревића у преткривичном поступку на основу члана 337, став 3 ЗКП-а, с обзиром да записник сачињен пред органом унутрашњих послова МУП-а РС – УБПОК, од 21. марта 2003. године, није сачињен у законом прописаној форми, како је то прописано чланом 177, став 8 ЗКП-а, јер није био потписан од овлашћеног службеног лица које је предузимало радње.

Оптужени Безаревић саслушан је пред истражним судијом Окружног суда у Београду, где је на записнику изјавио да остаје при одбрани коју је дао пред овлашћеним радницима МУП-а Србије, уз дата прецизирања појединих одговора и конкретних догађаја. Тај записник није издвојен из списка иако је то бранилац оптуженог предлагао.

Оптужени Бранислав Безаревић у завршној речи истакао је да се терети за најтежа кривична дела која није починио и да се налази на истој оптужници са људима које не познаје и никада их у животу није видео. Навео је да за четири године, колико траје овај кривични поступак, у датим условима није имао могућности да се бори за правду и докаже истину, јер његова реч нема никакав значај. У овом процесу била је пресудна само реч сведока сарадника. Јавни тужилац базирао је оптужницу на основу исказа сведока сарадника, за које окривљени Безаревић наводи да је благо рећи да су неистинити, већ да представљају једну огромну лаж. Прва лаж је да је он припадник обезбеђења покојног премијера. Ову лаж први је изнео сведок сарадник Вукојевић Зоран, који је пријатељ окривљеног Безаревића још из средње школе Унутрашњих послова у Сремској Каменици. Други сведок сарадник који је подржао ту лаж је Дејан Миленковић, који у овим лажима иде и много даље, наводећи да је оптужени Безаревић обезбеђивао и госпођу Ружицу Ђинђић, за коју оптужени тврди да је никада није видео. Циљ оваквих тврдњи је, како оптужени наводи, да се појача оптужница и да тужилац има на броју све карике, због чега је искоришћено познанство оптуженог са покојним Вукојевићем, а могуће је да је циљ био да се прикаже да је уз ЈСО стајала и БИА.

Тврдње да је оптужени Безаревић радио у обезбеђењу премијера Зорана Ђинђића поновили су у својим исказима и најближи сарадници покојног премијера Чедомир Јовановић и Беба Поповић. Међутим, када је сведок Јовановић упитан на основу чега му је позната ова чињеница, одговорио је да то зна из оптужнице. Стога је тужилац, прецизирајући оптужницу, 23. марта 2007. године, избрисао део у коме се наводи да је оптужени Безаревић припадник личног обезбеђења покојног премијера. Такође, тужилац је изоставио и део да је Дејан Миленковић организовао пријем информација о кретању премијера преко оптуженог Безаревића, које је затим преносио Спасојевићу и Милораду Улемеку. Затим је изостављено и да је Вукојевић Зоран прибављао од оптуженог Безаревића информације о кретању премијера и преносио их Спасојевићу и Луковићу. Избрисан је и део где је првобитно наведено да је оптужени Безаревић критичног дана рекао да се возила налазе у дворишту зграде владе и да се може очекивати њихов покрет, да је то рекао Милошу Симићу или Вукојевић Зорану. Оптужени је истакао да тужилац није дао никакво објашњење за одустанак од ових првобитних тврдњи. Оптужени Безаревић је истакао да никада није био члан обезбеђења покојног премијера, те да, уколико сведоци сарадници износе овакву једну лаж, коју затим тужилац прихвата, доводи се у сумњу и све остало што су износили. Ради се о чињеници коју није било тешко проверити, а што није учињено правовремено. Навео је да је и остале чињенице теже доказати, а и када се докажу, оне остају у сенци. Навео је да је тужилац оптужницу против њега засновао на изјави коју је оптужени дао у полицији, а коју није потписало овлашћено службено лице. Такође је нагласио да није био саслушан ни пред истражним судијом, већ је наведено да је прочитао

своју изјаву дату пред органима МУП-а и да се сложио са њом, на који начин се покушава да се конвалидира изјава дата у преткривичном поступку.

Даље је окривљени навео да он није могао да има мотив за убиство премијера из више разлога. Истакао је да није био члан Јединице за специјалне операције, није био ни члан ни земунског клана, а такође није имао разлог ни да страхује од Хага. Политиком се никада није бавио, нити је био члан иједне криминалне организације. Ничију интерну дисциплину није морао да поштује. С обзиром да ни на један начин нису могли да га повежу са мотивом за убиство премијера, навели су да је то урадио због новца. Међутим, нигде се не наводи какав је био договор око исплате тог новца, на који начин и ко је требало да му исплати тај новац. О томе се не изјашњавају ни сведоци сарадници, а ни тужилац о томе не каже ниједну реч. Остаје само уопштена формулација да су му дали новац.

Нагласио је да ниједан конкретан доказ, ниједна чињеница није изнета против њега, осим изјаве сведока сарадника, који причају научену причу и лажи. Оптужени Безаревић навео је да је сведок сарадник, покојни Вукојевић Зоран имао комплекс неуспелог полицајца и да је завидео свакоме ко је напредовао барем лествицу даље од њега. Познато му је да је Вукојевићу било криво када је он прешао у БИА и да је Вукојевић тада пред другим колегама износио неистине и лажи о окривљеном. У Вукојевић Зорана никада није имао поверења, никада нису били у блиским пријатељским односима. Да му је којим случајем Вукојевић и понудио да им пренеси неке информације, помислио би да му нешто намешта и да му пакује. Навео је да је познато да су радници БИА под сталним проверама и под присмотром, с обзиром на послове којима се баве, те би оптужени такву понуду истог момента и пријавио. Навео је да сведока сарадника Дејана Миленковића никада није видео пре него што је први пут дошао у судницу, као ни Милоша Симовића, за кога се наводи да му је давао информације.

Окривљени Безаревић је даље у завршној речи указао на низ противречности и нелогичности у исказу сведока Вукојевић Зорана, који је најпре тврдио да није имао сазнања о кретању чланова групе пре 12. марта, да је знао да су у “штековима”, али не и шта раде и шта планирају. Такође, Вукојевић је навео да о самом плану извршења атентата не зна ништа и да у истом није учествовао, те се поставља питање како покојни Вукојевић Зоран, који, ако није учествовао у убиству покојног премијера, нема никаквих сазнања, може да оптужи неког за тај догађај. Указао је на бројне недостатке у исказу покојног Вукојевића, а такође и на неистинитости изјаве сведока сарадника Дејана Миленковића. Сва сазнања која је Миленковић изнео у свом исказу о информацијама које је наводно окривљени Безаревић давао, могао је само да прочита из оптужнице и да чује шта су о томе причали остали сведоци. Нагласио је да Дејан Миленковић њега не познаје и све оно што је о њему износио сведок сарадник Миленковић је чиста неистина. Такође, указао је да, уколико се прихвати да Душан Спасојевић и Зоран Вукојевић нису разговарали о криминалу и о плану за убиство премијера, како је онда Вукојевић могао да да иницијативу и пита Душана Спасојевића да Безаревић у томе учествује.

Навео је да сами искази сведока сарадника покојног Зорана Вукојевића и Дејана Миленковића садрже низ нелогичности и противречности, на које је окривљени Безаревић у својој завршној речи указао, а што доводи у сумњу истинитост исказа ових сведока сарадника. Њихови искази не могу се повезати у једну целину, а у супротности су и са исказима других сведока у поступку. На крају је навео да је за четири године у Централном затвору преживео пуно породичних проблема, од којих је смрт мајке била најтежа. Навео је да има разумевања за породицу покојног премијера и управо због тога му се све време намеће једно питање на које у току поступка није

одговорено: ко је стварно дао дојаву о кретању премијера? Навео је да он то није урадио и да је све што му се ставља на терет лаж.

Одбрана оптуженог Жељка Тојаге

Оптужени Жељко Тојага у својој одбрани изнетој током овог кривичног поступка изјавио је да наводи оптужнице специјалног тужиоца нису тачни, да није извршио кривична дела која му се оптужницом стављају на терет, да са тим кривичним делима нема никакве везе, да није крив и да у потпуности остаје при изјави коју је дао као осумњичени у полицији и као окривљени пред истражним судијом. Негирао је било какво учешће у покушају атентата, у атентату, или да има било каква сазнања да ће се тако нешто десити. Није био члан никакве криминалне групе, нити је учествовао у извршењу плана за убиство председника Владе Републике Србије, покушају убиства председника владе код хале “Лимес”, нити у покушају убиства пратиоца председника Владе Републике Србије Милана Веруовића. О томе нема никаквих сазнања осим посредних сазнања из средстава јавног информисања у вези покушаја атентата код хале “Лимес” у фебруару месецу 2003. године. Покојног Душана Спасојевића није никада упознао нити га је видео, једино што је чуо да је покојни Спасојевић Душан криминалац и нека посредна сазнања је имао да је кум бившем команданту ЈСО-а Милораду Улемеку.

Изнео је да је у периоду од 13. или 14. фебруара 2003. године до 21. фебруара 2003. године боравио службено са припадницима ЈСО-а на Копаонику, на скијању. О томе могу да посведоче припадници који су са њим били у смени а њих има сигурно у броју од 50 до 70 лица. У том периоду познато му је да је на Копаонику био и командант Јединице Душан Маричић. За све време боравка није напуштао Копаоник, а у Београд се вратио 21. фебруара 2003. године између 12 и 13 часова, када се јавио свом начелнику Слободану Едгарцу и договорили су се да сутрадан дође на посао.

Са Копаоника у Београд вратио се 21. фебруара 2003. године, нешто после 12 часова, са својим колегом Иванић Ђорђе, који је возио возило џип “пух”. Довезли су се до зграде на Чукарничкој падини, где обојица станују. Изнео је да се сећа да је вече пре повратка заједно са својим колегама био по разним локалимa на Копаонику. Познато му је да је командант јединице Душан Маричић остао на Копаонику још пет до шест дана, јер су се у том периоду одржавала полицијска такмичења у скијању, која је отворио падобрански тим ЈСО.

Коментаришући наводе оптужнице специјалног тужиоца, изјавио је да претпоставља да га полиција повезује са кривичним делом покушај атентата на председника Владе Републике Србије због тога што је у то време важио за најбољег зољаша у Јединици, да су то знали сви и у МУП-у Србије и у Војсци Југославије. Своје способности у руковању овим оружјем демонстрирао је више пута на смотрама, када је гађао “зољом” чаршав који су, раширен између себе, држала два њихова припадника и са раздаљине од 125 метара увек је погађао у центар чаршава. Последњи пут овакво гађање извео је приликом посете председника владе др Зорана Ђинђића Јединици у Кули, након протеста Јединице, када је председник дошао у Кулу заједно са министром Михајловићем.

У периоду од 1991. године па до 1992. године био је у редовном саставу Војске Југославије у Крајини, а од 1995. године био је у Специјалној јединици полиције, када је прешао у јединицу “Поскок”, коју је формирала Државна безбедност Србије. Од 1997. године, један део те формације прешао је у ЈСО, па је и он прешао у ту јединицу.

Приликом изношења одбране изнео је његово знање о “зољи”, ручном бацачу, за који је изнео да је противоклопно средство које има кумулативно дејство. Дејство “зоље” се огледа у томе што, када погоди оклопно возило,

активира се упаљач који активира иглу и она развија температуру између 3000 и 4000 степени. Тај кумулативни млаз пробија возило као иглом. Према процени окривљеног, “зоље” су прецизније од снајпера и користе се једнократно.

Познато му је да је оптужени Улемек био командант ЈСО-а од 1997. године, када је он постао припадник. Јовановић Звездан је био у Јединици и пре него што је окривљени Улемек постао припадник те јединице. Јовановић Звездан је радио као помоћник команданта за резервни састав и њему је био надређени официр. Пејаковић Сашу зна као припадника ЈСО-а, радио је у Јединици за обезбеђење личности и објеката. Навео је да је за време боравка на Копаонику ЈСО била смештена у хотелском комплексу “Конаци”.

У периоду од 13. фебруара 2003. године, од поподневних сати, када је дошао на Копаоник па до 21. фебруара ујутро до 8 сати, све време је био на Копаонику и није га напуштао. Према томе, немогуће је да је 16. и 21. фебруара 2003. године био у Београду. Никога од оптужених и лица са потернице не познаје, осим Звездана Јовановића, који је био његов надређени, Милорада Улемека и Саше Пејаковића.

Изнео је да му је за време саслушања пред овлашћеним службеним лицима МУП-а Србије саопштено да Крсмановић Душан, сведок, особа која га терети, потврђује да га је видео када је са Звезданом Јовановићем дошао са Копаоника на договор са Спасојевићем и Улемеком пре догађаја од 16. фебруара 2003. године. Када је то чуо, предлагао је да се изврши препознавање, односно да се Крсмановић изјасни да ли је он лице које наводи у својој изјави. Напоменуо је да је таква спорна околност требало да се разреши одмах да је обављено препознавање, али ова радња није извршена ни тада нити било када касније.

У вези признања Звездана Јовановића изнео је да му је то признање показано трећег или четвртог дана од времена притварања. Тврдио је да је изјава лажна и тражио од инспектора да доведу Звездана Јовановића да се суочи са њим. Међутим, ни ова радња није извршена. Уместо да се суочи са Звезданом Јовановићем, инспектори су од њега тражили да објасни зашто њега Звездан оптужује.

Изнео је да су га приликом саслушања у полицији наговарали да не износи и не даје никакву изјаву, међутим, он је на томе инсистирао јер је хтео да каже истину, пошто нема шта да крије. Припадници ЈСО-а који су се налазили на Копаонику, а њих је било између 50 до 70, могу да посведоче да су га свакодневно виђали и сусретали на стази и у кафићима, а неки су били са њим у соби. Није му јасно због чега је против њега подигнута оптужница, када он са извршеним кривичним делом нема ништа.

Чуо је да је за време боравка припадника ЈСО-а на Копаонику боравио и председник владе др Зоран Ђинђић, али он га није видео, нити зна када је стигао на Копаоник, нити када се вратио са Копаоника у Београд. За време боравка на Копаонику Звездана Јовановића је видео више пута, али са њим се није приватно дружио.

Надаље, објаснио је да је пре одласка на скијање видео оптуженог Улемека у команди ЈСО-а на Сењаку и да га је том приликом Улемек замолио да одвезе једног младића да из неког стана узме своје ствари. Он је то прихватио и својим возилом марке “ауди 100” отишао до локала “Кафе-кафе”, где га је овај младић чекао. Претпостављао је да је он из Улемековог обезбеђења, али није био припадник ЈСО-а. Био је стар око 30 година, мало нижи и пунији, јаче конституције. Довезао га је до преко пута Сава центра и ушао у зграду са овим младићем, отишао са њим до стана из кога је тај младић узео торбу и још неке ствари, гардеробу, а затим га одвезао на исто место испред “Кафе кафеа”. У том стану тада није било никога. То је једини пут да је улазио у неки стан у околини Сава центра или око хотела “Хајат”.

Пејаковић Сашу није виђао пре атентата, нити 12. марта, када је извршен атентат на председника владе. За време ванредног стања једном приликом одвезао је Пејаковића и још једног колегу, стручњака за компјутере, чије је име Раша, а презиме не зна, познато му је да је из ЈСО-а и заједно их је одвезао из команде са Сењака до Куле. За време ванредног стања два пута је одлазио у Кулу из центра Јединице на Сењаку, из разлога што је радио у Одељењу контраобавештајне заштите при ЈСО-у и његов радни задатак је био да види како Јединица реагује, с обзиром да за време ванредног стања припадници нису одлазили кући и да види њихово расположење. Није могао да се изјасни да ли се Пејаковић тада, кад га је возио у Кулу, вратио са њим у Београд или не.

Изнео је да је ЈСО формацијски у свом наоружању имала пушке “хеклере”, а изношење оружја из јединице било је могуће само уколико је припадник био задужен тим оружјем. Снајперисти нису задуживали “хеклере”, већ пушке ССГ. Није му познато да је у јединици постојала снајперска пушка “хеклер и кох”.

Објашњавајући карактеристике ручног бацача “зоље” М80-64 мм и осврћући се на исказ сведока сарадника Дејана Миленковића и сведока пратилаца из обезбеђења покојног премијера, који су били у пратњи 21. фебруара 2003. године, изнео је да је немогуће извршити гађање возила у покрету са бочне стране, како је то у оптужници специјалног тужиоца наведено у вези догађаја код хале “Лимес”.

Предложио је да се ова његова тврдња може проверити вештачењем, преко војних стручњака, који ће сигурно потврдити, по његовом мишљењу, да се возило у покрету може гађати “зољом” једино ако возило иде према особи која гађа, односно према стрелцу, да би дошло до судара између ракете и возила. Уколико би се стрелац налазио у возилу и гађао из “зоље”, у исто време сва лица у том возилу изгорела би од повратних гасова. Такође, возило које треба да се гађа заустављено, како је то наведено у оптужници, а уколико се блиндирано возило гађа са бочне стране неминован је рикошет, односно “зоља” би се одбила у ваздух или би отишла у страну.

Оптужени Тојага Жељко је нагласио да оптуженог Улемек Милорада познаје, да је, по његовом мишљењу, он најбољи војник кога је упознао, да не може да поверује у приче које чује о њему и о његовој умешаности у разне кривичне поступке, у поступку за Ибарску магистралу. Он познаје само његове добре стране. Не верује у његову умешаност у атентат. Према оптуженом Улемеку он се односио као војник према пуковнику, надређеном.

За Звездана Јовановића је навео да може да потврди да је био на Копаонику али да не може да тврди да ли је Јовановић одлазио са Копаоника, јер се нису дружили приватно. За њихов однос рекао је да га поштује као официра и као надређеног.

Познато му је да је Саша Пејаковић, који је радио у Одељењу за заштиту личности и објеката, чувао Легију, да је за то имао одобрење Министарства унутрашњих послова, као што је Министарство упознато и са тим ко ради у обезбеђењу код Душана Спасојевића. Оптуженог Пејаковића није виђао пре атентата, нити тог дана када је атентат извршен, али га је видео касније, за време ванредног стања, као што је рекао, возио га је из команде ЈСО-а на Сењаку у Кулу.

Нагласио је да се никад у животу није срео са било којим лицем са потернице.

Душана Маричића познаје од 1992-1993. године, од када су се и дружили, међутим, од кад је Маричић постао командант Јединице, створио се јаз између њих. Маричић је вршио дужност команданта и све што се радило у команди ишло је преко њега, а од када је Легија пензионисан, није му познато да је Улемек било коме нешто наређивао у Јединици.

Излагао је оптужени Тојага и о протесту ЈСО-а у новембру месецу 2001. године. Рекао је да је он лично протест радо подржао због свог личног става према Хагу и испоручивању Срба у Хаг. Бојао се да и он сам не буде изручен Хагу, што је био разлог и за све остале припаднике који су једногласно подржали овај протест. Повод за протест ЈСО-а је учешће припадника ЈСО-а у хапшењу људи који су касније испоручени за Хаг. Изнео је да му није познато да ли је оптужени Улемек учествовао у протесту ЈСО-а. Није му познато ко је донео одлуку и како је дошло до тога да Јединица изађе на аутопут. То је била чиста реакција на хапшење у коме је Јединица пре тога учествовала и сви припадници су били сагласни са тим.

Приликом давања изјаве у МУП-у Републике Србије у преткривичном поступку захтевао је да иде на полиграфско испитивање. Одведен је на полиграфско испитивање и по држању полиграфисте након овог испитивања схватио је да је “прошао”, односно да су резултати потврдили да говори истину, а то цени и по томе што су га са полиграфа вратили без лисица на рукама. Међутим, пошто се и после тога ништа није изменило, обавестио је инспекторе из полиције да одбија да узима храну. Навео је да су га петог дана од хапшења из притвора одвели у просторије УБПОК-а, где му је инспектор Миле Новаковић рекао да га је Звездан Јовановић у својој изјави означио као зољаша који је код хале “Лимес” требало да пуца на колону у којој је био премијер. Тада је он одговорио да у том случају Звездан Јовановић лаже. Та прва изјава Звездана Јовановића која му је показана била је откуцана на машини и није била потписана. Предложио је да га суд ослободи од оптужбе.

Одбрана оптуженог Пејаковић Саше

На главном претресу оптужени Саша Пејаковић изнео је да није извршио кривично дело које му се оптужницом ставља на терет и да не признаје кривицу. Овакву одбрану са главног претреса поновио је и након измењене оптужнице од стране специјалног тужиоца 23. марта 2007. године, која је измењена и у чињеничном опису и у погледу правне квалификације кривичног дела које му се ставља на терет.

Нагласио је да је једино тачна изјава коју је изнео на главном претресу, пред већем којим је председавао судија Марко Кљајевић, и касније остао при тој изјави све до завршетка главног претреса, а да је истражни судија диктирао његову изјаву читајући све са записника који је сачињен пред овлашћеним службеним лицима МУП-а (видети страну 33, транскрипта од 19. фебруара 2004. године).

Записник пред истражним судијом је потписао тако што му је показано где треба да потпише, да није претходно поучен да може да га прочита, као што није поучен о праву пре давања изјаве, да има право на поверљив разговор са браниоцем, који је био присутан приликом саслушања код истражног судије (видети страну 18 записника из истраге).

Веће је заузело став да се све изјаве (одбране) које је дао оптужени Пејаковић Саша у току кривичног поступка у односу на кривично-правни догађај који му се оптужницом ставља на терет, сматрају јединственом одбраном.

У вези навода измењене оптужнице, оптужени Пејаковић Саша изнео је следеће:

Да је дана 12. марта 2003. године из стана на Бановом брду у улици Николаја Гогоља, у којем су боравили Душан Спасојевић и Дејан Миленковић, ујутро око 9 часова отишао са Душаном Спасојевићем возилом којим је он управљао и кретали су се ка Ибарској магистралу. Једно време су се кретали Ибарском магистралом, враћали су се назад, ишли су путем који води према Авали, кретали се кроз села око Авале, у Зуце, па су се вратили на аутопут и са аутопута се поново вратили на Ибарску магистралу и тако су направили

два круга. После тога вратио је Душана Спасојевића на Баново брдо у близину овог стана – “штека” (“штек” – стан за који нико није знао). Не зна да ли се тога дана, у то време, у стану налазио Дејан Миленковић Багзи, када је вратио Душана Спасојевића, јер тада није улазио у стан. Договорило се са Спасојевићем да он иде кући а да ће му он јавити поруком на пејџер када буде требало да дође по њега.

Док је био у својој кући на Вождовцу, од комшије је сазнао да је извршен атентат на председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића. У поподневним сатима добио је поруку на пејџер од Душана Спасојевића да дође у стан на Бановом брду. Порука није била потписана као претходних дана именом Душан, него Драган, али је он знао где треба да оде. У стану је затекао Спасојевића и Дејана Миленковића. Знали су да је убијен премијер Зоран Ђинђић. Слушали су вести на ТВ-у. Душан Спасојевић му се обратио речима: “Види, хоће нама и то да пришију”. То је изговорио након објављивања вести да је атентат извршио земунски клан. Убрзо се појавила и потерница са именом Миладина Сувајџића Ђуре Мутавог. Тада су се Душан Спасојевић и Дејан Миленковић узбудили и прокоментарисали да су сада сви станови пали, јер је он изнајмљивао станове. И поред тога што је објављена потерница са именима и фотографијама припадника земунског клана и коментара да су “сви станови пали”, изнео је да није имао разлога да сумња да су припадници земунског клана учествовали у атентату.

На захтев Душана Спасојевића отишао је у стан на Новом Београду, у којем је боравио оптужени Улемек, или како га је он ословљавао на главном претресу “код пуковника Легије”. Знао је где се тај стан налази, јер је већ једном раније возио Улемека. У својој изјави датој у преткривичном и претходном поступку оптужени Саша Пејаковић је изнео да је знао за стан у којем је боравио Улемек, јер је два-три дана пре атентата возио Душана Спасојевића и Милета Луковића на Нови Београд преко пута Сава центра како би се нашли са оптуженим Милорадом Улемеком, да су тада сви били у зеленом возилу марке “пунто” и да су отишли до зграде која се налази иза ресторана “Перпер” на Новом Београду, како би Душан Спасојевић показао Милораду Улемеку стан – “штек” за скривање. У току вожње чуо је када је Милорад Улемек саопштио Спасојевићу да су изабрани заменици специјалног тужиоца и да ће почети да “раде њега”, због чега Улемек мора да се склони из куће. Сећа се да су, након што су показали Улемеку стан, сва тројица заједно отишли до куће Милорада Улемека.

Напоменуто је да њему није познато да се Улемек 12. марта 2003. године скривао у том стану. Чињеница је да се у том стану налазио. Када је дошао код Улемека, у том стану пренео је поруку од Спасојевића “шта да раде даље?” Сећа се да је Улемек одговорио “нека иду у шуму, ако ништа друго”. У том стану Улемек се распитивао за Душана Маричића Гумара, официра за безбедност у Јединици Веселина Лечића, и за још неке друге људе из Јединице, и питао је “како је Звеки” (Звездан Јовановић). Није знао да му одговори како су и обавестио га је да још није ступио у контакт са Јединицом. Од Улемека је чуо да ће се он склонити из овог стана, а да ће везу са њим одржавати преко Шаре Ненада (Улемек – Шаре, Шаре – Пејаковић, Пејаковић – Спасојевић). Нагласио је да се Улемек са њим саветовао ко би могао да буде веза за контакт са њим када се склони из овог стана. Улемек је предлагао да то буде припадник његовог обезбеђења, Вукашин Вукашиновић или Шаре Ненад, па је он тада рекао “боље Шкене”, мислећи на Шареа, пошто је са њим у бољим односима. Од Улемека је отишао у стан на Бановом брду, где је пренео поруку Спасојевићу “да иду у шуму, ако ништа друго”.

Спасојевића није тада напустио, иако га је Шаре Ненад обавестио о наредби министра полиције и није отишао у центар Јединице у Кулу, а имао је у виду и наредбу оптуженог Улемека, када га је послао крајем фебруара и

почетком марта да обезбеђује Душана Спасојевића, “да га добро чува, јер ако му нешто зафали, и длака са главе, да ће њему отићи глава”. Морао је да остане и даље са Спасојевићем, без обзира на последице, док не ступи у везу са Јединицом и врати се назад.

Изнео је да није знао да је Спасојевић учествовао у организацији и извршењу атентата на председника владе, а имао је у виду и изјаву Спасојевића да му “пакују”. Није му било познато да се Спасојевић бави криминалом, његово једино сазнање о томе је да је депортован из Француске због учешћа у отмици Мирослава Мишковића, али да је пуштен из притвора. Нагласио је да је често чуо од Спасојевића када се хвалио и говорио да има велику улогу око петооктобарских промена, истичући да “без Љубише Бухе, Милорада Улемека, њега (Спасојевића), премијер Ђинђић не би дошао на власт”. Док је радио код њега у обезбеђењу, сматрао је да је Душан Спасојевић послован човек, јер се виђао са Бориславом Микелићем, директором “Симпа”, а чуо је када су Љубиша Буха и Душан Спасојевић разговарали о асфалтирању. Знао је да у Шилерову улицу код Душана Спасојевића долази Чедомир Јовановић.

У стану код Душана Спасојевића, где се налазио и Дејан Миленковић, био је присутан када је долазио Миладин Сувајџић, али садржину разговора између Спасојевића и Сувајџића не зна, јер су разговарали у другој соби, па тако и не зна да је Спасојевић наредио да пушку из које је пуцано на др Зорана Ђинђића и Милана Веруовића склони – закопа Нинослав Константиновић. Предочена му је његова изјава из преткривичног и претходног поступка, где је говорио да је чуо за ту наредбу Константиновићу, коју је требало да пренесе Сувајџић, али је изјавио да је та његова изјава била изнуђена обећањем да ће добити статус сведока сарадника (видети страну 30 транскрипта са главног претреса, одржаног 19. 2. 2004. године).

Надаље, истакао је да му је статус сведока сарадника нуђен и у каснијој фази кривичног поступка, пред истражним судијом Окружног суда у Београду, од стране поступајућег заменика специјалног тужиоца, Милана Радовановића (транскрипт, страна бр. 30, од 19. 2. 2004. године).

У одбрани на главном претресу изнео је да је неколико дана након атентата на председника владе, Дејан Миленковић рекао Спасојевићу да у Прогару има познаника који има кућу и чија је жена радила код њега у бутику, па је донета одлука да се тамо склоне. То је учињено из разлога што су се на потерницама нашли сви припадници земунског клана и Миладин Сувајџић, за кога се знало да је изнајмљивао станове, па су се плашили да ће полиција брзо доћи до њих и све их похапсити. Он их је возилом “опел кадет суза”, у којем су се налазили Душан Спасојевић и Дејан Миленковић, пролазећи без проблема поред полицијских контрола и пунктова, без заустављања, превезао до Прогара, у кућу Предрага Малетића (против кога се води поступак у предмету К. П. 3/04 – земунски клан). Када су дошли у ову кућу, нису нашли власника нити његову супругу, у кући је било двоје деце. Када су дошли, лупали су на врата. Врата су им отворила деца која су препознала Багзија, а препознали су и Душана Спасојевића, јер је старији син њему рекао “ти си онај што ти руше кућу”, па га је Душан Спасојевић послао са једним дететом да позове супругу Предрага Малетића. Док су боравили у овој кући, Душан Спасојевић је забранио члановима породице било какву врсту контаката телефоном или на било који други начин, деци је забранио да иду у школу, а Малетићу на посао (видети транскрипт, страна 31 и страна 37, где се описује боравак у Прогару, са главног претреса од 19. 2. 2004. године).

Од власника куће, како је то изнео у претходном и преткривичном поступку оптужени Саша Пејаковић, сазнали су да у близини има кућа на продају, и из тих разлога је Спасојевић наложио њему да иде да капарише ту

кућу и дао му је износ од 5.000 евра, а за остатак су се договорили да ће власник добити накнадно. Пошто је капарисао ову кућу у Прогару, исте вечери у 19 часова отишао је да се нађе са Миладином Сувајџићем на Остружничком мосту, где га је обавестио да је капарисао кућу за скривање, па су се договорили да се поново нађу за два дана код “Мекдоналдса” на Новом Београду. Заједно са Ибољком Сувајџић отишао је у кућу у Прогар, где су након пар сати дошли Душан Спасојевић и Дејан Миленковић.

Из Београда у Прогар довезао је Милету Луковића и мајку Миладина Сувајџића – Ибољку. Познато му је да је Сувајџић нашао јефтинију кућу у Путинцима, која је коштала 12.000 евра и након тога су отишли у Путинце. Из Прогара су отишли тако што им је помогао Малетић, јер је Душан Спасојевић тражио од њега да се креће возилом испред њих, крећући се према Руми, а Малетић је знао споредне путеве да би избегли контролу полиције. Малетићу су рекли да иду за Нови Сад.

Након одласка у Путинце, објављена је вест о проналажењу дроге у стану који је изнајмила Ибољка Сувајџић – салашу, за шта се Спасојевић љутио на Миладина Сувајџића, па су одлучили да напусте Путинце и врате се у Београд. Напоменуо је да је тада схватио како Спасојевић одбацује Сувајџића, због чега је хтео да се што пре врати у Јединицу, плашећи се за себе. Покушао је да оствари контакт са Шаре Ненадом, али није успео. Спасојевић је био све нервознији, стално је мењао “штекове”, и сви су били несигурни. Из Путинаца је довезао Спасојевића, Миленковића и Луковића до Београда, па се Миле Луковић сетио да има рођаку у Жаркову, где их је одвезао до њене куће и тамо оставио а он се вратио у Јединицу. У својој одбрани нагласио је да су се кретали путевима који су били под контролом полиције, да њих нико није заустављао и да је он имао код себе службену легитимацију, а да су они неколико пута излазили из возила и кретали се пешке (као на пример према Прогару), да би заобишли полицијске пунктове контроле, а онда возилом поново наставили кретање даље. Изјавио је да је све време био убеђен да поштује наредбу оптуженог Улемека када га је послао да обезбеђује Спасојевића и да је то чинио као дисциплинован војник и припадник ЈСО-а.

Изнео је на главном претресу да није одлазио након атентата у Кулу ради контакта са оптуженим Звезданом Јовановићем. У Кулу је одлазио да би направио контакт са командом, али како није нашао никога из командног састава, вратио се за Београд. Није преносио оптуженом Звездану Јовановићу поруке Душана Спасојевића о активирању планова А, Б, Ц, 1, 2 и 3, који су означени као резервни планови ако се одмах после атентата не оствари њихов план, нити је од оптуженог Звездана Јовановића пренео поруку Спасојевићу “да Јединица ништа не може да учини, а ни он, јер је уведено ванредно стање, и Јединица је у блокади и под присмотром”. У Кулу је поново отишао након два дана, заједно са Тојага Жељком а по налогу команданта Гумара. У току вожње до Куле разговарали су о уобичајеним стварима (видети страну 41 транскрипта од 19. 2. 2004. године).

Оптуженом Пејаковићу предочена је изјава коју је дао у истражном поступку и изјава коју је дао у преткривичном поступку, па је изнео да то није тачно, да је такву изјаву дао под принудом и обећањем статуса сведока сарадника (видети страну 32 и 33 транскрипта од 19. 2. 2004. године, у вези преношења порука Спасојевића и Звездана Јовановића а које је пренео оптужени Саша Пејаковић).

У својој одбрани изнео је и своју радну биографију – кретање у служби. Изнео је да је припадник ЈСО-а од 1996. године и да је због здравствених проблема пребачен у Одељење за заштиту личности и објеката у ЈСО-у.

Од октобра месеца 2001. године, по наредби тадашњег министра полиције, распоређен је у обезбеђење Душана Спасојевића, где је радио до октобра 2002. године, када је пребачен у обезбеђење Милорада Улемека. Пре

него што је пребачен код Душана Спасојевића, радио је једно време у обезбеђењу шефа посланичке групе ДОС-а у Скупштини Србије, Чедомира Јовановића. Код Душана Спасојевића пребачен је у обезбеђење 2001. године, након његовог пуштања из притвора 2001. године. Почетком марта 2003. године Милорад Улемек, бивши командант Јединице за специјалне операције, у чијем је обезбеђењу радио, наредио му је да поново обезбеђује Душана Спасојевића и при том му скренуо пажњу да Душана Спасојевића обезбеђује тако да не сме да му фали длака с главе, у супротном му је запретио да ће га “заливадити” – (убити).

Оптуженог Улемека познаје од 1994. године. Напоменуо је да у време док је радио у обезбеђењу Душана Спасојевића, и када је имао увид његово кретање и његове контакте, као и контакте са припадницима његове групе, није имао разлога да сумња да се Спасојевић и његова група припремају да изврше атентат на председника владе Зорана Ђинђића, да нема сазнања око организације завере за извршење атентата, нити о појединачним задацима и улогама које су имали припадници ове групе.

Није му познато да је у наоружању Јединице за специјалне операције постојала пушка “хеклер и кох Г3”. Оптуженог Звездана Јовановића није видео пре атентата и нема никаквих сазнања да је он убио председника владе. Познаје оптуженог Жељка Тојагу, чуо је да је специјалиста за “зоље” и било му је познато да је долазио у кућу код Улемека. Дејана Миленковића Багзија упознао је када је дошао да обезбеђује Спасојевића и познато му је из медија да је Дејан Миленковић био осумњичен за покушај атентата на председника владе код хале “Лимес”.

Суђење у одсуству оптуженима који су бекству

Одбране које су изнели њихови браниоци

У овом кривичном поступку, решењем Кривичног већа одлучено је да се суди у одсуству оптуженом Константиновић Нинославу, Симовић Милошу, Калинић Сретку, Милану Јуришићу и Владимиру Милисављевићу. Без обзира што им се суди у одсуству, оптуженима је гарантовано право на одбрану, имали су право на правично суђење. Суд је о томе водио рачуна током кривичног поступка и изводио не само оне доказе које је предлагао специјални тужилац, него су оптужени све време трајања кривичног поступка имали најпре изабране браниоце, а ови браниоци су у току поступка, и то већи део њих, тражили од суда да, због немогућности наплате трошкова од својих клијената, постану браниоци по службеној дужности, што су и постали, доношењем решења од стране председника Округног суда, када су постављени за браниоце по службеној дужности, да не би дошло до ометања и неоправданог продужења трајања кривичног поступка, и да се не би повредило њихово право на одбрану и правично суђење. Кривица оптужених утврђена је на основу свих изведених доказа, и то признања оптуженог Звездана Јовановића, оптуженог Душана Крсмановића у преткривичном и претходном поступку и на основу делимичних навода одбране оптуженог Саше Пејаковића из преткривичног и претходног поступка, на основу исказа сведока сарадника, материјалних доказа, трагова папиларних линија који су затечени у становима у којима су се налазили припадници ове криминалне групе и исказа сведока.

Одбрана оптуженог Милоша Симовића

У завршној речи бранилац оптуженог Милоша Симовића није изнео ништа ново или различито од онога што су изнели браниоци осталих оптужених у овом кривичном поступку, о чему је било речи у претходним излагањима и њиховим изнетим примедбама.

Оптуженог Милоша Симовића у току поступка, до 14. фебруара 2006. године, бранили су адвокати Драгољуб Ђорђевић и Александар Поповић, а од

14. фебруара 2006. године, као изабрани браниоци, оптуженог бране адвокати Миодраг Рашић и Желимир Чабрило, због њиховог захтева, у којем су изнели да породица Милоша Симовића нема материјалних средстава да покрије ни минималне трошкове његове одбране. Суд је из разлога целисходности донео решење 7. фебруара 2007. године и поставио за браниоца по службеној дужности адвоката Миодрага Рашића, а све из разлога да се не би одуговлачио кривични поступак постављањем браниоца по службеној дужности са списка адвоката Адвокатске коморе Београда.

Бранилац оптуженог Милоша Симовића, адвокат Миодраг Рашић изнео је низ процесних примедби на које је суд одговорио у образложењу ове пресуде у почетним излагањима. Напоменуо је да, што се тиче правне квалификације кривичних дела која се оптуженима стављају на терет, суд мора водити рачуна да је заштитни објекат кривичног дела из члана 136 уставно уређење и безбедност СРЈ. Како се ради о кривичним делима која се оптуженима стављају на терет да су извршена крајем 2002. и почетком 2003. године, када је промењен назив државе СРЈ, поставља се питање може ли неко бити оглашен кривим зато што је угрозио непостојеће добро. Такође је указао да је у погледу кривичног дела из члана 136 ОКЗ и само удруживање ради непријатељске делатности кажњиво. По ставу одбране, из тога следи да, када се од стране групе тих лица предузме макар један акт, једно кривично дело, онда стоји то друго кривично дело, па бранилац поставља питање шта се дешава у тој ситуацији са првим кривичним делом. Према његовом схватању, то прво кривично дело не може да постоји, јер је оно конципирано да постоји само за себе као удруживање без чињења једне друге радње. Чим се учини друга радња, чини се то неко друго теже кривично дело, те је ово прво практично у односу на ово друго кривично дело у домену идеалног стицаја. Прво кривично дело је у суштини непостојеће ако постоји друго кривично дело, односно оно је другим делом супсумирано или супсидирано.

Осврнуо се на улогу сведока сарадника као доказног средства. Са изменама Закона о кривичном поступку, децембра месеца 2002. године, уметнута је нова глава XXIX-а, која има назив Посебне одредбе у поступку за кривична дела организованог криминала. Тада је уведено и ново доказно средство, односно сведок сарадник као извор доказивања. Бранилац је истакао да је у питању хибридни процесни статус лица која се називају сведоци сарадници, с обзиром да су они првенствено били окривљени, па су потом добили то својство. Након тога, он и даље учествује на неки начин у поступку, с обзиром да још увек није донета одбијајућа пресуда и они су још увек окривљени, што је супротно принципу неспојивости процесних функција. Једино дозвољено је – сведок оштећени.

У погледу сведока сарадника Дејана Миленковића, бранилац оптуженог Милоша Симовића је истакао да је то лице било у бекству, а затим га у лето 2005. године специјални тужилац предлаже за сведока сарадника. У првом покушају није добио тај статус, па је решење укинато од стране Врховног суда Републике Србије, и након тога пред истим судским већем полази се из почетка, цени се исказ, па онда он добија статус. Бранилац поставља питање шта је довело до тога да се донесе другачија одлука и окривљеном Миленковићу додели статус сведока сарадника, што је, према његовој оцени, највероватније услед тога што је у међувремену исказ овог сведока добио на снази и квалитету. Након што је изнео историјски осврт на овај правни институт, бранилац је замолио суд да посебно пажљиво цени доказну снагу исказа сведока сарадника. С тим у вези указао је на члан 6 Европске конвенције о људским правима и слободама којима се штити равноправност у коришћењу процесних средстава. Позвао се на одлуке Суда у Стразбуру, и то пресуду од 30. октобра 1991. године, серија А, број 214-6, број 27, којом се указује да се под повољнијим процесним положајем једне стране подразумева и апстрактна могућност да у некој фази поступка једна од

страна добије могућност да буде у повољнијој позицији, мада није неопходно да је заиста она искористила тај свој повољнији положај. “Под повољнијим процесним положајем суд сматра апстрактну могућност да је у некој фази поступка једна од страна у повољнијој процесно-правној позицији. Није неопходно да је она заиста искористила свој повољнији положај. За повреду начела равноправности странака довољан је сам циљ постојања повољнијег процесно-правног положаја”. Позвао се и на одредбу истог суда, серије А, број 11/34, од 1. октобра 1970. године: “Увек ће се сматрати да је дошло до повреде члана 6 Европске конвенције о људским правима, када закон допушта учешће на рочиштима само државном тужиоцу, док ту могућност ускраћује другој странци, односно њеном браниоцу”.

На оптуженог Милоша Симовића односио се и део завршне речи адвоката Желимира Чабрила, који се изјашњавао у односу на све изведене доказе и утврђено чињенично стање, а раније је био изабрани бранилац оптуженог Милоша Симовића. Тај део његове завршне речи односио се на непрописно проналажење трагова папиларних линија у становима у којима су боравили припадници криминалне групе, па и на трагове папиларних линија који припадају оптуженом Милошу Симовићу. Адвокат Желимир Чабрило оспорио је валидност, односно процесни значај трагова папиларних линија пронађених на покретним предметима за свакодневну употребу. Истакао је да је неуверљиво и неприхватљиво да је у свим становима који су прегледани пронађен по правилу само по један отисак прста појединог оптуженог. Поставио је питање дозвољености уласка полиције у смислу члана 81 ЗКП-а. Нагласио је да током овог поступка није доказано да је постојао квалификовани облик умишљаја у односу на кривично дело угрожавања уставног уређења или безбедности земље. Суд није успео да пронађе доказе да је било ко од оптужених имао намеру да угрози безбедност или уставно уређење земље. Стога је до краја доказног поступка мотив за убиство премијера остао неутврђен. Предложио је да суд оптуженог Милоша Симовића ослободи од оптужбе.

Одбрана оптуженог Владимира Милисављевића

Браниоци оптуженог Милисављевић Владимира, адвокати Александар Поповић и Драгољуб Ђорђевић оспорили су наводе оптужнице специјалног тужиоца. Бранилац Александар Поповић навео је да су кривична дела која су његовом брањенику стављена на терет конструкција, јер не постоји ниједна одлучна чињеница на основу које се оптужени Милисављевић може огласити кривим. Изнео је да је два сата након атентата на премијера објављена потерница са именима осумњичених, у тренутку када није било ниједног доказа да су оптужени извршили атентат, када је уведено и ванредно стање. Током поступка није утврђен мотив који би оптужени Милисављевић Владимир имао и на основу којег би одлучио да учествује у атентату на председника владе, а представљени мотив од стране специјалног тужиоца, страх од хапшења припадника земунског клана искључује као могућност. Навео је да премијера Владе Републике Србије није убила “улица” или земунски клан. Истакао је недостатке оптужнице које су изнели и остали браниоци у погледу правца, места, положаја тела премијера у моменту задобијања хица, и његовог пратиоца, на недостатке учињене приликом вршења увиђаја, приликом констатовања трагова који су затечени на лицу места, да је увиђај нестручно обављен, о чему је било речи напред, у образложењу ове пресуде, на почетку излагања, када су дати одговори од стране већа на питања постављена од стране одбране.

Надаље, изнео је да не постоји ниједан материјални доказ да је његов брањеник извршио кривична дела која му се оптужницом стављају на терет, па је тужилаштво уз помоћ сведока сарадника покушало да докаже умешаност оптуженог Милисављевића у атентат на премијера. Оспорио је

могућност да оптужени Сувајџић Миладин добије статус сведока сарадника, јер је, по сопственим речима, склон подметањима и лажима, а онда суд треба да прихвати исказ таквог сведока сарадника. Навео је да сведоци сарадници Вукојевић Зоран и Буха Љубиша немају непосредних сазнања о атентату. Што се тиче возила "пасата", који је наводно возио оптужени Милисављевић Владимир, изнео је да је сведок Поповић Иван приликом сведочења изјавио да је видео возило тамне боје са затамњеним стаклима, из којег је изашао човек у плавом комбинезону са жутиим оковратником и дао му новац да не наплаћује паркинг, при чему се занемарује да сведок Поповић није приметио овакво возило 10. и 11. марта 2003. године, нити је приметио да било ко обезбеђује место за паркирање овог возила, нити да је 10. и 11. марта 2003. овај сведок приметио некога у комбинезону који је описао. Указао је да је интерес одбране био да се сведок покојни Кријешторац Кујо појави на главном претресу, а да не постоји ниједан сведок који исказ који је дао у истрази није променио на главном претресу, износећи и тврдећи да то што је забележено записником пред истражним судијом нису никада изјавили.

Други бранилац оптуженог Милисављевића, адвокат Драгољуб Ђорђевић је изнео да су искази оптужених и докази прикупљени у акцији "Сабља", за време важења ванредног стања. Навео је да је суд већину доказних предлога одбране одбио. Оптужница је подигнута, а да истрага није окончана и стога је вођена на главном претресу. Кривица оптуженог Милисављевић Владимира може се заснивати само на исказу сведока сарадника и исказу оптужених Јовановић Звездана и Крсмановић Душана, као и сведока покојног Кријешторац Кује. Истакао је да су сведоци сарадници уцењени од стране тужилаштва, а да ниједан од њих није испунио законске услове за добијање статуса. Указао је да код добијања статуса сведока сарадника до краја главног претреса тужилаштво није донело одлуку о одустанку од кривичног гоњења оптужених који су добили статус сведока сарадника, па се они појављују у два својства на главном претресу, и као сведоци и окривљени, а да за сведока сарадника Вукојевића није донето решење о обустави поступка услед смрти. Предложио је да се главни претрес поново отвори да би се искази сведока сарадника издвојили из списка предмета и указао да се исказ оптуженог Јовановић Звездана не може користити јер је прибављен противзаконито, а да је оптуженом Крсмановић Душану одузето право на одбрану, јер се изјаснио да не разуме оптужницу, што је од суда протумачено да се брани ћутањем и није поново неуропсихијатријски вештачен.

На крају своје завршне речи адвокат Драгољуб Ђорђевић је навео да је јединствен став одбране да није утврђено ко је налогодавац убиства премијера, нити ко га је убио, када и како, а као бранилац оптуженог Милисављевић Владимира сматра да нема доказа да је извршио кривична дела за која се терети и предложио је суду да донесе ослобађајућу пресуду.

Одбрана оптуженог Нинослава Константиновића

У завршној речи бранилац оптуженог Нинослава Константиновића, адвокат Оливера Ђорђевић изнела је да у потпуности подржава завршну реч својих колега, бранилаца осталих оптужених. Оспорила је све наводе у оптужници, јер нису доказани. Из оптужнице се не види на који начин је оптужени Нинослав Константиновић пратио покојног премијера на Копаонику и на који начин је обавештавао и пратио премијера приликом повратка са Копаоника за Београд. Изнела је да се оптужени Константиновић Нинослав у критичном периоду није ни налазио на Копаонику, што се по наводима браниоца види из књиге боравка гостију, у којој су преправљени датуми, а извод у који је суд извршио увид је неоверен и без печата и односи се на 2002. годину, па се не може на поуздан начин повезати са рачуном који је наводно платио оптужени Нинослав Константиновић. Наведени рачун се

односи на 14. и 15. фебруар 2003. године, а не на 16. фебруар, када је по оптужници Нинослав Константиновић пратио премијера.

Навела је да је било нужно да суд саслуша у својству сведока супругу оптуженог, која је у овим писменим доказима поменута да је боравила на Копаонику са оптуженим, а ради провере навода оптужнице. Током поступка није утврђен мотив због чега би њен брањеник извршио кривично дело за које се терети, а није утврђено да је био припадник иједне криминалне групе. Такође је било неопходно извршити реконструкцију догађаја од 12. марта 2003. године, када је дошло до атентата у дворишту зграде Владе Републике Србије.

Предложила је да се њен брањеник ослободи од оптужбе због недостатка доказа.

Одбрана оптуженог Сретка Калинића

У завршној речи бранилац оптуженог Сретка Калинића истакао је да током овог поступка није утврђено да је оптужени Сретко Калинић извршилац кривичних дела која му се оптужницом стављају на терет и да није доказана његова кривица.

Напоменуо је да је преткривични поступак у овом кривичном предмету започет за време полицијске акције “Сабља” и за време важења ванредног стања, које је оцењено од стране Уставног суда Србије неуставним, тако да је одбрана у то време била онемогућена да пружи на прави начин помоћ тада осумњиченима, јер су радње одбране сведене само на формално присуство.

Навео је да увођење и стварање Посебног одељења Окружног суда у Београду за борбу против организованог криминала, на начин како је то одељење формирано и на који је заснована његова надлежност, одсуство контроле рада већа преко учешћа пороте, непостојање права на природног судију, не пружа поверење у одлуке таквог суда. Нагласио је да је након ступања оптужнице на правну снагу, специјални тужилац одустао од кривичног гоњења једног броја оптужених, један број оптужених је добио статус сведока сарадника, један број је у бекству, тако да сматра да нису постојале претпоставке за отпочињање главног претреса. Навео је да током поступка није гарантована равноправност странкама у поступку, оптуженима и њиховим браниоцима, јер су многи предлози одбране за извођење доказа неосновано одбијени, а тужилац је имао могућности да води разговоре са оптуженима без знања одбране и да их припрема за сведоке сараднике.

Истакао је да је у овом предмету од почетка, на предлог тужиоца, стално увећаван број сведока сарадника, чијим исказима нико не верује, а исказ сведока сарадника Миленковић Дејана се односи на недоказане делове оптужнице са циљем да баш његов исказ потврди оно што до тада није учињено. Одбрана сматра да се одлука суда не може заснивати само на исказу овога сведока сарадника. Напоменуо је да је након измењене оптужнице остало нејасно шта се оптуженом Калинић Сретку ставља на терет и којим радњама се исцрпљује његово помагање у извршењу атентата на премијера. Изнео је да је оптужени Калинић Сретко у овом поступку “фантомска личност”, за кога ни саслушани сведоци, овлашћена службена лица МУП-а Републике Србије Миловић Родољуб и Новаковић Миле никада нису чули. На оптуженог Калинић Сретка једино указује сведок сарадник Буха Љубиша. Сазнања о улози оптуженог Калинић Сретка о атентату потичу из признања оптуженог Крсмановић Душана датог у преткривичном и претходном поступку, које, по мишљењу одбране, није валидно због околности под којима је ова изјава узета. Истакао је да ниједан сведок, нити сведок сарадник у свом исказу нису навели да је оптужени Калинић Сретко био у улици Адмирала Гепрата, осим сведока сарадника Миленковић Дејана, који у свом исказу оптужује овог оптуженог и за покушај атентата код “Лимеса”.

Предложио је да суд оптуженог Калинић Сретка ослободи од оптужбе, јер се његова кривица заснива на нејасном опису и на признању оптуженог Крсмановић Душана и исказу сведока сарадника Миленковић Дејана.

Одбрана оптуженог Милана Јуришића званог Јуре

Бранилац оптуженог Милана Јуришића званог Јуре, адвокат Александар Зарић у завршној речи је изнео да се оптужени Јуришић у оптужници помиње на два места, и то да је набавио радне комбинезоне и алат који су требали да служе за камуфлажу чланова завере и да је 12. марта 2003. године обезбеђивао паркинг-простор испред улаза у зграду у улици Адмирала Гепрата број 14. Истакао је да су ове радње, које се оптуженом Јуришићу стављају на терет, базиране на основу изјава сведока сарадника, мада нико од њих није непосредно видео Милана Јуришића код зграде у улици Адмирала Гепрата, већ су то њихова посредна сазнања. Изнео је да о томе колико је то све конструисано говори и чињеница да је на записнику пред истражним судијом оптужени, а тада окривљени Крсмановић изнео да је Јуришић Милан за време атентата био на раскрсници у Немањиној улици према аутобуској станици. Према томе, по ставу одбране, задатак сведока сарадника и оптужених који су давали своје изјаве у преткривичном и претходном поступку било је да уведу оптуженог Јуришића у причу око атентата, па макар и тиме да је он само набавио комбинезоне, моталицу за кабл и чувао паркинг. Из изјаве сведока Ивана Поповића, радника "Паркинг сервиса", не може се закључити да је неко тог дана чувао паркинг за возило за које се сумња да су атентатори најпре са њим дошли, а затим и напустили лице места. По мишљењу одбране, не постоји ниједан материјални доказ који повезује оптуженог Јуришића са овим догађајем, нити потврђује његово учешће у овој криминалној групи. Тврдње сведока сарадника да је Јуришић био са оптуженим Крсмановићем у стану у улици Трише Кацлеровића број 28 су произвољне, јер га нису ни видели ни чули. Оптужени Крсмановић, који је био у том стану, не може да каже када је дошао Јуришић у овај стан, али објашњава да је отишао касније из тог стана. У овом стану пронађени су отисци прстију оптуженог Крсмановића, и то на улазним вратима са унутрашње стране, док нигде нису пронађени отисци прстију Милана Јуришића. Одбрана сматра да се не може поклонити вера изјави оптуженог Крсмановића и исказу сведока сарадника Миладина Сувајџића, јер је немогуће да су у стану пронађени отисци Крсмановића, а не и Јуришића, који је последњи остао у овоме стану.

Бранилац је указао и на све пропусте који су учињени приликом вршења увиђаја и у преткривичном и у претходном поступку, који су само отежали и нису ни на који начин допринели да се овај кривични поступак оконча на прави начин. Сматра да је признање Звездана Јовановића у преткривичном поступку требало снимати видео камером и да нико није објаснио због чега то није учињено. Бранилац је анализирао и исказе сведока који су саслушани током овог поступка, а посебно се осврнуо на сведоке који су објашњавали околности и друштвену ситуацију у којој се наша Влада Србије након 5. октобра 2000. године. Истакао је да искази ових сведока немају никаквог значаја, а то се исто односи и на објашњење мотива који су дати од стране специјалног тужилаштва, а по мишљењу овог браниоца такво излагање не завређује да се бранилац на њега осврће.

Напоменуо је да је нелогично да људи какви су били Спасојевић, Луковић и оптужени Улемек уопште размишљају да могу доћи на власт у једној држави. Нико од званичника у то време ни у једном тренутку није сумњао да постоји нека опасност за премијера, што је чудно с обзиром на касније изнете констатације током овог поступка. Према мишљењу овога браниоца, мотиве за убиство премијера треба тражити на разним странама, па чак и у његовом односу према иностранству и у односу према свом блиском окружењу.

Бранилац оптуженог Јуришић Милана у завршној речи осврнуо се и на околност да се у то време променио однос премијера према иностранству, на које околности се изјашњавао по његовим речима и оштећени – сведок Милан Веруовић, посебно након повратка премијера из службене посете Немачкој, када је јавно захтевао да се војска и полиција наше земље врате на Косово.

Нагласио је да је јавности познато да је премијер критиковао министра полиције Михајловића, министра за телекомуникације и саобраћај Марију Рашету и шефа посланичког клуба ДОС-а Чедомира Јовановића. Од раније је познато да је сведок Владимир Беба Поповић склоњен из Владе Републике Србије, а бранилац сматра да су ови људи након атентата за време полицијске акције “Сабља” преузели главну улогу против оптужених.

Одбрана оптуженог Јуришића сматра да нема доказа да је он извршио кривична дела која му се стављају на терет, па је предложио да га суд ослободи од оптужбе.

Докази који су изведени на главном претресу

Суд је на главном претресу, на основу решења кривичног већа овог суда К. П. бр. 5/03 – Кв. П. бр. 233/06 и К. П. бр. 5/03 – Кв. П. бр. 256/06, прочитао исказе сведока који су дати током овог поступка, због промене председника већа.

Саслушани су и бројни други сведоци који су предложени у доказном поступку.

– Саслушани су сведоци сарадници Буха Љубиша, Сувајцић Миладин, Дејан Миленковић и Вукојевић Зоран.

– Саслушан је оштећени Милан Веруовић.

– Саслушани су судски вештаци проф. др Душан Дуњић, вештак медицинске струке и балистичар инжењер Милан Куњадић, прочитани су њихови писани налази и мишљења, судско-медицинско вештачење карактера повреда покојног премијера др Зорана Ђинђића и оштећеног Милана Веруовића, прочитан обдукциони записник за покојног Зорана Ђинђића са пратећом фотодокументацијом са обдукције.

– Саслушан је вештак-балистичар Савезног института за криминалистичку технику Савезне Републике Немачке, из Висбадена, господин Бернхард Салсигер и прочитани су писани налази и мишљења вештака из Института за криминалистичку технику из СР Немачке, из Висбадена, и то: Кт. бр. 21-1350 од 12. маја 2003. године, Кт. бр. 21-2003-1350-2 од 14. и 28. априла 2003. године, СД-12-120066/03 од 9. априла 2003. године, Кт. бр. 33/2003/1350/17 од 29. априла 2003. године, Кт. бр. 33/2003/1350/9 од 9. маја 2003. године, Кт. бр. 23/2003/1350/4 од 20. маја 2003. године, Кт. бр. 21/2003/1350/20 од 20. маја 2003. године, Кт. бр. 12/120068/03 од 4. јуна 2003. године, Кт. А. бр. 2003/1350 од 5. јуна 2003. године, ЦД 12120068 од 17. 3. 2003. године и ЦЦ 12/120066/03 од 4. априла 2003 године и допунски налаз и мишљење затражени од стране већа замолницом од 23. новембра 2005. године.

– Саслушан је вештак Стојан Костић и прочитан његов налаз и налаз вештака Милутина Вишњића, и то налаз ВЕ 2050/03, од 16. априла 2003. године, предмет вештачења достављена чаура муниције “Први партизан” Ужице, калибар 308 “винчестер” 7,62 x 51 мм која је пронађена у рејону Иришког венца, затим вештачење бр. ВЕ 1089/03, то је вештачење цилиндричних уложака браве на вратима канцеларије бр. 55 у улици Адмирала Гепрата бр. 14, које је сачинио инжењер Милутин Вишњић, затим налаз, односно извештај о прегледу чаура и делова пројектила од 14. марта 2003. године, потписали инжењери Стојан Костић и Милутин Вишњић (ради се о две чауре које су пронађене у улици Адмирала Гепрата на нижем крову

зграде “Геосонде”) и прочитан налаз и мишљење ВЕ бр. 1419/03, извештај радио дипломирани инжењер Стојан Костић, предмет вештачења једна аутоматска пушка “хеклер и кох” модел ГЗ, неутврђеног фабричког броја и чаура муниције ППУ 308 “винчестер”, калибра 7,62x51 мм, а која је пушка пронађена у простору блока 26 на Новом Београду.

– Саслушани су вештаци Зоран Ђорђевић, Маја Ђурић и Наташа Миливојевић и прочитани њихови писани налази, и то: ВЕ 2050/03 од 16. априла 2003. године.

– На околност проналаска дактилоскопских отисака папиларних линија оптужених у наведеним становима прочитани су, сходно поменутом решењу Кривичног већа, искази раније саслушаних вештака МУП-а: Зорана Перуновића, Предрага Репца, Мирјане Божовић, Саше Микића, Драгана Јеротијевића, Драгана Стојановића, Владимира Стојановића, Милана Ђурића и Андрије Петровића, а на околност дактилоскопске идентификације проналазака отисака папиларних линија у становима у којима су боравили припадници ове криминалне групе.

Саслушани су у својству сведока припадници личног обезбеђења покојног премијера др Зорана Ђинђића, и то:

Александар Бијелић, Дражен Настић, Срђан Бабић, Јован Ђурић, Срђан Дробњак, Драган Лалић, Бобан Пурић, Љубиша Јањошевић и Миладин Веруовић, који су саслушани на околности догађаја од 16. фебруара 2003. године, приликом повратка премијера са Копаоника, на аутопуту код Бубањ потока, догађаја од 21. фебруара 2003. године, познатог као случај “Лимес” – покушаја атентата на председника владе, догађаја од 12. марта 2003. године – атентата на председника владе и покушаја убиства његовог пратиоца оштећеног Веруовића, те на околности начина организације и функционисања личног обезбеђења покојног премијера.

Саслушани су сведоци: Биљана Родић, Јелена Ружичић, Миленија Николић, Бранко Бугарски, Данимир Ристић, Горан Нешковић, Вера Бранковић, Милан Бојић, Дејан Глишовић, Синиша Глишић, Гордана Живковић, Драгољуб Мићићеловић и Радослав Мијаиловић и прочитан, на основу члана 337, став 1, тачка 1 ЗКП-а, исказ из истраге сведока Кује Кријешторца. Сведоци су саслушани у вези догађаја од 12. марта 2003. године, на околности атентата и онога што су они опазили и чули, а налазили су се у згради Адмирала Гепрата бр. 14.

Саслушан је сведок Шаре Ненад, пратилац и шеф смене обезбеђења оптуженог Милорада Улемека, у погледу сазнања о контактима Душана Спасојевића и Милорада Улемека, о пушци “хеклер и кох ГЗ”, да ли је постојала у наоружању ЈСО-а и да ли се налазила у кући оптуженог Улемека пре атентата, о одношењу ове пушке у Нови Сад, у стан Вукашина Вукашиновића и њеном враћању за Београд непосредно пре атентата, о одласцима Спасојевића и Луковића у Брзеће и о договору са оптуженим Звезданом Јовановићем, те о боравку Улемека од 8. па до 14. марта у Београду, у стану у улици Омладинских бригада, о његовом боравку у кући у Кошутњаку, затим о начину комуникације непосредно пре атентата и након атентата, о порукама које је преносио сведок Шаре између оптуженог Улемека и Душана Спасојевића, другом куриру оптуженом Пејаковић Саше, који је те поруке преносио Душану Спасојевићу и од њега преносио поруке оптуженом Улемеку.

Саслушани су сведоци Лаза Никић и Вукашин Вукашиновић, припадници обезбеђења Милорада Улемека, на околности дешавања између 8. и 14. марта 2003. године, о боравку Улемека у својој кући и у стану у улици Омладинских бригада на Новом Београду и у вези пушке “хеклер и кох ГЗ” да ли се налазила у простору који користи обезбеђење оптуженог Улемека, да ли је та пушка ношена или је била у стану Вукашина Вукашиновића у Новом Саду, о

контактима Душана Спасојевића и оптуженог Улемека, о боравку Улемека 11. марта ван Београда.

Саслушани су сведоци: Горан Илић, Раде Стевановић, Драган Златановић, Љубинко Јаховић, Милан Поповић и Бранко Божић, радници МУП-а Републике Србије на околност привођења сведока сарадника Дејана Миленковића након покушаја атентата код хале “Лимес”, дана 21. фебруара 2003. године, а саслушани су и сведоци Драго Черкета и Раде Пецикоза на околност куповине камиона ТАМ и “мерцедес” на ауто-пијаци у Бубањ потоку од стране сведока сарадника Миладина Сувајџића, 16. фебруара 2003. године.

Саслушани су сведоци, радници обезбеђења зграде Владе Србије и то: Данило Копривица, Зоран Петровић, Зоран Трајковић, Мирослав Гарић и Влајко Вујадиновић, на околност догађаја непосредно пре и после атентата, дана 12. марта 2003. године и на околности функционисања обезбеђења зграде Владе Србије.

Саслушани су сведоци из ЈСО-а: Славиша Станојевић, Милан Николић, Ђорђе Иванић, Жељко Игњатовић, Слободан Едгарац, Веселин Лечић, Стево Вукша, Небојша Миловановић, Никола Шепа, Предраг Нинић, Предраг Јованкић, Игор Миливојевић и Далибор Марјановић, на околност боравка на Копаонику и провере одбране оптужених Тојага Жељка и Звездана Јовановића за период од 14. до 21. фебруара 2003. године, као и о њиховим сазнањима да ли је у арсеналу наоружања ЈСО постојала пушка “хеклер и кох”, о протесту ЈСО-а из новембра 2001. године, о сазнањима у вези догађаја од 12. марта 2003. године, атентата на председника Владе Републике Србије, о дешавањима међу припадницима на дан атентата и касније, након издате наредбе министра полиције да се сви припадници ЈСО-а повуку у центар у Кулу.

Саслушани су сведоци: Родољуб Миловић, Миле Новаковић и Весна Радомировић, на околност узимања изјаве од оптуженог Јовановић Звездана у преткривичном поступку од стране овлашћених службених лица МУП-а Републике Србије у својству осумњиченог и примедби које је имао оптужени Звездан Јовановић на начин ангажовања браниоца по службеној дужности и ускраћивања основних људских права у том делу поступка, а сведоци Миле Новаковић и Родољуб Миловић изјашњавали су се у погледу својих оперативних сазнања у погледу праћења криминалне групе Душана Спасојевића, тзв. земунског клана и о контактима Улемека са том криминалном групом.

Саслушани су сведоци који су се изјашњавали на околности које су се дешавале у друштву и држави након петооктобарских догађаја 2000. године, улози ЈСО-а у тим догађајима, о улози оптуженог Улемека, Душана Спасојевића, контактима које су представници нове власти имали са Улемеком у том периоду, на околности утицаја и покушаја утицаја оптуженог Улемека код представника нове власти за постављање својих људи на одређена места у институцијама власти које су организаторима криминалне групе биле интересантне, постављање људи који би били лојални оптуженом Улемеку и Душану Спасојевићу, на околност манипулација оптуженог Улемека у вези откривања кривичних дела из претходног периода и измишљених сазнања која су покушавали да пласирају новим властима, на околност сазнања функционера државних органа о деловању тзв. земунског клана и везама са командантом ЈСО-а Улемеком и криминализованим делом Јединице, о протесту ЈСО у новембру месецу 2001. године и откривању мотива протеста.

Саслушани су: министар полиције Душан Мухајловић, начелник РДБ-а Горан Петровић и његов заменик Зоран Мијатовић, шеф посланичке групе ДОС-а у Влади Србије Чедомир Јовановић, шеф Бироа за информисање Владимир Поповић, саветник у влади др Зорана Ђинђића Зоран Јањушевић,

члан ДСС-а Дејан Михајлов, на околности шта му је познато о атентату на премијера др Зорана Ђинђића, с обзиром на изјаву коју је дао преко средстава јавног информисања и Милорад Брацановић најпре начелник Седме управе РДБ-а, а након протеста ЈСО-а заменик начелника РДБ-а.

На околност ко је дао наредбу за искључење камера код улаза број 5, Немањина 11, у Влади Републике Србије, саслушана је тадашњи секретар Владе Републике Србије, Маја Васић и шеф унутрашњег обезбеђења зграде Владе Србије, Данило Копривица, а сведок Биљана Станков, секретарица председника владе на околност комуникације између представника обезбеђења и служби из кабинета председника поводом његовог кретања и долажења од резиденције до зграде владе и времена планираног за састанке.

Саслушани су сведоци: Владимир Илић, Владан Крстовић и Горан Борисављевић на околности предаје оптуженог Улемек Милорада 2. маја 2004. године.

Саслушан је сведок Јуришић Миланка, корисник стана у улици Бирчаниновој број 8, у поткровљу, на околност да ли су у њен стан долазила нека лица да наводно постављају антену за кабловску телевизију и да ли јој је познато да ли су вршили било каква мерења према згради Владе Републике Србије.

Саслушани су сведоци Радивоје Стојановић, Дејан Мијатовић, Радован Китић, Предраг Ђурчић, Милисав Ђорђевић, Бојан Стојковић, Владимир Миомановић, Предраг Кораћ и Драган Јанковић на околности вршења увиђаја, састављања записника о криминалистичко-техничком прегледу лица места, дана 12. и 17. марта 2003. године, о проналаску две чауре, састављању извештаја и допунског извештаја о криминалистичко-техничком прегледу лица места у улици Немањиној број 11, двориште, улаз бр. 5 и улици Адмирала Гепрата број 14, канцеларија број 55.

Саслушани су сведоци Душан Дивац и Александар Николић на околности доласка у канцеларију број 55 у улици Адмирала Гепрата број 14, дана 12. марта 2003. године, о затеченом стању, присутним лицима, предметима и чињеници да ли се налазило ћебе на прозору или не.

Саслушани су сведоци Мирјана Јелић, Душан Тизић, као и ванбрачна супруга оптуженог Александра Симовића Зорана Бајић-Симовић, која је искористила своје законско право да не сведочи, а на околност провере одбране оптуженог Александра Симовића где се налазио 12. марта 2003. године у времену од 12 до 13 часова.

Саслушани су сведоци Бошко Јовић и Александар Поповић ради провере навода одбране оптуженог Звездана Јовановића у погледу његовог боравка у стану дана 12. марта 2003. године.

Сведоци Драгослав Крсмановић, Мића Петраковић, Зоран Гулић, Слободан Лончар, Славиша Крстић и Жељко Павасовић саслушани су ради провере навода одбране оптуженог Улемек Милорада и Звездана Јовановића о боравку на дан 11. марта 2003. године у Центру ЈСО у Кули.

Сведок Зоран Цвјетиновић, оружар из ЈСО-а, саслушан је на околност да ли је у наоружању ЈСО-а постојала пушка “хеклер и кох” и о начину задуживања оружја од стране припадника.

Саслушан је сведок генерал Војске Југославије, Аца Томић, о сазнањима и контактима са оптуженим Милорадом Улемеком у време протеста ЈСО-а и његовим сазнањима у вези атентата, те посебно да ли се Милорад Улемек интересовао код њега да ли ће специјалне јединице ВЈ под називом “Кобра” учествовати уколико дође до побуне ЈСО.

Сведоци Милан и Милутин Опарушић су саслушани на околности изнајмљивања стана у Лењиновом булевару број 5 сведоку сараднику Миладину Сувајџићу и да ли имају сазнања о боравку оптужених у наведеном стану.

Сведоци Милан Јовановић и Игор Јаначковић су саслушани ради провере навода одбране оптужених Милорада Улемека и Звездана Јовановића за дан 11. марта 2003. године.

На главном претресу је прочитан записник о увиђају истражног судије Окружног суда у Београду Кри. бр. 431/03, од 19. марта 2003. године и извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места МУП-а Ку. бр. 4713/03, од 12. марта 2003. године, и допуна извештаја о криминалистичко-техничком прегледу лица места МУП-а Ку. бр. 4713/03.

Извршен је увид у план дела града, места извршења кривичног дела, затим у 4 скице лица места и фотодокументацију МУП-а Републике Србије, СУП-а Београд, Управе криминалистичке полиције, Одељења криминалистичке технике Ку. бр. 4713/2003, Кт. бр. 100/836-2003.

Прочитан је записник о увиђају истражног судије Окружног суда у Београду, Кри. бр. 616/03, веза КТ. Н. бр. 707/03, од 25. марта 2003. године и извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места МУП-а Републике Србије, СУП-а Београд, Ку. бр. 2003, Кт. бр. 100/986/2003, од 25. марта 2003. године и извршен је увид у фотодокументацију уз извештај о криминалистичко-техничком прегледа лица места за проналазак пушке “хеклер и кох”.

Извршено је приказивање видео-записа без тона, увиђаја Управе криминалистичке технике СУП-а Београд, који је обављен после извршеног кривичног дела убиства покојног премијера Зорана Ђинђића, у дворишту зграде Владе Републике Србије.

На главном претресу су прочитани извештаји о криминалистичко-техничком прегледу лица места и извршен увид у пратећу фотодокументацију за места и средства која су користили оптужени приликом планирања и покушаја атентата на покојног премијера, па је тако прочитан извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места МУП-а Д. бр. 876/2003, од 19. марта 2003. године, и извршен је увид у скицу места догађаја и фотодокументацију о пожару на возилу, које је саставио МУП Србије 19. марта 2003. године.

Прочитана је и допуна извештаја о криминалистичко-техничком прегледу лица места МУП-а Д. бр. 876/2003, од 20. марта 2003. године, и извршен увид у фотодокументацију за допунски извештај МУП-а од 20. марта 2003. године. Извршен је увид у фотодокументацију МУП-а од 23. априла 2003. године, са ознаком “Место покушаја атентата на председника Владе Србије испред Савезне скупштине у Београду”, те увид у мапу и фотодокументацију МУП-а Кт. бр. 100/878/2003, од 15. марта 2003. године, са ознаком “Београд, Бирчанинова 6-8” и у фотодокументацију МУП-а, од 23. априла 2003. године, са ознаком “Уређај за мерење даљине марке Бушнел”. Прочитан је извештај о ванредном техничком прегледу возила регистарски број Б 824 БФ МУП-а, од 21. фебруара 2003. године, и извршен увид у пратећу фотодокументацију МУП-а за теретно возило марке “мерцедес бенз” 207 Д, аустријске регистрације Б 824 БФ и у фотодокументацију МУП-а КТ. бр. 100/636/2003, од 25. фебруара 2003. године, са предметом Преглед и фотографисање возила ТАМ 50-80, регистарски број БГ 559-918, те у фотодокументацију МУП-а Србије за “Паркинг где је био паркиран камион регистарске ознаке БГ 559-918, у улици Булевар Арсенија Чарнојевића”.

Током овог кривичног поступка, на главном претресу је извршен увид у извештаје о криминалистичко-техничком прегледу лица места са пратећом фотодокументацијом МУП-а Србије за возила која су користили припадници тзв. земунског клана, па је тако прочитан извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места МУП-а, Кт. бр. 100/972/2003, од 23. марта 2003. године, са предметом Аутомобили марке “ауди А8” и “фиат типо” и извршен је увид у фотодокументацију за наведена возила “ауди А8” и “фиат

типо". Прочитан је извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места СУП-а Београд, Кт. бр. 100/974/03, од 24. марта 2003. године, и извршен је увид у фотодокументацију МУП-а за возило марке "фиат тип", рег. ознака БГ 530-152, прочитан је извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места МУП-а РС – СУП Београд, Кт. бр. 100/985/03, од 25. марта 2003. године за возило "ауди", тип "кватро", без регистарских таблица, сиве боје, а извршен је увид у фотодокументацију МУП-а за возило марке "рено 25", рег. број БГ 506-435, као и извештај о криминалистичко-техничком прегледу возила "фолксваген голф 2" МУП-а, од 25. марта 2003. године, са пратећом фотодокументацијом МУП-а за возило "фолксваген голф 2", од 25. марта 2003. године.

Извршен је увид у фотодокументацију МУП-а РС – СУП Београд, Кт. бр. 100/975/2003, од 24. марта 2003. године, за возило марке "опел кадет", регистарски број НС 118-001, и прочитан је извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места МУП-а Кт. бр. 100/1004/2003, од 26. марта 2003. године, те је извршен увид у фотодокументацију МУП-а за возило марке "мазда" и у фотодокументацију МУП-а Кт. бр. 100/854/2003, од 14. марта 2003. године, место гаража СУП-а Београд, за возило марке "рено клио", Нови Сад, НС 105-938. У доказном поступку је прочитан извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места МУП-а, Кт. бр. 100/1000/2003, од 26. марта 2003. године, извршен је увид у фотодокументацију МУП-а за возило марке БМВ, регистарски број БГ 411-634 и прочитан је извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места за возило "сеат ибица", Кт. бр. 992/2003, од 25. марта 2003. године.

На главном претресу су у доказном поступку прочитани криминалистичко-технички извештаји и извршени увиди у фотодокументацију за станове – "штекове" које су користили припадници групе покојног Душана Спасојевића и оптуженог Милорада Улемека, па је извршен увид у фотодокументацију МУП-а, Кт. бр. 100/969/2003, од 23. марта 2003. године, која се односи на стан у Београду, Булевар Арсенија Чарнојевића број 23, стан број 4.

Прочитан је извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места стана за стан на Новом Београду, у Булевару Арсенија Чарнојевића број 23/2 и извршен је увид у фотодокументацију уз наведени извештај МУП-а.

Прочитан је извештај и допуна извештаја о криминалистичко-техничком прегледу лица места МУП-а, Кт. бр. 100/906/2003, веза Кт. бр. 100/895/2003, за стан у улици Трише Кацлеровића бр. 28, од 19. марта 2003. године и извршен је увид у фотодокументацију МУП-а за стан у Београду, улица Трише Кацлеровића број 28/15, а исто тако је прочитана и допуна извештаја о криминалистичко-техничком прегледу лица места о фотографисању пронађених кутија за мобилне телефоне МУП-а, СУП-а Београд, Кт. бр. 100/906/2003, у вези Кт. бр. 100/895/2003, од 19. марта 2003. године и извршен је увид у фотодокументацију уз допуну наведеног извештаја МУП-а за стан у Београду, улица Трише Кацлеровића број 28/15.

Прочитани су извештаји о криминалистичко-техничком прегледу лица места МУП-а Кт. бр. 108/242/2003, са предметом стан у Новом Београду, Лењинов Булевар број 5, стан број 40, за који је извршен увид у фотодокументацију МУП-а, тј. за стан у Новом Београду, Лењинов Булевар број 5, стан број 40.

Прочитан је извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места МУП-а, СУП-а Београд, број Кт. бр. 100/927/2003, од 21. марта 2003. године, са предметом стан у Новом Београду, ул. Омладинских бригада број 8, пети спрат, стан број 18 и извршен је увид у фотодокументацију МУП-а за стан у Новом Београду, улица Омладинских бригада број 8, стан број 18. У доказном поступку је прочитан извештај о криминалистичко-техничком

прегледу лица места стана у Новом Београду, улица Луја Адамича, број 34/29 МУП-а, Кт. бр. 100/941/2003, од 21. марта 2003. године и извршен увид у фотодокументацију за стан у Новом Београду, улица Луја Адамича број 34, стан број 29. Из доказа који су предложени оптужницом ОЈТ у Београду – Специјално тужилаштво, Кт. С. бр. 2/03, у доказном поступку прочитан је извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места МУП-а Кт. бр. 109/265/2003, од 21. марта 2003. године, са предметом “Стан у Београду, улица Николаја Гогоља број 98, стан бр. 25”, заједно са две допуне извештаја од 23. марта 2003. године и извршен је увид у фотодокументацију МУП-а са предметом “Стан у Београду, улица Николаја Гогоља број 98, стан број 25”. Прочитан је извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места стана у Београду, улица Милентија Поповића број 8, стан број 7, МУП-а, Кт. бр. 100/946/2003, од 22. марта 2003. године, и извршен је увид у пратећу фотодокументацију МУП-а са предметом “Стан у Београду, улица Милентија Поповића број 8, стан број 7”.

Прочитан је извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места МУП-а за стан у Београду, улица Синђелићева број 40, стан број 7, Кт. бр. 100/948/2003, од 22. марта 2003. године, и извршен је увид у фотодокументацију МУП-а са предметом “Стан у Београду, улица Синђелићева број 40, стан број 7”.

Прочитан је извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места стана у Београду, улица Краљице Катарине број 75, МУП-а, Кт. бр. 100/947/2003, од 22. марта 2003. године, и извршен је увид у фотодокументацију МУП-а са предметом “Стан у Београду, улица Краљице Катарине 75, стан број 3”, у које је извршен увид дана 22. новембра 2005. године.

Прочитан је извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места за стан у Новом Београду, улица Милентија Поповића број 21, стан број 29, који је саставио МУП, под бројем Кт. бр. 100/949/2003, од 23. марта 2003. године и извршен је увид у пратећу фотодокументацију МУП-а са предметом “Стан у Новом Београду, улица Милентија Поповића број 21, стан број 29”.

У доказном поступку су прочитани извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места стана у Београду, улица Војводе Степе број 104, стан број 41, власништво Душанке Лесић, МУП-а, Кт. бр. 100/967/2003, од 23. марта 2003. године и допуна криминалистичко-техничког прегледа, попис ствари затечених у торбама у стану у Београду, улица Војводе Степе број 104, МУП-а, Кт. бр. 100/967/2003, од 23. марта 2003. године и извршен је увид у фотодокументацију МУП-а са предметом “Стан у Београду, улица Војводе Степе број 104”. Прочитан је извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места МУП-а Републике Србије, Кт. бр. 100/955/2003, од 23. марта 2003. године, преглед стана у Београду, Војводе Степе 259, стан 56, власништво Биљане Животић, као и допуна извештаја, те је извршен увид у фотодокументацију МУП-а Републике Србије, Кт. бр. 100/955/2003, од 22. марта 2003. године о криминалистичко-техничком прегледу лица места стана у Београду, улица Војводе Степе број 259, стан број 56.

Прочитан је извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места МУП-а Републике Србије, Кт. бр. 100/968/2003, од 23. марта 2003. године, преглед и фотографисање стана у Београду, Маглајска број 34, стан број 23, власништво Слободана Гарића, извршен увид у фотодокументацију МУП-а Републике Србије, Кт. бр. 100/968/2003, од 23. марта 2003. године, за преглед стана у Београду, у улици Маглајској број 34, власништво Слободана Гарића. Прочитан је извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места МУП-а Републике Србије, Кт. бр. 100/971/2003, од 23. марта 2003. године, и о фотографисању стана у Београду, улица Велимира Тодоровића број 2, стан број 1, власништво Милисав Јовановића и извршен је увид у

фотодокументацију за овај стан. Прочитан је извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места МУП-а Републике Србије, Кт. бр. 100/997/2003, од 26. марта 2003. године, стана у Београду, улица Драгољуба Сретеновића број 3, стан Луковић и извршен увид у фотодокументацију за наведени стан.

Прочитан је извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места МУП-а Републике Србије, Кт. бр. 100/1081/2003, од 1. априла 2003. године, са предметом “Стан у Новом Београду, Булевар АВНОЈ-а број 60, први спрат, стан број 6, власник Марија Пањковић” и извршен је увид у фотодокументацију за поменути стан, као што је извршен увид и у фотодокументацију МУП-а Републике Србије, Кт. бр. 100/872/2003, са предметом фотографисање стана у Новом Београду, Улица др Ивана Рибара број 49, стан број 14, чији су учесници Драган Нинковић Преvara, Зоран Вукојевић и Ненад Лемајић, о лишењу слободе наведених лица дана 17. марта 2003. године у 1.30 часова, од припадника САЈ-а, када је затечено шест мобилних телефона.

Извршено је читање записника о показивању лица места од стране осумњиченог Звездана Јовановића, који увиђај лица места је обавио истражни судија Окружног суда у Сремској Митровици, Кри. број 48/03, од 15. априла 2003. године и извршен је увид у фотодокументацију и приказан је видео снимак показивања лица места са предметом “Упуцавање снајпера од стране осумњиченог Звездана Јовановића на Фрушкој гори”, фотодокументација МУП-а Републике Србије, Управе за борбу против организованог криминала од 23. априла 2003. године, о показивању лица места у Бубањ потоку и код хале “Лимес”.

Решењем Окружног суда у Београду, Посебно одељење К. П. 5/03, од 23. марта 2007. године, издвојени су из списка предмета записник о показивању лица места од стране осумњиченог Звездана Јовановића и увиђај на лицу места истражног судије Окружног суда у Сремској Митровици, Кри. бр. 48/03, од 15. априла 2003. године, фотодокументација и видео-снимак показивања лица места упуцавања снајпера од стране осумњиченог Звездана Јовановића на Фрушкој гори МУП-а Републике Србије, Управе за борбу против организованог криминала и одређено да се не могу користити као доказ у кривичном поступку. Истим решењем издвојени су из списка предметна фотодокументација и видео снимак Министарства унутрашњих послова, Управа за борбу против организованог криминала са предметом “Место покушаја атентата на председника Владе Србије код спортске хале ‘Лимес’ на Новом Београду” и одређено да се не може користити као доказ у кривичном поступку.

Наведено решење постало је правоснажно доношењем решења Врховног суда Србије, Посебно одељење, Кж. П. ок. 50/07, од 2. априла 2007. године, којим је делимичним уважавањем жалбе ОЈТ-а у Београду, специјалног тужиоца и преиначено решење Окружног суда у Београду, Посебно одељење, К. П. бр. 5/03, од 23. марта 2007. године, само утолико што се у ставу првом побијаног решења изузима од издвајања из списка део записника о показивању лица места од стране осумњиченог Звездана Јовановића и увиђаја на лицу места истражног судије Окружног суда у Сремској Митровици, Кри. 48/03, од 15. априла 2003. године, и то задњег става записника, који гласи: “Истражни судија је издао наредбу да се изврши балистичко вештачење чауре пронађене на лицу места ради упоређивања са чаурама пронађеним приликом увиђаја поводом смрти Зорана Ђинђића 12. марта 2003. године”, док је у осталом делу жалба одбијена као неоснована.

Ови докази, према становишту суда, а што је потврђено и наведеним решењем Врховног суда, не испуњавају формалне услове да би могли бити прихваћени као доказ у овом кривичном поступку и да би се на њима могла заснивати судска одлука. Веће је нашло да Закон о кривичном поступку

својим одредбама не прописује ниједну процесну радњу показивања лица места од стране осумњиченог у преткривичном поступку коју би предузео истражни судија или орган унутрашњих послова. Ова процесна радња у смислу члана 239 ЗКП могла је бити предузета од стране истражног судије Окружног суда у Сремској Митровици једино уз услов да је учинилац непознат. Имајући у виду наведене разлоге, првостепени суд је издвојио фотодокументацију и видео снимак, који су саставни део овог записника о показивању лица места од стране осумњиченог и увиђаја на лицу места и који прате овај записник. Такође, из списка предмета издвојени су и фотодокументација и видео снимак МУП-а, Управе за борбу против организованог криминала са предметом “Место покушаја атентата на председника Владе Србије код спортске хале Лимес на Новом Београду”, из разлога јер не постоји процесна одредба ЗКП-а која прописује сачињавање фотодокументације о месту извршења покушаног кривичног дела у присуству осумњиченог.

Изостављено је издвајање дела записника од 15. марта 2003. године, где је констатовано проналажење чауре и наредба истражног судије да се изврши балистичко вештачење ове чауре, а имајући у виду да се ради о проналажењу материјалних трагова на лицу места, те је овај део записника сачињен у смислу важећих одредаба ЗКП-а.

Прочитани су писани докази, и то:

- извештај о функционисању видео надзора у згради Владе Републике Србије који је саставио Институт безбедности БИА под бројем 02/316 од 1. децембра 2004. године;

- извештај ТВ Пинк од 30. априла 2004. и од 3. јуна 2004. године, а приказан је видео запис са видео касете Пинк, снимак лица места у време извршења кривичног дела дана 12. марта 2003. године.

Прочитани су извештаји РТВ Б92 од 7. маја 2004, 8. јуна 2004. и 20. јануара 2006. године и приказан је видео снимак РТВ Б92, на коме се види место извршења кривичног дела, као и видео снимак који је емитован као немонтирани снимак места извршења кривичног дела убиства покојног премијера у дворишту зграде Владе Србије, дана 12. марта 2003. године.

Прочитан је извештај Владе Србије 08 бр. 031/80122004, од 1. децембра 2004. године, са два писана прилога.

На главном претресу, одржаном 22. фебруара 2007. године, у доказном поступку је прочитана и потврда о привремено одузетом предмету МУП-а РС, УБПОК-а, од 7. априла 2003. године, којом се потврђује да је од Жељка Павловића одузет ласерски мерач даљине марке “Бушнел-1000”, серијски број 022359.

На главном претресу је прочитан извештај Института безбедности БИА 04 бр. 27/36203, од 18. јануара 2006. године, са дописом МУП-а РС, СУП-а Београд, Одељење криминалистичке технике Ку бр. 4713/03, Х бр. 836/03, од 15. марта 2003. године, и извршен је увид у фотодокументацију сачињену на предметима достављеним на вештачење уз наведени допис. Прочитан је и оверени превод извештаја о информацији Интерпола о оптуженом Милораду Улемеку, од 13. децембра 2005. године.

Прочитан је записник о извршеном увиђају места извршења кривичног дела, који је извршио председник већа дана 14. фебруара 2005. године у дворишту зграде Владе Републике Србије, Немањина број 11, улаз број 5. Прочитани су извештаји Окружног затвора у Београду број 713-1-2991/095, од 28. децембра 2005. године, за оптуженог Звездана Јовановића, затим извештај МУП-а, СУП-а Београд, УКП, Одељење криминалистичке технике 02/10 бр. Кт. 100/955/03, од 29. децембра 2005. године. Извршен је увид у десетопрсни фиш оптуженог Звездана Јовановића који је достављен у прилогу извештаја СУП-а Београд, на коме се налазе дактилоскопски отисци

свих десет прстију левог и десног длана. Прочитан је извештај СУП-а Београд, УКП, Одељење криминалистичке технике бр. 251/05, од 29. децембра 2005. године, и извршен је увид у фотодокументацију МУП-а, СУП-а Београд, УКП, Одељење криминалистичке технике Ку бр. 4713/03, Кт. бр. 100/836/03, од 15. марта 2003. године, која садржи преглед ствари покојног Зорана Ђинђића и оштећеног Милана Веруовића. Прочитан је извештај Управе за заједничке послове републичких органа бр. 351-01-4/2006/11, од 10. фебруара 2006. године, са прилозима: дописом предузећа “Градиг СС” бр. 10/06, од 6. фебруара 2006. године, и допис предузећа “Крајина инжењеринг” бр. 40/06, од 3. фебруара 2006. године, и прочитане су службена белешка од 15. марта 2003. године, коју је саставио сведок Владимир Миомановић и службене белешке Окружног јавног тужилаштва у Београду, Кт. н. бр. 703/03 од 12. и 13. марта 2003. године.

Прочитан је извештај Агенције за контролу летења број 00260/2, од 16. фебруара 2007. године, и извештај Хеликоптерске јединице МУП-а Србије 03/17 број 144/07, од 12. фебруара 2007. године.

Извршен је увид у фотодокументацију број уписника Ку бр. 4713/2003, Кт. бр. 100/1113/2003, веза 836/2003, од 5. априла 2003. године.

Прочитано је вештачење МУП-а Србије Ве 1757/03 и извршен увид у фотодокументацију и прочитан исказ вештака Зорана Ђорђевића везан за вештачење јакни, и прочитано је вештачење Ве бр. 1200/03, од 20. марта 2003. године.

Прочитани су извештај и записник о претресу стана оптуженог Звездана Јовановића од 26. марта 2003. године са пратећом фотодокументацијом и потврдом о привремено одузетим предметима.

Прочитана је пресуда Дисциплинског суда Адвокатске коморе Београда у предмету дисциплинске одговорности адвоката Весне Радомировић.

Извршен је увид у препис картона личног задужења опреме из магацина специјалне опреме ЈСО-а.

Прочитани су докази у вези проналажења опојне дроге у Комерцијалној банци у Београду, на околности провере одбране оптуженог Милорада Улемека и то: записник Ресора државне безбедности бр. 142, од 22. фебруара 2001. године, затим допис ДТ09 бр. 3136/99, од 31. децембра 1999. године, затим решење о образовању Комисије за преглед наркотика од 8. марта 2001. године и записник о комисијском уништењу дроге 10 број – 230 од 21. марта 2001. године, са прилозима, и то два извештаја о прегледу, вештачење наведених дрога, списак опојне дроге за уништење у термоелектрани “Никола Тесла”, прилог: записник о раду комисије број 305 од 12. марта 2001. године, затим записник о преузимању затворене оставе депоноване у трезору банке, од 22. фебруара 2001. године, затим је прочитано вештачење узорка на присуство опојних дрога. Прочитан је допис Министарства унутрашњих послова Србије под бројем 74954, од 8. новембра 1996. године, записник о царинском прекршају од 6. 11. 1996. године са граничног прелаза Градина, извештај Министарства унутрашњих послова, Центар Ниш бр. 3174, од 20. јула 1998. године, извештај Министарства унутрашњих послова бр. 339/96 и 288 потврда којом се потврђује да су царинници одузели дрогу, након чега је извршен увид у фотодокументацију “Поступак проналажења и уништавања дроге пронађене у трезору Комерцијалне банке у улици Светогорској дана 9. марта 2001. године”.

Прочитани су извештаји БИА о радно-правном статусу и кретању у служби оптужених Милорада Улемека, Звездана Јовановића, Бранислава Безаревића, Жељка Тојаге и Саше Пејаковића.

Прочитани су делови извештаја Комисије Владе Републике ДТ број 72 00002/2003/86, од 13. августа 2003. године, у вези протеста ЈСО-а и за

покушај атентата код хале “Лимес” 72 бр. 00-002/2003/86, као и решење о образовању Комисије Владе Републике Србије.

Прочитано је отворено писмо оптуженог Милорада Улемека објављено у дневном листу “Блиц”.

Извршен је увид у “ски-пас” оптуженог Звездана Јовановића са Копаоника за период од 12. до 21. фебруара 2003. године.

Извршен је увид у део књиге пописа гостију хотела “Копаоник-Брзеће” и у рачун за услуге, на околности провере боравка оптуженог Нинослава Константиновића од 14. до 16. фебруара 2003. године у хотелу и прочитана је информација МУП-а од 17. септембра 2004. године.

Прочитани су уговори о закупу станова које је изнајмљивала ова криминална група.

Прочитане су радне биографије за оптужене Улемека, Звездана Јовановића и Жељка Тојагу.

Прочитана је службена белешка МУП-а Републике Србије од 14. новембра 2004. године, која се односи на боравак припадника ЈСО-а на Копаонику, као и боравак оптуженог Нинослава Константиновића у хотелу “Брзеће”. Прочитан је само тај део белешке МУП Републике Србије, Управе за борбу против организованог криминала, а која је сачињена по наредби ОЈТ-а – специјалног тужилаштва о прикупљању обавештења од грађана од 11. новембра 2004. године.

Прочитани су налази вештака неуропсихијатра за оптуженог Душана Крсмановића, оптуженог Сашу Пејаковића и оптуженог Жељка Тојагу.

У доказном поступку прочитани су уговори о закупу стана између закуподавца Весне Сердаревић-Ристић и закупца Зорана Илића, који је закључен дана 14. септембра 2001. године, уговор о закупу стана број 15 на трећем спрату, у улици Трише Кацлеровића број 38, и уговор о закупу стана у улици Николаја Гогоља број 98, стан број 6, на другом спрату, између Драгомира Миловановића и закупца Душана Галоње.

Прочитани су извештаји из казнене евиденције за оптужене.

На основу оцене свих изведених доказа, признања оптужених, исказа сведока и сведока сарадника, налаза и мишљења вештака, суд је утврдио чињенично стање:

Председник Владе Републике Србије др Зоран Ђинђић убијен је дана 12. марта 2003. године у 12 часова и 25 минута, у дворишту зграде владе у улици Немањиној број 11, испред улаза број 5. Истом приликом и на истом месту покушано је убиство његовог пратиоца, шефа личног обезбеђења Милана Веруовића.

Др Зоран Ђинђић смртно је погођен у груди првим хицем, испаљеним из пушке “хеклер и кох ГЗ” (исеченог – избрисаног фабричког броја), на коју је постављен оптички нишан “карл цајс” са ознаком “дија вари – ДА”, број 1304903, метком калибра 7, 62 x 51 мм “винчестер”, произвођач “Први партизан” Ужице, хицем испаљеним са прозора канцеларије број 55, други спрат, улица Адмирала Гепрата број 14.

Из истог оружја и истом муницијом извршен је и покушај убиства његовог пратиоца, оштећеног Милана Веруовића.

Изведеним доказима утврђено је да је раздаљина између прозора у улици Адмирала Гепрата број 14, на другом спрату и оштећења на зиду зграде Владе Републике Србије, места одакле су испаљени хици и места где се налазио премијер др Зоран Ђинђић износила је 134 метра. Брзина којом је метак погодио тело износила је око 700 метара у секунди. Укупно време лета хица до циља износило је 0,175 секунди. Брзина којом је метак изашао из тела износила је око 450 метара у секунди.

Председник Владе Републике Србије др Зоран Ђинђић у тренутку задобијања повреде налазио се у непосредној близини врата, улаза број 5,

зграде Владе Републике Србије, окренут леђима према вратима зграде, ослоњен на десну ногу и штাকে, окренут десним боком и десном предњом страном трупа према улици Адмирала Гепрата, одакле је дошао хитац. Након задобијања повреде грудног коша и трбуха, његово тело се лако заротирало и леђима пропало кроз десно крило врата, гледано са паркинга на простор у самој згради (тада је највероватније настала огуљотина чела и колена).

Приликом пада у простор испред степеништа у зграду Владе Републике Србије, тело је заузело положај потрбушке. У том положају долази до настанка повреде на задњој страни десне ноге (на средини задње стране десне бутине, на 65 цм изнад равни табана). Повреде на бутини премијера настале су тако што је други хитац, који је погодио његовог пратиоца Милана Веруовића, приликом изласка из тела пратиоца ударио у камену ивицу поред улазних врата (траг 10), и тамо се распрнуо. Делови метка су се одбили и изазвали повреде на десној бутини премијера. Након тога његово тело је померано од стране других лица, навише степеницама, на шта указују трагови крви по степеницама, чија идентификација по ДНК профили указује да се радило о његовој крви, о чему се закључује из писаног налаза и мишљења вештака Наташе Миљивојевић и њеног исказа са главног претреса, дана 13. јула 2005. године и вештака Марије Ђурић, са главног претреса дана 13. јула 2005. године.

Хитац испаљен из улице Адмирала Гепрата погодио је премијера др Зорана Ђинђића у десни део груди напред и изашао на леву страну груди испод пазуха. Хитац је након изласка из тела брзином од око 450 метара у секунди окрзнуо пластични рукохват штাকে коју је држао у левој руци, на страни окренутој телу. Тада настаје повреда на левој подлактици. Због положаја повреда на подлактици, то јест оштећења на штаци и горњем делу тела, рука је приликом задобијања метка била мало подигнута, савијена и потиснута назад. Неспорна је тренутна слабост др Зорана Ђинђића после задобијања хица, тако да се места на коме се налазио када је задобио хитац и лежећи положај после хица налазе директно једно поред другог на улазу зграде владе, при чему су се ноге премијера налазиле изван врата (а што се закључује и из исказа више сведока). Пројектил који је погодио премијера др Зорана Ђинђића у десни део грудног коша нанео му је прострелну рану у десном низдојкином пределу са оштећењима грудног коша која пролазе кроз срце, лево плућно крило, леву куполу пречаге, јетру, желудац и слезину, завршавајући са излазном раном на левој бочној страни грудног коша, од којих повреда је код њега наступила смрт.

Суд је утврдио да је хитац који је погодио премијера након изласка из тела окрзнуо штаку, окренуто телу (рукохват), оштетио је, нанео му повреде на левој подлактици, а због удара – окрзнућа штাকে (пластике), јако је скренуо, није ударио у зид зграде владе. Стога није необично што делови метка нису пронађени у близини места извршења кривичног дела. На основу налаза вештака балистичара, суд је утврдио да би метак који би окрзнуо спољашњи зид зграде владе оставио оштећења која би се морала констатовати приликом вршења увиђаја.

Други пројектил погодио је оштећеног Милана Веруовића, пратиоца премијера, наневши му тешку телесну повреду у виду прострелне десне половине карличног предела са улазном раном горње четвртине седалног предела и излазном раном у десном препонском делу. У тренутку када је погођен, оштећени Милан Веруовић стајао је пред улазом у зграду владе, улаз број 5 (негде код трага број 6, који је фиксиран приликом вршења увиђаја и сачињавања криминалистичко-техничког извештаја). Тај метак, који је погодио оштећеног Веруовића, након изласка из тела ударио је у камену ивицу поред улазних врата (фиксирани траг број 10 приликом криминалистичко-техничког прегледа и увиђаја) и тамо се распрнуо.

Делови метка су се одбили и изазвали повреде на десној бутини премијера. Приликом тог хица, врата на згради владе морала су бити отворена. У тренутку повређивања оштећени Милан Веруовић налазио се у неком од усправних положаја тела, окренут леђима према месту – згради број 14 у улици Адмирала Гепрата, одакле је испаљен пројектил. Након изласка из тела Милана Веруовића, пројектил је ударио у камени зид са десне стране поред улазних врата, када је настао траг 10 констатован приликом увиђаја и тада су неки од парчића распаднутог пројектила ударили у оквир и ивицу врата, и то када су врата (десно крило гледано са паркинга према згради владе) већ била отворена.

Из тога се може закључити да је пројектил који се распао ударом у зид и начинио траг 10, испаљен након што је премијер већ био погођен на улазним вратима, а врата су била отворена.

Објективан доказ за кореспонденцију трага 10 – на зиду поред врата зграде владе, са хицем на Веруовића кореспондирају повреде на десној бутини премијера, у ком случају бутина је на одговарајући начин морала бити окренута ка трагу 10. Пошто се повреде на бутини не могу објаснити никако другачије осим да су проузроковане деловима метка, кореспонденција трага 10 са хицем на Веруовића је доказана.

Суд је утврдио је да је оштећени Веруовић задобио прострелну рану отпозади, у десну половину карлице, са улазном раном у горњој четвртини задњице. Улазна рана се може видети на око 1,5 цм десно од задње средишне линије тела и 104 цм изнад тла. Метак је у телу разбио велико десно крило карличне кости у висини ацетабулума и скренуо је на лево горе. У десном слабинском делу, 4 цм десно од предње уздужне централне линије тела и 105 цм изнад тла, метак је изашао из тела оштећеног Веруовића.

Том приликом оштећени Веруовић је задобио тешку телесну повреду опасну по живот, што се види из медицинске документације за оштећеног и налаза вештака.

Суд је утврдио на основу изведених доказа да оштећење настало на зиду поред улаза у Владу Републике Србије, улаз број 5, са десне стране поред врата (траг 10 означен приликом вршења увиђаја), није настало, како је то одбрана истицала током овог поступка, након испаљивања трећег хица, већ је тај траг настао и представља секундарно оштећење хицем. Према томе, имајући у виду ту чињеницу, било је неопходно утврдити кореспонденцију поготка у тело – зид зграде владе, и да ли оштећење на зиду (траг 10) кореспондира са поготком из тела др Зорана Ђинђића или оштећеног Милана Веруовића. Из налаза и мишљења вештака за криминалистичку технику из Висбадена, који су спроводили експерименте у лабораторијским условима и упоређивали са траговима на лицу места утврђује се да постоји разлика између хитаца који погађају стабилно и нестабилно, а која се испољава у врсти дефекта на циљу (конкретно, камену). Код хица са врхом метка усмереним напред установљено је јако локално уништење на камену, не препознаје се олово. На основу оваквог установљеног разлагања метка извесно је да се метак одбио о зид у косом положају, при смањеној брзини.

Оба хица испаљена су из истог оружја и коришћена је муниција 7,62 x 51 мм, произвођач “Први партизан” Ужице, “винчестер”.

Суд је утврдио да су хици испаљени из пушке “хеклер и кох Г3”, на коју је постављен оптички нишан, а која је пронађена на Новом Београду, у рејону блока 26, затрпана у грађевинском шуту, у црној спортској торби. Да су хици испаљени из ове пушке утврђено је на основу налаза вештака и њиховог непосредног саслушања, и то вештака из Градског СУП-а Београд и на основу налаза вештака из Института за криминалистичку технику СР Немачке из Висбадена, прегледом пушке, испаљивањем муниције из пушке и упоређивањем чаура које су добијене приликом пробних испаљивања, са

чаурама које су пронађене на лицу места у улици Адмирала Гепрата број 14 и са чауром која је испалена приликом пробе ове пушке од стране оптуженог Звездана Јовановића на Фрушкој гори.

На основу вештачења које је обављено 25. марта 2003. године, извршено је упоредно вештачење референтне чауре калибра 308 "винчестер", пронађене 12. марта 2003. године испред прозора канцеларије број 55, у улици Адмирала Гепрата 14, одговарајућим начином са пушком "хеклер и кох", која је пронађена тога дана у зони блока 26 и утврђено је да је тачне те чауре испалено из ове пушке "хеклер и кох ГЗ", калибра 308 "винчестер" и да се та референтна чаура, пронађена 12. марта, са својим танетом налазила у пушци којом је убијен председник владе. Ови докази у сваком случају потврђују признање оптуженог Звездана Јовановића и доводе га у сигурну везу са пушком из које је извршено убиство.

Суд је утврдио да 28 трагова влакана узетих са унутрашњег дела ташне у којој се налазила пушка "хеклер и кох ГЗ", брисаног фабричког броја, која је пронађена 25. марта, сигурно потичу од тканине ћебета са прозора канцеларије број 55. Међу полиакрил влакнима нађеним на пушци и оквиру за муницију налазило се и 499 узорака влакана који се по морфологији, материјалу, флуоресцентности и нијансама боја слажу са влакнима са ћебета. Према томе, и из овога се може извући чињенична веза између оптуженог Звездана Јовановића као извршиоца кривичног дела убиства председника Владе Републике Србије и покушаја убиства његовог пратиоца, места са којег је пуцао, те оружја којим је извршио кривично дело, пушке "хеклер и кох ГЗ", брисаног фабричког броја, која је пронађена на Новом Београду.

Утврђено је да је пушка била постављена на шарено ћебе, пребачено на симсу прозора. О постојању ћебета суд закључује из признања оптуженог Звездана Јовановића, исказа сведока сарадника Миладина Сувајџића и сведока Милана Бојића, Драгољуба Мићићеловића, Душана Дивца, Александра Николића, Срђана Бабића, записника о криминалистичко-техничком прегледу лица места и видео записа који је сачињен приликом вршења увиђаја дана 12. марта 2003. године и фотодокументације.

Из налаза вештака Института за криминалистичку технику СР Немачке, из Висбадена, који је суд прихватио, утврђено је на ћебету које је пронађено у улици Адмирала Гепрата 14, на отвореном прозору канцеларије 55, постојање партикула барутне гаражи, које се по свом склопу елемената подударају са барутном гаражи на референтној чаури калибра 308 "винчестер", пронађеној испод прозора, где се налазило постављено шарено ћебе. На тај начин потврђено је да постоји директна веза између трагова исте барутне гаражи.

Суд је утврдио да су на пушци марке "хеклер и кох ГЗ", калибра 7,62 x 51 мм, избрушеног фабричког броја, пронађена полиакрил влакна која се непосредно подударају са влакнима ћебета које се налазило на прозору канцеларије 55.

Суд је утврдио, након прихватања закључака вештака из Института за криминалистичку технику из Висбадена, а до којих закључака су дошли провером у лабораторији, након анализе пренесене ситуације са места извршења кривичног дела, која испитивања су показала да се положај претходно пронађених чаура (слика 12 и 13) подудара са прозором канцеларије број 55, као могућим местом са кога се пуцало (о чему ће бити речи код анализе налаза вештака). Закључци вештака потврђују се изведеним доказима, признањем оптуженог Звездана Јовановића, оптуженог Душана Крсманића, исказима сведока сарадника и исказима других сведока, посебно из зграде у улици Адмирала Гепрата број 14. Из налаза вештака суд закључује да чауре, на пример, могу да одскоче на косину крова

и да се откотрљају на доле (слика 18, на страни 11 КТ-21-2003/1350/7 налаза, од 12. маја 2003. године).

На основу изведених доказа, налаза вештака Института за криминалистичку технику из Висбадена, закључује се о могућности довођења у везу места где су чауре пронађене приликом вршења увиђаја са прозором канцеларије број 55 у улици Адмирала Гепрата број 14, као места одакле су хици испалени. Суд је утврдио да су пронађене чауре приликом вршења увиђаја у улици Адмирала Гепрата, и то једна у олуку (означена на фотодокументацији редним бројем 20), испод прозора канцеларије 55, а друга ниже од ње, испод трске којом је покривен кров кафића “Храбро срце”, на згради која је ослоњена на зграду Адмирала Гепрата 14. Вештаци су, узимајући ове утврђене околности и имајући у виду измерену раздаљину прозора од места где су чауре пронађене и измерени угао између ове две зграде, након провера у балистичкој лабораторији, коришћењем уређаја за светлосно озрађивање, измерили брзину спајања фабричке муниције калибра 308 “винчестер”, производње “Први партизан”, Ужице, метка са целом кошуљицом меког језгра, који је испален из оружја са лица места и извели закључак да су чауре након испаливања хица са прозора ове канцеларије могле пасти и наћи се на местима где су пронађене. То је констатовано и у извештају о криминалистичко-техничком прегледу лица места, на које околности су саслушани сведоци криминалистички техничари, и снимљено видео записом и фотографисано (погледати збирку фотографија места извршења кривичног дела са скицом, слике 11, 12 и 13 и налаз вештака из Висбадена). Ово је важно због настојања одбране да докаже да чауре нису пронађене на месту где је то констатовано записником о увиђају и видео записом, да постоји могућност да су се те чауре накнадно нашле на месту где је то констатовано приликом вршења увиђаја и криминалистичко-техничког прегледа лица места (траг 20 и 21 на наведеним фотографијама).

Суд је утврдио да је на овој пушци избрушен серијски број на основу признања оптуженог Звездана Јовановића и увидом у фотодокументацију и непосредним опажањем на главном претресу када је пушка показана (након што ју је описао сведок Шаре Ненад) и читањем записника о увиђају од 25. марта 2003. године, и закључио да су организатори наложили да се избруси серијски број да би сакрили порекло ове пушке.

Суд је утврдио да су критичном приликом испалена два хица на основу материјалних трагова затечених након извршења кривичног дела и констатованих у записнику о криминалистичко-техничком прегледу лица места, на основу налаза вештака балистичара и на основу признања оптуженог Звездана Јовановића из преткривичног поступка, исказа сведока сарадника Дејана Миленковића и Миладина Сувајџића и исказа сведока Милана Бојића, Влајка Вујадиновића, Мирослава Гарића, Бранка Бугарског, Данила Копривице, Јелене Ружић, Миленије Николић, Зорана Трајковића, Драгољуба Мићићеловића, Вере Бранковић и Биљане Станков. О чињеници да је пуцано из улице Адмирала Гепрата, из канцеларије на другом спрату, поред материјалних доказа, суд утврђује и на основу признања оптуженог Звездана Јовановића и оптуженог Душана Крсмановића и исказа сведока сарадника и исказа сведока који су тога дана видели, одмах након што су чули два пуцња, да низ степенице са другог спрата ове зграде истрчавају три младића, од којих један носи пушку у руци, а друга двојица пиштољ и моталицу (ово ће бити образложено код исказа сведока).

Суд је из исказа сведока утврдио да су, након извршења кривичног дела, починиоци кривичног дела напустили лице места путничким возилом након изласка из зграде у улици Адмирала Гепрата број 14, марке “пасат”, панчевачке регистрације, са затамњеним стаклима. О томе су сведочили Дејан Глишовић, Сениша Глишић и Гордана Живковић.

Ово возило било је паркирано у улици Адмирала Гепрата код броја 14, критичног дана, што се види из исказа сведока Милана Поповића, сведока сарадника Дејана Миленковића и Миладина Сувајџића и признања оптуженог Звездана Јовановића, а поред возила је тога дана пре извршеног кривичног дела сведок Кујо Кријешторац видео Владимира Милисављевића, којег је касније, након атентата, препознао на потерници.

На основу свих изведених доказа, налаза и мишљења судских вештака и вештака из Института за криминалистичку технику СР Немачке, из Висбадена, на основу стања трагова на месту извршења кривичног дела, суд је утврдио да не произлазе објективне назнаке да је испален трећи хитац.

На основу утврђеног чињеничног стања, суд је утврдио да је пуцано из улице Адмирала Гепрата и одбацио тезу одбране да је пуцано у премијера др Зорана Ђинђића и његовог пратиоца Милана Веруовића са неког другог места (Бирчанинова, Немањина), а што се закључује и из сагласних налаза вештака Милана Куњадића, проф. др Душана Дуњића и вештака из Института за Криминалистичку технику СР Немачке, из Висбадена, те исказа сведока, сведока сарадника и признања оптуженог Звездана Јовановића. На тај начин оповргнута је теза одбране о постојању два снајперска гнезда и три хица, јер за то не постоје објективни докази.

Тврдња одбране да је испален трећи хитац, који је начинио траг 10, је изведеним доказима оповргнута. Став одбране да приликом вршења увиђаја и криминалистичко-техничког прегледа лица места нису пронађени делови метка након изласка хица из тела премијера и да то указује да су оштећења унутар зграде владе настала од тог хица, и да то потврђује да није пуцано из улице Адмирала Гепрата, је неприхватљив из следећих разлога. Наиме, суд је на основу затечених трагова на лицу места и исказа сведока, који су изнели да је тело премијера већ пропало унутар зграде владе у моменту настанка трага 10 и налаза и мишљења вештака да је траг 10 секундарно оштећење од хица, утврдио да су повреде на бутини премијера могле настати једино од делова метка који је прошао кроз тело оштећеног Веруовића и ударио у камен, а потом се распрскао, што значи да траг 10 сигурно кореспондира са хицом који је изашао из тела Веруовића. За то постоји логично и научно доказано објашњење (видети налаз вештака из Висбадена и судских вештака проф. др Душана Дуњића и Милана Куњадића), из којих произлази да је метак након изласка из тела др Зорана Ђинђића, који је након окрзнућа штале изазвао даље повређивање на левој подлактици и начинио рану, извесно је, скренуо јако и није ударио у зграду владе, јер да је било супротно, оштећење би се констатовало и видело приликом вршења увиђаја (видео запис и фотодокументација).

На основу изведених доказа, суд је утврдио да је дана 12. марта 2003. године извршен атентат на председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића и да је покушано убиство његовог пратиоца, Милана Веруовића.

Да је извршен атентат, суд закључује на основу изведених доказа да су организатори криминалне групе – завере, оптужени Милорад Улемек и Душан Спасојевић, организовали, планирали и извршили са припадницима, непосредним извршиоцима, политички мотивисан криминални акт, усмерен на лишење живота председника Владе Републике Србије. Овај криминални акт извршили су са циљем лишења живота председника владе др Зорана Ђинђића у циљу угрожавања уставног уређења и безбедности земље, угрожавања власти и њеног функционисања, са намером да се изазове узнемиреност грађана и страх за своју сигурност.

Суд је утврдио да су припадници криминалне групе – завере чији су организатори оптужени Улемек и покојни Душан Спасојевић, дана 21. фебруара 2003. године организовали и планирали извршење кривичног дела, на начин како је то описано у изреци ове пресуде, са истим циљем, али

је дело остало у покушају, а такође је утврђено и да је планом ове криминалне организације било предвиђено извршење овог кривичног дела и дана 16. фебруара 2003. године у Бубањ потоку. Разлози о овим чињеницама биће дати у образложењу пресуде.

Изведеним доказима утврђено је да су ово кривично дело учинили припадници криминалне организације – завере, чији су организатори оптужени Улемек Милорад и покојни Душан Спасојевић, да је непосредни извршилац убиства председника владе оптужени Звездан Јовановић, припадник ЈСО-а, мајор по чину, а да су остали завереници ово кривично дело извршили помагањем, о чему ће бити речи у образложењу пресуде.

Мотив

На основу изведених доказа, суд је утврдио да мотив за извршење кривичног дела убиство премијера Владе Републике Србије, који је као свој у признању навео оптужени Звездан Јовановић, изручење оптужених за ратне злочине Хагу, није основни и најважнији мотив за организаторе ове криминалне групе, оптуженог Милорада Улемек, Душана Спасојевића и осталих припадника, који су учествовали помагањем у извршењу овог кривичног дела.

То се види из плана ове криминалне групе, времена када планирају извршење овог кривичног дела, о чему су говорили сведоци сарадници Дејан Миленковић, Зоран Вукојевић и Миладин Сувајдић, те искази сведока који су објашњавали друштвене услове у којима је влада и држава функционисала, у којима је деловала Јединица за специјалне операције и њен командант, те криминална организација, а то је крај 2002. године и почетак 2003. године. Из изведених доказа суд је утврдио да је један од организатора ове криминалне групе, Душан Спасојевић, планирао да се изврши убиство других високих државних представника, са циљем да се власт у Србији заплаши снагом ове криминалне групе, да се делује против безбедности земље утицајем на владу и изнуде персонална решења у њој, а све са циљем да се задржи утицај на државне институције и појединце у њима, да се утиче на избор кадрова и на персонална решења, а све у циљу да наставе да се несметано баве организованим криминалом, отмицама, убиствима, продајом дроге и слично.

Оптужени Милорад Улемек је био организатор који је као најмоћнији у криминалној организацији, на којег се ослањао и чије мишљење је прихватао други организатор Душан Спасојевић, овога уверио да криминална група може постићи највише убиством председника владе, да на тај начин могу највише утицати на угрожавање безбедности земље, подривање Владе Републике Србије и власти у Србији и изазвати узнемирење грађана и осећање личне несигурности. Они су се плашили за своје сопствене интересе, јер из исказа сведока који су описивали друштвене услове који су владали након демократских промена 2000. године, па све до извршења атентата, види се да је Влада Републике Србије и њен премијер 2002. годину окарактерисала као годину борбе против организованог криминала, и то не само као могућност и као један од програма ваде, него нешто што се већ реализује као стварна решеност владе и њеног председника Зорана Ђинђића, јер је та решеност почела већ и да се остварује. Донет је Закон о организацији и надлежности државних органа у борби против организованог криминала 19. јула 2002. године, а децембра месеца 2002. године измењен је ЗКП, тако што је овим законом регулисан поступак за кривична дела организованог криминала. Створена је посебна организациона јединица у оквиру МУП-а Републике Србије за борбу против организованог криминала, вршио се избор и именовање специјалног тужиоца и његових заменика, радило се на избору судија Посебног одељења за организовани криминал.

Важно је истаћи да је организаторе ове криминалне групе – завере највише узнемирила чињеница да се у то време већ радило на расветљавању политичких убистава из периода претходног режима. Знали су да се расветљавају околности око убиства бившег председника Републике Србије Ивана Стамболића, убиства Славка Ђурувије, убиства на Ибарској магистрали, покушај убиства Вука Драшковића у Будви, разних отмица и друга нерешена убиства.

Утврђено је да су из својих извора, из МУП-а и тужилаштва, знали да је у то време Љубиша Буха Чуме преговарао и давао изјаве у вези организације ове криминалне групе, о њеним организаторима и кривичним делима које је криминална група извршила. Преговарало се о могућности да он постане сведок сарадник – покајник, што је све њима казивало да се не ради о једном програмском начелу владе, него да се заиста иде озбиљно у борбу против организованог криминала. Знали су да би већ многи докази из истрага које се воде због извршених кривичних дела: убиства на Ибарској магистрали, покушаја убиства Вука Драшковића у Будви и друга извршена кривична дела, отмице и друго, могли теретити оптуженог Улемека и друге припаднике криминализованог дела ЈСО-а и припаднике земунског клана, који су учествовали у тим злочинима. Заправо, тада су схватили да је та борба добила у свом замаху и да неће моћи да се извуку из тих акција, да ће их лишити слободе и да ће се наћи у затвору.

На основу информација из њима поверљивих извора из МУП-а знали су да су у то време већ биле донете “беле књиге” о највећим криминалним групама у Србији и шефовима њихових мафија. Објављено је у тим “књигама” да са земунско-сурчинским кланом имају везе и делови Јединице за специјалне операције. Посебно се говорило о везама које постоје између организатора криминалне групе, тзв. земунски клан Душана Спасојевића и команданта ЈСО-а Милорада Улемека.

Према томе, основни мотив за оптуженог Улемека и Душана Спасојевића за убиство премијера био је страх од хапшења због извршених кривичних дела која су починили, и то политичка убиства у време бившег режима, пре 5. октобра 2000. године, као и наставак вршења кривичних дела после 5. октобра 2000. године, отмице моћних људи, као на пример Мирослава Мишковића, када се Душан Спасојевић, Миле Луковић, Милош и Александар Симоновић и Владимир Милисављевић лишавају слободе и стављају у притвор. Овим убиством желели су да спрече борбу против организованог криминала и да задрже стечене позиције у сферама које су њих интересовале, посебно у МУП-у, суду и тужилаштву.

О томе да за оптуженог Улемека као организатора ове криминалне групе није био основни мотив борба против изручења Хашком трибуналу, говори и чињеница да се ниједан од припадника Јединице за специјалне операције није налазио у то време у поступку пред Хашким судом. Из исказа сведока који су саслушани током овог поступка закључује се да је Хашки суд само тражио информације за поједине припаднике Јединице за специјалне операције, и то за један дужи период, за њен командни састав, а да је стварно интересовање Хашки трибунал показао према бившем начелнику Ресора државне безбедности Јовици Станишићу и Френкију Симатовићу, првом команданту Јединице за специјалне операције.

Према томе, несумњиво је утврђено да је примарни мотив Душана Спасојевића за убиство премијера био на криминалној основи, освета због притварања након депортовања из Француске њега и чланова његове криминалне групе због отмице бизнисмена Мирослава Мишковића и страх од хапшења због отмица, убистава и продаје дроге. Он је знао да то сигурно предстоји, имајући у виду најављену борбу од стране владе у свим

средствима јавног информисања, а и на основу информација које је добијао из њему поверљивих извора из МУП-а и тужилаштва.

То је за њих било једно од најважнијих питања, јер њиховим лишењем слободе и разоткривањем криминалне групе и њих као организатора, онемогућили би се у даљем бављењу криминалом, дошло би до губљења њихове финансијске моћи као основе сваке значајније криминалне групе. Закључили су да ће убиство премијера тако пореметити стање у друштву и држави да никоме због страха неће више пасти на памет и да се за њих надлежни органи неће интересовати, због чега ће моћи да наставе са својим криминалним деловањем и да задрже могућност вршења утицаја на институције које су за њих биле важне и појединце у њима, а који су утицај имали и пре промена у друштву и држави октобра месеца 2000. године, и касније.

Искази сведока сарадника о организацији криминалне групе – завере и плана за убиство председника Владе Републике Србије

Суд је у току доказног поступка саслушао сведоке сараднике, и то: Љубишу Буху, Миладина Сувајџића, Зорана Вукојевића и Дејана Миленковића.

Сведоци сарадници су у сагласним исказима изнели да је до организовања завере, као облика криминалног удруживања, дошло крајем 2002. и почетком 2003. године, а да су организатори завере били оптужени Улемек Милорад и Душан Спасојевић.

Из исказа сведока сарадника утврђује се да је Душан Спасојевић био организатор криминалног удружења као облика криминалне организације, такозваног земунског клана, које криминално удружење је створено за организовану, заједничку акцију припадника за вршење кривичних дела из Кривичног закона Републике Србије. Описали су чврсту организацију овог криминалног удружења, поштовање строгих правила интерне дисциплине, коју су сви припадници морали да поштују, строгу хијерархију која је владала међу њима, која се морала поштовати без поговора и без примедби, а све наредбе организатора извршавали без противљења или постављања питања или тражења објашњења. Суд утврђује да је у оквиру криминалног удружења дисциплина постигана не само поштовањем интерних правила, већ и суровим обрачуном са оним припадницима који нису у потпуности поступали по наредбама организатора. Непослушне су убијали и на тај начин застрашивали остале припаднике. Међу припадницима, страх је нарочито владао после убиства чланова земунског клана, Марка Петровића и Жељка Михајловића Црногорца.

О деловању овог криминалног удружења, његовим почецима, посебно су се изјашњавали сведоци сарадници Љубиша Буха, који је био у то време близак сарадник Душана Спасојевића и његов пријатељ и сведок сарадник Зоран Вукојевић, шеф обезбеђења земунског клана, бивши припадник МУП-а Републике Србије, пријатељ и кум Душана Спасојевића. Из њихових исказа, и из исказа сведока сарадника Дејана Миленковића и Миладина Сувајџића, који су касније постали припадници овог криминалног удружења, утврђује се да је криминална делатност земунског клана почела од 1995-1996. године, да су се у почетку бавили крађом возила и враћањем истих за новац, продајом наркотика, изнудама, а касније и убиствима.

Душан Спасојевић и његово криминално удружење достигло је врхунац када је дошло до удруживања са оптуженим Милорадом Улемекком, командантом Јединице за специјалне операције, који је укључио и део Јединице, и то оне припаднике у које је имао поверења. Након удруживања

оптуженог Милорада Улемека и Душана Спасојевића, када је Спасојевић преко њега добио обезбеђење из ЈСО-а, након отмице Мирослава Мишковића, власника компаније “Делта”, давањем обезбеђења омогућио му је несметано и неконтролисано кретање по Београду и омогућио му је обрачун са другим мафијашким групама, ради преузимања водеће улоге у подземљу. Од тада је почело ослањање Душана Спасојевића на другог организатора, оптуженог Милорада Улемека, као команданта ЈСО-а и припадника МУП-а Републике Србије.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић изнео је да је он отет од стране криминалне групе Душана Спасојевића крајем 1997. или почетком 1998. године, да се пре тога бавио продајом дроге у Новом Саду и након отмице био уцењен и приморан да ради за криминално удружење земунски клан.

На основу исказа сведока сарадника, суд утврђује да су организатори овог криминалног удружења стекли највећу финансијску моћ, као сигурну основу своје криминалне активности, отмицама финансијски моћних људи у Србији, када је Душан Спасојевић и његово криминално удружење добило заштиту команданта Јединице за специјалне операције, оптуженог Милорада Улемека, и то не само распоређивањем припадника ЈСО-а као фактичког обезбеђења личности и објеката, већ када је добио и сваку другу заштиту коју је могао да му пружи оптужени Милорад Улемек као командант Јединице за специјалне операције и официр МУП-а Републике Србије.

Из исказа сведока сарадника суд је утврдио да су чланови овог криминалног удружења, поред организатора, били: Миле Луковић Кум, браћа Александар и Милош Симовић, Владимир Милисављевић, који се бавио крађом возила и продајом дроге, а касније и праћењем приликом вршења убистава, а који је доведен у Шилерову код Душана Спасојевића од стране оптуженог Милоша и оптуженог Александра Симовића, затим оптужени Нинослав Константиновић, оптужени Душан Крсмановић, оптужени Милан Јуришић Јуре, оптужени Сретко Калинић, сведок сарадник Миладин Сувајџић, а знатно касније, 2001. године, и сведок сарадник Дејан Миленковић.

Из исказа сведока сарадника Буха Љубише види се да је он полицији указао да је Сретко Калинић професионални убица земунског клана, који је заједно са Милетом Луковићем учествовао у већини убистава које је извршио земунски клан. То сазнање је било веома важно и до тог сазнања припадници МУП-а дошли су у време када је Љубиша Буха почео да сарађује након напуштања земље, након покушаја убиства у августу 2002. године, и касније, крајем године, дизањем у ваздух његове фирме “Дифенс роуд”, о чему се води поступак у кривичном предмету К. П. бр. 3/04, за кривично дело тероризма.

У оквиру криминалног удружења сваки припадник је имао одређене улоге, а улога сведока сарадника Миладина Сувајџића била је да купује возила, мобилне телефоне, да изнајмљује станове – “штекове”, за потребе криминалне организације, а приликом куповине ових средстава и изнајмљивања станова користио је фалсификоване личне карте, на туђа имена.

Из изведених доказа утврђено је да је сведок сарадник Миладин Сувајџић користио личне карте на туђа имена и то: Милоша Балаћа, Јосипа Ралића, Зорана Илића, Драгана Обрадовића, Драгана Веселиновића, Душана Галоње и Драга Черкете. Личне карте су набављене у Новом Саду преко тамошњих џепароша. На овим личним картама замењена је фотографија лица власника и ставио је своју фотографију.

Читањем уговора о закупу станова у улици Булевар Арсенија Чарнојевића број 23, у улици Трише Кацлеровића број 28 и у улици Николаја Гогоља број 98, утврђено је да се као закупци појављују лица са именима Зоран Илић, Драган Обрадовић и Душан Галоња. Ако се ови писани уговори повежу са исказом сведока сарадника Миладина Сувајџића, који је изнео да је између

осталих фалсификованих личних карата, које су набављене у Новом Саду, користио и личне карте наведених лица, у које су били укуцани регуларни подаци ових лица са подручја Новог Сада, чије личне карте је набавио на горе описани начин. Такође је закључио и уговор о закупу стана са Весном Сердаревић, Драгомиром Миловановићем и Опарушићем, када је користио фалсификоване личне карте.

Из исказа сведока сарадника Зорана Вукојевића, суд је утврдио да су припадници ЈСО-а обезбеђивали Душана Спасојевића након његовог изласка из притвора поводом отмице Мирослава Мишковића, и да су за то били добро награђени, да су добијали плату од Душана Спасојевића иако су примали плате од МУП-а Републике Србије. Познато му је да је Душан Спасојевић купио стан Душану Маричићу Гумару, команданту ЈСО-а, Леониду Миливојевићу, Ненаду Шареу, а Павасовић Жељку стан и возило.

Након смењивања оптуженог Улемека са места команданта ЈСО-а, сведоку сараднику Зорану Вукојевићу познато је да су у Шилерову код Душана Спасојевића долазили нови командант Душан Маричић Гумар, а у Шилеровој је упознао и оптуженог Звездана Јовановића, на рођендану Душана Спасојевића, 10. јуна 2002. године.

О томе колику је моћ имао оптужени Улемек, изнео је у свом исказу сведок сарадник Зоран Вукојевић на главном претресу дана 13. априла 2004. године (погледати страну 53 и 54 транскрипта), када је објашњавао да је Душан Спасојевић једном приликом био ухапшен и задржан у Градском СУП-у Београда, да је тада имао потрагу због покушаја атентата на Вука Драшковића у Будви. “За време док се налазио у Градском СУП-у, по њега су дошли неки припадници Државне безбедности, одвели га са собом и пустили”. Изнео је да се Душан Спасојевић хвалио да му је то завршио оптужени Улемек.

У својим исказима изнели су да је поједина убиства Душана Спасојевић организовао заједно са оптуженим Милорадом Улемеком. О томе их је обавештавао Спасојевић на заједничким састанцима, када им је одређивао улоге и задатке који сваки од њих има приликом извршења одређеног кривичног дела. Потврдили су да је оптуженом Улемеку Душан Спасојевић давао половину новца од сваке отмице.

Поред организатора, оптужених Улемека и Спасојевића, из исказа сведока сарадника се види да нису сви припадници криминалног удружења имали једнак значај, јер је владала хијерархија међу њима која се строго поштовала, а велику улогу имао је Миле Луковић Кум, о чему су сведочили сведоци сарадници Вукојевић, Миленковић и Сувајџић, да је следећа особа по значају и од поверења Душана Спасојевића био оптужени Милош Симовић, који је био задужен да преноси наређења Душана Спасојевића осталим припадницима и да се стара да та наређења и одлуке Душана Спасојевића и оптуженог Милорада Улемека буду спроведене.

Након удруживања Душана Спасојевића и оптуженог Милорада Улемека, који је прикључио и поједине припаднике ЈСО-а у које је имао поверења, дошло је до несметаног деловања ове криминалне организације и вршења криминалних активности, а припадници ЈСО-а су били награђивани од Душана Спасојевића куповином станова, аутомобила и даване су им велике новчане надокнаде. О томе су, поред сведока сарадника, говорили и други сведоци, нпр. Шаре Ненад, затим министар унутрашњих послова Душан Михајловић, који је говорио да су примали плате иако су били на платном списку Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Чедомир Јовановић, Владимир Поповић и други.

Припадници Јединице за специјалне операције били су ти који су обезбеђивали Спасојевићу не само физичку заштиту, већ и заштиту од контроле, а оптужени Милорад Улемек му је обезбеђивао и заштиту од

прогона и снабдевао га многим подацима, које је касније, након октобра месеца 2000. године, добијао од Милорада Брацановића, који је постао начелник Седме управе РДБ-а, Службе за примену техничких мера прислушкивања, који су подаци били интересантни за ову криминалну групу. Милорад Брацановић је постављен на ову функцију на предлог оптуженог Улемека, што су потврдили и други сведоци, а сведок Горан Петровић, начелник Ресора државне безбедности, потврдио је да је Милорад Брацановић постављен на ову функцију и поред његовог противљења и противљења његовог заменика Зорана Мијатовића.

О утицају и моћи Душана Спасојевића и оптуженог Улемека говори се и у октобарским дешавањима 2000. године, када су, одмах након 5. октобра, вршили утицај на представнике нове власти, нову политичку елиту, да на одређене функције доведу људе за које је оптужени Улемек сматрао да ће поред њих моћи да настави са својим утицајем и криминалном делатношћу. Ови људи су постављени на функције у МУП-у, тужилаштву и суду јер су то углавном били сегменти интересовања организатора ове криминалне организације. На те околности изјашњавали су се сведоци Чедомир Јовановић и Владимир Поповић, износећи да је одмах након 5. октобра 2000. године, по предлогу оптуженог Улемека постављен за команданта Жандармерије у МУП-у Републике Србије Горан Радосављевић Гури, а генерал Бошко Буха, до тада командант у Бригади полиције, постављен је на место градског секретара МУП-а Београд.

О фактичкој власти оптуженог Улемека у ЈСО-у види се из исказа сведока сарадника када су говорили о његовом учешћу у протесту Јединице за специјалне операције, у новембру месецу 2001. године, када се оптужени Улемек налазио у центру ЈСО-а у Кули заједно са командним саставом, иако више није био у радном односу. Тада су се припадници Јединице за специјалне операције односили према њему као према свом команданту, показујући лојалност, а из одбране коју је изнео оптужени Улемек, суд је закључио да је и формални командант Јединице, Маричић, оптуженог Улемека сматрао стварним командантом. То се посебно види из оног дела одбране коју је изнео оптужени Улемек током овог поступка, када га је Душан Маричић обавештавао о наводној злоупотреби Јединице за специјалне операције приликом лишења слободе браће Бановић и њиховог изручења Хагу, што је био и повод за протест Јединице за специјалне операције. То потврђује и чињеницу да је оптужени Улемек одлазио тада на састанке у Владу Републике Србије, да је водио преговоре са државним функционерима у центру ЈСО-а у Кули, да је преговарао са појединим функционерима иако у то време није имао никакву функцију ни у МУП-у, ни у Јединици за специјалне операције, а што све указује да је својом вештом манипулацијом, најпре формирао, а затим и користио припаднике ЈСО-а за своје криминалне циљеве, да се не би открила његова криминална делатност и да би могао и даље да задржи моћ и утицај.

Оптужени Улемек задржао је фактичку власт у Јединици све до убиства председника Владе Републике Србије. О томе на који начин је он вешто манипулисао командом ЈСО-а и њеним припадницима и неким функционерима из одређених институција, види се и по томе што је, не само доделио обезбеђење Душану Спасојевићу, већ је и сам одлучио када ће га повући, у фебруару месецу 2003. године, када је и одлучио да од припадника ЈСО-а остане само оптужени Саша Пејаковић. И тада је показао умешност у манипулацијама, то је учинио са разлогом да се након покушаја атентата код хале "Лимес" избегне сумња да су и припадници ЈСО-а укључени у то, с обзиром да су тада и припадници МУП-а и других државних структура знали о његовој спрези са Душаном Спасојевићем и његовом криминалном организацијом. И тада, и на тај начин оптужени Улемек манифестује своју

моћ и показује да је он фактички командант Јединице за специјалне операције, као што је у оквиру завере и криминалне организације био шеф и Душану Спасојевићу.

Из исказа сведока сарадника, као и из исказа сведока Душана Михајловића, Чедомира Јовановића, Владимира Поповића, Горана Петровића и Зорана Мијатовића утврђује се да је оптужени Милорад Улемек био организатор протеста ЈСО-а у новембру месецу 2001. године, да су тај протест подржавали Душан Спасојевић и Љубиша Буха, а Душан Спасојевић је нудио сваку финансијску помоћ Јединици, захтевајући од руководства Јединице, од оптуженог Улемека да "иду до краја", желећи да принуде владу да испуни захтеве ЈСО-а, о чему ће бити дати разлози у даљем образлагању ове пресуде.

Током овог поступка, из исказа сведока сарадника утврђено је да је дошло до стварања завере као облика криминалног удруживања, која је створена крајем 2002. и почетком 2003. године, конспиративним договором између организатора, са планом завере да се изврши убиство представника највиших државних органа. О томе су се исцрпно изјаснили у признању оптуженог Душан Крсмановић, делимично и оптужени Звездан Јовановић, а то ће бити посебно излагано код припрема за извршење атентата на председника Владе Републике Србије.

Под завером се подразумева строго конспиративни договор између два или више лица о извршењу једног или више одређених кривичних дела. У кривично-правној литератури изрази "завере и завереници" најчешће се употребљавају у вези са припремањем политичких и војних кривичних дела.

Заверенике повезује чврста повезаност, затим детаљан договор о извршењу појединих акција, стриктно одређивање улога за сваког завереника и престанак завере када се постигне циљ. О овим околностима су се изјашњавали сведоци сарадници и други сведоци, посебно о местима на којима су се састајали оптужени Улемек и Душан Спасојевић, о формирању мотива за убиство председника владе, о набавци средстава и свему осталом што ће довести до коначног циља, извршења кривичног дела убиства председника владе, са непријатељским деловањем, са циљем угрожавања уставног уређења и безбедности земље, са позиција непријатељског деловања према легално изабраним органима власти.

Чланови завере били су, поред организатора, оптужених Улемека и Спасојевића, Миле Луковић Кум, оптужени Јовановић Звездан, припадник ЈСО-а, мајор по чину, оптужени Милош Симовић, оптужени Нинослав Константиновић, оптужени Александар Симовић, оптужени Владимир Миљасављевић, сведок сарадник Дејан Миленковић, оптужени Сретко Калинић, оптужени Милан Јуришић, оптужени Душан Крсмановић, оптужени Бранислав Безаревић, радник БИА, оптужени Жељко Тојага, припадник ЈСО-а и сведок сарадник Миладин Сувајцић.

У оквиру завере постојала су интерна правила дисциплине, планирана је делатност применом насиља на дужи период, све до испуњења циља, а у намери да се актима насиља, пре свега лишењем живота председника Владе Републике Србије и других функционера државних органа, изврши угрожавање уставног уређења и безбедности СРЈ, са циљем да се створи осећање несигурности код грађана и то како за своју личну сигурност и безбедност, тако и осећање несигурности за своје најближе, чланове породица или група где се појединци нађу у оквиру одређених државних органа.

Из исказа сведока сарадника утврђено је да је завера створена од стране организатора, оптужених Улемека и Спасојевића, након добијених информација да се ради на откривању политичких убистава, да се испитују околности у вези извршења кривичних дела, нестанка (убиства) Ивана Стамболића, бившег председника Републике Србије, затим покушаја убиства

Бука Драшковића у Будви, убиства на Ибарској магистрали, убиства новинара Славка Ђурувије и других политичких убистава и откривању извршилаца других убистава извршених у Београду пре и после 5. октобра 2000. године и у откривању извршилаца кривичног дела отмица. Информације које су добијали организатори криминалне групе долазиле су од појединих службених лица из органа кривичног гоњења, МУП-а, тужилаштва, што их је све уверило да прокламовани циљеви у борби против организованог криминала нису деклараторне природе, већ да се ради о стварној акцији и решености државе и владе да се организовани криминал заустави. Организатори су били свесни да ће ове радње државних органа и докази до којих буду долазили довести до њих, као извршилаца и организатора кривичних дела, да ће бити лишени слободе и да ће им бити суђено. Знали су да је донет Закон о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала и да је измењен Закон о кривичном поступку, да су донете посебне одредбе у поступку за кривична дела организованог криминала, које одредбе су омогућавале да неко од припадника криминалне организације постане сведок сарадник, да се врши постављење и избор носилаца функција у органима за борбу против организованог криминала, што их је учврстило у уверењу да ће, ако дође до остварења плана државе и владе, изгубити не само огромну финансијску моћ и утицај који су имали, већ да ће изгубити и слободу. Због тога су и створили заверу у намери угрожавања безбедности земље, у циљу вршења кривичних дела против Устава и безбедности, са циљем стицања добити и моћи и изазивања узнемирења грађана.

Неспорно је утврђено из исказа сведока сарадника да је завера као облик криминалне организације – удруживања, створена од чланова постојећег злочиначког удружења земунски клан које је било створено ради вршења кривичних дела из републичког закона и припадника ЈСО-а, који су били ангажовани ради извршења конкретних задатака у циљу реализације плана. Преузели су у потпуности правила сурове интерне дисциплине и хијерархију која је постојала у криминалном удружењу земунски клан. Неспорно је утврђено да су припадници завере имали и предузимали одређене активности везане за извршење задатака завере. Вршили су обезбеђивање оружја, прикупљали податке о кретању премијера, извиђали терен, обезбеђивали станове као скривита места – “штекове”, вршена је набавка возила и друге опреме и томе слично.

Сведок сарадник Љубиша Буха нема никаквих сазнања о самој припреми атентата, јер је од 6. или 7. августа 2002. године био у иностранству све до 19. марта 2003. године. За то време долазио је три пута у Београд, одлазио у полицију, давао изјаве у УБПОК-у, разоткривајући организаторе и чланове ове криминалне организације и кривична дела која су произашла из њиховог злочиначког удружења. Из његовог исказа је потребно нагласити да је положај оптуженог Милорада Улемека након његовог смењивања у ЈСО-у фактички остао исти. Улемек му је причао да је саопштио Гумару (Душку Маричићу) који је постављен за команданта Одлуком начелника РДБ-а Горана Петровића, да је и даље он командант, да је смењен само због јавности, због инцидента у клубу “Ступица” и у дискотеци у Кули, да Гумар мора и даље да слуша његова наређења, а да он држи ЈСО под контролом.

Из исказа сведока сарадника утврђује се да се Душан Спасојевић најпре противио плану да се убије Зоран Ђинђић, али да је на инсистирање оптуженог Улемека то прихватио. Утврђује се да је Душан Спасојевић претходно имао план да се убије неки други функционер Владе Републике Србије или ДОС-а. План Спасојевића је био да се убије шеф посланичког клуба ДОС-а у Скупштини Републике Србије, Чедомир Јовановић, министар спољних послова у Државној заједници Србија и Црна Гора Горан

Свилановић, министар просвете у Влади Републике Србије Гашо Кнежевић. На те околности су се изјашњавали сведоци сарадници Дејан Миленковић, Миладин Сувајџић и Зоран Вукојевић. Својим исказима потврдили су признање оптуженог Душана Крсмановића из преткривичног и претходног поступка, када је тврдио да је Горан Свилановић требало да се убије зато што је Спасојевић сазнао да ће Свилановић бити министар војске и да ће са тог места расформирати војску и распарчати ЈСО.

Из сагласних исказа сведока сарадника суд је утврдио да је на плану да се изврши убиство председника Владе Републике Србије инсистирао оптужени Милорад Улемек. Неспорно је из ових исказа да је Душан Спасојевић као организатор најпре имао план да се изврши убиство неких других функционера, представника државне власти, али је оптужени Улемек био тај који је инсистирао да се убије председник владе Зоран Ђинђић, објашњавајући да се на тај начин може постићи највише, да се на тај начин може изазвати узнемирење грађана и деловати на власт да се она не само заплаши, него да јој се покаже колика је снага криминалне групе.

Сведоци сарадници су сведочили и о мотивима који су руководили организаторе ове криминалне групе – завере, да се убије премијер др Зоран Ђинђић. Из њихових исказа може се закључити да је на страни Душана Спасојевића мотив за извршење атентата освета због његовог притварања, као и притварања припадника његове криминалне организације, браће Симовића, Владимира Милисављевића и Милета Луковића Кума, због отмице Мирослава Мишковића и жеља да се настави са вршењем кривичних дела организованог криминала и задржавање утицаја на представнике одређених државних структура, посебно на појединце у оквиру МУП-а, тужилаштва и правосуђа, да би могао да утиче на одређена кадровска решења и да настави несметану криминалну делатност.

Оптужени Улемек, са криминализованим делом ЈСО-а, имао је интереса да оствари утицај на појединце из државних структура и задржи стечене позиције и спречи борбу против организованог криминала, блокира формирање државних органа за борбу против организованог криминала, а све са циљем да избегне кривичну одговорност за тешка кривична дела о којима су започети преткривични и истражни поступци, а који би на крају довели, као што су и довели, до њега, као извршиоца тих најтежих кривичних дела: убистава, покушаја атентата и отмица. У том смислу су објаснили заједничку делатност Спасојевића и оптуженог Улемек сви сведоци сарадници и потврдили на тај начин изјаве оптужених Душана Крсмановића, Звездана Јовановића и делимично наводе одбране оптуженог Саше Пејаковића.

Сведок Сарадник Зоран Вукојевић, изјашњавајући се о својим сазнањима када је донет план за убиство председника Владе Републике Србије, изнео је на главном претресу: “Чуо сам крајем 2002. године у кући Милоша Симовића, од Душана Спасојевића да се прави план за убиство премијера др Зорана Ђинђића” (транскрипт од 13. априла 2004. године, страна 37 и 38).

Сведок сарадник Дејан Миленковић изнео је да је први пут чуо од Душана Спасојевића да се планира убиство председника Владе Републике Србије, када се налазио у стану у улици Војводе Степе бр. 259 у Београду, почетком фебруара месеца 2003. године, у присуству оптуженог Александра Симовића и оптуженог Милоша Симовића, да су одлуку да се убије премијер др Зоран Ђинђић донели Спасојевић и оптужени Улемек. При овој тврдњи сведок сарадник Дејан Миленковић остао је и након извршеног суочења са оптуженим Александром Симовићем (видети транскрипт од 23. новембра 2006. године, страна 5-6, 7-8 и транскрипт о суочењу са оптуженим Александром Симовићем од 19. јануара 2007. године).

Изнео је да је Спасојевић на инсистирање оптуженог Улемека прихватио да се убије др Зоран Ђинђић, када је чуо од инспектора Пажина, из Г СУП-а Београд (оптуженог у предмету земунски клан К. П. 3/04) и оптуженог Улемека да се ради на расветљавању отмице и убиства Ивана Стамболића и других злочина и да се припадницима земунског клана припрема лишење слободе.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић у свом исказу каже да је по наредби Спасојевића изнајмио стан преко пута хотела “Хајат” крајем јануара и почетком фебруара 2003. године, јер су сазнали да Чедомир Јовановић иде у “Хајат” на шишање (транскрипт од 15. априла 2004. године, страна 37 и 38).

Он је за потребе криминалне групе изнајмио стан у улици Милентија Поповића број 6, што потврђује извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места Кт. бр. 100/946/2003, од 22. марта 2003. године, стан број 7, са пратећом фотодокументацијом, а у ком стану је дактилоскопском идентификацијом отисака папиларних линија нађен отисак палца десне руке сведока сарадника Миладина Сувајџића. О овом стану и плану за убиство Чедомира Јовановића говори сведок Дејан Миленковић, објашњавајући да је Спасојевић наредио да се позове фризер који ради у салону хотела “Хајат” да дође у здање у улици Шилеровој и шиша припаднике криминалне групе, како би од њега могли да сазнају када и у које време у салон долази Чедомир Јовановић. Објаснио је да је заједно са оптуженим Милошем Симовићем одлазио у тај стан да провери да ли је из њега добра прегледност, може ли се извршити убиство и да су се због плана пели у поткровље ове зграде (погледати транскрипт од 23. новембра 2006. године, страна 8 и 9).

Сведоци сарадници детаљно су изнели и остале околности око припреме убиства председника владе, па је тако сведок сарадник Миладин Сувајџић говорио о набавци опреме, средстава и станова који би служили за скривање припадника, а сведоци сарадници Зоран Вукојевић и Дејан Миленковић о њиховом односу са оптуженим Безаревић Браниславом, радником БИА. Његов задатак је био да им доставља поверљиве податке о кретању премијера, возилима које користи премијер, тип, регистарски број, као и о другим возилима из пратње, времену поласка и кретања (погледати транскрипт од 23. новембра 2006. године за сведока сарадника Дејана Миленковића, стране 24, 25, 26, транскрипт Миладина Сувајџића од 15. априла 2004. године, страна 35, 37, 38 и страна од 6 до 12).

Из ових исказа сведока сарадника суд је утврдио да су контакт са оптуженим Безаревићем припадници ове криминалне организације направили преко сведока сарадника Зорана Вукојевића, његовог друга из школе МУП-а у Сремској Каменици. Најпре је особа за контакт био сведок сарадник Дејан Миленковић, а упознао их је сведок сарадник Зоран Вукојевић, да би након изласка сведока сарадника Дејана Миленковића из притвора, након неуспелог покушаја атентата на председника владе код хале “Лимес”, дана 21. фебруара 2003. године, особа за контакт постала оптужени Милош Симовић. Из исказа сведока сарадника Вукојевића закључује се да је оптужени Безаревић од сведока сарадника Дејана Миленковића чуо да се спрема убиство и да им за то требају подаци, па је пристао да даје податке за износ од 50.000 евра, који му је понудио Миленковић.

Сведок сарадник Дејан Миленковић је изнео да је он дао оптуженом Безаревићу телефон “специјалу”, а о договору да се оптуженом Безаревићу да 50.000 евра изнели су сведоци сарадници Зоран Вукојевић и Дејан Миленковић. Из исказа сведока сарадника Зорана Вукојевића види се да је, у кафићу код “Атељеа 212”, Миленковић понудио суму новца за информације и да је на питање оптуженог Безаревића “за шта ће им те информације”, Дејан Миленковић одговорио: “Звекнуће премијера, али за то тебе није брига”

(транскрипт о саслушању сведока сарадника Зорана Вукојевића од 13. априла 2004. године, страна 30 – 33).

Из исказа сведока сарадника Вукојевића и Миленковића, суд је утврдио да су се са оптуженим Безаревићем састајали у кафићу који се налази поред позоришта “Атеље 212” у Београду, где су се састајали неколико пута, а да је након Миленковићевог изласка из притвора, након покушаја атентата код хале “Лимес”, сведок сарадник Миленковић саопштио оптуженом Безаревићу да ће убудуће контакте имати са оптуженим Милошем Симовићем и да ће са њим контактирати преко мобилног телефона, “специјале”, у који су укуцали број оптуженог Милоша Симовића. Оптужени Милош Симовић је имао задатак да прима информације од оптуженог Безаревића, које је до тада примао сведок сарадник Дејан Миленковић, и он је и примио информацију од оптуженог Безаревића о планираном путу премијера за Бањалуку, времену поласка, као и регистарски број премијеровог возила и возила из пратње (транскрипт од 23. новембра 2006. године, страна 17 и страна 31 – 34 и транскрипт од 13. априла 2004. године за сведока сарадника Зорана Вукојевића, страна 40 – 51).

Сведок сарадник Сувајџић Миладин навео је да је по наредби Спасојевића купио зелене радне комбинеzone преко Саше Петровића (оптужен у предмету К. П. 3/04, а сведок сарадник у предмету “Фирма”) и оставио их у стану тзв. “десетка” у улици Булевар Лењина број 5, стан 40 на десетом спрату, власништво Опарушића. Да је тачно да је овај стан изнајмио Сувајџић, како је то изнео у свом исказу у време о којем је говорио, суд је утврдио и из исказа саслушаних сведока Опарушић Милана и Опарушић Милутина, који су саслушани на главном претресу и у својим исказима су изнели да су након објављивања потернице за извршиоцима атентата на председника Владе Републике Србије, која је објављена дана 12. марта 2003. године, препознали на фотографији Миладина Сувајџића, који је изнајмио стан представљајући се као Јосип Ралић, женски одбојкашки тренер из Новог Сада. То се утврђује и на основу читања писаног уговора о закупу овог стана који је закључен између Опарушића и Миладина Сувајџића, а који је потписао као купац Јосип Ралић. Да су сведоци Опарушићи у свом исказу говорили истину, потврђује сведок сарадник Миладин Сувајџић, који је изнео да је међу фалсификованим личним картама које је користио за изнајмљивање “штекова” и куповину аутомобила користио и личну карту која је издата на име Јосипа Ралића. Чињеница да је сведок сарадник Миладин Сувајџић изнајмио и боравио у стану “десетка” потврђена је и дактилоскопском идентификацијом отисака папиларних линија Кт. бр. 242/03, од 21. марта 2003. године, где је идентификован отисак палца десне руке сведока сарадника Миладина Сувајџића, а на околности идентификације отисака папиларних линија саслушана је сведок Мирјана Божовић на главном претресу пред овим већем (видети записник о саслушању сведока Мирјане Божовић).

Поред изнајмљивања станова које би користили припадници криминалне групе – завере, Миладин Сувајџић је имао и задатак да купи и више путничких возила која су потребна за превоз припадника ове криминалне групе, као и камионе који су послужили и које су возили 16. и 21. фебруара 2003. године на аутопуту Дејан Миленковић, Милош Симовић, и то најпре на аутопуту код наплатне рампе у Бубањ потоку и 21. фебруара 2003. године на аутопуту на Новом Београду код спортске хале “Лимес”. Њихов задатак је био да успоре колону под пратњом и зауставе возило премијера Ђинђића и возила из пратње и омогуће оптуженима Звездану Јовановићу и Тојага Жељку да дејствују из “зоља” (видети транскрипт о саслушању Миладина Сувајџића од 15. априла 2004. године, страна 7 и 8).

У том циљу сведок сарадник Миладин Сувајџић је купио, по налогу Душана Спасојевића, неколико аутомобила, и то два “фијата типа” и “голф 2”.

Возило “голф 2” је 21. фебруара 2003. године користио Милан Јуришић Јуре и возио га на аутопуту код хале “Лимес”. То возило је касније пронађено у близини куће оптуженог Милорада Улемека, о чему постоји фотодокументација у коју је извршен увид, а такође је у доказном поступку извршен увид у фотодокументацију која је направљена у гаражи на Новом Београду, у којој се налазило возило марке “фијат типо” након извршеног атентата на председника владе др Зорана Ђинђића, које је такође купио Сувајџић. Сведок сарадник Сувајџић у свом исказу говорио је о набавци великог броја мобилних телефона, што је констатовано увидом у фотодокументацију у доказном поступку на главном претресу. Сведоци сарадници Дејан Миленковић, Зоран Вукојевић и Миладин Сувајџић објаснили су начин коришћења ових телефона, које су они мењали свакодневно. Битно је нагласити да су ове телефоне могли користити само у међусобној комуникацији, да су били унапред укуцани бројеви и успостављене везе само између припадника ове криминалне групе.

Сведок сарадник Вукојевић говори да су пре одласка на Копеоик, након изласка из куће оптуженог Улемека, Спасојевић и он стигли до бензинске пумпе код “Стека” и да су ту променили возило са њим (видети транскрипт сведока сарадника Дејана Миленковића од 23. новембра 2006. године, страна 9 и 10).

Из исказа сведока сарадника Миленковића и Вукојевића види се и начин на који је оптуженог Звездана Јовановића контактирао Ненад Шаре. Значи, знали су сведоци да је Ненад Шаре отишао са Спасојевићем и Луковићем на Копеоик и да је контактирао са оптуженим Звезданом Јовановићем (видети исказ сведока Шаре са главног претреса). Овим исказима сведока сарадника потврђена су признања оптуженог Звездана Јовановића и оптуженог Душана Крсмановића.

Ово је уопштени приказ криминалне организације – завере чији су организатори оптужени Улемек и Душан Спасојевић, а у даљем образлагању пресуде биће речи о појединачним акцијама које су спроводили у реализацији плана.

Сведоци чији искази осликавају друштвене прилике након 5. октобра 2000. године, формирање нових органа власти и околности у којима је деловала ЈСО и криминална организација оптужених Улемека и Душана Спасојевића

Сведок Душан Михајловић

Из исказа сведока Душана Михајловића, министра унутрашњих послова у Влади Републике Србије, чији је председник др Зоран Ђинђић, суд није дошао до сазнања у вези извршеног кривичног дела убиства председника владе – атентата, јер је сведок изјавио да нема непосредних сазнања, осим оних, како је изнео да је сазнао из полицијских списа, који су предати надлежном тужиоцу.

У свом исказу изнео је да је потерница за припадницима завере састављена на колегијуму МУП-а 12. марта 2003. године, да су у састављању ове потернице учествовали људи из врха МУП-а Србије, и то тадашњи заменик министра, затим генерал Лукић, који је био трећи човек по значају функције у МУП-у, а затим, како то бивши министар види, у истој равни начелник Управе криминалистичке полиције МУП-а Србије, начелник УБПОК-а и начелник Београдског секретаријата, који су тада одлучивали о свим питањима која су била везана за МУП и имали су везе са откривањем извршилаца кривичног дела, организатора и наручилаца. Он се тада једно време налазио са њима на састанку колегијума а затим је отишао у владу, на колегијум владе, али прихвата као свој акт састављену потерницу, имајући при томе у виду да је имао пуно поверење у своје сараднике, посебно у

њихова ангажовања у овој истрази, без обзира што у време састављања овог акта није био доступан полицији ниједан учесник, односно ниједно лице осумњичено за учешће у атентату.

У свом исказу изнео је да ниједан надлежни орган, нити функционер МУП-а Републике Србије, није донео одлуку о ангажовању припадника ЈСО-а у обезбеђењу бивших функционера РДБ-а. Ту одлуку донео је, по његовом сазнању, Душан Маричић Гумар, командант Јединице за специјалне операције и на основу те одлуке обезбеђење је добио и бивши командант ЈСО-а, оптужени Милорад Улемек. Одлуком Душана Маричића за додељивање обезбеђења није био обухваћен Душан Спасојевић, већ је део обезбеђења оптуженог Милорада Улемека био ангажован да обезбеђује Спасојевића.

Изјавио је да је први пут чуо за Душана Спасојевића када је, као министар полиције дао налог ресорима државне и јавне безбедности да направе пресек – извештај о криминалним групама на територији Србије које се организовано баве криминалом. За име Душана Спасојевића чуо је и у време када је вођена истрага против њега и других лица због отмице бизнисмена Мирослава Мишковића. Тада је био упознат да постоје сумње да је Душан Спасојевић организовао ову отмицу и да је са својом групом изручен из Француске, у коју је ушао на основу фалсификованог пасоша.

У време протеста Јединице за специјалне операције, новембра 2001. године, УБПОК долази до сазнања о спрези групе Душана Спасојевића тзв. “земунаца” и врха ЈСО-а. Тада сазнаје, на основу полицијске обраде, да су сва спектакуларна убиства у Београду упућивала на земунски клан и његове припаднике као извршиоце, али да полиција није имала доказе, као што није имала доказе о улози и деловању оптуженог Милорада Улемека са Душаном Спасојевићем и његовом криминалном групом. Тада сазнаје да је основна делатност земунског клана била трговина наркотицима, и то хероином и кокаином, да се ради о најозбиљнијем нарко-картелу који је сузбио конкуренцију и постао главни у Београду и већем делу Србије.

У току и после акције “Сабља”, за време ванредног стања и касније, урађена је детаљна реконструкција како је функционисао земунски клан и дошло се до њихових међународних контаката.

Напоменуо је да је сазнао да су припадници овог криминалног клана почели да се баве отмицама богатих људи негде пред промену власти, октобра 2000. године.

Изнео је да је спрега између оптуженог Милорада Улемека и Душана Спасојевића била новост, а да су сазнања настала као резултат истраге која је вођена. Подаци и информације који су добијани из истраге указивали су да се, поред Душана Спасојевића и земунаца, и оптужени Милорад Улемек везује за догађаје у Будви, покушај атентата на Вука Драшковића и остале злочине.

У време када се спроводила истрага око отмице Мирослава Мишковића, до њега су дошле приче да су отмицу извршили људи Радована Караџића ради финансирања његовог обезбеђења и скривања, па је из тих разлога тражено да се Душан Спасојевић пусти из притвора и да му се да могућност да он полицији пружи доказе да је невин. Такође му је сервирана информација и предложено да инспектор Слободан Пажин, из Градског СУП-а Београд (оптужен у предмету К. П. 3/04, као припадник земунског клана), буде службено лице коме ће Душан Спасојевић предочити ваљане доказе за полицију, јер је поштен и једини инспектор који је хапсио Душана Спасојевића, а није га рекетирао. Полицијска истрага која је радила на отмици Мирослава Мишковића долазила је стално до доказа да су то “земунци” извршили, супротно тврдњама Душана Спасојевића које су њему презентоване.

Сведок се изјашњавао у погледу организације Ресора државне безбедности, у чијем саставу се налазила Јединица за специјалне операције, о

избору кадрова на најважнија места у оквиру Ресора и о протесту Јединице за специјалне операције. Истакао је, да је доласком нове власти на чело Ресора државне безбедности, за начелника Ресора постављен у јануару 2001. године Горан Петровић, а за његовог заменика Зоран Мијатовић. Јединица за специјалне операције везује се и ставља у надлежност начелника РДБ-а и његовог заменика, а у Јединици је из Ресора државне безбедности одређен и официр за безбедност, чији је задатак да упозна руководство да ли постоје неки проблеми или незадовољство у оквиру Јединице.

У новембру месецу 2001. године добио је обавештење од начелника РДБ-а да је Јединица за специјалне операције ступила у протест и да су припадници те јединице заједно са руководством испоставили следеће захтеве: захтев за његову смену са места министра полиције Републике Србије и за смену начелника и заменика начелника РДБ-а, а повод за те захтеве било је хапшење браће Бановић у Обреновцу, у којем је учествовала Јединица за специјалне операције и њихово изручење Хагу. Руководство Јединице и њени припадници постављају нов захтев, да Скупштина донесе Закон о сарадњи са Хашким трибуналом – судом који је основан за суђења оптуженима за ратне злочине на простору бивше Југославије. Припадници Јединице сматрају да нико не може бити изручен Хагу док се не донесе овај закон. То је био само изговор, стварни разлози су били другачије природе. Они су сви знали да се ни њихов командант Улемек нити било који други официр ни припадник ЈСО-а не налази на листи лица која су потраживана од стране Хашког трибунала, нити је против њих била подигнута оптужница или расписана потерница. Истакао је да су у то време до њега долазиле информације да ће ЈСО заузети зграду владе, али је на колегијуму у МУП-у Републике Србије утврђено да протест у ЈСО-у нема подршку осталих делова у оквиру овог министарства, иако је изнето да су поједини делови трпели велики притисак, и то посебно је притиску био изложен онај део припадника полиције који су били на Косову.

У време када је дошло до протеста Јединице за специјалне операције, он се налазио ван земље, као и председник владе др Зоран Ђинђић. Изјавио је да је имао сазнања да је оптужени Милорад Улемек после пензионисања задржао велики утицај у Јединици за специјалне операције. То се показало и за време протеста Јединице, када је вршио утицај на команду, а у протесту су учествовали Душан Спасојевић и Љубиша Буха, јер су се директно појављивали у организацији и подршци побуне тако што су обезбеђивали медијску подршку, обећавали финансијску помоћ уколико би било укинута финансирање и снабдевање ЈСО-а, вршили притисак на тадашњег команданта Јединице, Душка Маричића, да истраје у захтевима за смену министра и руководства РДБ-а. Изнео је да су стварни организатори побуне Јединице за специјалне операције у новембру месецу 2001. године били Душан Спасојевић, оптужени Милорад Улемек и Љубиша Буха, а да је утицај руководства МУП-а Србије, руководства РДБ-а на Јединицу у том периоду био само формалан.

Истакао је да он није учествовао у разговорима када је команди ЈСО-а презентирано да се браћа Бановићи хапсе као хашки оптуженици, али да он нема разлога да не верује ономе што су му пренели начелник РДБ-а и његов заменик, који су тврдили да је у питању била рутинска операција и да није било никаквих неспоразума са командом и припадницима ЈСО-а, који су били упознати о чему се ради у конкретној операцији, што су прихватили без икаквих проблема, да би касније, накнадно, то хапшење искористили као повод за протест Јединице. По његовом мишљењу, овај протест представљао је освету МУП-у Републике Србије, који се дрзнуо да ухапси Душана Спасојевића и припадника његове групе након отмице Мишковића и да интервенише приликом инцидента у Кули, када је оптужени Улемек запалио

дискотеку, када је чуо на телевизији вест да је Спасојевић ухапшен у Француској. Након тога, у јуну 2001. године, Улемек је направио и инцидент у клубу "Ступица" у Београду, када је ухапшен и када му је одређен притвор у којем је провео неколико дана.

Навео је да су, након окончања протеста, то јест након повратка припадника Јединице из Београда, где су били блокирали део моста на "Газели", направљени планови за спречавање поновног доласка ЈСО у Београд, јер је постојала информација да полиција није имала оружану формацију која би могла да се супротстави Јединици за специјалне операције, јер су многи припадници полиције изјавили да неће први пуцати. Са оваквом информацијом и стањем ствари, безбедносном проценом, дочекан је премијер из службене посете Америци. Познато му је да су том састанку са премијером присуствовали он и начелник Ресора јавне безбедности, генерал Сретен Лукић, начелник РДБ-а Горан Петровић и његов заменик Зоран Мијатовић, те потпредседник владе Жарко Кораћ. Износи да се на том састанку поставило питање да ли полиција има снаге које могу да се супротставе ЈСО-у, да је то питање поставио директно премијер др Зоран Ђинђић, а да је генерал Сретен Лукић одговорио да такве јединице не постоје. Из тих разлога, да би се изашло из те непријатне ситуације, морао се наћи компромис. Он је на молбу Чедомира Јовановића отишао у Кулу, где је разговарао са командом ЈСО-а, која га је упознала о ситуацији приликом хапшења браће Бановић. Обавештен је о предлогу за компромис али након разговора у Кули, видевши расположење припадника ЈСО-а, та могућност је отпала, јер су, међу осталим захтевима, остали при захтеву за његову смену, као министра полиције.

Из тих разлога написао је својеручно неопозиву оставку. Тада је преговарао са командантом Душком Маричићем и командом Јединице, коју су чинили Звездан Јовановић, Веселин Лечић, Драгољуб Крсмановић и Мићо Петраковић. Видео је у Кули Милорада Улемек, који је био организатор протеста. Оставку коју је написао у просторијама ЈСО-а у Кули поцепао је тадашњи члан ДОС-а, Чедомир Јовановић и договорили су се да, уколико има потребе, поднесе оставку премијеру и влади, који су му и дали мандат, а не припадницима Јединице за специјалне операције. По повратку у Београд написану оставку предао је премијеру, који о томе није желео да разговара и одбио је да то буде тема седнице владе, са образложењем да ЈСО не води кадровску политику Владе Републике Србије. Касније је направљен компромис, у коме он није много учествовао.

Провером евиденције за припаднике ЈСО-а утврђено је да већина нема криминални досије, али да је постојала мала група око команданта која је имала посебне привилегије и која је одржавала посебне везе са бившим командантом, оптуженим Улемек и Душаном Спасојевићем. Душан Спасојевић је финансирао Јединицу и тако "куповао" утицај у њој, јер се зна да је дао средства за куповину стана Душана Маричића у Новом Саду и још неким припадницима, о чему постоји документација. У разговорима који су вођени у време протеста сазнао је да је команда ЈСО-а имала гаранцију да ће им Душан Спасојевић обезбедити средства за храну, опрему и плате уколико дође до блокаде средстава.

Протест Јединице за специјалне операције, по речима министра Михајловића, завршио се компромисом, тако што је Јединица за специјалне операције преведена из састава РДБ-а у оквир Ресора јавне безбедности, као независна организациона јединица за коју ће бити надлежан министар, односно, у име министра, начелник Ресора јавне безбедности. Договорено је да о употреби ЈСО-а на предлог министра одлучује влада или Савет за државну безбедност. Део компромиса био је и одлазак начелника и заменика начелника Ресора државне безбедности. Познато му је да су Горан Петровић

и Зоран Мијатовић, након промене става владе према ЈСО-у да није у питању оружана побуна, већ протест, поднели оставке и то: Горан Петровић влади, која ју је прихватила, а Зоран Мијатовић министру полиције. На њихова места, на предлог премијера, који је Влада Србије прихватила, дошли су Андрија Савић за начелника Ресора и Милорад Брацановић за заменика начелника Ресора ДБ-а. Доласком ове двојице, сарадња између МУП-а и Ресора државне безбедности постала је формална, а изласком из оквира МУП-а, БИА је постала независна и самостална владина агенција.

Истакао је да су имали проблем након сазнања да је Милорад Брацановић, као начелник Седме управе РДБ-а, одавао Милораду Улемеку и Душану Спасојевићу податке до којих је дошао као начелник Управе за примену техничких мера прислушкивања.

Пре протеста ЈСО-а поједине личности из владе и власти имале су у својој личној пратњи и припаднике из ЈСО-а, који су се у време протеста повукли и отказали послушност, тако да је касније одлучено да се они више не ангажују.

Сведочећи у вези инцидента код хале “Лимес”, изнео је да је био уверен да је реч о покушају атентата на покојног премијера, с обзиром на чињенице које су му презентоване од стране сарадника, првенствено од генерала Сретена Лукића. Председник владе др Зоран Ђинђић није тражио након тога увођење посебних мера за појачање обезбеђења. Припреме за атентат на премијера др Зорана Ђинђића почињу конкретним информацијама када започиње акција борбе против организованог криминала, када се открива сплет околности који постаје јасан тек са догађајем код хале “Лимес”, када се процењује да се ради о организованој завери чији је циљ атентат на премијера. Након “Лимеса” имао је индиректна сазнања преко полицијских докумената, из објављене “беле књиге” о најјачим криминалним групама у Србији, где се помињао Дејан Миленковић, који је прво био припадник сурчинског, а затим и земунског клана.

Познато му је да су вођени преговори са Љубишом Бухом, који је потврдио сазнања полиције, која није имала доказе о криминалној групи земунски клан и њеном вођи Душану Спасојевићу и спрези Спасојевића и оптуженог Улемек и земунског клана, па је стога овај исказ сведока “покајника” био драгоцен, јер је могао да пружи полицији крунски доказ који је недостајао да би се кренуло у акцију против земунског клана. Такође му је познато да је Љубиша Буха у Словачкој дао исказ специјалном тужиоцу и да је било питање дана када ће се ти искази претворити у оптужницу против земунског клана. Такође му је познато да је полиција имала сазнање да је Душан Спасојевић расписао награду за информацију где се налази Љубиша Буха и за његову ликвидацију. Тек у истрази, након извршеног атентата на премијера Ђинђића, сазнао је да је премијер праћен на Копаонику од стране земунског клана.

Дана 12. марта 2003. године налазио се у време атентата на конференцији у хотелу “Хајат”, где је отишао да замени премијера, а по његовој молби.

Сведок Горан Петровић

У свом исказу сведок је изјавио да је постао начелник Ресора државне безбедности 26. или 27. јануара 2001. године и да је остао на тој функцији до протеста Јединице за специјалне операције, новембра месеца 2001. године. По његовом мишљењу, Ресор је допринео решењу афера и убистава из периода режима Слободана Милошевића. Истиче да су за мање од месец дана од његовог доласка на функцију ухапшени бивши начелник Ресора државне безбедности Радомир Марковић и починиоци злочина на Ибарској магистралу. Јединица за специјалне операције налазила се у саставу РДБ-а и у неколико разговора са припадницима ЈСО-а, у Кули и на Тари, рекао је да ће

учинити све да из ЈСО-а изведе пред суд мали број криминалаца и убица који се у њој крију.

Навео је да је Милорад Брацановић постављен за начелника Седме управе РДБ-а која се бавила применом мера прислушкивања и праћења телефонских разговора, иако су се он и његов заменик Зоран Мијатовић противили том постављењу. Разлог због чега се противио овом постављењу је у томе, што му је било познато да је Милорад Брацановић пријатељ са Милорадом Улемекком. Након инцидента који је командант ЈСО-а Милорад Улемек направио у Кули и у клубу "Ступица" у Београду донео је одлуку о његовој суспензији. Поставио је за команданта Душка Маричића, јер је био следећи официр по рангу. Милораду Улемеку предложио је да поднесе предлог за споразумни раскид радног односа, да не би ишао на дисциплински суд и добио меру престанка радног односа.

У пролеће 2001. године, по налогу министра Михајловића, дао је налог да се направи такозвана "бела књига" о организованом криминалу, где су се налазиле информације и оперативна сазнања и о сурчинском и о земунском клану. Тада се десила отмица Мирослава Мишковића, када служба добија информације да сурчинскоземунски клан има упориште у ЈСО-у преко Милорада Улемекка. Познато му је да се ова криминална група у почетку бавила крађом и препродајом возила, да би се касније бавила шверцом и продајом дроге и била једна од најорганизованијих група, чији су шефови били Љубиша Буха и Душан Спасојевић. Изнео је да су, према информацијама из 2001. године, протест ЈСО-а организовали Милорад Улемек, бивши командант, Љубиша Буха и Душан Спасојевић, који су били на челу земунскосурчинског клана. Милорад Улемек је био присутан у Кули за време протеста.

Изнео је да је пре хапшења браће Бановић имао неколико састанака у београдском центру РДБ-а, где је своје сараднике упознао са налогом за хапшење браће Бановић. Одржан је састанак на коме су били присутни и припадници ЈСО-а из командног састава и то: Душан Маричић, Звездан Јовановић и Веселин Лечић, који су били упознати ко се хапси по захтеву Хага. О овоме је сачињена службена белешка у центру РДБ-а у Београду, која је приложена комисији Владе Републике Србије која је испитивала протест ЈСО-а.

За време протеста ЈСО-а, команда је позвала све припаднике у центар у Кулу, па су тада радна места напустили и припадници који су обезбеђивали државне функционере. Он је добио позив команданта Душана Маричића да дође у Кулу, што је одбио, након чега је министру и њему стигао факс у коме је писало да ЈСО отказује послушност министру и начелнику. Покушао је да контактира центар у Кули, али су сви телефони били искључени, да би касније сазнао да су од свих припадника Јединице били одузети телефони. Изнео је да су премијеру др Зорану Ђинђићу и министру унутрашњих послова поднели детаљна оперативна сазнања да ЈСО има контакте са људима из земунскосурчинског клана. На том састанку били су присутни Жарко Кораћ и генерал Сретен Лукић. На састанку их је упознао са бројним стањем у ЈСО-у и са чињеницом да је већина припадника талац криминалног језгра, као и да РДБ нема оружане формације које би могле да се супротставе ЈСО-у. Сећа се да су генерали Сретен Лукић и Горан Радосављевић Гури рекли да су против сукоба Жандармерије и ЈСО-а и да нема оружане формације која би спречила Јединицу да крене да заузме зграду Владе Србије.

Приликом протеста ЈСО-а није се радило о оставкама министра и челника РДБ-а, већ је било постављено основно питање, по мишљењу овог сведока, или држава или криминал. Његов заменик Зоран Мијатовић и он поднели су оставке када су, након колегијума у МУП-у, донели одлуку да министар

Душан Михајловић прочита саопштење да су њих двојица криви за пропусте у раду РДБ-а.

Навео је да је током новембра 2001. године било више информација о стварним мотивима протеста ЈСО-а. Изнети мотив Милорада Улемека и дела ЈСО-а да је протест организован због Хага није стварни, јер су у више наврата и Милораду Улемеку и осталим припадницима премијер, министар полиције Душан Михајловић и он рекли да се не налазе на потерници и да Хашки трибунал нема захтеве према ЈСО-у. Изнео је да се списак и захтев Хага којим су тражене информације о ЈСО-у, односио на око 100–200 припадника, да су подаци били непотпуни, да су многа лица тражена по надимцима и да многа лица која су се налазила на списку никада нису била у ЈСО-у, а неки су вођени као погинули и преминули. У том периоду постојало је више таквих захтева из Хага. Овај списак показао је Душку Маричићу да се не прави фама, да се ради само о захтеву за информације, а не списку оних који треба да буду ухапшени.

По његовом мишљењу, суштина мотива за протест ЈСО-а је страх Милорада Улемека да ће се наћи у затвору, јер су све истражне радње ишле у правцу откривања о његовој умешаности у злочине и да ће након саслушања у поступку за Ибарску магистралу бити ухапшен, док је за Љубишу Буху и покојног Душана Спасојевића инструментализација ЈСО-а у криминалне сврхе био мотив, уз чињеницу да је због отмице Мирослава Мишковића велики део земунско-сурчинског клана био у притвору и постојао је лични мотив освете због притварања. Изнео је да су припадници Јединице за специјалне операције изашли на аутопут онога дана када је оптужени Улемек позван код истражног судије Округног суда у Београду као сведок у вези догађаја на Ибарској магистралу и да је оптужени Улемек тога дана и ишао да сведочи. То је био притисак на суд да не дође до одређивања притвора оптуженом Улемеку.

Након протеста ЈСО-а, Влада Србије одредила је комисију која је била састављена од министра Владана Батића, Драгана Веселинова и Драгана Миловановића, ради испитивања узрока и околности протеста ЈСО-а. За потребе рада ове комисије написао је службену белешку, коју је приложио и комисији Жарка Кораћа, која је испитивала пропусте у раду обезбеђења премијера.

Познато му је да је Љубиша Буха хтео да исприча све о активностима клана, јер је Душан Спасојевић одлучио да га убије. Контакте са Љубишом Бухом одржавао је Владимир Поповић. Из изјава Љубише Бухе дошло се до сазнања да је Иван Стамболић убијен и закопан, а дошло се и до детаља у вези отмице Мирослава Мишковића. Познато му је да је Љубиша Буха пребачен уз помоћ Службе за истраживање и документовање (Сид), чији је сведок био директор, у иностранство, у Словачку, и да је дао исказ правосудним органима.

Са места где се налазио имао је сазнања да је бивши помоћник начелника РДБ-а Бранко Црни, приликом престанка радног односа и раздуживања, Драгану Грбовићу, раднику РДБ-а, дао кључ од трезора у Комерцијалној банци и обавестио га да се тамо налазе дрога и злато. Драган Грбовић је отишао у Комерцијалну банку, а онда њега (начелника РДБ-а) обавестио шта се тамо налази, након чега је формирана комисија која је пописала драгоцености и злато који су се налазили у сефу. Приликом отварања сефа, пронађена је и дрога – хероин, па се дошло до информације да је дрога заплена 1995. или 1996. године на бугарској граници, на Градини, да суд који је био надлежан за суђење поводом овог шверца хероина није имао довољно велики депозит за складиштење и да је тада донета одлука да се дрога преда РДБ-у да би је складиштио. О овоме је обавестио министра полиције, који је организовао конференцију за штампу, а затим се приступило формирању комисије за уништење дроге. Организоване су

комисије из РДБ-а и РЈБ-а, које су све пописивале и неколико пута је вршено вештачење случајним узорковањем. Познато му је да је дрога спаљена у Термоелектрани у Обреновцу и да је пре спаљивања поново вршено вештачење случајним узорковањем. Све је прецизно пописано и добио је писане извештаје о пореклу дроге, о лицима која су је шверцовала и о њеном даљем путу.

Сведок Зоран Мијатовић

Из исказа сведока Зорана Мијатовића види се да је постављен за заменика начелника Ресора државне безбедности 26. јануара 2001. године на предлог начелника РДБ-а Горана Петровића и уз сагласност министра полиције Душана Михајловића.

Нагласио је да му није било познато да су се покојни Душан Спасојевић и Милорад Улемек дружили и били пријатељи, нити да је покојни Душан Спасојевић имао обезбеђење из ЈСО-а.

Познато му је да је Милорад Брацановић тада постављен на место начелника Седме управе за примену мера технике и прислушкивања у РДБ-у и поред изнетог противљења начелника Ресора, Горана Петровића. Зна да је премијеру презентована такозвана "бела књига" о организованом криминалу, у којој су евидентирана лица која се баве најтежим кривичним делима и за која постоји највише кривичних пријава. Ова "бела књига" урађена је на захтев премијера и министра Душана Михајловића.

За Душана Спасојевића чуо је када је извршена отмица Мирослава Мишковића а за оперативни рад су били задужени припадници Ресора јавне безбедности. Као руководиоца у РДБ-у, координисао је послове прикупљања доказа и вршења истражних радњи ради покретања кривичних поступака против припадника РДБ-а, па му је тако познато да је током 2001. године поднета кривична пријава против припадника ЈСО-а за убиство на Ибарској магистралаи.

Изнео је да је први човек који је сазнао шта је урадио Милорад Улемек у Кули када је запалио дискотеку. Дошао је био у Кулу на неку прославу Јединице и тада је чуо да је лично Милорад Улемек рекао да су се напили, да је пуцао у ТВ пријемник када су чули вест да је ухапшен Душан Спасојевић и његова група у Француској. Након овог догађаја начелник РДБ-а донео је решење о суспензији Улемека. За време док је био под суспензијом, Улемек је начинио још један инцидент, у "Ступици", у Београду, када је дошло до туче и повређивања полицајаца. Због тога је он издао налог за привођење Милорада Улемека, коме је истражни судија одредио притвор, и налазио се у просторијама у ЦЗ-а у Београду. После тога, дошло је до раскида радног односа са Милорадом Улемеком, па је на место команданта Јединице постављен Душко Маричић, јер је тада он био на месту помоћника команданта.

Познато му је да је 19. октобра 2001. године, приликом посете Београду, главни тужилац Хашког трибунала, Карла дел Понте, упутила писмо министру Михајловићу, у коме је тражила информације о припадницима ЈСО-а. У делу писма који се бавио појединцима на три-четири места поменуто је име Милорада Улемека, или његов псеудоним, или надимак, као и име Звездана Јовановића. Списак је био врло непрецизан, а он га је видео 21. или 22. октобра 2001. године. Припадници ЈСО-а су пре организовања протеста знали за ове захтеве из Хага. Навео је да је Хашки трибунал показао озбиљно интересовање једино за командни састав, и то посебно за бившег начелника РДБ-а Јовицу Станишића и Френкија Симатовића.

У његовом обезбеђењу радила су два припадника из састава ЈСО-а, па му је познато да су у време протеста позвани преко мобилних телефона на хитан састанак у Кулу, где су им одузимани телефони, а они одвођени у неке

просторије како би се сагласили да стану иза захтева за протест које су формулисали организатори. Он лично није се бавио мотивима протеста ЈСО-а, али је 12. новембра 2001. године, по захтеву и задатку начелника РДБ-а Горана Петровића, ишао испред Сава центра како би обавио разговор са командантом Душком Маричићем Гумаром. Том приликом упозорио га је на последице изласка ЈСО-а и питао за њихове захтеве. Захтеви су били: да се донесе Закон о сарадњи са Хашким трибуналом, да министар Душан Михајловић поднесе оставку и да се смене начелник РДБ-а и његов заменик. По његовом мишљењу, захтеви који су јавно прокламовани од стране организатора протеста су били само параван, јер су састанку који је одржан пре хапшења браће Бановић, а који је одржан у београдском центру РДБ-а, поред руководства београдског центра присуствовали и командант ЈСО-а Душко Маричић, његов помоћник Звездан Јовановић и официр за безбедност Веселин Лечић. Њима је предочено да иду да хапсе браћу Бановић, речено им је ко су та браћа и зашто их ЈСО хапси, о чему постоје писани докази у београдском центру.

Захтеви ЈСО-а су били политичке природе, посебно захтев за доношење Закона о сарадњи са Хагом, имајући у виду организациону везу ЈСО-а у оквиру МУП-а Републике Србије и њихова ограничена права у том смислу. Познато му је да су припадници ЈСО-а Ненад Шаре, Леонид Миливојевић и Милорад Улемек након протеста ЈСО-а стављени под опсервацију, јер се претпостављало да су умешани у убиство покојног Ивана Стамболића и Славка Ђурувије, као и у убиство на Ибарској магистрали.

Сведок се осврнуо на наводе одбране Милорада Улемека да је 2001. године он (као заменик начелника РДБ-а), упутио Душана Спасојевића и Милета Луковића на обуку на Институт за безбедност, о чему је обавестио Милорада Улемека, и да је постојао “дил” за Ибарску магистралу. Изнео је да специјалистички курсеви трају 4 до 5 месеци, да је обавезно свакодневно присуство на тим оперативним курсевима, за оперативне раднике службе а не за људе са улице и да се на тим курсевима не тренира пуњење камиона песком, пресретање, диловања дроге и пуцање из “калашњикова”, па Миле Луковић и Душан Спасојевић нису имали шта да раде на оперативним курсевима.

Предлоге за похађање оперативних курсева дају начелници центара, а предлози се преко начелника Ресора РДБ-а достављају директору образовног центра, а у то време то био је Андрија Савић. Сасвим сигурно постоје спискови људи – радника РДБ-а који су похађали оперативне курсеве, али тамо није место Спасојевићу и Луковићу.

За наводе одбране Улемека о пребацавању дроге из СРЈ у суседне земље у марту–априлу 2001. године сведок Зоран Мијатовић наводи да се, по његовом мишљењу, Милорад Улемек “шалио” када је испричао да је долазио код њега као заменика начелника РДБ-а да би га обавестио око посла са дрогом и да му је он за то дао сагласност. Уверен је да и Милорад Улемек зна да то није тачно и да код њега не би могао доћи са причом око диловања и пребацавања дроге. Било му је познато шта се дешавало у поступку око проналаска ове дроге у трезору Комерцијалне банке, да је формирана мешовита комисија рсора државне и јавне безбедности и да је дрога уништена у термоелектрани у Обреновцу.

Изнео је да је након протеста Јединице за специјалне операције, када је схватио да се поставља питање опстанка државе и супротстављања организованом криминалу, те чињеници да се праве уступци бившем команданту и криминализованом врху ЈСО-а, поднео оставку министру полиције.

Сведок Чедомир Јовановић

У свом исказу сведок Чедомир Јовановић, бивши шеф посланичког клуба ДОС-а у Скупштини Србије, касније потпредседник Владе Републике Србије у влади Зорана Живковића, на главном претресу 8. новембра 2006. године изнео је да се са оптуженим Улемек Милорадом упознао 5. октобра 2000. године, у згради Скупштине града Београда. Изјавио је да му је познато да су се у ноћи између 4. и 5. октобра 2000. године премијер Зоран Ђинђић и Милорад Улемек срели у улици Адмирала Гепрата. Изнео је да је у накнадним сусретима 5, 6. и 7. октобра 2000. године Милорад Улемек постао део плана за стабилизацију прилика у Србији. Улемек је организовао састанак Зорана Ђинђића и тадашњег министра полиције Влајка Стојиљковића, на којем састанку су били генерали полиције Властимир Ђорђевић и Обрад Стевановић, а након тога организовао је састанак са Гораном Радосављевићем и генералом Бошком Бухом, у то време командантом Интервентне бригаде полиције, која је у октобарским догађајима чувала ТВ Београд у Кошутњаку. Из свега је било јасно да је 4. октобра, или у данима који су претходили том сусрету са председником владе, Милорад Улемек прешао на страну ДОС-а као нове власти, што је учинио и генерал Војске Југославије Небојша Павковић. Познато му је да је у периоду након 5. октобра 2000. године Милорад Улемек предлагао Милорада Брацановића за одговорну функцију у РДБ-у.

У фебруару 2001. године, након формирања нове владе, направљен је компромис јер је за начелника РДБ-а изабран Горан Петровић, а за његовог заменика Зоран Мијатовић, па је Милорад Брацановић постављен на место начелника Седме управе Ресора државне безбедности. Изнео је да је после формирања Владе Републике Србије, у првој половини 2001. године дошло до формирања Жандармерије у оквиру МУП-а Србије, да је ухапшен Радомир Марковић, а мало касније суспендован је Милорад Улемек са места команданта ЈСО-а. Познато му је да је Милорад Улемек ухапшен због инцидента у клубу "Ступица" у Београду и да је стављен у притвор, па су га из тих разлога контактирали командант ЈСО Душан Маричић и генерал Бошко Буха, који му је пренео да су га звали из ЈСО-а да се распитају да ли је Милораду Улемеку одређен притвор због Хага. Улемек је из притвора изашао након 5 до 6 дана и тада му је речено да више не може да буде радник полиције и раскинут је радни однос са њим.

У разговорима који су вођени након отмице Мирослава Мишковића, дошло се до сазнања да је Душан Спасојевић у некој врсти кумства са Милорадом Улемеком, што је представљало изненађење, јер је Улемек био укључен у полицијску акцију хватања отмицара.

Током лета 2001. године, дошло се до сазнања да је Душан Спасојевић сарадник Ресора јавне безбедности и да одржава контакте са инспектором Пажином из СУП-а Београд. Први задаци надлежних власти у Влади Србије по преузимању власти у јануару 2001. године били су везани за расветљавање убистава на Ибарској магистралу, убиства Славка Ђурувије, покушај атентата на Вука Драшковића у Будви и нестанка Ивана Стамболића. У фебруару месецу 2001. године ухапшен је бивши начелник РДБ-а Радомир Марковић и тада је отворен случај Ибарске магистрале. Лишени су слободе поједини припадници ЈСО-а, који су прво признали своје учешће у убиству на Ибарској магистралу, да би своје исказе променили касније, након убиства Момира Гавриловића.

Истакао је да протест Јединице за специјалне операције, у новембру месецу 2001. године, представља последњу фазу конфликта који је започет у тренутку када нова власт није била спремна да изађе у сусрет захтевима који би у потпуности мењали карактер друштва које је требало да се створи у Србији. Дистанца између команде ЈСО-а и Милорада Улемека, с једне стране, и власти с друге стране је дуга неколико месеци и ескалирала је након

инцидента који је Улемек изазвао у дискотеци у Кули и у клубу “Ступица”, након чега је удаљен из МУП-а. С тога је протест имао потпуно другу суштину од онога што је приказано у јавности. Суштина побуне ЈСО-а се везивала за смену министра Михајловића и начелника РДБ-а Горана Петровића. Њихове оставке су тражене не због наводног хапшења браће Бановић, већ због њихове улоге на расветљавању злочина из доба режима Слободана Милошевића. По његовом мишљењу, протест ЈСО-а представља обрачун са људима који су се борили против организованог криминала. Изнео је да је у току протеста сазнао да је припадницима ЈСО-а манипулисала њихова команда.

Наводни формални повод за протест ЈСО-а био је изручење браће Бановић на основу захтева Хашког трибунала. У току протеста постало је јасно да се врх Јединице подредио неформалном утицају бившег команданта Милорада Улемека. Тај врх је истовремено био у великој мери повезан и са Душаном Спасојевићем, који је координирао побуну и био присутан у Кули за време побуне. Он је лично био сведок једног боравка Душана Спасојевића за време протеста у центру у Кули. Протест је започет у петак, 9. новембра 2001. године, а у понедељак, 12. новембра 2001. године, Јединица се појавила на мосту “Газела” у Београду. Суштина протеста се везује за сведочење Милорада Улемека пред Окружним судом у Београду у процесу за убиства на Ибарској магистрали и покушај убиства Вука Драшковића. Сведок је сигуран да су припадници ЈСО-а изашли на “Газелу” како би интервенисали уколико дође до лишења слободе Милорада Улемека. У време протеста остао је без дела обезбеђења који су чинили припадници ЈСО-а.

Познато му је да су земунски клан и Душан Спасојевић финансирали ЈСО, па је тако купљен стан команданту Душану Маричићу Гумару и још неким припадницима. За време протеста сведок је отишао у кућу Душана Спасојевића, где није нашао Милорада Улемека, али је имао непријатан и кратак разговор са Спасојевићем, који није скривао своје намере, нити је оставио било какав простор за сумњу о сопственој улози и значају који је имао унутар ЈСО-а. Тада је од Спасојевића чуо да ће протест ићи до краја и да ће министар Михајловић и начелник РДБ-а Горан Петровић бити смењени. Захтевали су да у Кулу дође председник владе др Зоран Ђинђић, и да су с тога одбијали комуникацију са начелником РДБ-а да би издејствовали да председник владе дође у Кулу, што се и десило 11. новембра 2001. године. Тај долазак је уследио након састанка у МУП-у, на коме је председнику владе речено да не постоји оружана сила у земљи која се може супротставити и спречити протест ЈСО-а. Тада су почеле да стижу информације које су говориле да се планира заузимање аеродрома, Телевизије и зграде Републичке владе. Сат времена након што су он и премијер Ђинђић напустили центар у Кули, Јединица је покренула своја возила и изашла на “Газелу” и тада је постало јасно да се протест не може завршити тако што ће се наметнути воља државних органа и власти.

Поново је отишао у Кулу у ноћи између 12. и 13. новембра, где је разговарао са Милорадом Улемеком. У том разговору нису биле спорне две чињенице: одлука власти да се не прихвата захтев за смену Душана Михајловића и спремност ЈСО-а да иде до краја са захтевима. Овим разговорима Душан Спасојевић није директно присуствовао, разговори су се водили у кантини, а он се налазио у просторији поред. Сагласили су се да се у Кулу позове министар Михајловић, који би у директном разговору са командом ЈСО-а дао гаранције које су се везивале за однос према Хагу. Дана 13. новембра 2001. године отишао је са Душаном Михајловићем у Кулу на преговоре. Након разговора са командом ЈСО-а, Михајловић је одлучио да поднесе оставку због избегавања оружаног сукоба и написао је текст оставке. Спречио је министра да оставку саопшти, уз коментар да оставку може да

поднесе само влади и председнику владе, који су му дали мандат. У четвртак, 15. новембра 2001. године, Влада Србије је одбила оставку Душана Михајловића, а прихватила оставку начелника РДБ-а Горана Петровића. Тада је понуђено Андрији Савићу и Милораду Брацановићу да буду в.д. руководиоци РДБ-а, чиме је испуњена жеља Милорада Улемека из фебруара 2001. године. Сведок истиче да је власт пристала на овакав уступак, јер је рачунала да ће кадровском реформом и доношењем потребних закона, као и именовањем специјалног тужиоца, моћи да се супротстави делу ЈСО-а и земунском клану и од тог тренутка започињу припреме за обрачун са земунским кланом.

Смењивање Андрије Савића и Милорада Брацановића са места на која су постављени представљало је објаву рата ЈСО-у и земунском клану. У августу месецу 2002. године, МУП Србије је разговарао са Љубишом Бухом о разоткривању деловања земунског клана и Милорада Улемека. Спасојевић и оптужени Улемек воде медијску пропаганду против Владе Републике Србије, нове власти и премијера.

Писма Љиљане Бухе која су почела да се објављују у медијима – “жутој штампи”, имала су за циљ да се премијер Ђинђић дискредитује, да се прикаже као криминалац, како би се створила атмосфера да ће убиство премијера разрешити ствари.

У вези догађаја од 21. фебруара 2003. године, након инцидента на аутопуту код хале “Лимес”, разговарао је телефоном са премијером, који је био у Бањалуци и рекао му да је камион на аутопуту, који је препречио пут возилу и пратњи, возио Дејан Миленковић и да је ситуација много озбиљнија од оне која је приказана у медијима. Од генерала Сретена Лукића чуо је да је камион возио Дејан Миленковић и да тада нико из тадашње власти није имао више дилему око планова земунског клана и дела ЈСО-а.

Своја сазнања о атентату на премијера Зорана Ђинђића има из истраге која је вођена током акције “Сабља”. Изнео је да се са покојним премијером Зораном Ђинђићем срео у “финалу” акције “Сведок”, која је претходила доношењу Закона о борби против организованог криминала и именовању специјалног тужиоца, против кога је такође била покренута кампања у медијима. Наводи да је дана 10. марта 2003. године, колико је њему познато, Љубиша Буха у Словачкој дао исказ специјалном тужиоцу и да је управо тада започела акција хапшења Милорада Улемека и Душана Спасојевића. Познато му је да је Љубиша Буха након покушаја његовог убиства, у разговору са полицијом изјавио да је на њега пуцано због тога што су Милорад Улемек и Душан Спасојевић мислили да је јавио њему (Чедомиру Јовановићу) да планирају његово убиство, јер је превише екстреман, а да се Зоран Ђинђић дистанцира од њих и игнорише све што им наводно дугује.

Изнео је да познаје оптуженог Сашу Пејаковића, јер му је био додељен као пратилац у склопу комбинованог обезбеђења које су чинили припадници Шесте управе РДБ-а и Одељења за заштиту личности и објеката ЈСО-а. Саша Пејаковић је био врло кратко у његовом обезбеђењу због здравствених проблема. На почетку протеста Јединице видео је Сашу Пејаковића у команди, али није био у униформи. Није имао сазнања да је Саша Пејаковић или било који други припадник ЈСО-а распоређен код Душана Спасојевића. Таква сазнања добио је из истраге и из медија, када се чуло да је Саша Пејаковић на сам дан атентата и неколико дана након тога био са Душаном Спасојевићем.

Наводи да му је познато да је након протеста ЈСО-а формирана од стране владе комисија коју су сачињавала тројица министара, да се бави испитивањем разлога и узрока протеста, али ова комисија није ништа урадила а да је након атентата формирана комисија на челу са Жарком Кораћем, која се бавила питањем пропуста обезбеђења председника владе.

Сведок Владимир Поповић

У доказном поступку, непосредно на главном претресу, суд је саслушао у својству сведока Владимира Поповића, шефа Бироа за комуникације у Влади Републике Србије, чији је председник др Зоран Ђинђић, који је сведочио пред већем три дана.

Изнео је да нема непосредних сазнања у вези атентата на председника владе др Зорана Ђинђића, нити о покушају атентата 21. фебруара 2003. године. Након инцидента код хале “Лимес”, дана 21. фебруара 2003. године, одмах након 15 минута имао је телефонски разговор са Зораном Јањушевићем, саветником у Влади Републике Србије, који му је рекао да је покушан атентат на покојног премијера, због чега је он одмах дошао у канцеларију Јањушевића. Од Јањушевића је сазнао да је инцидент изазвао Дејан Миленковић, који је неколико месеци вођен као нестала особа, за којом је трагала полиција, јер су сумњали да је отет. Знало се да је Дејан Миленковић био десна рука Љубише Бухе и сведок многих убистава и отмица који се приписују земунском клану и Љубиши Бухи.

Милорад Улемек је од маја 2002. године, након што је кренула полицијска акција и почео да се стеже обруч око њега, покушао да успостави контакт са премијером, а његови напори су нарочито били изражени после покушаја атентата код хале “Лимес”. Познато му је да је након покушаја атентата код хале “Лимес” Улемек слао поруке покојном премијеру типа и садржине “биће ти жао ако се не видимо, јер је то за твоје добро”, а никада му директно није претио. Познато му је да је покушавао да оствари контакт са премијером и преко његових телохранитеља.

У листу “Идентитет”, 15 дана пре атентата на Зорана Ђинђића, изашао је текст о његовој резиденцији, о пратњи и начину кретања, што је била јасна порука да земунски клан зна све о њему. Такође је истакао да су неколико дана након “Лимеса” Ненад Милић, помоћник министра полиције или Зоран Јањушевић открили да је Зоран Ђинђић праћен приликом боравка на Копаонику, да је о томе премијер био обавештен али да није тражио појачано обезбеђење. Потерницу за осумњиченима који су учествовали у извршењу атентата, а која је објављена након завођења ванредног стања, као шеф Бироа за комуникације Владе Републике Србије добио је након састанка у МУП-у на коме су били присутни министар Душан Михајловић, генерали Сретен Лукић и Боро Бањац са сарадницима из полиције који су га позвали после састанка и дали му фотографије и текст који је и Биро за комуникације уобличио и дистрибуирао медијима.

Влада др Зорана Ђинђића је 2002. годину окарактерисала као годину борбе против организованог криминала, а тужилаштво и полиција водили су преговоре са Љубишом Бухом након покушаја његовог убиства у августу 2002. године, да буде сведок сарадник – покајник. Тада је земунски клан на челу са Душаном Спасојевићем и криминализованим делом ЈСО-а са Милорадом Улемеком на челу кренуо у сукоб са државом, што је кулминирало сазнањем земунског клана да је Љубиша Буха склоњен и да је држава донела Закон о борби против организованог криминала. Истакао је да премијер др Зоран Ђинђић није веровао да земунски клан може толико да се осили и све да предузме у циљу његове личне физичке елиминације, све до покушаја атентата код хале “Лимес”, када је почео да верује да хоће да га убију.

У свом исказу сведок је изнео да му је познато да је дана 4. октобра 2000. године дошло до састанка између др Зорана Ђинђића као вође опозиције и ДОС-а и команданта ЈСО-а, овде оптуженог Милорада Улемека, у циљу спречавања сукоба демонстраната са представницима власти и полицијом. Овај контакт је остварен преко Марковић Драгољуба из Сурчина, који је

познавао Буха Љубишу. После демократских промена након 5. октобра 2000. године, с обзиром да је Јединица за специјалне операције имала наредбу да интервенише против демонстраната, што није учинила, захтевано је од др Зорана Ђинђића да се неколико пута приликом обраћања јавности изјасни и о херојском држању ЈСО-а и да каже да никада неће дозволити, док је он на власти, да било који њен припадник буде изручен Хагу. Из тога је сасвим јасно да је Милорад Улемек ситуацију око 5. октобра 2000. године искористио у своју и корист ЈСО-а и због тога је имао могућности да одржава контакте са др Зораном Ђинђићем и представницима ДОС-а, нудећи свакодневно информације да се представници ДОС-а налазе у опасности од остатака бивше власти, да би у тим разговорима и контактима које је имао са председником владе предлагао одређене људе за важна места у МУП-у и другим државним органима. Тако је предложио да се на месту специјалних јединица Жандармерије нађе Горан Радосављевић Гури, а за начелника Градског СУП-а у Београду Бошко Буха.

Изнео је да је присуствовао састанку који је одржан 6. октобра 2000. године у згради Скупштине града Београда са бившим представницима полиције и др Зораном Ђинђићем, када је Милорад Улемек предложио Андрију Савића и Милорада Брацановића за руководиоце Ресора државне безбедности. Тај његов предлог није усвојен, већ су на чело Службе државне безбедности постављени: за начелника Горан Петровић и за његовог заменика Зоран Мијатовић. Ова постављења су узнемирила Милорада Улемека, који је претио да ће поднети оставку на место команданта ЈСО-а, па је тада направљен компромис, тако што је за начелника Седме управе РДБ-а постављен Милорад Брацановић, чему се противио Горан Петровић. Истакао је да је, након 5. октобра 2000. године, оптужени Милорад Улемек манипулисао информацијама, како би могао да дође и да направи контакт са др Зораном Ђинђићем. То су биле информације типа “рећи ћу вам где се налази Стамболић, или припазите се, хоће да вас убију” и слично. Такође је изнео да су до нове власти стизала сазнања да је Душан Спасојевић заједно са оптуженим Милорадом Улемеком био умешан у ликвидације, тзв. освету Аркана, али да нису имали информације да су умешани у политичка убиства. У једном разговору оптужени Улемек је негирао било какво учешће у криминалним активностима и убиствима, једино је том приликом поменуо да су његови познаници били посредно укључени у покушај убиства Вука Драшковића у Будви.

Након избора и постављења Горана Петровића за начелника Службе РДБ-а и његовог заменика Зорана Мијатовића, а посебно након хапшења бившег начелника РДБ-а Радомира Марковића, почињу проблеми са ЈСО-ом и његовом командом, о чему су највише информација добијали преко Драгољуба Марковића, који је имао контакт са Љубишом Бухом. Након хапшења Радомира Марковића почела је преко медија криминализација Зорана Ђинђића, који је повезиван са Љубишом Бухом, што је све рађено како би се прикрила умешаност ЈСО-а у политичке злочине, јер не само да је ухапшен Радомир Марковић, већ су лишени слободе и возач камиона и његов саучесник због убиства на Ибарској магистрали, а дошло се и до података да комби-возило којим је након отмице вожен Иван Стамболић припада ЈСО-у, да је у убиство покојног Славка Ђурувије умешан РДБ, због чега почиње и рушење министра полиције Душана Михајловића, начелника РДБ-а Горана Петровића и његовог заменика Зорана Мијатовића, а на крају и убиство Зорана Ђинђића.

У свом слободном излагању изнео је да је за земунски клан први пут чуо у мају 2001. године, истовремено када и премијер Ђинђић, приликом службене посете Паризу, када су од стране амбасадора СЦГ обавештени да је полиција у Француској ухапсила врло опасну криминалну групу из Београда. Од стране министра полиције Душана Михајловића и инспектора који су обрађивали

криминалну групу Душана Спасојевића, сазнали су да се ради о најопаснијој криминалној организацији у Србији. Тада су сазнали да се земунски клан у почетку бавио крађом возила, а да је Душан Спасојевић крајем деведесетих година прошлог века, уз помоћ Љубише Бухе и Милорада Улемек почео да се бави продајом наркотика и да је ова група у периоду од 1998. до 2000. године добила "монопол" да очисти остале криминалце, што је представљено као освета због убиства Жељка Ражнатовића Аркана. Тада су добили информације да је у том временском периоду РДБ, по налогу Радомира Марковића и уз координацију са врхом ЈСО-а, почео да користи припаднике сурчинско-земунске групе за политичка убиства. То је Душан Спасојевић искористио и постао један од водећих криминалаца у земљи.

Познато му је да су након 5. октобра 2000. године, разним манипулацијама које су спроводили Љубиша Буха и Милорад Улемек, користили причу да су Улемек и ЈСО заслужни за демократске промене и да су стога недодирљиви. Душан Спасојевић и његов клан уклонили су остатак конкуренције у трговини дрогом. До краја прве половине 2001. године није било више никога у послу са наркотицима осим Душана Спасојевића. Душана Спасојевића и Милорада Улемек повезао је интерес преузимања подземља у Београду, Србији и шире и огромна финансијска моћ до које су дошли након организованих отмица, тако да је прича о Хагу и патриотизму била идеална маска да се боре против нове власти како би очували монопол у подземљу Србије.

У октобру месецу 2001. године, у Београд је по налогу Карле дел Понте стигао списак са око 140 имена људи за које се интересује Хашки трибунал, међу којим именима су била и имена Милорада Улемек и Звездана Јовановића. Овај списак вешто је искоришћен манипулацијама Милорада Улемек да би се припадници ЈСО-а наговорили да учествују у побуни коју је он организовао, јер су се на том списку налазила и имена појединих припадника, што је код њих изазивало страх да не буду изручени Хашком трибуналу.

По његовом сазнању, побуна "Црвених беретки" – ЈСО-а из новембра месеца 2001. године, повезана је са хапшењем групе Душана Спасојевића и представља његову освету према влади, за коју је тврдио да ју је довео на власт, а која се усудила и њега да лиши слободе и стави у притвор. Изнео је да му је познато да је до спаљивања дискотеке у Кули дошло током гледања ТВ Дневника, када се на екрану појавила слика Душана Михајловића и рекао да су Душан Спасојевић и Миле Луковић Кум са осталим члановима групе отмичари Мирослава Мишковића, па је тада Улемек пуцао из пиштоља у телевизор и изазвао пожар. Такође му је познато да је Улемек након овог догађаја суспендован, а након инцидента у клубу "Ступица" престао му је радни однос у ЈСО-у и МУП-у Србије. Све то није омело Улемек, који је фактички остао командант Јединице, иако је за новог команданта постављен Душан Маричић Гумар.

Протестом ЈСО-а руководио је Улемек, држао је фактичку власт над Јединицом и у то време, након повратка премијера из службене посете Америци водио је преговоре око окончања овога протеста. Истакао је да су том приликом од стране команданта ЈСО-а и команде испостављени политички захтеви, али да је њима тада највише засметала најављена борба против организованог криминала и да власт до протеста није имала сазнања да је побуна директно повезана са хапшењем Душана Спасојевића, нити колики је његов утицај на Јединицу за специјалне операције. За време протеста ЈСО-а, сведок се чуо са Љубишом Бухом, који га је обавестио да се он и Спасојевић налазе на челу колоне припадника ЈСО-а која је кренула на мост "Газелу", да ће Јединица у својим захтевима ићи до краја, односно до рушења Владе Републике Србије. Том приликом Љубиша Буха је изнео тврдњу да се

поштени људи као што је Душан Спасојевић хапсе и стављају у притвор због отмице Мирослава Мишковића иако са тим немају везе, да његове отмицаре треба тражити међу онима са којима је Мишковић правио новац. У то време је од начелника РДБ-а Горана Петровића сазнао да је новом команданту Маричићу од новца земунског клана купљен стан. Протест се завршио тако што су начелник РДБ-а и његов заменик поднели оставке, а сведок лично је имао мишљење да они треба да буду смењени због тога што нису били у могућности да контролишу ЈСО.

Уместо Горана Петровића и Зорана Мијатовића, за начелника Службе РДБ-а постављен је Андрија Савић а за његовог заменика Милорад Брацановић, значи они људи које је већ у октобру 2000. године предлагао Улемек да дођу на та одговорна места. Преко медија све време се води кампања криминализовања личности премијера др Зорана Ђинђића. Та кампања, како је сведок напоменуо, настављена је и након убиства председника владе др Зорана Ђинђића, јер се и даље пласира у јавности прича да Зоран Ђинђић није страдао као премијер, да у том криминалном чину нема политичке позадине, већ да је страдао због нерашчишћених рачуна које је имао са криминалцима, што се може чути и из извештаја из суднице приликом изношења одбране оптужених и ставова њихових бранилаца.

Истакао је да је након протеста ЈСО-а у новембру 2001. године, премијер др Зоран Ђинђић схватио да је највећи проблем Србије организовани криминал. Због тога је на конференцији за штампу, која је одржана 23. децембра 2001. године, најавио 2002. годину као годину борбе против организованог криминала. Јавност је тада већ била упозната и решен је случај Ибарске магистрале, где се видело и где су нађени трагови ЈСО-а, а РДБ је већ кренуо да решава отмицу Ивана Стамболића, у којим информацијама су се видели трагови бившег РДБ-а, проналаском комбија који је припадао ЈСО-у. Као што је речено, у мају 2001. године сазнаје се за учешће Душана Спасојевића у отмици Мирослава Мишковића, сазнало се ко стоји иза протеста ЈСО-а у новембру 2001. године.

У свом исказу је навео да је информације које је саопштавао као шеф Бироа за комуникације на брифинзима за медије у време акције "Сабља", за време ванредног стања добијао из кабинета министра полиције, УБПОК-а, од министра полиције Душана Михајловића, његовог заменика Ненада Милића, од Сретена Лукића, Боре Бањца или Милана Обрадовића.

Сведок Милорад Брацановић

Саслушан непосредно на главном претресу, у свом исказу изнео је да нема никаквих сазнања о атентату на премијера др Зорана Ђинђића, с обзиром да у то време није био заменик начелника РДБ-а.

Познато му је да је Милорад Улемек био у контакту са Душаном Спасојевићем, али не зна природу њиховог контакта. Звездана Јовановића познаје, зна да је био на ратишту на Косову, да је врло поштован и награђиван као борац и старешина, да је водио борбену групу, у ЈСО-у је био, да зна из ЈСО-а и Сашу Пејаковића и Жељка Тојагу, упознао их је на Косову, где су били добри и храбри борци.

Изнео је да је Душана Спасојевића упознао увече, 5. октобра 2000. године, када га је назвао Милорад Улемек и замолио да дође код њега у канцеларију. Ту се упознао са Душаном Спасојевићем. Том приликом Милорад Улемек се консултовао са њим шта да ради и он му је предложио да прихвати контакт и да се упозна и види шта хоће Ђинђић.

Познато му је да је Улемек заједно са Спасојевићем отишао на састанак. Такође зна да се након Улемековог повратка јављао начелник РДБ-а Радомир Марковић, који је био љут, што као старешина и руководилац службе није обавештен о овом састанку. Након објашњења о чему се ради и због чега је

састанак одржан, стишала се ситуација између Улемека и Радета Марковића. Након краћег времена, Ђинђић је поново тражио састанак са Улемеком, па су сада заједно Улемек и Брацановић, а са знањем Радомира Марковића, отишли на састанак који се одржавао у једној канцеларији Градске скупштине. Тада је Милорад Брацановић први пут видео Драгољуба Марковића и Чедомира Јовановића. У ходнику испред ове канцеларије видео је обезбеђење Зорана Ђинђића, међу којим је видео Душана Спасојевића. Изнео је да зна за понуду коју је Душан Спасојевић учинио Милораду Улемеку, да му омогући контакт и везу са једним од вођа терористичке групе Албанаца на Косову, са којим је Спасојевић раније шверцовао. Тада је први пут сазнао да се Душан Спасојевић бави криминалом и да је родом из Медвеђе.

Током 2001. и 2002. године, Душан Спасојевић је наставио да даје податке везано за југ Србије, али су они били мањег квалитета од почетних података. Након ових догађаја на југу Србије зна да се један део ЈСО-а вратио за Београд а већи део Јединице остао је на југу Србије. Након повратка дела ЈСО-а у Београд, први пут је отишао са Милорадом Улемеком у Шилерову код Душана Спасојевића, где упознаје Слободана Пажина, инспектора Градског СУП-а Београда. Сећа се да је Душан Спасојевић рекао да он даје податке Слободану Пажину око осветљавања неких кривичних дела и да он зна много података о криминалним групама које би биле интересантне за службу. О криминалним активностима Душана Спасојевића он није имао сазнања, али су таква сазнања имали припадници Ресора јавне безбедности, из којих је произлазило да је он криминалац и мафијаш који се бавио трговином наркотицима.

Након промена у друштву извршених 5. октобра 2000. године, постао је начелник Седме управе у оквиру РДБ-а, која се бавила применом техничких мера и мера прислушкивања, а након протеста Јединице за специјалне операције у новембру месецу 2001. године и подношења оставки тадашњег начелника Горана Петровића и његовог заменика Зорана Мијатовића, именован је за заменика начелника службе. У време док је био заменик начелника службе, сазнао је у једном разговору са премијером да ће се организовати служба за борбу против организованог криминала, и тада је предложио Радована Кнежевића за начелника те управе. Заједно са Кнежевићем и Андријом Савићем направили су шему управе.

Одлазио је код Душана Спасојевића у Шилерову како би прикупио податке о организованим криминалним групама, где је добио информације о неким криминалцима. Познато му је да је РДБ давао логистичку подршку Ресору јавне безбедности а на захтев Радована Кнежевића и Милета Новаковића, на основу наредбе истражног судије Окружног суда у Београду, Седма управа РДБ-а почела је да слуша телефонске разговоре сурчинског клана, чији је вођа био Љубиша Буха а његова десна рука Душан Спасојевић. Познато му је да су прислушкивани телефони Милета Луковића, Зорана Вукојевића и Миладина Сувајдића.

Када је дошло до отмице Мирослава Мишковића, преслушавани су прислушкивани телефонски разговори ове криминалне групе, али се није могло доћи до конкретних података да сурчинска група стоји иза те отмице, иако су УБПОК и Управа криминалистичке полиције Србије дошли до одређених података да ова криминална група стоји иза отмице Мирослава Мишковића. Након отмице Мишковића, Душан Спасојевић је са својом "екипом" отишао у Париз са намером да одатле отпутује у Венецуелу или Колумбију ради набавке дроге. О овоме је Служба РДБ-а обавестила Управу УКП МУП-а Србије и Милета Новаковића, који је организовао њихово хапшење и депортацију у земљу. Након овог хапшења почиње веома жива комуникација између Љубише Бухе, Владимира Поповића и Чедомира Јовановића, а у тој комуникацији Љубиша Буха тражи да Душан Спасојевић и

његови људи буду пуштени из притвора из Централног затвора у Београду. Постојала су сазнања да се сурчински клан бавио отмицама и сумња да је Љубиша Буха организовао одлазак Душана Спасојевића и осталих припадника клана у Јужну Америку ради куповине хероина, али на те околности, боље податке је поседовала Служба јавне безбедности МУП-а Републике Србије. Он лично је наложио да се сачувају транскрипти прислушких разговора из овог периода.

Од начелника Градског СУП-а Београда, генерала Милана Обрадовића, сазнао је да је дошло до разлаза између Љубише Бухе и Душана Спасојевића. Такође је сазнао да је Душан Спасојевић на мерама прислушкивања, а Милорад Улемек никад није прислушкиван. За време док су Андрија Савић и он били на челу РДБ-а Душан Спасојевић није обрађиван а није му познато да су Спасојевић и Миле Луковић долазили на Институт безбедности ради обуке. Навео је да му се Душан Спасојевић никада није обраћао са захтевом за добијање података до којих је служба дошла са мера надзора прислушких разговора, као и да од 1997. године, од када је он радио у овој служби Милорад Улемек никада није тражио садржину било ког разговора са мера надзора и прислушкивања.

Истакао је да му ништа није познато и да нема сазнања да је Спасојевић финансирао Јединицу за специјалне операције и да му ништа није познато о договору Чедомира Јовановића, Владимира Поповића, Љубише Бухе и Милорада Улемек да се изврши пребацивање и продаја 600 килограма хероина у околне земље, Румунију, БиХ и Хрватску.

У свом исказу је изнео да му није познато и да није имао податке да је Милорад Улемек након смењивања са места команданта ЈСО-а фактички био командант ЈСО-а.

Надаље, сведок се изјашњавао о дешавањима у време протеста ЈСО-а, за које је истакао да он има сазнања да је протест почео након налога тадашњег руководиоца РДБ-а Горана Петровића да се ухапсе браћа Бановићи. По његовим информацијама, припадницима ЈСО-а речено је да хапсе двојицу криминалаца. На почетку протеста, он је замолио Милорада Улемек да оде у Кулу, да смири ситуацију, како протест не би прерастао у нешто друго. Одлазио је и он у центар ЈСО-а у Кулу, али му нису дозволили да уђе у центар. Није постојала могућност да се на други начин оствари комуникација, јер су сви телефони били искључени. Након повратка из Куле у Београд, имао је састанак испред зграде Владе Републике Србије са Чедомиром Јовановићем. Разговарали су о протесту и заједно отишли код министра полиције, који их је обавестио да су Горан Петровић и Зоран Мијатовић поднели оставке. Министар полиције питао га је за мишљење ко би могао да буде на челу РДБ-а, па је он предложио Андрију Савића, који је и постављен за начелника на седници владе. Након неколико дана, Андрија Савић му је понудио да буде заменик начелника РДБ-а, што није желео, али му је тада речено да је министар већ написао решење о постављењу. Истакао је да је неистина да је њега ЈСО поставила на место заменика начелника РДБ-а. По његовом мишљењу, протест ЈСО-а у новембру 2001. године је био оправдан.

У даљем излагању навео је да је у време протеста ЈСО-а, по његовом сазнању, Ресор јавне безбедности прислушкивао телефонске разговоре Љубише Бухе, који је тада имао учестале телефонске контакте са Чедомиром Јовановићем и Владимиром Поповићем. Љубиша Буха је ситуацију око протеста Јединице представљао врло сложеном и драматичном и манипулисао је са владом и са Чедомиром Јовановићем, Владимиром Поповићем. Изнео је да му је познато да је Љубиша Буха обавестио Владимира Поповића да се ЈСО спрема да заузме зграду владе и да се Љубиша Буха хвалио пред другим лицима како влади "даје глас". По његовом мишљењу, мотив за протест ЈСО-а било је хапшење браће Бановић, на захтев

Хашког трибунала, а његов лични став је да је протест оправдан, имајући у виду прошлост припадника ове јединице. У свом излагању је навео да претпоставља, да када је отишао у Кулу, док је ЈСО била у протесту, нису хтели да га приме у центар због тога што су мислили да је тадашњи начелник РДБ-а Зоран Мијатовић са њим.

Сведок Зоран Јањушевић

Сведок Зоран Јањушевић саслушан је на главном претресу одржаном дана 14. маја 2005. године. У свом исказу изнео је да је најпре био саветник за привреду и аналитику у Влади Републике Србије, а затим члан Савета за државну безбедност. Премијера Србије др Зорана Ђинђића упознао је децембра месеца 2000. године на једном приватном пријему. У Влади Републике Србије почео је да ради 15. марта 2001. године, и то најпре као саветник за економију и привреду и аналитику. Из Владе Републике Србије упућен је и радио је као стечајни управник Бродоградилишта “Београд” и “Бродотехнике” у Макишу. У периоду од три и по месеца боравио је у тим фирмама, а у Влади Републике Србије почиње да ради у лето 2001. године, и то на пословима економије, привреде и аналитике. Никада у Влади Републике Србије није радио нити имао звање саветника за безбедност, такво место није било предвиђено ни актом о систематизацији, нити је бринуо о безбедности премијера.

Познато му је да је Влада Србије након побуне “Црвених беретки” формирала Савет за државну безбедност. У том телу он је био једанаести или дванаести члан и од тада долази у додир са информацијама везаним за систем безбедности. На састанцима овог савета расправљали су о многим проблемима значајним за безбедност у Србији. Зна да се разговарало и о организованом криминалу и о борби и стратегијама и мерама које треба предузети да би се сузбио организовани криминал и онемогућиле криминалне групе у даљем деловању на простору Србије и шире. О томе су постојали различити ставови у влади, али је било очигледно да се жели стати на пут најгорој врсти криминала. На састанцима су вођени стенограми у које се може извршити увид.

Био је задужен за екстерно информисање уместо премијера, јер је премијер одлучио да више не чита сам пошту која је редовно долазила, па је он добио задатак да чита пошту и интересантне информације сажме у неколико реченица и да о тим информацијама писмено или усмено обавести премијера. Информације је сачињавао након читања извештаја који су добијани од СИД-а (Служба за информисање и документацију МИП-а), затим од Ресора јавне безбедности у оквиру МУП-а Србије и БИА.

Из ових информација дошао је до сазнања у вези тзв. Макине криминалне групе и њеног деловања, припремања ове групе за атентат на премијера. У тим извештајима се помињало да припадници ове криминалне групе желе да ликвидирају многе, неки су били поименично наведени. Са садржином ових извештаја упознао је и премијера Владе Републике Србије. Других информација да се припрема убиство премијера Владе Републике Србије није било. Поводом ових информација контактирао је Милорада Брацановића и Андреју Савића, начелника и заменика начелника Безбедносно-информативне агенције. Са Савићем је имао повремене службене контакте, а са Брацановићем, који је био заменик начелника БИА, контакти су били чести. Брацановић је често организовао састанке на Институту за безбедност, образлажући то чињеницом да има нешто важно да саопшти. Његов однос са Милорадом Брацановићем у почетку је био професионалан, док није схватио да Брацановић често саопштава лажне информације, због чега је одлучио да на те састанке више не иде. Присуствовао је једино састанцима Савета за државну безбедност, чији је члан био. Сви ови састанци одржавали су се на

Институту за безбедност. Објаснио је да је закључио да Брацановић не говори истину (лаже), јер многе ствари и подаци које му је он саопштавао нису се поклапали са стварним стањем и подацима који су стизали из Ресора јавне безбедности МУП-а Србије, која је имала и презентовала другачије податке.

Приликом једног састанка на Институту за безбедност, код Брацановић Милорада, у присуству тадашњег заменика министра полиције Милића, Брацановић је предложио да се Улемек врати у БИА као саветник за борбу против организованог криминала, наглашавајући да му је то обећано, након одласка у пензију. Истакао је да је на такав предлог прилично бурно и незгодно реаговао, могло би се рећи јако ружно, и напустио је састанак. Познато му је да је премијер имао податке да Брацановић Милорад има контакте са припадницима организационих криминалних група и да им на неки начин пружа логистику, због чега је премијер инсистирао на што бржој смени Брацановића, који је после тога и смењен.

Изнео је да оптуженог Улемек није познавао раније и да никада није учествовао у илегалном пребацивању наркотика из Србије у Босну. Чедомира Јовановића није познавао раније, до доласка у Владу Србије, као ни Бебу Поповића, Драгољуба Марковића и остале које је оптужени Улемек поменуо у својој одбрани.

Изјавио је да је тачно да је премијеровом пратиоцу Милану Веруовићу након повратка премијера са Копаоника, у фебруару месецу 2003. године, пренео информацију коју је у међувремену добио у писаној форми, да су припадници једне криминалне групе у време боравка премијера били на Копаонику и да су са трибина гледали фудбалску утакмицу у којој је играо премијер. Није рекао да су то припадници земунског клана. Иначе, са припадницима премијеровог обезбеђења није имао контаката.

У вези догађаја код хале “Лимес” изнео је да је неких двадесет дана раније из ових извештаја сазнао за лице са именом Дејан Миленковић Багзи, где је наведено да је припадник земунског клана, криминалне групе, да вози скупочена возила типа “мерцедес” и разне ципове. Због тога је за њега било изненађење када је чуо, након инцидента код хале “Лимес”, да је то исто лице возило камион вредан око 1.000 евра. На ту околност указао је на састанку поводом овог случаја, који је одржан код министра полиције Михајловића. Том састанку присуствовали су заменик министра полиције генерал Лукић, министар Михајловић и републички јавни тужилац Синиша Симић. Проблем је био око састављања кривичне пријаве и описа кривичног дела за које је требало саставити кривичну пријаву. Чуо је када је тужилац Симић изнео да нема законских основа да се поднесе кривична пријава за покушај атентата, мада је он лично изнео да сматра да је у питању покушај атентата. Сигуран је да су таква мишљења изнели и генерал Лукић и министар Михајловић, јер су располагали потпуно истим информацијама, користили су исте извештаје и документацију. Изнете тврдње које су се појавиле у медијима да је Дејан Миленковић трговачки путник који се случајно налазио на аутопуту у то време, нису имале никакве логике и везе са личношћу Дејана Миленковића и подацима којима је полиција располагала и која је помињана у извештајима о земунској криминалној групи. У тим оперативним извештајима спомињано је да користи разне аутомобиле, да је члан овог криминалног клана и то све је са сигурношћу указивало да је немогуће да је он трговачки путник који вози камион. Сведок је истакао да је од раније запазио да постоји анимозитет између правосуђа и МУП-а, да су се често помињале информације да МУП не ради свој посао како треба, а они су сами мислили да су добри правници.

Након овог инцидента код хале “Лимес” покушао је да ступи у контакт са премијеровим пратиоцем Миланом Веруовићем, који се налазио у Бањалуци са премијером. У време када је он покушавао да направи контакт, трајала је конференција за штампу председника владе. Желео је да Веруовићу саопшти да премијер не коментарише овај догађај. Успео је да оствари контакт са

Веруовићем и саопштио му да постоје индиције да се ради о покушају атентата на премијера и да замоли премијера да се о предметном догађају суздржи од давања оцена у својим изјавама. У повратку сачекао је премијера на аеродрому, одвезао се са њим до резиденције и уз пут су разговарали о свему. Изнео је све детаље састанка код министра Михајловића, премијер се о свему распитивао шта се десило, како је то могуће, тражио је да види те извештаје и папире који су везани за цео догађај и захтевао да се позову министри Батић и Михајловић, да се одмах реагује. На премијерова питања зашто није поднета кривична пријава за покушај атентата није могао да му одговори. Објаснио је да је поднета кривична пријава за фалсификовање исправа. Познато му је да, када је он одлазио од премијера, дошао је амбасадор САД Монтгомери, па сматра да је из свих тих разговора које је премијер обавио по повратку из Бањалуке могао да схвати да је у питању његова безбедност и да је угрожен, мада се премијер никада није о томе посебно изјашњавао нити показивао да се брине за своју безбедност.

Изнео је да је на посао долазио око 8 сати ујутру. Критичног дана, 12. марта 2003. године, на посао је дошао пола сата пре доласка премијера др Зорана Ђинђића. Налазио се у својој канцеларији број 53, на првом спрату. Када је завршио преглед поште, кренуо је из своје канцеларије ка премијеровом кабинету, који се налазио такође на првом спрату и то у другом делу ходника. Идући ка премијеровом кабинету, чуо је два удараца – звука за које најпре није помислио да су пуцњи, јер се у то време вршила адаптација просторија на другом спрату зграде. Крећући се ходником, у моменту када је стигао до степеништа ка помоћном улазу који су користили за улазак у зграду владе, чуо је жагор који је прелазио у галаму у приземљу, због чега је кренуо наниже степеницама. Галама је била све већа, а затим, када је стигао до првог подеста на степеништу видео је да премијер лежи на леђима, а обезбеђење зграде налазило се око њега. Препознао је по гласу, а затим видео премијеровог возача Бијелића. Стрчао је доле, подигао је премијерову главу, није приметио крв. Када му је раскопчао кошуљу, на његовој десној страни испод ребара видео је рупу величине нокта. Када је подигао премијера да га умије, своју десну руку завукао је испод премијерове леве плећке и онда је осетио огромну рупу, као да је одваљен комад тела. Покушавао је неком мајицом, коју му је неко додао, да заустави крварење. Људима из обезбеђења наложио је да доведу возило и помогну му да премијера унесу у возило и да га пребаце до прве болнице да би му се указала помоћ. Пребацили су га до Ургентног центра у Београду, када га је и последњи пут видео. Након тога имао је више састанака у згради владе и није имао ништа више да изнесе у вези овог догађаја.

Сведок Ацо Томић

Саслушан на главном претресу, дана 20. марта 2007. године, изнео је да је дана 12. новембра 2001. године отпутовао са генералом Небојшом Павковићем у службену посету Москви и да је на аутопуту на “Газели” приметио паркиране “хамере” и поред њих припаднике ЈСО-а. Пошто је путовао у службену посету Русији, на аеродрому је разговарао са генералом Павковићем да ли је потребно да остану у земљи. Отпутовали су за Москву, одакле су се вратили 15. или 16. новембра. Негирао је да је 12. новембра 2001. године имао било какав сусрет са Милорадом Улемekom. Напоменуо је да се није сусретао са припадницима ЈСО-а, јер је сарадња Војске Југославије и Ресора државне безбедности МУП-а Србије ишла званичним путем. Напоменуо је да се на те околности изјашњавао и у време док је био у притвору за време акције “Сабља” и негирао тачност информације Војне управе безбедности коју је написао Момир Стојановић када је он лишен слободе.

Изнео је да је оптуженог Милорада Улемека упознао у августу или септембру 2002. године, када га је код њега довео Борислав Микелић. Тада се код њега већ налазио Раде Булатовић, садашњи директор БИА. Том приликом Улемек се интересовао о могућности организовања обуке припадника ЈСО-а на војним полигонима. Упознао је Душана Спасојевића на састанку коме су присуствовали Милорад Улемек, Раде Булатовић и Борислав Микелић, уз објашњење да је Милорад Улемек инсистирао да његов пријатељ жели да упозна генерала који је ухапсио америчког шпијуна (мисли на генерала Перишића, који је у то време био у влади др Зорана Ђинђића). Приликом тог контакта Душан Спасојевић му је оставио на поклон мобилни телефон марке "нокиа", који је он послао на антиприслушну и антидиверзиону проверу. На састанцима са оптуженим Улемеком разговарали су о списковима лица које потражује Хашки трибунал, а њега лично су интересовали само подаци ко се од припадника Војске Југославије налази на тим списковима. Познато му је да је Улемек пласирао информацију о наводно скривеном злату у Тивту, а провером је утврђено да је ова информација била нетачна.

Навео је да му је познато да је постојала службена белешка Службе војне безбедности Београдског корпуса о извесним недостацима у обезбеђењу председника Ђинђића. Потврдио је да његово сазнање о овој белешци потиче из фебруара месеца 2003. године, а све информације до којих је служба долазила уступане су Служби државне безбедности или Министарству унутрашњих послова. Није могао да потврди када је та белешка из Београдског корпуса прослеђена МУП-у, јер је Војска Југославије имала више корпуса, па не може да се сети сваке појединачно прикупљене информације, али зна да је свака таква информација која је послата, заведена, и то не само да је информација примљена или отпремљена, него и тачно коме је уручена.

Сведок Дејан Михајлов

У свом исказу изнео је да нема непосредних сазнања о атентату на председника владе др Зорана Ђинђића, да све што зна о томе, сазнао је из медија и из јавних саопштења. Објаснио је да је он један од учесника који је учествовао у писању саопштења за јавност Информативне службе Изборног штаба председничког кандидата Драгана Маршићанина, који је био кандидат ДСС-а. Саопштење је писано у току изборне кампање 17. маја 2004. године. Само саопштење дато је у предизборној кампањи и део је политике и политичке климе, а намера је била да се у тој кампањи обрати пажња на изјаве и чињенице које су изношене у штампи, а које су биле део политичке борбе. Он лично нема никаквих сазнања о убицама др Зорана Ђинђића. Саопштење је написано на основу изјаве, пре свега Миле Ђинђић, која је пренета у недељнику "Европа" од 13. маја 2004. године. Преношење дела саопштења у медијима, у којем се наводи да "Борис Тадић и Зоран Живковић знају ко је убио председника ДС-а и премијера и да то кажу Србији ако желе да се одмакну од убица", представља само један део из саопштења који је изван контекста, а који је дат у политичкој борби у предизборној кампањи.

Сведоци на околност спровођења плана – атентата на председника Владе Републике Србије 16. фебруара 2003. – Бубањ поток

У вези боравка премијера др Зорана Ђинђића на Копаонику, фебруара месеца 2003. године, суд је у својству сведока саслушао припаднике његовог личног обезбеђења. Саслушани су сведоци: Милан Веруовић, Александар Бијелић, Јован Ђурић, Срђан Бабић, Дражен Настић, Срђан Дробњак, Драган Лалић, Бобан Пурић и Љубиша Јаношевић. Из њихових исказа, који су у бити идентични, суд је закључио да су са премијером отпутовали на Копаоник у

петак, 14. фебруара 2003. године, у поподневним сатима и да је било планирано да се врате у недељу. На Копаонику се налазила и премијерова породица. Сутрадан, премијер је учествовао у фудбалској утакмици између припадника Специјалне антитерористичке јединице и неких чланова владе. У тој утакмици премијер је задобио повреду пете и након прегледа је констатовано да треба да се врати за Београд да би се повреда санирала.

Повратак за Београд испланиран је за недељу, 16. фебруара 2003. године око 13–13.30 сати поподне. Сведоци су изнели да је шеф обезбеђења, Милан Веруовић, ујутро најавио трасу и обавестио остале чланове обезбеђења о времену поласка. Нешто пре поласка колоне у којој је био премијер са породицом, кренула је и претходница у којој су били Јаношевић Љубиша, Пурић Бобан и Дробњак Срђан. Задатак претходнице је био да направи припрему приликом повратка или доласка премијера са пута. У планирано време колона је кренула са Копаоника. Сведоци су изнели да је премијер био у блиндираном ципу марке “мерцедес”, класе Г 320, којим је управљао возач Александар Бијелић. Иза овог возила кретао се цип са припадницима обезбеђења, а у трећем возилу у колони, у ципу марке “мицубиши спот” налазила се премијерова породица. Док су силазили са Копаоника, нису приметили ништа сумњиво.

На улазу на аутопут сачекала их је саобраћајна патрола, што је било уобичајено за најављену трасу и усмерили су их на рампу која је била намењена за њихов пролазак. На аутопуту нису имали никаквих застоја, није било проблема. Једини проблем или пропуст, како су га видели припадници премијеровог обезбеђења, а у овом поступку сведоци, био је тај што их на улазу у Бубањ поток није сачекала патрола саобраћајне полиције, која је ту требало да буде и због тог пропуста нису имали отворену рампу, како је било предвиђено, за њихов пролазак, већ су искористили подигнуту рампу за неко друго возило и сва три возила су прошла једно за другим. Сведоци су изнели да су схватили да су радници на наплатној рампи закључили да се ради о колони под пратњом, јер су на возилима имали укључене блинкере и сирене и због тога су и оставили отворену рампу да могу да прођу. Сведок Милан Веруовић изнео је да је, након што су прошли Бубањ поток, премијерово возило продужило у болницу на Бањици, где је био договорен преглед премијера, док је премијерова породица наставила према резиденцији.

Сведоци сарадници

У вези припреме за извршење атентата на председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића, сведоци сарадници су изнели и описали понашање организатора криминалне групе, акције које су биле предвиђене планом, а које су спровели 16. фебруара 2003. године, улоге и задатке сваког извршиоца, припадника криминалне групе које су им одредили организатори, оптужени Улемек и покојни Душан Спасојевић, у циљу извршења планом предвиђеног задатка, убиства председника владе др Зорана Ђинђића.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић у свом исказу око припрема атентата код Бубањ потока, навео је да се дана 15. фебруара 2003. године, око 22–23 часа срео са Милетом Луковићем и Милошем Симовићем. Тада су му наложили да сутрадан ујутру, 16. фебруара 2003. године, са Милошем Симовићем оде на ауто-пијацу да купи камион-шлепер. Том приликом су му наложили да се добро маскира и да приликом куповине камиона користи лажну личну карту. Имао је само једну личну карту, на име Драге Черкете, коју је већ користио за куповину пејџера. Миле Луковић му је одобрио да користи ову личну карту. Како 16. фебруара 2003. године он и Милош Симовић на ауто-пијаци у Бубањ потоку нису нашли да купе одговарајући шлепер, Милош Симовић је о томе обавестио Душана Спасојевића. Када је

Душан Спасојевић чуо да не могу да нађу да купе камион-шлепер, био је врло узнемирен и наложио им је да се врате у станове – “штекове”. Вратили су се у станове, па му је истог дана, након краћег времена, оптужени Милош Симовић наложио да поново оде заједно са оптуженим Владимиром Милисављевићем на ауто-пијацу и да купе два мања камиона. Том приликом је контактирао телефоном – “специјалом” са оптуженим Милошем Симовићем који му је рекао да је новац код Владимира Милисављевића и да пожуре са куповином два мала камиона. На ауто-пијаци у Бубањ потоку купио је мали камион марке “мерцедес”, аустријских регистарских ознака и камион ТАМ плаве боје, београдских регистрација, о чему је направио купопродајне уговоре са њиховим власницима, а камионе је паркирао на оближњи паркинг поред аутопута.

Након куповине ових камиона, док је он закључивао купопродајне уговоре, Владимир Милисављевић се налазио негде на ауто-пијаци. Када је завршио сачињавање уговора, телефоном – “специјалом” позвао је Владимира Милисављевића, који је дошао по њега заједно са Душаном Крсмановићем, па им је предао кључеве камиона. Тражио је од њих да из камиона узму документа о пореклу, власницима и друго и да их поцепају. Ти камиони нису тада померани, већ су остављени на паркингу код Бубањ потока. Након покушаја атентата код хале “Лимес” у возилу марке “мерцедес”, аустријских регистарских таблица, који камион је коришћен 21. фебруара 2003. године код хале “Лимес”, пронађени су папири о пореклу камиона, што значи да их они нису уништили, па се и на тај начин потврђује истинитост исказа сведока сарадника Сувајџића.

Изнео је да је чуо када је Милисављевић контактирао са Милошем Симовићем, а Симовић је наложио Милисављевићу и Крсмановићу да га доведу до “Мека” на Новом Београду, код “Шест каплара”, што су они и учинили. Када су стигли до “Мека”, затекли су Јуришић Милана, Милоша Симовића, Александра Симовића, Нинослава Константиновића и они су им се придружили. Видео је када је Милош Симовић Константиновићу дао “Форд ескорт” тамноплаве или тамнољубичасте боје и послао га негде, а дао му је и нови телефон – “специјалу”. Милош Симовић је њему дао нову “специјалу” и возило “рено клио” новосадских регистарских ознака 111-845. Наређено му је да све остале телефоне искључи, да укључи ту нову “специјалу” и да у Бубањ потоку прати када наиђе колона у којој ће бити један џип марке “мерцедес” (ово се потврђује из исказа пратилаца, који су изнели да се премијер превозио џипом марке “мерцедес”). Такав џип је имао Душан Спасојевић и речено му је да ће га због тога лако препознати. Објашњено му је да ће овај џип имати у пратњи два “аудија” и да ће се једно од тих путничких возила марке “ауди” кретати испред овог џипа на неких 500 до 600 метара, са ротацијом. Отишао је у Бубањ поток на аутопут код наплатне рампе и одатле је контактирао Милоша Симовића више пута. Милош Симовић му је рекао у тим телефонским разговорима преко “специјале” да ће му, када му се буде јавио и обавестио га да је колона прошла, одредити пут којим ће се вратити у Београд, да ли истим путем којим је дошао (аутопут, пролазак кроз наплатну рампу) или као другу алтернативу да скрене са аутопута на пут за Гроцку и да тим путем дође у Београд.

Дошао је у Бубањ поток, где је требало да прати кретање колоне под пратњом. Када је колона прошла, о томе је обавестио Милоша Симовића, који му је предложио да настави пратњу колоне, али он то није прихватио, јер се колона возила кретала веома брзо а он није вичан брзој вожњи. По проласку ове колоне, вратио се истим путем до стана. Исте вечери је на вестима у дневнику, на телевизији, чуо да је премијер угануо ногу на Копаонику. После неколико дана чуо је у разговорима са припадницима криминалне групе да је постојао план да се на узбрдици на аутопуту код Бубањ потока, на узвишењу,

камионима препречи пут колони и да се са узвишења премијерова колона гађа “золама”. Били су маскирани у зелене радне комбинезоне, које је он донео из Новог Сада и оставио у стану “десетка”. Напоменуо је да пар дана после 16. фебруара 2003. године није могао да ступи у контакт са Милошем Симовићем, осим у ситуацији када је он њега звао. Увече га је звао Милош Симовић да пита да ли је све у реду, јер је он тих дана имао задатак да набави више станова и возила, а Симовић се распитивао и како је Љиља Буха, пошто је он са њом боравио у стану.

Саслушани су у доказном поступку и сведоци сарадници Зоран Вукојевић и Дејан Миленковић. У својим исказима су сведочили о одласцима Душана Спасојевића и Милета Луковића на Копаоник, пре 16. фебруара 2003. године. Изнели су да су у то време на Копаонику боравили на зимским припремама припадници ЈСО-а, међу којима су били и оптужени Звездан Јовановић и Жељко Тојага. Сведок сарадник Дејан Миленковић изнео је да је Душан Спасојевић знао да на Копаонику борави премијер са својом породицом, па је из тих разлога послао Нинослава Константиновића са супругом, дана 14. фебруара 2003. године, да прати кретање премијера (напомена: искази су у овом делу потврђени из писаних доказа које је суд извео на главном претресу увидом у књигу боравка гостију хотела у Брзећу за период од 14. до 16. фебруара 2003. године, у плаћене рачуне за овај боравак и у службену белешку УБПОК-а, састављену 14. новембра 2004. године, по наредби специјалног тужиоца у вези боравка оптуженог Нинослава Константиновића на Копаонику) (видети транскрипт о саслушању сведока сарадника Дејана Миленковића са главног претреса од 23. новембра 2006. године, стране 6, 11, 12, 75 и 76).

Сведок сарадник Зоран Вукојевић је изнео да му је Душан Спасојевић наложио да се нађу испод надвожњака код “Стека” у Београду, да он претходно јави Слободану Ресимићу да из Шилерове донесе износ од 20 до 25.000 евра. Навео је да је заједно са Душаном Спасојевићем отишао возилом “рено клио” до Сава центра, где се нашао са Слободаном Ресимићем, од кога је узео наведену суму новца. Затим су променили возила, тако што је Спасојевић узео возило БМВ, и од “Стека” тим возилом Спасојевић и Миле Луковић су заједно са Ненадом Шареом отишли на Копаоник.

Овај догађај на истоветан начин описује у свом исказу и сведок сарадник Дејан Миленковић. Он је изнео, приликом саслушања на главном претресу, 23. новембра 2006. године, на страни 6 следеће: “... Постојало је више акција и планова како да се убије покојни премијер. Први пут је то било на Копаонику. Тада ја нисам знао ко је требало да изврши убиство премијера. Ја сам се само нашао са покојним Душаном Спасојевићем, он ме је тада назвао да му довезем један аутомобил, пошто су у то време сви његови аутомобили били склоњени из Шилерове улице, јер је имао информацију да се полиција припрема за улазак у Шилерову и да се спрема наше хапшење. Тада сам ја узео један аутомобил од Ресимић Слободана, тачније БМВ, Вук је довезао тај ауто нама, на аутопут код хитне помоћи, код “Стека”. Ту је Душан дошао са Милетом Луковићем. Били су Милош Симовић и Шкене. Они су дошли са неким малим аутом. Душан нам је саопштио да ће да проба да премијера убију на Копаонику. Међутим, од тога ништа није било. Покојни Душан се вратио са Копаоника. Рекао нам је да не може то да се изведе, да је Легија организовао са Звезданом Јовановићем, да је требало Звездан горе да пуца на Копаонику, али да то нешто није могло да се уради и да ћемо да чекамо када се премијер врати са Копаоника...”

Изнео је да му је познато да је у међувремену Душан Спасојевић наредио да се купи камион-шлепер како би се препречио пут колони возила у којој се налазио премијер, када се буде враћао са Копаоника. Планом је било предвиђено да он вози овај шлепер на узвишењу код Бубањ потока и да

препречи пут возилима из колоне. На ауто-пијаци Миладин Сувајдић није могао да нађе камион-шлепер, па је по наредби Душана Спасојевића купио два мања камиона. Акција код Бубањ потока приликом повратка премијера са Копаоника планирана је тако што је Нинослав Константиновић, који је био послат од стране Душана Спасојевића да прати кретање премијера, имао задатак да јави кретање и полазак премијера и његове пратње са Копаоника. Познато му је да су остали припадници криминалне групе тога дана били на аутопуту код Бубањ потока у мањим возилима и да су имали задатак да помогну да се извршиоци, који би гађали возила из “зоља”, извуку са лица места. Сигуран је да је он требало да вози један камион, али није био сигуран ко је требало да управља другим камионом. Познато му је да акција предвиђена планом није спроведена и да су пропратили колону под пратњом, да је он заједно са Милошем Симовићем пратио возило марке “мицубиши пајеро” до Аутокоманде, а у том возилу се налазила премијерова супруга. Камioni су остали на паркингу у Бубањ потоку, па су их једно 4-5 дана пре 21. фебруара 2003. године пребацили на паркинг-простор код Сава центра (погледати транскрипт са главног претреса од 23. новембра 2006. године, стране 6, 11, 12, 75, 76 и транскрипт од 28. новембра 2006. године, страна 43).

Овај део исказа сведока сарадника Дејана Миленковића и Зорана Вукојевића о одласку на Копаоник Душана Спасојевића, Милета Луковића и Ненада Шареа Шкенета потврђен је и исказом сведока Шаре Ненада, када је сведочио на главном претресу. Ненад Шаре у свом исказу је изнео да га је током фебруара месеца 2003. године, док су на Копаонику боравили припадници ЈСО-а, позвао Милорад Улемек и наложио му да на Копаоник одвезе Душана Спасојевића и Милета Луковића. Изнео је да је на Копаоник, до Бруса – Брзеће, Спасојевића и Луковића превезао возилом марке БМВ које је преузео код “Стека” на аутопуту. Улемек га је обавестио да Спасојевић и Луковић треба да обаве разговор са Звезданом Јовановићем. Оптужени Улемек му је дао број телефона на који може контактирати Звездана Јовановића. Када су стигли у Брзеће, позвао је Звездана Јовановића телефоном на број који му је дао Улемек. Обавестио га је да је по Улемековом налогу довео људе, са којима треба да поразговара. Звездан Јовановић је својим возилом џип “пајеро” сишао са Копаоника у Брзеће. Када је дошао Звездан Јовановић, из свог возила прешао је у возило БМВ, у којем су били Спасојевић и Миле Луковић, а он је прешао у џип Звездана Јовановића. Када су завршили разговор, Звездан је поново сео у своје возило и вратио се на Копаоник, а они су се вратили у Београд (видети транскрипт о саслушању сведока Шареа са главног претреса).

О чињеници да је планом било обухваћено праћење кретања премијера на Копаонику сведочио је сведок сарадник Зоран Вукојевић. Објаснио је да се некако у то време (фебруар 2003. године) нашао у кући телохранитеља Војислава Шешеља, Петра Панића Пане, где се сусрео са Панићевим пријатељем, који је зубар по занимању, и који му је рекао да је на Копаонику видео Нинослава Константиновића како ужурбано иде иза премијера др Зорана Ђинђића и да нешто јавља преко мобилног телефона. Ово посредно сазнање преко другог лица, сведок сарадник Вукојевић повезао је са сазнањем да је оптужени Милош Симовић једном приликом пред њим критиковао Нинослава Константиновића да је лоше одрадио праћење, јер је виђен. На овај начин су потврђени наводи одбране оптуженог Душана Крсмановића из преткривичног поступка да је Душан Спасојевић наредио Нинославу Константиновићу да прати премијера, да је требало и он да путује, али да се некако извукао, да је због тога био уплашен како ће реаговати Спасојевић, није смео да му саопшти одлуку, већ је замолио да то учини Милан Јуришић (из овог дела исказа Душана Крсмановића може се

закључити какав је био страх међу припадницима када су покушали или одбили да изврше наредбу Душана Спасојевића).

Исказе сведока сарадника, сведока Шареа и признање Душана Крсмановића о томе да је организована пратња премијера од стране криминалне групе на Копаонику, потврђује и исказ сведока Милана Веруовића, личног пратиоца премијера, као и Зорана Јањушевића, када је Зоран Јањушевић прекорио пратиоца, Милана Веруовића да је премијер праћен од стране криминалаца на Копаонику, а да то пратиоци нису приметили (видети транскрипте о саслушању ових сведока).

Сведок Раде Пецикоза, саслушан на главном претресу, изјавио је да је 16. фебруара 2003. године сачинио купопродајне уговоре за два камиона, од којих је један регистрован на београдске а један на аустријске регистарске таблице, и да је у уговорима наведено да је купац камиона лице Драго Черкета, у чију је личну карту извршио увид.

Сведок Драго Черкета у свом исказу је навео, да су му украдена лична документа, па и лична карта из његовог возила, пре датума који је означен као датум склапања уговора о купопродаји камиона. Потписи на овим уговорима, испод ознаке купца, нису његови. Познато му је да је неко користио његову личну карту јер је добијао рачуне за пејџер који је користило непознато лице на његово име, користећи његову украдену личну карту.

Заједничко у исказима сведока – припадника ЈСО-а у вези боравка на Копаонику оптужених Тојага Жељка и Звездана Јовановића

У доказном поступку саслушани су у својству сведока припадници Јединице за специјалне операције: Славиша Станојевић, Милан Николић, Ђорђе Иванић, Жељко Игњатовић, Слободан Едгарац, Предраг Јованкић, Небојша Миловановић, Предраг Нинић, Никола Шепа, Стево Вукша, Веселин Лечић, Игор Миливојевић и Далибор Марјановић.

Из исказа ових сведока суд је утврдио да су у фебруару месецу 2003. године припадници ЈСО-а боравили на Копаонику подељени у три групе. У свакој је било од 50 до 60 припадника, а смене су трајале по 10 дана. Сведоци су боравили у смени од 11. фебруара 2003. па до 21. фебруара 2003. године.

Сведоци су сагласно у својим исказима изјавили, осим сведока Славише Станојевића, да је вођа друге групе на Копаонику у периоду од 11. фебруара до 21. фебруара 2003. године био Звездан Јовановић. Сведок Славиша Стојановић је изјавио да се не сећа да је Звездан Јовановић био на Копаонику, али зна да је на Копаонику био Тојага Жељко. Сведоци су сагласно потврдили да је са другом групом на Копаонику боравио оптужени Тојага Жељко, који је стигао неколико дана касније, у друштву са командантом Душком Маричићем, Веселином Лечићем и Николом Шепа. Они су стигли на Копаоник 12. или 13. фебруара, возилом “нисан петрол”, којим је управљао Никола Шепа. Смени се последњи прикључио Ђорђе Иванић, који је користио одсуство због женидбе. Сведоци су потврдили да су у истој соби били смештени Веселин Лечић, Никола Шепа, Тојага Жељко, а касније им се придружио и Ђорђе Иванић. Смештени су били у хотелском комплексу “Конаци” у објекту “Козник” или “Маглић”, нису сигурни у којем. За време боравка на Копаонику од наоружања су имали само лично наоружање (пиштољ), носили су службене легитимације, а на скијању су били у ски-оделима без икаквих обележја.

Надаље, у својим исказима су изнели да је у ЈСО-у постојала пушка “хеклер и кох”, да се налазила у магацину специјалне опреме и да су је могли подићи само шефови тимова по одобрењу команде. По завршетку обуке морала је да се врати у магацин и није могао нико лично да је задужи.

Сведок Жељко Игњатовић изјавио је да је смена почела 10. фебруара 2003. године и да је руководилац смене био оптужени Звездан Јовановић, да га је видео приликом предаје смене 10. фебруара 2003. године. Сећа се да је тада оптужени Звездан преузео од вође претходне смене кључеве просторије са опремом, кључеве од соба, а предат му је и распоред дневних активности припадника са којим је морао да се упозна. Распоред смештаја по собама правили су сами припадници. Изнео је да је на Копаонику био и оптужени Жељко Тојага, да је био смештен у соби са леве стране од степеништа, да га је виђао преко дана на ски-стази и увече по ресторанима и кафићима.

Сведок Марјановић Далибор у свом исказу је изнео да је оптужени Тојага Жељко кренуо из Београда, из команде ЈСО-а са Сењака у друштву са Душаном Маричићем, Веселином Лечићем, а возилом је управљао Никола Шепа. Он је тога дана радио на обезбеђењу испред објекта команде и видео је када су кренули на Копаоник.

Сведок Слободан Едгарац у свом исказу је изнео да је био у првој смени, а да је 11. фебруара 2003. године на Копаонику видео оптуженог Звездана Јовановића приликом примопредаје смене. Потврдио је да је на Копаонику видео и оптуженог Тојага Жељка. Надаље, у свом исказу је изнео да је дана 12. марта 2003. године био у команди ЈСО-а на Сењаку, да је у команди био и Веселин Лечић. У вечерњим сатима, по наредби министра унутрашњих послова, са осталим припадницима отишао је у Центар ЈСО-а у Кулу. Изјавио је да не зна где је 12. марта 2003. године био оптужени Саша Пејаковић. Знао је да је био ангажован на обезбеђењу Душана Спасојевића, није му познато по чијој наредби. Није му познато да ли је оптужени Звездан Јовановић 12. марта 2003. године дошао у Кулу. Видео га је у Кули, а када, није могао да определи.

У изјави је изнео, поводом протеста ЈСО-а, новембра 2001. године, да је до протеста дошло због хапшења браће Бановић које су извршили припадници Јединице, да је Јединица обманута, јер им је речено да хапсе криминалце, а сутрадан су ови људи испоручени у Хаг. Припадници су добровољно ушли у протест, то је било питање личног става, није било никаквих наредби и то је била индивидуална одлука сваког од њих.

Сведок Ђорђе Иванић у свом исказу је потврдио да је боравио на Копаонику, да се смени касније придружио, да је боравак смене започет 11. и трајао до 21. фебруара 2003. године. Он је био смештен у соби са оптуженим Жељком Тојагом, Веселином Лечићем и Николом Шепом. Оптужени Тојага је све време био на Копаонику.

Са Копаоника се вратио заједно са оптуженим Тојага Жељком. За Београд су кренули ујутру, 21. фебруара 2003. године, око 8 часова, возилом марке џип "пајеро". Оптужени Тојага Жељко превезао га је до стана на Чукарици. Познато му је да се оптужени Тојага Жељко јавио телефоном претпостављеном Гарић Слободану, да га је обавестио да је стигао у Београд и питао да ли треба да долази у команду ЈСО-а. Из понашања оптуженог Тојаге закључио је да је слободан и да не треба да се јавља у команду.

Дана 12. марта 2003. године он је био у команди ЈСО-а на Сењаку до 10 сати пре подне. Видео је оптуженог Звездана Јовановића када је улазио у зграду команде, мимоишли су се, јер је сведок тада излазио из зграде где се вратио поново око 11 сати, а затим отишао кући. Сећа се да је Звездан Јовановић био у цивилном оделу. Вест о убиству председника владе сазнао је преко телевизије.

Сведок Предраг Јованкић био је на Копаонику у периоду од 11. до 21. фебруара 2003. године и потврдио да је на Копаонику видео оптуженог Жељка Тојагу и оптуженог Звездана Јовановића, уз напомену да је постојала одређена процедура да би се напустило место боравка појединог припадника и да је о томе морао да буде упознат руководилац тима. Изјавио је да је 12.

марта 2003. године био у центру у Кули, да је тога дана била велика гужва, јер су припадници били у Кули, а није могао да се изјасни да ли су се тога дана у Кули налазили оптужени Жељко Тојага и оптужени Саша Пејаковић. Оптуженог Звездана Јовановића је виђао у центру у Кули али није могао да се изјасни када га је први пут видео након атентата. Оптуженог Сашу Пејаковића није видео тада у Кули.

Сведок Небојша Миловановић у свом исказу на главном претресу потврдио је да је са припадницима ЈСО-а био на Копаонику у другој смени и да је свакодневно виђао оптуженог Звездана Јовановића и оптуженог Жељка Тојагу.

Дана 12. марта 2003. године био је у Кули и остао све док се није Јединица расформирала. Оптуженог Звездана Јовановића је виђао након атентата у Кули, али није могао да определи тачно када га је први пут видео, није му познато где су били 12. марта оптужени Звездан Јовановић и оптужени Жељко Тојага.

У вези протеста Јединице за специјалне операције изнео је да су одлуку о протесту донели сви припадници Јединице, а њихов основни захтев је био да се Јединица не користи за хапшење лица која потражује Хашки трибунал. Изнео је да му је познато да је оптужени Саша Пејаковић радио у Одељењу за обезбеђење личности и објеката, да му је познато да је у једном периоду обезбеђивао Чедомира Јовановића, али му није познато да је радио у обезбеђењу Душана Спасојевића.

Сведок Стево Вукша у свом исказу је изнео да је био на припремама на Копаонику у другој смени, а вођа смене био је оптужени Звездан Јовановић. На Копаонику је видео и оптуженог Жељка Тојагу у друштву са Душаном Маричићем. Познато му је да нико није могао да напусти Копаоник без одобрења команданта или начелника КОБ-а.

Оптуженог Сашу Пејаковића видео је у Кули, после атентата на председника владе, након 3 или 4 дана.

Повод за протест ЈСО-а било је хапшење браће Бановић, који су сутрадан након хапшења изручени Хагу. Сви припадници су се солидарисали са ставом да не желе да учествују у хапшењу лица која се изручују Хагу.

Сведок Никола Шепа изјавио је да је боравио на Копаонику у периоду од 12. или 13. фебруара до 22. фебруара 2003. године. Налазио се у пратњи команданта Маричића, а на Копаоник је допутовао са командантом и био је смештен у соби са Веселином Лечићем и оптуженим Жељком Тојагом. Не зна тачно на ком спрату се налазила њихова соба у хотелу, али зна да је била прва са леве стране од степеништа. Касније је код њих у собу дошао и Ђорђе Иванић, јер је раније користио одсуство. Оптуженог Жељка Тојагу виђао је свакодневно, јер су били у истој соби. Виђао је и оптуженог Звездана Јовановића, али за њега не може тврдити да га је виђао свакодневно. Зна да је командант Маричић био све време на Копаонику. Оптуженог Улемека није видео на Копаонику, нити је чуо да је тамо долазио.

Он се вратио са Копаоника 22. фебруара, дан после завршетка смене. Познато му је да се оптужени Тојага вратио са Копаоника 21. фебруара 2003. године, заједно са Ђорђем Иванићем. Зна да су вече пред долазак провели до раних јутарњих часова по кафићима и да је оптужени Тојага око 5 или 6 сати ујутру отишао да спава.

У Јединици за специјалне операције постојала је пушка "хеклер и кох Г3", 7,62 мм. Налазила се у магацину специјалне опреме и коришћена је само у настави за обуку, није имао прилике да гађа из ове пушке. У магацин специјалне опреме имали су приступ само шефови тимова, и то само по одобрењу старешине вишег ранга.

Сведок Предраг Нинић изјавио је да је био припадник ЈСО-а у специјалистичком тиму, а 2003. године боравио је на Копаонику десет дана, у

периоду од 11. до 21. фебруара. Већина њих је дошла аутобусом и били су смештени у “Конацима”. Звездан Јовановић је био шеф те групе. Поред њега, од старешина су били Веселин Лечић и Душан Маричић. Нису се појединачно пријављивали на рецепцији, већ их је све пријавио шеф тима. Жељко Тојага је дошао пар дана касније, тачније после три дана. Од тада га је виђао свакодневно, на стази или у хотелу. Не зна тачно у којој соби је био смештен, нити ко је био са њим јер није ни одлазио код њега у собу. Колико му је познато, он није напуштао Копаоник. Ујутру, пре одласка на стазе била је прозивка, као и увече око 11 часова, када су шефови тимова обилазили собе и списак са бројним стањем су предавали дежурном официру. Звездана Јовановића је виђао на Копаонику, али не баш сваког дана.

Као припадник Јединице, у току обуке 1997. године упознао се са пушком “хеклер и кох Г3”, 7,62 мм. Познато му је да је у питању пушка 308 “винчестер”, са преклапајућим кундаком, без оптике. Није му познато да се ова пушка налазила у арсеналу Јединице.

Не сећа се да је дана 12. марта 2003. године, у послеподневним часовима, када су стигли у Кулу, видео Звездана Јовановића.

Сведок Славиша Станојевић изјавио је да је боравио је на Копаонику са групом припадника ЈСО у периоду од 11. фебруара 2003. године до 21. фебруара 2003. године. Оптуженог Тојага Жељка је виђао свакодневно, на скијању, у ресторани за исхрану, после завршених спортских активности. Нису били заједно нон-стоп, али су се често виђали и дружили свакодневно. Надређени официр, шеф тима за њих дванаесторицу вршио је свакодневно пребројавање и водио евиденцију о бројном стању припадника. Шеф његовог тима био је Мића Петраковић, а шеф тима за безбедност Јединице где је био Тојага, био је Веселин Лечић.

Није му познато да је на Копаонику у то време био оптужени Звездан Јовановић, није га видео, као ни Милорада Улемека.

Познато му је да је Тојага напустио Копаоник ујутру око 8 часова 21. фебруара 2003. године. Тог јутра последњи пут га је видео у кафеу “Андреа” око пола 7, када је кренуо у своју собу да покупи ствари и раздужи опрему. Око 7.15, можда 7.20, срео је Ђорђа Иванића са стварима оптуженог Тојаге и обавестио га да иду за Београд. Када је оптужени Тојага стигао у Београд, није му познато.

Познаје оптуженог Сашу Пејаковића из Јединице. Раније је радио са њима у борбеном делу, три, четири године, а онда је Пејаковић, отприлике 2000. или 2001. године, прешао у ОЗЛО, Обезбеђење и заштита личности. Радио је у обезбеђењу команданта Јединице, не зна да ли Улемека или Душана Маричића, када је дошло до смене. Такође, међу њима, припадницима се причало да је обезбеђивао неког Дућу. Тек након атентата, у новинама је прочитао да је Дућа Душан Спасојевић, пре тога није знао о коме се ради. Навео је да са Пејаковићем није никада детаљно разговарао о послу.

Познато му је да је у Јединици постојала пушка “хеклер и кох” 7,62 мм, у магацину специјалне опреме. Није се налазила у оперативном саставу Јединице, а вођена је писмена евиденција о задужењу овим оружјем. Коришћена је само у кабинету, у наставном центру, где су вежбали склапање и расклапање, а није коришћена за вежбе, за гађање. Нису имали оптику за њу.

Учествовао је у протесту Јединице, новембра 2001. године.

Сведок Милан Николић изјавио је да је био на Копаонику, у другој смени, до 21. фебруара 2003. године. На Копаонику је свакодневно виђао оптуженог Жељка Тојагу. Сигуран је да оптужени Тојага није напуштао Копаоник, јер би он то знао, с обзиром да је постојала посебна процедура коју су припадници поштовали ако неко напушта место где Јединица борави. Када би неко од припадника одлазио, морао би да се јави свом старешини, а било би

примећено одсуство сваког појединца, с обзиром да их је било око педесетак у групи. Није му познато ко је окривљеном Тојаги био непосредно надређени.

Последње вечери на Копаонику, 20. фебруара, већина њих је изашла у току ноћи и остали су до раних јутарњих часова. Оптуженог Тојага Жељка је видео у кафеу “Андреа” те вечери, а последњи пут га је видео ујутру, у кругу “Конака”. Оптужени Тојага је био мало припит и само су се поздравили у пролазу. Није му познато када је оптужени Тојага отишао за Београд.

Навео је да се упознао са карактеристикама пушке “хеклер и кох” 7,62 мм. То је специјално оружје које су користили само за обуку. Налазила се у магацину специјалне опреме. Коришћена је само да се припадници упознају са карактеристикама, особинама пушке. И он је био на обуци за пушку “кеклер и кох”. Није имао увида у магацин специјалне опреме. Из магацина специјалне опреме оружје су могли подићи само шефови тимова.

Сведок Игор Миливојевић изјавио је да му је познато да је оптужени Саша Пејаковић радио у ЈСО-у на пословима заштите личности и објеката. Током 2002. године био је у обезбеђењу Чедомира Јовановића и након тога Душана Спасојевића. Нема непосредних сазнања по чијем налогу је он обезбеђивао ова лица, а претпоставља да је морао да има налог од министра полиције.

**Покушај атентата код хале “Лимес”, 21. фебруара 2003. године
и чињенично стање које је суд утврдио у том делу
на основу исказа сведока и сведока сарадника**

Искази сведока – личних пратилаца премијера

У вези догађаја – инцидента код спортске хале “Лимес” на Новом Београду, на аутопуту, који је касније квалификован као покушај атентата на председника Владе Републике Србије, суд је у доказном поступку саслушао у својству сведока пратиоце премијера, који су се тога дана налазили у колони под пратњом, и то: Милана Веруовића, Александара Бијелића, Бобана Пурића, Срђана Дробњака, Љубишу Јаношевића и Миладина Веруовића. Ови сведоци су сагласно у својим изјавама изнели да су, дана 21. фебруара 2003. године, били у возилима под пратњом, да су се кретали аутопутем ка аеродрому Сурчин, јер је премијер требало да отпутује за Бањалуку. Тога дана у раним јутарњима часовима (различито наводе: Милан Веруовић да је било између 7 и пола 8 часова ујутру, а Миладин Веруовић, А. Бијелић – око пола 9) кренули су из резиденције премијера ка аеродрому. Траса је била најављена.

Формацијски су били распоређени у три возила. Након поласка из резиденције, па до укључења на аутопут, на “Газелу”, премијерово возило је било у средини. Премијер је седео на задњем седишту десно, а са њим у возилу били су возач Александар Бијелић и Милан Веруовић, као пратилац, на месту сувозача. Прво пратеће возило у колони било је специјално возило марке “ауди караван С-6-Ц”, којим је управљао сведок Љубиша Јаношевић, а сувозач је био Миладин Веруовић. Ово возило је било на челу колоне у моменту поласка из резиденције премијера, све до укључења на аутопут на “Газели”, у правцу аеродрома. Треће возило у колони било је пратеће возило којим је управљао Срђан Дробњак, а Бобан Пурић је био на месту сувозача, док су Зоран Личина и Дејан Пурић седели на задњем седишту тог возила. На Мостарској петљи пропратила их је патрола саобраћајне полиције, а с обзиром да није било гужве у саобраћају, даље су наставили без пратње полицијског возила.

На аутопуту скоро да није било возила у правцу којим су се они кретали. Променили су распоред возила у колони. Возило у коме је био премијер било је на челу колоне, као прво возило, а иза њега ишла су два пратећа возила. Кретали су се великом брзином, са упаљеним ротацијама и блинкерима, а без сирена. Возило у коме се налазио премијер прешло је у леву, најбржу траку.

Када су прошли Сава центар, приметили су један мањи камион који се кретао доста лагано прелазећи из жуте у средњу траку. У моменту када су дошли на пар метара до тог возила и били скоро паралелно са њим, камион је нагло скренуо у леву траку, ка возилу у коме је био премијер. Возач премијеровог возила, Александар Бијелић, нагло је кочио и скренуо у лево. Попео се точковима на бетонски део банке да би избегао судар. Затим је нагло скренуо десно и ушао у жуту траку. Рекао је Милану Веруовићу, који је седео поред њега на месту сувозача, да је возач камиона покушао да их удари и да треба да га приведу. Након кратког договора, у који се укључио и премијер Зоран Ђинђић, Милан Веруовић је јавио пратиоцима у трећем возилу из колоне да зауставе камион и провере возача.

Сведок Александар Бијелић изјавио је да је критичног дана возио ВИП возило и да је код укључивања на аутопут ушао у леву – најбржу траку, и то као први у колони, јер су променили редослед возила којим су се кретали од резиденције до аутопута. Иза возила кретало се возило БМВ из пратње, а иза њега “ауди”. Укључио је на ВИП возилу ротације и блинкере, али без сирена. Кретали су се у правцу сурчинског аеродрома. Не сећа се да ли је видео возила на аутопуту у том правцу. Негде код Сава центра, са десне стране, на удаљености око сто метара видео је камион који се кретао лагано у жутој траци и полако се претрајавао ка средњој траци. То је било доста далеко и у том моменту није му изгледало сумњиво. Кад су пришли релативно близу том возилу, које је и даље ишло средњом траком, на свега 10 до 15 метара, он је успорио возило. Када су дошли на пар метара од тог возила, оно је нагло скренуло у леву траку према возилу у коме се налазио премијер. Он је почео да кочи и возило да помера према левој банкени. Попео се точковима у једном моменту на бетонски део банке, али није закачио метални део ограде који одваја смерове на аутопуту. Овај камион изашао је непосредно испред возила којим је управљао и покушао да га удари у предњи десни крај, али га је промашио. Кочио је. Возилом је скренуо на десно, а возила која су била иза њега затворила су средњу и жуту траку, да не може нико да наиђе. Кад је пролазио поред камиона, погледао је лево возача кроз стакло и он је погледао ка њему, спустио главу и окренуо је на другу страну. Тог момента рекао је Милану Веруовићу: “Милане, овај је покушао да нас удари, нека га приведу”, са чиме су се сагласили и Милан Веруовић и покојни премијер др Зоран Ђинђић. Наставили су даље кретање ка аеродрому, а Милан Веруовић је издао наређење припадницима обезбеђења у трећем возилу да зауставе камион и легитимишу возача.

Када су стигли на аеродром, Милан Веруовић је контактирао Ненада Мирковића, начелника Шесте управе у вези овог догађаја, а он га је обавестио да је саобраћајна полиција привела возача. Мирковићу је нагласио да се то није случајно десило. Надаље, изнео је да је он контактирао телефоном Зорана Јањушевића и да му је саопштио да мисли да је камион намерно скренуо директно ка возилу у коме је био премијер. Обавестио је Јањушевића да не зна ко је возач, али да је њему Јањушевић одговорио да је камионом управљао Багзи и да је то убица Душана Спасојевића и Легије. Сагласили су се да је то био покушај атентата на премијера.

У вези догађаја код хале “Лимес”, саслушани сведок Срђан Дробњак је изјавио да је тог дана возио пратеће возило марке БМВ, петицу. У возилу са њим су се налазили Бобан Пурић као сувозач и Личина Зоран и Пурић Дејан. На аутопуту колона возила била је формирана тако што се прво кретало ВИП возило у коме је био премијер, иза се кретало пратеће возило марке БМВ петица, којим је управљао сведок Дробњак, а последње је било такође пратеће, С-возило “ауди А6”, којим је управљао Љубиша Јаношевић. У возилу са њим налазили су се Бобан Пурић, Личина Зоран и Пурић Дејан. Кретали су се крајњом десном саобраћајном траком на аутопуту. На Новом Београду,

недалеко од хале “Лимес”, камион који је био у средњој траци без разлога је нагло скренуо у њихову траку, па су сва возила из колоне кочила. Он је зауставио својим возилом средњу траку и крајње десну траку. Бобан Пурић је избацио службену палицу и зауставио сва возила која су им долазила са десне стране. Возач возила у коме је био премијер је већ точковима почео да гази ивичњак банке и скоро да је зауставио возило, а затим је нагло скренуо удесно и обишао камион. Када су видели да је он обишао камион, остала возила из колоне наставила су кретање за њим. По наредби Милана Веруовића, припадници обезбеђења из трећег возила су остали да зауставе возача камиона и да узму његове личне податке.

Сведок Бобан Пурић, који се приликом овог догађаја на аутопуту код хале “Лимес” налазио у пратећем возилу са Дробњак Срђаном, навео је да су се кретали тога дана од резиденције премијера ка аеродрому. Александар Бијелић, који је возио премијера, код Мостарске петље или на самој “Газели” изашао је возилом на чело колоне. Све је текло рутински. Негде код хале “Лимес”, мањи камион који се кретао средњом траком покушао је да скрене у њихову траку (сведоку Бобану Пурићу је то изгледало као инцидент пијаног возача). Возач камиона је био упоран да скрене у леву траку, којом се кретало возило са премијером, али је возач Бијелић Александар успео да избегне судар тако што је нагло закочио и заобишао тај камион. Сведок је био у возилу из премијеровог и они су након овог инцидента наставили даље за ВИП возилом ка аеродрому. У трећем возилу, које се кретало иза њих, били су Љубиша Јаношевић и Миладин Веруовић. Они су пресрели тај камион и зауставили га. Окренуо се и видео је да је возач стао и да његове колеге већ разговарају са возачем. Касније је чуо да је возач овог камиона био Багзи. Поводом овог догађаја, цела екипа која је радила тог дана ишла је у Градски СУП на саслушање, где су давали изјаве више пута.

Возило у коме је сведок Пурић био приликом овог догађаја имало је укључене ротације, док сирене нису биле укључене, јер су их иначе веома ретко користили, само у изузетним приликама, баш када је морало. Навео је да је возачу камиона морало бити очигледно и јасно да је у питању колона под пратњом, три скоро иста возила са затамњеним стаклима.

У вези догађаја код хале “Лимес”, сведок Љубиша Јаношевић изјавио је да су дана 21. фебруара 2003. године ишли према аеродрому. Саобраћај је био слабијег интензитета, није било гужве. Кретали су се левом саобраћајном траком. Сва три возила у колони имала су обележја, ротације. Када су изашли на аутопут, возило којим је он управљао било је последње, треће у колони. Са њим у возилу био је колега Миладин Веруовић. То је било специјално возило, марке “ауди”, караван С-6-Ц. Имало је једну велику ротацију и пет антена. Нешто пре хале “Лимес”, приметио је камион са страним регистарским таблицама у средњој саобраћајној траци, који је био на 10 метара испред колоне. У тренутку када се возило са премијером налазило наспрам камиона, приликом мимоилажења, камион је без икаквог разлога почео да скреће у лево. Нагло је скренуо и скоро је ударио у возило у коме је био премијер. Тог тренутка ВИП возило попело се на ивичњак и врло мало му је простора остало до саме банке. Возач је успео да закочи, као и сва остала возила из пратње. Камион је наставио је да се креће том траком.

Након тога, ВИП возило обилази камион са десне стране и одлази даље, а за њим и пратеће возило марке БМВ и настављају према аеродрому без заустављања. У том тренутку Милан Веруовић преко радио-везе јавља им да зауставе камион. Својим возилом прелази испред камиона, који је и даље био у левој саобраћајној траци и показује му “стоп” таблицом да се паркира у жуту траку. Возач камиона полако је успорио да би прешао из леве у средњу траку, а затим из средње у жуту траку и стао је непосредно иза њега на раздаљини од метар-два. Први је изашао Миладин Веруовић, а за њим и он.

Обојица су имали “хеклере” у рукама. Возач камиона, када су му пришли, држао је руке на волану. Сведок је отворио врата и рекао му да изађе напоље. Приметио је да је страховито уплашен, што му је било необично. Миладин Веруовић је све то посматрао држећи оружје уперено у возача. Када је возач камиона изашао напоље, претресао га је, тражећи оружје. Није пронашао ништа код њега. Изјавио је да тог возача није познавао, да га је први пут видео. Возач је на себи имао одело плаве боје, као радничко, панталоне са блузом, класично за возача таквог камиончића. На глави је имао плетену црну капу. Обратио му се питањем да ли је нормалан и шта то ради, а возач је, још увек видно уплашен, само одговорио: “Не бих ја вас”. Он га је питао: “Кога то нас”, али им он ништа више није одговарао. Тражио му је документа и возач му је дао неке папире, али видео је да нису документа за то возило, него за неко сасвим друго. Погледао је таблице, и оне су биле само привезане жицом. Прегледали су унутрашњост камиона визуелно и нису пронашли оружје, све је било празно. Када је возач дао возачку дозволу, из возачке дозволе сазнао је да је возач Дејан Миленковић, ништа друго. Наредио му је да уђе у њихово службено возило. Када је узео његове податке из возачке дозволе, обавестио је тадашњег начелника Шесте управе РДБ-а, па га је овај обавестио и наредио да сачекају саобраћајну полицију. Док су чекали долазак саобраћајне полиције, возачу камиона зазвонио је мобилни телефон. Покушао је да се јави, али му је он забранио. Телефон је остао код возача камиона Дејана Миленковића. По доласку полиције предали су га њима и отишли са лица места.

Сведок Миладин Веруовић налазио се као сувозач у другом пратећем возилу, које се на аутопуту кретало иза возила премијера. Возач овог пратећег возила био је Љубиша Јаношевић. У својој изјави износи да је тога дана на аутопуту, на Новом Београду, приметио камион који се кретао средњом саобраћајном траком. Ради се о “мерцедесу”, носивости негде 3 до 4 тоне. Кретао се брзином од око 40 км на час. Изгледао је као да стоји у односу на возила из колоне у којој је био премијер др Зоран Ђинђић, а која су се кретала доста брзо, и која су врло брзо прошла путању од око 200–300 метара. Када су се приближили камиону, он је скренуо нагло у леву саобраћајну траку из средње саобраћајне траке. Помислио је да није у питању случајна ситуација, јер је било очигледно да возач тог камиона жели да заустави и да се фактички судари са возилом у којем се налазио премијер. Запазио је оштро кочење возила премијера, видео је штуп-светла на том возилу, које се у том тренутку некако чудно увија, односно “искреће”, по чему је закључио да се ради о врло снажном кочењу. У следећем тренутку видео је да је ВИП возило из леве саобраћајне траке прешло у средњу саобраћајну траку и муњевито наставило кретање право. Пратеће возило, које се кретало иза премијеровог возила, скренуло је удесно и наставило је за ВИП возилом даље кретање према аеродрому. Треће возило из колоне морало је такође нагло да кочи па су и они са десне стране обишли овај камион. Одмах након тога добили су налог од Милана Веруовића да зауставе возача камиона и да виде о чему се ради. То су и урадили.

Истакао је да су им приликом кретања на возилу радила ротациона светла и звучни сигнали. Били су видно, звучно и светлосно означени, како је то прописано. Возач камиона је покушао неких стотинак метара даље да настави да вози левом саобраћајном траком. Успели су по проласку овог камиона да га кочењем натерају да се заустави, а по заустављању, возача је претресао Љубиша Јаношевић. Обавестио је начелника одељења Ненада Мирковића о овом инциденту и овај му је наредио да сачекају долазак саобраћајне полиције, што су они и учинили.

У вези догађаја код хале “Лимес”, сведок Милан Веруовић описао је на идентичан начин као и остали сведоци из премијерове пратње полазак

колоне са премијером из резиденције тога јутра када су путовали за Бањалуку, распоред возила и стање у саобраћају на траси којом су се кретали и на аутопуту. Навео је да их је на Мостарској петљи пропратила патрола саобраћајне полиције, а даље су наставили без полицијске пратње јер није било потребе, није било гужве на аутопуту. На "Газели" премијерово возило, у којем је био на месту сувозача, кретало се прво у колони, а иза њега су се кретала још два пратећа возила.

Када су прошли Сава центар, угледао је камион који се налазио између жуте и средње саобраћајне траке. Изгледало му је као да возач тог камиона хоће да се заустави. У тренутку када су прилазили том возилу, камион је нагло скренуо у крајњу леву саобраћајну траку, којом су се они кретали. Нагло је скренуо према њима. Само захваљујући возачу, који је рефлексно реаговао у том тренутку, успели су да избегну сигуран судар са тим камионом. Возач премијеровог возила, Александар Бијелић, нагло је кочио, а затим са десне стране обишао камион, а за њима је то исто то урадио и возач пратећег возила. Александар Бијелић му је скренуо пажњу да се нешто чудно дешава и да је ово био покушај.

Из Бањалуке контактирао је телефоном Зорана Јањушевића, који га је обавестио да је камион возио плаћени убица земунске групе, да претпоставља да је покушај атентата и да тој ствари приступи јако озбиљно.

У Бањалуци је премијер одржао конференцију за штампу, где су га новинари питали да ли је догађај на аутопуту био покушај атентата. Затекли су га неспремног, јер премијер у том тренутку није био обавештен о детаљима тог догађаја. Премијер је тада негирао да се ради о покушају атентата, већ да је у питању инцидент у саобраћају, због чега је касније та његова изјава коришћена преко медија за одбрану Багзија. Од тог дана па на даље имали су додатно обезбеђење.

Већ сутрадан премијер је отпутовао за Франкфурт и вратили су се у понедељак увече. Након повратка премијера из Франкфурта, припадници личног обезбеђења премијера у вези догађаја код хале "Лимес" давали су изјаву овлашћеним службеним лицима МУП-а у Градском секретаријату "29. новембар" у Београду.

Сведоци сарадници

У вези покушаја атентата код хале "Лимес" (ради се о делу аутопута код београдске "Арене") изјашњавали су се у својим исказима сведоци сарадници Дејан Миленковић, Зоран Вукојевић и Миладин Сувајџић.

Сведоци сарадници Дејан Миленковић и Зоран Вукојевић на идентичан начин описују припреме и организацију покушаја атентата на премијера др Зорана Ђинђића код хале "Лимес", дана 21. фебруара 2003. године. У свом исказу сведок сарадник Дејан Миленковић навео је да су дана 20. фебруара 2003. године имали податке, које му је предао оптужени Бранислав Безаревић, о кретању премијера др Зорана Ђинђића за наредних неколико дана. Такође му је предао податке о возилима из пратње, типу, боји, ознакама и регистарским таблицама, као и информацију да премијер сутрадан у јутарњим сатима путује за Бањалуку. Податке му је предао у присуству сведока сарадника Зорана Вукојевића.

Сведок сарадник Вукојевић потврдио је да је видео када је Бранислав Безаревић, у кафићу у којем су се нашли он и Дејан Миленковић са оптуженим Безаревићем, Дејану Миленковићу предао цедулицу са регистарским бројевима и типовима возила које ће користити лично обезбеђење премијера, објашњавајући да им неће бити тешко да препознају ова возила, јер имају антене на крововима. Из сагласних исказа ових сведока види се да су од оптуженог Бранислава Безаревића добили информацију да премијер за Бањалуку креће дана 21. фебруара 2003. године у 9 часова.

Сведок сарадник Вукојевић навео је да му је оптужени Бранислав Безаревић саопштио да је био на Институту за безбедност, где је приликом разговора са неким од колега пронашао депешу из које је прочитао обавештење о времену и маршрути којом ће се кретати премијер сутрадан на путу за Бањалуку. На том састанку, Бранислав Безаревић им је објаснио да се у центру Института безбедности налазе монитори, који су повезани са камерама које су покривале резиденцију премијера (о овоме је у свом исказу сведочио и сведок Милан Малобабић, радник БИА, којег је суд саслушао у доказном поступку на предлог оптуженог Бранислава Безаревића).

Из исказа сведока сарадника Вукојевића види се да је оптуженог Бранислава Безаревића у том моменту само занимало када ће добити обећани новац, а информације о кретању премијера давао је добровољно. Сведок сарадник Дејан Миленковић изнео је да је након добијања ових информација од оптуженог Бранислава Безаревића о томе обавестио Душана Спасојевића, који му је тада рекао да ће он отићи до оптуженог Милорада Улемека ради организације атентата, што се потврђује из исказа сведока Ненада Шареа, када сведок Шаре каже да је последњи пут видео Душана Спасојевића дана 20. фебруара 2003. године, када је дошао до куће оптуженог Милорада Улемека, да их је затекао у теретани, у кући, где су се задржали у разговору око 5 минута. О томе да су дана 20. фебруара 2003. године вршили припреме за атентат на председника владе Зорана Ђинђића и да су коришћени камиони које је сведок сарадник Миладин Сувајџић набавио на ауто-пијаци у Бубањ потоку, говори и даљи исказ сведока сарадника Зорана Вукојевића, који је изнео да се дана 20. фебруара 2003. године поново састао са сведоком сарадником Дејаном Миленковићем, да је тада био присутан и оптужени Владимир Милисављевић, а разлог за тај састанак је био што је било неопходно променити акумулаторе на овим камионима, да су се сусрели тога дана на такси-станици која се налази на аутопуту преко пута Сава центра, где су сутрадан ујутро камиони били паркирани и чекали излазак колоне са председником владе.

Зоран Вукојевић је изнео да је ту, преко пута Сава центра, донео акумулатор за овај камион. На тај састанак је дошао и оптужени Милош Симовић, који је захтевао од сведока сарадника Зорана Вукојевића да купи још један акумулатор и да га донесе код "Мекдоналдса" код Фонтане на Новом Београду, да га преда припаднику земунског клана (оптуженом у предмету К. П. бр. 3/04) Зорану Повићу и оптуженом Нинославу Константиновићу, што је овај и учинио. То такође потврђује тврдњу да је дана 21. фебруара 2003. године, како је то било предвиђено, камионом марке ТАМ управљао оптужени Милош Симовић, о чему се изјашњавао сведок сарадник Дејан Миленковић а о чему су говорили и оптужени Душан Крсмановић и Звездан Јовановић у датом признању. Око припреме атентата код хале "Лимес" у свом исказу сведочи и сведок сарадник Дејан Миленковић да се дана 20. фебруара 2003. године, у стану "десетка" код хотела "Хајат" нашао са Душаном Спасојевићем и Милетом Луковићем Кумом и оптуженима Звезданом Јовановићем, Жељком Тојагом, Милошем и Александром Симовићем, Владимиром Милисављевићем, Миланом Јуришићем званим Јуре и Душаном Крсмановићем, ради договора око атентата на премијера и имали су информације да 21. фебруара 2003. године премијер иде на аеродром Сурчин, одакле би отпутовао за Бањалуку (видети транскрипт са главног претреса од 23. новембра 2006. године, страна 12 до 14, о саслушању сведока сарадника Дејана Миленковића).

Говорили су о томе у својим признањима и оптужени Звездан Јовановић и оптужени Душан Крсмановић.

Надаље, сведок сарадник Дејан Миленковић је изнео да су, након овог разговора у стану "десетка", сви учесници изашли из стана и кретали се

возилима по аутопуту у намери да се пронађе најпогоднија локација према аеродрому одакле ће се гађати возило премијера из “зоља”. Разматрали су више локација, и то: локацију на аутопуту, код предузећа “Грмеч” у Земуну, затим на искључењу са аутопута према путу за аеродром “Београд”, али је оптужени Звездан Јовановић проценио да је најбоља позиција за гађање “зољама” са узвишице са земљаног насипа код хале “Лимес”. Са оптуженим Милошем Симовићем, сведок сарадник Миленковић изјавио је да је ишао до насипа, да би испитали где је најбоље да се препречи пут колони возила премијера, а затим су на аутопуту испробавали како ће кочити камионима да би зауставили колону премијера. Оријентир Дејану Миленковићу и оптуженом Милошу Симовићу требало је да буде надвожњак који се налази око 50 метара пре насипа, где су требали да најпре успоре, а затим и зауставе колону возила у којој је и возило премијера. Камиони “мерцедес” и ТАМ су померени након повратка премијера са Копаоника 16. фебруара 2003. године и довезени до паркинга код Сава центра.

Сведок сарадник Дејан Миленковић наводи да су се након проналаска места код хале “Лимес” сви оптужени вратили у стан “десетка”, ради договора о плану и о појединачним задацима, о томе ко ће да буде са оптуженима Звезданом Јовановићем и Жељком Тојагом. Сведок сарадник Миленковић наводи да је његова улога била да вози камион “мерцедес”, Симовић Милош је требало да вози камион ТАМ, док је Милан Јуришић требало да вози возило “голф ГТИ”. Активну подршку оптуженом Звездану Јовановићу и Жељку Тојаги из аутоматског оружја “калашњиков”, требали су да дају Миле Луковић Кум и Сретко Калинић. Истакао је да је план за атентат код хале “Лимес” био прецизан, јер су имали информације о тачном поласку колоне возила са премијером, а свако од оптужених имао је тачно одређену улогу. Када су се вратили, након проналаска локације код хале “Лимес”, у стан “десетка”, сведок сарадник Дејан Миленковић је разговарао са оптуженим Жељком Тојагом и информисао се о томе како “зоља” функционише.

Тада му је оптужени Тојага објаснио да ће “зоља” направити малу рупу на возилу и да ће спржити унутрашњост од топлоте. О дејству “зоље”, и идентичним последицама које изазива и начину на који продире у возило, сведочио је и сведок Зоран Цвјетиновић, оружар у магацину за посебне намене у ЈСО-у, који је на идентичан начин у свом исказу на главном претресу објаснио дејство “зоље”. Истакао је да се ради о противоклопном оружју са кумулативним дејством, што значи да своју енергију усмерава на једну тачку. Приликом поготка ствара велику температуру и избацује је у унутрашњост возила које се гађа, развија велику количину гасова који у унутрашњости возила стварају надпритисак, који изазива смрт лица која се налазе у унутрашњости погођеног возила. (Значи, овај сведок је потврдио и објаснио дејство “зоље” на идентичан начин како је то описао сведок сарадник Дејан Миленковић, а који је објаснио да је до тих сазнања посредно дошао од оптуженог Тојага Жељка – видети транскрипт од 23. новембра 2006. године, страна 12 до 14, о саслушању сведока сарадника Дејана Миленковића).

Из исказа сведока сарадника Дејана Миленковића види се да је разговору између њега и оптуженог Жељка Тојаге присуствовао оптужени Звездан Јовановић, који је и довео, по сазнањима, сведока сарадника Жељка Тојагу, а на захтев Милорада Улемека. О томе је говорио у свом признању и Звездан Јовановић, када је рекао да је он наредио Жељку Тојаги да пође са њим за Београд, јер га је овај увек “слепо слушао”, а такође у признању објашњавао да је свом команданту Душану Маричићу Гумару, након разговора са Душаном Спасојевићем у Брзећи, објаснио да се наводно појавило неко лице у Београду које вара људе, те да он мора због тога да напусти Копаоник да би пронашао ту особу, да поведе и оптуженог Тојагу. Неопходно је овакво

повезивање исказа сведока и оптужених да би се направила једна целина и да би се видело да они нису ништа препуштали случају, већ да је све унапред било припремљено, а такође је то неопходно да би се оповргла теза одбране да је признање оптуженог Звездана Јовановића изнуђено уценом, као и потврђено признање оптуженог Душана Крсмановића које је дао у претходном и преткривичном поступку. Та признања потврђена су овако детаљним исказима сведока сарадника.

У исказу, сведок сарадник Дејан Миленковић је изнео да је у улици Шилеровој, када су вођени разговори око припадника ЈСО-а, споменут Жељко Тојага као особа која је најбољи зољаш, причало се о томе да он погађа у центар чаршава који се налази раширен између два припадника Јединице.

Из исказа сведока сарадника Дејана Миленковића види се да је договор био у стану “десетка” на Новом Београду, након проналаска локације, 20. фебруара 2003. године. Сутрадан, 21. фебруара 2003. године у 8 часова морали су сви да буду на својим местима, а Дејан Миленковић је требало даље да буде у контакту са Браниславом Безаревићем. Изнео је да је, дана 21. фебруара 2003. године, Звездана Јовановића возио оптужени Александар Симовић или Владимир Милисављевић, односно обојица су били код хале “Лимес” и задужени да један управља возилом у којем се налазио Звездан Јовановић, а други да управља возилом у којем се налазио оптужени Жељко Тојага. Обојица су имали задатак да буду код хале “Лимес”, да доведу оптужене на ту локацију и да их одатле одвезу (видети транскрипт о саслушању сведока сарадника од 23. новембра 2006. године, стране 12 до 14, и транскрипт о суочењу оптуженог Александра Симовића и сведока сарадника Дејана Миленковића са главног претреса од 19. јануара 2007. године). Сведок сарадник наводи да је 21. фебруара 2003. године око 9 часова позвао оптуженог Безаревића на телефон, тзв. “специјалу”, да пита да ли има неких измена, јер још увек није наишла колона са возилима премијера. После 15 до 20 минута од овог разговора, сведок сарадника Дејана Миленковића позвао је оптужени Душан Крсмановић и рекао да је колона са премијером на аутопуту. Из сведочења сведока сарадника види се да је Душан Крсмановић био задужен да стоји код предузећа “Рудо”, на уласку на аутопут и да је његов задатак био да сведоку сараднику Дејану Миленковићу јави наилазак колоне премијера, а сведок сарадник Дејан Миленковић и оптужени Милош Симовић требали су да изађу са паркинг-простора код Сава центра на аутопут и код хале “Лимес” зауставе колону под пратњом, а да Звездан Јовановић и Жељко Тојага тада пуцају из “зоља” у заустављено возило у коме се налазио премијер и изврше атентат.

Излагање сведока сарадника у вези догађаја код хале “Лимес”

Сведок сарадник Дејан Миленковић

У свом исказу сведок сарадник Дејан Миленковић изнео је да је дана 21. фебруара 2003. године око 9 часова позвао на телефон, такозвану “специјалу”, оптуженог Бранислава Безаревића да би га питао да ли има неких измена, јер још увек није наишла колона са возилом покојног премијера. Од њега је сазнао да нема никаквих измена. Познато му је било да је планом предвиђено да га о наиласку колоне према аутопуту и мосту “Газела” обавести оптужени Душан Крсмановић. Након разговора са оптуженим Безаревићем, после 15 до 20 минута, позвао га је Душан Крсмановић и рекао му да је поред њега прошла премијерова колона. Он га је питао где су, и Крсмановић му је тада објаснио да се већ налазе на мосту “Газела”, па је он пожурio да то јави Милошу Симовићу, који то јавља покојном Милету Луковићу, који се са оптуженим Звезданом Јовановићем и Жељком Тојагом налази на узвишици земљаног насипа код хале “Лимес”.

Дејан Миленковић наводи да је тада са камионом изашао на аутопут и да се окретао да види да ли истовремено на аутопут излази и Милош Симовић. По унапред припремљеном плану, он је требало да се креће камионом марке “мерцедес” левом саобраћајном траком, Милош Симовић је требало да се креће средњом саобраћајном траком, а Милан Јуришић возилом марке “голф” требало је да се креће десном зауставном траком. То је био план како би се зауставила и уопште спречила могућност проласка возила у којој се налазио покојни премијер. Изнео је да је управљао камионом “мерцедес” и да није могао да види где се налази Милош Симовић. Након врло кратког времена, минут или два након што је изашао на аутопут и приближио се хали “Лимес”, месту одакле је било предвиђено да пуцају из “зоља” Звездан Јовановић и Жељко Тојага, сустигла га је колона возила под пратњом. У ретровизору камиона “мерцедес” којим је управљао, између леве и средње саобраћајне траке видео је прашину коју је правила колона возила премијера. Колона је ишла веома брзо. Истиче да се у том тренутку уплашио и скренуо је камионом удесно, у десну траку аутопута, чиме је омогућио колони покојног премијера да га обиђе са леве стране и у том тренутку није видео возило оптуженог Милоша Симовића. План је био да кочи мотором, а не кочионим системом, да би изнудио да возила из колоне под пратњом, у којој је било возило премијера, ударе у задњи део камиона, зауставе се и да се тада дејствује “зољама” са насипа.

Уочивши ситуацију, уплашио се, па је померио возило удесно, како би колона прошла. Навео је да су га прво обишла са леве стране прва два возила из пратње, са списка који му је дао Бранислав Безаревић и да су та возила продужила даље, а да су га зауставили пратиоци из трећег возила, марке “ауди”. То возило је имало већи број антена по крову, а зауставили су га 150-200 метара од места где је прелазео из једне саобраћајне траке у другу. По заустављању, претресао га је један од пратилаца покојног премијера, и то један од браће Веруовић.

Код себе је имао три мобилна телефона и цедуљу са бројевима аутомобила коју му је дао оптужени Бранислав Безаревић, па када му је пратилац премијера наредио да пређе у возило из пратње марке “ауди”, он је прогутао ову цедуљу, како је не би нашли код њега. Недуго затим дошли су припадници саобраћајне полиције и након интервенције наредили да седне у камион и да их прати иза патролног возила до станице саобраћајне полиције, што је и учинио. Тада је искористио прилику и бацио картице телефона “специјала”, преко којих је комуницирао са осталим припадницима групе и са оптуженим Браниславом Безаревићем. Из просторија полиције контактирао је свог пријатеља Зорана Матића Шефкета да му донесу лична документа, јер их није имао код себе. Када се Шефке појавио, предао му је телефоне из којих је извадио картице и замолио да телефоне преда Зорану Вукојевићу. Убрзо је пуштен из саобраћајне полиције, али су га поново вратили. По њега су дошли припадници Градског СУП-а Београд, Одељења за моторна возила, које је он препознао.

У међувремену су дошли и радници БИА, чија имена не зна, али су му се представили као припадници БИА и предлагали му у разговору да слободно каже уколико оптужени Милорад Улемек и Душан Спасојевић имају везе са догађајем код хале “Лимес”. Након тога су га у просторијама Градског СУП-а Београд преузели припадници Одељења за убиства. Зна да га је саслушавао инспектор Поповић, који му је предлагао да иде на полиграф и да ће га након тога пустити, што је одбио, знајући за савет који је припадницима криминалне групе дао инспектор Слободан Пажин, када је рекао да врло мали број људи може да прође на полиграфу, да се “не провали” ако лажу. За време саслушања, код инспектора Поповића у канцеларију улазио је Слободан Пажин (оптужен у предмету К. П. бр. 3/04) и неколико пута му

“намигивао”, из чега је он закључио да ће све бити у реду. Поднета је кривична пријава против њега због фалсификата. Приведен је код истражног судије и одређен му је притвор.

Надаље је изнео да је дана 22. фебруара 2003. године њему укинут притвор и по изласку из притвора Зоран Вукојевић га одвози до пумпе код “Стека”, одакле одлази са Милошем Симовићем у стан “штек” у улици Војводе Степе број 259, где су се налазили Душан Спасојевић, Миле Луковић и Звездан Јовановић. Чуо је када је Звездан Јовановић предложио Спасојевићу да он више не учествује у плану за убиство премијера, већ да га склони. Познато му је да је након његовог пуштања из притвора била издата потерница за њим, да се због тога склонио у стан “штек”, да га не би ухапсили у кући.

Изнео је да се оптужени Бранислав Безаревић јављао телефоном сведоку сараднику Зорану Вукојевићу да се распита шта је било и да му каже да хоће да се види са Дејаном Миленковићем Багзијем. Из тих разлога су он и Зоран Вукојевић отишли, 22. фебруара 2003. године, и нашли се са Браниславом Безаревићем код “Стека”. Бранислав Безаревић је тада инсистирао на награди која му је обећана, јер је на састанцима које је имао са њим и Зораном Вукојевићем добио укупно, до 21. фебруара 2003. године, око 1.500 евра. Тада му он саопштава да више не могу да буду у контакту, дао му је нову “специјалу” и рекао да ће га звати човек за контакт, да је то оптужени Милош Симовић. Након овог састанка вратио се у стан у улици Војводе Степе 259, у коме остаје све до 9. марта 2003. године, управо до дана када је нађена локација са које ће се извршити атентат, канцеларија у улици Адмирала Гепрата број 14. У овом стану са њим су боравили Душан Спасојевић, Миле Луковић и оптужени Сретко Калинић.

Исказ сведока сарадника Дејана Миленковића у потпуности је сагласан са исказом сведока сарадника Зорана Вукојевића. Из исказа овог сведока сарадника (Зорана Вукојевића), види се да је дана 21. фебруара 2003. године код њега у Шилерову улицу дошао Зоран Матић Шефке и обавестио га да мора да однесе личну карту у полицију Дејану Миленковићу. Такође је тада сазнао да је Дејан Миленковић направио царински прекршај. Вукојевић је звао свог познаника у полицији да га замоли да помогне Миленковићу. Звао га је и Дејан Миленковић Багзи и обавестио да је пуштен, а контактирао га је и Душан Спасојевић и наложио му да се нађе са оптуженим Милошем Симовићем. У контакту са Милошем Симовићем сазнао је да је Дејан Миленковић Багзи закаснио и да није на време зауставио колону возила са премијером, о чему је Милош Симовић причао и Владимиру Милисављевићу и Александру Симовићу. Након овог разговора Зорана Вукојевића је назвао Бранислав Безаревић и обавестио га да колона у којој се налазило возило премијера и возила из пратње нису имала прописану светлосну и звучну сигнализацију. Сведок сарадник Вукојевић објашњава да га је контактирао и Дејан Миленковић, да му се пошаље бранилац. О контактима са Дејаном Миленковићем дао је изјаву у Градском СУП-у дана 22. фебруара 2003. године. Такође је изнео да је Миленковићу 22. фебруара 2003. укинут притвор и да га је он сачекао испред ЦЗ-а, одакле га одвози до оптуженог Милоша Симовића.

Познато му је да је дана 23. фебруара 2003. године у средствима информисања почело да се говори о хапшењу Дејана Миленковића. Душан Спасојевић је предложио да се он склони и од тада се Дејан Миленковић налазио стално са Душаном Спасојевићем у истом стану. Зоран Вукојевић наводи да је оптужени Бранислав Безаревић тражио да се види са Дејаном Миленковићем и да су њих двојица отишли и нашли се са Дејаном Миленковићем код “Стека” и на том месту је Миленковић упознао Безаревића да ће од сада информације давати другој особи и предао му

телефон “специјалу” на који ће се јављати та друга особа. Том приликом Вукојевић је посведочио да је Дејан Миленковић дао неколико стотина евра Браниславу Безаревићу, као што је то чинио и неколико пута раније.

Изнео је да је касније сазнао од Дејана Миленковића и од оптуженог Милоша Симовића да је планом било предвиђено да Миленковић први вози камион марке “мерцедес”, да је Симовић требало да вози други камион а оптужени Бранислав Безаревић је био задужен за давање информација око кретања возила из пратње премијера. Познато му је било да су се оптужени Александар Симовић и Владимир Милисављевић налазили такође код хале “Лимес”. Након пропале акције код “Лимеса”, нашао се са њима код ресторана “Фонтана” на Новом Београду, да би се видело шта се десило Дејану Миленковићу. Навео је да му је познато да су тога дана оптужени Александар Симовић и Владимир Милисављевић били у црним тренеркама и “спид фајер” јакнама, имали су капе на глави, због чега је сасвим сигуран, имајући у виду сазнања из разговора у којем су раније учествовали, да су учествовали у атентату код хале “Лимес”. Чуо је да је оптужени Жељко Тојага најбољи зољаш, да најбоље гађа зољом, то је чуо од припадника ЈСО Леонида Миливојевића који је био у Шилеровој.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић изнео је у исказу да је дана 21. фебруара 2003. године на ТВ-у чуо за инцидент на аутопуту код хале “Лимес” и да је он тада знао да се ради о атентату на премијера, јер је препознао камион који је купио на аутопијаци код Бубањ потока. Контактирао га је те вечери оптужени Милош Симовић и сутрадан му је испричао да је био план да се код хале “Лимес” на аутопуту заустави колона возила код једне узбрдице – насипа, одакле су “зољама” требали да гађају возило у којем се налазио премијер. Оптужени Симовић Милош му је тада рекао да је он имао задатак да управља возилом марке ТАМ, да је његов задатак био да препречи реп колоне под пратњом, док је задатак Дејана Миленковића био да заустави, односно да препречи пут колони премијера у најбржој траци. По плану, имали су задатак да успоре и зауставе колону под пратњом, у којој се налазило и возило премијера и натерају возача да возилом удари у камион, којим је управљао Дејан Миленковић, док би са узвишице, са насипа, Звездан Јовановић и Жељко Тојага пуцали из “зоља”. Поверио је тада њему да га за овај неуспех криви Душан Спасојевић јер није био на време на месту где је требало да се пресече кретање колоне возила. Такође се пожалио да га је Душан Спасојевић оптуживао за још једну грешку, због тога што је оставио упален мотор камиона ТАМ, у коме се налазио купопродајни уговор за тај камион на Новом Београду, код фирме “Мобтел”.

Наводи из исказа сведока сарадника Миладина Сувајџића су потврђени и на основу фотодокументације МУП-а Србије Кт. бр. 100/636-2003, од 25. фебруара 2003. године, са назнаком предмета “Преглед и фотографисање возила ТАМ 50-80, рег. бр. БГ 559-918” и на основу фотодокументације МУП-а Србије “Паркинг” где је био паркиран камион рег. бр. БГ 559-918, у улици Арсенија Чарнојевића.

Сведок сарадник Сувајџић изнео је да је одлазио у стан у улици Војводе Степе 259, где су се налазили Душан Спасојевић и Миле Луковић све до 9. марта 2003. године и да су му они испричали шта се дешавало на аутопуту код хале “Лимес”. Изнео је да је Душану Спасојевићу пренето преко “информатора-обавештајца” из полиције да су припадници УБПОК-а инцидент код хале “Лимес” квалификовали као покушај атентата. Навео је да је чуо и да има сазнања да су одржавали контакт са једним лицем из обезбеђења премијера, које им је саопштило када ће премијер кренути за Бањалуку. Такође је изнео да му је познато да су код хале “Лимес”, 21. фебруара 2003. године, учествовали Миле Луковић, Сретко Калинић, Владимир Милисављевић, а да је од Душана Спасојевића сазнао и за улогу

оптуженог Улемека. Такође је чуо да је код хале “Лимес” у планираном атентату на премијера Србије учествовао и припадник ЈСО-а Жмиги, професионалац који добро гађа “зољом”.

Радници МУП-а Републике Србије, који су предузимали радње након заустављања Дејана Миленковића Багзија код хале “Лимес”

Суд је у доказном поступку саслушао у својству сведока на главном претресу раднике МУП-а Србије на околности предузетих радњи након заустављања камиона марке “мерцедес” којим је управљао Дејан Миленковић Багзи, на аутопуту код хале “Лимес”, и то: Горана Илића, саобраћајног полицајца, Радета Стевановића, Драгана Златановића, Љубинка Јаховића радника Управе криминалистичке полиције, Одсека за сузбијање деликата на моторним возилима, шефа тог одсека Бранка Божића и сведока Милана Поповића, начелника Одељења за сузбијање имовинских деликата.

У својим исказима сведоци су сагласно изјавили да су радили искључиво на основу упутстава и задатака које су добијали од својих претпостављених. Навели су да су испитивали чињенице и податке који су из њихове надлежности. Првенствено су предузимали службене радње у циљу утврђивања порекла теретног моторног возила којим је управљао Дејан Миленковић, провере оригиналности тог возила и документације за исто. Саслушање осумњиченог Миленковића у вези инцидента на аутопуту вршено је од стране радника друге службе СУП-а Београд и радника БИА.

У вези догађаја код хале “Лимес” сведок Милан Поповић, који је 2003. године био начелник Одељења за сузбијање имовинских деликата, навео је да је његово лично мишљење било, као и мишљење већег броја људи из његовог одељења, да се ради о покушају атентата на премијера. Познато му је да су радници његовог одељења приликом консултација са јавним тужиоцем изнели претпоставку да иза саобраћајног инцидента на аутопуту постоји “нека позадина”, да су због тога тражили начин – модус да се возач камиона Дејан Миленковић Багзи задржи неко време у притвору, док се не прикупе чињенице и докази који би потврђивали сумњу да је у питању атентат на премијера.

У свом исказу сведок Бранко Божић навео је да је инструкције у вези овог предмета добијао од свог непосредног старешине и директно од начелника Управе и његовог заменика. Након привођења, Дејан Миленковић је одведен у просторије Одељења за сузбијање крвних и сексуалних деликата, тако да он нема непосредна сазнања о разговорима који су тамо вођени са Миленковићем. Навео је да је на конкретном предмету његов одсек радио провере које су биле неопходне, односно вештачења, провере возила, да ли је био предмет крађа, од кога је купљено, утврђивање идентитета купца и продавца и слично. У раду су руководили задацима који спадају у надлежност овог одсека. Након подношења кривичне пријаве и привођења Дејана Миленковића, наставили су са радом и о добијеним резултатима тог рада састављане су службене белешке које су увек предавали у Одељење за сузбијање крвних и сексуалних деликата, чији су радници обрађивали Дејана Миленковића. Оперативци који су радили на том предмету подносили су извештаје начелнику или заменику начелника, зависно од тога од кога су добили наређење, тако да је постојала могућност да сведок не буде упознат са свим радњама које су предузимали у том предмету радници његовог одсека.

Искази сведока сарадника

Проналажење нове погодне локације, задаци извршиоца,
доношење пушке, испаливање хитаца, бежање са места извршења
и скривање организатора и извршилаца

Сведок сарадник Дејан Миленковић, у исказу који је дао на околности у вези атентата на председника Владе Републике Србије, дана 12. марта 2003. године, изнео је следеће:

Сведочио је о томе да је први пут чуо да је одлука да се убије премијер др Зоран Ђинђић донета почетком фебруара месеца 2003. године.

Након пропале акције код хале “Лимес”, организатори криминалне групе променили су план, тако што су одлучили да се убиство премијера изврши пуцањем из снајперске пушке, о чему је одлучио Улемек на предлог Звездана Јовановића. Изнео је да је Душан Спасојевић био скептик, да ли премијер може да се убије из снајпера. Он је и даље сматрао да је најбоље да се премијер гађа “зољама”, да се користи 4-5 возила, али га је Миле Луковић Кум убеђивао, јер је он био присутан на Фрушкој гори када је Звездан Јовановић испробавао пушку и вежбао. Чуо је када је Кум рекао Спасојевићу: “Куме, немој да бринеш, ја ти гарантујем, видећеш, не знам са колико метара је гађао у новину, погодио је, значи немој да размишљаш уопште о томе”. Од Милета Луковића је то чуо у неколико наврата у присуству Милоша и Александра Симовића, понекад и Владимира Милисављевића, јер су у току дана у више наврата о томе разговарали. Изнео је да је Миле Луковић возио Звездана Јовановића на Фрушку гору да би испробао овај снајпер. Луковић је свима причао да је Звездан погодио мету са велике раздаљине и да ће сто посто убити премијера.

Након постигнутог договора, кренули су интензивно да трагају, како би се пронашла погодна локација одакле ће се пуцати на премијера. Душан Спасојевић је излазио по граду да учествује у тражењу локације, а возио га је Саша Пејаковић, кога је оптужени Улемек доделио у обезбеђење Душана Спасојевића једно кратко време пре атентата. Изнео је да су Милош и Александар Симовић дошли код Душана Спасојевића и рекли да је пронађена локација одакле се може пуцати на др Зорана Ђинђића, говорили су да се ради о стану у улици Бирчаниновој у коме живи нека баба. Овај стан у Бирчаниновој су случајно пронашли оптужени Милош Симовић и Нинослав Константиновић. Душан Спасојевић је организовао да оптужени Звездан Јовановић погледа стан у Бирчаниновој.

Приликом уласка у стан у Бирчаниновој, где је била могућа локација одакле би се пуцало на премијера др Зорана Ђинђића, Нинослав Константиновић, Милош Симовић и Душан Крсмановић су се представили као мајстори за увођење кабловске телевизије. Познато му је да је брат Душана Крсмановића купио тањир за сателитску антену, а приликом уласка у зграду и стан носили су каблове. Навео је да је од Милоша Симовића сазнао да су у овом стану у Бирчаниновој улици били Душан Крсмановић и Звездан Јовановић, који је мерио раздаљину и да му се место свидело. Рекао је да је добра локација. Милош Симовић му је пренео да је Душан Крсмановић рекао да су жене из зграде у улици Бирчаниновој почеле да се распитују кад ће бити готова сателитска антена и да су он и Нинослав Константиновић морали да пију кафу у стану и да их је у лифту видеела нека жена из зграде која их је препознала, из чега су закључили да би могла поново да их препозна евентуално након завршене акције, па је Нинослав Константиновић предлагао да се ова жена убије. Из тих разлога је, по његовим сазнањима, Душан Спасојевић издао наредбу да се тражи друга локација и пронађена је канцеларија у улици Адмирала Гепрата.

Ову канцеларију су случајно пронашли Милош Симовић и Нинослав Константиновић, о чему су обавестили Душана Спасојевића. Ову просторију је прегледао Звездан Јовановић. Чуо је да је Звездан Јовановић, када је видео ову канцеларију у улици Адмирала Гепрата бр. 14, рекао да је место одлично и да нема много људи који би могли да их виде или да са њима комуницирају и евентуално их касније препознају. Надаље, изнео је да је чуо од Милоша

Симовића да су имали кључ од ове канцеларије коју су пронашли и да су у њој могли да бораве неколико дана без проблема, да чекају да премијер дође, а уколико се не би појавио тог дана када су га чекали, само би је закључали и сутрадан поново ушли. Ова канцеларија је била идеална, јер је у њој био неки расходовани материјал, личила је на оставу и у њу нико није улазио. Звездан Јовановић је погледао ту канцеларију у улици Адмирала Гепрата и Милошу Симовићу рекао да је она одлично место за гађање и да ће премијер бити убијен први пут кад дође у зграду владе. Истиче да је ова канцеларија нађена 8. на 9. март 2003. године. Наводи да, након што је Звездан Јовановић рекао да је канцеларија идеална за пуцање на премијера, Душан Спасојевић је наложио да се увече, 9. марта 2003. године, нађу на састанку у стану у улици Војводе Степе бр. 259. На том састанку Душан Спасојевић је члановима групе издао наређења ко ће шта да ради ујутро, дана 10. марта 2003. године. Изнео је да им је Душан Спасојевић рекао да је Улемек прешао у "штек" и да ће и он напустити стан у улици Војводе Степе број 259.

Наводи да је задатак Милана Јуришића званог Јуре био да узме мање возило и да се паркира ујутро на паркингу испред зграде у улици Адмирала Гепрата 14, како Владимир Милисављевић не би чекао на паркинг место приликом довожења аутомобила "пасат" са затамњеним стаклима, панчевачке регистрације, којим је довозио Звездана Јовановића, Александра Симовића и Нинослава Константиновића. Наводи да се пушка из које је извршен атентат на премијера налазила у аутомобилу марке "пасат", који је након извршења кривичног дела враћен у гаражу на Новом Београду. Изнео је да је планом предвиђено да у канцеларију у Адмирала Гепрата 14 улазе Звездан Јовановић, Александар Симовић и Нинослав Константиновић. Милош Симовић је имао задатак да буде на вези са Браниславом Безаревићем, који је требало да јави када крене колона са премијером. Крсмановић Душан је стајао у близини зграде владе и требало је да јави уколико на улици уочи колону возила са премијером, а задатак Сретка Калинића и Милета Луковића Кума био је да чувају одступницу Звездану Јовановићу, Нинославу Константиновићу и Александру Симовићу уколико случајно дође до интервенције полиције. Зато су били наоружани "калашњиковима", а налазили су се у затамњеном "голфу 3 ГТИ". Нинослав Константиновић и Александар Симовић маскирали су се перикама које су ставили на главе и наочарима, које им је набавио и дао Миладин Сувајџић. У канцеларију су уносили и моталицу са каблом, а били су обучени у радне комбинезоне тегет боје, са жутим апликацијама на рукаву. Изнео је да му је познато да је било предвиђено да се након извршеног атентата запали канцеларија број 55 у улици Адмирала Гепрата и да је планирано да то учине Нинослав Константиновић и Александар Симовић.

Изнео је да су Звездан Јовановић, Нинослав Константиновић и Александар Симовић на исти начин као и претходних дана дошли и дана 12. марта 2003. године у канцеларију, у улици Адмирала Гепрата бр. 14, канцеларија 55, да су имали исте задатке и остали учесници у овом догађају, Милан Јуришић, Владимир Милисављевић, Сретко Калинић, Миле Луковић, Душан Крсмановић, Бранислав Безаревић и други.

Дана 12. марта 2003. године, Душан Спасојевић је изашао из стана у улици Николаја Гогоља, у који су били прешли из стана из улице Војводе Степе, између 8 и 9 сати ујутру, а у стан се вратио између 12 и 13 часова. Одмах по повратку, укључио је ТВ пријемник, да би видели шта се десило. Колико се он сећа, тада је ишла слика о догађајима испред зграде Владе Републике Србије. Душану Спасојевићу и њему се учинило, док су гледали телевизијски пренос испред зграде Владе Републике Србије, да премијер неког уноси у аутомобил и да је рањена нека друга особа. У том тренутку је Душан Спасојевић почео да виче да је доведен у ситуацију да слуша Звездана Јовановића, који је пијаница

и који је случајно убио Дарка Ашанина и да им се због овог неуспеха од 12. марта неће поново пружити прилика да убију премијера Зорана Ђинђића. Протеком неких два сата, на телевизији је објављена потерница са фотографијама осумњичених за атентат. Недостајала је фотографија сведока сарадника Миладина Сувајџића и Нинослава Константиновића. Објављено је да је уведено ванредно стање. Спасојевић је тада био у паници. По објављивању потернице пустио је поруку на пејџер Пејаковић Саша да дође у стан. Чуо је када је Саша Пејаковићу рекао да му “пакују” убиство премијера. Пејаковић није ништа одговорио. Душан Спасојевић је говорио да ће се подићи ЈСО, да ће се ићи до краја. Познато му је да је Саша Пејаковић био курир кога је Душан Спасојевић послао код Милорада Улемека, јер више нису коришћени ни телефони ни пејџери. Ненад Шаре је био курир Милорада Улемека.

Дана 13. марта 2003. године Саша Пејаковић се вратио у стан код Душана Спасојевића са поруком Милорада Улемека да није требало да се заведе ванредно стање, ако ништа друго не може да се учини, “да иду у шуму”, да би се склонили неко време јер се на потерници појавила и фотографија сведока сарадника Миладина Сувајџића. На тој фотографији није се баш могло сигурно закључити да одговара опису Сувајџића. Зна да је Милорад Улемек рекао да је Миладин Сувајџић изнајмљивао “штекове” који ће сада “попадати”. Душан Спасојевић није био спреман на увођење ванредног стања и говорио је да треба да се издржи 10 до 15 дана да би се дигла ЈСО, која ће направити расуло у држави минирањем објеката, заузимањем аеродрома, како је то било предвиђено резервним планом А, Б и Ц. О овим плановима чуо је када је присуствовао разговору између Милорада Улемека и Душана Спасојевића на Новом Београду, на месту званом “клубице”, које се налази код зграде предузећа “Енергопројект”, где су се договорили да иду на планове А, Б и Ц уколико нешто крене лоше након атентата. План А је био да се дигне трафо-станица на Бежанијској коси, Б-2 је био да се дигне железнички мост, а ЦЗ је био да се заузме аеродром који су обезбеђивали припадници ЈСО-а.

У даљем сведочењу изнео је да је у стан у улици Николаја Гогоља, 13. марта 2003. године дошао Миладин Сувајџић, кога је послао Симовић Милош са задатком да пита Душана Спасојевића “шта са пушком” из које је извршен атентат. Чуо је када је Душан Спасојевић наредио да се пушка не сме уништити, већ се мора сакрити, јер ју је Улемек донео из ЈСО-а и мора се вратити у Јединицу. У време доласка Сувајџића, у стану је био присутан Саша Пејаковић, али се налазио у другој просторији, тако да није чуо разговор између Спасојевића и Сувајџића. Када је Сувајџић отишао, Душан Спасојевић му је рекао да није тачно да је пушка из ЈСО-а, да ће он са пушком моћи да уцењује Улемека и Звездана Јовановића. Тада му је Спасојевић рекао да је Улемек пушку, из које је пуцано на премијера, набавио на југу Србије, у Прешеву или Бујановцу. Од Спасојевића је чуо да сумња да га је Улемек издао, па је због тога наложио да се пушка сакрије, јер би тако имао доказ из које пушке је убијен премијер. Том приликом Душан Спасојевић је наложио Миладину Сувајџићу да и малокалибарски снајпер сакрије из стана “десетка”, а ту малокалибарску пушку је он (Дејан Миленковић) донео Звездану Јовановићу пре атентата.

Спасојевић је наложио Сувајџићу да пренесе поруку и питање Звездану Јовановићу да ли може да сакрије код своје родбине Милета Луковића и Сретка Калинића. Изнео је да се Миладин Сувајџић вратио и обавестио Спасојевића да је Нинослав Константиновић сакрио обе пушке и објаснио му да је сазнао од Александра Симовића и Нинослава Константиновића због чега нису успели да запале канцеларију из које је пуцано и из које је убијен премијер. Рекао је да је Звездан Јовановић након испаливања хитаца из

пушке изненада одмах бацио пушку у руке Александру Симовићу, да је почео да бежи и истрчава из канцеларије, да су се Александар Симовић и Нинослав Константиновић збунили и да због тога нису запалили канцеларију у којој је остало ћебе на прозору, па су се плашили да се не пронађе неки траг. Изнео је да Спасојевић није посебно реаговао на ове информације, само је причао да једва чека да се дигне ЈСО, а био је узнемирен и љут јер је на вестима објављено да се руши здање у Шилеровој.

Спасојевић је био ван себе, због тога што је било јасно да ће се претраживати изнајмљени станови у Београду, које је изнајмљивао Сувајцић Миладин Мутави, па је наложио Сувајцићу да пренесе поруку Симовићима и осталима да напусте станове и да се снађу за једно време. Било је несигурно да и они остану у стану на Бановом брду, па је наложио Сувајцићу да преко своје мајке Ибољке нађе неки салаш, кућу ван Београда, коју би изнајмили или купили за скривање. У тај стан Сувајцић је довео и своју маку Ибољку и чуо је када је Спасојевић пред њом рекао да је он убио премијера. Она је била уплашена и потресена. Договорено је да Сувајцићи иду да изнајме кућу за скривање, и да ће се Миладин налазити са Пејаковићем на Остружничком мосту свако вече у 7 сати. Значи, Пејаковић је био предвиђен за курира.

Спасојевић се распитивао и код њега и викао на њега, како нема никога где би се склонили. Одлучили су да напусте стан на Бановом брду. Нису знали ни где иду, једноставно сели су у возило "опел кадет" црвене боје, којим је управљао Саша Пејаковић. Изашли су на аутопут. На једном месту их је зауставила полиција, али су лако прошли јер је Пејаковић показао своју службену легитимацију. Прошли су Сурчин и тада се он сетио да има пријатеља Предрага Малетића, који живи у Прогару. Пејаковић их је одвезао до његове куће. Када су дошли у ову кућу, затекли су само малолетну децу, а Малетић и његова супруга били су на послу. Пејаковића су послали да позове мајку ове деце, јер је радила у близини, у кафићу. Када је дошла и видела их, уплашила се, али пошто је радила некада у бутику код њега, ништа није рекла. Од ње су сазнали да њен супруг, Предраг Малетић, долази ујутру с посла. Када је дошао ујутру, он се уплашио и за себе и за породицу, али је пристао да им пронађе некакав смештај. Знао је да се продаје нека кућа у Прогару, па су послали Пејаковића да ту кућу капарише новцем који је дао Спасојевић. Кућа се налазила близу куће Малетића. Прешли су у ту кућу и у њој се задржали 5-6 сати. Спасојевићу се ова кућа није допала. Изнајмили су још једну брвнару у Прогару и у томе им је помогао Малетић, јер је желео да што пре ослободи своју кућу. У тој брвнари су боравили врло кратко. Увече је Пејаковић по договору отишао на састанак са Сувајцићем, од кога је сазнао да је капаришао кућу у Путинцима и да треба да се исплати остатак новца. Пејаковић је однео и остатак новца на исто место, где се иначе састајао са Сувајцићем. Пре одласка у Путинце, док су боравили у Прогару, Пејаковић Саша је довезао Милета Луковића Кума код њих. У Прогар је дошла и Ибољка, у намери да је комшилук види да чисти око куће, да се не посумња да се неко скрива у њој.

Из Прогара су прешли у Путинце, а пут им је показивао Малетић, јер су се кретали споредним путем да би избегли полицију. У међувремену су Пејаковић Саша и Сувајцић Миладин заменили возила, Пејаковић је узео "сеат ибицу" од Сувајцића. У Путинцима су се задржали 2-3 сата. По доласку у Путинце, Спасојевић је тражио од Пејаковића да иде у Кулу, у центар ЈСО-а, да пренесе поруку Звездану Јовановићу и Душану Маричићу Гумару, да они крену у акцију, да се дигне Јединица и да примене планове А, Б и Ц. Звездану је речено да је све на њему. Пејаковић је отишао из Путињаца у Кулу и вратио се ујутру, негде око 4-5 сати. Тада је обавестио Спасојевића да је Звездан Јовановић поручио да он не може да реагује, да је Јединица опкољена. Објављено је на телевизији у јутарњим сатима да је пронађена дрога у кући

где је живела Ибољка Сувајџић и због тога су одлучили да напусте Путинце. Спасојевић је све време говорио да ће он да иде у Кулу, викао је, био је нервозан и у моменту када су сели у возило, још нису знали тачно куда ће и где ће. Спасојевић је тада рекао да се поново врате за Прогар код Малетића. Вратили су се путем преко неких села. Малетића нису нашли код куће, па га је поново Пејаковић пронашао и довео га у Бојчинску шуму, неких 2-3 километра далеко од куће Малетића и тада им је Малетић саопштио да не може ништа да им помогне, да се плаши полиције, да не зна шта да ради. Пошто је Душан био љут, оставио га је у Бојчинској шуми да се пешке врати кући. Успут је питао Пејаковића, да ли он може нешто да им помогне. Кренули су назад ка Београду и негде између Сурчина и Ледина зауставила их је полиција. Тада је Пејаковић изашао из возила. Видео је када је Пејаковић показао службену легитимацију полицајцима, остао са њима у разговору неких 4-5 минута и онда се вратио у возило и наставили су даље, према Лединама.

Душан Спасојевић се сетио свог пријатеља Бећира који живи на Лединама, али овај им је објаснио да није паметно да остају код њега у кући, јер има доста полиције. У овој кући су се задржали неких десетак минута и кренули су ка Београду. Спасојевић је тада тражио од Пејаковића да их одвезе код њега кући и чуо је када је Пејаковић рекао: “Одвешћу вас ја кући, није проблем”. У међувремену се Миле Луковић сетио неке његове рођаке која живи у Жаркову, па су Пејаковић и Луковић отишли код ње да провере да ли може да их прими и сакрије, а за то време он и Спасојевић су остали у Пејаковићевој кући. Нису палили светло. Након 2-3 сата вратио се Пејаковић сам, Луковића је оставио код ове рођаке, која је прихватила да их сакрије и одмах су возилом којим је управљао Пејаковић отишли до Жаркова. Било је негде око 22 сата ноћу. Када су стигли у Жарково, Спасојевић је рекао Пејаковићу да може да иде, и ако га неко пита за њих, “Пеле, ти не знаш где си нас оставио”. Са Пејаковићем се више нису видели.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић у свом исказу износи да му је након покушаја атентата код хале “Лимес”, дана 21. фебруара 2003. године, Душан Спасојевић наложио да купи старији очуван караван ауто и да приликом куповине возила користи мобилни телефон који раније није користио и да га након куповине возила уништи. Даље наводи да је у огласима у новинама пронашао да се продаје једно путничко возило у Качареву. Имајући у виду ову околност и да му је Спасојевић наложио набављање возила, до Качарева га је ради куповине возила пребацио Владимир Милисављевић, који му је тада успут причао да су хтели да “иглом” гађају авион којим се премијер враћао са службеног пута из Франкфурта, али да се он нада да ће се вратити обичним летом на коме има још путника, па ће одустати од те намере.

Сведок сарадник Сувајџић у свом исказу је изнео да је чуо да је постојао неко из обезбеђења премијера ко је давао податке када се премијер враћа из Франкфурта. Приликом куповине возила у Качареву, био је маскиран и купио је путничко возило “пасат караван”, панчевачких регистарских таблица. Након повратка у Београд предао га је оптуженом Милошу Симовићу да затамни стакла. Изнео је да му је Миле Луковић двадесетак дана пре атентата на председника владе тражио пејџер који би дао свом другу Звекију. Истиче да није знао о коме се ради, али је чуо да је Душан Спасојевић стално питао Милета Луковића да ли Звеки може снајпером да погоди. Спасојевић је стално предлагао Луковићу да иду “оно њихово”, мислећи да нападну премијера са три возила и да га убију, јер није био сигуран да ли Звеки може снајпером да погоди премијера.

Пред атентат на председника владе Душан Спасојевић је био нервозан јер је 15. марта 2003. године полиција требало да крене да хапси припаднике земунске криминалне групе, о чему је имао информације. Миле Луковић је

стално убеђивао Душана Спасојевића да Звеки може из снајпера да погоди премијера јер је лично присуствовао када је са 200 метара погодио лист из новине. Сувајџић је приликом доласка у стан у Војводе Степе број 259 чуо да је пронађен стан у коме живе две старије жене, одакле може да се гађа председник владе и одакле се види двориште и улаз у зграду владе и да су тај стан пронашли оптужени Нинослав Константиновић и Душан Крсмановић.

Напоменуо је да је 8. марта 2003. године добио задатак да изнајми нове станове, па је тако изнајмио стан у Синђелићевој улици и стан на Вождовцу и на Бановом брду. У стан на Бановом брду, у Николаја Гогоља 98, Душан Спасојевић је прешао 9. марта 2003. године. Тада је сведок сарадник Сувајџић дао перике и наочаре оптуженом Милошу Симовићу. Увече, 9. марта 2003. године је из стана у улици Војводе Степе број 259 пребацио Дејана Миленковића и Сретка Калинића до стана у улици Синђелићевој број 40. Када су стигли до Синђелићеве улице, добио је поруку на пејџер да дође у стан у Велимира Тодоровића, у ком стану су боравили Милош и Александар Симовић, Нинослав Константиновић и Владимир Милисављевић. У тај стан већ су били стигли Душан Спасојевић, Миле Луковић и Сретко Калинић. Тада је Душан Спасојевић рекао Миладину Сувајџићу да ће да иде на "улицу". Нинослава Константиновића је питао да ли је нешто сигурно, те да ли је Милан Јуришић Јуре набавио комбинеzone и фарбу и зашто није дошао. Милош Симовић је Сувајџићу дао нову "специјалу", која је имала меморисан само његов број (Милоша Симовића) и наложио му да се укључи сутрадан, 10. марта 2003. године око 8.30 часова на Аутокоманди.

Сувајџић је 10. марта 2003. године назвао Милоша Симовића, који му је наложио да се вози око Партизановог стадиона, преко Топчидерске звезде до "Кафе кафеа", а његов задатак је да јави ако види колону са три БМВ-а, од којих је један црни. Он је возио "опел кадет" новосадских регистрација, НС 118-001, који је припадао његовом покојном тасту. Милош Симовић је тога дана возио "сеат ибицу" и имао је четири "специјале": за контакт са лицем које даје податке о кретању премијера, за контакт са оптуженим Александром Симовићем, који је био у канцеларији у Адмирала Гепрата 14 и за контакт са Луковић Милетом. Када су се нашли, Милош Симовић је рекао Сувајџићу да је нађена канцеларија у којој може да се буде до 15 часова и да има задатак да јави када види колону премијера да би могла да се намести пушка да не би стајала све време на прозору.

Сувајџић даље износи да је 10. марта 2003. године у више наврата видео Душана Спасојевића у црном "голфу 3", а возио га је Саша Пејаковић. Видео је Милета Луковића у возилу "рено клио". Зна да је Душан Спасојевић више пута звао Милоша Симовића да се распита да ли су сигурни у тој канцеларији, на основу чега је Сувајџић закључио да Душан Спасојевић није имао директну везу са извршиоцима убиства. Распитивао се да ли се јављала особа која преноси информације о кретању премијера, на шта му је Милош Симовић одговорио да се не јавља јер је договор да се јави кад крене премијер. Тога дана, 10. марта 2003. године, није било никаквих дешавања. Дана 11. марта 2003. Милош Симовић му је рекао да буде у исто време око 8.30 часова на терену, сада код предузећа "Рудо". И овај дан је протекло без икаквих дешавања, а једина је промена што су око 11.30 часова Спасојевић, чијим возилом је управљао Саша Пејаковић и Сувајџић заменили аутомобиле код аутобуске окретнице код Партизановог стадиона.

У среду, 12. марта 2003. године, Сувајџић је изашао на улицу, опет је његово место било да стоји код предузећа "Рудо". Негде око 11 сати, Милош Симовић се више пута чуо са Душаном Спасојевићем. Приметио је да се свађају и да Милош Симовић убеђује Душана Спасојевића да колона возила у којој се налазио премијер није прошла, јер би је он и Сувајџић сигурно видели. Тада је Милош Симовић испричао Сувајџићу да је Душан Спасојевић

“полудео” јер нису учили колону возила премијера. Душан Спасојевић је поново звао Милоша Симовића да се распита о колони премијера, која није још прошла. Сувајџић је око 11.15–11.30 часова поново изашао из стана у који је у међувремену био отишао, јер је добио од Милоша Симовића наређење да поново изађе на улицу и да надгледа улицу која иде од куће премијера и улицу која иде од Партизановог стадиона према Аутокоманди, да осматра да ли ће туда да прође колона возила у којој би се налазио премијер, а затим да то јави Милошу Симовићу.

Нешто мало касније, поново га је звао Милош Симовић, да хитно дође до гараже на Новом Београду, преко пута Палате федерације, у Булевару АВНОЈ-а. Када је стигао до гараже, Сувајџић је видео да Милош Симовић са Нинославом Константиновићем и још два лица излази из гараже возилом марке “сеат ибица” и тада му постаје јасно да је атентат извршен. Сувајџић тада креће према стану у улици Војводе Степе број 104, у коме је била Љиљана Буха, којој је испричао све о атентату.

Дана 13. марта 2003. године, у јутарњим часовима, Нинослав Константиновић је дошао код Сувајџића у стан у улици Војводе Степе број 104 и пренео му поруку Милоша Симовића да хитно нађе Душана Спасојевића да би знали шта да раде са пушком. Сувајџић је мислио да је Душан Спасојевић у Синђелићевој улици, јер је тамо оставио Дејана Миленковића и Сретка Калинића. Милош и Александар Симовић, Нинослав Константиновић и Владимир Милисављевић били су у Милентија Поповића 24, на трећем спрату, у “штеку тројка”. Како није нашао Спасојевића у Синђелићевој, Сувајџић је отишао код Милоша Симовића да би узео возило. Тада му Милош и Александар Симовић, Нинослав Константиновић и Владимир Милисављевић причају како је извршен атентат и да мора хитно он да иде код Спасојевића, да види шта да раде са пушком из које је извршен атентат, јер је већ објављена потерница на којој је било и његово име (сведока сарадника Сувајџића), али без његове слике. Било је јасно да ће “штекови” бити “проваљени” чим се појави његова слика, јер је Сувајџић изнајмљивао станове.

Душана Спасојевића је нашао у стану у улици Николаја Гогоља број 98. Испричао му је да је Нинослав Константиновић послао поруку због пушке и да немају новца. Спасојевић је био узнемирен због потернице и ванредног стања, али је рекао да се иде до краја, да је Улемек узео пушку из ЈСО-а и да с тога мора да је врати, зато пушка мора да се закопа како би се сачувала (како би он имао у рукама Улемека и Звездана Јовановића). Душан Спасојевић је наложио да браћа Милош и Александар Симовић, Владимир Милисављевић и Нинослав Константиновић промене стан јер их знају комшије. Питао је за оптужене Милана Јуришића званог Јуре и Душана Крсмановића, који су били у стану у улици Трише Кацлеровића број 28. Сувајџић је саопштио Душану Спасојевићу да су Звездан Јовановић и Миле Луковић у Војводе Степе број 259. Душан Спасојевић је наложио Сувајџићу да Звездану Јовановићу пренесе поруку да иде у Јединицу и да је све на њему и Јединици и да никада са Душком Маричићем не иде заједно. Спасојевић је рекао да оптужени Звездан Јовановић зна шта значи ова порука.

Поред овога, сведок сарадник Сувајџић је требало оптуженом Звездану Јовановићу да пренесе да сакрије Милета Луковића и Сретка Калинића код својих рођака, а ако не може, да пошаље неког са службеном легитимацијом ко ће их пребацити у стан у коме је био Душан Спасојевић. Када ово уради, Сувајџић је требало да каже Нинославу Константиновићу да нађе нова возила преко својих људи, потом да се врати, да би о свему известио Душана Спасојевића, који је забранио телефонску и комуникацију преко пејџера.

Сведок сарадник Сувајџић је изнео да је од Душана Спасојевића сазнао да је Улемек пре атентата отишао у стан у улици Омладинских бригада број 8 и

да треба да се оствари комуникација преко курира. Курир оптуженог Улемека је био сведок Ненад Шаре, а Душана Спасојевића, оптужени Саша Пејаковић. Ненад Шаре и Саша Пејаковић требало је да имају састанак 13. марта око 19 часова код ресторана "Мек" код Фонтане, а сведок сарадник Сувајџић је требало да се врати пре наведеног састанка како би Душану Спасојевићу пренео шта је урадио и да своје возило преда Сашу Пејаковићу да иде на састанак са сведоком Ненадом Шареом. Када је Сувајџић отишао у Војводе Степе број 259, тамо су били Миле Луковић, Сретко Калинић и Звездан Јовановић, кога Сувајџић тада први пут види. Сведок Сувајџић наводи да је пренео поруке Душана Спасојевића. Када је Звездан Јовановић ушао у купатило, Миле Луковић му је испричао да је Звездан Јовановић убио премијера, да је испричао Луковићу и Сретку Калинићу после убиства како је пуцао са два метка и да је премијера убио првим метком, а другим метком је случајно погодио телохранитеља, и да је и тај метак погодио премијера. У том тренутку је изашао Звездан Јовановић, који је чуо шта је Луковић испричао, јер су врата била близу и отворена. Сведок сарадник Сувајџић је Звездану Јовановићу пренео поруке Душана Спасојевића да иде у Јединицу и да је сада све на њему, и ако може да сакрије Милета Луковића и Сретка Калинића негде код својих рођака. Када је саопштио ову поруку Звездану Јовановићу, овај је направио гримасу и рекао да је њему речено да су "штекови" добри и да није знао да је цела акција овако "шупља".

Договорили су се да се Миле Луковић чује са Звезданом Јовановићем у 18 сати дана 13. марта 2003. године, како би Јовановић имао времена да размисли да ли може негде да сакрије Сретка Калинића и Милета Луковића или да пошаље лица са службеним легитимацијама да их пребаце на сигурно. Након овог договора, Звездан Јовановић му је рекао да га превезе до "Кафе кафеа" и да ће одатле звати неког свог пријатеља из ЈСО-а. Након обављеног телефонског разговора, Звездан Јовановић је променио локацију на коју је требало да га он пребаци, рекао му је да га одвезе до команде ЈСО-а на Сењаку и од тада га више није виђао. Одатле је он отишао у стан у улици Милентија Поповића број 24, где су му Милош и Александар Симовић, Нинослав Константиновић и Владимир Милисављевић причали подробно о атентату и шта се десило када је Милош Симовић јавио да је колона премијера кренула ка згради Владе Србије. Тада су му испричали да су ујутру, 12. марта 2003. године, купили ћебе, које су пребацили преко отвореног прозора, на коме је била постављена пушка и страховали су да ће се на ћебету пронаћи нека длака. Изнео је да га је Спасојевић упозоравао да приликом акције праћења никада не баца опушке, већ да их ставља у кутију да не би остали трагови погодни за ДНК анализу.

Оптужени Александар Симовић и Нинослав Константиновић су испричали да су у канцеларији коју су нашли и из које је извршен атентат били у комбинезонима и да су унели фарбу. У тој канцеларији су били оптужени Нинослав Константиновић, Александар Симовић и Звездан Јовановић, а планом је било предвиђено да после атентата запале ту канцеларију да би уништили све трагове. Александар Симовић и Нинослав Константиновић су имали перике које је он набавио, а Симовић Александру дао је своје наочаре полујајастог облика, са златним оквиром и махагонијем на дршкама, док је Нинослав Константиновић имао коцкасте наочаре и браду коју је обријао после атентата. Александар Симовић и Нинослав Константиновић испричали су да је Звездан Јовановић испалио два хица, да је првим хицем погодио премијера, да је другим хицем погодио пратиоца и да је одмах успаничено бацио пушку Александру Симовићу у руке, истрчао из канцеларије, због чега су се на тренутак Нинослав Константиновић и Александар Симовић збунили. За оптуженим Јовановићем и Нинославом Константиновићем истрчао је и Александар Симовић са пушком коју је носио у

рукама. Звездан Јовановић је носио пиштољ, а Нинослав Константиновић моталицу за кабл и пиштољ. Када су истрчали из зграде у улици Адмирала Гепрата број 14, ушли су у возило “пасат” затамњених стакала, панчевачких регистарских таблица, у којем их је чекао оптужени Владимир Милисављевић и превезао их до гаража на Новом Београду.

У близини места одакле је пуцано на премијера налазили су се Миле Луковић и Сретко Калинић са задатком да, ако дође до проблема, чувају одступницу. Након атентата до гараже на Новом Београду дошли су Сретко Калинић и Миле Луковић и одвезли Звездана Јовановића до стана у Војводе Степе број 259. Александар Симовић, Владимир Милисављевић и Нинослав Константиновић су оставили “пасата” у једну гаражу, коју је раније изнајмио Сувајдић, а у близини је била и друга гаража, коју је изнајмио Душан Крсмановић.

Сведок код тражења локација за 12. март 2003. године

Сведок Јуришић Миланка

У свом исказу сведокиња је изнела да живи у стану своје мајке Јуришић Босиљке, која је рођена 10. септембра 1914. године, о чему је приложила на увид личну карту, а што је констатовано у транскрипту на страни 6 приликом њеног саслушања. Изнела је да је Јуришић Босиљка непокретна више од шест година, да је претрпела шлог, да заједно живе у стану и да код њих у стану нема више ниједног корисника. Живе у згради у улици Бирчаниновој број 8 на последњем спрату зграде. Изнела је да у тој згради постоји заједничка тераса коју користи 19 станова а на терасу се излази са заједничког степеништа на VI спрату. Испод ове заједничке терасе налази се коси кров и на тој згради не постоји друга тераса или балкон. Врата на тераси су закључавана, а објаснила је да тераса која се налази изнад њиховог стана целом ширином обухвата два стана, а онда се спушта на стан у косом крову. Са ове терасе гледа се на улицу Немањину и у простор дворишта Владе Републике Србије. Из стана може да се изађе на терасу. Након догађаја од 12. марта 2003. године, на степеништу одакле остали станари излазе на терасу постављена су метална врата – решетке које се закључавају.

Изнела је да њена мајка није могла 2003. године да устане, била је непокретна а она никоме није отварала врата да изађе на терасу. Кључ од браве врата за излазак на терасу имали су сви станари и није јој познато да је неко пријавио губитак кључа. У то време она је обављала послове председника кућног савета. Напоменула је да код ње нико није долазио и да она никоме није отварала врата да излази на терасу, да она и њена мајка немају кабловску телевизију у стану, да остали станари имају, али да она не зна када је уведена. Изјавила је да не може да се изјасни на околности у вези убиства председника Владе Републике Србије, јер о томе не зна ништа. На вратима њиховог стана пише “Јуришић”. Што се тиче писма којим пише, изјаснила се да пише и латиницу и ћирилицу. Сведокињи је показана фотодокументација стана у улици Трише Кацлеровића број 28, где на страни 10 фотодокументације, на фотографији број 6 стоји исписан број телефона и на цедуљици пише Јуришић Мила. Сведокиња је изнела да није њен рукопис, а да њена мајка у марту 2003. године није могла да пише. Није могла да објасни одакле ова цедуљица са њеним именом и презименом и бројем телефона.

Такође се изјаснила да је у броју 6 у улици Бирчаниновој пословна зграда, да су на шестом спрату просторије локалне самоуправе, да су и раније ту биле пословне просторије Метеоролошког завода. На тој згради има такође тераса и балкон са оградом од кованог гвожђа, а радно време у пословној згради уобичајено је од 8 до 16. Изјавила да се о њеној мајци брине само она и да кључ од стана, када није ту, није остављала никоме. Сведокиња је предала медицинску документацију о стању здравља своје мајке Јуришић Босиљке, а

такође је предала и медицинску документацију на своје име, издату од стране лекара специјалисте неуропсихијатра у погледу свог здравственог стања. Извештај специјалисте је од 7. децембра 2006. године. Сведокиња је такође изјавила да у згради на спрату не живи ниједна старија женска особа, а у згради на другом спрату постоји још једна старија жена, мало млађа од њене мајке. Објашњавајући изглед терасе на улазу број 6, изнела је да на тој згради постоји једна отворена тераса, а испод те терасе мали балкон – лођа. На околности у вези атентата сведокиња се није могла изјаснити.

**Атентат на председника владе,
др Зорана Ђинђића, 12. марта 2003. године
Изјашњење припадника личног обезбеђења**

На околности које су се догодиле дана 12. марта 2003. године у дворишту Немањине број 11, испред зграде број 5 Владе Републике Србије, приликом атентата на председника владе саслушани су припадници непосредног обезбеђења председника владе, и то: Милан Веруовић, Александар Бијелић, Дражен Настић, Срђан Бабић, Јован Ђурић, Срђан Дробњак, Драган Лалић, Бобан Пурић и Љубиша Јаношевић.

Сви ови сведоци навели су да су се дана 12. марта 2003. године после 10 часова састали са шефом личног обезбеђења премијера, Миланом Веруовићем у згради владе, који их је обавестио да ће тог дана ићи у резиденцију по премијера, у улици Ужичкој број 40. Време када је требало да иду по премијера држали су у тајности након догађаја код хале “Лимес”. Секретарица премијера Биљана Станков саопштавала је свакога јутра, када би дошли у зграду владе, возачу Александру Бијелићу и шефу личног обезбеђења премијера, Милану Веруовићу, време када би требало да премијер буде у кабинету. Тог дана, 12. марта 2003. године, премијер је имао заказан први састанак у 13 часова, али је било испланирано да дође у кабинет нешто раније, између 12 и 12.30 часова. Нешто пре 12 часова возила са пратњом отишла су у резиденцију. У првом пратећем возилу возач је био Дражен Настић, а са њим у возилу су били Бабић Срђан и Ђурић Јован. Ово возило је марке БМВ 528, новије производње, сиве боје, није блиндирано. Возач у другом пратећем возилу био је Драган Лалић. Ово возило је било марке БМВ, блиндирано. Првим пратећим возилом управљао је тога дана Дражен Настић, сувозач је био Срђан Бабић, а пратилац Јован Ђурић.

При поласку из резиденције премијер се налазио у другом возилу, у којем је возач био Александар Бијелић, а пратилац Милан Веруовић.

На главном претресу сведоци су у својим исказима идентично описали маршруту кретања колоне под пратњом од резиденције у Ужичкој улици до Топчидерске звезде, затим десно према Мостарској петљи, где су због гужве скренули на нишки аутопут, испод моста, ка Хитној помоћи, а затим се вратили на аутопут у правцу Загреба и сишли ка Сарајевској улици. Из Сарајевске улице скренули су десно у Немањину, ка згради владе и ушли у двориште са истим распоредом возила као и када су кренули из резиденције. Приметили су у дворишту паркирано возило “пасат”, црне боје, близу улаза са десне стране.

Сведоци Александар Бијелић и Милан Веруовић навели су да је Веруовић у Сарајевској улици покушао да успостави радио-везом контакт са унутрашњим обезбеђењем зграде владе, тако што је позив упутио “Морави 6”, али се нико није одазвао, због чега је позив поновио неколико пута. Тек близу укључења у Немањину улицу одазвао се неко из зграде владе и рекао да их чује “петица”, што је била ознака за обезбеђење испред кабинета премијера. Сведоци на исти начин описују распоред возила када су ушла у двориште владе и места на којима су се зауставила сва три возила из колоне. Прво пратеће возило стало је чеоно окренуто ка кафићу “Моњумент”, 2-2,5

метара од зида који се налази ка парку, премијерово возило стало је непосредно испред улаза број 5 у зграду владе, а треће возило 3–4 метара иза њега, благо укосно, удесно. Наводе да су јако брзо, како је било уобичајено, сви чланови обезбеђења заузели позиције за осматрање.

Сведоци, и то: Дражен Настић, Срђан Бабић, Јован Ђурић, Александар Бијелић, Милан Веруовић и Драган Лалић су изнели да су видели да су врата на улазу број 5 у згради владе била затворена. Из сагласних исказа ових сведока произлази да, у тренутку док су они осматрали своју зону одговорности, премијер је изашао из возила и помоћу штака које му је додао његов пратилац Милан Веруовић, кренуо ка вратима улаза број 5 у зграду владе, док је Милан Веруовић био иза њега, на раздаљини од пола метра, метар. У тренутку када је премијер дошао до улазних врата, а Веруовић се окренуо (вратио) да затвори врата ВИП возила, чуо се пуцањ. Неки од ових сведока у својим исказима (Милан Веруовић, Александар Бијелић, Пурић Бобан и Дробњак Срђан) су изнели да су чули јаук и погледали су ка премијеру. У својим исказима на главном претресу ови сведоци су изнели да је премијер у том моменту већ пропао кроз двокрилна врата улаза број 5, тако да му је тело било унутар зграде владе, а споља су се виделе само његове ноге и стопала која су била између десног и левог крила улазних врата.

Одмах затим су чули и други пуцањ, за који сведоци сагласно изјављују да је временски био врло близу првом пуцњу и чуо се већ након секунду, две. Овај пројектил погодио је пратиоца премијера, оштећеног Милана Веруовића, који је пао метар, два испред ВИП возила на први степенник. Изјавили су да су након првог пуцња сви припадници непосредног обезбеђења премијера покушали да заузму заклон и да евентуално одговоре на ове пуцње. Већина сведока, када су чули пуцње, окрећу се ка кафеу “Моњумент”, односно ка Гепратовој улици, јер им је по звуку деловало да пуцњи долазе из тог правца (сведоци: Настић, Дробњак, Лалић, Љубиша Јаношевић, Срђан Бабић). Изјавили су да су пар секунди након другог пуцња чули и трећи пуцањ. Описали су да је овај пуцањ по интензитету био најјачи и да је ударио десно од улазних врата у зграду владе и да се видела прашина са места где је овај метак погодио зид.

Двориште зграде владе било је обезбеђено. Постојале су две контролне кућице, и то једна се налазила наспрам улаза број 5, а друга код улаза у двориште, и у њима су се налазили радници спољашњег обезбеђења зграде.

Сведоци су изнели да им је познато да су улаз у зграду владе и двориште били под видео-надзором. У свом исказу сведок – оштећени Милан Веруовић изнео је да је у недељу, 9. марта 2003. године, док је премијер био на неком састанку у влади, приметио да је у кућици која се налазила унутар зграде, поред самог улаза, камера искључена, тако да радник који ради у кућици обезбеђења дворишта зграде владе на монитору не види возила. Од тог радника је чуо да се ради о тренутном квару и да је о томе обавештен шеф обезбеђења зграде владе.

Сведок – оштећени Милан Веруовић био је шеф личног обезбеђења премијера Ђинђића. Радио је у обезбеђењу др Зорана Ђинђића од 1999. године, односно и у периоду док је био председник Демократске странке, пре него што је постао премијер.

Изнео је у свом исказу да се дана 12. марта 2003. године, када су ушли у двориште зграде владе, возило са премијером зауставило наспрам улаза број 5. Иза њих се зауставило треће возило, које је било у пратњи, покривало је њихову задњу страну, као и сваког дана до тада. Бабић Срђан, Дражен Настић и Ђурић Јован из првог пратећег возила поставили су своје возило и распоредили су се око њега како је било уобичајено. Исто су учинили и припадници обезбеђења из другог пратећег возила, Драган Лалић, Бобан Пурић и Љубиша Јаношевић. Када су они заузели своје позиције за

осматрање, он је изашао из возила и изнео премијерове штаке и торбу. Отворио је задња десна врата возила. Премијер је сачекао да он постави штаке испред њега и окренут ка њему, десном ногом је искорачио из возила, пошто му је лева нога била повређена, на њој је имао лонгету. Када је ставио руке у штаке, закорачио је ка улазу у зграду. Он се налазио иза њега, на раздаљини од пола метра, метар. Направили су пар корака према улазу у зграду владе. Врата на згради владе тог дана била су затворена. Допратио је премијера до самих врата, до степеништа и када је премијер почео да се пење степеницама и када се нашао на другом степенику испред улаза, гледано са паркинга, он се окренуо да затвори врата на возилу. У том тренутку чуо је први пуцањ, који није био јаког интензитета и премијеров јаук, па се окренуо ка њему. Премијера више није видео, он је у том тренутку пропао кроз та врата. Тада је видео једну његову штаку која је била у паду кроз врата. Тренутак када је премијер погођен није видео. У том тренутку био је окренут леђима ка њему и ка том улазу, а лицем ка возилу (странице 18 и 19 транскрипта од 20. априла 2004. године).

Истог тренутка када се окренуо ка премијеру, чуо је јак прасак и осетио погодак у доњи део леђа. Пао је поред возила, на месту где се налазио, можда метар, два испред. Не сећа се да ли му се тело након поготка заротирало, о томе је чуо од сведока Лалић Драгана (страница 21 истог транскрипта). Лежао је наспрам улазних врата и био је на лактовима, десна нога му се налазила у неком неправилном положају, савијена. Није осећао ноге. Гледао је ка улазним вратима и ка зиду зграде. Са места где се налазио, видео је да премијер лежи у ходнику зграде владе, а стопала и ноге биле су на прагу врата. Сећа се да му је пришао Александар Бијелић и питао га да ли је повређен, али да га је он упутио да уђе унутра и да погледа шта је са премијером. Када је Бијелић кренуо да уђе у зграду владе, чуо је трећи пуцањ, исти по интензитету и снази као и овај други који га је погодио. Видео је рикошет тог метка, који је ударио испред њега на десну страну зида у односу на врата, према којима је он лежао. У том тренутку Бијелић је улазио у зграду владе, а метак је ударио иза његових леђа и рикошетирао о зид и направио велики прасак и дигао прашину. Он је тада допузао на лактовима до возила, отворио је левом руком задња врата. Неко из обезбеђења је притрчао и помогао му да се подигне и да уђе на задње седиште возила. Зна да је крварио на лицу места и да је остало доста крви на бетону где се налазио. У возило у које се сместио ушао је пратилац Ђурић Јован, упалио мотор и кренуо са њим ка болници. Тада је он радио-везом успоставио контакт са људима из премијеровог обезбеђења и тражио да премијера хитно одвезу на ВМА. Одмах након тога је схватио да је боље да их одвезу у Клинички центар, јер је то било најближе место од зграде владе, да им се укаже помоћ.

У свом исказу на главном претресу је изнео да је први пуцањ био слабијег интензитета него друга два, да није могао да закључи одакле долазе. Учинио му се да је први долазио из правца зграде владе, као да је нешто пукло у самој згради, унутра, да је пала нека столица или нешто слично. Други и трећи пуцањ, чуо је јак прасак, као да се нешто дешавало на пар метара од њега (странице 19 и 20 транскрипта).

Изнео је да је 12. марта 2003. године задобио тешке телесне повреде, због којих су остале трајне последице и то у виду трајног оштећења карлице. Имао је четири операције и одстрањен му је један орган из тела. Истакао је имовинско-правни захтев, чију висину није прецизирао.

Сведоку Милану Веруовићу суд је на главном претресу предочио исказ који је дао на записнику пред истражним судијом, с обзиром да је различито описао догађај на претресу и пред истражним судијом, па му је прочитан део исказа са стране 3 записника пред истражним судијом од 14. јула 2003. године, и то: "Одмах после пуцња премијер је јаукнуо и ја сам се окренуо према њему. Он је био у оваквом положају: био је наслоњен леђима на врата,

на која је требало да уђе и био је већ у паду кроз та врата ка унутра. Лицем је био окренут према мени. Лева рука са штаком му је била подигнута у паду. Некако у пределу његове главе, са тако уздигнутом левом руком, он је већ падао кроз та врата унутра. Он је целом дужином тела пао унутра и практично су му вани остала само стопала”.

Сведок – оштећени је позван да објасни противречности у исказима, па је изнео да је све оно што је изјавио на главном претресу, изјавио и истражном судији. Напоменуо је да је дошло до једног малог неразумевања и конфузије на саслушању код истражног судије, јер је истражни судија од њега тражио да му покаже како је премијер иначе улазио у зграду владе и да му помогне у објашњењу његовог могућег положаја тела у односу на оно што је њему било предочено, а то је улица Адмирала Гепрата. Имајући то у виду, покушао је да се сети свих детаља ранијег дешавања, како је премијер ходао, како је улазио и мисли да је из тог његовог излагања извучена изјава која је наведена у записнику пред истражним судијом, коју је он први пут видео код свог адвоката и онда је схватио да је та његова изјава лоше интерпретирана.

Изнео је да је истина да је помињао штаку, да је сумњао да је то лева штака, али да се истражни судија и он нису разумели у једној ствари, а то је да он није тврдио да је то лева штака премијера, већ да је то претпостављао. Истражни судија је тражио од њега да покуша да објасни све могуће положаје у којима је могао да се налази премијер у том тренутку, ако је погођен из улице Адмирала Гепрата. Изнео је да у време догађаја, 12. марта, он није могао да закључи одакле допиру пуцњи у премијера, тако је и објаснио ситуацију да му се учинило да је први пуцањ долазио из правца зграде владе, а други и трећи, које је јасно чуо као прасак, као да се нешто дешавало на пар метара од њега. Такав је утисак имао.

Приликом саслушања на главном претресу, 20. априла 2004. године, одговарајући на питања председника већа да ли је у време када је председник владе др Зоран Ђинђић био повређен и долазио уз помоћ штака до зграде владе, било када улазио сам на улаз број 5, а да су врата била затворена и да је он улазио сам кроз овај улаз, сведок је изнео следеће: “Не. Најчешће су врата отварали људи из обезбеђења зграде, а када то они не би урадили, онда је неко од нас или ја. Стизали смо пре њега да отворимо врата”. На питање, да ли се било када десило, док је био повређен, са штакама, да је ушао и сам отворио врата и на који начин, сведок је одговорио: “Евентуално можда се десило једном или два пута, не могу да тврдим прецизно”. На питање председника већа да ли зна у ком положају и на који начин је отварао врата улаза број 5 премијер када је био повређен и са штакама, одговорио је: “Не знам тачно. То питање сам имао постављено од стране истражног судије када сам у конфузији објашњавања и представљања самом себи те слике око његовог положаја тела на самим вратима, себе запетљао са овом изјавом, везано да ли је био окренут леђима, са подигнутом руком. Не знам како бих вам објаснио, логична је претпоставка да би врата гурао руком” (видети страну 46 и 47 транскрипта од 20. априла 2004. године). На питање браниоца оптуженог Звездана Јовановића, адвоката Ненада Вукасовића, да ли се сећа, у тренутку када је сведок био погођен и пао, у каквом положају лежи тело премијера, на леђима или на стомаку, сведок је одговорио: “Нисам ја видео како он лежи јер ја сам лежао испред њега а он је био, значи два степеника је делило до тог уласка, тако да је он био наспрам мене. Ја сам видео само лонгету или ногу, не могу да се сетим, на самом прагу. Тело је било у унутрашњости зграде” (страна 79 транскрипта).

Сведоку је предочен на главном претресу, а на предлог заменика специјалног тужиоца (видети страну 35 транскрипта), исказ који је дао пред истражним судијом у делу где говори о тренутку када чује трећи хитац, јер је и о томе различито казивао пред истражним судијом у односу на исказ на

главном претресу. Пред истражним судијом изјавио је: “Када сам погођен у задњи део кука, са десне стране, ја сам се заротирао у круг и пао сам опет лицем окренут према вратима, али сам пао више на десну ногу, која ми је била подвијена и на лактове. Ја сам видео да крварим у пределу препона, али још увек нисам осећао бол. Тада сам рефлексно покушао на лактовима и позади да отпужем до возила којим смо дошли и која се још увек нису померала са места где смо их оставили. Стигао сам до задњих десних врата. Ухватио сам левом руком кваку и тада сам чуо трећи пуцањ, који је био јак као и овај други, а уједно сам видео када је зрно тог метка погодило у зид зграде”.

Позван да објасни разлике у исказима, покушај доласка до аутомобила на главном претресу је сврстао у друго време. Сведок је изјавио на главном претресу: “Од тренутка када сам ја пао, а пао сам тако што сам лицем био окренут ка згради владе, ја сам од тренутка мог пада покушавао на лактовима да се привучем до неког заклона, а први заклон је био ауто. По логици ствари, ја сам већ кренуо некако да бауљам уназад. У том тренутку је већ Александар притрчао са задње стране возила и питао ме – где си погођен? Ја сам онда рекао – уђи унутра, види шта је са шефом. Он је кренуо у зграду владе. У том тренутку сам чуо трећи пуцањ и видео како је тај метак ударио у зид испред мене, у зграду владе”. На питање заменика специјалног тужиоца, да ли се пре тога он, као што је рекао у претходном поступку, руком ухватио за кваку од врата аутомобила, оштећени је изјавио: “Ја сам покушао да ухватим. Сада, да ли је то било у том тренутку или секунд после тога, не знам” (страна 36 транскрипта са главног претреса и страна 4 са записника пред истражним судијом).

Сведок – оштећени Милан Веруовић приликом саслушања на главном претресу, на питање браниоца оптуженог Звездана Јовановића да ли зна да ли је председник владе долазио 10. и 11. марта у зграду владе, одговорио је да није, а напоменуо је да је он, као лични пратилац добијао информацију од протокола када председник долази у зграду владе тог дана, када је планиран његов долазак, и то посебно од догађаја код хале “Лимес” (страна 105 транскрипта од 20. априла 2004. године).

У свом исказу сведок Александар Бијелић, возач ВИП возила премијера Зорана Ђинђића, изнео је да је дана 12. марта 2003. године управљао возилом којим је око 12.20–12.30 довезао премијера др Зорана Ђинђића у двориште зграде Владе Републике Србије, у улици Немањиној број 11, код улаза број 5. Након заустављања, приметио је да су на улазу број 5 врата затворена. То се дешавало и раније, врло често, али у последњих петнаестак дана, од када је премијер био повређен, то је била реткост да су врата затворена. Навео је да је Милан Веруовић изашао из возила, отворио задња десна врата да би премијеру предао штаке и торбу. Премијер је излазио из возила тако што се ослонио на штаке и подигао се са седишта. Усправио се и изашао из возила. Направио је први корак, штакама унапред, што је било довољно да се врата возила ослободе. Веруовић је гурнуо врата и затворио једна и друга. У том моменту окренуо је главу напред, погледао у монитор испред себе. Баш тада зачуо се прасак. Сведок није чуо јак звук, пошто је возило блиндирано, и звуци споља се слабо чују. Чуо је прасак и јаук. Окренуо је главу десно преко свог рамена, погледао кроз стакло задњих десних врата возила, видео је како премијер упада у зграду владе. Видео је да је премијер пао лицем напред. Његова леђа у тренутку су била нагнута као да се повио и тада упада кроз врата унутра испред степеништа у згради. У том тренутку чуо је и други пуцањ. Погледао је према Милану Веруовићу, али њега није било.

Изашао је из возила, истрчао са задње стране возила и дошао на улаз зграде владе, одакле је видео Милана да лежи на леђима, подбочен на лактове. Питао га је да ли је погођен, он је рекао: “Пусти мене, види шефа”.

Окренуо се и додирнуо премијерове ноге, пошто су вириле, и то отприлике само пете. У том тренутку чуо је трећи пуцањ сасвим разговетно, за разлику од прва два. Овај није био пригушен као прва два. Није могао да определи временски размак од другог до трећег пуцња, али је изнео да је значајније дужи него размак између првог и другог и није видео где је трећи хитац ударио. Ушао је унутра и видео да премијер лежи на самом улазу у зграду владе, окренут лицем ка поду. Окренуо га је према себи, кренуо да га носи према унутрашњости зграде и по проласку 3-4 степеника појавио се полицајац из обезбеђења у згради владе. Њега зна по имену Воја и познато му је да је преко дана седео испред кабинета премијера. Одмах затим појавили су се господин Јањушевић, Данило Копривица, Тодор Димитријевић и радник унутрашњег обезбеђења зграде владе, који је тога дана требало да буде на улазу и да отвори врата. Они су покушали да му помогну. Јањушевић је расцепао кошуљу премијера и он је тада видео рану. После неколико минута кренули су службеним возилом у Ургентни центар да се укаже помоћ премијеру, пошто хитна помоћ није стигла.

На записнику о саслушању сведока пред истражним судијом Окружног суда у Београду, Александар Бијелић, описујући начин уласка председника владе у зграду, различито је описао начин на који је премијер улазио у односу на исказ који је дао на главном претресу. Објаснио је да од дана када је премијер користио штале због повреде десне ноге, он је пут од заустављеног возила до улазних врата у зграду владе прелазио у два, три корака, тако што би се, када би се нашао непосредно до улазних врата, окретао на своју леву страну, тако да је окретао леђа вратима и леђима гурао врата ка унутра, јер се врата и отварају ка унутра. У таквој ситуацији леђа су му била наслоњена на врата, а грудима и лицем био је окренут према суседној згради или возилу из којег је изашао. Изнео је да мисли и да претпоставља да је и критичног дана покушао да уђе на исти начин и да је био у том положају када га је погодило зрно метка. Сведоку Бијелићу је на главном претресу предочена изјава коју је дао пред истражним судијом, а која је напред цитирана, па је у циљу разјашњења изјавио да је дошло до погрешне интерпретације изјаве коју је дао пред истражним судијом. Изјавио је да је он објашњавао уобичајено кретање премијера од када је био повређен и начин његовог уласка у зграду владе, и да му је истражни судија скренуо пажњу да је логично да се окрене леђима и да отвори врата, да је он на то рекао да је то могуће, али да он критичног дана није видео и није гледао моменат уласка премијера у зграду владе.

Сведок Настић Дражен критичног дана радио је у обезбеђењу премијера др Зорана Ђинђића и управљао возилом из пратње БМВ 528, које није блиндирано. Дана 12. марта 2003. године, када су са премијером стигли из резиденције у зграду владе испред улаза број 5, ово возило је било прво у колони. Паркирао га је непосредно поред зидића који се налази при врху дворишта зграде владе, ка парку. Из возила су изашли пратиоци Бабић Срђан и Јован Ђурић. Заузели су позиције за осматрање. Зна да је премијерово возило заустављено непосредно наспрам улаза број 5, а треће возило из пратње било је иза премијеровог возила. Овакав распоред возила био је уобичајен.

У тренутку када су сви пратиоци заузели своја места за осматрање, чуо се прасак. У том тренутку он се још увек налазио у возилу, врата су била отворена. Изашао је из возила, чуо је одмах други прасак, због чега се повукао у заклон иза задњег дела возила. Поред њега налазио се Бабић Срђан. После пар секунди, док се налазио иза возила, у заклону, чуо је трећи пуцањ. Након тога прешао је до зидића поред возила и одатле видео да Милан Веруовић лежи на степеништу испред улаза број 5. После трећег пуцња, видео је да је друго возило из пратње, блиндирано, којим тада управља Драган Лалић,

дошло до њега и он је ушао у то возило. Покушао је да из возила осмотри одакле се пуца, али није могао ништа да примети. Изашао је на супротна врата, ушао у зграду владе и ту је видео да је премијер погођен. Објаснио је да су прва два пуцња била временски ближа један другом, а између другог и трећег пуцња био је мало већи временски размак. По изласку из возила приметио је да Веруовић лежи на степеништу испред улаза у зграду. Поред њега у том моменту није било никога. Држао се за бутину, а лицем је био окренут према овом блиндираном возилу из којег је сведок изашао.

Сведок није могао да се изјасни из ког правца су хици долазили и испаљени, али је изнео да су сви припадници обезбеђења били окренути у правцу кафића “Моњумент”, па је закључио да је одатле пуцано. Није видео тренутак када су погођени премијер др Зоран Ђинђић и његов пратилац Милан Веруовић.

Сведок Срђан Бабић је био на месту сувозача, у првом пратећем возилу. Ово возило прво је ушло у двориште зграде владе и поставило се на своје место. Заузео је позицију за осматрање, искорачивши пар корака испред возила да би имао апсолутну прегледност ка парку који се налази са његове десне стране, што је била зона његове одговорности. Осматрао је са своје десне стране и зграду испред себе, мисли да је то зграда Статистичког завода. Приметио је да у парку нема пролазника, није уочио ништа сумњиво. Приметио је отворен прозор на згради у улици Адмирала Гепрата, али тај прозор је био отворен и много пута пре тога, што није било сумњиво. Након заузимања позиције за осматрање, чуо је пуцње, и то прво два која су била исте јачине и интензитета, и трећи, који је био различит и по звуку и по интензитету у односу на прва два пуцња. Потеглао је оружје и усмерио га у правцу своје зоне одговорности, иако у том моменту ништа није уочио. Након тога, заузео је заклон иза зида који се налазио ка овом парку. Док се повлачио да заузме заклон, уочио је у левом углу отвореног прозора на згради у улици Адмирала Гепрата нешто тамно, налик на простирку, ћебе. Утрчао је у зграду владе, где је затекао премијера Ђинђића како лежи на подесту степеништа. Ово њега је већ било људи из зграде владе.

Сведок Јован Ђурић критичног дана налазио се у првом пратећем возилу у колони, испред возила у коме је био премијер. Ово возило се зауставило мало улево, 3-4 метра од зида који је био ка парку. Изашао је из возила, заузео позицију са леве стране, према парку. Бабић Срђан је био десно од њега, а лево је била кућица из које је изашао полицајац, припадник обезбеђења зграде владе. Осматрао је парк преко пута зграде. Приметио је да су врата на улазу број 5 у зграду владе била затворена, што није било уобичајено приликом доласка премијера од када је био повређен. Одмах након заузимања положаја за осматрање, зачуо је звук два везана хица. По звуку му је изгледало да су испаљени из зграде у улици Адмирала Гепрата. Окренуо се ка премијеру, али никог није видео на улазу у зграду владе. Притрчао је до улаза и наишао је на Веруовић Милана, који је лежао погођен између степеништа и возила, окренут на десни бок и горњом половином тела ослоњен на степенице. Заједно са Бобаном Пурићем и Срђаном Дробњаком помогао је Веруовићу да у уђе у возило премијера, јер је било најближе, а затим га одвезао у болницу.

Сведок Срђан Дробњак изјавио је да се налазио у трећем возилу из колоне под пратњом у моменту уласка у двориште зграде владе. Ово возило зауставило се иза премијеровог возила, мало укосо, у леву страну. Изашао је из возила и стао иза левог точка премијеровог возила, леђима окренут овом возилу. Гледао је ка објекту у улици Немањиној 9, који је порушен за време бомбардовања и ништа сумњиво није приметио. Тако окренут, у једном моменту чуо је два везана праска, одмах затим чуо је и јаук и погледао у правцу премијера. Видео је како пада лицем окренут ка улазним вратима

зграде владе. Пошто је премијер пао у зграду, није могао да види ништа шта се тамо дешава. Одмах затим зачуо се следећи хитац и он се заклонио код десног точка возила. Примиетио је Милана Веруовића у седећем положају, код предњег десног точка премијеровог возила. У том тренутку није схватио да је Веруовић рањен. Одмах затим видео је да је погођен у ногу.

Надаље, изнео је да није могао у првом моменту да процени место одакле је пуцано. Прва два пуцња су била временски ближа у односу на трећи пуцањ и били су мало слабијег интензитета, трећи пуцањ се чуо пар секунди након другог и био је најјачи по интензитету и јачини звука. После првог пуцња, извадио је пиштољ и махиално се окренуо ка кафеу “Моњумент”.

Сведок Бобан Пурић био је сувозач у другом возилу из пратње премијера дана 12. марта 2003. године. Навео је да су ушли у двориште владе и да се прво возило у којем се налазио премијер зауставило испред улазних врата зграде владе. Друго возило из пратње стало је иза премијеровог возила, па је изашао из возила, као и Јаношевић Љубиша и Срђан Дробњак и заузели су позиције за осматрање. Његова зона осматрања била је део улице Немањине, паралелно ка згради у Немањиној број 9. Тај објекат је порушен за време НАТО бомбардовања. Док је осматрао простор испред себе, зачуло се нешто као прасак и крик. Он се инстинктивно окренуо и потегао оружје. Видео је да је премијер пао у зграду владе. Није видео тренутак када је погођен, али је видео да је пролетео кроз врата, ноге су му вириле ван. Видео је када је другим хицем погођен Веруовић Милан. Пао је на леву страну, дочекао се на лево колено и на руку и нашао се у клечећем положају близу возила. Веруовић је успео да се придигне сам и чак је дошао до возила. Потрчао је ка Веруовићу и у следећем тренутку, када се нашао близу возила ка којем је пузао Веруовић, чуо је трећи пуцањ, који је био мало пригушенији. Тај хитац је погодио у зид близу врата, тако да се чуо и рикошет. Видео је када су још нека лица из обезбеђења дотрчала до Веруовића и помогла му да уђе у возило премијера, којим су га пребацили до Ургентног центра. Напоменуо је да је хтео да уђе у зграду владе, међутим није могао да отвори врата, али је Срђан Дробњак успео да отвори врата, па су заједно ушли унутра. Видео је Сашу Бијелића поред премијера. Ту су били и припадници унутрашњег обезбеђења зграде владе, па су пренели премијера на подест горњег степеништа. Видео је Зорана Јањушевића, Тошу и Драгана Лалића.

Сведок Драган Лалић, возач другог пратећег возила дана 12. марта 2003. године, навео је да су дошли у двориште зграде владе око 12.20. У дворишту зграде владе није било паркираних возила. Примиетио је само једно црно возило, са десне стране, за које мисли да је марке “пасат”. Изнео је да су се возила зауставила тако што је Настић Дражен, возач првог пратећег возила, по уласку у двориште владе наставио право, у правцу кафеа “Моњумент” и зауставио возило 7 до 10 метара од улаза у владу, чеоно окренут ка том кафеу, на раздаљили од два до два и по метра у односу на зид који дели паркинг од парка. Александар Бијелић, возач премијеровог возила, зауставио је возило непосредно испред улаза број 5 у зграду владе, тако да су задња десна врата, на која је премијер требало да изађе, била паралелна са улазним вратима зграде, на удаљености отприлике од два до два и по метра. Он је зауставио друго пратеће возило, на три до четири метра иза премијеровог возила, благо укусо у односу на премијерово возило. Изашао је из возила и осматрао своју зону одговорности, лево, у правцу срушене зграде у Немањиној улици. То је отприлике полудесно од правца и простора који је осматрао пратилац Ђурић Јован.

Од момента када су они заузели своје положаје за осматрање, до изласка Милана Веруовића, прошла је секунда. До тог момента врата на улазу у зграду владе нису била отворена. То се и раније дешавало, али јако ретко. Није приметио ништа необично. У једном тренутку чуо је звук који му је

лично на неки прасак. Окренуо се на десну страну и тада је зачуо и други прасак и истовремено видео Милана Веруовића како пада. Тог момента схвата да су у питању пуцњи. Премијера ниједног момента није видео, ни када излази из возила, ни начин како се креће, ни како улази у зграду владе. Једино што је приметио након првог пуцња, је да су врата на улазу број 5 била отшкринута. Видео је да су се све његове колеге махиално окренуле у правцу ресторана "Моњумент". Ушао је у возило и кренуо да скупља припаднике обезбеђења. Видео је да Јован Ђурић трчи из горњег дела дворишта ка премијеровом возилу. Након две секунде зачуо је још један звук, али с обзиром да се налазио у блиндираном возилу, које је звучно изоловано, није могао добро да определи јачину звука. Све време је имао утисак да се пуца из парка. Изнео је да ниједног момента није знао да је премијер погођен, већ је мислио да је ушао у зграду владе.

Сведок Љубиша Јаношевић је дана 12. марта 2003. године радио као припадник обезбеђења и налазио се у другом пратећем возилу, које је било иза премијеровог возила, крећући се од резиденције ка згради владе. Уласком у двориште владе није приметио никакву гужву. Видео је црно паркирано возило близу капије, до Немањине улице. То је било службено возило. Тога дана у двориште зграде владе ушло је прво пратеће возило, прошло поред улаза број 5 и зауставило се на пар метара изнад овог улаза. Возило у којем је био премијер стало је, као и обично, што ближе улазним вратима, тако да је било довољно да премијер са пар корака уђе у зграду, док се иза премијеровог возила зауставило друго пратеће возило.

Овај сведок је по изласку из возила имао задатак да, сасвим при дну дворишта, осматра простор према згради која је била бомбардована и без прозора. Није видео ништа сумњиво. Погледао је на своју десну страну, премијер још увек није изашао из возила. Наставио је да осматра простор ка овој згради, која је била необезбеђена. На њој је било доста отвора одакле је могла да дође опасност. Убрзо је чуо један прасак. Није му изгледао као пуцањ, јер је био пригушен. Чуо је јаук. Окренуо се и преко рамена успео да види покојног премијера како упада лицем кроз врата улаза број 5 зграде владе. Извадио је пиштољ и бацио се на бетон. У тренутку док је падао на земљу, чуо је и други пуцањ. Ова два пуцња била су временски врло близу један другом, можда у размаку од две секунде. Интензитет првог пуцња и звука био је слабији, док је други био јачи. У тренутку кад је чуо пуцње, махиално се окренуо према улици Адмирала Гепрата. Док је лежао на бетону, чуо је трећи пуцањ, који је био јаснији, чуо је и рикошет. Махиално се окренуо према згради, према улици Адмирала Гепрата. Погледао је горе у ту зграду, није видео ништа сумњиво осим отворених прозора. Приметио је да возач Лалић пролази возилом кроз горе, до краја дворишта, враћа се назад и стаје испред њега. Отварају се задња врата, те је сведок схватио да је дошао по њега. Ушао је у возило, на задње седиште, када је чуо од Лалића да је изгледа премијер погођен.

У вези правца из кога су испалени хици, изнео је да се у тренутку када се налазио у лежећем положају, после другог пуцња, окренуо се према улици Адмирала Гепрата. За трећи пуцањ сигуран је да је дошао са те стране, док за први и други не може да определи.

Сведок који се налазио у дворишту
зграде Владе Републике Србије у време атентата

На главном претресу, одржаном дана 20. фебруара 2007. године, саслушан је по предлогу пуномоћника оштећеног Милана Веруовића, адвоката Боже Прелевића, у својству сведока Саша Симић, возач у Управи за

заједничке послове Републике Србије, 12. марта 2003. године возач тадашњег министра просвете Гаше Кнежевића.

У исказу, сведок је изнео да је дана 12. марта 2003. године, нешто после 12 часова, довезао у зграду владе министра Гашу Кнежевића и да је службено возило марке “пасат”, црне боје, регистарских ознака БГ 58-11, паркирао у дворишту. Возило је било паркирано тако што је предњи део возила био окренут према улазним вратима у зграду владе, улаз број 5, Немањина 11. Налазио се у паркираном возилу и гледао право на врата, која су била мало лево у односу на његово возило. Након 5 или 10 минута по његовом доласку и паркирању, у двориште владе ушло је премијерово возило са возилима из пратње. Била су три возила марке БМВ. Возило у коме се налазио премијер је црне боје, било је у средини и зауставило се наспрам улаза број 5. Сиви БМВ био је испред њега, а други иза њега. Приметио је када су припадници премијеровог обезбеђења из пратећих возила изашли и распоредили се на различите стране око сва три возила. Били су окренути леђима возилима, а лицем ка околним зградама. Осматрали су околину, тако што су сви гледали у различитим правцима. Милан Веруовић је изашао из возила и отворио врата. Приметио је штаке које је додао премијеру да би изашао из возила. Видео је изнад крова премијеровог возила, јер му је иначе возило заклањало видик, али је успео да види 10–15 цм горњег дела рукохвата тих штака. Видео је леву страну премијеровог лица док је излазио из возила, а затим се окренуо према возилу да узме штаке. Када је наместио штаке, премијер се окренуо на десно и закорачио према улазу зграде владе, према улазним вратима. У том моменту он види премијерова леђа и потиљак. Видео је када је премијер закорачио, уздигао се на први степеник и одмах затим пао.

Није видео тачно шта се у том моменту догодило, јер се испред њега налазило премијерово возило, па није видео комплетно тело премијера, већ само рамена и главу. Није приметио да је премијер телом направио неки покрет пре него што је пао. Учинио му се како је премијер нестао испод кола, па је у том моменту помислио да се саплео и пао. У следећем тренутку видео је да су припадници обезбеђења извадили оружје, па је схватио да је нешто друго у питању. Ово оружје припадници обезбеђења уперили су у различитим правцима, и то неки према улици Гепратовој, неки изнад сведока, у правцу зграде која је срушена у бомбардовању. Приметио је да су убрзо сви окренули оружје према Гепратовој улици, а неки су и потрчали према Гепратовој улици. Није знао да ли се још увек пуца, нити одакле, јер је њему у возилу претходно била укључена музика, тако да није чуо пуцње.

Када је схватио да се нешто дешава, искључио је музику, али се тада више ништа није чуло. Није смео да изађе из возила, али је видео у дну дворишта, близу капије, ка Немањиној улици, двојицу мушкараца који су истрчали напоље. Он је са возилом након тога изашао на улицу. Када је паркирао возило, видео је да полицајци наоружани аутоматским пушкама истрчавају из зграде владе и стају у заклон. Преко пута зграде владе приметио је окупљене новинаре који су снимали зграду владе и улаз у двориште владе. Запазио је да имају камеру и по томе закључио да се ради о новинарима, с тим што није могао да се изјасни колико је било камера. Видео је када је из дворишта изашло премијерово возило а након тога и возило за пратњу. Сећа се да је до њега дотрчао један младић из премијеровог обезбеђења и замолио да га одвезе до Ургентног центра. Њега је знао из виђења, зове се Дража. Пошто га је превезао до Ургентног центра, вратио се назад у двориште владе, где је остао до касних вечерњих сати, до 10 сати увече.

Након свега што се дешавало изнео је да је на лицу места дао изјаву инспектору МУП-а који се распитивао да ли је неко од присутних видео догађај. Испричао му је све што је видео, али не зна тачно на који начин је изнео то што је запазио, нити је запамтио како се зове тај инспектор, нити је

о обављеном разговору инспектор сачинио било какав записник, нити је он било шта потписивао. Није могао ни да опише инспектора јер је од тада прошло четири године. Није добио никада ниједан позив за саслушање пред полицијом или судом, мада је својим колегама испричао шта је он видео. Сећа се да га је после више од годину дана телефоном тражио оштећени Милан Веруовић, да се са њим нашао тада у Немањиној број 22, да су разговарали о овом догађају и да му је Милан Веруовић рекао да ће добити позив од суда за саслушање. Милан Веруовић га није обавестио да ће га он предложити за сведока. Возило у којем се налазио сведок Симић није блиндирано.

Сведок Симић се изјашњавао и на околност да ли су врата на улазу број 5 у зграду владе била затворена или отворена. Изнео је да на то није посебно обраћао пажњу. Напоменуо је да премијер није могао да уђе са штакама кроз ова врата која су била затворена, тако да претпоставља да их је неко отворио непосредно пре тога или су била отворена све време, он то не зна. Запазио их је тек у тренутку када се премијер нашао непосредно испред врата а све време је посматрао премијера. Када је премијер хтео да уђе на ова врата, сигуран је да је десно крило врата било широм отворено. Објаснио је да је то могао да види јер су улазна врата виша од висине премијеровог аутомобила који му је заклањао видик, тако да је видео горњи део, врата која су била широм отворена у тренутку када је премијер био непосредно испред њих.

Објашњавајући положај оштећеног Милана Веруовића, сведок је изјавио да се сећа да га је видео у моменту када је изашао из премијеровог возила и стао поред врата сувозача, а затим га је видео са премијерове леве стране. Од момента када је премијер кренуо ка згради владе, више није обраћао пажњу на Веруовића. Из тих разлога није могао да се изјасни о положају његовог тела, тако да није видео ни моменат када је он погођен хицем и када је пао. Ова чињеница била му је позната тек када се вратио у двориште зграде владе са Ургентног центра, где је возио припадника обезбеђења Дражу. Прецизирао је да је раздаљина од места са кога је премијер изашао из возила, па до уласка у зграду владе метар до два. Он то није видео сигурно тог дана, али је сигуран да та раздаљина није већа од два метра. Растојање између службеног возила у коме се он налазио критичног дана и премијеровог возила била је, по његовој слободној процени, око 7 метара.

Записник о увиђају лица места

На основу записника о увиђају истражног судије Окружног суда у Београду, Александра Чолића, утврђено је да је дежурни истражни судија Окружног суда у Београду, дана 12. марта 2003. године, изашао на увиђај у дворишту зграде Владе Републике Србије у улици Немањиној број 11, у Београду, испред петог улаза у зграду владе, у 13 часова и 30 минута, заједно са дежурним замеником ОЈТ-а у Београду Јасмином Васић.

Лице места је већ било обележено и обезбеђено од стране дежурне службе СУП-а Београд, чијом екипом је руководио инспектор – мајор Бранислав Мрвић, а криминалистичко-технички преглед лица места започео је да врши испред петог улаза криминалистички техничар Радивоје Стојановић. Моменат доласка дежурног истражног судије Окружног суда у Београду и дежурног заменика ОЈТ-а у Београду у двориште зграде Владе Републике Србије забележен је на видео снимку ТВ Пинк од 12. марта 2003. године, а коју чињеницу је суд констатовао на записнику о главном претресу од 22. фебруара 2007. године, када је у доказном поступку приказан овај видео запис. Записник о увиђају сачињен је од стране истражног судије 18. марта 2003. године, на основу извештаја о криминалистичко-техничком прегледу лица места МУП-а, Секретаријата у Београду, број уписника (Ку, Д) 4713/03, број КТ уписника 100/836/03, од 12. марта 2003. године, који је са фото-албумом и пратећом документацијом достављен истражном судији 18. марта 2003. године. Констатовано је да су испред петог улаза и на

степеништу које из њега води у зграду затечени следећи трагови: трагови крви, обележени редним бројевима 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 и А и Б, оштећење на зиду, обележено редним бројем бројем 10, два дела пројектила, обележена редним бројевима 11 и 12, један метак, обележен редним бројем 13, једно оштећење на првом степенику, обележено редним бројем 14, црна мајица на првом степенику, обележена редним бројем 15 и две штаке затечене на првој платформи степеништа, обележене редним бројем 16.

Истога дана у 14 часова истражни судија је из дворишта зграде владе отишао са замеником ОЈТ-а у Београду, Јасмином Васић у пословну зграду Завода за фотограметрију, у улици Адмирала Гепрата број 14, због сумње да је из те зграде пуцано на др Зорана Ђинђића и Милана Веруовића. У записнику о увиђају констатовано је да је прозор канцеларије број 55 на другом спрату те зграде у правој линији без икаквих препрека окренут према петом улазу у зграду Владе Републике Србије, а постојала је сумња да је са њега пуцано. У канцеларији број 55 затечено је више комада канцеларијског намештаја. Затечен је отворен прозор, а на њему преко симса пребачено ћебе, обележено редним бројем 17. У близини прозора затечена је кутија од "паркер" оловке, обележена бројем 18, као и столица, обележена бројем 19. Непосредно испод тог прозора у унутрашњости канцеларије затечен је део цигарете без филтера. У овој канцеларији затечени су рекламни панои поред каљеве пећи, а на горњој површини горњег паноя затечен је траг газеће површине обуће. У истој канцеларији на отвореним вратанцима ложишта каљеве пећи затечена су три опушка од цигарета "давидов".

Потребно је објаснити да је записник о увиђају од стране истражног судије Округног суда у Београду сачињен 18. марта 2003. године. У записнику о увиђају констатовано је да су пронађени опушци цигарета на вратанцима каљеве пећи која се налазила у овој канцеларији. Неопходно је објаснити да је истражни судија сачинио записник о увиђају након добијања свих извештаја о криминалистичко-техничком прегледу лица места од стране МУП-а Републике Србије, па и извештаја Секретаријата у Београду, број уписника КУ, Д. 4713/03, број КТ. уписника 100/836/03, од 12. марта 2003. године, који је са фото-албумом и пратећом документацијом достављен истражном судији 18. марта 2003. године. У том извештају о криминалистичко-техничком прегледу лица места и фотодокументацији која га прати, нису констатовани остаци опушака цигарета на вратима каљеве пећи. Истражном судији је истовремено достављена и допуна извештаја о криминалистичко-техничком прегледу лица места МУП-а – Секретаријата у Београду, број уписника КУ. 4713/03, број КТ. уписника 100/878/2003, веза КТ. 836/03, а то је допуна од 17. марта 2003. године.

Опушци који се помињу у записнику о увиђају истражног судије констатовани су у допунском криминалистичко-техничком извештају прегледа лица места, канцеларије број 55 у улици Адмирала Гепрата 14, који је обављен 17. марта 2003. године. Тада, значи 17. марта 2003. године, на вратима ложишта каљеве пећи, која су затечена у отвореном положају, пронађена су три угашена опушка од цигарете "давидов". Ово стање фотографисано је, што се види из фотографије број 3 овог извештаја, о чему су се у каснијем току поступка изјашњавали криминалистички техничари који су вршили допунски увиђај, сведоци Радован Китић, Владимир Миомановић, Предраг Ђурчић и Предраг Кораћ. Ови опушци послати су на вештачење у Институт за криминалистичку технику у Висбаден ради утврђивања ДНК профила, а што се може видети из њиховог писаног налаза и мишљења. Уз записник о увиђају истражног судије (погледати књигу 7 из истраге), достављен је и допис Кри. бр. 431/2003, од 19. марта 2003. године, којим се истражни судија обраћа криминалистичким стручњацима СР Немачке, са захтевом да ураде потребне анализе и утврде, уколико је то могуће, присуство биолошких трагова на достављеном ћебету које је

пронађено у просторији из које се претпостављало да је пуцано и да, уколико има биолошких трагова, ураде и ДНА профил истих. Достављени су, ради анализе и утврђивања биолошких трагова и ДНА профила, опушци који су пронађени у канцеларији из које се претпоставило да је пуцано на председника Владе Републике Србије. Достављени су ради прегледа и анализе делови пројектила који су пронађени, што се види из извештаја о криминалистичко-техничком прегледу лица места испред улаза у зграду Владе Републике Србије.

У записнику је наведено да је на тавану изнад другог спрата ове зграде затечен отворен прозор који гледа на улицу Адмирала Гепрата, светларник и канцеларијски сто са дебелим слојем прашине и два трага газеће површине обуће.

Истражни судија је накнадно обавештен од стране СУП-а Београд, Одељења криминалистичке технике, да су испод прозора канцеларије број 55, у улици Адмирала Гепрата број 14, пронађене две чауре, и то једна у олуку, означена редним бројем 20, а друга ниже од ње, испод трске којом је прекривен кафић "Храбро срце", испод наведеног прозора.

Истражни судија је са замеником ОЈТ-а у Београду Јасмином Васић и инспектором дежурне службе СУП-а Београд – мајором Браниславом Мрвићем, отишао у Ургентни центар у Београду ради увиђаја и информисања о здравственом стању рањених, премијера Зорана Ђинђића и Милана Веруовића. Од стране директора Ургентног центра проф. др Михајла Митровића обавештени су да је премијер Зоран Ђинђић, одмах по пријему на Ургентни центар, а након хируршке интервенције, преминуо у 13 часова и 30 минута, док је Милан Веруовић са тешким телесним повредама задржан на даљем лечењу у Одељењу Шок А.

Из записника се види да је истражни судија дао налог да се тело премијера Зорана Ђинђића пребаци ради обдукције у Институт за судску медицину, Делиградска број 31-а у Београду, што је одмах и извршено.

Истога дана, у 20.30 часова, у Институту за судску медицину је обављен најпре спољашњи преглед тела покојног Зорана Ђинђића, а затим обдукција од стране екипе обдуцната којим је руководио проф. др Душан Дуњић, а у присуству истражног судије Александра Чолића и заменика ОЈТ-а у Београду Јасмине Васић.

У записнику је наведено да је констатовано спољашњим прегледом тела покојног Зорана Ђинђића да постоји једна улазна рана на предњој десној страни грудног коша и једна излазна рана на задњој левој страни грудног коша. Детаљан налаз обдукције дат је накнадно у обдукционом записнику.

Истражни судија је дао налог да се одећа, ствари затечене у њој и обућа покојног Зорана Ђинђића и рањеног Милана Веруовића упуте у СУП Београд – Одељење криминалистичке технике, ради вештачења.

Чињеницу да је истражни судија Округног суда у Београду, Александар Чолић био на лицу места, како испред зграде владе у улици Немањиној 11 код улаза број 5, тако и у улици Гепратовој заједно са замеником ОЈТ-а у Београду и да је он дао наредбу да се се изврши обележавање свих трагова, потврдили су у свом исказу сведоци Радивоје Стојановић, Дејан Мијатовић, Милисав Ђорђевић и Бојан Стојковић. Прочитана је службена белешка заменика ОЈТ-а у Београду, Јасмине Васић о томе када је обавештена да је испред Владе Републике Србије пуцано у председника владе и његовог пратиоца.

Из записника о увиђају види се да је на основу допуне извештаја о криминалистичко-техничком прегледу лица места Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Секретаријата у Београду, број уписника (Ку-4713/2003), број Кт. уписника 100/878/2003, веза Кт. 836/03, од 17. марта 2003. године, обављен допунски криминалистичко-технички преглед и фотографисање лица места, у згради Завода за фотограметрију у

улице Адмирала Гепрата број 14, и то канцеларије рачунског центра на првом спрату где су пронађени трагови папиларних линија обележени бројевима од 1 до 12. Трагови су изазвани црним магнетним прахом и фиксирани на белој транспарентној фолији. У циљу елиминације, дактилоскопирани су радници рачунског центра, који су поименично наведени у извештају. На другом спрату зграде са двокрилних, металних врата од ходника, која се налазе лево од степеништа демонтиран је један цилиндар улазне браве и са једним одговарајућим кључем достављен Одељењу криминалистичке технике. Са улазних врата канцеларије број 55 на другом спрату демонтиран је један цилиндар улазне браве и достављен Одељењу криминалистичке технике (вештачење цилиндара браве обавио је вештак Градског СУП-а Београд, Милутин Вишњић, који је урадио писани налаз и непосредно је саслушан на главном претресу).

У овом извештају констатовано је да је у канцеларији број 55, десно од улазних врата канцеларије, затечена једна зидана каљева пећ са отвореним вратима ложишта. На ивици вратанца ложишта затечена су три угашена опушка од цигарета "давидов", која су фотографисана у затеченом стању и достављена ОКТ-у. Наведени извештај потписао је криминалистички техничар, водник Турчић Предраг (ДНК анализа опушка по наредби истражног судије обављена је у Криминалистичком институту у Висбадену, погледати писани налаз).

Записник о увиђају од 25. марта 2003. истражног судије Округног суда у Београду, о проналажењу пушке "хеклер и кох ГЗ" и једне аутоматске пушке "ЦЗ" 7,62 мм.

Суд је извршио увид и читање записника о увиђају од 25. марта 2003. године. Из овог записника утврђено је да је дежурни истражни судија Округног суда у Београду, Бранислав Пантелић, изашао на лице места на Новом Београду заједно са дежурним замеником ОЈТ-а у Београду Драганом Лопушином, у 15 часова.

Место увиђаја било је на пољани која се налази између зграде СИВ-а и хале "Лимес", где је био разбацан грађевински материјал, отпад, шут, као и неколико десетина засађеног дрвећа. Истражном судији је показана црна торба од импрегнираног платна, за коју је речено да је пронађена затрпана грађевинским материјалом и која је пре њиховог доласка одтрпана. У торби се налазила једна снајперска пушка "хеклер и кох" и једна аутоматска пушка "ЦЗ" 7,62 мм.

На снајперској пушци, и то на њеном кундаку и рукохвату, истражни судија је приметио црвене мрље налик на крв, а по казивању полицајаца, у њој се налазио и један метак, који је извађен пре његовог доласка и који се налазио у торби. Поред тога, у торби су се налазили и један метак за аутоматску пушку "ЦЗ" 7,62 мм, један пун оквир за исту пушку, као и две кутије муниције за снајперску пушку. Цео ток увиђаја сниман је видео камером, а обављена су и фотографисања. Дат је налог да се утврди од чега потиче црвена боја на снајперској пушци, као и налог да се узму трагови папиларних линија са оба оружја и налог да се обави вештачење оба оружја.

Извештај о проналажењу возила "пасат"

којим су извршиоци кривичног дела напустили лице места

У извештају о криминалистичко-техничком прегледу лица места од 19. марта 2003. године наведено је да је возило марке "пасат", регистарске ознаке ПА 469-88, пронађено запаљено и потпуно изгорело у Београду, у улици Зарија Вујошевића, са десне стране, посматрано у смеру моста "Газела", на земљаној површини, преко пута броја 105. Поред овог возила, пронађени су моталица за електрични продужни гајтан плаве боје, качкет тегет боје, два ПВЦ канистра запремине од 5 и 3 литра, у коме је затечена течност жућкасте

боје и специфичног мириса налик на бензин, а канистер од 3 литре се налазио у ПВЦ кеси сиве боје са натписом “Армџ схоп”.

На основу вештачења МУП-а Републике Србије број ВЕ-1191/03, од 20. марта 2003. године, утврђено је да је предметно путничко возило марке “пасат”, са фабричким идентификационим бројем шасије који одговара оригиналу, као и оригиналном бројном ознаком мотора, на којима нема трагова накнадне обраде.

Из допуне о криминалистичко-техничком прегледу лица места од 20. марта 2003. године, утврђено је да је пронађен један кључ од возила марке “фолцваген” на удаљености од 20 метара од места проналаска запаљеног возила гледано према улици Драгана Јевтића.

Приликом вештачења течности која се налазила у ПВЦ канистру који је пронађен поред запаљеног возила марке “пасат”, на основу извршених анализа утврђено је да је анализирана течност која се налази у канистру у количини од два литра – бензин.

Сведоци који су 12. марта 2003. године чули два пуцња у улици Адмирала Гепрата број 14

Сведоци, запослени у Заводу за фотограметрију у улици Адмирала Гепрата број 14, и то: сведок Милан Бојић, Бранко Бугарски, Јелена Ружић, Миленија Николић и Драгољуб Мићићеловић, исто као и сведоци из обезбеђења зграде владе, сагласно су изјавили да су дана 12. марта 2003. године око 12 часова и 30 минута чули два пуцња. У моменту када су се чули ови пуцњи, налазили су се на различитим местима у згради и у првом тренутку неки од њих нису могли да процене од чега потичу ти звуци. Сведоци Бранко Бугарски, Драгољуб Мићићеловић и Миленија Николић видели су три младића док су силазили низ степенице са спрата у Заводу за фотограметрију. Сагласно наводе да је један од ових младића носио моталицу са каблом, а друга двојица оружје, и то један пушку, а други пиштољ. Изјавили су да су претходно чули два хица.

Сведок Милан Бојић радио је у Заводу за фотограметрију “Геоинжењеринг”, у канцеларији на провом спрату. Канцеларија се налази до степеница, прва с леве стране. То је отприлике испод собе из које је пуцано. Прозор је био отворен, једно крило отворено. Овај прозор гледа у један коси зид од дела зграде, тако да је поглед ограничен. У канцеларији је био са колегиницом и радили су на обради података на рачунару. Негде око пола један чули су два пуцња јаког интензитета у размаку од пет до десет секунди, један за другим. По интензитету су били као да је пуцано из пушке, а по звуку није могао да оцени одакле је пуцано јер, како је навео, нема довољно искуства с оружјем. У том моменту нису знали о чему се ради. Сведок се сећа да је, када су се чула ова два пуцња, приметио неку прашину која је пала на тај коси, лимени део крова, као песак када падне и чује се, пошто је тишина била у канцеларији. После минут – два чуло се да је неко стрчао низ степенице. По бату корака који је зачуо на степеништу, сведок је закључио да је било више лица која су трчећи силазила низ степениште. Након тога настало је комешање на спрату, те је сведок изашао из своје канцеларије и са групом колега попео се на други спрат. Канцеларија број 55 је прва са леве стране, те су прво њу погледали. Врата канцеларије су била откључана. Када су ушли унутра, приметио је нешто од канцеларијског намештаја који се ту налазио. Колико се сећа, био је канцеларијски сто на средини, отворен прозор и ћебе на прозору. Ћебе је било шарено: жуто, бело, црвено, отприлике браон боје и налазило се у левом делу прозора. Оба прозорска крила су била отворена. У канцеларији преко пута била је једна старија госпођа, која је изгледала веома уплашено. Након тога сишли су у приземље и убрзо су стигла двојица полицајаца у униформи.

Сведок Бранко Бугарски радио је као геодетски инжењер у Заводу за фотограмертију у улици Адмирала Гепрата број 14. Његова канцеларија је број 18 и налази се у приземљу. Окренута је према улици, а наспрам улазних врата налази се степениште које води на први спрат. Дана 12. марта 2003. године, око пола један, отворио је прозор на својој канцеларији и укључио компјутер. Пет минута пре или после пола један зачуо је два праска. То су била два праска истог интензитета, са размаком од једне секунде. Није могао по звуку да оцени одакле је пуцано, те је изашао је на врата своје канцеларије и стао је на праг. У том тренутку је видео три младића која су трчала низ степенице. Били су карактеристично обучени, имали су тамноплаве, као радничке комбинезоне са жутим апликацијама. Слична одела су имали и радници фирме "Крол", која има закупљен пословни простор у овој згради на другом спрату, али су они имали натпис фирме на леђима, док ови младићи који су трчали низ степенице то нису имали.

Сведоку су били упечатљиви предмети које су они носили у рукама. Један је носио моталицу за кабл, други је носио пиштољ, а трећи пушку. Протрчали су поред сведока и изашли из зграде. Били су релативно млади, између 24 и 28 година. Прва двојица која су трчала низ степенице, били су црномањаста. Младић који је био с десне стране, ближе гелендеру, носио је моталицу, а онај ближе зиду имао је у руци пиштољ црне боје. Трећи младић био је плав, имао је тамно златну косу и таман тен, као да се вратио са сунчања, кварцовања. Он је имао наочаре са диоптријом. У левој руци је носио пушку са оптичким нишаном. Сведок није могао да оцени њихову висину, с обзиром да су силазили низ степенице. Када су излазили из зграде, код врата је настала гужва. Плавокоси младић им је придржао врата и прво су изашли црномањаста младићи, а затим плавокоси. Закључио је да ови младићи који су туда протрчали имају везе са пуцњима које је претходно чуо. У првом тренутку није знао да су у питању пуцњи и није му било јасно одакле је пуцано, јер у близини има неколико кафана, али када је видео ове младиће који су носили оружје на степеницама, схватио је да је пуцано из зграде.

Након што су ови младићи изашли из зграде, сведок је погледао кроз прозор своје канцеларије и видео паркиран плави ауто и једног старијег полицајца, у униформи. Рекао му је да је било пуцања у згради и да позове патролу. Након тога је дошла милиција, блокирали су цео крај. Речено им је да не могу да напусте зграду и сведок је више пута дао изјаву и покушавао да на сликама које су му показане у полицији препозна неку од ових особа које је видео 12. марта 2003. године у згради у Гепратовој улици. Према његовом опису плавокосог младића урађен је фото-робот, али је исти објављен неколико пута и после више не.

Сведок Миленија Николић је радила у кафе-кухињи у Заводу за фотограметрију у Гепратовој улици број 14, која се налази на првом спрату. То је бивша фотолабораторија, просторија без прозора, на којој постоје само врата и налази се лево у сали, мало увучено. Она и колегиница Јелена Ружић биле су унутра. На други спрат нису ишле последњих неколико година. Дана 12. марта 2003. године, нешто после дванаест сати, она и њена колегиница чуле су два пуцња, али су наставиле да раде. Мислиле су да ти звуци долазе из парка, јер је та просторија окренута ка парку и кафићима. Међутим, након тога чула се гужва и кренула је из кухиње, кроз салу ка вратима, одакле је видеела три особе како силазе низ степенице. Већ су били на излазним вратима. Двојица су имала оружје у рукама, а трећи је носио котурачу за кабл. Навела је да јој се чини да је ово оружје било исте величине, како је показала, дужине око 30-35 цм и видеела је да су га обојица носили са стране, у левој руци. Није могла да се изјасни о којој врсти оружја се ради. Ови људи су били обучени у тамно тегет одела и имали су капе на глави, а двојица од њих су

носила оружје. Након тога настала је гужва. Сви одозго са спрата изашли су на ходник и на степенице. Након пет до десет минута дошла је полиција.

Сведок Драгољуб Мићићеловић радио је у обезбеђењу фирме “Соко”, које је обезбеђивало зграду у улици Адмирала Гепрата 14. Навео је да је дана 12. марта 2003. године, око 12 часова, чуо два пуцња, који су по јачини били као да су испале из пушке. Претпоставио је да ови пуцњи долазе одозго, те је кренуо према степеништу. Ту је срео чистачицу Миленију Николић, која му је рекла да зове полицију. У тренутку када је био поред канцеларије Бранка Бугарског, која се налази у приземљу, видео је три младића која су протрчала са спрата. Описао је да су ова лица имала капе на глави, плаве комбинезоне и ХТЗ ципеле. Комбинезони су били плави, скоро тегет, са жутим апликацијама на рукавима. Један је носио пиштољ, други пушку, а трећи чекрк. Пушка и пиштољ били су црне боје. Средњи од ових младића који су силазили био је виши од друге двојице, имао је дугуљаст врат и главу и носио је пушку. Двојица нижих су били крупни. Заједно су се спуштали низ степенице, држећи се за руке. Сведок наводи да мисли да су пушка и пиштољ били црне боје. Када су излазили, лице са пиштољем је промашило врата, а затим га је младић који је био у средини повукао. Изашли су из зграде и скренули на лево и низбрдо.

Сведок Мићићеловић навео је да је пушка коју је носио један од младића била дугачка око 1 метар, а када му је на главном претресу показана фотодокументација, изјавио је да је ова пушка коју је он видео слична са пушком која има оптички нишан приказаном на фотографији 36, зато што има црни кундак, а да је калем који је видео да је носило једно од ових лица као на фотографији број 28 фотодокументације.

Сведок Јелена Ружић изјавила је да је са колегиницом Миленијом Николић била у кафе-кухињи у Заводу за фотограметрију у улици Адмирала Гепрата број 14, када је око пола један чула два пуцња који су били један за другим. Како ова просторија нема прозоре, није могла да одреди одакле ови звуци долазе, нити од чега потичу.

Сведок Вера Бранковић, која станује у улици Адмирала Гепрата број 8, око 12.30 часова изашла је на балкон који се налази са дворишне стране зграде и гледа ка дворишној згради број 8 а, иза које се налази парк ка Немањиној улици и око пола један чула је један јак удар који јој је звучао као да неко баца греде у приколицу од камиона, а затим су се чула два, три одјека. Након једне до две секунде поново се зачуо јак удар и опет два, три утишана одјека. Схватила је ове звуке као пуцње, односно прво што је помислила било је да опет пуцају. Ови звуци долазили су јој са леве стране, где је простор између две зграде, тако да је звучало да долази из тог слободног простора у висини кафића “Моњумент”.

Сведок Гордана Живковић, станује у улици Адмирала Гепрата број 17, у згради која се налази поред Добрињске улице, а њен стан гледа према улици Гепратовој, ка пролазу за кафић “Моњумент”. Навела је да је чула пуцње, и то прво један јак прасак, а затим, један за другим, два слабија праска. Размак између првог и друга два пуцња био је једва 3-4 секунде. Када је погледала кроз прозор, видела је како неко увлачи задњи део пушке на задња десна врата (иза места сувозача једног великог аутомобила тамне боје, који је био паркиран преко пута стана сведока, на парној страни улице Гепратове, поред кућице Градског саобраћајног предузећа. Аутомобил је био окренут предњим делом ка улици.

Сведок Биљана Станков, секретарица премијера, у свом исказу је изнела да су се након догађаја код хале “Лимес” договорили Милан Веруовић и Александар Бијелић да са њом контактирају свако јутро око 8.30 до 9 часова, када би им се саопштио распоред доласка премијера у зграду владе. Објаснила им је да ће тада коначно знати распоред за тај дан. Потврдила је да

су претходно вече, увек када су одлазили из владе, знали готово тачан програм дневних активности планираних за сутрадан.

У вези догађаја 12. марта 2003. године изнела је да је премијер имао заказана два састанка, због којих је требало тог дана да дође у зграду владе.

Негде око 12.40, док је чекала у кабинету да премијер стигне, чула је неки звук, који је повезала са извођењем грађевинских радова у згради који су се одвијали на спрату изнад њих, што јој је било чудно, знајући да је простор изнад њиховог кабинета већ био сређен. Звук који је чула био је веома јак, чинило јој се као да је пола зида пало а онда одмах још један исти звук. Помислила је да треба да захтева да престану радови због планираних састанака, када је чула неко трчање ходником. Видела је колегиницу која је протрчала поред кабинета и рекла јој да су пуцали у шефа. Она је тада кренула ходником десно и видела председника Ђинђића који је лежао на подесту, а поред њега видела је Александра Бијелића, возача и господина Јањушевића.

**Сведоци, радници спољњег и унутрашњег обезбеђења
зграде Владе Републике Србије, који су се изјашњавали
у вези броја пуцњева које су чули 12. марта 2003. године**

Саслушани сведоци, радници обезбеђења зграде Владе Републике Србије, и то: Данило Копривица, Влајко Вујадиновић, Зоран Трајковић, Мирослав Гарић и Зоран Петровић сагласно су изјавили да су 12. марта 2003. године, док су били на својим радним местима, око 12 часова и 30 минута чули два пуцња. Сведоци Зоран Трајковић и Мирослав Гарић објаснили су да су ови звуци били веома јаког интензитета, као да је пукла гума.

Сведок Данило Копривица, шеф обезбеђења зграде Владе Републике Србије изнео је да је дана 12. марта 2003. године од радника обезбеђења владе сазнао да стиже премијер. Налазио се на степеништу унутар зграде, где је обично дочекивао премијера и омогућавао му несметан пролаз. Критичног дана стајао је на другом подесту степеништа, окренут ка улазу у зграду владе. Знао је да се радник унутрашњег обезбеђења Зоран Трајковић налази на првом подесту, на степеништу, ближе улазним вратима, када је чуо два пуцња, први је био јачи а други слабији. Размак између њих био је око једне секунде. Одмах је притрчао и видео је да је покојни премијер пао, тако што су му две трећине тела биле унутар зграде, а једна трећина ван зграде. Видео је када је у зграду ушао премијеров возач, Александар Бијелић.

Сведок је издао наређење да припадници унутрашњег обезбеђења ставе у приправност дуго наоружање, да се лоцира тачно одакле је пуцано, пошто је прва информација била да је пуцано из зграде у улици Немањиној број 9, која је порушена приликом бомбардовања. Убрзо су сазнали да није пуцано из те зграде, већ да је пуцано из улице Адмирала Гепрата. Касније је са пар колега стигао до Гепратове улице. Ту је затекао полицајце из станице полиције Савски венац, а затим су пристизали и припадници МУП-а Србије. Вратио се у зграду владе.

Изнео је да је тога дана о доласку премијера обавештен од стране припадника спољашњег обезбеђења, који су запазили да колона под пратњом прилази згради. О доласку премијера др Зорана Ђинђића обавештаван је на овај начин и раније, јер са припадницима личног премијеровог обезбеђења није имао радио везу. Од тренутка када је обавештен о доласку премијера прошло је 10 до 15 секунди, док возило није стигло у двориште владе.

Објаснио је да су улазна врата била под електричном бравом и контролисана са удаљености од 4 до 5 метара путем видео-интерфона. Принцип је био да онај ко улази притисне видео-интерфон и појавио би се

његов лик. Полицајац који седи поред видео-интерфона видео би ко је испред врата и притиском на дугме откључавао је врата. У време доласка премијера, критичном приликом врата су била отворена. То се видело и приликом увиђаја, с обзиром да су рикошети од хитаца били присутни у холу зграде. Делове метка видео је након што су однели покојног премијера, док је обезбеђивао лице места. Забранио је пролаз, да би могао да се изврши увиђај.

Сведок Зоран Трајковић радио је 12. марта 2003. године на радном месту на улазу број 5, као радник унутрашњег обезбеђења зграде, и његов позивни знак био је "шестица". Улазна врата на улазу број 5 била су отворена. У моменту доласка премијера отворио је улазна врата и запазио да премијерово возило стаје одмах испред улаза. Поткајловао је врата и више није гледао у правцу овог возила, већ се окренуо и вратио на први подест степеништа. Ту је стајао и гледао ка улазним вратима, у ком моменту је видео премијера са штакама на улазу у зграду владе. Сведоку је предочен део његовог исказа са записника који је дао у претходном поступку, 1. јула 2003. године, где је навео да је отворио и поткајловао улазна врата на улазу број 5 у зграду владе, а затим се вратио уз степениште до првог подеста и био окренут лицем према улазним вратима. Навео је тада да је видео премијеров ауто који је полако прилазио испред улаза, што је контрадикторно његовим наводима на главном претресу.

Сведок је објаснио да је у истражном поступку његова изјава непрецизно интерпретирана и остао при изјави коју је дао на главном претресу, да је у моменту отварања врата видео да возило стаје испред улаза у зграду владе. Када је поткајловао врата, окренуо се и отишао уз степенице на први подест. Тог момента, окренут ка улазу, видео је премијера на улазним вратима, који је стајао ослоњен на штаке. Тада је чуо први пуцањ, који је био веома јаког интензитета, као да је пукла гума. Овај метак рикошетирао је унутар зграде, што сведок није конкретно видео, већ је чуо зујање, касније је видео каменчиће у том делу степеништа. Премијер је одреаговао трзајем главе и лагано почео да се окреће на лево. Секунду или две касније чуо се други пуцањ и премијер је викнуо "јој" и почео да пада на десну страну унутра у зграду. Почео је да пада лагано, удесно, укосом, главом на доле, на десни бок. Десна рука му је била испод тела, а лева одозго. Није могао у моменту одмах да падне, зато што га је десна штака задржавала. Пао је тако да се глава налазила близу степеништа, лева штака је у паду отишла у вис, а ноге су биле укрштене. Фактички је пао главом ка доле и десним боком. Десна штака је остала ту, близу њега, док је лева штака полетела у вис док је падао и затим пала негде напољу. Притрчао је до премијера и чуо споља повике да је пуцано из Немањине 9. У моменту није могао да оцени да ли је одатле пуцано или не, али је помислио да може још једанпут да буде пуцњаве. Пришао је вратима и извукао руком кајлу, односно како је клечао близу врата, само се пружио и извукао кајлу. Врата су се привукла, али не скроз, зато што су ноге премијера остале да вире неких можда четрдесетак сантиметара. Убрзо улазе чланови личног обезбеђења, Александар Бијелић, премијеров возач, а за њим Дробњак и Пурић, који су помогли сведоку да премијера помери до првог подеста, а затим су га однели на други подест степеништа.

Сведок Влајко Вујадиновић, радник обезбеђења Владе Републике Србије, изнео је да је критичног дана добио задатак од шефа смене да обиђе спољно обезбеђење и да провери да ли је све у реду. Негде око 12 часова и 20 минута изашао је из зграде владе и кренуо Немањиним улицом, ушао у улицу Кнеза Милоша и кренуо према "Лондону". На раздаљини од 10 до 15 метара пре кућице обезбеђења на радном месту "јединица", које се налази у улици Кнеза Милоша, зачуо је први пуцањ. Лево од њега била је зграда и није видео шта се дешава у том правцу, те је продужио још неколико корака напред, када је чуо други пуцањ. Његов колега, који је радио на радном месту један, Мирослав

Гарић, изашао је из кућице, а сведок је прошао поред тог улаза и наставио право. Пуцњи које је чуо били су истог интензитета и изгледало му је као да долазе одозго, вероватно због одјека од околних зграда.

С обзиром на јачину звука, претпоставио је да је реч о снајперу већег калибра, односно да је у питању оружје јачег пуњења од аутоматске пушке коју они користе. Када је наставио напред, дошао је са горње стране до дворишта зграде владе, где је са леве стране, испред улаза број 5 видео пратиоце премијера и премијерово возило марке БМВ, које је било паркирано непосредно испред улаза у владу. Двојица пратилаца из премијеровог обезбеђења била су иза стражарске кућице број 2, где су заузели заклон, док је један био иза каменог зида који се налази у дворишту, у полусавијеном положају, држећи пиштољ обема рукама. Видео је Милана Веруовића како лежи између жардињере и премијеровог БМВ-а. Припадник из премијерове пратње који је стајао леђима окренут ка каменом зиду и гледао у правцу премијеровог возила (Срђан Бабић) рекао је сведоку да зове хитну помоћ, да је премијер погођен, а прстом му је показао да је пуцано из правца Адмирала Гепрата и рекао да је пуцано одозго. Сведок је радио-везом јавио шефу објекта, Копривици, да пратња тражи хитну помоћ и да дође одмах у двориште јер је премијер погођен, а Копривица му је одговорио да је то видео и да је позвана хитна помоћ. Сведок је узео пушку из кућице и заузео заклон иза неког стуба. Одатле је видео када се возило БМВ окренуло полулево и изашао доле иза зграде, ка Немањиној. Убрзо им је шеф објекта наредио да се блокирају сви улази, сви прилази, а касније је стигло и појачање.

Сведок Мирослав Гарић, радник спољашњег обезбеђења зграде владе радио је 12. марта 2003. године на радном месту број 4, стражарници која се налази у Немањиној улици број 9, у дворишту војне зграде, Команде града, која је оштећена у бомбардовању 1999. године. У периоду између 12.15 и 12.30 часова седео је у кућици која се налази у дворишту зграде у Немањиној 9, осматрајући у правцу хотела "Београд". Ова кућица налази се уз зграду у Немањиној 9, десетак метара од тротоара, односно од улаза из Немањине улице. Гледа у правцу хотела "Београд", а лево се види један део зграде ЦИП-а, ЖТП-а и десно парк ка улици Адмирала Гепрата. У једном тренутку чуо је звук као да је пукла гума од аутобуса, који му је допирао са десне стране, а након пар секунди још један такав звук. Убрзо је преко радио-везе чуо колегу који ради на радном месту број 6, Зорана Трајковића, да позива у помоћ и јавља да се пуца на премијера. Такође, неко од колега јавио је да се пуца из Немањине 9, која зграда се налази у склопу дворишта где се он налазио. Узео је дуго наоружање и потрчао ка врху дворишта и стао уз једно стабло. Одатле је могао да види улаз број 5 зграде Владе Србије. Јавио је шефу Копривици да му се учинило да је пуцње чуо преко пута парка, јер му је звук долазио са десне стране, некако отпозади, тако да је мислио да је из Кнеза Милоша.

Док је био при врху дворишта, у заклону иза бетонског стуба оградe, гледао је ка улазу број 5 и видео испред њега једно возило које је окренуто ка излазу, ка Немањиној улици, а из зграде владе изашла су тројица или четворица припадника премијеровог обезбеђења са пиштољима упереним ка згради у Немањиној 9. Након неког времена видео је шефа обезбеђења Данила Копривицу у непосредној близини улаза број 5. Када је сведок стигао до њега, дошао је и потпуковник Аризановић и они су заједно кренули ка згради Статистике, где су на прозору видели два човека који су им рекли да је пуцано са десне стране и да су се чула два пуцња, те су они кренули ка кафеу "Моњумент".

На прозору зграде у улици Адмирала Гепрата број 14 приметили су полицајца који им је јавио да је одатле пуцано. Улаз у ову зграду је из улице Адмирала Гепрата, тако да су прошли са горње стране и ушли у зграду. Наставили су право степеништем и попели су се до просторије на другом

спрату. Ту су затекли полицајца који им је рекао да је пуцано из те просторије. Показао им је ћебе на прозору који је био отворен, али се сведок не сећа да ли је било отворено једно или оба крила. Ћебе је било отприлике црвено, са још неким бојама, праволинијских шара, пресавијено два или три пута, стајало је на сицу од прозора. Просторија је изгледала као да није за употребу, унутра су биле неке старе, као ђачке клупе и неке столице са леве стране. Задржали су се унутра можда један минут, а затим су сведок и потпуковник Аризановић изашли из ове просторије, док је полицајац из СУП-а Савски венац остао да обезбеђује лице места.

Сведок Петровић Зоран, радник спољашњег обезбеђења зграде владе, дана 12. марта 2003. године радио је на радном месту број 2, у кућици која је лоцирана ка парку, ка улици Адмирала Гепрата. Изјавио је да је био испред ове кућице окренут ка парку, а поред њега је стајао радник личног обезбеђења. У том моменту зачули су се пуцњи. Чуо је два пуцња, један за другим. Пуцњи су били као прасак. Навео је да је наступила паника, није се знало одакле се пуца. Једни су викали из зграде поред, док су други указивали на други правац. Само се нагађало. Сведок је извадио пиштољ и кренуо је мало напред, ка жбуњу које је представљало визуелну препреку. Сведок је гледао према парку, није обраћао пажњу ка улазу број 5, нити је гледао у премијера и његову пратњу док су улазили. Приметио је само радника обезбеђења који је стао поред њега.

Сведоци који су видели возило “пасат” у улици Адмирала Гепрата

Суд је у доказном поступку прочитао исказ сведока Кује Кријешторца на основу члана 337, став 1 ЗКП-а, који је убијен после саслушања код истражног судије.

Пред истражним судијом изјавио је да је власник пекаре у Балканској улици, коју је започео да реновира почетком марта 2003. године. Свакодневно је комбијем доносио материјал и обично се паркирао у малој улици поред Вазнесенске цркве, јер у Балканској улици није било места за паркинг. Дан или два пре атентата, када је паркирао своје возило на улазу у зграду, а делимично и на пешачком прелазу, пришао му је један црни младић и рекао му да склони комби са тог места јер изводе неке радове и постављају телефонске каблове. Видео је тих дана да радници постављају телефонске каблове ближе Балканској улици, али ти радници су имали ознаке фирме која поставља каблове. Младић који се обратио сведоку није имао радничко одело, већ црну јакну и црне панталоне, као и црну косу, био је кратко ошишан, са грубљим цртама лица. После сат времена вратио се из Балканске улице, видео је тог младића како и даље стоји на истом месту испред зграде где је он хтео да паркира комби.

И на сам дан убиства покојног премијера, нешто пре 12 часова, када је хтео да паркира своје возило, пришао му је исти младић и рекао да склони комби са тог паркинг места. Он је померио комби ниже према Балканској улици. Када се вратио из пекаре, кренуо је комбијем улицом Адмирала Гепрата према улици Кнеза Милоша, а близу раскрснице је видео аутомобил марке “опел корса” са упаљена четири мигавца. Када су на телевизији Б 92 биле објављене фотографије осумњаника за атентат који је извршен на премијера, сведок је одмах препознао младића који му је претходних дана у више наврата говорио да склони комби. Препознао је на фотографијама које су објављене Милисављевић Владимиру, јер га је претходно видео два, можда чак и три пута. По његовој процени, Милисављевић је висок око метар и осамдесет сантиметара и сведок је сигуран да је он лице које је видео у Гепратовој улици.

Сведоци: Иван Поповић, Дејан Глишовић, Синиша Глишић и Гордана Живковић сагласни су у својим исказима које су изнели у истрази и на главном претресу, у делу где наводе да су дана 12. марта 2003. године у улици Адмирала Гепрата приметили веће путничко возило тамне боје, са затамњеним стаклима.

Сведок Иван Поповић, радник Паркинг сервиса, који је те недеље радио у улици Адмирала Гепрата, 12. марта 2003. године у преподневним часовима приметио је возило са затамњеним стаклима, као погребно. Чим се возило зауставило, сведок је пришао да наплати паркинг. Из аутомобила је изашао човек који му је дао 100 динара и рекао да ништа не пише, што је сведок прихватио. Када му је дао тих 100 динара, отворио је гепек и извадио кабл намотан на неки котур. Овај човек био је стар око 30 година, висок око метар и деведесет сантиметара, смеђе, плаве боје косе. Није имао браду и није носио капу ни рукавице. Био је обучен у раднички комбинезон, као скафандер, плаве боје, са жутим амблемом око врата. Возило је било црне боје, са затамњеним стаклима, али сведок није запазио које је марке. Био је паркиран преко пута Добрињске улице, наспрам рампе. Предњи део аутомобила био је окренут ка улици. Сведок је касније видео ово возило када је у истој улици покушало да заобиђе бели "голф" са војним таблицама, али није успело, иако је имало простора да прође, с обзиром да није било возила из супротног смера. То велико возило тамне боје прво је ударио неколико пута овај бели "голф", да би га на крају ипак заобишао и наставио даље, како му се чини, у правцу улице Гаврила Принципа.

Док је тог дана радио у Гепратовој улици, сведок Иван Поповић је чуо пуцње, али није обратио пажњу, јер није ни знао да се ради о пуцњима, већ је мислио као да је пао неки лим.

Сведок Горан Нешковић навео је да је 12. марта 2003. године био у Београду. Кретао се улицом Адмирала Гепрата према продавници музичких инструмената "Миртос мјузик", мисли да је био у питању број 10. Возило је паркирао испред семафора према улици Кнеза Милоша, тако што је предњи део возила био окренут према семафору. Сведок је кренуо наниже, према Балканској улици, у намери да пронађе продавницу која му је требала. Изненада, из једне зграде испред њега су истрчала три лица, а затим су ушла у своје возило и ужурбано отишла према Балканској улици. Све се муњевито одиграло, тако да сведок није обратио пажњу на детаље, јер није ни знао о чему се ради. Наставио је даље, а када се вратио до својих кола, рекао је пријатељима: "Нећете ми веровати, десила се пљачка", јер му је то била прва асоцијација. Тек кад су стигли код Бубањ потока, укључио је радио и на вестима су чули шта се догодило. Тек тада је овај догађај повезао са лицима која је видео у улици Адмирала Гепрата.

Навео је да су ова лица која је видео у Гепратовој улици имала на себи одело налик на радничке комбинезоне, тамне боје. Није тачно запазио да ли су били црни, теget или нешто слично, јер су му пажњу одвукле жене које су након ових младића истрчале из те исте зграде и биле су веома уплахирене, те је он гледао према њима, а не према овим лицима. Он је ове младиће приметио када су већ били на тротоару, односно већ су изашли из зграде. Ишли су брзо, ужурбаним ходом, ка возилу које је било паркирано нешто ниже, испред њих. Није могао да види потпуно то возило јер је било заклоњено другим возилима. Видео је кров, био је тамне, црне боје и личило је на караван. Кренули су доста брзо, не као када се неко нормално испаркирава. Одвезли су се у правцу Балканске улице.

Описао је да су двојица од ових младића била средње грађе, а један је био нешто виши, отприлике за пола главе виши од њега, а он је висок 175 цм. Код једног од ових младића приметио је део аутоматске пушке, односно горњи део, код кундака. Чини му се да је највиши од ове тројице младића ушао у

возило на место возача, док на другу двојицу није обратио пажњу. Сећа се да су на главама сва тројица имали црне плетене капе.

Сведоку је предочена фотографија број 19 у књизи број 8 истражних списка, ради евентуалног препознавања пушке коју је приметио код лица које је улазило у возило критичном приликом. Сведок се изјаснио да је пушка коју је видео нешто слично томе. Није сто посто сигуран да је то та пушка. Иначе, на слици је приказана аутоматска пушка “калашњиков”, која је пронађена у закопаној торби на Новом Београду.

Сведок Глишић Сениша, аутомеханичар и војник по уговору, навео је у свом исказу датом у истрази и на главном претресу да се 12. марта 2003. године нашао у улици Адмирала Гепрата возилом марке “голф”, беле боје, војне регистарске ознаке 12-06. Док се кретао овом улицом у правцу ка железничкој станици, са његове леве и десне стране била су паркирана возила, тако да је успорио вожњу размишљајући како да дође најједноставније до Сарајевске улице. У једном моменту осетио је благи удар главе у сиц и схватио је да је његово возило ударено отпозади. Погледао је у ретровизор и видео таман ауто, са тамним стаклима. Инстинктивно је скренуо десно, а са његове стране заобишло га је возило марке “пасат”, караван, панчевачке регистрационе ознаке. Прошао је великом брзином поред његове леве стране и продужио право према Балканској улици. Запазио је да је то “пасат” караван, тројка, панчевачке регистрације. Ово возило ударило га је два пута, и то прво једном отпозади, а након што се померио десно колико је год могао, с обзиром да су била паркирана возила, ударило га је још једном са леве стране, блаже него први пут. Скренуо је у прву улицу са леве стране, стао и погледао, али није било никаквих видљивих оштећења на његовом возилу. На главном претресу предочен му је део исказа који је дат код истражног судије, када је навео да су прве три цифре са регистарске таблице возила “пасат” ПА 836. Сведок је одговорио да је то сигурно тачно, с обзиром на време када је давао исказ, а могуће је да је број пермутовао и да је био 638.

Након овог догађаја у Гепратовој улици, сведок је стигао у касарну на Топчидеру отприлике у 13.40. Нешто после 14 часова, на телевизији је чуо да је извршен атентат на председника Владе Србије. О инциденту који му се десио у граду, да је његово возило ударено, сведок је испричао својим колегама, и то старијем воднику Говедарици, а затим и капетану Пухалу. Они су даље ову информацију пренели надлежним органима, Војној служби безбедности. Исте ноћи сведок је органима МУП-а показао којим се улицама кретао критичном приликом. Сутрадан је сведок са капетаном Пухалом одвезао ово возило марке “голф” у Граски СУП “29 новембар” да би се установило да ли постоји траг од другог возила, с обзиром да видљивих оштећења није било.

Сведок Дејан Глишовић, радник у сервису за фотокопир апарате који је 12. марта 2003. године био у улици Адмирала Гепрата број 17 приметио је ауто марке “пасат”, бензин зелене боје. Наиме, када је испред фирме БДЦ, у коју је дошао, паркирао свој ауто, заградио је овај “пасат”, те му је возач овог аутомобила аблендовао и сведок је померио своје возило мало ниже да би му ослободио пролаз. То се дешавало око 10 часова пре подне. Након сат и по времена дошло је возило Паркинг сервиса “паук” и покушали су да помере његово возило, али је он изашао из фирме у којој је био у том моменту и рекао присутном полицајцу да чека слободно паркинг место, тако да му је полицајац дозволио да препаркира своје возило на место које се у том моменту ослободило. С обзиром да је пракса у полицији да се возило пре одвожења “пауком” фотографише, сведок је касније у СУП-у “29 новембар”, на слици која му је показана, поред свог аутомобила, приметио и паркирано возило марке “пасат”, којем је претходно својим аутомобилом заградио

пролаз. “Пасат” је био предњим чеоним делом окренут према улици, тачно преко пута Добрињске улице, отприлике 10–20 метара од улаза у зграду Завода за фотограметрију. Док је долазио, приметио је ближе скретању из улице Кнеза Милоша у Адмирала Гепрата полицијско возило марке “фијат пунто”, беле боје, на коме је писало “Полиција”.

**Сведоци радници ОУП-а Савски венац,
који су први стигли у улицу Адмирала Гепрата број 14
и видели ћебе на прозору**

Напомена: На ове околности изјаснили су се и сведоци Милан Бојић и Драгољуб Мићићеловић, као и пратилац покојног премијера Срђан Бабић (видети њихове исказе напред цитиране).

Сведоци Дивац Душан и Николић Александар, радници аутопатроле Полицијске станице Савски венац, који су од стране дежурне службе Градског СУП-а упућени у улицу Адмирала Гепрата број 14, јер је јављено да је у овој згради дошло до пуцања. Из исказа сведока Дивца и Николића, који су саслушани на главном претресу, дана 19. јануара 2007. године, утврђено је да су дана 12. марта 2003. године, нешто после 12 часова, обилазећи свој подручни рејон, паркирали службено возило испред хотела “Београд”, на углу Немањине и Балканске улице. Након обиласка парка који се простире изнад порушене зграде у улици Немањина број 9, улазили су у службено возило када су се чула два подмукла пуцња, као топовски удар, детонација или експлозија гуме и нису могли да процене у тренутку шта је то конкретно било. Размак између тих пуцњева је био пар секунди. Деловало им је као да звук долази са Савског трга, из правца Железничке станице, па су самоиницијативно кренули Балканском улицом.

Скренули су у улицу Милована Миловановића низбрдо, према БАС-у и у том тренутку од стране дежурне службе Градског СУП-а преко радио-везе упућени су у улицу Адмирала Гепрата број 14, где је, по пријави грађана, дошло до пуцњаве. Када су стигли испред ове зграде, на улазу их је зауставио радник ФТО обезбеђења, за кога сведок наводи да је имао наочаре. Заједно са овим радником обезбеђења попели су се на други спрат и дошли до канцеларије број 55. Врата су била затворена, те их је сведок Дивац Душан отворио лактом. Када су ушли унутра, затекли су празну канцеларију. Једна столица је била испред широм отвореног прозора, који је гледао према згради Владе Србије. Специфично је било што је преко прозора било пребачено ћебе јарке боје, односно браон или наранџасте. Било је сложено, пресавијено, уролано и пребачено преко симса прозора. Визуелним прегледом нису запазили чауре на поду, нити било шта друго што би могло да буде значајно. Погледали су кроз прозор и видели комешање у дворишту зграде Владе Србије.

Приметили су да су радници обезбеђења били узрујани. Неки су имали дуго наоружање, а неки пиштоље. Било је трчања кроз то двориште. Двојица радника обезбеђења зграде владе приметили су сведока Дивца Душана на прозору и он им је махнуо. Пошто је била велика раздаљина, ништа им није говорио, али су они разумели да је одатле пуцано, те су на тај начин дошли до наведеног објекта у улици Гепратовој број 14. Сведок Дивац је изашао и сачекао их у приземљу. Одмах им је показао где је лице места, односно одакле је пуцано. Дошли су до улаза у канцеларију број 55 на другом спрату, испред које је све време био полицајац Николић и никога није пуштао унутра. Сведоци Дивац Душан и Николић Александар су изјавили да су у међувремену обавестили своје непосредне старешине, као и дежурну службу ГСУП-а да је по изјави очевидаца дошло до пуцњаве у згради у улици Адмирала Гепрата број 14, да су три наоружана лица истрчала из зграде, за

која су запослени у овој згради навели да је један од тих младића носио пушку са телескопским нишаном, други пиштољ, а трећи моталицу у руци. Сведоци Дивац и Николић су навели да радници обезбеђења зграде владе који су први дотрчали нису улазили у ову канцеларију. После тога дошли су радници Осмог одељења, као и непосредне старешине сведока, командир станице Савски венац.

Из исказа ових сведока утврђено је да су радници полиције који су ту вршили увиђај пронашли две чауре. Сведок Дивац Душан је навео да није учествовао у проналажењу чаура, али је био присутан, тако да је знао да се траже чауре по крову, изнад кафића “Храбро срце”, који је био од сламе. То су радили радници из Осмог одељења ГСУП-а. Он лично није видео чауре, али је чуо да су пронађене, и то пред крај њихове смене, на сламнатом крову.

Сведок Николић Александар је видео када је увиђајна екипа пронашла прву чауру у олуку крова зграде која је, како је објаснио, прилепљена за зграду Завода. Ту чауру је видео у олуку, гледајући са прозора у ходнику. Тада је још увек био дан. За другу чауру зна да су је тражили у трсци која је била на крову те ниже зграде.

Сведоци који су се изјашњавали на околност о нефункционисању видео-надзора

Сведок Данило Копривица изјашњавао се и у погледу функционисања видео-надзора на улазу број 5 у зграду Владе Републике Србије. Изнео је да је у понедељак, 10. марта 2003. године, од генералног секретара Владе Републике Србије дошло наређење да се позове Служба државне безбедности која је била задужена за ову опрему, да се искључи видео-надзор, да се опрема помери у другу просторију, како би могли да се изводе грађевински радови у просторији где се до тада ова опрема налазила. Из тих разлога позвали су људе са Института безбедности који су дошли и искључили камере и сместили опрему на трећи спрат. Наредбу или налог генералног секретара Владе Републике Србије сведоку је пренела помоћник генералног секретара, Зорица Никодијевић, која је била задужена за контакт са њим. До искључења камера дошло је због тога што су у петак, 7. марта, радници који су изводили грађевинске радове тражили да се камере за видео надзор искључе и да се опрема помери да се не би оштетила. Напоменуо је да се он овом предлогу успротивио, али да је 10. марта поступио по налогу секретара Владе Републике Србије.

Читањем извештаја о функционисању видео-надзора, који је суд извео у доказном поступку број 02-316, од 1. децембра 2004. године – Института безбедности, утврђено је да је видео-надзор зграде владе Републике Србије пројектовао и извео Институт безбедности. Систем је предат на коришћење служби обезбеђења зграде владе дана 11. јуна 2002. године. Од тог тренутка корисник система је МУП Републике Србије. За интервенције и кварове био је задужен Институт безбедности. Из извештаја се види да је дана 15. јануара 2003. године у згради владе одржан састанак представника Управе за заједничке послове, републичких органа, надзорног органа, шефа обезбеђења зграде владе Републике Србије, Данила Копривице и Геров Драгице са Института безбедности. Тема је била наставак радова на систему техничке заштите. Дана 16. јануара 2003. године одржан је још један састанак, на коме је договорено да Управа за заједничке послове достави званични захтев са дефинисаним новим захтевима. Овакав захтев је достављен 17. јануара 2003. године, а тачка 2 захтева обухватала је реконструкцију улаза из улице Немањине 11, улаз број 5, и односила се на просторију у којој се налазио Центар техничког обезбеђења, у коме је инсталирана опрема за рад система техничке заштите. У оквиру ових радова

обавеза Института безбедности била је да искључи Центар и евакуише опрему (због грађевинске реконструкције), када за то добије налог службе за обезбеђење зграде владе.

Дана 10. марта 2003. године, Драгица Геров из Института безбедности је преко мобилног телефона добила захтев од мајора Копривице Данила, шефа обезбеђења зграде Владе Републике Србије, да дођу радници Института безбедности ради евакуисања опреме да се не би оштетила, јер су грађевински радови на реконструкцији увелико почели преко викенда. Из тих разлога, двојица радника Института безбедности, Мудрић Слободан и Боцковић Јово, искључили су систем 10. марта 2003. године око 10 часова и 30 минута. Следећег дана, 11. марта 2003. године, извршена је демонтиража комплетне опреме и иста је закључана у просторију коју је одредио корисник. За време извршења кривичног дела, 12. марта, видео надзор није функционисао.

У доказном поступку прочитан је извештај стручних служби, Секретаријата Владе Републике Србије да у архиви не поседују писани налог о искључењу видео надзора у улици Немањина број 11, улаз број 5, из марта месеца 2003. године.

Суд је на главном претресу непосредно саслушао у својству сведока Мају Васић, тадашњег секретара Владе Републике Србије, на околност функционисања видео-надзора на улазу у зграду владе и налога за искључење овог надзора дана 10. марта 2003. године.

Изнела је да је о чињеници да камере на улазу у зграду владе нису радиле дана 12. марта 2003. године сазнала неколико дана након атентата на премијера Ђинђића, и то из медија. Касније је нешто више о томе сазнала тек када је прочитала извештај комисије др Жарка Кораћа. Изнела је да нема никаквих сазнања ко је издао, и коме, налог да се камере за видео-надзор у згради код улаза број 5 искључе. Напоменула је да у опису послова које она обавља није нигде предвиђено да то спада у делокруг секретара владе.

Иначе, познато јој је да је у току 2001. године из кабинета премијера Ђинђића стигао предлог да се систем видео-надзора усаврши, јер је у време када је формирана влада др Зорана Ђинђића постојало свега неколико камера. Присутствовала је на једном или два састанка, просто да би искористила сарадњу са стручњацима из Института безбедности, а ови послови и све у вези радова који су извођени у згради владе, као и у вези служби задужених за систем обезбеђења, радили су се преко Управе за заједничке послове. Било јој је познато да је Институт безбедности урадио пројекат, да су набавили опрему за видео-надзор и исту ставили у функцију, а о томе када је конкретно видео-надзор у потпуности уграђен и ко је системом руководио није имала никаквих сазнања. С обзиром да је један део зграде владе био потпуно срушен у току бомбардовања 1999. године, радови на адаптацији зграде владе започети су почетком 2001. године, по пројектима који су се налазили у Управи за заједничке послове. Радови су обављани према динамици коју је спроводила и коју је планирала ова управа, то је посао Сектора за инвестиције. Такође јој је познато да се у зиму 2002. на 2003. годину кренуло са адаптацијом такозваног службеног улаза, то је улаз број 11 у улици Немањиној, који обухвата улаз број 5, портирницу и чекаоницу.

Сведоци из Гепратове који немају непосредних сазнања за 12. март 2003. године, али су у вези са Гепратовом број 14

Суд је у доказном поступку саслушао и сведоке Радослава Мијаиловића, Данимира Ристића и Биљану Родић.

Сведоци Радослав Мијаиловић и Данимир Ристић изнели су да немају непосредних сазнања у вези атентата, јер су дана 12. марта 2003. године били ван зграде у Гепратовој улици иако им је ту радно место.

Сведок Радослав Мијаиловић је радник обезбеђења у овој згради и радио је 10. и 11. марта 2003. године. Изнео је да му је познато да је други спрат у овој згради ретко обилажен, јер су канцеларије биле углавном празне и откључане. Даном 12. марта 2003. године напустио је зграду у 12 сати и 10 минута. Сећа се да су двадесетак дана пре атентата долазили момак и девојка који су му се представили да су из полиције, није их легитимисао, и распитивали су се о обезбеђењу зграде. Изнео је да су око два месеца пре атентата долазила три радника у радним комбинезонима и од њега тражили кључ од поткровља зграде, ради провере вентилације Он им кључ није дао, већ их је упутио на директора. Уписао је тај долазак у књигу коју води, а књигу је одузела полиција након атентата.

Сведок Данимир Ристић је власник фирме “Крол”, која се бави одржавањем хигијене у зградама. Просторије ове фирме налазе се на другом спрату, и то четири канцеларије које се налазе на десној страни ходника и биле су од осталог дела зграде одвојене преградним вратима. Тегет комбинезоне са апликацијом “Крол” на леђима радници његове фирме користили су пет година пре атентата. У време атентата користили су сиве радне комбинезоне. Познато му је да је канцеларија број 55 коришћена као нека врста оставе и у њу се није улазило сваки дан. Такође је изјавио да је на улазу у зграду радио портир, али да није постојао посебан режим контроле и није му познато да је вођена евиденција о уласцима.

Сведок Биљана Родић изнела је да је власник фирме “Пекам трејд” и да је од 1. фебруара 2003. године изнајмила просторију за канцеларију у улици Адмирала Гепрата број 14, на другом спрату, канцеларија 44. Ова канцеларија се налази преко пута канцеларије број 55. Даном 12. марта 2003. године је била ван земље. Изнела је да се сећа да је 11. марта била у канцеларији у Гепратовој, да је више пута улазила и излазила из своје канцеларије и да је тако излазећи у једном моменту из канцеларије преко пута, број 55, чула мушке гласове и померање намештаја. На то није обраћала пажњу, јер је мислила да су радници “Крола” дошли да нешто одложе што им не треба. Чула је неколико мушких гласова, можда три, четири. Ова канцеларија број 55 углавном је служила за одлагање непотребних ствари. Прозор те канцеларије су користили за проветравање, јер нису могли на други начин да проветре ходник. На канцеларији број 55 прозор је био увек отворен као и на ходнику (светларник).

Сведок Ненад Шаре

У доказном поступку саслушан је у својству сведока Шаре Ненад, припадник ЈСО-а, пратилац оптуженог Улемека, шеф обезбеђења у једној смени.

У свом исказу изнео је да је био припадник Јединице за специјалне операције од 1. марта 1997. године, да је крајем 1999. и почетком 2000. године почео да ради у Одељењу за заштиту личности и објеката. Навео је да му је познато да су се оптужени Милорад Улемек и Душан Спасојевић виђали, а затим и дружили крајем 1999. и почетком 2000. године. Најчешће су се састајали на Новом Београду, на шеталишту на обали Саве, код кафића “Астерикс”, и на Новом Београду поред зграде Предузећа “Енергопројект”, на месту које су у жаргону звали “клупице” или на месту које су звали “Крилца”, које се налази у близини Основне школе “Жарко Зрењанин” на Новом Београду, коју је некад похађао Милорад Улемек. Сусрети су били чести. Понекад су тим састанцима присуствовали Дејан Миленковић, браћа Милош и Александар Симовић, Владимир Милисављевић и Милан Јуришић.

Контакти и комуникација између Душана Спасојевића и Милорада Улемека настављени су и након октобарских дешавања 2000. године. Познато му је да је оптужени Звездан Јовановић познавао Душана Спасојевића и Милета Луковића. Сећа се да је у току 2001. године на предлог Улемека, када је дошао из Грчке, позвао и одвео Звездана Јовановића у Шилерову улицу код Спасојевића. Том приликом тамо је био и Милорад Улемек. Улемек се вратио из Грчке, где је боравио краће време, након раскида радног односа са МУП-ом Србије, после познатих догађаја у Кули и “Ступици”.

Након сукоба у медијима између Милорада Улемека и Душана Спасојевића са једне стране и Љубише Бухе с друге стране, зна да је Улемек наложио Вукашину Вукашиновићу, шефу друге смене његовог обезбеђења да склони пушку “хеклер и кох”, која се налазила у Улемековој кући, у просторијама где су боравили припадници његовог обезбеђења. Та пушка никада пре тога није скривана а из ње је Милорад Улемек гађао увек када су припадници ишли на гађање. Сигуран је да је пушка била изнета из куће Улемека и склоњена у стан Вукашина Вукашиновића у Новом Саду. Пре атентата, можда двадесетак дана, Улемек је тражио од сведока Шареа да се пушка врати у његову кућу, због чега је он отишао у Нови Сад код Вукашина Вукашиновића. Пушку је довезао и оставио у службено возило марке БМВ, регистарске ознаке БГ 558-725, испред Улемекове куће. О томе је обавестио Лазу Никића, припадника ЈСО-а који је радио у обезбеђењу, а овај му је том приликом рекао да зна за то, да га је Легија о томе обавестио и да му је рекао да позове Звездана Јовановића да му преда пушку. Њему није познато да ли је Звездан узео пушку, али зна да је остала умотана у шаторско крило у овом возилу. Прегледао је пушку када је донета из Новог Сада и сигуран је да је пушка имала утиснут фабрички број. Познато му је да је у магацину специјалне опреме постојала оваква пушка.

Док се пушка налазила у кући, он је био задужен да је чисти и чува да не би била рабљена, да не би пала, да се не оштети оптички нишан. Објаснио је да се ради о пушци марке “хеклер и кох ГЗ”, калибра 7,62 x 51 мм, да су то војне ознаке, док је цивилни назив за ову пушку “308 винчестер”. Пушка “хеклер и кох ГЗ” није имала заштитник уста цеви. Имала је црни или зелени кундак, обод или предњи рукохват пушке је зелене боје, а ознака на оптици је била “З” или “ЗФ” или “5”. Ова ознака “5” на пушци се налазила на почетку оптичког нишана. Пушка је имала два оквира муниције, један је био у пушци, други залепљен уз пушку, а у кесицама су биле две или три кутије муниције које су биле спаковане по 20 комада.

За време док се пушка налазила у Улемековој кући, могли су да је виде сви чланови обезбеђења и то: Синобад Ненад, Кошан Југослав, Лончар Слободан, Вукашиновић Вукашин, Лаза Никић, Ђебић Ненад, Александар Вукосављевић, Пешић Ивица, Јакшић Драган, Славиша Крстовић.

Сведоку су на главном претресу приказане фотографије пушке из истражних списа. Ради се о фотодокументацији Управе за борбу против организованог криминала без посебног броја, са назнаком “пронађено оружје” у делу ограђеног, запуштеног, травнатог простора у улици Булевар Лењина, са фотографијама од броја 37, закључно са фотографијом број 42. Сведок је препознао да се ради о истом моделу пушке која је стајала у кући код Милорада Улемека, али није тврдио са сигурношћу да је то иста пушка.

Приликом показивања фотодокументације, суд је констатовао, у шта су се уверили сви учесници кривичног поступка, да на приказаној фотодокументацији, на пушци недостаје заштитник уста цеви.

Надаље, изнео је да му је познато да су се оптужени Милорад Улемек и Душан Спасојевић у периоду од краја 2002. па до 12. марта 2003. године састајали око пет до шест пута. Напоменуо је да му је познато да су се током фебруара 2003. године Милорад Улемек и Звездан Јовановић сусрели пре

одласка ЈСО-а на Копаоник. Сећа се да је Душана Спасојевића видео негде око 20. фебруара 2003. године, када је дошао у кућу код Милорада Улемекa. Зна да су разговарали у теретани у кући, да се ту задржао око пет минута.

За време боравка Јединице за специјалне операције на Копаонику, неколико дана пре 16. фебруара, Милорад Улемек му је наложио да са Милетом Луковићем оде до Бруса и позове Звездана Јовановића, који се налазио на Копаонику, у вези неког разговора са Луковићем, што је он учинио. Број телефона за контакт са Звезданом Јовановићем дао му је оптужени Милорад Улемек. Такође је изнео да је сутрадан у Брус – Брзеће одвезао возилом марке БМВ Душана Спасојевића и Милета Луковића, да је то возило преузео од Зорана Вукојевића код бензинске пумпе “Стеко” у Београду и да је у Брзећу поново контактирао Звездана Јовановића, који је дошао службеним возилом цип марке “пајеро”. Он је тада из возила марке БМВ прешао у цип којим се довезао Звездан Јовановић, а Звездан је разговарао са Спасојевићем и Луковићем насамо у БМВ-у, тако да њему садржина тог разговора није позната (у овом делу исказ сведока Шареa идентичан је са исказом сведока сарадника Зорана Вукојевића). Овом приликом за контакт са Звезданом Јовановићем није користио свој службени телефон, који је у таквим ситуацијама увек остављао у кући Улемекa. По доласку у Брус позвао је Звездана Јовановића са телефонске говорнице и рекао му да га је Улемек послао да доведе неке људе који треба са њим да разговарају. Звездан Јовановић је сишао у Брзеће службеним ципом марке “пајеро”. Разговор су обавили тако што је Звездан прешао из ципа у БМВ, а он у његов цип “пајеро”, па су наставили кретање према Брусу, док Звездан није завршио разговор са Душаном Спасојевићем и Милетом Луковићем. Није му познато о чему су разговарали. Зауоставили су возило, па је он прешао у БМВ, а Звездан се вратио у цип. Они су продужили за Београд, а Звездан се вратио на Копаоник. Објаснио је да је схватио да вози Спасојевића и Луковића да би евентуално, уколико их полиција заустави, интервенисао и омогућио им слободан пролаз.

Крајем месеца фебруара 2003. године, Саша Пејаковић, припадник ЈСО-а, који је био распоређен у Одељењу за заштиту личности и објеката, који је радио у обезбеђењу Милорада Улемекa, поверио му се да му је Улемек наредио да иде да обезбеђује Душана Спасојевића, уз изречену претњу да Душану не сме ништа да се деси, “да не сме да му фали длака с главе”.

Сведок Шаре Ненад и сведоци Вукашин Вукашиновић и Лазар Никић, такође радници обезбеђења оптуженог Улемекa, сведочили су на околност кретања и боравка оптуженог Улемекa у периоду од 9. до 14. марта 2003. године, са посебним освртом на 12. март 2003. године.

Сведок Шаре је изнео да је Улемек дана 9. марта 2003. године прешао из своје куће у стан који се налази на Новом Београду, улица Омладинских бригада број 8, стан 18, Јончић. Оптужени Улемек је објаснио сведоку да се склања у овај стан јер се плаши да га полиција не ухапси у сопственој кући. Отпратио је Улемекa до овог стана, који се налази на петом спрату, на вратима ознака “Јончић”, а Улемек му је наложио да му у вечерњим часовима доноси храну, новине у јутарњим сатима и да припази да не буде примећен. У тај стан отпратио га је око 18–18.30 часова. Тада га је Улемек обавестио да ће о томе да се налази у овом стану, поред њега знати и Вукашин Вукашиновић. Када су дошли до стана, Улемек је имао кључеве и сам је откључао стан.

Дана 10. марта 2003. године отишао је у овај стан и Улемеку однео посну храну, јер је било време поста, а Улемек је о томе водио рачуна.

Сведок је изнео у свом исказу да се оптужени Улемек у овом стану налазио дана 9, 10, 11, 13. и 14. марта 2003. године. Изнео је да је он 12. марта 2003. био слободан, а тога дана је у стану код Улемекa био Вукашин Вукашиновић, о чему га је обавестио телефонским путем. Дана 12. марта

2003. године био је у просторијама команде, и у тренутку док је разговарао са начелником ОЗЛО-а Милутином Атељевићем, негде око 11.45–12 часова, позвао га је телефоном Вукашин Вукашиновић и обавестио да је био код Улемека у јутарњим сатима, да му је однео храну и да му, када буде одлазио, однесе већу количину хране. Није му познато да ли је Улемек из тог стана 11. марта 2003. године одлазио у Кулу. Последњи пут је Улемека видео у овом стану 14. марта 2003. године, када му је донео новине и обавестио га да је полиција извршила претрес његове куће у ноћи између 12. на 13. март 2003. године, и о чињеници да је министар полиције издао наредбу да сви припадници ЈСО-а буду у својим базама.

Обавестио га је да су након претреса његове куће приведени сви припадници цивилног обезбеђења, као и Вукашин Вукашиновић из ЈСО-а. Саопштио му је да је Веселин Лечић, официр за безбедност у ЈСО-у, око 22 часа издао наредбу да се повуку из куће. Приметио је да је Улемек нервозан и забринут, а обратио му се речима: “Шкене, направили смо велико срање, није требало да буде уведено ванредно стање”. Замолио га је да му донесе још нешто хране, што је учинио око 17 сати тога дана. Том приликом му је Улемек наложио да се нађе са Сашом Пејаковићем, који се налазио код Душана Спасојевића. Састанак је договорен у ресторану “Мекдоналдс”, око 8 часова и 15 минута, када се нашао са Пејаковићем. Пејаковића је обавестио о наредби министра полиције. Он није послушао инструкције и тражио је да се поново нађу сутрадан у исто време. О том састанку је обавестио Веселина Лечића, који је био љут што се Пејаковић није вратио у Јединицу и који је захтевао да оде у стан Саше Пејаковића у улици Војводе Степе, да пренесе наредбу да се врати у Јединицу (о чињеници да је Саша Пејаковић долазио 13. и 14. марта 2003 године, те да се сретао са сведоком Шареом, видети са записника из преткривичног и претходног поступка, а које признање је порекао на главном претресу). Дана 12. марта 2003. године није радио, па није ни могао набављати лекове за Улемекову болесну децу.

У доказном поступку изведена је доказна радња суочења сведока Шареа са оптуженим Милорадом Улемеком, на њихове контрадикторне тврдње, посебно у делу када је оптужени Улемек тврдио да је 12. марта 2003. године био у својој кући, да је Шаре био у његовој кући, па да је по његовом захтеву набављао лекове за болесну децу. Приликом извођења ове радње, сведок Шаре је остао при изнетој тврдњи да је тога дана био слободан. Такође је остао при тврдњи да је Душана Спасојевића возио у Брус на договор са Звезданом Јовановићем, а по налогу оптуженог Улемека, који му је дао број телефона за контакт. Такође је остао при тврдњи да је Улемек боравио у стану на Новом Београду, у улици Омладинских бригада, у времену од 9. до 14. марта 2003. године.

Суочење је обављено и на околност да се пушка “хеклер и кох Г3” налазила у кући оптуженог Улемека. Сваки од суочених остао је при ранијим тврдњама, посебно је Улемек тврдио да таква пушка не постоји у наоружању ЈСО-а, да се није налазила у његовој кући и да му ништа није познато у вези преношења те пушке у Нови Сад и њеног каснијег враћања за Београд. Сведок Шаре је остао код раније датог исказа, тврдећи да је ову пушку Улемек набавио негде у јуну месецу 2002. године.

Изведена је доказна радња суочења између сведока Шаре Ненада и сведока Вукашина Вукашиновића, на околност њихових противречних исказа о пушци “хеклер и кох Г3”, да ли се налазила у кући Улемека и да ли је одношена у стан сведока Вукашина Вукашиновића, па је сваки остао при тврдњама изнетим приликом давања исказа. Извршено је суочење и на околност да ли је сведок Вукашин Вукашиновић дана 12. марта 2003. године у јутарњим сатима одлазио у стан у улици Омладинских бригада на Новом

Београду, у којем је боравио оптужени Улемек. И у вези ових околности сваки је остао при раније датим тврдњама.

У доказном поступку изведена је доказна радња суочења између сведока Шаре Ненада и Лазе Никића, припадника Улемековог обезбеђења, који је тврдио и приликом суочења да је 11. марта 2003. године чуо Улемека изнервираног у кући, а да је дана 12. марта 2003. године чуо од шефа смене, Вукашина Вукашиновића, да се Улемек налази у кући.

О исказима ових сведока и оцени доказа приликом суочења, суд ће се изјаснити у каснијем образлагању пресуде, код оцене доказа.

Сведок Вукашин Вукашиновић

Припадник ЈСО-а и припадник обезбеђења оптуженог Милорада Улемека од краја 1999. године, односно од почетка 2000. године, па све до 12. марта 2003. године. Изјавио је да је једно време био распоређен и радио у обезбеђењу Душана Спасојевића, и то у периоду од 5 до 6 месеци, по налогу команданта ЈСО-а Душана Маричића. У то време био је руководилац припадницима обезбеђења из ЈСО-а који су обезбеђивали Душана Спасојевића, одређујући да је то било 7 месеци пре атентата на председника Владе Републике Србије, а да се месец дана пре атентата вратио у обезбеђење оптуженог Улемека. Познато му је да су се Милорад Улемек и Душан Спасојевић дружили. Изјашњавао се на околност кретања оптуженог Милорада Улемека у периоду од 11. до 13. марта 2003. године.

На главном претресу изнео је да је био шеф смене обезбеђења оптуженог Улемека и да је смену преузео од Ненада Шареа 11. марта 2003. године, негде око 20 часова, и то нешто раније од времена предвиђеног распоредом. Те вечери у кући је видео оптуженог Улемека. Није му познато да ли је оптужени Улемек био тога дана у центру ЈСО-а у Кули. Даном 12. марта 2003. године око 17 часова, чуо је гласове у кући Улемека. Оценио је да је нека свађа и по тону и по карактеристичном гласу закључио је да се Улемек налази у кући. Те вечери око 20 часова добили су наредбу команданта ЈСО-а Душана Маричића да се повуку из куће Улемека у базу. Од Ненада Шареа сазнао је, 13. марта 2003. године, да је Шаре одвезао Улемека у стан који се налази на Новом Београду код "Фонтане", у улици Омладинских бригада. Познато му је, јер је био на радном месту, да је полиција претресла кућу Улемека 13. на 14. март 2003. године и да је он том приликом приведен у полицију. Вратио се сутрадан у кућу Улемека и на молбу његове супруге отишао је до стана на Новом Београду и Улемеку пренео поруку. Тада га је последњи пут и видео.

Сведоку Вукашину Вукашиновићу предочен је исказ који је дао пред истражним судијом Окружног суда у Београду, када је на записнику другачије износио и описивао ситуацију у вези боравка оптуженог Улемека у периоду од 11. до 13. марта 2003. године. Код истражног судије је изнео да га је Ненад Шаре 11. марта, након што му је предао смену, одвео до стана на Новом Београду, који се налази код "Фонтане", у згради на петом или шестом спрату. Тада му је Шаре рекао да однесе Улемеку храну, што је и учинио увече а по Улемековом налогу однео му је храну и 12. марта ујутру, око 7-8 часова. То јутро му није деловао другачије него што је то уобичајено и није приметио никакве промене у његовом понашању и расположењу. Улемек није тражио да му сутрадан донесе храну, већ је само напоменуо да ће се чути за сутра.

Сведок Вукашин Вукашиновић, позван да објасни разлике у својим исказима, изнео је да није сигуран да је тако казивао пред истражним судијом, да сматра да то нису његове речи и да се не сећа тачно шта је све изјавио, да приликом давања исказа код истражног судије није било никаквих претњи, за разлику од ситуације у којој се нашао приликом давања исказа у полицији, где је 5-6 пута давао исказ. Изјавио је да је потписао записник о саслушању пред истражним судијом, али да се не сећа навода које

је тада изнео и да се не сећа да је истражни судија гласно издиктирао: “Слушао сам гласно диктирање записника и као своју изјаву потписујем без примедби”.

Изнео је да му је познато да се у арсеналу ЈСО-а налазила пушка “хеклер и кох ГЗ”, на којој је имао обуку. Познато му је да је калибар ове пушке 308 “винчестер” или 7,62x51 мм. У кући Милорада Улемека није се налазила пушка “хеклер и кох ГЗ” и никада није добио налог од оптуженог Улемека да ту пушку пренесе до свог стана у Новом Саду. Изјавио је да Шаре Ненад није био код њега у стану у Новом Саду, нити зна где станује. Описао је карактеристике ове пушке, уз назнаку да се на пушку може ставити и оптички нишан.

Изведена је доказна радња суочења између сведока Ненада Шареа и сведока Вукашина Вукашиновића на њихове контрадикторне изјаве у вези боравка оптуженог Улемека у својој кући 11, 12. и 13. марта 2003. године, у вези постојања пушке “хеклер и кох ГЗ” у кући оптуженог Улемека, у делу где бораве припадници обезбеђења и о чињеници да је та пушка преношена у стан код сведока Вукашина Вукашиновића по налогу Улемека и по његовом налогу враћена од стране сведока Шареа у Београд. Приликом извођења ове радње сваки од сведока остао је при свом датом исказу. Овај доказ биће цењен приликом оцене исказа сведока.

Сведок Лаза Никић

Припадник ЈСО-а од 1. фебруара 1999. године, у време када је Јединицом командовао оптужени Улемек. У Одељење за заштиту личности и објеката ове јединице и обезбеђењу оптуженог Улемека почео је да ради од 25. маја 2000. године, где је остао до 25. марта 2003. године. Изјавио је да познаје оптуженог Звездана Јовановића као припадника ЈСО-а, а једно време су живели заједно у Бачкој Паланци. Познаје и Жељка Тојагу и зна да је он најбољи експерт у руковању “зољом”. Није му познато да је у ЈСО-у постојао снајперски вод, нити да је било ко од припадника био експерт за снајпер. Познато му је да су се оптужени Улемек и Душан Спасојевић дружили након октобарских догађаја 2000. године. Није могао да се изјасни да ли је раније било контаката између оптужених Улемека, Душана Спасојевића и Милета Луковића Кума, јер је пре октобра 2000. године Улемек радио на Институту за безбедност као командант Јединице. Познато му је да су се оптужени Улемек и Душан Спасојевић виђали крајем 2002. и почетком 2003. године више пута у Земуну, у Шилеровој, а понекад и код Улемека.

Радио је у смени у обезбеђењу оптуженог Улемека дана 11, 12. и 13. марта 2003. године. Познато му је да се оптужени Улемек 11. марта налазио у кући, јер су имали неки проблем око обезбеђења објекта, па је у касним вечерњим часовима чуо глас оптуженог Милорада Улемека, јер је његов глас специфичан и по гласу се дало закључити да је изнервиран. Даном 12. марта 2003. године није видео оптуженог Улемека, али му је вођа смене Вукашин Вукашиновић рекао да је чуо Улемека и закључио да је нервозан. Они су преузели смену 11. марта 2003. године, а претходном сменом руководио је Ненад Шаре. Није му познато да је Улемек 11. марта одлазио у Кулу.

Објаснио је да нема сазнања да се у кући Милорада Улемека налазила пушка “хеклер и кох ГЗ”, уз појашњење да никада није улазио у кућу и да је долазио само до прага када је нешто требало. Није му познато ништа у вези преношења пушке “хеклер у кох” из Новог Сада до Београда, нити о њеном враћању и задржавању у возилу марке БМВ из возног парка оптуженог Улемека, нити зна да је постојао налог да се пушка преда Звездану Јовановићу. Истакао је да са Шаре Ненадом, са којим је у одличним односима, никада није разговарао о предаји пушке “хеклер и кох” Звездану Јовановићу и да у време које помиње сведок Ненад Шаре није виђао Звездана Јовановића. У ЈСО-у је у наоружању постојала пушка “хеклер у кох ГЗ”, коју је видео на

обуци. Није имала оптику и остао му је у сећању карактеристичан затварач ове пушке. Из те пушке никада није пуцао. По наређењу које је издао министар полиције, повукли су се из куће оптуженог Улемека 12. марта, ноћу.

Изведена је доказна радња суочења сведока Лазе Никића са сведоком Ненадом Шареом на њихове контрадикторне исказе у вези боравка оптуженог Улемека у својој кући у периоду од 11. до 13. марта 2003. године, у вези преношења пушке у Нови Сад и њеног враћања у Београд и сазнања да је пушку требало да преда сведок Никић оптуженом Звездану Јовановићу, па је приликом суочења свако остао при свом исказу. Овај доказ биће цењен код оцене исказа сведока.

Заједничко у исказима сведока који су вршили криминалистичко-технички преглед лица места 12. и 17. марта 2003. године

На околности састављања криминалистичко-техничког извештаја, проналажења и обележавања трагова, прегледа лица места поводом атентата на председника Владе Републике Србије, суд је саслушао у својству сведока раднике МУП-а Србије из Одељења криминалистичке технике, и то: Радивоја Стојановића, Дејана Мијатовића, Милисава Ђорђевића, Бојана Стојковића, Радована Китића, Владимира Миомановића, Драгана Јанковића, Предрага Кораћа и Предрага Ђурчића.

Из исказа ових сведока утврђено је да је криминалистичко-технички преглед лица места извршен испред зграде владе, у улици Немањиној број 11 код улаза број 5, у унутрашњости зграде владе на степеништу и у згради Завода за фотограметрију у улици Адмирала Гепрата број 14 у Београду. Криминалистичко-технички преглед лица места обухватао је и канцеларију број 55 на другом спрату ове зграде, простор испод прозора те зграде – кров зграде која се наслања на зграду број 14 у Адмирала Гепрата, ради проналажења чаура, и канцеларију која се налазила у улици Адмирала Гепрата на првом спрату, испод канцеларије из које је пуцано на председника владе.

Сви криминалистичко-технички извештаји лица места нису сачињени истог дана, рађени су и допунски извештаји о криминалистичко-техничком прегледу лица места, дана 17. марта 2003. године у улици Адмирала Гепрата, што се може видети и из писаних доказа који се налазе у списима, које је суд прочитао у доказном поступку и извршио увид у скицу и приложу фотодокументацију и видео запис. На основу ових извештаја о криминалистичко-техничком прегледу лица места, истражни судија Округног суда у Београду, Александар Чолић, саставио је записник о увиђају дана 18. марта 2003. године, након што су сви ови извештаји били урађени и предати истражном судији.

Није спорно да су на лицу места извршили увиђај истражни судија Округног суда у Београду, Александар Чолић, са замеником окружног јавног тужиоца Јасмином Васић, што се види из списка предмета, сачињеног записника, службене белешке коју је сачинила заменик окружног јавног тужиоца и видео записа, на којем се тачно види када се истражни судија појављује на лицу места, испред зграде Владе Републике Србије, а што је констатовано на главном претресу, не само читањем овог записника и саслушањем у својству сведока криминалистичких техничара, већ је то суд на записнику констатовао у тренутку када је на приказаном видео запису препознао истражног судију и заменика окружног јавног тужиоца, и то препознавање су потврдили и присутни браниоци. Из овог следа је јасно да је истражни судија био на лицу места и да је дао наредбу криминалистичким техничарима да изврше сва потребна мерења и даља обележавања трагова на

које наиђу, те да обаве неопходна вештачења ради утврђивања и откривања починиоца овог кривичног дела, оружја из којег је почињено дело и муниције.

Из сагласних исказа сведока Радивоја Стојановића и Дејана Мијатовића закључује се да је Радивоје Стојановић сам обележавао трагове, постављањем троуглова са бројевима, а сведок Дејан Мијатовић био је задужен да скицира лице места и да након фиксирања трагова изврши тачна мерења и сачини ситуациони план са унетим мерама. Из исказа ових сведока види се да у тренутку њиховог доласка на лице места нису биле предузете адекватне мере за обезбеђење трагова, па су због тога они морали да предузму мере и да забране кретање и пролажење простором испред улаза број 5 у зграду Владу Републике Србије и улажење на тај улаз, да се не би пореметили трагови који су се налазили на том простору. Такође је суд закључио да су на лице места биле упућене две екипе криминалистичких техничара, и то једна која је радила у Немањиној број 11, улаз број 5 и друга екипа, која је радила у улици Адмирала Гепрата број 14.

У зграду у улици Адмирала Гепрата били су упућени криминалистички техничари Милисав Ђорђевић и Бојан Стојковић, који су саслушани у својству сведока. Из сагласних исказа ове двојице сведока види се да је Милисав Ђорђевић радио на проналажењу, обележавању и фиксирању трагова, а Бојан Стојковић вршио је мерења ради израде скице лица места. Екипом криминалистичких техничара у улици Адмирала Гепрата руководио је Радован Китић, који је саслушан у својству сведока, а у критично време налазио се на радном месту шефа Одсека у Одељењу криминалистичке технике Градског СУП-а Београд. Комплетним криминалистичко-техничким прегледом лица места руководио је начелник службе Владимир Миомановић. Драган Јанковић, шеф фото-лабораторије вршио је снимање видео камером, и то испред зграде Владе Републике Србије, код улаза број 5, као и лице места у улици Адмирала Гепрата број 14. Објаснили су да је тако урађено из разлога што су хтели да обезбеде да, уколико евентуално нека фотографија не успе или не буде јасна, имају јасан видео запис. Сведок Јанковић је објаснио у свом исказу да, у моменту када је започео снимање у улици Немањиној 11, код улаза број 5 још увек није било обележених трагова, а што се видело из приказаног видео записа.

Сведок Радивоје Стојановић у свом исказу је навео да је започео обележавање трагова и да је тада уочио на лицу места истражног судију и заменика окружног јавног тужиоца, које је од раније познавао. Обавестио их је да је почео са обележавањем трагова, а истражни судија му је наложио да настави са радом. Објашњавајући ситуацију која је владала непосредно након убиства председника владе, изнео је да шире лице места испред улаза број 5, где су били одређени трагови, није могао у потпуности да контролише, јер је стално тим простором неко пролазио од људи који су долазили у владу. То исто је потврдио и сведок Дејан Мијатовић, да је у дворишту владе била велика фреквенција људи, због чега су они одмах покушали да успоставе ред и нису дозвољавали прилаз лицу места које су обрађивали. Овај сведок је изнео да је за сваки траг који је обележио и који је био фиксиран од стране сведока Стојановића, он мерио међусобно растојање између трагова и између одређених предмета или тачака које су значајне, што се може видети из ситуационог плана, где се виде димензије и међусобни односи фиксираних трагова, а скица је рађена у размери 1:100. Из исказа сведока суд утврђује да је сведок Радивоје Стојановић сам узимао и паковао биолошке трагове, фотографисао трагове које је претходно фиксирао и обележио бројевима и ознакама. Комплетну скицу лица места у размери, сведок Мијатовић урадио је исте вечери у просторијама Градског СУП-а Београд.

Саслушани сведоци Милисав Ђорђевић и Бојан Стојковић сагласно су у својим исказима на главном претресу изјавили да су одмах по доласку у зграду у улици Адмирала Гепрата број 14, канцеларија број 55, у коју су послати да изврше криминалистичко-технички преглед лица места, запазили отворен прозор на канцеларији, и то оба крила, ћебе на прозору, као и столицу испред прозора. Након доласка истражног судије, сведок Милисав Ђорђевић је изнео да је ћебе које је било на прозору прво фотографисао у затеченом положају, а затим склонио и упаковао у ПВЦ кесу, коју је скоро херметички затворио због микро-трагова. Трагове које је фиксирао, сведок Милисав Ђорђевић је обележавао бројевима од редног броја 17 па надаље, јер се договорио са Радивојем Стојановићем, који је обележавао трагове у Немањиној 11, да Радивоје Стојановић трагове обележава закључно са бројем 16.

У својим исказима сведоци су се изјашњавали, што је посебно било значајно за одбрану оптужених, јер су имали на то највише питања и примедби у вези места и времена проналажења чаура, које су остале испуцавањем хитаца из канцеларије Адмирала Гепрата број 14 и проналажења опушак цигарета приликом вршења допунског криминалистичко-техничког прегледа 17. марта 2003. године. На те околности изјашњавали су се сведоци: Милисав Ђорђевић, Бојан Стојковић, Владимир Миомановић, Радован Китић и Драган Јанковић. Из исказа ових сведока је неспорно да, с обзиром да је истражни судија дошао одмах на почетку увиђаја, чауре су пронађене касније. Прва чаура пронађена је отприлике после сат времена од започетог увиђаја, а до проналаска друге чауре протекло је више времена, због тога што су морали да скину трску са крова зграде која се наслањала на зграду у улици Адмирала Гепрата број 14, испод прозора ове канцеларије. Прву чауру су уочили са прозора светларника, са степеништа које води у канцеларију 55, у олуку, где је и пронађена и фотографисана. Сведок Ђорђевић Милисав изјавио је да је лично са прозора видео у олуку ову чауру. На те околности изјашњавао се и сведок Владимир Миомановић, који је навео да је он лично, након што је прва чаура уочена у олуку, излазио на кров, као и сведок Драган Јанковић. Сведоци су изнели да је друга чаура пронађена од стране ватрогасаца који су скидали и прегледали трску са крова ове зграде.

Сведок Владимир Миомановић у свом исказу изнео је да је био на лицу места 12. марта 2003. године, као начелник Криминалистичке полиције МУП-а Републике Србије. Објаснио је да је он одредио две екипе за вршење увиђаја, и то једну у дворишту Владе Републике Србије, а другу у улици Адмирала Гепрата. Објаснио је да је он већи део трајања увиђаја провео у улици Адмирала Гепрата број 14 и изјаснио се на околности проналажења трагова, о чему су говорили и остали саслушани сведоци криминалистички техничари и у том делу не постоје разлике у њиховим исказима. Изјаснио се о околностима проналажења чаура на лицу места, и то једне у олуку, а друге скидањем и прегледањем трске са крова зграде која се наслањала на зид зграде у улици Адмирала Гепрата број 14.

Из исказа овог сведока утврђује се да су дана 13. марта 2003. године у Београд пристигли криминалистички стручњаци из Института за криминалистичку технику из СР Немачке, из Висбадена, који су заједно са нашим стручњацима излазили на лице места. Посебно је објаснио да су ови стручњаци били и у канцеларији број 55 у улици Адмирала Гепрата и да су радили заједно са нашим стручњацима на проналажењу отисака и других трагова, користећи најсавременије хемијске методе. Сведок се изјаснио на околности да је 15. марта 2003. године саставио службену белешку у вези боравка екипе стручњака из Института за криминалистику из Висбадена, када је констатовао да немачка полиција није пронашла ниједан додатан

траг у односу на увиђај извршен од стране домаће полиције. Констатовано је да је извршено тродимензионално снимање објекта са спољне стране и терена, у циљу утврђивања путање пројектила. Изнео је да је у службеној белешци констатовано да су стручњацима из Немачке предати, у циљу детаљнијег испитивања, делови пројектила пронађени на месту извршења дела, а по одобрењу тужиоца и да су им заједно са траговима пројектила предата и три опушка пронађена на вратима каљеве пећи у канцеларији број 55 у улици Адмирала Гепрата.

Сведоку је суд предочио да службена белешка носи ознаку датума 15. март 2003. године. С обзиром да постоји несклад између датума састављања ове службене белешке и сачињавања допунског извештаја о криминалистичко-техничком прегледу лица места од 17. марта 2003. године, и чињенице да су сви ови извештаји достављени истражном судији 18. марта 2003. године, како је то навео приликом сведочења, сведок се изјаснио да је сигурно дошло до грешке у куцању приликом назначења датума у време сачињавања ове службене белешке. Из налаза – анализе стручњака из Криминалистичког института из Висбадена, утврђено је да су у периоду од 13. марта па до 9. априла 2003. године примили на анализу ћебе, делове муниције и остатке од цигарета из канцеларије број 55. Из дописа од Савезне криминалистичке службе из Висбадена, од 20. октобра 2004. године, који је насловљен на Владимира Миомановића, утврђује се да су тога дана враћени предмети који су били послати на анализу. Сведоку су предочени сви ови писани докази. Позван да се изјасни, изнео је да нема другог објашњења, осим да је дошло до грешке приликом састављања службене белешке, на којој је наведен датум састављања, 15. март 2003. године. У односу на све ове околности, суд ће дати разлоге и своје мишљење у даљем образложењу пресуде у делу када се буде изјашњавао о оцени доказа и изнетим примедбама бранилаца.

Из исказа сведока Радована Китића утврђује се да, када је дошао на лице места у улици Адмирала Гепрата, када је ушао у канцеларију број 55, на другом спрату, одмах је запазио шарено ћебе на отвореном прозору те канцеларије, које је било савијено у димензијама отприлике 50 x 70 cm и налазило се на раму прозора. Испод тог прозора, који је био отворен, стајала је столица окренута ка прозору. Визуелним осматрањем и прегледом канцеларије, као и осматрањем простора испод прозора са спољашње стране, где се налазио наслоњен кров прекривен трском, у олуку зграде Адмирала Гепрата број 14, окренуте ка згради Владе Републике Србије, видели су једну чауру. Истакао је да је чауру прво приметио милиционар у униформи, који се налазио у згради, тако што је видео да нешто сија у олуку, јер га је сунчев зрак обасјавао. Сведок је појаснио да чауру нису приметили са прозора канцеларије, већ са прозора светларника, на степеништу које води ка канцеларији број 55. Сведоци су изнели да су чауру снимили, тако што се сведок Јанковић попео мердевинама које је прислонио уз олук где се налазила чаура и одатле је снимио камером и фотографисао. Наставили су са претраживањем терена, имајући у виду да је истом приликом дошло и до покушаја убиства оштећеног Веруовића, ради проналажења евентуално и других чаура. Скидали су део по део трске којом је био покривен кров зграде у којој се налазио кафић “Храбро срце” и тада су пронашли, поред самог зида, још једну чауру. Сведок Јанковић је снимио и ту чауру.

Из исказа сведока Кораћ Предрага и из записника о криминалистичко-техничком прегледу лица места, са приложеном фотодокументацијом која је приказана на главном претресу, утврђено је да је 17. марта 2003. године овај сведок са сведоком Радованом Китићем изашао поново на лице места, ради прегледа канцеларије у згради у улици Адмирала Гепрата број 14, канцеларија број 55. Изнео је да су по уласку у канцеларију број 55, са десне

стране од улазних врата затекли столице, канцеларијски намештај, столове, лесонит плоче (видети фотодокументацију). Неки предмети су били наслоњени на каљеву пећ. Након визуелног прегледа канцеларије приступили су уклањању ових лесонит плоча и столова. Приметили су на вратанцима каљеве пећи три опушка од цигарета. Исте су видели чим су склонили предмете који су били наслоњени на каљеву пећ, а опушке су истовремено уочили. Узели су их пинцетом и ставили су их у кесице које служе за паковање трагова пронађених на лицу места. По ознакама на опушцима, видело се да се ради о цигаретама марке "давидов". Пре него што су запаковали ове опушке, позвали су колегу Предрага Ђурчића, који је накнадно дошао на лице места да фотографише опушке које су они пронашли. Ови опушци послати су на вештачење и утврђивање ДНК профила у Институт за криминалистичку технику у Висбадену (видети налаз из Висбадена, где је утврђено да пронађени ДНК профил на опушцима не одговара ДНК профилу оптуженог Звездана Јовановића, од кога су након лишења слободе узели биолошки садржај ради утврђивања ДНК профила).

Из исказа сведока Предрага Ђурчића види се да је дошао по позиву у канцеларију број 55 у улицу Адмирала Гепрата број 14, и да су му показана три опушка цигарета марке "давидов" на отшкринутим вратанцима каљеве пећи, које су претходно пронашли Кораћ Предраг и Китић Радован. Он је направио три, четири снимка ових опушака, а затим је отишао на први спрат да изврши криминалистичко-технички преглед канцеларије и телефонске централе, где је на телефонским централама и разводним кутијама изазивао трагове папиларних линија, у чему му је помагао Кораћ Предраг.

Сећа се да је Радован Китић наложио да скину цилиндар браве врата која се налазила на улазу у ходник на другом спрату, где се иде ка канцеларији 55, а за то време Китић је скидао цилиндар браве са улазних врата канцеларије број 55.

Сведок Предраг Ђурчић је изјавио да не зна због чега његов колега Кораћ Предраг није потписао овај записник о накнадном прегледу лица места од 17. марта 2003. године, а верује да је вероватно тренутно био заузет или одсутан из канцеларије када су они завршавали и потписивали овај записник. Такође је навео да је он једино тада учествовао у прегледу лица места у вези са овим предметом.

Обдукциони записник

На основу обдукционог налаза и података из медицинске документације, смрт др Зорана Ђинђића је насилна и наступила је услед разорења срца, плућа, јетре, желуца и слезине дејством пројектила испаљеног из ручног ватреног оружја и следственог искрваљења.

Рана у десном низдојкином пределу, улазни је отвор прострелине грудног коша и трбуха, која се каналом наставља кроз предњи део, предњи зид грудног коша у грудну дупљу, пролази кроз срце, лево плућно крило, леву куполу пречаге, јетру, желудац и слезину, завршавајући се излазном раном на левој бочној страни грудног коша. Правац канала прострелине је од напред уназад, десно у лево, и одозго лако наниже. На телу покојног премијера др Зорана Ђинђића приликом обдукције констатовано је да се у десном низдојкином пределу налази уздужно постављена неправилна елипсаста рана, промера 33x20 мм, неравних и крвљу подливених ивица и страна која се каналом наставља у грудну дупљу.

Улазна рана код покојног др Зорана Ђинђића настала је на предњој страни, око средине десне стране грудног коша. Висина улазне ране износи 132 цм. Путања метка ишла је дијагонално лево на доле. Метак је изашао из тела на левој страни, у висини од 126 цм. Излазна рана је овална, ширине 37x22 мм. У унутрашњости ране може се у сваком случају установити трајна

повреда. (У вези повреда које су настале у унутрашњости тела др Зорана Ђинђића видети обдукциони записник који се налази у списима, као и писано изјашњење и усмено саслушање вештака проф. др Душана Дуњића на главном претресу пред овим судом, које је одржано јуна месеца 2006. године).

Правац канала ове прострелине је од напред уназад, с десна у лево и одозго лако наниже. Растојање између ране у десном низдојкином пределу описано под тачком 3 спољашњег налаза и ране на левој бочној страни грудног коша описано под тачком 4 спољашњег налаза износи око 31 цм мерено провлачењем сонде кроз обе ране.

На дланеној и делом лактичној страни леве подлактице, на споју средње и горње трећине, налази се водоравно положена, олучаста рана, елипсастиг облика, промера 25x10 мм, чије дно чине површни мишићи.

У непосредној околини ивица ране, ка жбичној страни, у појасу широком око 9 мм, изнад ране до 2 мм, испод ране до 5 мм, а ка лактичној страни у виду левка, који је уз рану ширине 10 мм и постепено се сужава, кожа је лишена наткожице. Оголела кожица је сува, мрко црвена, нагњечена и крвљу подливена, тамноцрвена.

Рана на левој подлактици налази се на правцу који спаја две ране на телу, које су описане под тачкама 3 и 4 спољашњег налаза у обдукционом записнику, и то у положају када је рука спуштена низ тело и лако пут уназад одмакнута од тела.

У левој половини чеоног предела, на око 1 цм изнад спољашње трећине леве обрве, кожа је попречно елипсастиг у промеру 14x5 мм лишена наткожице, оголела кожица сува, тамноцрвена.

У висини горње ивице чашице левог колена, у величини зрна грашка, и у висини доње ивице чашице левог колена, попречно, у промеру 25x12 мм, кожа је лишена наткожице, оголела кожица сува и тамноцрвена. На средини задње стране десне бутине, на 65 цм изнад равни табана, налазе се једна поред друге две површинске ране величине зрна проса, које су неравних и крвљу подливених ивица и страна, око којих је кожа у величини јагодице прста крвљу подливена, бледо модрољубичаста, а дно ових рана чини поткожно ткиво. На 4 цм у десно и нешто испод ове две ране, кожа је готово правилно правоугаона, са правцем с лева у десно и на доле, у дужини од 20 мм и ширини 8 мм, по ободу широком по 2 мм, крвљу подливена, модрољубичаста. У простору описаних рана препарисањем нису пронађена страна тела.

Одећа премијера и оштећеног Веруовића

Записник о обдукцији садржи податке о одећи покојног премијера др Зорана Ђинђића. Назначено је да је након сушења одеће констатован мушки тамносиви сако са уздужним белосивкастим пругицама. Свиленкаста постава рукава обострано је замазана тамноцрвеним садржајем, као и тканина сакоа са унутрашње стране предње десне половине и предње и задње стране леве половине. На левом бочном делу сакоа, на око 35 цм изнад доњег руба, налази се неправилан дефект тканине промера око 30x22 мм на постави, док је на тканини испод пазуха са леве стране овај дефект више овалан и косо положен, с десна у лево и наниже у промеру 32x15мм. Ивице овог дефекта тканине су раскидане и изврнуте ка споља. На задњој страни левог рукава сакоа, на око 20 цм изнад доњег руба, налази се дефект поставе промера 25x18 мм, а расцеп тканине је неправилног облика у виду развученог латиничног слова "П", чији је коси крак дужине 55 мм, а краћи, уздужни, који је под правим углом, највише дужине 18 мм.

Светлоплава кошуља дугих рукава број 42, која је водоравно пресечена непосредно испод оковратника и спољашње стране рукава. Кошуља је

натопљена тамноцрвеним садржајем у пределу предње стране, леве половине леђа и у пределу оковратника и оба рукава. На десној предњој страни кошуље, на око 8 цм удесно од средишњег руба и на 42 цм изнад доњег руба, налази се неправилан дефект тканине у облику обрнутог ћириличног слова "Г", чији је хоризонтални крак дужине око 14 мм, а уздужни крак 26 мм. На уздужном краку постоји дефект тканине промера 15x5 мм, тако да у доњем делу постоји један језичак. На левој половини леђног дела кошуље, на око 35 цм изнад доњег руба и 6 цм од левог бочног шава, постоји неправилан цепаст дефект промера 50x12 мм, са више побочних цепастих кракова. На задњем унутрашњем делу левог рукава, на око 16,5 цм изнад руба манжетне, налази се неправилан цепаст дефект промера 44x10 мм.

Бела мајица кратких рукава у целини натопљена и замазана тамноцрвеним садржајем и иста је равно пресечена дуж предњег дела и водоравно испод оковратника у леву и десну страну. На десној половини предње стране мајице, на око 35 цм изнад доњег руба, налази се уздужно положен, неправилно овалан дефект тканине промера 24x10 мм, чији је горњи део ужи, а доњи део овалан и шири. На левој бочној страни мајице, са задње стране, на око 28 цм изнад доњег руба, налази се неправилно овалан дефект промера 40x45 мм и у околини овог дефекта се налазе остаци ткива и део масног ткива из трбушне дупље, беле мушке слип-гаће које су натопљене крвљу. После извршеног прегледа сва одећа је појединачно упакована у најлон кесе.

На главном претресу, дана 13. јула 2005. године, саслушани су вештаци Наташа Миливојевић, Марија Ђурић из Института безбедности и Зоран Ђорђевић из Градског СУП-а, који су приликом саслушања положили заклетву за вештака, на основу одредби ЗКП-а, а суд из њихових исказа утврђује следеће:

У свом исказу вештак Наташа Миливојевић је навела да је Одељење криминалистичке технике СУП-а Београд дана 15. марта 2003. године доставило захтев за ДНК анализу, односно за утврђивање ДНК профила и њихово поређење, те да се сачини налаз и мишљење за следеће предмете: за црну мајицу нађену на лицу места у згради Владе Србије у улици Немањиној број 11; за траг крви и ткива из возила БМВ, БГ 564-031, за део цигарете без филтера нађен у просторији на другом спрату у улици Адмирала Гепрата 14, за два узорка крви са степеница у згради Владе Србије у Немањиној број 11, који су означени са А и Б; за узорке крви испред петог улаза у зграду Владе Србије у Немањиној број 11, означене бројем 19, са новина са трагом крви, које су се налазиле у возилу БМВ БГ 564-031 и за кошуљу са неспорном крви Веруовић Милана, за панталоне са неспорном крви покојног премијера Зорана Ђинђића.

Достављени материјал су прегледали тадашњи начелник лабораторије Миленко Ерцег и Марија Ђурић и извадили су га из ПВЦ кеса, јер је био влажан, како би се осушио, да би се са таквог материјала узели узорци за анализу. Објаснила је да се не може прихватити као апсолутно тачна напомена истакнута на кошуљи Милана Веруовића и панталонама др Зорана Ђинђића, коју је ставила служба криминалистичке технике Градског СУП-а Београд, да је то неспорно крв ових лица, већ да су то трагови крви, а поуздано је и означава се као неспорна код преминулих крв узета приликом обдукције из срца, а код живих на уобичајени начин узета из вене.

Панталоне

Вештак Наташа Миливојевић изнела је да су на панталонама др Зорана Ђинђића које су описане, на десној ногавици, са задње стране, у пределу колена приликом прегледа констатовали подеротину пречника 3 до 7 мм, а

на самом дну десне ногавице са задње стране видљива је подеротина пречника 2 до 4 мм. У пределу појаса панталона на џеповима и постави са предње стране, затим са леве стране позади и дуж леве и десне ногавице видљиве су упијене мрље тамноцрвене боје налик на крв.

Из исказа вештака Зорана Ђорђевића суд је утврдио да су му дана 13. марта 2003. године достављени ради прегледа одећа премијера, преузета са Института за судску медицину и гардероба оштећеног Веруовић Милана, која је преузета из гардеробе Ургентног центра, те једна мајица црне боје, која је затечена на лицу места убиства премијера испред улаза број 5 зграде Владе Србије у улици Немањиној број 11. Наведена гардероба је заведена под бројем Ку. 4713/03.

Поступајући по захтеву, извршен је преглед достављене гардеробе и дат је следећи налаз: прегледана је гардероба и ствари покојног Ђинђић Зорана, и то једна лонгета, десна ципела, панталоне и две чарапе, једна црне боје, а друга већих димензија, сиве боје, које се налазе на слици број 1 фотодокументације. Прегледом ових ствари покојног премијера Ђинђић Зорана уочено је на чарапи сиве боје оштећење кружног облика величине 0,5 x 0,5 цм, око којег оштећења је уочена мрља мрке боје, која је бензединском пробом дала позитивне реакције на присуство крви. Такође је уочено и оштећење на чарапи означено стрелицом, које се види на слици 2 фотодокументације, али не може да се изјасни о начину настанка овог оштећења, могуће да је настало приликом пада или од кошуљице зрна које је погодило покојног премијера, јер је задатак овог вештака само да уочи оштећења. Вештак Зоран Ђорђевић на основу оштећења не може да се изјасни да су настала као последица проласка пројектила.

На осталим достављеним стварима, и то лонгети, ципели и панталонама покојног премијера нису уочена оштећења. Уочене су мрље црвене, односно мрке боје које су бензединском пробом дале позитивне реакције на присуство крви. У зависности од боје гардеробе су означене и мрље црвене, односно мрке боје. Уколико је светлија гардероба, онда је црвена боја мрље, уколико је тамнија гардероба, мрља је мрке боје.

Вештак Зоран Ђорђевић је навео да су прегледане гардероба и ствари оштећеног Веруовић Милана, и то панталоне, кожни каиш, кравата, футрола за пиштољ, кошуља, пар ципела, чарапа и мајица, који су видљиви на слици 3 у фотодокументацији. Прегледом панталона оштећеног Веруовић Милана уочено је да се на панталонама црне боје марке “кензо”, величине 56, налазе два оштећења. Прво оштећење на предњој десној страни панталона је на 100 цм од доње ивице ногавице и 26 цм од спољашњег шава десне ногавице. Ово оштећење је хоризонтално постављено, дужине 3 цм и означено је на фотодокументацији на сликама 4 и 5. Друго оштећење се налази са задње стране, односно на задњој страни панталона, на 103 цм од доње ивице панталона и 24 цм од спољашњег шава десне ногавице кружног облика, величине 0,5 x 0,5 цм и приказано је на сликама 6 и 7 приложене фотодокументације. На предњој десној страни кариране кошуље плаво-беле боје, марке “азаро” оштећеног Веруовић Милана, која је достављена исечена са Ургентног центра, што су вероватно лекари морали због хитности да исеку, на 9,5 цм од доње ивице кошуље и 3 цм од средишње линије копчања уочено је оштећење дужине 2,5 цм. Ово оштећење је вертикално постављено и обележено је на сликама 8 и 9 приложене фотодокументације. На карираној кравати марке “бос”, на 9 цм од доње ивице кравате, са десне стране, уочено је оштећење дужине 1 цм. Ово оштећење је хоризонтално постављено и у фотодокументацији је приказано на сликама 10 и 11.

Остале ствари достављене на анализу су: мајица на бретеле, кожни каиш, футрола за пиштољ и чарапа и на њима нису уочена оштећења. У вештачењу је прегледом наведених ствари из гардеробе покојног премијера и оштећеног

Милана Веруовића уочено постојање мрље црвене или мрке боје које су бензединском пробом дале позитивну реакцију на присуство крви. Посебно је прегледана мајица кратких рукава црне боје марке “мартин бокс стори”, величине ХХЛ, на којој нису уочена оштећења, већ само мрље мрке боје, које су бензединском пробом дале позитивну реакцију на присуство крви. Ова мајица је означена бројем 15 на фотографији број 23 фотодокументације коју су направили криминалистички техничари Одељења криминалистичке технике. Са свих оштећења и њихове непосредне околине, које су уочене на гардероби оштећеног Веруовић Милана, фолијом је узет тест на барутне честице уз помоћ засићеног раствора дифениламина сумпорне киселине, који тест је дао негативну реакцију на присуство барутних честица, односно на нитрате. Приложена фотодокументација је саставни део вештачења гардеробе покојног премијера и оштећеног Веруовић Милана.

Приликом прегледа, ствари и гардероба су прегледане на одговарајућем столу уз помоћ апарата за увећавање и под светлом, да би се утврдили и много мањи трагови биолошког порекла, као и оштећења која постоје на достављеној гардероби.

За чување предмета који се достављају Одељењу криминалистичке технике, вештак Зоран Ђорђевић наводи да се сваки достављени траг, па самим тим и гардероба и ствари покојног премијера и оштећеног Милана Веруовића у конкретном случају, достављају од стране криминалистичких техничара, те затим врши евиденција и завођење у Одељењу криминалистичке технике о примљеним траговима. Након ових радњи врши се преглед гардеробе, те се она затим запакује и чува се или се евентуално даље прослеђује, на пример Институту безбедности, на утврђивање крвних група или на ДНК анализу. На крају процедуре се предмети са траговима враћају у Одељење криминалистичке технике, након чега се сви предмети који су били предмет вештачења предају депозиту надлежног суда.

Вештаку Зорану Ђорђевићу предочен је налаз и мишљење Института безбедности БИА 04 бр. 27/362-3, од 10. априла 2003. године, у коме је на страни 1 наведено да је приликом прегледа материјала под тачком 1, тј. на панталонама тамносиве боје са светлосивим пругама, марке “китон”, величине бр. 54, са неспорном крвљу покојног Зорана Ђинђића, на десној ногувици са задње стране у пределу колена видљива подеротина пречника од 3–7 мм, док је на десној ногувици, при самом дну, са задње стране, видљива подеротина пречника 2-4 мм, док су у пределу појаса, на џеповима и постави са предње стране, са леве стране позади и дуж леве и десне ногувице видљиве упијене мрље тамноцрвене боје налик на крв, која оштећења и трагови крви су пронађени приликом вршења ДНК анализе.

Навео је да се приликом прегледа достављених ствари и гардеробе прати да ли постоје оштећења и мрље које потичу од крви, али у самом вештачењу не пише где се та оштећења или мрље налик на крв налазе, да ли се налазе на ногувици, са предње или задње стране, што је недостатак вештачења. Изнео је да приликом прегледа гардеробе, односно панталона покојног премијера није уочио оштећења на доњем делу ногувице, тако да се није децидно ни изјаснио на ком делу панталона покојног премијера су уочене мрље од крви. Истакао је да је преглед достављених ствари и гардеробе урадио самостално и без ичијих сугестија, а због обимности предмета му је помагала Светлана Башић-Петровић.

Вештак Наташа Миливојевић са Института безбедности, изнела је да је, након прегледа панталона премијера др Зорана Ђинђића, следећи узорак био каиш са два лица, са лицем црне и тамно окер боје на наличју. На лицу са леве стране, под косим светлом, с обзиром да се ради о браон боји, могла се запазити мрља налик на крв.

Кошуља са неспорном крвљу оштећеног Веруовић Милана била је плавобеле боје, са пепито шаром, марке “азаро”, дугих рукава, поцепана вероватно приликом скидања са оштећеног Веруовић Милана, са искиданим десним рукавом. У пределу трбуха, односно на месту где кошуља належе на трбух, видљива је натопина црвене боје налик на крв. По читавој кошуљи спорадично су биле мрље неправилног облика налик на крв. Црна мајица нађена на месту улаза у Владу Србије у Немањиној 11 је непознатог порекла и имала је кратке рукаве. Ова мајица је марке “мартин бокс стори”, величине ХХЛ. У пределу испод левог пазуха и левог дела грудног коша уочава се крутост материјала налик на осушену натопину крви, а о боји није могло да се говори, с обзиром да је подлога била црна.

Узорци крви испред петог улаза у зграду Владе Србије у Немањиној број 11 означени су бројем од 1 до 9 од стране криминалистичке технике, док су у налазу и мишљењу вештака Наташе Миливојевић и Марије Ђурић, другачије редно означени (видети налаз), а затим су подвргнути анализи, као и остали трагови који су достављени на филтер-папиру са степеништа у згради Владе Републике Србије.

Узорци крви узети су и са новина које су се налазиле у возилу којим је превезен премијер од зграде владе до Ургентног центра.

Са доње десне стране ових новина је видљива натопина тамноцрвене боје налик на крв. Трагови крви и ткива из возила БМВ, БГ 564-031, су означени као 8-а и на филтер-папиру имају траг неправилног облика светлоцрвене боје са тамним ивицама налик на крв, као 8-б, где се на филтер-папиру налази брисотина црвене боје налик на крв и као 8-ц, траг налик на ткиво, неправилног облика, димензија 1 x 1 цм.

Из исказа вештака Марије Ђурић утврђује се да је ДНК анализа обављена у лабораторији за ДНК типизацију Института безбедности БИА, на захтев Одељења криминалистичке технике СУП-а Београд. ДНК анализи су били подвргнути предмети описани под тачкама од 1 до 9 у налазу. Трагови описани под тачкама од 1 до 8, са изузетком узорка описаног под тачком 8-ц, били су подвргнути идентификационом тесту на присуство крви и коришћена је метода бензединске пробе, при чему су добијени позитивни резултати на присуство крви на траговима описаним под тачкама од 1 до 8. Вештак Марија Ђурић износи да се након одређивања присуства крви приступило процесу изолације ДНК молекула из поменутих трагова, као и узорка описаног под тачком 8-ц и предмета под тачком 9.

Одређивање ДНК профила рађено је употребом “идентифајер ПЦР амплификајшн”, комплета фирме “Аплај бај системс” за форензичке анализе, затим употребом “Авипризам 310” генетичког анализатора произвођача “Аплај бај системс” и употребом “Дино тајпер 3. 7” софтверског пакета произвођача “Аплај бај системс”. Добијени ДНК профили представљени су у налазу у табелама.

Приликом вршења ДНК анализа су предузете све стандардне мере предострожности за спречавање спољашње и унутрашње контаминације.

Након спроведене ДНК анализе, на основу њених резултата је дато следеће мишљење: ДНК профил добијен из узорака крви са панталона покојног Зорана Ђинђића, описаних под тачком 1 у налазу, поклапа се са ДНК профилом добијеним из узорка крви пронађеног испред петог улаза у зграду Владе Србије у Немањиној број 11, који је описан под тачком 5-х у налазу и мишљењу вештака.

ДНК профил добијен из узорка крви са панталона покојног Зорана Ђинђића, описаног под тачком 1 у налазу, поклапа се са ДНК профилом добијеним из узорка крви са седмог степеника пронађеног у згради Владе Србије у Немањиној број 11, који је описан под тачком 6-6 у налазу вештака на 14 локуса. Два локуса при типизацији узорка крви са седмог степеника

пронађеног у згради Владе Србије у улици Немањиној број 11, који су описани под тачком 6-6, у налазу нису успешно типизирани. ДНК профил добијен из узорка крви са панталона покојног Зорана Ђинђића описаног под тачком 1 у налазу вештака поклапа се са ДНК профилом добијеним из узорка крви из возила БМВ, БГ 564-031, описаног под тачком 8-6 у налазу вештака на 15 локуса, а један locus при типизацији узорка крви из возила БМВ, БГ 564-031, описаног под тачком 8-6 у налазу вештака није успешно типизиран.

ДНК профил добијен из узорка крви пронађеног испред улаза број 5 у зграду Владе Србије у улици Немањиној број 11, који је описан под тачком 5-6, у налазу вештака поклапа се са ДНК профилом добијеним из узорка крви пронађеног испред петог улаза у зграду Владе Србије у улици Немањиној број 11, који је описан под тачком 5 у налазу вештака на 15 локуса, док један locus при типизацији узорка крви пронађеног испред улаза број 5 у зграду Владе Србије у улици Немањиној број 11, који је описан под тачком 5-ц, у налазу вештака није могао бити типизиран.

Вештак Марија Ђурић је истакла да материјал који је достављен ради ДНК анализе није био прописно упакован, односно након узорковања који су применили криминалистички техничари није био адекватан, јер материјал који је достављен није био осушен, већ је као влажан упакован у пластичне кесе и приликом отварања кеса осетио се непријатан мирис органског материјала у распадању и делимично добијени ДНК профили или немогућност утврђивања ДНК профила последица су непрописног паковања достављеног материјала услед деградације ДНК молекула под датим условима.

У прегледу материјала под бројем 9, на страни 3 налаза вештака је описан део цигарете без филтера који је нађен у просторији на другом спрату, у улици Адмирала Гепрата број 14. Приликом добијања овог опушка, он је прегледан и констатовано је да нема филтера, који је место где се обично налази депонован материјал који је погодан односно материјал који подлеже ДНК анализи. Ипак је извршена ДНК анализа опушка, јер је могуће да ДНК материјал остаје на предмету уколико он бива дотакнут од стране неке особе, јер је и сама ћелија коже извор епителних ћелија које могу бити предмет ДНК анализе, па је приступљено ДНК изолацији и утврђено је да ДНК профил није добијен, односно да на опушку, односно на том делу цигарете није постојао депонован биолошки материјал који би био извор ДНК профила.

У архиви ДНК лабораторије Института безбедности постоји допис Одељења криминалистичке технике са фотографијама ствари које су достављене на ДНК анализу, као што постоји и пропратни акт Института безбедности БИА од 10. априла 2004. године, на коме пише када су налаз и мишљење вештака отишли из Института безбедности у Градски СУП.

Вештачења

Судско-медицинско – проф. др Душан Дуњић; балистичко – инжењер Милан Куњадић.

Институт за криминалистичку технику СР Немачке, из Висбадена – вештачења оружја и чаура; инж. Стојан Костић и Милутин Вишњић – дактилоскопска идентификација трагова папиларних линија.

Током кривичног поступка обављено је судско-медицинско и балистичко вештачење. Вештачење су обавили судски вештак медицинске струке проф. др Душан Дуњић и вештак балистичке струке инжењер Милан Куњадић, а путем међународне правне помоћи обављено је вештачење преко Института за криминалистичку технику Савезне криминалистичке полиције СР Немачке, из Висбадена.

Судски вештаци су дали заједнички писани налаз и мишљење дана 23. јула 2003. године, а непосредно су саслушани на главном претресу у доказном поступку дана 20. маја, 13. и 14. јуна 2005. године.

Вештаци Института за криминалистичку технику из Висбадена дали су свој писани налаз 15. маја 2003. године, а потом, по решењу већа од 17. маја 2005. године, након саслушања наших вештака и своје стручно изјашњење, налаз од 23. новембра 2005. године.

Суд је у доказном поступку, на главном претресу, одржаном дана 6. новембра 2006. године, саслушао путем видео-конференције вештака-балистичара Института за криминалистичку технику из Висбадена, господина Салзигера.

У писаним налазима судских вештака и вештака из Института за криминалистичку технику из Висбадена није било противречности. Суд је, решењем од 17. јуна 2005. године, тражио разјашњење, с обзиром на ограничење у балистичкој реконструкцији кривичног дела, Института за криминалистичку технику из Висбадена, које је познато суду, да нису располагали одређеним подацима и доказима, с обзиром на време вршења балистичке експертизе, а састојало се у томе што нису извршили балистичку реконструкцију повређивања оштећеног Милана Веруовића. С обзиром да је у том погледу писани налаз и мишљење судских вештака-балистичара, проф. др Душана Дуњића и Милана Куњадића, било потпунији, то је суд нашао да треба отклонити овај недостатак, у смислу постојања две хипотезе које постоје у балистичкој експертизи Института у Висбадену у погледу оштећења на згради Владе Републике Србије испред улаза број 5, обележено бројем 10, приликом увиђаја на лицу места, у том погледу што се претпоставља да је настало или од хица којим је погођен покојни председник Владе Републике Србије др Зоран Ђинђић или од хица којим је нанета прострелна рана оштећеном Милану Веруовићу (видети налаз из Висбадена од 15. маја 2003. године). Значи, било је потребно да се вештаци из Криминалистичког института у Висбадену изјасне имајући у виду и мишљење наших вештака да ли ово оштећење (траг 10, који је маркиран приликом вршења увиђаја) потиче од хица који је проузроковао прострелну рану оштећеног Веруовића, а што је било битно за утврђивање чињеничног стања и стајних тачака премијера др Зорана Ђинђића и оштећеног Милана Веруовића.

Дужност вештака била је да се утврди механизам настанка телесних повреда покојног премијера др Зорана Ђинђића и повређеног пратиоца Милана Веруовића, утврђивање тачног или приближног места на коме су се налазили и положај тела покојног премијера др Зорана Ђинђића када га је погодио пројектил, кретање његовог тела после рањавања, као и место његовог пада и положај тела после рањавања, место пада и положај тела после пада;

- утврђивање места и положај тела оштећеног Милана Веруовића у тренутку када му је хицем нанета повреда, као и кретање и положај његовог тела после пада;

- путања зрна метка од места испаливања до рањавања покојног председника владе др Зорана Ђинђића у погледу врсте и природе претрпљених повреда;

- путања зрна метка од тренутка испаливања до рањавања оштећеног Милана Веруовића;

- са којим хицем кореспондира оштећење зграде владе пред улазом број 5, које је приликом увиђаја означено као траг број 10 (видети фотодокументацију са означеним трагом 10).

На захтев суда вештаци су дали налазе и мишљење на основу података и доказа који су прикупљени током кривичног поступка и који су се налазили у

списима, и то на основу записника о увиђају лица места састављеног од стране истражног судије, са припадајућим извештајима о криминалистичко-техничком прегледу лица места и фотодокументацијом, и то увиђаја који је обављен испред зграде Владе Републике Србије у улици Немањиној број 11, улаз број 5, те увиђаја који је обављен у улици Адмирала Гепрата број 14, иза зграде и у самој просторији, записника о увиђају који је сачинио истражни судија Округног суда у Београду о проналажењу торбе са пушком из које се претпостављало да је извршено кривично дело, а која је пронађена на Новом Београду, о чему је сачињен записник од 25. марта 2003. године, а које су пушка и торба биле предмет вештачења. Имали су у виду и две пронађене чауре у улици Адмирала Гепрата, које су биле предмет вештачења, и то од стране нашег вештака, инжењера Стојана Костића, а једна од ових чаура била је послата на вештачење у Криминалистички институт у Висбадену заједно са четири дела кошуљице метка, калибра 308 "винчестер" (7,62x51), затим трагове који су фиксирани приликом вршења увиђаја и означени бројем 11, 12 и 14, исказе сведока и друге доказе који су били предмет анализе овог суда.

Из непротивречних налаза судских вештака проф. др Душана Дуњића, инжењера Милана Куњадића и вештака Института за Криминалистичку технику из Висбадена утврђује се да је дана 12. марта 2003. године премијер др Зоран Ђинђић смртно погођен првим хицем у груди испалим из пушке "хеклер и кох ГЗ", стандардне верзије, на коју је стављен оптички нишан, калибра 7,62x51 мм, "винчестер", произвођач ППУ, брисаног фабричког броја, а испаливање је извршено са отвореног прозора канцеларије број 55 на другом спрату зграде у улици Адмирала Гепрата број 14.

Други хитац, испалин са истог места и из истог оружја, погодио је оштећеног Милана Веруовића, пратиоца премијера Зорана Ђинђића.

Раздаљина између прозора са којег су испалили хици и оштећења на згради Владе Републике Србије и места где се налазио покојни премијер др Зоран Ђинђић износила је 134 метра. Брзина којом је метак погодио тело износила је око 700 метара у секунди, укупно време лета метка до циља износило је 0,175 секунди. Проласком кроз тело метак је постао нестабилан, а положај метка је подлегао хотимичним процесима.

У тренутку задобијања повреде др Зоран Ђинђић налазио се у непосредној близини врата улаза број 5 зграде Владе Републике Србије, окренут леђима према вратима зграде, окренут десним боком и десном предњом страном тела према улици Адмирала Гепрата, одакле је дошао пројектил. Приликом пада у простор испред степеништа у зграду владе, тело је заузело положај потрбушке и у том положају је највероватније дошло до настанка повреда на задњој страни десне ноге (на средини задње стране десне бутине, на 65 цм изнад равни табана). Након тога, његово тело је померано од других лица степеницама, на шта указују трагови крви по степеницама (што показује и ДНК анализа трагова да се ради о његовој крви).

Из налаза вештака утврђује се да се покојни премијер приликом задобијања хица налазио леђима окренут директно испред левог крила врата, изнутра гледано код трага 10, на горњем степенику на улазу у зграду владе. Метак га је погодио у десни део груди напред и изашао на левој страни груди испод пазуха. Неспорна је тренутна слабост др Зорана Ђинђића после задобијања хица, тако да су се место на коме се налазио када је задобио хитац и лежећи положај после хица, налазили директно једно поред другог на улазу у зграду владе, при чему су се ноге премијера налазиле изван врата (ово је потврђено исказима више сведока). Констатована је на телу премијера и повреда у пределу чела и на левој чашици колена, које могу очигледно потицати од пада у зграду владе (видети обдукциони записник и налаз вештака).

Из обдукционог записника који је сачињен у Институту за судску медицину (обдукција је обављена у присуству истражног судије и тужиоца, снимано и фотографисано), вештаци су утврдили да су на телу премијера констатоване, грубо речено, три повреде, и то: повреда у пределу грудног коша (улазна и излазна рана), повреда руке (леве подлактице), повреда десне бутине позади и повреда у пределу чела и на левој чашици колена. За ове две последње повреде, вештаци су изнели закључак да очигледно могу потицати од пада у зграду владе, имајући у виду положај премијера након пада у зграду, о чему су се изјашњавали сведоци.

На штаци премијера у висини од 113 цм може се видети трајно оштећење од метка који ју је окрзнуо (видети налаз вештака из Висбадена 1350/7 и налаз судских вештака).

Повреда на левој подлактици премијера настала је, како произлази из налаза вештака, приликом удара пројектила или делова пројектила о пластични рукохват штаке, с обзиром да је исти фиксиран за подлактицу (видети фотографије број 31, 32 и 33 фотодокументације са увиђаја, као и фотографије број 35 и 36), на којима се види делић пластике од рукохвата штаке. Могуће је да је у том тренутку лева рука, у којој се налазила штака, по удару пројектила била "одбачена". Ова чињеница објашњава положај премијера у тренутку повређивања. Наиме, овај податак указује да су све три ране настале у низу (од једног пројектила). Посматрано од места испаљења: десни низдојкин предео грудног коша, лева половина грудног коша и трбуха – лева подлактица – штака. Анализом трагова крви на лицу места утврђено је да се трагови који несумњиво потичу од сада покојног премијера др Зорана Ђинђића (ДНК анализа трагова) налазе непосредно испред улазних врата улаза број 5 (траг број 8, који се види у записнику о увиђају и фотодокументацији) и у унутрашњости зграде Владе Републике Србије.

Суд је имао у виду изнето мишљење и налаз вештака на основу објективно утврђених трагова, о чему су дали своје закључке у писаним налазима и приликом усменог саслушања, па је утврдио, на основу анализе свих расположивих података: правца канала прострелине, локализације улазне и излазне ране, оштећења леве подлактице, оштећења на рукохвату штаке на 13 цм, установљених трагова крви и повреда, огуљотине на челу и колону, увидом у фотодокументацију са лица места, изведених доказа и исказа сведока, да је покојни премијер Србије др Зоран Ђинђић у тренутку задобијања саме повреде био у непосредној близини врата – улаза број 5 зграде Владе Републике Србије (највероватније на другом степенику гледано са паркинга према згради владе), окренут леђима према вратима зграде, ослоњен на десну ногу и штаке и окренут десним боком и делом предњом страном трупа према улици Адмирала Гепрата, одакле је пројектил дошао. Суд је прихватио мишљење вештака да се након задобијања повреде грудног коша и трбуха, његово тело највероватније лако заротирало и леђима "пропало" кроз десно крило врата, гледано са паркинга, на под испред степеништа у самој згради (тада је највероватније настала огуљотина чела и колена).

На основу геометријских посматрања која се тичу положаја оштећења штаке и руке др Зорана Ђинђића, вештаци су изнели да ова два оштећења кореспондирају једно са другим. Погођени је држао штаку у левој руци, у положају у коме ју је употребљавао.

Како се премијер, према налазима вештака, приликом задобијања хица налазио леђима окренут директно испред левог крила изнутра, гледано код трага 10, на горњем степенику, на улазу у зграду владе, метак га је погодио у десни део груди напред и изашао на левој страни груди испод пазуха. Судски вештак медицинске струке утврдио је да постоји кореспонденција између оштећења на штаци и повреде леве подлактице, јер је метак након изласка из тела окрзнуо штаку на страни окренутој телу и дошло је до повреде на

подлактици. Због положаја повреда на подлактици, тј. оштећења на штаци и горњем делу тела, претпоставља се да је рука приликом задобијања метка била мало подигнута, савијена и “потиснута назад”.

Судски вештак медицинске струке проф. др Душан Дуњић, приликом саслушања на главном претресу дана 20. маја 2005. године, потврдио је закључак изнет у писаном налазу да је могуће да је приликом удара пројектила или делова пројектила о пластични рукохват штаке, с обзиром да је исти фиксиран за подлактицу, а део пластичног рукохвата је нађен испред самог улаза у зграду владе, у том тренутку лева рука, у којој се налазила штака, по удару пројектила била одбачена. То значи да, када је настало оштећење – повреда која је констатована на подлактици руке премијера, од силине удара, та рука је морала да одскочи у правцу тог деловања. Ова чињеница објашњава положај премијера у тренутку повређивања (о овоме се суд изјаснио код оцене исказа оштећеног Веруовића).

С обзиром да је одбрана оптужених током поступка истицала да је неуобичајено да на лицу места нису пронађени трагови или делови метка који је погодио премијера др Зорана Ђинђића, суд је из налаза вештака балистичара Института за криминалистичку технику у Висбадену и сагласног налаза вештака Куњадића, а имајући у виду напред дато објашњење о удару метка у рукохват пластичне штаке, те имајући у виду и експерименте који су обављени у лабораторији у Висбадену испаливањем исте врсте муниције у тврду и меку пластику, закључио да је то тај метак, који је, по речима вештака медицинске струке, приликом изласка из тела покојног премијера ударио у штаку и распрскао се, а вештаци су изнели закључак да би метак који би окрзнуо спољни зид зграде оставио незнатно оштећење, које би се морало констатовати приликом вршења увиђаја. Из писаног налаза вештака из Висбадена произлази да приликом експеримента у лабораторијским условима, код испаливања хитаца на пластичне цеви са смањеним набојем после поготка на штаку може доћи до великог скретања метка, из чега се закључује да је стога могуће да је хитац после контакта са штаком јако скренуо и да није ударио у зграду владе и да није необично што није пронађен у близини места извршења кривичног дела.

Вештаци из Института у Висбадену вршили су анализу кореспонденције поготка у тело др Зорана Ђинђића и оштећеног Милана Веруовића у односу на зид зграде владе и изнели следећи закључак. На основу пробних испаливања хитаца и испитивања показало се да се код оштећења на зиду зграде владе ради о секундарном оштећењу хицем. Интересантно је погледати део налаза ових вештака под ознаком 1350/7, где су вршени експерименти за одређивање дејства метка са лица места на камен зграде. Извршени су покушаји пуцања у материјал за упоређивање при различитим брзинама поготка и променама положаја метка при кретању. На основу ових испитивања констатовано је да се испољава разлика између метака који погађају стабилно и нестабилно, а разлика се манифестује и у врсти дефекта на циљу (камен). Код хитаца са врхом метка усмереним напред установљено је јако локално уништење на камену и не препознаје се олово. На основу оваквог установљеног разлагања метка, делује извесно да се метак одбио о зид у косом положају, при смањеној брзини.

Објективан доказ за кореспонденцију трага 10, који је забележен приликом вршења увиђаја на зиду поред улазних врата зграду владе Србије, метком испалиним на Веруовића могле би бити повреде на десној бутини премијера, ако су проузроковане делом метка уз траг 10. Осим тога, бутина премијера је на одговарајући начин морала бити окренута ка трагу 10. На основу висине повреда на бутини (65 цм висине, траг 10, изнад улаза је 66,5 цм), као и приказаног одбијања приликом удара хица у камен, премијер је могао задобити повреде на бутини када је стајао у вратима, пао у зграду и

лежао у згради на трбуху. У сваком случају, на основу оштећења делова метка у рагастолу врата, у тренутку испаливања хица, врата су морала бити широм отворена. Пошто се повреде на бутини не могу објаснити никако другачије осим да су проузроковане деловима метка, кореспонденција трага 10 са хицем на Веруовића, по мишљењу вештака, сасвим је логична и прихватљива.

Други хитац, испалин са истог места и из истог оружја, погодио је оштећеног Милана Веруовића, пратиоца премијера Зорана Ђинђића. У тренутку када је погођен, оштећени Веруовић стајао је пред улазом у зграду владе, улаз број 5 (негде код трага број 6, који је фиксиран приликом вршења увиђаја и сачињавања криминалистичко-техничког извештаја). Тај метак је након изласка из тела Веруовића ударио у камену ивицу поред улазних врата (фиксиран траг број 10 приликом увиђаја) и тамо се распрснуо. Делови метка су се одбили и могуће је да су изазвали повреде на десној бутини премијера. Приликом тог хица, врата на згради владе морала су бити отворена. У тренутку повређивања оштећени Милан Веруовић налазио се у неком од усправних положаја тела, окренут леђима према месту одакле је испалин пројектил. По проласку кроз тело Веруовића, пројектил је ударио у камену зид поред улазних врата, када је настао траг 10 (видети записник о увиђају са фотодокументацијом, и то фотографије број 20, 21, 22, 23). Неки од парчића распаднутог пројектила су ударили у оквир и ивицу врата (фотографије 21 и 22), и то када су врата (десно крило, гледано са паркинга према згради владе) већ била отворена. Из тога се може закључити да је пројектил, који се распао ударом у зид и начинио оштећење број 10, испалин након што је премијер већ био погођен на улазним вратима, а врата улаза број 5 су била отворена.

Оштећени Милан Веруовић је задобио прострелну рану кроз задњи седални део, и то од позади према напред. Механизам настанка телесне повреде је приказан помоћу пуцња брзине поготка од око 700 метара у секунди на циљ, што се види у глави 5.3. налаза Института из Висбадена, а што се може видети и у глави 5.4.

Из налаза судског вештака медицинске струке, који је дат на основу медицинске документације која је приложена у списима, и на основу прегледа оштећеног Милана Веруовића обављеног од стране вештака, констатоване су повреде на телу оштећеног, нанете приликом задобијања хица приликом покушаја убиства, а које су повреде имали у виду и вештаци из Института у Висбадену приликом давања свог налаза и утврђивања околности под којима је дошло до његовог рањавања (положај тела, удаљеност од улаза, карактеристике ране, висина улазне и излазне ране, правац хица у односу на констатоване повреде).

Утврђено је да је оштећени Веруовић задобио прострелну рану од позади, у десну половину карлице, са улазном раном у горњој четвртини задњице. Улазна рана се може видети на око 1,5 цм десно од задње средишње линије тела и 104 цм изнад тла. Метак је у телу разбио велико десно крило карличне кости у висини ацетабулума и скренуо је на лево горе. У десном слабинском делу, 4 цм десно од предње уздужне централне линије тела и 105 цм изнад тла, метак је изашао из тела оштећеног Веруовића.

Из овога су вештаци изнели мишљење да је оштећени Веруовић у моменту рањавања задњим делом тела био окренут према стрелцу. Такође је неспорно да је Милан Веруовић стајао пред улазом у зграду владе и да је метак након изласка из његовог тела ударио у ивицу поред улазних врата, то је траг 10, и тамо се распрснуо, а делови метка су се одбили и могуће је да су изазвали повреде на бутини премијера.

Саслушан на главном претресу, судски вештак медицинске струке проф. др Душан Дуњић објаснио је повреде оштећеног Милана Веруовића, имајући у виду његов исказ који је дао на записнику пред истражним судијом, када је објашњавао да је кренуо, када је чуо пуцањ и премијеров јавк, рукама да га

ухвати, да се баци према њему и да је тада погођен, па је вештак изнео, имајући у виду описани положај тела који је оштећени изнео када је задобио повреду и када је задобио улазну рану у седалном пределу (што се види из медицинске документације оштећеног), да то потврђује да су тада његова леђа и седални предео били окренути ка улици Адмирала Гепрата, што је и доказ да се пуцало из улице Адмирала Гепрата, да је тај пројектил који је погодио оштећеног Веруовића рикошетирао у телу и након изласка ударио у ћошак – зид зграде владе (велико оштећење, траг број 10). Том приликом оштећени Веруовић је задобио тешку телесну повреду, опасну по живот, што се види из медицинске документације оштећеног и налаза вештака.

Вештаци су се изјаснили и у погледу муниције која је коришћена приликом извршења кривичног дела и сагласно констатовали да су обе чауре које су пронађене на лицу места испуцане из исте пушке. Значи да су убиство др Зорана Ђинђића и покушај убиства оштећеног Милана Веруовића (повреде које је он задобио) настали од исте муниције.

Из налаза и мишљења вештака из Института за криминалистичку технику у Висбадену види се да су вршили проверу балистике ране – реконструкцију балистике ране дејством метка у резервном мидијуму који се испитивао на блоку желатина, на коме је напред и позади затегнута свињска кожа (у овом делу погледати налаз вештака из Висбадена), а који део вештачења је важан, с обзиром на чињеницу да су браниоци оптужених оспоравали да су убиство премијера др Зорана Ђинђића и покушај убиства његовог пратиоца извршени муницијом истог калибра, позивајући се на чињеницу да су приликом обдукције тела др Зорана Ђинђића и на основу медицинске документације и прегледа оштећеног Милана Веруовића констатоване различите величине улазних и излазних рана, а имајући у виду и оштећења која су настала на телу. У овом делу из налаза се види објашњење које су дали имајући у виду различито понашање метка, с обзиром на место повреде, препреке или састав ткива кроз који тај метак наилази и на који начин.

Вештаци су сагласни у погледу муниције која је коришћена приликом извршења кривичног дела и из њихових налаза се утврђује да су обе чауре које су пронађене на лицу места испуцане из исте пушке иако су браниоци оптужених указивали суду да приликом убиства покојног премијера и рањавања оштећеног Веруовића није коришћена иста муниција. За овакве наводе одбрана није понудила никакве објективне чињенице или доказе, тим пре што се вештак медицинске струке изјаснио од чега зависи величина улазне ране, па је изнео да зависи од: врсте оружја, врсте пуњења барута, величине, састава и облика пројектила, брзине зрна, облика зрна, даљине уста цеви, препрека, врсте погођеног ткива, угла под којим улази у ткиво, дебљине поткожног масног ткива, напетости, еластичитета коже у тренутку поготка, одеће, очуваности ткива, еластичитета дела ткива, од ретардационе силе, односно силе отпора која тежи да заустави продор пројектила у ткиво и врсте ткива у које хитац погађа, односно разорни ефекат зрна управо је пропорционалан густини и кохезионости ткива, а обрнуто пропорционалан еластичности ткива. Наиме, вештаци су се изјаснили да густина кохезионости и еластичност знатно утичу на ретардацију пројектила. Према томе, из овога произлази да величина улазне и излазне ране, у конкретном случају код др Зорана Ђинђића и оштећеног Милана Веруовића, не могу бити идентичне по величини или облику, с обзиром на различите делове тела које су хици погодили и ткиво кроз које су се кретали, те удар у препреку, коштану масу и слично.

Утврђено је да је коришћен метак са целом кошуљицом меког језгра, калибра 308 “винчестер”, у оба случаја. Др Зоран Ђинђић је погођен у горњи део тела метком који је испаљен са растојања од 130 метара, под нагибним

углом ка хоризонтали од око 6 степени (видети главу 5.2 налаза из Висбадена од маја месеца 2003. године. Механизам настанка телесних повреда приказан је у глави 5.3 истог налаза, након испитивања дејством хитаца у мидијум замене тела, који се састоји од свињске коже, желатина и костију).

Пушка, муниција и чауре

Пушка која је пронађена 25. марта 2003. године на Новом Београду, у рејону блока 26, послата је на анализу у Институт за криминалистичку технику у Висбадену, као и једна чаура која је пронађена у улици Адмирала Гепрата број 14 и делови метка који су пронађени на лицу места, испред зграде владе у улици Немањиној 11, код улаза број 5. Вештаци Стоја Костић и Милутин Вишњић такође су вршили вештачење оружја наведене пушке и друге чауре која је пронађена у улици Адмирала Гепрата и чауре која је пронађена након признања оптуженог Звездана Јовановића на Фрушкој гори, приликом испробавања пушке.

Вештаци су суду доставили након провера у лабораторији, испуцавањем пробних чаура из ове пушке и упоређивањем са чаурама које су пронађене на лицу места, своје писане налазе и о томе су се изјаснили приликом саслушања на главном претресу. Из њихових налаза, који су непротивречни, закључује се да су убиство премијера Владе Републике Србије и покушај убиства оштећеног Милана Веруовића извршени из ове пушке. Утврђено је да се ради о пушци “хеклер и кох ГЗ”, стандардне верзије, калибра 7,62x51 мм “винчестер”, брисаног (избрушеног) фабричког броја, на коју је био стављен оптички нишан “карл цајс” са ознаком “диавари – ДА”, број 1304903. Растојање од линије нишана до уста цеви на овој пушци износило је 80 мм. На пушци је недостајао пригушивач на отвору.

Муниција која је коришћена приликом извршења кривичног дела утврђује се на основу вештачења обе чауре које су пронађене приликом вршења увиђаја у улици Гепратовој број 14, од којих је једна чаура вештачена у Криминалистичком институту у Висбадену, као и 4 кошуљице од метка које су пронађене као делови муниције приликом вршења увиђаја код улаза број 5 у улици Немањиној број 11.

Утврђено је да су чауре калибра 7,62x51 мм, 308 “винчестер”, са ознаком печата ППУ (обележје фирме “Први партизан Ужице”). Обе чауре су испалене из истог оружја. Ознака 308 “винчестер” одговара војним подацима калибра 7,62x51 мм. Пројектил има пуну кошуљицу меког језгра. Утврђено је да делови метка који су пронађени приликом вршења увиђаја код улаза број 5 испред зграде Владе Републике Србије потичу од разложеног метка са целом кошуљицом конусног задњег дела, калибра 308 “винчестер”. Облик дела кошуљице који се још може разазнати указује на то да су ови делови некада чинили целину. Постоји предњи део кошуљице и задњи делови (видети налаз вештака из Висбадена, ознака КТ. бр. 21-203/1350/2-14). На деловима метка који су били предмет вештачења ништа није указивало на трагове ДНК.

Дана 25. марта 2003. године извршено је упоредно вештачење референтне чауре калибра 308 “винчестер”, пронађене 12. марта 2003. године испред прозора канцеларије 55 у улици Адмирала Гепрата број 14, одговарајућим начином са пушком ГЗ “хеклер и кох”, која је пронађена тога дана у зони блока 26 на Новом Београду. Утврђено је вештачењем да је тане те чауре испалено из ове пушке ГЗ “хеклер и кох”, калибра 308 “винчестер” и да се референтна чаура, пронађена 12. марта 2003. године, са својим танетом налазила у пушци којом је убијен председник владе. Ови докази у сваком случају потврђују признање Звездана Јовановића и доводе га у сигурну везу

са пушком из које је извршено убиство председника владе и покушај убиства његовог пратиоца.

Из налаза вештака из Висбадена а у вези чаура које су пронађене на лицу места, у улици Адмирала Гепрата и констатоване у записнику о увиђају, са тачно утврђеним местима где су се налазиле, о чему постоји видео запис и фотодокументација, дати су закључци на околност могућности налазка тих чаура на местима где су пронађене, у односу на прозор са којег се претпостављало да су испалени хици. Ово је важно због настојања одбране да докаже да чауре нису пронађене на месту где је то констатовано записником о увиђају и извештајима о криминалистичко-техничком прегледу лица места, видео записом и фотодокументацијом и изношења сумње да постоји реална могућност да су се чауре ту накнадно нашле.

Вештаци из Висбадена су дали мишљење након провере у лабораторији, имајући у виду претпостављено место одакле се пуцало, из улице Адмирала Гепрата, место где су чауре пронађене, имајући у виду измерену раздаљину од прозора са којег су хици испалени до места где су чауре пронађене и угао између ове две зграде, па су у балистичкој лабораторији вршили провере и уређајем за светлосно ограђивање измерили брзину спајања фабричке муниције калибра 308 “винчестер”, производње “Први партизан” Ужице, метка са целом кошуљицом меког језгра, који је испален из оружја са лица места. Изнели су мишљење да, ако би се резултати до којих се дошло у лабораторији пренели на ситуацију са места извршења кривичног дела, показало би се да се положај претходно пронађених чаура (слика 12 и 13) подудара са прозором као могућим местом са кога се пуцало. При томе, чауре, на пример, могу да одскоче на косину крова и да се откотрљају на доле (слика 18, на страни 11 КТ-21-2003-13 50/7 налаза од 12. 5. 2003. године).

Из налаза и мишљења вештака Стојана Костића и Милутина Вишњића утврђује се, након прегледа пушке која је пронађена у рејону блока 26 на Новом Београду, да се ради о пушци “хеклер и кох Г3”, калибра 7,62x51 мм, неутврђеног фабричког броја, на коју је стављен оптички нишан. Изнели су да је чаура која је пронађена приликом вршења увиђаја дана 12. марта 2003. године у улици Адмирала Гепрата, и која им је достављена ради прегледа и давања мишљења испалена из ове пушке, а упоредним прегледом утврђено је да је из исте пушке испалена и чаура која је пронађена у рејону Иришког венца. Из ове пушке су пре давања мишљења вршена пробна испаливања и вршили су поређење референтне чауре са чауром која је пронађена 12. марта 2003. године у улици Адмирала Гепрата. Упоређивањем на компаративном микроскопу утврђено је поклапање општих и идентификационих карактеристика пробне и спорне чауре.

Спорна чаура пронађена на лицу места испалена је из пушке “хеклер и кох”, модел Г3, калибра 7,62x51 мм. Друга чаура, која је пронађена приликом увиђаја, налазила се у то време у Институту за криминалистичку технику у Висбадену (видети налазе вештака број Ве. бр. 1419/03), затим извештај о прегледу чаура и делова пројектила од стране СУП-а Београд, Одељења криминалистичке технике од 14. марта 2003. године.

Међусобним упоређивањем чаура на компаративном микроскопу, констатовано је да су обе чауре испалене из једног истог ватреног оружја. На основу трагова који су уочени на дну чауре (траг избијача), може се закључити да се ради о полуаутоматском или аутоматском оружју. На основу трагова који су уочени по ободу, тј. на плашту чаура (равномерно распоређене подужне линије) може се закључити да се ради о снајперској аутоматској пушци марке “хеклер и кох”, и то највероватније модела Г3, калибра 7,62x51 мм, 308 “винчестер” (такође, треба погледати и вештачење Ве. бр. 2050/03, од 16. априла 2003. године, које је урадио инжењер Стојан Костић и на које околности се изјаснио приликом непосредног саслушања).

Из његовог налаза произлази да је чаура која је достављена на вештачење пронађена на Фрушкој гори у рејону Иришког венца, на путу за репетитор Чот, а ради се о чаури која је пронађена на месту које је помињао у свом признању оптужени Звездан Јовановић, када је изнео да је вршио испробавање ове пушке на Фрушкој гори, пре него што ће извршити атентат, када је у признању изнео да је испалио само један хитац, са удаљености од око 200 метара. Из налаза вештака Стојана Костића и Милутина Вишњића види се да је и ова чаура испалена из истог оружја као и обе чауре које су пронађене на лицу места у улици Адмирала Гепрата.

Испаљивање муниције са лица места и муниције за упоређивање – оружаном техничком испитивању (видети налаз вештака из Висбадена, КТ. 21. 2003/1350/12, КТ. 21. 2003. 1350/2-14, и видети фотодокументацију упоредних снимака и уклопљене идентификационе карактеристике избијача на пробној и спорној чаури; фотодокументација се састоји од 4 фотографије у налазу вештака Стојана Костића).

Трагови барутних честица на ћебету, пушци и торби

Приликом вршења увиђаја и криминалистичко-техничког прегледа лица места, на отвореном прозору канцеларије број 55 у улици Адмирала Гепрата број 14 пронађено је ћебе, које је на прописан начин од стране криминалистичких техничара упаковано, а касније послато на анализу у Институт за криминалистичку технику у Висбадену (констатовано видео записом, исказима криминалистичких техничара, исказима сведока и сведока сарадника).

На основу налаза вештака Института за криминалистичку технику у Висбадену утврђено је да је на ћебету (које је пронађено у улици Адмирала Гепрата број 14, на отвореном прозору канцеларије број 55, а што се види из фотодокументације која се налази у списима која прати записник о увиђају и видео запис), констатовано постојање партикула барутне гаражи, које се по свом склопу елемената подударају са барутном гаражи на референтној чаури калибра 308 “винчестер”, пронађеној испод прозора где се налазило постављено шарено ћебе на које је била наслоњена пушка приликом пуцања и убиства председника владе и покушаја убиства његовог пратиоца (искази сведока и признање оптуженог Јовановића). На тај начин потврђено је да постоји директна веза између трагова исте барутне гаражи на референтној чаури калибра 308 “винчестер”, испаленој из пушке ГЗ “хеклер и кох” из канцеларије 55 у улици Адмирала Гепрата број 14. Такође, из налаза вештака из Висбадена, на пушци о којој је говорио оптужени Звездан Јовановић, а која је пронађена на Новом Београду, на простору блока 26, у црној спортској торби, о чему је сачињен записник о увиђају од стране надлежног истражног судије Окружног суда у Београду и фотодокументација, приликом вештачења у Висбадену пронађена су у лабораторији, од стране вештака, полиакрил влакна, која се непосредно подударају са влакнима ћебета које се налазило на прозору канцеларије број 55 (видети налазе из Висбадена, КТ. 23/2003/1350/4 и КТ. 33-2003/1350).

У Институту за криминалистичка истраживања у Висбадену извршено је и вештачење торбе у којој је пронађена пушка “хеклер и кох ГЗ” избрисаног, односно избрушеног фабричког броја, 25. марта, у зони блока 26 на Новом Београду и том приликом, значи након вештачења је потврђено да 28 трагова влакана узетих са унутрашњег дела ташне у којој се налазила пушка ГЗ “хеклер и кох”, брисаног фабричког броја, која је пронађена 25. марта 2003. године сигурно потичу од тканине ћебета са прозора канцеларије 55. Међу полиакрил влакнима нађеним на пушци и оквиру за муницију налазило се и 499 узорака влакана који се по морфологији, материјалу,

флуоресцентности и нијансама боја слажу са влакнима са њебета. Ради се о подударним полиакрил-нитрил влакнима, полувинилацетин.

Према томе, и из овога се може извући чињенична веза између оптуженог Звездана Јовановића као извршиоца кривичног дела убиства председника Владе Републике Србије и покушаја убиства његовог пратиоца, места са којег је пуцао, те оружја којим је извршио кривично дело, пушке “хеклер и кох ГЗ” брисаног – брушеног фабричког броја, која је пронађена на Новом Београду.

Браве

Инжењер Милутин Вишњић вршио је преглед два цилиндрична улошка браве који су скинути на другом спрату, и то један са двокрилних металних врата у левом ходнику, а други са врата канцеларије број 55. Предмет је заведен под бројем КУ. бр. 4713/03 (видети вештачење Ве. бр. 1089/03). Из писаног налаза вештака и његовог непосредног саслушања на главном претресу утврђује се да су цилиндрични улошци били у целости када су достављени и да их је вештак расклопио приликом прегледа. На спољашњим деловима цилиндра није било трагова насилног отварања, стерео-микроскопским прегледом унутрашњих делова и површина цилиндара нису уочени трагови механичких оштећења у виду огреботина наносених неким тврдим металним предметом. На основу изнетог, вештак је изнео да су предметни цилиндрични улошци били отворени оригиналним кључем.

Вештаци који су обавили дактилоскопску идентификацију отисака папиларних линија у становима које су користили оптужени

У току доказног поступка, на главном претресу су саслушани, у својству вештака, радници МУП-а Србије дактилоскопске струке: Зоран Перуновић, Предраг Репац, Мирјана Божовић, Саша Микић, Драган Јеротијевић, Драган Стојановић, Владимир Стојановић, Милан Ђурчић и Андрија Петровић, а на околности начина проналажења и фиксирања, као и идентификације трагова папиларних линија пронађених на предметима, у становима и на аутомобилима које су користили припадници криминалне организације – завере. Пре давања исказа положили су заклетву за вештака на основу одредби ЗКП-а.

Вештаци су у исказима изнели да трагове које на лицу места пронађу, криминалистички техничари достављају дактилоскопском одсеку, након чега тако добијен траг дактилоскопер провлачи кроз збирку отисака регистрованих лица, односно познатих извршилаца кривичних дела. Када се пронађе лице које има идентичан отисак папиларних линија, упоређивање се наставља јер је потребно да се нађе најмање 12 идентичних карактеристика да би се могао добити налаз да се ради о идентичном отиску са лица места и са фиша дактилоскопираног лица који се налази у дактилоскопској збирци. У време вршења дактилоскопских вештачења, 2003. године, у МУП-у Србије није постојала компјутерска база података дактилоскопије.

Изјавили су да су од стране криминалистичких техничара добијали изоловане отиске, или су те отиске узимали у просторијама МУП-а, који су прослеђени на дактилоскопску анализу. Објаснили су да су отисци изоловани помоћу фолија које се користе за скидање отисака са предмета, уз напомену да честице или нека друга материја немају никаквог утицаја на фолије, јер оне имају преко себе заштитну фолију која их штити од било каквог утицаја споља. Пронађени трагови нису уништени, већ се налазе у МУП-у у време када су давали исказе, а на захтев суда достављени су суду и налазе се у судском депозиту. Изнели су да се приликом регистрације узима десетопрсни – дека фиш и монокоплет. Постоје збирке познатих и збирке НН извршилаца кривичних дела. Збирке које обухватају познате извршиоце кривичних дела,

односно хериоскопске збирке обухватају отиске, посебно левог и десног длана, дека – десетопрсну збирку и моно збирку, која обухвата појединачне отиске сваког прста. Приликом идентификације учиниоца кривичних дела узима се група по група отисака из збирке, како би се трагови провлачили кроз отиске који су тренутно актуелни и вршило поређење оваквих отисака са онима из збирке, а групе могу бити врло велике, чак и по стотину фишева са отисцима учинилаца кривичних дела.

Вештак Мирјана Божовић, која је вршила дактилоскопску идентификацију отисака папиларних линија пронађених на шољици за кафу која је обележена као траг број 21, пронађеној на Новом Београду у стану број 4, у улици Булевар Арсенија Чарнојевића број 23, а које вештачење је заведено под КТ. бројем 100969/03, од 26. марта 2003. године, навела је у свом исказу да идентификација отисака папиларних линија оптуженог Звездана Јовановића није вршена 23. марта 2003. године, када је извршен преглед наведеног стана и фиксирање трагова. Из њеног исказа суд је утврдио да је дактилоскопска идентификација трагова оптуженог Звездана Јовановића извршена 26. марта 2003. године, значи после његовог лишења слободе од 24. марта 2003. године, а трагови су узети из стана 23. марта 2003. године, што значи да је идентификација обављена након његовог лишења слободе, па се одбацује тврдња одбране да су трагови подметнути.

Сведоци оптужених Звездана Јовановића и Милорада Улемека за 11. март 2003.

Сведок Милан Јовановић у свом исказу изнео је да је дана 11. марта 2003. године био у Кули, у центру ЈСО-а, где су извођени падобрански скокови. У поподневним сатима у периоду отприлике од 15.25 до 16 часова, приликом повратка транспортног хеликоптера превезли су и Милорада Улемека. Посаду хеликоптера чинили су пилот Кузмановић, авиомеханичар Игор Јаначковић и он. Изнео је да 11. марта 2003. у Кули није видео Звездана Јовановића на полигону центра ЈСО-а, кога иначе познаје од 1995. године и сигурно би га препознао и у ситуацији да је био обучен у падобранско одело и да је скакао тог дана. Напоменуо је да не зна да ли је икада Звездан Јовановић изводио скокове падобраном. Милорада Улемека познаје од 1996-97. године, када је хеликоптерска јединица била у саставу Ресора државне безбедности МУП-а Републике Србије.

Сведок Игор Јаначковић у свом исказу је навео да је дана 11. марта 2003. године био авиомеханичар у хеликоптерској посади, која је боравила у центру ЈСО-а у Кули, јер су извођени падобрански скокови. Сећа се да је тога дана видео Милорада Улемека, који је замолио пилота Кузмановића да се врати са њима из Куле за Београд, што је овај прихватио. Милорад Улемек се налазио поред њега у хеликоптеру приликом повратка за Београд и зна да га је на аеродромској писти у Београду сачекало возило. Изнео је да се не сећа да је тога дана видео Звездана Јовановића у Кули приликом падобранских скокова и није му познато да је он било када скакао падобраном. Милорада Улемека познаје од 1997. године, а Звездана Јовановића из периода када је хеликоптерска јединица била у саставу РДБ-а и превозила припаднике ЈСО-а на основу потреба које су имали.

Сведок Гулић Зоран у исказу изнетом на главном претресу навео је да је био припадник ЈСО-а од њеног оснивања 1996. године.

Дана 11. марта 2003. године налазио се у центру ЈСО-а у Кули, пошто је био распоређен на место руководиоца службе обезбеђења објеката у наставном центру ЈСО-а. У раним јутарњим сатима, између 7 и 8 часова, обавештен је да је у центар дошао оптужени Милорад Улемек са пратњом, и са њим се на кратко сусрео, у згради, на степеништу које води према магацину интендантске опреме. Са њим се срео више пута у току дана, а сећа

се да су тога дана извођени падобрански скокови. Видео га је у официрском клубу на ручку, између 13 и 14 часова. Познато му је да се оптужени Улемек хеликоптером вратио из Куле за Београд, а његова пратња возилима којима су се и довели. Такође је изнео да је тога дана, 11. марта 2003. године, у центру у Кули видео оптуженог Звездана Јовановића на хелиодрому, да мисли да га је видео у хеликоптеру који је превозио падобранце, а касније и на ручку. Изнео је да 11. и 12. марта 2003. године није видео оптуженог Жељка Тојагу и Сашу Пејаковића.

Након атентата на премијера Републике Србије обавештен је да је дато наређење да се припадници ЈСО-а повуку у центар у Кули, због чега је био ангажован на смештају припадника. Тога дана, негде око 17 часова, видео је у Кули команданта Јединице, који му је наредио да појача обезбеђење објеката и уведе мере за ванредну опасност. Нагласио је да постоји књига улазака и излазака запослених, у коју се бележи сваки улазак и излазак припадника и возила из ЈСО-а из центра у Кули и да је та књига предата Жандармерији након расформирања Јединице. Истакао је да Бошка Јовића, шефа АТГ групе, није видео 11. и 12. марта 2003. године, а Александра Поповића, оперативног радника у Одељењу за обавештајне и контраобавештајне послове, видео је у вечерњим сатима, дана 12. марта 2003. године.

Сведок Драгослав Крсмановић у свом исказу је изнео да је у марту месецу 2003. године био помоћник команданта за логистику у ЈСО-у.

Изнео је да је дана 11. марта 2003. године у центру у Кули видео оптуженог Милорада Улемека у раним јутарњим часовима и да је са њим обишао центар. Познато му је да је одатле оптужени Улемек отишао да прати падобранску обуку, као што му је познато и да је 11. марта оптужени Звездан Јовановић имао падобранску обуку и имао је први скок. Навео је да их је видео на ручку, и то комплетан официрски састав и да му је познато да је оптужени Улемек око 14 часова хеликоптером отпутовао за Београд.

Не сећа да је тога дана у Кули видео Јовић Бошка и не сећа се да ли је њега видео 12. марта у вечерњим сатима, када су се припадници Јединице вратили у центар.

Дана 12. марта 2003. године није се чуо телефоном, и то ни са стабилног ни са мобилног апарата, са оптуженим Улемеком. Познато му је и сећа се да се неколико дана након 12. марта у центру у Кули појавио Шаре Ненад, који је тражио команданта Маричића. Такође се сећа да је у просторију у којој се налазио са још неким колегама дошао командант Маричић и донео једну цедуљицу, каро-папир, на којој је била исписана порука, коју је најпре прочитао он, а затим Мића Петраковић. Садржина поруке била је отприлике следећа: "Ја са овим немам ништа, држите се достојанствено". Сведок је то тада протумачио да треба бити опрезан и да не треба направити неки непредвиђен потез. Ову поруку нису коментарисали, већ су је исцепали и бацили, а претпостављали су да је од бившег команданта Улемека.

Навео је да је у Јединици постојала пушка марке "хеклер и кох". Било је неколико комада пушака, које су вероватно донесене негде са ратишта. Мисли да су имали 8-9 комада, које су се налазиле у магацину специјалне опреме, служиле су за обуку припадника и нису биле у редовном наоружању Јединице.

Сведоци који су давали алиби оптуженима Улемек Милораду, Звездану Јовановићу и Жељку Тојаги

Сведок Јовић Бошко у свом исказу изнео је да је у време атентата извршеног на председника Владе Републике Србије био шеф АТГ тима у ЈСО-у, а у време сведочења припадник МУП-а Републике Србије.

Навео је да се дана 11. марта 2003. године, у време између 12 и 13 часова, сусрео на граничном прелазу са Републиком Хрватском са Ивицом

Матековићем. Истакао је да се са њим није посебно дружио, али да га познаје две године. Како је тада имао неколико слободних дана, те дане је искористио да се види са Матековићем. Матековић је у Србију ушао са својим возилом – џипом са загребачким регистарским таблицама, па му је он предложио да возило остави, а да његовим возилом иду за Београд. Матековићево возило су паркирали у Руми, у близини наплатне рампе. У Београду је са Матековићем обилазио град, а у вечерњим сатима су били на некој прослави коју је организовала телевизија Пинк у Сава центру. Ту су се задржали до после поноћи, а потом је Матековића одвезао у Нови Сад и оставио у хотел “Парк”, где је преноћио. Он се вратио својој кући у Бачку Паланку око 3 сата ујутру. Устао је ујутру око 7 сати, а потом отишао за Нови Сад код Матековића. Код њега је био око 10 сати, одакле су кренули за Руму, где је Матековић узео своје возило. Док су били на путу за Руму, око 11 часова позвао га је оптужени Звездан Јовановић и замолио га да му донесе касету са дрила Јединице у Петровом Селу. Одговорио му је да ће то учинити, да је касета код њега и да ће му је донети, “чим се отараси пакета”.

По одласку Матековића, стигао је око 11.30 у стан оптуженог Звездана Јовановића на Бежанијској коси. Поред оптуженог Звездана Јовановића, у стану се налазио и Александар Поповић из ЈСО-а, припадник КОБП-а. У стану је дошло до препирке између њега и оптуженог Звездана Јовановића, због тога што он није пребацио касету са “бета” формата на ВХС, што је било договорено. У стану се задржао 10 до 15 минута. Кренуо је за Бачку Паланку и после 45 минута добио је телефонски позив од команданта Гумара да се хитно врати у команду у Београд. У команду је стигао око 13 сати и ту му је командант саопштио да је извршен покушај атентата на премијера. Код команданта Гумара затекао је Веселина Лечића, шефа КОБП-а. Сећа се да је негде око 15 сати званично потврђено да је премијер преминуо, а познато му је да је командант Маричић добио наређење од министра унутрашњих послова да се припадници ЈСО-а у комплетном саставу врате назад у Кулу и да Јединица остане у стању приправности.

У Кулу су стигли око 21 час. После 22 часа, након састанка у команди, видео је оптуженог Звездана Јовановића. Сећа се да су састанку присуствовали сви помоћници команданта: Крсмановић, Јерковић и Звездан Јовановић. Те вечери је он био дежурни официр у Јединици. Оптуженог Звездана Јовановића је видео и касније у више наврата. Сећа се да је 12. марта у команди на Сењаку видео Жељка Тојагу и мисли да је исте вечери заједно са конвојем дошао у Кулу. Не сећа се да је те вечери видео оптуженог Пејаковић Сашу.

Изјавио је да је он у фебруару месецу био вођа треће смене из ЈСО-а, која је боравила на Копаонику, не сећа се тачно ког датума, да ли 21, 22. или 23. фебруара. Познато му је да је оптужени Звездан Јовановић био вођа друге смене, јер су тог дана извршили примопредају смене. Сећа се да је то било негде око 10 часова. Такође је изнео да је након примопредаје видео Лечића, Гумара и оптуженог Тојагу. Не сећа се када су се оптужени Звездан Јовановић и Тојага вратили са Копаоника, али му је познато да нису путовали заједно. Познато му је да је Тојага био пијан и да је отишао најмање сат или два после Јовановића.

Сведок Александар Поповић изнео је у свом исказу да се дана 12. марта 2003. године налазио на свом радном месту у згради команде ЈСО-а на Сењаку. Сећа се да је тога дана, негде око 10 часова, у ходнику срео мајора Звездана Јовановића. Договорили су се да тог дана у стану код Јовановића у 11 часова прегледају неки видео материјал. Видео материјал се односио на различите врсте обуке припадника. У току прегледа, негде пре 12 часова појавио се шеф инструкторског тима, потпоручник Бошко Јовић, који је донео једну малу видео касету снимљену на “бета” формату. Тада је дошло до свађе

између оптуженог Звездана и сведока Бошка Јовића, то јест више је мајор Звездан Јовановић критиковао Бошка Јовића, што то није урадио како су се договорили. Бошко Јовић се у стану задржао свега 7-8 минута. Из стана оптуженог Звездана Јовановића отишао је око 12 часова. Док се налазио у граду, у свом возилу, позвао га је официр Веселин Лечић и обавестио га да се десио атентат на премијера и наложио му да иде одмах на аеродром Сурчин, да преузме надлежност над њиховим дежурним тимом. На аеродрому се задржао сат до два, а затим се вратио у команду ЈСО-а, где су га упознали да је њихов тим са аеродрома опозван. Стигла је наредба да се сви врате у Кулу. Те вечери, после 19 часова, видео је мајора Звездана Јовановића у пролазу у згради команде на Сењаку. Сутрадан се вратио из Куле за Београд, где је остао све до расформирања Јединице. Његов надређени је све време био Веселин Лечић, који се налазио на директној вези са генералом Сретеном Лукићем, замеником министра МУП-а Србије.

Сведок Веселин Лечић је у исказу изнео да је у ЈСО-у од јуна месеца 2001. године па до њеног расформирања радио као помоћник команданта Јединице распоређен на пословима за безбедност. У свом раду ово одељење примењује све мере и радње Ресора државне безбедности и Ресора јавне безбедности. У одељењу су радили оперативци као непосредни извршиоци, а начелник овог одељења био је Едгарац Слободан. Припадници Одељења безбедности, заједно са Едгарцем, као и сведок, који је био помоћник команданта Јединице, дошли су из Безбедносно-информативне агенције. Попуна тих кадрова вршила се из тадашњег Ресора државне безбедности, а именовање помоћника команданта искључиво је било у надлежности начелника Ресора државне безбедности. О свим сазнањима до којих је долазио, а тичу се Јединице, битна су за планирање и акције или рад Јединице, обавештавали су команданта Јединице и начелника Ресора државне безбедности, а након протеста Јединице генерала Лукића, заменика министра полиције.

Изнео је да је током 2003. године боравио на Копаонику два пута. Први пут је био у другој половини јануара, а повод је било падобранско такмичење, на коме су учествовале такмичарске екипе Јединице за специјалне операције, Жандармерије, "Небеских видри", Шездесет треће падобранске бригаде из Ниша, а било је и цивилних клубова из Србије и Црне Горе. Том приликом на Копаонику је био и Милорад Улемек као гост Јединице. Други пут је боравио на Копаонику у периоду од 13. до 25. фебруара 2003. године. Сећа се да је допутовао заједно са командантом Душаном Маричићем и припадницима Шепа Николом и Тојага Жељком. Налазио се у истој соби у хотелу "Конаци" са Тојага Жељком и Шепа Николом. Тојага је стигао са њим и боравио је до следеће смене, до 21. фебруара 2003. године, а он је наставио боравак до 25. фебруара. Разлог његовог боравка на Копаонику у то време био је снимање филма о дејству Јединице за специјалне операције у зимским условима. Наиме, Милорад Улемек, за време док је био командант Јединице, увео је праксу да се све активности Јединице снимају, да би имали филм за презентацију Јединице, на основу чега би се добио потпунији увид у могућност Јединице. Како је недостајао управо овај сегмент о Јединици и њеним могућностима за дејство у зимским условима, испланирано је да се искористи боравак припадника на Копаонику и да се сниме ове активности.

Тојагу Жељка виђао је сваке вечери, јер су спавали у истој соби, као и Шепа Николу. Што се тиче могућности да неко напушта Копаоник, вероватно би се то чуло, као што је и сазнао да је један припадник ронилачког тима напустио скијање због болести детета. Познато му је да је још један припадник напустио Копаоник и да се вратио после дана одсуства. И он је одлазио са Копаоника на Гоч, где је сниман филм о Јединици са припадницима који су били у то снимање укључени.

Изнео је да Тојага Жељка познаје, да је радио као оперативац, да је ово одељење попуњено из БИА и да је направљен изузетак када је Тојага примљен у ово одељење због његових личних и професионалних квалитета, с обзиром да је један од припадника који се отпочетка у Јединици показао као најспособнији. За њега је изнео да је био омиљен и да је имао углед међу припадницима. Тојага Жељка видео је последњи пут на Копаонику у ноћи између 20. и 21. фебруара, у ресторану у “Конацима”, где је наступала Тања Бањанин. Зна да је био у друштву са Иванић Ђорђем и по њиховом понашању могло се закључити да су већ негде били, да су конзумирали алкохол. После поноћи, Павковић Зоран, Тојага, Иванић и он изашли су из ресторана. Сећа се да их је Тојага звао да иду у ноћни клуб “Андреа”, али он и Павковић су то одбили и отишли на спавање. Од тада више није видео Тојагу. Није му познато да је Тојага напуштао Копаоник, морао би да му се јави да јесте, а он би то приметио јер су спавали у истој соби.

У њиховој смени на Копаонику боравио је и Звездан Јовановић. Он је био вођа те смене. Нема сазнања да је Звездан Јовановић напуштао Копаоник. За време боравка на Копаонику припадници су носили кратко наоружање. Један тим је био са дугим наоружањем јер је постојала могућност употребе овог тима у зони безбедности на Југу Србије. Наиме, у том периоду убијен је један припадник Ресора државне безбедности у Бујановцу, једно возило жандармерије наишло је на мину и том приликом погинуо је један њихов припадник. Како је у то време кренула ескалација сукоба, одлучено је да је целисходније да припадници овог тима понесу наоружање, јер је ближе да се спусте до Врања или већ где је требало, те су они са собом имали своје формацијско наоружање. И њихове активности су коришћене ради снимања филма о дејству Јединице за специјалне операције у зимским условима.

Није му познато да се пушка “хеклер и кох Г3”, 7,62 x 51 мм налазила у арсеналу наоружања ЈСО-а. Он по природи посла није имао никаквог контакта са магацином наоружања специјалне опреме, нити је имао потребе да у њега улази. Такође га нико није обавестио да је некада нестало нешто из овог магацина или да има било каквих проблема. Из медија је први пут видео како ова пушка изгледа, а лично није обучаван за руковање њом. Познато му је да је постојала посебна процедура око узимања оружја из магацина специјалне опреме. Нема никаквих сазнања да је неко од припадника ЈСО-а узимао “зоље”, аутоматско оружје и пушке из магацина ЈСО-а. Није му познато да је Милорад Улемек снабдевао Јединицу било каквом опремом. Било је речи да треба да стигну неки падобрани из Америке али се то није десило.

Познато му је да је један број припадника у јесен 2001. године почео да обезбеђује Душана Спасојевића. То му је саопштио командант Маричић. Зна да се радило о тројици, четворици припадника, међу којима су били Пејаковић Саша и Павасовић, а осталима имена не зна. Командант Маричић му је објаснио да је од министра полиције Душана Михајловића добио налог да Душан Спасојевић добије обезбеђење. Познато му је било да Душан Спасојевић има добру позицију у власти. Прва сазнања о Душану Спасојевићу има из медија, као о лицу које је депортовано из Француске, због кривичног дела отмице, да је боравио у Централном затвору пар месеци, да је потом пуштен, што му је указивало да има добре позиције у систему власти. Касније, када су припадници ЈСО-а почели да обезбеђују Душана Спасојевића, чуо је да међу њима и члановима приватног обезбеђења Душана Спасојевића постоји ривалитет и да је дошло до сукоба. Спасојевић је захтевао од припадника ЈСО-а који су радили у његовом обезбеђењу да легитимишу људе по граду, о чему је обавештен и командант Јединице. Сведок је о томе разговарао са Улемеком, па је он скренуо пажњу Спасојевићу на то, али Спасојевић је и даље наставио да Јединицу увлачи у медијски рат са сурчинским кланом. На крају је одлучено да се из обезбеђења повуку припадници ЈСО-а.

Одељење за заштиту личности и објеката обезбеђивало је Душана Михајловића, министра полиције, Чедомира Јовановића, шефа посланичког клуба ДОС-а у Скупштини Србије, Френкија Симатовића, Јовицу Станишића и Милорада Улемекa. Оперативним путем дошао је до сазнања да је Душан Спасојевић лице које има добре позиције у власти и да је коришћен као извор од стране Ресора јавне безбедности, мада се чуло да је коришћен и од стране Ресора државне безбедности. Од припадника ЈСО-а који су радили у обезбеђењу Чедомира Јовановића сазнао је да је Спасојевић имао контакте са њим. Припадници су повремено долазили на разговор и подносили извештај о његовом кретању, али нису имали никаквих конкретних сазнања о његовој криминалној делатности. Било је познато да је “моћан” у уличном смислу речи, да поседује возила, али нису имали никаква сазнања о изворима његове финансијске моћи нити о његовој криминалној активности. Познато му је било да су се познавали Милорад Улемек и Душан Спасојевић, али не зна детаљније суштину њихових односа. У каснијем излагању изјаснио се да је за Душана Спасојевића чуо у време док је радио у Београдском центру РДБ-а везано за догађај у Будви, што значи временски раније од момента када су припадници земунског клана депортовани из Француске.

Припадници обезбеђења из ЈСО-а који су били код Душана Спасојевића долазили су у команду сваких три до четири дана и подносили извештаје, чешиће нису могли с обзиром да их је било троје, четворо, а покривали су три смене. Из ових извештаја сазнали су да код Спасојевића има већи број лица у приватном обезбеђењу, да су користили више луксузних и блиндираних возила. Кроз ове информативне разговоре са припадницима ЈСО-а који су обезбеђивали Душана Спасојевића спровођене су контраобавештајне мере. Преко припадника обезбеђења Спасојевића, Вукашина Вукашиновића, који је заменио Сашу Пејаковића након сукоба између обезбеђења из ЈСО-а и приватног Спасојевићевог обезбеђења, добило се највише најбитнијих података. Сазнали смо да се настоји да се припадници ЈСО-а истуре у први план, зато што поседују наоружање и службене легитимације и да им је налагано да легитимишу људе, да су били наоружани дугим цевима и да су се тако кретали по улицама, о чему су имале сазнање и колеге из Ресора државне безбедности. Обезбеђење из ЈСО-а повучено је од Спасојевића крајем 2002. године, а одлуку је донео командант Маричић. То је учињено због ситуације у коју су ови припадници довођени од стране Душана Спасојевића. Познато му је да је обезбеђење повучено на предлог Улемекa. Такође му је познато да је Улемеково обезбеђење чинило више од 18 до 20 припадника, да су шефови смене били Вукашиновић Вукашин, Шаре Ненад и Никић Лаза.

Једном приликом након Улемековог одласка из Јединице позван је од стране тадашњег начелника Ресора државне безбедности, и у његовој канцеларији је затекао Улемекa, а начелник му је саопштио да се Улемеку врати обезбеђење, и то исти људи. Он је имао ово обезбеђење све до мартовских дешавања. Улемек није имао овлашћење да припаднике свог обезбеђења из ЈСО-а додели неком другом лицу, али му је познато да је упркос томе дао налог оптуженом Сашу Пејаковићу да се врати и настави да обезбеђује Душана Спасојевића, након што му је било повучено обезбеђење из ЈСО-а.

Изнео је да се 11. марта 2003. године налазио у Кули, да су тада одржавани скокови падобранаца са новим падобранима и да је био присутан Милорад Улемек и цела команда ЈСО-а. Била је присутна комплетна команда, значи Маричић и његови помоћници Мића Петраковић, Звездан Јовановић, Крسمановић Драган и Јерков Вељко. На ручку који је одржан том приликом чуо је да је Улемек спомињао да ће архитектонски пројекат за базен и официрски клуб донети сутрадан, 12. марта 2003. године, у команду Јединице на Сењаку, да поново не би долазио у Кулу. Није прецизирао време доласка,

јер је то зависило од архитекте. Налазио се 9. и 10. марта у команди и није му познато где се тих дана налазио Звездан Јовановић.

Дана 12. марта 2003. године налазио се у команди на Сењаку, у својој канцеларији и сећа се да је око 9 часова ујутру дошао Звездан Јовановић, да се задржао 40 до 45 минута, кад је отишао. За убиство премијера сазнао је у време док се налазио у згради команде, када га је позвао командант Маричић да дође у његову канцеларију. Ту га је обавестио да су га из Министарства полиције обавестили да је изгледа пуцано на премијера. Такође му је рекао да су добили наредбу од генерала Лукића да АТ ГТ тим из Куле крене за Београд, да обезбеђује владу и друге важне објекте, да би након извесног времена генерал Лукић издао супротну наредбу, да тај тим не креће из Куле, већ да се сви припадници из Марине, Липовице и са других места, врате за Кулу. Налог је био да само он са тимом Одељења за безбедност остане у Београду. Познато му је да су се сви припадници до краја тог дана налазили у Кули, осим Саше Пејаковића и обезбеђења Милорада Улемек, које је остало код њега. Касније је издат налог да се повуче и обезбеђење Милорада Улемек, да се возила из пратње одвезу у Липовицу, а наредбу је био задужен да спроведе Вукашиновић Вукашин. Изјавио је да није сигуран да се истог дана, 12. марта, и Звездан Јовановић нашао у Кули. Познато му је да су молили генерала Лукића да део обезбеђења остане и обезбеђује породицу Улемек, што је он у првом тренутку дозволио, да би након пар дана издао наредбу да и они буду повучени. Истакао је да са Сашом Пејаковићем нико није имао контакт од 12. до 17. марта, о чему га је обавестио начелник Атељевић Милутин. У том периоду Сашу Пејаковића нису могли да пронађу ни на адреси стана где живи, а где су му остављали поруке. Зна да је Саши Пејаковићу дат превоз да оде у Кулу после 17. марта 2003. године, али којег дана је тачно то било, не сећа се. Следећи сусрет када је видео Звездана Јовановића био је након пар дана, када је дошао у команду заједно са Маричић Душаном и једним делом АТ ГТ тима, са задатком да обиђу део тима Одељења безбедности у Липовици, Марини и зграду команде.

У вези протеста Јединице за специјалне операције, сведок је изнео да су одлуку да се уђе у протест донели сви припадници заједно са командом јер је Јединица била обманута приликом хапшења браће Бановић, који су изручени Хагу. Улемек је боравио у Кули све време протеста, са повременим одласцима за Београд, а дошао је на позив команданта Маричића. Маричић га је позвао првенствено због угледа који је имао у Јединици, због расположења припадника, да би се смирила ситуација, због саветодавне улоге, јер се тада знало да има добре везе у власти. Улемек није доносио никакве одлуке у вези протеста, нити је формулисао захтеве. Захтеви су формулисани искључиво из професионалних разлога и састојали су се у тражењу оставки начелника РДБ-а, његовог заменика и министра полиције. Мотив је био искључиво професионални, јер се радило о особама по чијим наредбама је Јединица била ангажована и обманута. Са професионалне стране, с обзиром да се ради о Јединици која припада Министарству полиције, РДБ-у, Јединица није смела да одбије извршење постављеног задатка, не сме да коментарише задатке који јој се нареде, али гледано са друге стране, он лично, као припадник те Јединице, није могао да пређе преко чињенице да су припадници том приликом били обманути. Наиме, радило се о најосетљивијем питању, које је погађало припаднике, да су лично угрожени због своје прошлости. Из тих разлога протест је био оправдан. Није било никаквих политичких утицаја приликом доношења одлуке о протесту, и из тих разлога командант Маричић није хтео да води разговоре ни са једним политичарем, па тако није дозвољен улазак у центар у Кули ни Чанку, ни генералу Перишићу.

Познато му је да је у Кулу у време протеста дошао премијер др Зоран Ђинђић, да је прво разговарао са Улемек Милорадом а потом са командантом

Маричићем. Није му познато ни посредно нити непосредно да је нешто том приликом конкретно договорено. Током протеста нису постављани захтеви за кадровска решења на места министра унутрашњих послова и начелника РДБ-а, јер је сам протест био искључиво професионалне природе. Колико је њему познато, није постојао било какав анимозитет између командне структуре ЈСО-а и командне структуре МУП-а и Ресора државне безбедности, нити је протест изазван личним сукобом припадника ЈСО-а према министру унутрашњих послова. Познато му је да је до Центра ЈСО-а у Кулу долазио и Милорад Брацановић, један од начелника Управе РДБ-а. Он није имао никаквог учешћа у протесту, покушао је да уђе у центар 8. новембра 2001. године и није пуштен унутра, већ је са њим разговарао на капији командант Маричић.

Познато му је да је Улемек у време протеста имао контакте са представницима Владе Републике Србије, и то у више наврата. Два пута је одлазио за Београд. Пре посете премијера центру у Кули долазили су министар унутрашњих послова Михајловић и Чедомир Јовановић. Једино њима је био дозвољен улазак у центар. Министра Михајловића је прво примио Улемек, а затим га је упутио на команду да са њима разговара о протесту. Од Михајловића су чули да није био обавештен о акцији у којој је била ангажована Јединица, а када су му предочени захтеви, међу којима је била и његова смена, прокоментарисао је: "Ако је то проблем, даћу оставку", али је касније од тога одустао.

Премијер је по повратку из службене посете САД посетио центар у Кули. Након посете добили су информацију да је премијер донео одлуку да се смене начелник и заменик начелника РДБ-а, да не може да прихвати захтев Јединице за промену министра. Донета је одлука да Јединица крене за Београд, једино је била дилема да ли да се блокира аеродром или да се иде на "Газелу", па је одлучено да се само један део "Газеле" искључи за саобраћај и блокира. То је учињено само да се укаже на озбиљност захтева и да се истраје у захтевима припадника ЈСО-а. У време док су боравили на "Газели", са командантом Маричићем контактирао је заменик начелника Зоран Мијатовић и захтевао да престану са протестом. Том приликом припадници су код себе имали кратко наоружање, које су држали у футролама и стајали су испред "хамера". У то време Улемек је био на састанку са премијером у згради владе и са састанка пренео да премијер неће пристати на смену министра, али да су смењени начелник и заменик начелника РДБ-а.

Улемек није сугерисао ни да се престане ни да се иде даље са протестом, истакавши да је одлука на припадницима. Након ове информације донета је одлука да се престане са протестом, са чиме су се сагласили и Звездан Јовановић и други чланови команде. Један од разлога протеста био је и захтев за доношење Закона о сарадњи са Хагом, па се на томе инсистирало. Познато му је да је, након окончања протеста, Влада Републике Србије формирала комисију од својих министара, Батића, Веселинова и Миловановића, да се испитају дешавања везана за протест. Комисија је долазила у Кулу и обавила све потребне разговоре и тада је саопштила у форми извештаја да је Јединица злоупотребљена и да нико од припадника Јединице неће сносити законске консеквенце због тога, са предлогом да се размотри могућност да се Јединица веже директно за Владу Србије, како не би долазило до неспоразума. У име Владе Србије, генерал Сретен Лукић био је задужен за координацију са Јединицом.

Сведоку је познато да је др Зоран Ђинђић боравио на Копаонику фебруара 2003. године. То зна, јер је у личном обезбеђењу премијера радио и бивши припадник ЈСО-а, Срђан Бабић, са којим су на Копаонику разговарале његове бивше колеге. Познато му је да се премијер повредио на фудбалској утакмици на Копаонику.

Сведок Слободан Лончар, бивши припадник ЈСО-а, у свом исказу наводи да је дана 11. марта 2003. године ујутру око 6 – 6.30 завршио своју смену у обезбеђењу куће Милорада Улемека. Изјавио је да је сасвим сигуран да 11. и 12. марта 2003. године није видео и није могао да види оптуженог Улемека. У његовој смени радили су Ненад Шаре, Југослав Кесић, Небојша Вујанић, Звездан Алексић, Југослав Кошен и још једно лице, чије име не зна, а које је припадало цивилном обезбеђењу, није било из ЈСО-а. Он се у кућу оптуженог Улемека вратио 12. марта 2003. око 22 часа, по позиву Ненада Шареа, руководиоца смене, након чега је, по његовом наређењу, одвезао возило у базу ЈСО-а у Липовици, а после тога је напустио овај објект и отишао у центар ЈСО-а у Кули, по издатој наредби министра унутрашњих послова. У време када је дошао у кућу Улемека, није видео никога од чланова његове породице, јер се обезбеђење налазило у другом делу куће.

Није му познато да се у кући Милорада Улемека налазила пушка “хеклер и кох ГЗ”. Познаје Сашу Пејаковића, за кога тврди да га је видео у периоду од 8. до 10. марта 2003. године, у кући оптуженог Улемека, а који је био распоређен у обезбеђењу Душана Спасојевића. Сашу Пејаковића видео је након атентата у Кули, а Звездана Јовановића видео је у команди ЈСО-а на Сењаку, 25. марта 2003. године, око 12 часова, заједно са Душком Маричићем, Драгославом Крцмановићем и Веселином Лечићем. У овом периоду изнео је да му је познато да је Славиша Крстић радио у другој смени у обезбеђењу, а Жељко Павасовић у то време није радио у обезбеђењу Милорада Улемека.

Сведок Славиша Крстић, бивши припадник Јединице за специјалне операције, у време сведочења запослен у МУП-у Србије, у Јединици за заштиту сведока, у свом исказу је навео да је у мају месецу 2000. године по наредби Ненада Шареа распоређен у обезбеђење Милорада Улемека као возач, где је радио све до 12. марта 2003. године. Изнео је да је радио 11. марта 2003. године, када је преузео смену око 7 сати ујутру од Ненада Шареа. У смени је било припадника обезбеђења и из ЈСО-а и припадника цивилног обезбеђења Милорада Улемека. Надаље, у исказу је изнео да је 11. марта 2003. године заједно са другим припадницима обезбеђења, у времену око 16-17 часова, на аеродрому Сурчин сачекао слетање хеликоптера из Куле којим је пристигао Милорад Улемек и возилом су га превезли до његове куће. Није видео када је, 11. марта 2003. године, Милорад Улемек изашао из куће да би отпутовао за Кулу.

Истакао је да је 12. марта 2003. године у кући Милорада Улемека, од припадника цивилног обезбеђења кога зна само по имену Неша, сазнао да је Улемек у кући и да су му деца болесна.

У кући Милорада Улемека, и то у просторијама за обезбеђење, сазнао је за вест о атентату на премијера др Зорана Ђинђића. Сведок тврди да у кући Милорада Улемека није постојала пушка “хеклер и кох ГЗ”. Познаје из ЈСО-а Звездана Јовановића и Жељка Тојагу.

Сведок Павасовић Жељко у свом исказу је изнео да је у време извршења атентата био припадник ЈСО-а и да је у периоду од марта 2002. до почетка фебруара 2003. године био распоређен у обезбеђењу Душана Спасојевића, а након тога радио је у команди ЈСО-а на Сењаку. У обезбеђењу Душана Спасојевића затекао је Сашу Пејаковића и Леонида Миливојевића.

Дана 12. марта 2003. године, између 10 и 11 часова, нашао се у кафеу “Вокер” на Видиковцу са Ненадом Шареом, који га је обавестио да иде до куће Милорада Улемека како би од других припадника обезбеђења скупио паре да се купи поклон Улемеку, јер му је ускоро био рођендан. Ненад Шаре је отишао и вратио се после сат до сат и по времена и обавестио га да је била пуцњава у згради Владе Србије, да се Милорад Улемек налази у својој кући, да су му деца болесна, да је морао да иде да купи лекове за болесну децу и да је због тога каснио. Заједно су из овог кафеа отишли до кафеа “Мајдан”, а затим до команде ЈСО-а на Сењаку, где им је речено да се десио атентат. Жељко

Павасовић наводи да је једно време након атентата био у команди ЈСО-а у Београду јер је ту био распоређен и да је за Кулу отишао у периоду од 14. до 16. марта, не могавши да прецизира тачно датум одласка. Сведок је тврдио да је сасвим сигуран да му је Шаре после повратка из куће Милорада Улемека рекао да је Улемек у кући и да због тога сматра да Шаре не говори истину пред судом када је сведочио да се Милорад Улемек 12. марта 2003. године налазио ван куће, у неком стану. На ове околности сведок се изјаснио пошто му је био предочен исказ сведока Шареа.

За време док је радио у обезбеђењу Душана Спасојевића, повремено је примао и плату од Спасојевића. Док је радио у обезбеђењу Душана Спасојевића у Земуну, у Шилеровој улици, у Спасојевићевој кући виђао је оптуженог Милорада Улемека, Луковић Милета, Дејана Миленковића, браћу Симовиће, Нинослава Константиновића, Милана Јуришића званог Јуре, Душана Крсмановића, Зорана Вукојевића, Љубишу Буху, који је долазио неколико пута, са нагласком да му је познато да је Душан Спасојевић одлазио често у Сурчин код Љубише Бухе. Сретка Калинића није виђао у Шилеровој, али је чуо за њега. Истакао је да нису тачни наводи да му је Душан Спасојевић поклонио стан, а возило које је имао купио је од Душана Спасојевића, није га добио на поклон.

Сведок Мића Петраковић у свом исказу, датом на главном претресу, изнео је да се 12. марта 2003. године налазио у службеним просторијама у центру у Кули када га је телефоном обавестио командант Душан Маричић да је премијер Ђинђић рањен. Назвао га је после неког времена и саопштио му да је премијер преминуо и да је Јединица у стању приправности. То вече у касним сатима, у центар су стигли сви припадници јер је повучена комплетна Јединица из свих издвојених објеката. Имали су састанак командног састава, коме је присуствовао оптужени Звездан Јовановић. Није сигуран да је састанку присуствовао и оптужени Тојага Жељко, нагласивши да га није видео баш 12. марта увече, али да га је виђао после 12. марта, па све до лишења слободе, не опредељујући тачно када. Напоменуо је да се не сећа да је видео Јовић Бошка у Кули 12. марта, није сигуран да ли су он и Поповић Александар били уопште у Кули 12. марта.

Сведоци који су саслушани по предлогу оптужених и дали алиби оптуженима за 12. март 2003. године

Сведок Тизић Душан је саслушан на главном претресу 15. јануара 2007. године, на предлог оптуженог Александра Симовића и његових бранилаца. Изнео је у свом исказу да живи у Земуну, на углу улица Првوماјске и Рада Кончара од 1996. године, да је по занимању електричар и да је комшија са породицом Бајић (супруга оптуженог Александра Симовића, Зорана Бајић). Сећа се да га је дана 11. марта 2003. године позвала супруга Александра Симовића да сутрадан дође и поправи светло у кухињи њиховог стана. Дошао је 12. марта 2003. око 11 часова. Да би ушао у овај стан, прошао је кроз кафић који се налази испред куће и повезан је са кућом, намерно избегавајући да уђе из дворишта, јер у дворишту имају пса. Док је поправљао сијалицу у кухињи, приметио је Александра Симовића. Нису разговарали, само су се поздравили. Сведок није могао да определи прецизно време колико се задржао у стану Симовића, али је навео да је сигуран да је у том стану био у интервалу између 11 и 12 сати. Није могао да определи ни колико је дуго радио на отклањању квара, замени сијалице. У кући је видео и дете старо 2-3 године. Када је завршио са послом, јавио се да одлази и изашао из стана.

Касније у току дана чуо је на вестима да је убијен премијер Ђинђић. Када је чуо и прочитао да је Симовић осумњичен за убиство премијера, био је изненађен. Комшији Боривоју Пејовићу, полицајцу који станује у кући преко пута Симовића, рекао је да је тога дана када је убијен премијер био у стану

код Симовића и да је ту видео Александра. Није одлазио у полицију или у тужилаштво да да званичну изјаву. Сматрао је да то није потребно, с обзиром да је Александар у то време био у бекству. Описао је да је Александар Симовић, критичног дана када га је он видео, на себи имао доњи део тренера, али није могао да се сети боје.

Сведок Јелић Мирјана, којег је предложио оптужени Александар Симовић, саслушана је на главном претресу, 15. јануара 2007. године.

Сведокиња је изнела да од 1997. године ради у ђевабџиници “Баја”, која се налази у приземљу односно испред куће у којој станује Александар Симовић са супругом Зораном Бајић.

Дана 12. марта 2003. године, нешто после 11 часова, у стан Бајића донела је доручак за Александра Симовића. Врата стана отворио је Симовић Александар и предала му је доручак. Одмах се вратила доле у ђевабџиницу, пошто је у моменту када је изашла из ђевабџинице видела да су у исту дошли Зоран Вукојевић и Никола Бајић, а одмах затим и Миша, за кога зна да је стигао из Швајцарске. Сећа се да је видела комшију Душана Тизића, електричара, који је прошао кроз ресторан до улаза у кућу да би отишао код Симовића, јер није могао да прође кроз двориште због пса који је био пуштен. Не зна колико се Тизић задржао у стану код Симовића, као ни када је изашао од њих, али то је било свакако пре него што су на ТВ вестима објавили да је пуцано на премијера. Након вести, младићи који су били у ђевабџиници, Никола Бајић, Зоран Вукојевић и Бранко Бајић су некуда отишли. Она је остала сама са власником Слободаном Бајићем. Истога дана у току вечери чула је на телевизији да су на потерници Александар и Милош Симовић. Она је свима причала, мислећи на Александра Симовића, да је то немогуће да једна особа буде у исто време на два места. О томе је говорила и полицајцима који су касније у више наврата долазили у ђевабџиницу у којој је радила. Они су на то само слегали раменима. О томе је обавестила и родитеље Милоша и Александра Симовића, али ни они нису тражили да то било коме понови у форми званичне изјаве. Иначе, сведокиња је у родбинским односима са породицом Симовић, јер је њен муж ујак, а она ујна Милошу и Александру Симовићу.

Сведок Милан Јелисавчић, саслушан на главном претресу дана 19. фебруара 2007. године у својству сведока, на предлог оптуженог Бранислава Безаревића и његовог браниоца, у свом исказу је навео да се његова кћерка Љубинка забављала са оптуженим Браниславом Безаревићем и да је веридба била заказана за четвртак, дана 20. фебруара 2003. године. То јутро око 7.30 часова у Бајину Башту допутовао је Бранислав Безаревић са двојицом другова, Рајком Луковићем и Радивојем Мићићем. Милан Јелисавчић наводи да је Бранислав Безаревић изашао из њихове куће између 10.30 до 11, јер је сачекао своје родитеље. Свечани ручак био је заказан око 14 часова. Сведок је изнео да су родитељи Безаревића отишли за Пријепоље у сумрак а да је Безаревић кренуо за Београд око 23 часа. О Браниславу Безаревићу сведок зна да је полицајац, да је радио у обезбеђењу и да је долазио код њих у породичну кућу у Бајиној Башти на славља. Није му познато да ли се његова кћерка Љубинка видела са оптуженим Безаревићем у периоду од 20. фебруара 2003. до 12. марта 2003. године. Када је видео слику Безаревића на потерници, питао је кћерку Љубинку да ли се чује са њим, па му је одговорила да се он не јавља. Није инсистирао на неким даљим објашњењима, а знао је да је Љубинка ишла за Београд, где је ваљда требало да се види са Безаревићем.

Суд је саслушао непосредно на главном претресу, по предлогу оптуженог Бранислава Безаревића и његовог браниоца, адвоката Жељка Грбовића, сведока Милана Малобабића.

У свом исказу изнео је да је радник БИА, да познаје оптуженог Бранислава Безаревића од 1999. године и да је Безаревић радио у Управи за обезбеђење личности. Изјавио је да није било забрањено, да су запослени без ограничења могли доћи до података о регистарским ознакама и типу возила које су користили премијер и његова пратња. У просторије БИА у улици Краљице Ане, Бранислав Безаревић долазио је од јануара месеца 2003. године. Познато му је да је Бранислав Безаревић долазио на посао 10, 11. и 12. марта 2003. године, али није био распоређен и није имао конкретна задужења. Такође му је познато да је постојао видео надзор премијерове резиденције, а видео надзор зграде Владе Републике Србије искључен је 9. или 10. марта 2003. године. Снимак са видео надзора стизао је до оперативног центра, где је постојао дежурни. У просторијама овог центра, осим одређених радника, остали запослени могли су да се задрже веома кратко и то је исто важило и за Бранислава Безаревића. Могао је да уђе у центар и да се кратко задржи. Службене податке МУП-а Републике Србије у вези кретања премијера у одређене дане Бранислав Безаревић није могао да зна. Не зна и није му познато да ли је Бранислав Безаревић у фебруару месецу 2003. године био на послу, јер је у то време спровођена реорганизација у МУП-у и БИА. Из разговора са Браниславом Безаревићем познато му је да се верио 20. фебруара 2003. године.

Дана 12. марта 2003. године Бранислав Безаревић му је рекао да иде да закаже лекарски преглед за болесну мајку у времену негде од 10 до 10.30 часова. Он је Безаревића позвао преко мобилног телефона када је чуо да је дошло до атентата на председника владе, и позвао га је да се врати на посао. Није му познато од кога и где је Бранислав Безаревић сазнао за атентат.

Сведоци на околност узимања изјаве оптуженог Звездана Јовановића у својству осумњиченог

Сведок Весна Радомировић изнела је да је дана 7. априла 2003. године у вечерњим сатима приступила у Окружни затвор у Београду на позив службених лица МУП-а Србије, јер је прихватила службену одбрану осумњиченог који се налазио у притвору. У просторијама Окружног затвора у Београду упознала је осумњиченог Звездана Јовановића, са којим је имала поверљив разговор који је трајао 15 до 20 минута, па се вратила у канцеларију у којој су се налазили инспектор и заменик специјалног тужиоца, где је Звездан Јовановић изнео своју одбрану, коју је диктирао инспектор Миловић записничарки која је куцала на лаптопу. Након што је завршено излагање Звездана Јовановића и диктирање инспектора Миловића, добила је један примерак записника, прочитала записник и није приметила да је у записник унето нешто што осумњичени није изјавио. Осумњичени Звездан Јовановић није читао примерак записника, већ је само питао где треба да потпише. Није приметила да се осумњичени Звездан Јовановић налазио у неком посебном психичком стању, приметила је да је присебан, да је оријентисан и у времену и у простору, није приметила код њега неко афективно стање. Његова комуникација са инспектором је била као да разговара са колегом.

У истражном поступку постала је изабрани бранилац Звездана Јовановића, а од истражног судије је сазнала да је супруга Звездана Јовановића овластила адвоката Ненада Вукасовића као његовог браниоца, али је она и даље остала бранилац у истражном поступку.

Сведоци Родољуб Миловић и Миле Новаковић

Из исказа сведока Родољуба Миловића и Милета Новаковића, овлашћених службених лица МУП-а Србије који су били задужени за саслушање осумњиченог Звездана Јовановића, суд је утврдио да је Звездан

Јовановић дана 7. априла 2003. године у присуству браниоца по службеној дужности Весне Радомировић дао изјаву и да ју је после саслушања потписао на свакој страници записника. Напоменули су да је пре давања изјаве имао поверљив разговор са браниоцем у посебној просторији, који је трајао од 10 до 15 минута. Из исказа ових сведока види се да је након поверљивог разговора са браниоцем, Звездан Јовановић одведен у другу канцеларију, где је изјаву у својству осумњиченог давао у присуству заменика специјалног тужиоца Александра Милосављевића и браниоца Весне Радомировић инспектору Родољубу Миловићу, а да је изјаву бележила дактилограф Гордана Радић на лаптопу. Када је изјава завршена, одштампана, изјаву је потписао Звездан Јовановић, и то на свакој страници записника.

Из исказа ових сведока суд је утврдио да је записник који је гласно диктиран од стране Родољуба Миловића одштампала записничарка која га је водила и да су записник потписали осумњичени Звездан Јовановић и његов бранилац без икаквих примедби. Они су били задовољни након обављене радње, јер је све протекло у најбољем реду. Изнели су пред судом да су са Звезданом Јовановићем имали пре 7. априла 2003. године неколико неформалних разговора и да су на његову молбу након једног разговора отишли до супруге Звездана Јовановића, јер су то њему обећали, и обавестили је да је Звездан добро и да је здрав. Сведоци су истакли да према осумњиченом нису применили никакве мере физичког и психичког злостављања, нити било каква средства, нити тортуру и да су након састављања записника били задовољни начином на који је то обављено.

Сведоци на околност предаје оптуженог Улемека

У доказном поступку суд је саслушао у својству сведока: Борисављевић Горана, Крстовић Владана и Илић Владимира. То су припадници Жандармерије који су обезбеђивали заједно са другим припадницима кућу оптуженог Улемека у улици Илије Стојадиновића од 12. марта 2003. па до 2. маја 2004. године.

Сведок Борисављевић Горан је навео у свом исказу да је 2. маја 2004. године са још тројицом колега обезбеђивао кућу оптуженог Улемека у улици Илије Стојадиновића број 87. Негде око 20 часова и 15 минута испред куће појавио се оптужени Улемек са питањем да ли зна ко је он. Како је Улемек имао дужу косу и браду, није га одмах препознао, али је касније претпоставио да се ради о њему па је позвао надлежног старешину. Након позива дошао је Илић Владимир и одвезао оптуженог Улемека. Кућа Улемека обезбеђивана је непрекидно 24 часа. Навео је да је старешина Лечић Милан био задужен за контакт са супругом оптуженог Улемека. Није му познато да ли је накнадно вршен претрес куће, а о предаји Улемека направио је извештај и предао га дежурном старешини Јурошевићу.

Сведок Крстовић Владан навео је да није обезбеђивао кућу Улемека 2. маја, када се предао, нити је састављао било какав извештај о предаји Улемек Милорада.

Сведок Илић Владимир је у свом исказу је навео да га је 2. маја 2004. године око 20 сати и 15 минута обавестио дежурни официр да се оптужени Улемек предао испред своје куће припадницима Жандармерије. Он је о овом догађају обавестио генерала Радосављевић Горана Гурија, који му је рекао да оде на лице места и да види шта се дешава. Када је стигао испред куће Улемека око 20.30 часова, оптуженог је препознао по тетоважама, а поред њега су били његова жена и брат. Тада му је Улемек у непосредној комуникацији рекао да жели да се преда и да га води у Градски СУП Београд, али он је најпре позвао генерала Радосављевића, који му је наложио да Улемек води у зграду МУП-а Републике Србије у улици Кнеза Милоша број 101. Лично је одвезао возилом Улемек до зграде МУП-а, где га је лично преузео генерал Горан Радосављевић. Сведок је напоменуо да је његова

јединица, из састава Жандармерије МУП-а Србије, дана 2. маја 2004. године обезбеђивала кућу и породицу оптуженог Улемека. Нема никаквих података о томе где се оптужени скривао. Колико се сећа, приликом предаје видео је да Улемек има дугачку косу и браду.

Писани докази изведени у допуну доказног поступка

Суд је у допуну доказног поступка извршио читање писаних доказа, па је тако извршио читање дописа Агенције за контролу летења 00260/2, од 16. фебруара 2007. године, из којег се закључује да ова агенција располаже подацима из плана за прелет хеликоптера на релацији Београд – Кула дана 11. марта 2003. године, да је исти лет планиран у циљу десантирања падобранаца у рејону Куле, са предвиђеним временом полетања у 11 часова по локалном времену и укупним трајањем од 5 часова. Како је обавеза чувања образаца за праћење лета 3 месеца, а аудио-видео записа 30 дана, Агенција за контролу летења обавестила је суд да не располаже подацима да је поменути лет извршен нити именима чланова посаде и евентуалним путницима.

Из дописа Хеликоптерске јединице МУП-а Републике Србије 03/17 бр. 144/07, од 12. фебруара 2007. године, утврђено је да је дана 11. марта 2003. године службена летилица – хеликоптер МУП-а Србије за потребе ЈСО-а, од центра ЈСО-а у Кули до Београда, обавила следеће летове: први из Београда у 12.25 часова за Кулу, долазак у рејон Куле и рад са падобранцима до 14 часова, затим је изведено полетање у 14.20 часова и рад са падобранцима у рејону Куле до 14.55 часова, трећи лет са полетањем је био у 15.20 часова, за рад у рејону Куле и повратак у Београд, са слетањем у 16.10 часова. Поменуте летове је обавила посада у саставу: пилот Милан Јовановић, који је био на обуци за првог пилота и Златомир Кузмановић, инструктор и вођа посаде и авиомеханичар Игор Јаначковић.

Из записника о претресању стана оптуженог Звездана Јовановића у улици Марка Ристића бр. 3/22 утврђено је да су припадници Министарства унутрашњих послова, Секретаријата унутрашњих послова у Београду, Управа криминалистичке полиције, Одељења за увиђајно оперативне послове дана 26. марта 2003. године око 13 часова, по захтеву начелника насилно ушли у стан оптуженог Звездана Јовановића, преко терасе стана број 23, који је власништво Војислава Ђетковића, да би извршили претресање. Након обављеног претреса, службена лица су око 14 часова испред зграде затекла припаднике МУП-а – УБПОК-а, који су имали оригинал кључ од стана оптуженог Звездана Јовановића и овим оригиналним кључем су отворили врата стана оптуженог Јовановића, поново извршили преглед и претрес и одузели предмете који су наведени у потврди о привремено одузетим предметима од 26. марта 2003. године.

Из извештаја Владе Републике Србије 08 број 031/8012/2004, од 1. децембра 2004. године, утврђено је да у документацији Генералног секретаријата Владе Републике Србије нема материјала везаних за рад комисије Владе Републике Србије о испитивању разлога за протест Јединице за специјалне операције из новембра 2001. године (записник о раду и извештај) у вези са одлуком Владе Републике Србије о формирању наведене комисије. У документацији Генералног секретаријата Владе Републике Србије постоји једино записник са 62. седнице Владе Републике Србије, која је одржана дана 14. новембра 2001. године и допис Генералног секретаријата Владе Републике Србије број 05 број 06-14946/2001, од 14. новембра 2001. године, упућен Министарству унутрашњих послова, команданту ЈСО-а, који је потписао тадашњи министар за рад и запошљавање као члан комисије. У записнику са 62. седнице Владе Републике Србије са дневним редом: Информација о проблемима у функционисању Ресора државне безбедности, стоји да је Влада Републике Србије прихватила информацију о проблемима у

функционисању Ресора државне безбедности и са два уздржана гласа закључила да убудуће Јединица за специјалне операције организационо буде у саставу Ресора јавне безбедности, због чега се задужује Министарство унутрашњих послова да за наредну седницу владе припреми одговарајући текст предлога за измену и допуну Правилника о организацији министарства унутрашњих послова и Правилника о систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова. У наведеном записнику такође стоји да је Влада Републике Србије једногласно донела закључак о образовању Комисије за испитивање околности везаних за хапшење браће Бановић и протеста припадника Јединице за специјалне операције поводом тог случаја, те да се у састав ове комисије именују др Владан Батић, министар правде и локалне самоуправе, др Драган Миловановић, министар за рад и запошљавање, те да је влада закључила да наведена комисија припреми и поднесе влади у року од 14 дана извештај у вези са наведеним догађајима са предлогом закључка. Констатована је оставка начелника Ресора државне безбедности Горана Петровића.

Суд је извршио читање извештаја телевизијских станица Б92 и Телевизије Пинк у вези видео записа које је снимила Телевизија Б92, 12. марта 2003. године, испред улаза број 5 у дворишту зграде Владе Републике Србије. Из извештаја Телевизије Пинк утврђује се да сниматељи ове телевизије нису снимали догађај испред зграде Владе Републике Србије, већ да су емитовали, као и остале ТВ станице, снимак Телевизије Б92 и да, осим материјала који су доставили суду раније, другог материјала немају, а емитовањем је утврђено да је то истоветан снимак који је дала и Телевизија Б92. Из извештаја ових ТВ станица утврђује се да су сниматељи и новинари тога дана били присутни, очекујући конференцију за штампу, коју је требало да одржи у згради владе министар просвете. Из извештаја ТВ Пинк утврђује се да су се њихови сниматељи налазили у згради владе, а да се једино сниматељ Телевизије Б92 Младен Васић налазио у улици Немањиној, а из извештаја Телевизије Б92 закључује се да, осим снимљеног материјала који је емитован на њиховој телевизији, а који је достављен суду, други снимљени материјал не поседују.

Оцена изведених доказа

Оцена исказа сведока сарадника

Суд је ценио исказе сведока сарадника Љубише Бухе, Зорана Вукојевића, Миладина Сувајџића и Дејана Миленковића, и то сваки појединачно и доводећи их у везу са осталим изведеним доказима у погледу чињеница које су важне за разјашњење кривичне ствари у овом кривичном предмету. Суд је утврдио да су искази сведока сарадника значајно допринели утврђивању најбитнијих чињеница и допринели да се ова кривична дела у потпуности расветле. Сведоци сарадници, као припадници ове криминалне групе – завере, изјаснили су се на најбитније околности, јер су били најближи сазнањима о деловању ове завере, њеним циљевима, плану, организаторима и задацима сваког извршиоца који је учествовао у реализацији, планом постављеног задатка.

Њиховим исказима суд је у потпуности поклонио веру, јер су искази логични, исцрпни, убедљиви и у највећем делу о најбитнијим спорним чињеницама идентични. Исказима сведока сарадника потврђена су признања оптуженог Звездана Јовановића и оптуженог Душана Крсмановића из преткривичног и претходног поступка, као и наводи одбране оптуженог Саше Пејаковића из преткривичног и претходног поступка. Искази сведока сарадника поткрепљени су и другим изведеним доказима, и то исказима сведока Шаре Ненада, затим исказима сведока пратилаца премијера у догађају код хале “Лимес” и делимично у догађају испред зграде Владе

Републике Србије, исказима сведока радника унутрашњег и спољњег обезбеђења зграде Владе Републике Србије и исказима сведока из зграде у улици Адмирала Гепрата који су говорили о два хица, а што је потврђено и материјалним доказима (чаурама нађеним приликом вршења увиђаја), исказима сведока који су сведочили о три лица како истрчавају низ степениште са другог спрата зграде у улици Адмирала Гепрата, носећи у рукама пиштоље и моталицу, што потврђује место одакле су испали хици, и оружје – пушку, која је пронађена на Новом Београду, а о којој су говорили сведоци сарадници Сувајџић и Миленковић.

Исказе сведока сарадника о возилу “пасат” које су користили извршиоци, потврдили су и сведоци из улице Адмирала Гепрата који су видели када и како, након што су се чули пуцњи, ова три лица улазе у возило “пасат” тамне боје, са затамњеним стаклима и уносе у возило пушку. То исто возило марке “пасат” видели су и други грађани који су саслушани као сведоци, чијим исказима је суд поклатио веру и то: сведоци Иван Поповић, Дејан Глишовић, Синиша Глишић, Кујо Кријешторац и други, што је обрађено у посебном поглављу ове пресуде.

Исказима сведока сарадника Миладина Сувајџића и Дејана Миленковића суд је поклатио веру и у делу када су говорили о ђебету које се налазило пребачено преко симса прозора у канцеларији број 55 у улици Адмирала Гепрата, што се видело и из видео записа сачињеног приликом вршења увиђаја, а у који је суд извршио увид у доказном поступку, јер су ти искази у овом делу потврђени признањем оптуженог Звездана Јовановића, исказима сведока којима је суд поклатио веру и то: сведоцима Дивац, Николић, премијеровом пратиоцу Срђану Бабићу, што је потврђено и налазима вештака о проналаску трагова барутне гаражи настале након испаливања хица из овог оружја, као и налазом трагова влакана на пушци и торби у којој се налазила ова пушка приликом уношења у зграду у улици Адмирала Гепрата, канцеларија број 55. Искази сведока сарадника потврђени су и исказима сведока криминалистичких техничара МУП-а Републике Србије који су вршили увиђај и вршили обележавање трагова на лицу места, који су такође говорили о отвореном прозору, ђебету које су видели на прозору, које је прописно упаковано у ПВЦ кесу приликом вршења увиђаја и које је послато на вештачење, а сведоци су описивали и сачињавали извештај о криминалистичко-техничком прегледу, скицу места увиђаја, фотографисали и изјашњавали се на околности које су предмете видели у овој канцеларији, што одговара и потврђују искази сведока из зграде у улици Адмирала Гепрата који су улазили у канцеларију број 55 и говорили о предметима у затеченом стању (нереду, просторија је личила на оставу, отворени прозори, кутије са фарбом и четке, столови набацани један на други – видети исказе истих).

Сведоци сарадници су у својим исцрпним исказима пружили објашњење и изнели своја непосредна и посредна сазнања о овим и другим околностима, посебно о времену када је формирано најпре криминално удружење земунски клан, а затим завера, о припадницима криминалне групе – завере, о организаторима, о односу између организатора, оптужених Улемека и Душана Спасојевића, о чињеници да је Душан Спасојевић удруживањем са оптуженим Милорадом Улемеком и криминализованим делом ЈСО-а постигао не само највећу финансијску моћ, већ и сваку другу моћ и могућност утицаја на појединце у државним институцијама. Њихова изјашњења у погледу околности које нису непосредно сазнавали су логична а дали су на све битне околности објашњења одакле су им познате одређене чињенице и извори о којима су износили своја сазнања.

Њихови искази су у бити идентични када су говорили о доношењу плана и о постојању плана за убиство највишег представника државне власти, ко

доноси ту одлуку и на који начин су они сазнали за њу и од кога, о набавци средстава за извршење кривичног дела, предмета, оружја, о куповини возила и изнајмљивању станова, о одласку припадника ове криминалне групе у станове за које нико не зна, тзв. “штекове” и о другим најбитнијим околностима, о чему је излагано у образложењу ове пресуде.

Искази сведока сарадника су веома значајни и у бити идентични када говоре о најосновнијим питањима и жељи организатора ове криминалне групе да утичу на формирање институција нове власти и на постављање одређених људи у њима, поред којих би могли несметано да наставе да се баве својом криминалном активношћу и да задрже како финансијску моћ, тако и могућност утицаја на појединце у државним органима, као и о утврђивању мотива за спровођење плана убиства председника владе, о чему су сведочили и сведоци Горан Петровић, Зоран Мијатовић, Зоран Јањушевић, Владимир Поповић, Чедомир Јовановић и Душан Михајловић, чијим је исказима о виђењу друштвене ситуације како су је представили пред судом, а коју је злоупотребио оптужени Улемек, суд поклатио веру.

Наиме, из исказа сведока сарадника и ових горепомнутих сведока, закључак је, да је истицање мотива за убиство председника владе, како је изнео оптужени Звездан Јовановић, жеља да се спречи изручивање осумњичених за извршење кривичних дела ратног злочина Међународном суду у Хагу, или како то у својој изјави износи оптужени Звездан Јовановић, акција “Стоп Хагу” само један од мотива, а основни и прави мотив била је одлучност да се спречи борба против свих видова организованог криминала који им је доносио финансијску моћ и утицај, да се спречи њихова лична кривична одговорност, да се задржи утицај на институције и појединце у њима, да искористе могућност утицаја на постављање појединаца на одговорне функције и да их нико никада не омета у њиховој криминалној делатности. О томе да Душан Спасојевић није имао никаквих других намера, осим криминалних, говори и види се из исказа сведока сарадника Зорана Вукојевића, када га наговара након изградње тржног центра у улици Шилеровој, да почне да се бави легалним пословима, а он му је одговорио: “Ја сам криминалац, умрећу као криминалац”. Сведок сарадник Миленковић Дејан изнео је да је Душан Спасојевић замерио и сведоку сараднику Љубиши Бухи што је почео да се бави легалним пословима.

Не може се прихватити став одбране и оптужених да се не може веровати сведоцима сарадницима, да су њихови искази лажни, јер су то лица из криминогене средине, припадници криминалне организације, бивши припадници и извршиоци кривичних дела, који давањем научених, лажних исказа откупљују своју слободу и штите се од кривичног гоњења. Такав закључак је неприхватљив и не може се применити на конкретан случај, јер су искази сведока сарадника у овом предмету поткрепљени и другим изведеним доказима (материјалним, на пример отисцима прстију пронађеним у становима у којима су боравили припадници ове криминалне групе, а који су отисци дактилоскопирани и утврђено је тачно у ком стану је који од припадника групе боравио, возилима која су користили, предметима који су пронађени у неким од станова, као на пример сат “ролекс”, Милета Луковића који је пронађен у стану у улици Војводе Степе број 259, у којем је боравио оптужени Звездан Јовановић, а за кога је Миле Луковић изнео оптужбу да му је овај сат присвојио без његовог знања, о чему су говорили сведоци сарадници).

Браниоци су током поступка оспоравали у потпуности исказе сведока сарадника, истичући да сведочећи на штету оптужених у овом предмету покушавају да себи обезбеде слободу. Из списка овог предмета сасвим је јасна чињеница да је организовани криминал ушао у све поре друштва и чињеница је да се таква криминална организација, по уверењу овог већа, може великим

делом открити само ако неки од припадника проговоре и желе да кажу о ономе шта знају о криминалним активностима, о извршеним кривичним делима, о организаторима и улогама сваког од конкретно оптужених у овом предмету или чланова те криминалне организације. Такво њихово сведочење предвиђено је законом. Законска је формулација да припадник једне криминалне групе може, између осталог, добити статус сведока сарадника ако је његово сведочење претежније и корисније од онога за шта се оптужује и што би се добило његовом осудом.

Није спорно да окривљени добије статус сведока сарадника одлуком суда, зависно од фазе у којој се кривични поступак налази, али само на предлог специјалног тужиоца. Оног момента кад неко добије статус сведока сарадника, тај статус њему може одузети једино специјални тужилац који га је и предложио за сведока сарадника, с обзиром на законско решење. Суд не може одузети статус сведоку сараднику, али његов исказ цени и мора да цени у склопу са осталим изведеним доказима. Не може се узети као апсолутно тачна само тврдња сведока сарадника. Његов исказ цени се у склопу са осталим изведеним доказима. И искази ових сведока сарадника су цењени у склопу са осталим изведеним доказима, о чему је напред било говора, а њихови искази су у великом делу допринели да чињенично стање буде до краја разјашњено.

Суд је имао у виду и став одбране током овог поступка, о чему се посебно изјашњавао у завршној речи и бранилац оптуженог Александра Симовића, адвокат Миодраг Рашић, да странке у овом поступку нису имале једнака права када су у питању сведоци сарадници и да је другој странци у овом поступку дата и апстрактна могућност и више права, без обзира да ли их је користила или не, могућношћу да учествује на рочишту када се саслушава окривљени по предлогу специјалног тужиоца за добијање статуса сведока сарадника. По уверењу већа, ова констатација није тачна. Неспорно је, а што је и законско решење, да на главном претресу и оптужени и браниоци активно могу да учествују приликом саслушања сведока сарадника, да постављају питања без обзира да ли је приликом његовог саслушања искључена јавност са главног претреса или не. Поред тога, овакав став није тачан, пре свега имајући у виду и заклетву коју полаже сведок сарадник пре давања исказа, а која је специфична, и која му не даје могућност да користи било какве привилегије, већ мора да одговара на сва питања која су од значаја за разјашњење кривичне ствари, па и на она питања којима би изложио кривичном гоњењу себе и себи блиска лица. То што се од стране одбране злурадо тумачи чињеница да су сведоци сарадници у овом поступку користили своје право и тражили да се приликом сведочења искључи јавност, не умањује значај њиховог исказа, јер у каснијем току поступка исказ ових сведока сарадника није тајан. Закон је дао могућност сведоку сараднику да сведочи без присуства јавности, имајући у виду да се ради о бившем припаднику криминалне групе, која је имала строгу хијерархију, правила дисциплине, а та правила су сурова у односу на инсајдере, што се може разумети и са гледишта морала и заштите личности сведока сарадника, јер се њихови искази кроз пресуду образлажу, повезују са исказима осталих сведока и другим доказима.

Оцена исказа сведока који су осликавали друштвене прилике након 5. октобра 2000. године, формирање нових органа власти и околности у којима су деловале ЈСО и криминална организација оптуженог Улемека и Душана Спасојевића

Суд је ценио исказе саслушаних сведока Душана Михајловића, Горана Петровића, Зорана Мијатовића, Владимира Поповића, Чедомира Јовановића и Зорана Јањушевића, који су пред судом јасно и недвосмислено указали на

ситуацију у којој се налазило друштво и државне институције после 5. октобра 2000. године. Из њихових исказа утврђује се да је стање у институцијама било несређено, да многе институције нису функционисале, да се појавио проблем безбедности државе на југу Србије, у такозваној копненој зони. Из њихових исказа утврђује се да су представници нове власти имали контакте и договоре са првооптуженим Милорадом Улемком, командантом ЈСО-а, припадником МУП-а Републике Србије, као и са генералом Војске Југославије Небојшом Павковићем, који су пред промену система власти тадашњег председника Слободана Милошевића прешли на страну Демократске опозиције, а касније и на страну нових институција. Везујући се за појединце у њима, првооптужени Улемек је покушавао не само да задржи дотадашњу моћ и утицај, већ и да ту моћ још више искористи да би могао несметано да настави са ранијим активностима.

Представници нове политичке елите у то време, свесни да држава без функционалних институција није држава, да држава значи и способност управљања, траже моделе и начине да превазиђу новонасталу ситуацију, постављајући на одговорне функције у институцијама грађане и грађанке који се нису својим радом компромитовали за време режима Слободана Милошевића. Ту прилику користи оптужени Милорад Улемек и врши утицај приликом избора кадрова – на персонална решења у ресорима и институцијама који су њему и Душану Спасојевићу били интересантни, и то највише МУП, служба РДБ-а, правосуђе, тужилаштво и слично. Његови мотиви су касније свима постали јасни, када су почели да се откривају извршиоци најтежих кривичних дела, убистава у којима је учествовао као припадник ЈСО-а и као организатор криминалне организације. Код њега је постојао страх да ће бити лишен слободе и оглашен кривим за та најтежа кривична дела. Исказима ових сведока суд је у том делу у потпуности поклатио веру, имајући у виду да су сведоци били учесници историјских дешавања, да су касније били чланови владе и високи државни функционери и да су имали могућности непосредних и посредних сазнавања чињеница које су биле важне приликом формирања институција, а које су важне и за објашњење и разјашњење претходне ситуације, која је владала пре него што је извршено убиство председника Владе Републике Србије. Њихови искази су логични и убедљиви, у том делу се подударају, један другог допуњују, надовезују се и уклапају у целокупну хронологију догађаја.

Из исказа сведока Душана Михајловића, Горана Петровића и Зорана Мијатовића, суд закључује да се већ средином 2001. године знало за везе и спрегу између Душана Спасојевића и његове криминалне групе и команданта Јединице за специјалне операције оптуженог Милорада Улемка и једног дела ЈСО-а, односно језгра које је било криминализовано, на које се оптужени Милорад Улемек ослањао, а остали припадници Јединице су са његове и њихове стране били изложени манипулацијама. Из исказа ових сведока, и то министра полиције Душана Михајловића, Чедомира Јовановића, Владимира Поповића и Зорана Јањушевића утврђено је да су након догађаја – инцидента – покушаја атентата код хале “Лимес”, били уверени да се ради о покушају атентата на председника Владе Републике Србије. Сведок Душан Михајловић је изнео да је то закључио на основу информација које су му презентоване од стране најближих сарадника из МУП-а Републике Србије, како је рекао, првенствено од генерала Сретена Лукића и да су многи о томе говорили и закључивали да је извршен покушај атентата на председника владе, имајући у виду започету борбу против организованог криминала, која је била најављена као један од основних циљева владе, као и чињеницу да су биле издате тзв. “беле књиге”, у којима су описане најмоћније криминалне групе у Србији и у којима се помиње Дејан Миленковић Багзи као припадник

сурчинско-земунског клана, а за кога се у то време знало да припада криминалној групи Душана Спасојевића.

Поклонио је веру исказима сведока Горана Петровића, Зорана Мијатовића, Зорана Јањушевића, Владимира Поповића и Чедомира Јовановића и делимично исказу Душана Михајловића, и то у делу где говори о начину формирања потернице након извршеног атентата, о постојању “беле књиге” о највећим криминалним групама у Србији, о догађајима из новембра 2001. године и протесту Јединице за специјалне операције, о оптуженом Улемеку, о ситуацији након хапшења Спасојевића и његове групе после отмице Мирослава Мишковића, а у вези припреме атентата и самог атентата овај сведок је пред судом изјавио да највише података има из истраге која је вођена за време акције “Сабља”, па у том делу његов исказ није битан, с обзиром да те податке поседује и суд, јер је сведок рекао да он о томе има сазнања због реконструкције која је спроведена током истраге, мислећи на криминалну организацију и њене вође. Неспорно је да је и овај сведок изнео сазнање да је имао података о везама између Душана Спасојевића, организатора криминалне групе земунски клан и оптуженог Милорада Улемека и дела Јединице за специјалне операције.

Из исказа ових сведока суд закључује да су сведоци сарадници говорили истину када су описивали снагу и финансијску моћ ове криминалне групе стечену вршењем најтежих кривичних дела, а коју финансијску моћ су делимично користили за финансирање криминализованог дела ЈСО-а, куповину станова, возила, опреме и давање плата, везујући те припаднике као најоданије свом команданту и као сигурне за извршење најтежих кривичних дела. Исказе ових сведока суд је прихватио као јасне и исцрпне када су сведочили о најзначајнијим околностима након преузимања државних институција и органа власти, о покушају оптуженог Улемека а преко њега и Душана Спасојевића да утичу на постављење на одговорна места одређених људи, јер су ови сведоци имали непосредних и посредних сазнања о овим околностима, јер су или били блиски новим властима, или су заузимали одговорна места у влади и другим институцијама.

Из исказа сведока суд је закључио да је оптужени Улемек заједно са Душаном Спасојевићем настојао да себе и припаднике ове криминалне групе стави изнад закона и преко “својих” кадрова изврши утицај на појединце у МУП-у, тужилаштву и суду и обезбеди криминалну групу од прогона а себе од сваке врсте одговорности. Ови сведоци су у својим исказима допринели да суд утврди и мотиве који су руководили организаторе ове завере у доношењу плана и њиховој чврстој одлучности да се њихов план спроведе убиством председника Владе Републике Србије.

Сведоци се нису изјашњавали на околност атентата на председника владе, јер о томе нису имали сазнања, али из исказа сведока Зорана Јањушевића, Чедомира Јовановића и Владимира Поповића види се, о чему је говорио и Душан Михајловић на основу података које је добио од својих сарадника, да се након догађаја код хале “Лимес” сумњало да је покушан атентат над председником Владе Републике Србије, због просте чињенице да је камионом управљао Дејан Миленковић, за кога се знало да је члан земунског клана или, како каже оштећени Милан Веруовић, да му је рекао сведок Јањушевић, да је камион возио “убица Душана Спасојевића”.

Оцена исказа сведока који су чули два хица 12. марта 2003. године

Суд је ценио исказе саслушаних сведока, па је поклонио веру исказима сведока који су се изјаснили да су 12. марта чули два пуцња, и то Милану Бојићу, Бранку Бугарском, Јелени Ружић, Миленији Николић, Драгољубу Мићићеловићу и Биљани Станков, а неки од њих су се изјашњавали и на околност да су видели три младића како истрчавају низ степениште са другог спрата у улици Адмирала Гепрата и носе у рукама оружје и моталицу,

па на тај начин потврђују признање оптуженог Звездана Јовановића и оптуженог Душана Крсмановића и потврђују исказе сведока сарадника који су се изјашњавали на ове околности, које су им биле познате на посредан начин од оптуженог Александра Симовића и оптуженог Нинослава Константиновића. Суд оцењује и прихвата као истините исказе сведока радника спољњег и унутрашњег обезбеђења зграде, Данила Копривице, Влајка Вујадиновића, Зорана Трајковића, Мирослава Гарића и Зорана Петровића, јер су се о најбитнијим чињеницама изјашњавали као и сведоци из Гепратове улице. Ради се о грађанима или запосленима који су се стицајем околности нашли на одређеном месту, чули и опазили и своја запажања изнели, описујући како су чули и видели а са намером да помогну свима који су учествовали у разјашњењу овог кривично-правног случаја, посебно суду, без намере да кажу и тврде нешто што није било у њиховој чулној или оптичкој перцепцији, а суд цени да немају субјективних разлога да стање приказују другачијим од онога како се заиста десило. Њихови искази су у најбитнијим чињеницама истоветни.

На исти начин суд цени и прихвата и исказе сведока који су сведочили на околност да се возило “пасат”, тамне боје, са затамњеним стаклима, налазило у Гепратовој улици и то: Ивана Поповића, Дејана Глишовића, Синеше Глишића, Гордане Живковић, Горана Нешковића и покојног Кује Кријешторца.

Суд је прихватио и исказе сведока Милана Бојића и Драгољуба Мићићеловића и исказе сведока радника МУП-а Дивца и Николића и исказ сведока, премијеровог пратиоца Срђана Бабића, да су видели ћебе на прозору канцеларије из које је извршено убиство, што је потврђено и фотодокументацијом и увидом у видео записник сачињен приликом вршења увиђаја, као и на основу налаза вештака из Института за криминалистичку технику у Висбадену. И у овом делу, исказима ових сведока потврђено је признање оптуженог Звездана Јовановића и исказ сведока сарадника Миладина Сувајџића.

Оцена исказа сведока – пратилаца премијера др Зорана Ђинђића

Суд је ценио исказе сведока, пратилаца премијера, који су сведочили у вези догађаја код хале “Лимес” на аутопуту и њихове исказе у којима су изнели своја опажања дана 12. марта 2003. године, када је извршен атентат на премијера Републике Србије и покушај убиства његовог пратиоца у дворишту Владе Републике Србије.

Исказима сведока, пратилаца премијера, Александру Бијелићу, Срђану Дробњаку, Бобану Пурићу, Љубиши Јаношевићу, Миладину Веруовићу и Милану Веруовићу у вези догађаја од 21. фебруара 2003. године, суд је поклонио веру јер су њихови искази када говоре о овом догађају исцрпни, логични и у бити истоветни када описују кретање колоне под пратњом, саобраћајну траку, брзину, распоред возила, сигнализацију коју су користили, као и начин кретања камиона којим је управљао сведок сарадник Дејан Миленковић, начин на који је возач – сведок Александар Бијелић, возилом у којем се налазио премијер избегао камион, као препреку на путу, која је била изненадна, неочекивана, а која препрека је начињена са намером изнуђивања заустављања колоне возила и возила у којем се налазио премијер, како би, према плану који су сачинили организатори ове криминалне групе, припадници извршили пуцање из “зоља”, и то Звездан Јовановић и Жељко Тојага и убили премијера др Зорана Ђинђића.

Ови искази потврђени су исказима сведока сарадника Дејана Миленковића, чијем је исказу суд поклонио веру, и исказима сведока сарадника Зорана Вукојевића и Миладина Сувајџића, који су изнели своја сазнања после неуспелог атентата, због чега је до тога дошло, када су изнели

да су извори њихових сазнања од оптуженог Милоша Симовића и Душана Спасојевића, а након изласка из притвора и Дејана Миленковића. Искази ових сведока потврђени су и признањем Звездана Јовановића и Душана Крсмановића.

Суд није у потпуности прихватио исказе сведока, пратиоца премијера у делу када су описивали догађај од 12. марта 2003. године, у дворишту зграде владе и то у погледу броја хитаца – звука који су чули (тврде да су чули три хица), правца одакле су хици долазили и положаја премијера у тренутку задобијања поготка, како су то изнели приликом саслушања на главном претресу.

Став суда је да је логично да сваки сведок различито опажа и приказује догађај који опажа, јер то све зависи од његовог тренутног психичког стања и тренутне усмерености пажње. У конкретном случају мора се рећи да се ради о сведоцима – особама које су морале имати повећани степен концентрисаности на опажање у зони своје одговорности, јер им је био поверен задатак да брину о личној безбедности и сигурности премијера Владе Републике Србије. Јасно је, на основу изведених доказа, да се њихови искази у погледу броја хитаца разликују од исказа других сведока, чијим исказима је суд поклатио веру (сведоци из Гепратове улице, сведоци из унутрашњег и спољашњег обезбеђења зграде владе).

Искази сведока, пратилаца премијера се међусобно разликују, и то не само по броју хитаца, него и када описују интензитет звука, временски размак између првог и другог хица, те размак између другог и трећег хица, за који кажу да су чули. Изјашњавали су се и о правцу одакле су звук чули да се простире, одакле га чују. Углавном, на главном претресу говоре да не могу да одределе правац одакле звук долази, а у даљем излагању износе да су се након чулног опажања махинално окретали са места где су стајали, ка кафићу “Моњумент”, из чега произлази и јасан закључак да су се окретали ка згради у улици Адмирала Гепрата, поред које се налази овај кафић. Суд није прихватио њихове исказе о трећем хицу, јер та тврдња није потврђена изведеним доказима, исказима саслушаних сведока којима је суд поклатио веру, траговима затеченим на лицу места приликом вршења увиђаја и криминалистичко-техничког прегледа лица места, другим материјалним доказима, налазима вештака балистичара и вештака судско-медицинске струке.

Приликом оцене исказа ових сведока, суд је ценио да су ситуација у којој су се нашли и изазвани страх утицали на њихову перцепцију догађаја и касније на могућност репродукције догађаја.

Суд је имао у виду да је убиство премијера и покушај убиства оштећеног Милана Веруовића, каснији поступак пред судом и само суђење, што је и нормално, изазвало велику пажњу јавности, струке, медија, који су свакодневно извештавали са суђења, а неки и сами организовали суђење и анализирали доказе и претпостављене ситуације и пре суда и на тај начин вршили притисак на све учеснике у кривичном поступку, не само на сведоке, већ су покушавали на тај начин да утичу и на судско веће и наметну своје виђење кривично-правног догађаја, а све у намери да утичу и на коначан став и закључак суда.

Сведоци Милан Веруовић и Александар Бијелић нису могли суду на логичан, јасан и прихватљив начин да објасне разлике у исказима које су дали пред истражним судијом Посебног одељења Округног суда у Београду и исказима које су дали на главном претресу, пред већем. Објашњење које су дали на главном претресу је неуверљиво. Суд не прихвата њихово објашњење да је приликом давања исказа код истражног судије дошло до неспоразума сведока и истражног судије и да је истражни судија погрешно интерпретирао, а затим и диктирао њихову изјаву у записник. То се посебно

односи на исказ оштећеног, сведока Милана Веруовића када је објашњавао начин кретања премијера и положај његовог тела на улазу у зграду владе, када је изнео у истрази да је био ослоњен леђима на врата и са уздигнутом левом руком у којој је била штака; да је тада истражном судији описивао не догађај који се десио 12. марта 2003. године, већ да се то односило на ситуацију за коју се претпостављало да је могућа када је премијер наилазио на затворена врата, а користио штаке због повређене ноге. Оваква тврдња сведока Веруовића је нетачна, нелогична и то не само из разлога што је записник потписао на свакој страници пред истражним судијом, где је пре његовог потписа на записнику стављено да је слушао гласно диктирање записника и да своју изјаву потписује без примедби, већ и због чињенице која се види са овог записника, од 14. јула 2003. године, где он, када описује положај премијера и његово кретање, као и положај његовог тела код улаза број 5, затим положај тела када пада у зграду владе, почиње реченицу са “он је био у оваквом положају”, из чега произлази да он говори о критичној прилици и о ситуацији када је чуо најпре један а затим и други и, како каже, трећи пуцањ. Нигде сведок Веруовић није споменуо да је био у својој каријери као пратилац премијера изложен сличној ситуацији, која би се могла било како, не поистоветити, него ни приближити ситуацији од 12. марта 2003. године.

Суд не прихвата као логично објашњење да је истражни судија од сведока – оштећеног Веруовића и Александра Бијелића тражио да описују уобичајени начин кретања и уласка премијера у зграду владе, када су врата затворена а да их не пита о ситуацији која је предмет кривичног поступка и која је била битна за разјашњење кривично-правног догађаја. О томе да у овом делу није говорио о некој другој ситуацији, види се и из претходног става са записника пред истражним судијом, где оштећени описује ту, назовимо понекад уобичајену ситуацију (видети стране 3 и 4 записника од 14. јула 2003. године, пред истражним судијом). То се такође види сасвим јасно из даљег његовог излагања пред истражним судијом, на страни 4, став 3, где сведок, оштећени Веруовић, каже: “Према томе, ово сада што сам вам рекао у погледу положаја премијера од момента када се упутио ка улазним вратима и тог положаја како сам га видео непосредно после тог првог пуцња и његовог јаука, то је сигурно све тако. Једино ми је остало нејасно како се он окренуо од момента када сам се ја окренуо од њега према возилу да затворим врата, када сам га видео у том положају да је био практично леђима ослоњен на врата и са уздигнутом левом руком и штаком” (погледати страну 4, претпоследњи став, у којем оштећени каже: “Касније, када сам сазнао одакле се пуцало, био сам окренут леђима према том правцу”).

У вези исказа ових сведока пред истражним судијом и на главном претресу важно је поменути и налазе судских вештака балистичара Милана Куњадића и вештака Салзигера са Института за криминалистичку технику из Висбадена, као и њихово непосредно саслушање на главном претресу, јер су вештаци имали у виду исказе ових сведока и из истраге и са главног претреса. Ценећи исказе ових сведока, суд налази да су њихови искази идентични у делу где описују долазак премијера до врата и положај у тренутку када је пао, да је целим телом пропао кроз врата, да су му вирила стопала и ноге. Судски вештак медицинске струке проф. др Душан Дуњић изјаснио се приликом давања писаног налаза и саслушања на главном претресу, имајући у виду локализацију улазне ране, као и прострелину и локализацију излазне ране и закључио је да је премијер др Зоран Ђинђић био окренут предњом десном бочном страном тела према устима цеви ватреног оружја из кога је испаљен пројектил (то је тачка 4 њиховог писаног налаза).

Изнео је приликом усменог излагања, имајући у виду и обдукциони налаз и оштећење грудног коша, тврдњу да је оса канала обе ране која спаја улазну

и излазну била праволинијска, али да је могуће да су поједини делови распаднуте кошуљице, настали при првом контакту са костима и органима, излазили из тела у различитим правцима, с обзиром на величину оштећења у ткиву и оштећења и величину ране. По схватањима савремене науке, познато је да поједине честице, када се распада пројектил и када се деформише, иду купасто, конусно, једна горе, једна доле, а то је оно што се закључује из величине ране, посебно ако се има у виду величина разорења, величина излазне ране, као и сазнање да пројектили који косо пролазе кроз ребра најчешће скрећу и рикошетирају. Изнео је да је сличан канал изнет и у налазу вештака из Висбадена, експерименталним спровођењем у лабораторији (видети стране 18 и 19 транскрипта од 20. маја 2005. године).

Такође је судски вештак изнео закључак, приликом усменог саслушања на главном претресу, да приликом удара пројектила или делова пројектила о пластични рукохват штаке, с обзиром да је исти фиксиран за подлактицу (фотографије бр. 31, 32 и 33, 35 и 36 са увиђаја), где се види да је један нађен испред самог улаза, што указује да је могуће да је у том тренутку лева рука у којој се налазила штака по удару пројектила била одбачена. То значи да, када је настало оштећење – повреда која је констатована на подлактици руке премијера, од силе удара та рука је морала да одскочи у правцу тог деловања. Ова чињеница објашњава положај премијера у тренутку када је погођен хицем. Овај податак указује да су све три ране настале у низу, посматрано од места испалења, а то значи – десни низдојкин предео грудног коша, лева бочна страна грудног коша.

Имајући у виду извршену анализу трагова крви на лицу места, утврђено је да трагови несумњиво потичу од сада покојног премијера Зорана Ђинђића. ДНК трагови се налазе непосредно испред улазних врата (то је онај траг 8) и у унутрашњости зграде владе. Према томе, на основу анализе расположивих података, правца канала прострелине, локализације улазне и излазне ране, оштећења леве подлактице, оштећења на рукохвату штаке на 113 цм, установљених трагова крви, огуљотина на челу и колелу, закључује се да је премијер др Зоран Ђинђић у тренутку задобијања саме повреде био у непосредној близини врата улаза број 5 зграде Владе Србије, највероватније на другом степену, гледано са паркинга према згради владе, окренут леђима према вратима зграде, ослоњен на десну ногу и штаку, јер му је лева нога била повређена и окренут десним боком и делом предњом страном трупа ка улици Адмирала Гепрата, одакле је дошао пројектил. Након задобијања повреда грудног коша и трбуха, његово тело се највероватније лако заротирало и леђима пропало кроз десно крило врата на под испред степеништа у самој згради.

Управо овакво изношење налаза вештака суд је имао у виду и поред изведених других доказа нашао да су сведоци Веруовић и Бијелић пред истражним судијом догађај описали онако како су га и видели, јер за то постоје материјални докази а тај њихов исказ потврђен је излагањем вештака. То потврђује и даље излагање вештака да су огуљотина на челу и огуљотина на левом колелу, које су констатоване на телу премијера, повреде које су могле да настану када је лицем остварио контакт са подом. То говори у прилог исказу сведока Бијелића када је описивао положај у којем је затекао тело премијера приликом уласка у простор зграде владе. Из тога се закључује да је тело премијера након пада заузело положај потрбушке (како описује Бијелић). Ове огуљотине и показују то и у том положају највероватније долази до настанка повреде на задњој страни десне ноге, које су констатоване приликом вршења обдукције. Положај о којем су сведоци говорили, да су видели тело премијера након пропадања у зграду владе, говори у прилог чињеници да су тада настала оштећења на панталонама која су фиксирана на задњој страни панталона, а која кореспондирају са

повредама на десној бутини. То је доказ да је премијер већ био пао и да је рикошетирање од зграду (траг 10) настало након његовог пада у зграду (видети страну 21 транскрипта од 20. маја 2005. године).

Исказ сведока Милана Веруовића дат у истрази је, према оцени суда, реалан и убедљив, тим пре што сам сведок у свом исказу наводи да је “сигурно све тако како је описао”. По оцени суда, приликом сведочења пред истражним судијом сведок је искрено изнео да му није јасно како се премијер окренуо у положај у којем га је он уочио и који је детаљно описао, мада је то на претресу порекао, и при том је имао у виду да је пред истражним судијом саслушаван након извршеног убиства премијера и покушаја његовог убиства, па суд оцењује да је његово сећање тада било јасније и да је његов исказ тада био спонтан, реалан и аутентичан.

Веће је ценило чињеницу да су сведоци, оштећени Милан Веруовић и Александар Бијелић променили исказ који су дали пред истражним судијом и износили одвијање догађаја на главном претресу на сасвим другачији начин. Разлоге које су дали за промену исказа суд није прихватио, већ их је, као нелогичне, одбацио. Веће је оценило да изнети разлози нису прави. Због чега су променили исказ, остало је неразјашњено (да ли због евентуалних приговора који су се чули у судници да постоје пропусти у њиховом раду и поступању или нешто друго). У исказу оштећени, пред истражним судијом, на страни 5, став два, каже: “У тренутку када сам погођен, ја сам већ био кренуо рукама да га ухватим левом руком испод стомака. Просто сам био у том положају да се бацам према њему, да га заштитим, а од њега сам био удаљен веома мало. Међутим, тада сам погођен.” Објашњење вештака је да је описао положај тела када је задобио повреду и када је задобио улазну рану у седалном пределу (видети медицинску документацију), значи када су његова леђа и седални предео били окренути ка улици Адмирала Гепрата, што је други доказ да се пуцало из Адмирала Гепрата. Тај пројектил се у телу рикошетирао мало и након изласка ударио је у ћошак, велико оштећење (траг број 10), констатовано је на зиду зграде владе. Прострелина која је код њега установљена са унутрашњим рикошетирањем потврђује и његов исказ о његовом положају и исказ сведока Александра Бијелића (видети страну 24 транскрипта од 20. маја 2005. године). Према томе, неспорно је да је оштећени Веруовић тада задобио тешку телесну повреду опасну по живот, са последицама које су још увек трајале и нису се могле у потпуности сагледати у време давања налаза вештака (видети страну 25 истог транскрипта).

Приликом оцене исказа ових сведока, суд је имао у виду и налаз вештака балистичара Милана Куњадића и Салзигера, који су сагласни са исказом вештака медицинске струке. Вештак Милан Куњадић, који је саслушан на главном претресу приликом анализе затечених и констатованих трагова у криминалистичко-техничком извештају и записнику о увиђају, изнео је да исказ који је дао оштећени Веруовић пред истражним судијом одговара траговима затеченим на лицу места. Посебно је нагласио да се на фотодокументацији која је пратила записник о увиђају види парче пластике од штаке, што није унето у скицу лица места и није обележено бројем, већ само кругом. У налазу и приликом усменог саслушања овај вештак се изјашњавао о траговима који су се затекли на лицу места и који су унети у извештај о криминалистичко-техничком прегледу, а који делимично потврђују исказе саслушаних сведока. Посебно је објаснио оштећења на дрвеном делу између лептир-врата и улазних врата, као и на самим вратима, рагастола, а која оштећења су од распаднутог пројектила, што се све види у приложеној фотодокументацији.

Судски вештак инж. Милан Куњадић је објаснио да је од стране Института за криминалистичку технику из Висбадена достављено четири дела кошуљице метка калибра 308 “винчестер”, као и пет оловних делова

пројектила, који потичу са лица места атентата. О овоме је било речи код записника о увиђају и исказа сведока Владимира Миомановића и у налазима вештака из Висбадена. Сви елементи пројектила који су пронађени на улазу и у самој згради Владе Србије теже 3,19 грама. Пројектил метка калибра 308 “винчестер” тежи 9,4 грама, из чега је изведен закључак да је трећина пројектила након удара у зид ушла кроз врата у зграду Владе Србије. Сва оштећења која постоје на улазу број 5 и у згради су могла да настану ударом пројектила у бетонску ивицу оквира врата и нанесу оштећења на ивици самог штока врата, задњег дела врата која су била отворена и унутрашње оштећење у згради Владе Републике Србије (што потврђује исказе сведока када говоре о положају тела премијера и ногама које вине на прагу врата и о положају оштећеног Веруовића).

Пројектил који је ударио у ивицу зида је претходно прошао кроз тело оштећеног Милана Веруовића, а на основу налаза Института за криминалистичку технику, који је дат на основу експеримента који су вршени пробним испаливањем на камену подлогу закључује се да је пројектил ударио у ивицу са смањеном енергијом, али која је била веома довољна да се направе оштећења каква су затечена (странице 32 и 33 транскрипта од 20. маја 2005. године).

Према томе, суд је, ценећи исказе сведока, пратилаца премијера када су се изјашњавали о догађају 12. марта 2003. године, делимично прихватио њихове исказе са главног претреса, али није прихватио њихове исказе где су изнели да су чули три хица (о трећем метку), јер су њихови искази у том делу у супротности са изведеним доказима и материјалним траговима пронађеним на лицу места и констатованим у записнику о увиђају и извештају о криминалистичко-техничком прегледу, а који докази су били предмет анализе од стране вештака балистичара и вештака медицинске струке. Суд је поклатио веру исказима сведока из улице Гепратове, који су посебно образлагани, који су чули два хица, исказима сведока радника спољашњег и унутрашњег обезбеђења зграде владе, као и налазима вештака који су дати на основу прикупљених доказа, на основу достигнућа науке а нису доведени ниједним доказом у сумњу. Суд није прихватио ни исказе ових сведока са главног претреса када су говорили да не могу да одреде правац одакле се звук чуо, јер су у већини говорили да су се махиално окретали или ка кафићу “Моњумент” или ка згради број 14 у улици Гепратовој, а ради се о истом правцу и месту, што је потврђено и материјалним доказима и налазима вештака. Суд је имао у виду да се неки од саслушаних сведока нису изјашњавали о положају премијера у тренутку када је задобио хитац, јер то нису могли објективно ни да опазе, с обзиром на положај у којем су се налазили.

Ценећи исказе сведока, пратилаца премијера, суд је из исказа сведока Срђана Бабића и сведока Јаношевића утврдио да су у тренутку када су чули пуцње, а налазили су се у дворишту зграде владе, видели отворен прозор на згради у улици Адмирала Гепрата број 14, а Срђан Бабић је изнео у свом исказу да је видео и нешто налик на ћебе на прозору, што је потврђено и исказима сведока из Гепратове, исказима радника ОУП-а Савски венац и исказима криминалистичких техничара који су вршили криминалистичко-технички преглед.

Сведок Јаношевић и сведок Бобан Пурић, те Срђан Дробњак објаснили су да су видели да је премијер након поготка пропао у зграду лицем окренут, а сведок Бобан Пурић верно описује положај премијера након пада у зграду владе, као што је то описао и сведок Бијелић. Овај сведок је положај оштећеног Милана Веруовића након задобијања поготка и његовог пада испред зграде владе описао потпуно различито, и то не само у односу на исказ сведоке, оштећеног Веруовића и Бијелића у истрази и на главном

претресу, већ супротно свим саслушаним сведоцима, а његов исказ у том делу није потврђен ни налазима судских вештака.

Оцена исказа сведока Шаре Ненада,
Вукашина Вукашиновића и Лазе Никића

Суд је ценио исказе саслушаних сведока, па је поклатио веру исказу сведока Шаре Ненада, оцењујући да је његов исказ убедљив и истинит. Ради се о сведоку који се пред судом изјашњавао о околностима и догађајима у којима је био непосредни учесник, или је о неким чињеницама имао посредна сазнања, о чему је дао уверљива и прихватљива објашњења, одакле су му познате чињенице и подаци о којима сведочи. Он је био пратилац оптуженог Милорада Улемека у дужем временском периоду, руководилац обезбеђења у једној смени, у кога је оптужени Улемек имао велико поверење. У свом исказу исцрпно је изнео догађаје и околности у којима су остварени контакти оптуженог Улемека и Душана Спасојевића, тачно прецизирајући да је до ових контаката дошло крајем 1999. и почетком 2000. године. Из њихових исказа суд је утврдио да је ЈСО поседовала пушку “хеклер и кох ГЗ”, што се утврђује и из исказа других припадника ЈСО-а који су били предложени као сведоци на друге околности и писаних доказа, што је учинило одбрану оптуженог Улемека неуверљивом.

Из исказа овог сведока, суд је, након његовог исцрпног и јасног сведочења, утврдио да је по наредби оптуженог возио Милета Луковића и Душана Спасојевића на Копаоник, у вези договора са Звезданом Јовановићем око извршења плана и припрема за извршење плана убиства председника Владе Републике Србије. Објаснио је да је пре одласка на Копаоник видео Спасојевића у кући оптуженог Улемека, у теретани, а затим су, након размене возила код “Стека” са сведоком сарадником Вукојевићем, отишли на Копаоник. Ови наводи сведока Шаре сагласни су са исказом сведока сарадника Зорана Вукојевића и признањем Звездана Јовановића. Сведок је изнео да је са Звезданом Јовановићем ступио у контакт по наредби Улемека, а контакт успоставио преко броја мобилног телефона Звездана Јовановића, који му је дао оптужени Улемек. При овој тврдњи сведок је остао и приликом изведене доказне радње суочења, што је још више уверило суд да сведок говори истину.

У овом делу исказ сведока Шаре не може се изоловано посматрати, већ се овај исказ мора довести у везу са исказима сведока Вукашина Вукашиновића и Лазе Никића, припадника ЈСО-а и радника обезбеђења код Милорада Улемека. Ови сведоци су у својим исказима на главном претресу изнели да је Улемек почео да одлази у Шилерову код Спасојевића и Луковића тек после догађаја од 5. октобра 2000. године. Искази ових сведока разликују се од исказа сведока Шаре и у делу када се говори о пушци “хеклер и кох ГЗ”, калибра 7,62 x 51 мм, за коју је Шаре тврдио да се налазила у наоружању ЈСО-а, а да се једна таква пушка налазила у кући оптуженог Улемека и да је касније склоњена у стан Вукашина Вукашиновића у Новом Саду. Ова чињеница била је позната сведоцима Вукашину Вукашиновићу и Лазе Никићу.

Искази ових сведока у овом делу су оповргнути саслушањем припадника ЈСО-а који су се изјашњавали у вези алибија Жељка Тојаге, Звездана Јовановића и Улемека, о њиховом кретању фебруара месеца 2003. и у периоду од 9. до 15. марта 2003. године. Изнели су да је Јединица имала овакву пушку, да су имали контакта са том пушком приликом обуке и да се налазила у магацину за посебне намене. На тај начин сведоци су потврдили исказ сведока Ненада Шаре, што се посебно може закључити из исказа сведока, оружара из магацина са посебном наменом, Зорана Цвјетиновића, који је изнео да је у Јединици постојало више комада оваквих пушака, што се

утврђује и из писаних доказа, картона о личном задужењу наоружања од стране припадника ЈСО-а.

Суд је ценио и изведени доказ суочења на ове околности са сведоком Никић Лазом, и то посебно у делу исказа где је Шаре тврдио да га је Никић Лаза обавестио да пушку треба да преда Звездану Јовановићу након њеног доношења из Новог Сада из стана Вукашина Вукашиновића.

Суд је поклатио веру исказу сведока Шареа имајући у виду његово држање приликом суочења са оптуженим Улемекком, прецизно изношење детаља и објашњења, а на исти начин суд је оценио и његово држање приликом суочења са сведоком Вукашином Вукашиновићем. Суд је имао у виду исказану доследност сведока Шареа када је сведок Вукашин Вукашиновић покушао пред судом да докаже да Шаре никада није био код њега у стану у Новом Саду, јер сведок Шаре није знао да опише тачно пут доласка до његовог стана.

Суд је на основу слободног судијског уверења, имајући у виду околности под којима је сведок Шаре сведочио, изражену доследност и прецизност у објашњењу детаља, стекао уверење да сведок говори истину, а оценио је да сведок Вукашин Вукашиновић приликом извођења ове доказне радње није био убедљив, да је његово сведочење било непоуздано. Инсистирање на чињеници да неко опише улице у граду у коме не живи након протека дужег временског периода, суд оцењује само као намеру да се изазове конфузија код сведока Шареа и покушај да се овај сведок збуни. Сасвим је уобичајено да човек који не долази свакодневно или више пута у један одређени део града или у непознати град, не може сигурно испричати после дужег времена тачно куда треба да се прође да би се дошло до одређене тачке и да то репродукује. Није то једини начин да се докаже да неко говори истину. Много су битније околности о којима се изјашњавао сведок Шаре, а то је суд посебно ценио, да је пушку видео више пута, јер га је оптужени Улемек одредио да брине о тој пушци, да ју је често чистио и да је из тих разлога и могао детаљно да је опише, да је запамтио да се на пушци није налазио заштитник уста циви, да је то приметио и на фотодокументацији која му је показана у судници. Остао је при тврдњи да је видео пушку и онда када ју је вратио из стана Вукашина Вукашиновића и потврдио да је пушка и тада имала утиснут фабрички број, а из фотодокументације и доказа који се налазе у списима видело се да пушка из које је извршено убиство није имала утиснут фабрички број (био је исечен и избрушен).

Сведок Шаре и сведоци Вукашин Вукашиновић и Лаза Никић суочили су се и на околност кретања оптуженог Улемекка дана 12. марта 2003. године, а извршено је и суочење између оптуженог Улемекка и сведока Шареа, па је и приликом изјашњења на те околности Шаре остао при свом исказу, износећи да је Улемек отишао у тај стан 9. марта 2003, да му је носио храну и да је у том стану добио задужења да се састаје са оптуженим Пејаковић Сашом (о томе се може закључити и из одбране Пејаковића из преткривичног и претходног поступка).

Суд цени да су сведоци Лаза Никић и Вукашин Вукашиновић својим исказима и приликом извођења радње суочења исказали жељу да помогну свом бившем команданту, коме су лојални. Држање Никића приликом извођења ове радње је неуверљиво, па је суд поклатио веру исказу сведока Шареа. Суд у потпуности прихвата исказ сведока Шаре Ненада, јер је он исцрпан, логичан, јасан, на битне околности сведок је имао одговоре и исказ овог сведока у оном делу након атентата на председника владе сагласан је са одбраном оптуженог Пејаковић Саше коју је дао у претходном и преткривичном поступку. То се посебно односи на онај део исказа када је навео да је Пејаковићу пренео Улемеккову наредбу, да тражи од њега да се врати у Кулу и испоштује наредбу министра Михајловића.

Суд је ценио исказ сведока Шареа и приликом суочења са оптуженим Улемеком, да Улемек није био у својој кући 12. марта 2003. године. Оптужени је покушао да својом тврдњом пред већем изнуди исказ од сведока Шареа да је он био припадник обезбеђења којег је он тога дана послао по лекове за његову болесну децу. И у том делу сведок Шаре је остао при свом исказу, тврдећи да ово није тачно, јер тога дана није радио, што су потврдили сведоци Вукашин Вукашиновић и Лаза Никић.

Суд је овакву тврдњу оптуженог Улемекa оценио као његов покушај да покаже да његова реч има посебну тежину и значај у односу на реч бившег припадника, јер је он командант који је уживао и који и у време суђења код једног броја припадника и даље ужива углед. Сведок Шаре је био човек од његовог великог поверења, зато је код њега у обезбеђење изабран од стране команданта, што значи да је проценио да ће моћи да утиче на савест овог сведока и на његову лојалност, али сведок се супротставио његовој вештој манипулацији и навици да своје мишљење и фактичку власт наметне и задржи.

Наиме, суд је оценио, на основу држања оптуженог Улемекa, да је ово очекивао од сведока Шареа, објашњавајући да не зна због чега га оптужује, имајући у виду да је сведок Вукашин Вукашиновић променио исказ који је дао у претходном и преткривичном поступку, а сведочио је на главном претресу после предаје оптуженог Улемекa, па је оптужени очекивао да ће сведок Шаре, који је био шеф његовог обезбеђења, учинити то исто, имајући у виду његово велико поверење. Сматрао је да, ако је сведок Вукашин Вукашиновић променио исказ и прилагођавао га његовој одбрани, посебно у делу када је објашњавао боравак оптуженог Улемекa 11. и 12. марта 2003. године, и сам свестан да није могао да га виђа у исто време на две различите локације, суд закључује да је сведок Вукашин Вукашиновић променио исказ да свом команданту помогне и на тај начин му покаже лојалност, не могавши суду да објасни на ваљан и прихватљив начин откуд различити искази у истражном поступку и на главном претресу. Да би помогао свом команданту, требало је обезвредити исказ сведока Шареа, што су покушали да учине и оптужени и сведоци Вукашин Вукашиновић и Лаза Никић, али сведок Шаре је остао доследан, имајући у виду положену заклетву да пред судом говори истину и тако је његов исказ оцењен од стране суда.

а) Оцена исказа сведока Лазе Никића

На исти начин суд оцењује и исказ сведока Лазе Никића, који се суочио са сведоком Шареом на околност постојања пушке у кући оптуженог Улемекa и његовог кретања и боравка у кући 11. и 12. марта 2003. године. Суд цени да је овај сведок у свом исказу намерно неодређен, непрецизан, конфузан, у неким тренуцима “бахатог понашања и држања” и то највише онда када му је јасно, с обзиром на упозорења која је имао као сведок и положену заклетву, да мора да говори истину, када он покушава на све начине да избегне прецизне одговоре. Он је хтео да помогне оптуженом Улемеку и оптуженом Звездану Јовановићу, што је посебно било изражено приликом суочења са сведоком Шареом, када је својим начином и констатацијама покушавао да поколеба сведока, изражавајући чуђење његовом казивању приликом суочења и износећи констатацију “да не зна шта се дешава са сведоком Шареом”.

Суд је ценио, па није прихватио исказ сведока Лазе Никића, оцењујући да је пристрасан и у супротности са свим изведеним доказима, исказима сведока сарадника и признањем оптуженог Звездана Јовановића и оптуженог Душана Крсмановића, да се ради о пријатељу Звездана Јовановића, са којим је живео у истом месту, у Бачкој Паланци, па сам износи своје утиске пред већем о Звездану Јовановићу и његовој личности, тврдећи приликом саслушања на главном претресу, када сугерише суду да је оптужени Звездан Јовановић частан човек.

Суд је посебно ценио изведени доказ суочења између сведока Никића и сведока Ненада Шареа, па је након оцене овог доказа, држања суочених и њиховог казивања, закључио да сведок Никић није говорио истину када се изјашњавао на околности боравка оптуженог Улемека у својој кући 11. и 12. марта 2003. године. Посебно је суд имао у виду неодређеност сведока Никића, јер он није видео оптуженог Улемека, а тврдио је да се налазио у кући, јер је наводно чуо гласове. То је за суд неприхватљиво и нелогично, само проста тврдња, јер када су објашњавали могућност да се чује разговор из куће, изнели су да је то могуће једино ако се неко од укућана налазио на степеништу, код улаза, што значи да не само што нису могли да га виде, него нису могли ни да га чују. Исказ сведока Никића је потпуно пристрасан, и сведок није дао логично објашњење на тврдње сведока Шареа да му је он саопштио, када је донео пушку из Новог Сада, да је упознат од стране оптуженог Улемека да ће Шаре вратити пушку и да треба да је преда Звездану Јовановићу.

б) Оцена исказа сведока Вукашина Вукашиновића

Суд је ценио исказ сведока Вукашина Вукашиновића и исти није прихватио, јер је у супротности са исказом сведока Шареа, коме је суд покљонио веру, исказима сведока сарадника и признањима оптуженог Звездана Јовановића и Душана Крсмановића. У свом исказу на главном претресу сведок тврди да се налазио у кући оптуженог Улемека 11, 12. и 13. марта 2003. године, да је оптуженог Улемека чуо у кући изнервираног 11. марта 2003. године, да га 12. марта 2003. није видео, али га је чуо у кући. О томе да је 12. марта 2003. чуо оптуженог Улемека у кући рекао је сведоку Лази Никићу, који му верује и то Лаза Никић износи у свом исказу као своје посредно сазнање. Сведок Вукашин Вукашиновић изнео је да је 11. марта 2003. видео Улемека после 20 часова у делу куће, у просторијама где је боравило обезбеђење, а сведок Славиша Крстић, такође припадник обезбеђења из ЈСО-а у свом сведочењу је изнео да се Улемек вратио из Куле на аеродром "Београд" између 16 и 17 сати. И овај сведок није видео, иако је радио у тој смени, када је Улемек отишао за Кулу у јутарњим сатима из своје куће, нити их је било ко о томе обавестио да су ишли као пратиоци. Једино је Крстић тврдио да је отишао на аеродром по Улемека заједно са осталим припадницима, не наводећи њихова имена. У овом делу исказ је неуверљив јер Вукашин Вукашиновић, вођа друге смене Улемековог обезбеђења, не зна када му командант – штићена личност излази из куће, ни ко га прати, ни где, ни којим возилом одлази, а накнадно је обавештен да треба да га сачека на аеродрому Београд, јер је утврђено током поступка да је његов повратак за Београд хеликоптером био непланиран.

Искази ових сведока су потпуно супротни исказу сведока Шареа, коме је суд покљонио веру, имајући у виду и држање овог сведока приликом изведене доказне радње суочења са сведоком Вукашином Вукашиновићем и оптуженим Улемеком. За овакав закључак суда и оцену исказа сведока Вукашина Вукашиновића мора се имати у виду да је овај сведок дао различит исказ пред истражним судијом Окружног суда у Београду, у којем је изнео да је 11. марта 2003. године носио храну оптуженом Улемеку у стан у улици Омладинских бригада и по наредби оптуженог Улемека такође однео храну 12. марта 2003. године између 7 и 8 сати ујутру у овај стан. На главном претресу у исказу тврди да је Улемек био у својој кући. Није могао да објасни зашто је променио исказ који је дао пред истражним судијом и зашто је другачије казивао пред већем на главном претресу. На та питања није пружио никаква логична и прихватљива објашњења а посебно се није потрудио да објасни ове разлике када му је на главном претресу предочен записник из истраге и када му је предочено да је на крају записника наведено да је записник гласно диктиран и показано да га је без примедби потписао.

Након предочавања и увида у изнете констатације, сведок Вукашин Вукашиновић изјављује да се баш не сећа да ли је у записник верно унето оно што је изјавио, али није оспорио свој потпис на записнику.

Промену исказа које су дали пред пред већем на главном претресу, после предаје оптуженог Улемека, суд оцењује као њихову жељу да помогну оптуженом Улемеку. То се види и када су изнели да је оптужени Улемек почео да одлази у Шилерову након догађаја после 5. октобра 2000. године. Оваква њихова тврдња је у супротности са исказом сведока Шареа, другим изведеним доказима, исказима сведока сарадника и признањем Душана Крсмановића и делимично наводима одбране Пејаковић Саше. Суд је на основу оцене изведених доказа, оцене исказа сведока сарадника, сведока Шареа, одбране оптуженог и признања Душана Крсмановића и навода одбране Саше Пејаковића, закључио да су ови сведоци мењали своје исказе током главног претреса и приближавали их одбрани оптуженог Улемека. Ценећи чињеницу да постоје два потпуно различита исказа сведока Вукашина Вукашиновића, суд је оценио да је сведок пред истражним судијом говорио истину, а да је исказ са главног претреса пристрасан, необјективан и нелогичан.

в) Оцена исказа сведока Саше Симића

Исказу сведока Саше Симића суд није поклатио веру, јер је његов исказ у супротности са свим изведеним доказима, исказима сведока, сведока сарадника и материјалним траговима затеченим испред улаза број 5 у дворишту зграде Владе Републике Србије, Немањина број 11. Овај сведок се није изјаснио о броју пуцњева, и када о томе треба да говори истиче да то није чуо, јер је слушао музику у возилу, а по сопственом казивању возило није блиндирано. Ово суд истиче са разлога што је звук о којем су говорили остали сведоци био толико јак да су га чули и премијеров возач, Саша Бијелић, у блиндираном возилу, и остали сведоци, који су били удаљени од улаза у зграду Владе Републике Србије. Тај звук чули су станари околних стамбених и пословних зграда у улици Бирчаниновој, Гепратовој, Кнеза Милоша, Немањиној, Сарајевској, Милована Миловановића, у затвореним просторима, у канцеларијама на којима нема прозора, чули су га и припадници патроле полиције који су се налазили на углу улице Немањине и Балканске код хотела "Београд", сведоци Дивац и Николић, чула га је премијерова секретарица Биљана Станков, у затвореном кабинету, али га није чуо сведок Саша Симић.

За суд је индикативно да се овај сведок не пријављује ниједном од државних органа који учествују у откривању починилаца овог кривичног дела и околности под којима је учињено, а ради се, како сам каже, о очевицу. У свом исказу на главном претресу објашњава да се пријавио неком полицајцу испред зграде Владе Републике Србије, не могавши да објасни у ком тренутку и са ким је разговарао и шта је све рекао. Приликом давања исказа на главном претресу изјавио је да не зна како је догађај описао наводно овом полицајцу. Изнео је да је о овом догађају разговарао на захтев оштећеног Милана Веруовића са њим, после годину дана од извршеног кривичног дела и да га је Милан Веруовић обавестио да ће бити позван на суд, али не и да ће га он предложити за сведока. Није се изјаснио, и поред јасно постављених питања, о детаљима разговора са оштећеним Миланом Веруовићем.

Суд оцењује да је овај сведок предложен тек на крају доказног поступка, циљано, да се чекало да сви предложени сведоци дају исказе и да се судски вештачи који су вештачили у овом предмету, и то балистичар и вештак медицинске струке изјасне, а писане налазе и усмено изјашњење су дали након прикупљених трагова који су пронађени на месту извршења кривичног дела, материјалних доказа, исказа сведока и писмених доказа. Ово

наглашавамо с обзиром да је Саша Симић предложен као сведок очевидац који се у моменту извршеног атентата налазио у дворишту зграде Владе Републике Србије, а предлаже се за сведока након датих налаза и мишљења вештака и после њиховог усменог излагања на главном претресу, иако је оштећени Веруовић са њим разговарао пре тога.

Исказ сведока Саше Симића дат је, како суд оцењује, са “задатком” да направи преокрет у овом предмету, јер овај сведок сведочи да се премијер кретао лицем према улазним вратима Владе Републике Србије и да су врата, и то једно крило, била широм отворена, мада и то није изнео као сигурну тврдњу. Интересантно је да, када се изјашњава на све околности, истиче да он не гледа ништа друго него да му је поглед прикован за тело премијера, не прати ни кретање премијеровог пратиоца Милана Веруовића (иако Веруовић у свом исказу тврди да је поред премијера), не може да се изјасни докле тачно овај прати премијера, не чује пуцње, не види када је премијер погођен и где се тачно налазио у том тренутку нити погодак хица у тело Веруовића, што је супротно даљој тврдњи, када говори да је видео камере преко пута улице Немањине, што све изазива сумњу у могућност објективног опажања и памћења (кад тврди да гледа само у тело премијера).

Ово се потврђује и даљим његовим излагањем, када је у свом исказу изнео да је видео да након премијеровог “пада”, двојица мушкараца истрчавају из дворишта зграде владе ка улици Немањиној, види их код излазне капије. Није објаснио нити описао како изгледају та двојица мушкараца, да ли су били у униформи или не, да ли су носили оружје у рукама или не, да ли су тражили помоћ и да ли су се задржали када су кренули ка излазу из дворишта, ка Немањиној улици. Он тада возилом излази из дворишта зграде владе, паркира возило и тада се поново враћа ка улазу у двориште, где га припадник обезбеђења зграде владе моли да га превезе до Ургентног центра, што и чини. Значи, овај сведок види оно што не виде ни радници унутрашњег ни спољашњег обезбеђења зграде владе, Данило Копривица, Зоран Трајковић, Влајко Вујадиновић и други (особе које истрчавају из зграде владе), иако наведени сведоци стоје у згради, на степеништу и у прилици су да то виде, или у дворишту (погледати њихове исказе).

Сведок Саша Симић се није изјаснио ни о звуку – броју хитаца, јер истиче да то није чуо. Он је у свему непрецизан и једино се сигурно изјашњава о томе да је видео да је премијер приликом уласка у зграду владе био окренут лицем ка улазним вратима. У свом исказу је непрецизан и у појединим деловима конфузан (погледати стране 68, 69 и 76 транскрипта од 20. фебруара 2007. године). Када је говорио о томе да је дао исказ полицији сат времена након догађаја, није могао да се изјасни коме је дао исказ. Зна да ништа није потписивао а на питање председника већа да ли је знао коме даје изјаву, одговорио је: “Па, полицији. Сада ја не знам тачно ко је. Јер, само је била полиција ту”. Изјавио је да се не сећа да ли је уопште било шта писано, снимано, што је неприхватљиво и нелогично да се тих околности не сећа а претходно је тврдио да зна да је полицији дао изјаву. Он у свом исказу истиче и тврди да зна да све време дешавање испред зграде у дворишту снимају камере које су се налазиле преко пута улаза у двориште зграде владе у Немањиној улици (интересантно да то види а каже да гледа само у премијера). Стиче се утисак да је хтео да каже оно у шта је одбрана изнела сумњу током овог поступка, да су неке телевизијске станице снимиле сам атентат, а суд је на основу извештаја ТВ Б 92 и ТВ Пинк, и њихових видео записа утврдио да то није тачно и да се снимало дешавање након извршеног атентата у тренутку када је премијер унесен у возило које га вози до Ургентног центра да му се укаже помоћ. Увођење два лица које види сведок Саша Симић суд једино може да тумачи као чињеницу коју је изнео сведок

Данило Копривица, да су радници унутрашњег обезбеђења добили задатак да са дугим цевима изађу ван зграде владе и обиђу простор у околини, у циљу откривања извршиоца.

Поставља се питање због чега оштећени Веруовић није током трајања овог поступка раније предложио саслушање овог сведока, ако је већ са њим разговарао годину дана након извршеног атентата. То је могао учинити приликом саслушања на главном претресу пред овим већем. При томе, суд овом сведоку не верује, имајући у виду исказе свих саслушаних сведока, пратиоца председника владе и радника обезбеђења зграде владе. Сведоци Зоран Трајковић и Данило Копривица, који су се налазили у унутрашњости, у ходнику зграде владе, на првом и другом подесту, нису помињали присуство било којих непознатих лица, јер је Копривица изнео да је стајао на подесту на степеништу да омогући несметан пролаз премијеру и да онемогући да му било ко приђе и омете га у кретању. Суд исказ овог сведока не прихвата и оцењује да је исказ овог сведока уподобљаван чињеничном стању и до тада изведеним доказима, па оцењује да је исказ овог сведока нелогичан, неубедљив, неверљив, супротан изведеним доказима и дат са циљем да се на основу његовог исказа, имајући у виду садржину исказа која је изложена, предложи реконструкција догађаја испред зграде Владе Републике Србије. Веће стоји на становишту, а што ће бити посебно образложено, да појединачни искази сведока који нису поткрепљени ниједним доказом не могу бити разлог за одређивање реконструкције.

Оцена исказа сведока из ЈСО-а
који су предложени од стране оптужених

Суд је ценио исказе саслушаних сведока, припадника ЈСО-а, који су боравили у периоду од 11. до 21. фебруара 2003. године на Копаонику, а њихово саслушање је предложио оптужени Жељко Тојага, и то: Шепа Николе, Нинић Предрага, Славише Станојевића, Милана Николића, Игора Миливојевића, Стеве Вукше, Небојше Миловановића, Предрага Јованкића, Ђорђа Иванића, Слободана Едгарца, Марјановић Далибора и Жељка Игњатовића.

У својим исказима сведоци су потврдили да су оптужени Звездан Јовановић и оптужени Жељко Тојага били у овом периоду са њима на Копаонику на висинским припремама и тврдили су да оптужени Тојага није одлазио са Копаоника. Описивали су пред судом на који начин и које све поступке треба да учини припадник који би напустио Копаоник.

Оваква њихова тврдња уклопила би се у општа правила интерне, строге дисциплине у оквиру Јединице за специјалне операције. Међутим, исказима ових сведока суд не верује, цени да су дати у намери да помогну оптуженима Звездану Јовановићу и Жељку Тојаги да избегну кривицу, гледајући у њима, како то суд цени на основу изведених доказа, саборце који су изложени прогону као припадници Јединице, па самим тим и сама Јединица. Овакви искази сведока су у супротности са свим доказима изведеним током овог кривичног поступка. Њихови искази су у супротности са признањем оптуженог Звездана Јовановића и оптуженог Душана Крсмановића и исказима сведока сарадника Миладина Сувајџића и Дејана Миленковића. Оваква солидарност и свођење присуства оптужених на просту тврдњу је неприхватљива, јер су њихови искази уопштени када говоре да су их стално виђали, не могавши никада да опишу неку посебну ситуацију или одређени дан, карактеристичан тренутак који по нечему памте када су видели оптуженог Тојагу на Копаонику, а то посебно имајући у виду да је било различитих догађаја, да су се изводили падобрански скокови, скијање или слично. Једино чега се сећају, да би били што уверљивији, је чињеница да је оптужени Тојага био припит 20. фебруара увече и да је остао до раних

јутарњих сати у кафићу “Андреа”. Међутим, када треба да се изјасне тачно о времену када је кренуо за Београд, с ким и којим превозним средством, већина њих није могла да се изјасни и определи.

Суд је исказе ових сведока повезивао и са исказима сведока Ненада Шареа и Веселина Лечића и признањем оптуженог Звездана Јовановића. У исказима, ови сведоци су тврдили да је оптужени Звездан Јовановић био на Копаонику, али су истакли да га нису виђали свакодневно, што значи да је могуће да оптужени Звездан и није био стално на Копаонику. Због чега се то ради? Због тога што су знали да је сведок Ненад Шаре, припадник њихове Јединице, у свом исказу изнео да је оптужени Звездан по његовом позиву долазио до Бруса – Брзеће на састанак са Спасојевићем и Милетом Луковићем и да је то у свом признању изнео и оптужени Звездан Јовановић, као што је изнео и да је Тојага по њиховом налогу дошао у Београд. Због тога су сведочили на овакав начин у односу на оптуженог Звездана Јовановића и релативизовали свој исказ.

Суд сматра да се искази ових сведока не могу изоловано посматрати, да се морају довести у везу са признањем оптуженог Звездана Јовановића и исказом сведока Шаре Ненада, а потом и повезати са исказом сведока сарадника и признањем оптуженог Душана Крсмановића, који тврди да је видео Жељка Тојагу у Београду, у стану код Сава центра, након догађаја код Бубањ потока и у време догађаја код хале “Лимес”, а чијим изјавама је суд поклонио веру.

Суд је у вези са овим исказима ценио и исказ сведока Веселина Лечића, који је изнео да се у то време снимао пропагандни материјал – филм о дејству ЈСО-а у зимским условима, а необично је да то нико од припадника није споменуо, а и сведок Лечић тврди да му је познато да су оптужени Звездан Јовановић и оптужени Тојага били на Копаонику и да је сигуран да је оптужени Тојага био свакодневно присутан, из чега произлази да га није напуштао, а онда у даљем казивању износи да је он са неким другим припадницима напуштао Копаоник ради снимања филма и одлазио на Гоч. Поставља се логично питање да ли је претходна тврдња сведока Лечића тачна и да ли је он могао да зна и да са сигурношћу тврди да су оптужени Звездан Јовановић и оптужени Тојага Жељко били стално присутни на Копаонику. Наравно да не, и суд његовом исказу у том делу не верује.

Ови сведоци су се изјашњавали и на околности у вези протеста Јединице за специјалне операције новембра месеца 2001. године. Њихови искази су у том делу потпуно идентични и стекао се утисак да су у описивању ситуације искази састављени у једном центру, са циљем да покажу да је протест Јединице био одлука сваког појединца, да је команда поступала по захтевима припадника и да су протест иницирали припадници а не команда Јединице, због хапшења браће Бановић, што је супротно изведеним доказима. Из њихових сагласних исказа закључује се да их нико из командног састава Јединице није упознао да су о планираној акцији хапшења браће Бановић били упознати њихови тадашњи руководиоци, и то њихов командант Душан Маричић Гумар и официри Веселин Лечић и оптужени Звездан Јовановић, о чему су сведочили тадашњи начелник РДБ-а Горан Петровић и министар полиције Душан Михајловић.

У својој одбрани оптужени Тојага Жељко је инсистирао и предложио да суд саслуша што већи број сведока, који ће потврдити да је он у време покушаја атентата код Бубањ потока и код хале “Лимес” био на Копаонику. То није спорно, али током овог поступка на основу изведених доказа је утврђено да је оптужени Тојага Жељко био 16. фебруара заједно са оптуженим Звезданом Јовановићем на узвишењу код Бубањ потока, када је планирано да се изврши атентат на председника владе, и да њих двојица пуцају из “зоља” и неспорно је утврђено да је био у Београду и дана 21.

фeбруара 2003. године, на платоу код хале “Лимес”, што су потврдили оптужени Звездан Јовановић, оптужени Душан Крсмановић, сведоци сарадници Дејан Миленковић и Миладин Сувајџић у својим исцрпним и логичним излагањима. О томе суд закључује и на основу признања оптуженог Душана Крсмановића.

Оценом исказа ових сведока суд је утврдио да је у ЈСО-у постојала пушка “хеклер и кох”, да се налазила у магацину специјалне опреме и да се могла подићи само по захтеву шефова тимова по одобрењу команде.

Суд је извршио увид у писану документацију, у картоне о појединачном задужењу припадника оружјем и опремом у ЈСО-у, из којих се види да су поједини припадници задуживали пушку “хеклер и кох” и да је неки нису вратили, као на пример Ненад Бујошевић, који пушку није раздужио.

Према томе, искази ових сведока су неуверљиви, пристрасни, у супротности са изведеним доказима и утврђеним чињеничним стањем, дати у жељи да се њиховом другу – саборцу помогне да избегне кривицу.

Оцена исказа сведока о боравку оптуженог Звездана Јовановића и оптуженог Милорада Улемека у центру ЈСО-а у Кули

Суд је ценио исказе саслушаних сведока на околности боравка оптужених Звездана Јовановића и Милорада Улемека у центру ЈСО-а у Кули 11. марта 2003. године, па је поклонио веру исказима сведока Милана Јовановића и Игора Јаначковића, који су били чланови посаде хеликоптера, који су 11. марта 2003. године са овом летилицом били у Кули. Ови сведоци су у својим исказима непристрасно изнели да су превезли оптуженог Улемека у Београд и изнели тврдњу да оптужени Звездан Јовановић није скакао падобраном из ове летилице 11. марта 2003. године и да га нису видели у Кули, како је то тврдила његова одбрана на главном претресу и неки од сведока припадника ЈСО-а, о чему је било речи у образложењу ове пресуде. Ови сведоци су били јасни и уверљиви, а њихови искази да су летели у Кулу 11. марта 2003. и долетели истог дана у Београд потврђени су писаним доказима, извештајем МУП-а Републике Србије – Хеликоптерске јединице и извештајем Агенције за контролу летења о обављеном лету из Куле, а које је писане доказе суд прочитао на главном претресу у доказном поступку. Из наведених писаних извештаја суд није могао утврдити ко је све био у летици, јер ти подаци нису сачувани. То што су ови сведоци изнели да су првооптуженог Улемека превезли 11. марта 2003. године за Београд, не потврђује и његову одбрану да је био у својој кући 11. марта 2003. године, што су тврдили сведоци, неки од његових чланова обезбеђења из ЈСО-а, Вукашин Вукашиновић, Славиша Крстић, чије исказе суд није прихватио, већ је поклонио веру исказу сведока Шаре Ненада, о чему је суд дао јасне и недвосмислене разлоге у образложењу ове пресуде.

Суд је ценио исказе сведока Славише Крстића, Павасовић Жељка и Петраковић Миће. Суд није прихватио исказе ових сведока, јер су у супротности са исказима сведока којима је поклонио веру. То се посебно односи на исказ сведока Павасовић Жељка, који је изнео да је од Шаре Ненада 12. марта 2003. године чуо да се Улемек налази у својој кући и да је Шаре ишао да купи лекове за Улемекову децу. Овакав исказ сведока Павасовића суд није прихватио, јер је у супротности са свим изведеним доказима, исказом сведока Шареа, а имао је у виду и суочење које је извршено између Шареа и сведока Вукашина Вукашиновића и Лазе Никића. Суд оцењује да је овај сведок пристрасан, да је показао намеру да помогне првооптуженом Улемеку. Разлоге за његову пристрасност суд налази у чињеници да је радио у обезбеђењу другог организатора ове криминалне групе, Душана Спасојевића, да је од њега био добро награђиван, примао је плату иако је био на платном списку МУП-а Републике Србије, а из исказа сведока сарадника

суд је закључио да му је, у време док је био код Спасојевића, Душан Спасојевић поклатио стан и возило.

Ваља напоменути да су ови сведоци намерно избегавали да одговоре прецизно на питања суда када су у центру у Кули видели оптужене Звездана Јовановића и Тојага Жељка, дајући непрецизне одговоре, увек тврдећи да су их видели све време, али почетак у односу на извршени атентат никада нису могли одредити. Када су говорили о присуству ове двојице оптужених у Кули, њихови искази се и међусобно разликују, и то исказ Лечића, Бошка Јовића, Александра Поповића и других. Колико је код њих присутна жеља да се помогне припадницима Јединице, види се и из исказа сведока Бошка Јовића, који се изјашњавао да је од Звездана Јовановића примио смену 21. фебруара 2003. године око 10 часова на Копаонику, да је након пријема смене видео Лечића, Гумара и Тојагу, а сведок Лечић каже да је последњи пут видео Тојагу после поноћи, док Јовић Бошко тврди да је Тојага био пијан и да је сат, два након Звездана Јовановића напустио Копаоник. То је чак супротно и одбрани оптуженог Тојага Жељка.

Оцена исказа сведока Милана Малобабића

Исказ овог сведока суд је ценио доводећи га у везу са осталим изведеним доказима. На основу његовог исказа и на основу свих изведених доказа суд је утврдио да се ради о дугогодишњем колеги оптуженог Безаревића, који је одговарао уопштено и прилично несигурно на најбитнија спорна питања. Из исказа овога сведока суд је утврдио да је Бранислав Безаревић могао знати и да је имао могућности да сазна регистарске бројеве возила које је користило премијерово обезбеђење и премијер, а из његовог исказа суд утврђује да је Бранислав Безаревић имао приступ оперативном центру, где је "ишао снимак видео надзора резиденције премијера". Сведок је у свом исказу изнео да су сви запослени могли да уђу на кратко у просторију оперативног центра где се налазио дежурни, али то за овај поступак не значи много, јер сведок није објаснио да ли се може улазити више пута и у току ког временског периода. Уласци нису евидентирани и из његовог исказа се стекао утисак да се ту улазило без контроле, а да је приступ информацијама био могућ и онима којима ту није било радно место. Тврдња изнета од стране сведока да су у центар могли да улазе и други запослени, није могла довести до другачијег закључка, јер је оценом изведених доказа утврђено да је податке одавао оптужени Безаревић, а сведок се на те околности није могао изјаснити.

Оцена исказа сведока Миланке Јуришић

Исказ сведока Јуришић Миланке, у којем је изнела да у њен стан нису улазила друга лица, па ни лица која су се представила да уводе кабловску телевизију или постављају сателитску антену суд није прихватио, јер је овај њен исказ у супротности са изведеним доказима и признањима оптуженог Звездана Јовановића и оптуженог Душана Крсмановића и исказима сведока сарадника.

Суд је закључио, на основу држања овог сведока, да је сведокиња Јуришић Миланка деловала прилично уплашено и узнемирено.

Сведокиња је најпре покушала да не сведочи пред судом, па је ван претреса председнику већа показала медицинску документацију, о чему је сачињена службена белешка, о свом здравственом стању. Том приликом јој је објашњено да се њено сведочење може одложити, али да ће бити поново позвана да сведочи. Након тога, сутрадан је приступила на заказани главни претрес и изнела свој исказ, који је цитиран у овој пресуди. На постављена питања одговарала је прилично уопштено, избегавајући да помене сваку могућност да је долазила у било какав контакт или имала сусрет са било којим лицем које се налази у оптужници, а које је долазило у њихову зграду и излазило на терасу која гледа на двориште Владе Републике Србије.

Држање сведокиње пред судом и њен неодређен и конфузан исказ, суд је објаснио тиме да је сведокиња у страху за себе и своју непокретну мајку, која је стара преко 90 година. Суд цени да није неуобичајено овакво њено стање, с обзиром да сама живи са непокретном мајком, па се не може рећи да је њен страх неоправдан, имајући у виду околности на које је требало да сведочи, а знајући за деловање криминалне групе, о чему су медији извештавали.

Сведокињи је предочена фотодокументација која је сачињена у стану у улици Војводе Степе, где се на фотографији у једној соби види цедуљица на којој пише “Јуришић Мила” и написан је број телефона, па је на питање председника већа да ли јој је познат тај број телефона, одговорила је да је то број телефона у стану у којем живи са мајком. Није имала објашњење одакле ови подаци на наведеној фотодокументацији у стану у којем су боравили припадници ове криминалне групе, а што је утврђено из исказа сведока сарадника и признања оптуженог Звездана Јовановића и извештаја о дактилоскопској идентификацији папиларних линија. Са изнетих разлога, суд оцењује да сведокиња пред судом није говорила истину.

Оцена исказа сведока који су се изјашњавали на околности
узимања изјаве од оптуженог Звездана Јовановића
у својству осумњиченог

Из исказа ових сведока утврђује се да су разговор са осумњиченим Звезданом Јовановићем обавили искључиво на околности које су везане за убиство председника Владе Републике Србије. Оптужени Звездан Јовановић инсистирао је приликом њиховог првог сусрета и касније да он није криминалац, да је све што је урадио, урадио из патриотских убеђења, личног односа према суду у Хагу. Изјавили су да су Звездану Јовановићу, пре него што је почео са давањем изјаве у присуству браниоца и заменика специјалног тужиоца, предочена његова права – поучен је о правима у кривичном поступку, прочитане су му одредбе Законика о кривичном поступку из те главе и да је тек након тога започет разговор. Њихови искази су у потпуности потврђени и исказом сведока, адвоката Весне Радомировић, која је била бранилац по службеној дужности у тој фази поступка, а касније у истрази изабрани бранилац оптуженом Звездану Јовановићу.

Приликом утврђивања чињеничног стања на околности узимања изјаве у преткривичном поступку од тада осумњиченог Звездана Јовановића, изведена је доказна радња суочења између сведока Милета Новаковића и оптуженог Звездана Јовановића (видети транскрипт од 6. јуна 2006. године). Суд је поклонио веру исказу сведока Новаковића, ценећи да је његов исказ исцрпан, убедљив, јасан, а при томе је имао у виду и држање оптуженог Звездана Јовановића, који је покушао да изврши притисак на сведока, да га поколеба у казивању, и то начином свог излагања, тоном којим се обраћао сведоку, а и упућеним посредним претњама, говорећи “видећемо се и рећи ћеш ти све на последњем суду ове планете”, не би ли издејствовао за себе повољнији положај у овом поступку.

Исказе ових сведока суд је прихватио као логичне и убедљиве, о чему је било речи у образложењу пресуде, у одговору на примедбе странака и одбране.

Утврђене околности о нефункционисању видео надзора
у згради Владе Републике Србије 12. марта 2003. године

Суд је утврдио, на основу исказа сведока из унутрашњег обезбеђења зграде владе, личних пратилаца премијера и сведока, шефа унутрашњег обезбеђења зграде владе, Данила Копривице, као и из писане документације, да видео надзор над улазом број 5 у зграду владе није функционисао дана 12. марта 2003. године. Из извештаја Института за безбедност утврђено је време искључења овог видео надзора – 10. март 2003. године, а на ове околности се

изјаснила и Драгица Герор, радник Института за безбедност. Из писаног извештаја који је прочитан на главном претресу утврђује се да је видео надзор искључен, а затим и опрема склоњена због адаптације зграде на основу телефонског позива сведока Данила Копривице. Суд је имао у виду исказ сведока, бившег секретара Владе Републике Србије Маје Васић, да она није дала наредбу да се камере искључе, као и исказ сведока Данила Копривице да му је пренета усмена наредба секретара владе преко заменика секретара Зорице Никодиновић, али се суд није упуштао у даље разјашњење овога питања, с обзиром да се ни у оптужници специјалног тужиоца ове околности посебно не спомињу.

Околности везане за интервенцију надлежних органа
код хале “Лимес” према тада осумњиченом Дејану Миленковићу

Суд је у доказном поступку саслушао сведоке, припаднике МУП-а Републике Србије, чији су искази цитирани, који су на захтев премијеровог обезбеђења интервенисали према Дејану Миленковићу након његовог заустављања код хале “Лимес” и исказе сведока који су касније поступали према тада осумњиченом Дејану Миленковићу. Сведоци су изјавили у својим исказима да су упућени најпре на интервенцију због саобраћајног инцидента, а да је касније поднета кривична пријава због фалсификовања исправе. Навели су да су постојале консултације између надлежних из МУП-а Републике Србије и тужилаштва око састављања кривичне пријаве и квалификације кривичног дела које се може ставити на терет тада осумњиченом Дејану Миленковићу и да су постојале разлике у мишљењима.

На ове околности изјашњавали су се у својим исказима и сведоци Горан Петровић, Чедомир Јовановић, Владимир Поповић, Зоран Јањушевић, Миле Новаковић, Родољуб Миловић, Душан Михајловић и пратиоци премијера др Зорана Ђинђића. Сведоци саслушани на главном претресу Горан Петровић, Чедомир Јовановић, Владимир Поповић и Зоран Јањушевић су изнели да су тада постојале сумње да се радило о покушају атентата, а министар полиције Душан Михајловић, саслушан у својству сведока, изјавио је да су постојале индиције, али да полиција није располагала конкретним доказима.

Оцена налаза вештака проф. др Душана Дуњића,
инж. Милана Куњадића и инж. Салзигера

Суд је ценио налазе судских вештака Милана Куњадића и проф. др Душана Дуњића, те писане налазе вештака Института за криминалистичку технику из Висбадена, усмено излагање вештака балистичара из тог института, господина Салзигера, писане налазе вештака који су вршили вештачење муниције и оружја Градског СУП-а Београд, који су непосредно саслушани на главном претресу и пре саслушања положили заклетву за вештаке, на основу одредби ЗКП-а, па је оценом ових налаза нашао:

Писани налази и мишљења судских вештака су јасни, недвосмислени, дати су на основу анализе прикупљених и изведених доказа током поступка, посебно на основу материјалних доказа и утврђених трагова, а вештаци су своја мишљења и закључке исцрпно образложили, дајући логична објашњења на основу утврђених принципа науке, објашњавајући и износећи разлоге због чега су одређене научне методе користили за објашњење појединих спорних питања у конкретном случају. У својим налазима и приликом саслушања објаснили су методе које су користили, преносили искуства из лабораторије на конкретне ситуације, проверавајући објективно утврђене трагове и материјалне доказе са резултатима постигнутим у лабораторији. Важно је истаћи да су за своје ставове понудили и стручну литературу и објашњења, која су не само писано и усмено образлагали, него су о томе сачинили и фотодокументацију која је показивала сваку спорну

ситуацију и након тога објашњење такве ситуације графички и на фотографијама приказали на главном претресу. Налази вештака су на најбитнија питања која су се поставила у овом поступку као спорна, сагласни и то посебно имајући у виду спорне стајне тачке премијера и његовог пратиоца у моменту када су погођени хицима, утврђивање и провере одакле су хици испалени, начин настанка повреда и положај тела након поготка хица и пада. Имајући при том у виду и исказе сведока, дали су прихватљива, логична објашњења, која су потврђена материјалним доказима.

Приликом непосредног саслушања на главном претресу судски вештаци, као и вештак балистичар из Института за криминалистичку технику из Висбадена, дали су јасне и непротивречне одговоре, у свему поткрепљене неспорним чињеницама и одговорили на сва постављена питања учесника у кривичном поступку, која су имала покриће у материјалним доказима и исказима сведока и наводима одбране оптужених. Ово се посебно односи на изнете идентичне закључке у односу на настојање одбране да докаже да су постојала два снајперска гнезда и три хица.

На основу стања затечених трагова на месту извршења кривичног дела, који су констатовани приликом вршења криминалистичко-техничког прегледа лица места, записника о увиђају, након увида у фотодокументацију и видео запис који је сачињен приликом вршења увиђаја, вештаци су закључили да не произлазе објективне назнаке да је испален трећи метак, што је непротивречан закључак и судских вештака Милана Куњадића, вештака из Института за криминалистичку технику из Висбадена и судског вештака проф. др Душана Дуњића.

Овакво објашњење вештака суд је прихватио, имајући у виду да током овог поступка одбрана није пружила доказе који би упућивали да су хици испалени са неког другог места а не из улице Адмирала Гепрата, јер нису пружили објективне трагове за своје тврдње, а нису на ваљан и стручан начин оспорили чињеницу да су докази који су прикупљени након извршеног кривичног дела и констатовани у извештајима о криминалистичко-техничком прегледу лица места прибављени на незаконит и нестручан начин. Њихове тврдње претвориле су се у просту тврдњу која се није могла поткрепити ниједним доказом који је објективно утврђен или доказан од стране струке и науке.

Значајно је истаћи да су вештаци из Института за криминалистичку технику из Висбадена, на основу материјалних доказа који су прикупљени током поступка, вршили провере у лабораторијским условима ради давања свог мишљења, одговарајући најпрецизније у погледу најбитнијих питања струке, а у смислу: утврђивања правца испаливања хица, оружја, муниције, стајне тачке премијера др Зорана Ђинђића и стајне тачке оштећеног Милана Веруовића, могућег начина остајања трагова испаливањем тачно одређене муниције, понашања одређеног оружја са лица места приликом избацивања чаура, одређивања брзине кретања хица приликом испаливања и кретања истог након оствареног контакта (удара у тело) препреку, околности и могућности настанка оштећења зависно од структуре препреке или састава ткива, удаљености места поготка и расипања оружја, објашњење или балистичку реконструкцију ране, анализе оштећења, у конкретном случају поготка и кореспонденције једног са другим. Закључци балистичара из овог института непротивречни су са закључцима и мишљењем вештака Стојана Костића и Милутина Вишњића, који су вршили упоређивање чаура са лица места са пробним испаленим чаурама из пушке "хеклер и кох ГЗ", која је пронађена након извршеног кривичног дела и послата на анализу вештацима у Висбадену, а за коју се претпостављало да је коришћена приликом извршења кривичног дела. За своја мишљења и стања утврђена

приликом експеримента приложили су фотодокументацију која се налази у писаним налазима, а њихове закључке суд је у потпуности прихватио.

Одбрана је сматрала да увиђај лица места није обављен на професионалан начин, да нису констатована сва оштећења у записнику о криминалистичко-техничком прегледу лица места, посебно да у записнике нису унета сва оштећења у унутрашњости степеништа зграде владе, да ти трагови нису обележени и да то све значи да су трагови скривани, па да из тих разлога вештаци нису могли дати тачне налазе и мишљења на најбитније околности за решење овог кривично-правног случаја. По мишљењу одбране, то је учињено да се не би утврдило да је први хитац испаљен са неког другог места (не из Гепратове), када су врата на улазу број 5 била отворена, и да је у тој ситуацији премијер улазио лицем окренут према улазу и вратима у зграду владе (о томе је говорио и предложени сведок Саша Симић).

Одбрана је изнела становиште да није коришћена иста муниција, а следствено томе, значи, коришћено је различито оружје и муниција. На сва ова питања вештаци су дали јасне и недвосмислене одговоре, користећи при том у својој анализи управо трагове које је одбрана оспоравала и на основу тих трагова, на основу стручне анализе изнели су закључке које је суд прихватио, ценећи их и са другим доказима. На основу овако сагласних налаза и мишљења оповргнуте су тезе одбране када су указивали да приликом убиства премијера и покушаја убиства оштећеног Милана Веруовића није коришћена иста муниција. За овакве наводе одбрана није понудила никакве објективне чињенице или доказе. Вештаци су се изјаснили на ове околности, а посебно се, на околност о величини улазне и излазне ране и о параметрима од којих зависи величина ране, изјаснио судски вештак проф. др Душан Дуњић, чији је налаз суд прихватио. При томе је суд имао у виду, када се говори о величини улазне и излазне ране код премијера и оштећеног Веруовића, експерименте који су спроведени у лабораторији у Висбадену (погледати налазе и фотодокументацију), где је приказано понашање конкретне муниције и разорење ткива приликом продора кроз тело.

Суд је у потпуности прихватио објашњења проф. др Душана Дуњића, који је јасно објаснио, на основу стручног знања из ове области, да величина улазне ране код др Зорана Ђинђића и улазна рана код оштећеног Милана Веруовића не могу бити идентичне по величини и облику, без обзира на коришћење исте муниције, објашњавајући то врстом ткива кроз које је зрно пролазило и начином nanoшења повреда, на коју се врсту ткива наилази, да ли удара у коштану масу или не, што је све објашњено у писаном налазу и усменом излагању на главном претресу, о чему је било речи у образложењу ове пресуде (погледати и налаз из Висбадена, у односу на експерименте на резервном мидијуму који замењује људско тело).

Суд је ценио ставове одбране да ти налази не ваљају или да нешто није могуће, али одбрана није стављала примедбе на налазе вештака, унапред су их одбацили, а нису изнели за своје ставове анализу недостатака изнетих закључака вештака, која би се заснивала на објективно прикупљеним доказима и провереним ставовима науке. Одбрана није понудила, нити је говорила о противречностима у налазима вештака, на основу аргумената, нити је могла учинити вероватним да су вештаци користили податке који нису објективно утврђени записником о увиђају, обдукционим записником и другим доказима, траговима који су нађени након извршеног кривичног дела, констатованим повредама у медицинској документацији, извршеним прегледом оштећеног Веруовића, на основу којих су изнели своје закључке. Према томе, суд је прихватио налазе вештака као стручне, јасне, дате на основу највећих достигнућа науке у тој области (балистика, медицина, физика, хемија и друго).

Вештаци, као ни други учесници у кривичном поступку, немају задатак да одлучују о кривичној ствари, о правним питањима и да пресуђују, њихов је задатак да на основу објективно утврђених података или на основу претпоставки које им суд каже, утврде оне чињенице које су одлучне за одређени кривично-правни догађај. По мишљењу већа, не може се допустити никоме да суди на основу исказа појединих сведока и одбране оптужених, јер је то задатак суда, као што нико нема право да по својој вољи узима претпоставке за своје закључке, а нарочито ако се ти закључци не односе на чињенице, већ на постојање битних обележја кривичног дела.

Оцена налаза вештака инж. Костића и Вишњића
(преглед оружја и муниције, уложака брава)

Суд је прихватио налазе вештака, јер су дати на основу стручног прегледа и упоређивања пронађених чаура са пробним чаурама испаљеним из ове пушке "хеклер и кох", а у својим исказима и писаним налазима били су јасни и недвосмислени. Налази су дати на основу стручних знања које ови вештаци поседују.

Ови налази вештака су идентични у погледу оружја из кога је извршено кривично дело и у погледу муниције као и налази вештака из Института за криминалистичку технику, а приликом саслушања на главном претресу вештаци су дали јасна и стручна објашњења на питања странака и учесника, која су била исцрпна и непротивречна, па је оваквим њиховим налазима суд поклатио веру.

Оцена налаза вештака о одећи и ДНК анализама крви

Суд је ценио налазе вештака који су прегледали одећу премијера и одећу оштећеног Милана Веруовића. При том је имао у виду њихове писане налазе и усмено излагање на главном претресу. Суд је имао у виду и налазе вештака са Института за безбедност који су се изјашњавали на околност утврђивања трагова крви, вршили су ДНК анализу, о чему су дали свој писани налаз и мишљење и усмено излагање на главном претресу, које је суд у потпуности прихватио као тачно, исцрпно и дато на основу стручних знања вештака који су се изјашњавали на ове околности.

Нетачна је тврдња одбране да није извршен преглед одеће покојног премијера и да нису извршена и назначена сва оштећења на панталонама. Суд је читањем налаза и саслушањем вештака Зорана Ђорђевића из Градског СУП-а Београд и саслушањем вештака Наташе Миливојевић са Института за безбедност Србије, утврдио да су сва оштећења описана, измерена и фотографисана. Из обдукционог записника, посебног дела који се односи на гардеробу покојног премијера, види се да је гардероба пратила тело премијера до Института за судску медицину, затим је предата криминалистичкој служби Г СУП-а, где је био дат налог Зорану Ђорђевићу да изврши преглед гардеробе, опише оштећења и утврди и опише трагове крви на одећи, што је и учинио, а након тога гардероба је послата на Институт за безбедност, где је извршен опис оштећења до детаља, опис места на коме се налазе мрље налик на крв и извршена ДНК анализа трагова крви и утврђивање коме припада неспорна крв на достављеним предметима и траговима.

Суд је поклатио веру исказу вештака Наташе Миливојевић, која је у свом писаном налазу детаљно описала сва оштећења, мере и места где се оштећења налазе, на којим деловима гардеробе, па и на панталонама покојног премијера. На ове околности вештак је саслушан и на главном претресу, а саслушан је и вештак из Градског СУП-а Београд, који је вршио преглед истих делова одеће када су му достављени од стране криминалистичке технике. Из усменог изјашњења вештака Зорана

Ђорђевића на главном претресу утврђује се да је он обавио преглед гардеробе и описао где се налазе мрље налик на крв и на који начин је то учинио, о чему је било речи приликом излагања ових налаза.

Суд је имао у виду и чињеницу да је овом вештаку предочено да у свом налазу није тачно означио оштећења која су констатована на Институту за безбедност, и то: подеротину на десној ногавици са задње стране у пределу колена, пречника од 3 до 7 мм, и при самом дну са задње стране подеротину пречника 2 до 4 мм. Вештак Ђорђевић је објаснио да је он приликом прегледа достављених ствари и гардеробе (једна лонгета, десна ципела, панталоне и две чарапе, једна црне боје, а друга већих димензија, сиве боје), извршио преглед ових делова гардеробе и да је констатовао оштећења на чарапи сиве боје кружног облика величине 0,5x0,5 цм, око којег оштећења је уочена мрља мрке боје, која је бензединском пробом дала позитивне реакције на присуство крви. Изјавио је да је описао и оштећења на чарапи, која се виде и на фотодокументацији, али није могао да се изјасни у погледу начина настанка ових оштећења, изнео је да је могуће да је настало приликом пада или од кошуљице зрна које је погодило премијера. Његов задатак је само да уочи и опише оштећења, нема задатак да се изјасни о пореклу ових оштећења нити он може да се изјасни на који начин су настала, да ли као последица проласка делова пројектила или на неки други начин. Дозволио је могућност да му је промакло, да приликом прегледа панталона није уочио оштећења, подеротину на десној ногавици и да сматра да је то недостатак његовог вештачења. Истакао је да је приликом прегледа гардеробе описивао да на појединим одевним предметима постоје мрље од крви, али да није детаљно навео тачно у ком делу се те мрље и налазе (у смислу да ли се налазе на ногавици са предње или задње стране).

Суд је прихватио налаз вештака Наташе Миливојевић и писани опис оштећења одеће који је наведен у обдукционом записнику и снимљен, оцењујући да су ова оштећења описана, констатована и фотографисана, и због тога одбацио наводе одбране да је неко хтео да сакрије оштећења на панталонама покојног премијера која су битна за одређивање положаја приликом задобијања хица и места одакле су хици дошли.

Напротив, суд сматра да одбрана није пружила у том правцу доказе, а мора се имати у виду чињеница која је изнета у налазима вештака медицинске струке и вештака балистичара о положају тела премијера приликом уласка у зграду владе, да је имао лонгету на нози у моменту када га је хитац погодио, положај тела након тога, пропадање у унутрашњост зграде владе, положај његовог тела у тренутку настанка трага 10 и чињеницу да су делови пројектила нанели повреде на десној бутини премијера, као и неспорну чињеницу да је тело премијера померано са места где се нашло након пада навише степеницама до подеста, да је затим поново спуштан од стране више лица, ношен до премештања у возило којим је превезен да му се укаже помоћ.

Из мишљења вештака медицинске струке, страна 19 Ки. П. бр. 2/03, види се да је обдукцијом установљено постојање две повреде “на средини задње десне бутине, на 65 цм изнад равни табана”, “једна поред друге две површинасте ране величине зрна проса”, “око којих је кожа у величини јагодице прста крвљу подливена”, “а дно ових рана чини поткожно ткиво”. “На 4 цм удесно и нешто испод ове две ране кожа је готово правилно правоугаона, са правцем слева удесно и на доле, у дужини од 20 мм и ширини до 8 мм, по ободу широком по 2 мм крвљу подливена, модрољубичаста. У простору описаних рана препарисањем нису пронађена страна тела”.

“Ове повреде кореспондирају са констатованим оштећењима тканине на задњој страни десне ногавице панталона покојног премијера др Зорана Ђинђића. Наведене повреде на задњој страни десне ноге могле су да настану

и од делова распрснутих пројектила који се одбио од зида/врата, у положају када је задња страна десне ноге била истакнута према наилазећим комадићима пројектила”. Овај део налаза суд је прихватио јер је дат на основу стручне анализе и знања из области балистике и медицине, јер су се на ове околности изјашњавали приликом саслушања вештак балистичар Милан Куњадић и вештак медицинске струке проф. др Душан Дуњић.

Суд је прихватио и налаз вештака Марије Ђурић и њено усмено излагање, које је дато ради утврђивања на основу констатованих трагова и мрља крви на лицу места и на гардероби оштећеног Веруовића и покојног премијера Ђинђића. Она је извршила ДНК анализу и утврдила од кога потичу као неспорна крв наведене мрље, да ли од премијера или од оштећеног Веруовића.

Оцена исказа саслушаних вештака који су вршили анализу отисака папиларних линија

Суд је ценио исказе саслушаних вештака па им је поклатио веру, јер су њихови искази дати на основу обављених анализа затечених трагова по правилима науке из те области. Трагови који су пронађени у овим становима и касније извршена њихова дактилоскопска идентификација потврђују признања оптуженог Звездана Јовановића и исказе саслушаних сведока сарадника, посебно сведока сарадника Миладина Сувајџића, који је изнајмљивао станове за криминалну групу и који је знао где се који од извршилаца налази, у ком стану и са којим другим лицима. Значи, вештаци су на основу трагова папиларних линија и на основу отисака који су остали на одређеним предметима, вештачењем утврдили да отисци потичу од одређене особе.

Дактилоскопски доказ је доказ идентитета одређене особе који се заснива на вештачењу трагова папиларних линија и анализи узрочно-последичне везе која је довела до њиховог настанка. Дактилоскопско вештачење је поступак којим се утврђује да ли упоређивани отисци потичу од исте особе. Дактилоскопирање је поступак узимања отисака прстију од неког лица у циљу регистрације у дактилоскопској збирци, упоређивања са спорним отисцима и идентификације. Приликом непосредног саслушања, вештаци су се изјашњавали на бројна питања одбране општег и посебног карактера, а све у циљу да би објаснили примедбе бранилаца да су подметани отисци папиларних линија или предмети, јер се углавном радило о покретним предметима. Из изнетих мишљења вештака произлази да папиларне линије поседују одређене особине. То су индивидуалност цртежа – на свету не постоје две особе са истоветним детаљима цртежа папиларних линија, а разлике постоје чак и код једнојајчаних близанаца; непроменљивост – конфигурација папиларних линија, како у погледу њиховог облика, тако и у погледу детаља, остаје неизмењена читавог живота. Практични задатак дактилоскопије је да омогући прецизну регистрацију учинилаца кривичних дела и обезбеди њихово што брже откривање и идентификовање.

Природа овог задатка доводи до разлика регистрационе и истражне дактилоскопије. Дактилоскопска формула представља скуп нумеричких и словних симбола којима се у систему регистрационе дактилоскопије означавају поједине врсте цртежа папиларних линија на прстима обухваћеним формулом. Оне се састоје из два дела: формула основне класификације и формуле подкласификације. Дактилоскопска класификација је систем помоћу кога се врши означавање и груписање цртежа папиларних линија. Дактилоскопске збирке су посебне криминалистичке евиденције у којима су похрањени и према прецизним критеријумима класификовани отисци прстију и подаци о одређеним категоријама лица. Постоје две

основне дактилоскопске збирке, и то регистрациона (општа, десетопрсна и истражна, монодактилоскопска збирка).

Суд није прихватио примедбе бранилаца на дате писане налазе и усмено излагање вештака, када су тражили посебна објашњења у погледу проналажења отисака у становима и возилима која су користили оптужени, јер су се вештаци изјашњавали у погледу идентификације већ скинутих трагова папиларних линија, затечених у овим просторима на одређеним предметима, а што су чинили радници криминалистичке технике. Искази саслушаних вештака били су исцрпни у погледу начина идентификације спорних отисака за оптужене у овом предмету, начина и времена на који је утврђено да достављени отисци припадају одређеном оптуженом. Све примедбе које се односе на проналажење отисака папиларних линија – трагова на покретним предметима, не могу се прихватити након саслушања ових вештака, јер је њихов задатак био да изврше идентификацију отисака који су им достављени, што значи да они нису пронашли отиске, како су објаснили да су то радила друга службена лица, а за своје налазе дали су јасна и исцрпна објашњења, која је суд прихватио, оцењујући да су у потпуности поступали по правилима науке у овој области.

Оцена одбране оптужених

Оцена одбране оптуженог Милорада Улемека

а) Суд је с посебном пажњом ценио одбрану оптуженог Улемека са главног претреса, када је изјавио да није извршио кривична дела која му се оптужницом стављају на терет.

б) Одбрану оптуженог суд је ценио доводећи је у везу са свим изведеним доказима током овог поступка, исказима саслушаних сведока, посебно сведока Ненада Шарца и исказом сведока Вукашина Вукашиновића који је дао у претходном поступку, исказима сведока сарадника Љубише Бухе, покојног Зорана Вукојевића, Миладина Сувајџића, Дејана Миленковића, признањима оптужених Звездана Јовановића и Душана Крсмановића из преткривичног и претходног поступка, наводима одбране оптуженог Пејаковић Саше из преткривичног и претходног поступка. Одбрану оптуженог суд је ценио доводећи је у везу са исказима сведока Душана Михајловића, Горана Петровића, Зорана Мијатовића, Чедомира Јовановића, Зорана Јањушевића и Владимира Поповића, из чијих исказа се види начин деловања оптуженог Милорада Улемека, коришћење и злоупотреба положаја на коме се налазио за постизање криминалних циљева и несметано деловање криминалне групе, вршећи манипулације са појединцима из институција власти да би омогућио несметану криминалну активност криминалној организацији и након октобра 2000. године и пружио и обезбедио заштиту другом организатору ове криминалне групе, Душану Спасојевићу, а што је чинио и након смењивања са места команданта Јединице за специјалне операције, која је била у саставу МУП-а Републике Србије, јер је током поступка из исказа ових и других сведока, као на пример Милорада Брацановића и Веселина Лечића, утврђено да је задржао фактичку власт над Јединицом и да је био командант и припадницима и новоименованом – формалном команданту Душану Маричићу, који је постављен на његово место.

У циљу провере одбране оптуженог, суд је, поред доказа које је предложио специјални тужилац, извео и доказе које су предложили оптужени и његов бранилац. Све доказе суд је анализирао савесно и брижљиво, сваки појединачно и све заједно, доводећи их у међусобну везу, као и у везу са материјалним доказима који су прикупљени током овог поступка. Одбрану оптуженог Улемека суд је одбацио као неуверљиву, јер није потврђена изведеним доказима.

Важно је нагласити, о чему се изјашњавао у својој одбрани оптужени, а о чему су се изјашњавали и сведоци, радници МУП-а који су обезбеђивали породичну кућу оптуженог Улемек у Београду, да оптужени није пронађен на основу издате потернице након његовог бекства и скривања, већ се сам предао испред куће у којој живи његова породица у улици Илије Стојадиновића број 87, 2. маја 2004. године, у време док су тај објект обезбеђивали припадници МУП-а Републике Србије, који су у неколико наврата вршили претрес објекта. Такође је оптужени изјавио да су супруга и деца имали обезбеђење припадника МУП-а, и то по наредби министра унутрашњих послова, од дана атентата па до дана предаје. Ово је важно истаћи, због тога што се стиче утисак да је оптужени бирао и време и место предаје, као и фазу у којој се налазио главни претрес. До тада су били саслушани оптужени који су били доступни суду, претрес је био у фази доказног поступка, када су били саслушани неки сведоци и сведоци сарадници. Тада је оптужени имао довољно података из исказа саслушаних оптужених, сведока и сведока сарадника и налазе вештака, што је све могао користити у својој одбрани, и неспорно је да је то и чинио.

Оптужени је оспорио у потпуности наводе оптужнице, и то изнету тврдњу да је организатор криминалне групе – завере. Изјавио је да о томе нема никаквих сазнања, да није учествовао у планирању и извршењу кривичног дела убиства представника највиших државних органа – председника Владе Републике Србије и покушају убиства његовог пратиоца Милана Веруовића. Изнео је и образложио пред судом тврдњу да су сви докази који су прикупљени у преткривичном и претходном поступку монтирани, унапред припремљени да би се он огласио кривим, а што је био интерес одређених политичких кругова.

Како су докази били прикупљени у фази истраге и одмаклог главног претреса, оптужени Улемек је, знајући и имајући у виду да износи одбрану на главном претресу, покушао да поступак одведе у другом правцу. Зато је искористио процесну могућност, када је решењем већа доказни поступак прекинут, да би му се омогућило да изнесе одбрану. Изабрао је начин изношења одбране, да пред судом и пред јавношћу прикаже да постоји лични обрачун појединаца, припадника тадашње власти, за које је изнео тврдњу да су они руководили полицијском акцијом “Сабља” иако нису функционери МУП-а Републике Србије, и да му подмећу и монтирају доказе да је организатор криминалне злочиначке групе – завере која је извршила убиство премијера Зорана Ђинђића. Иза тог убиства, по наводима његове одбране, стоје неки други људи, доведени са других простора.

Као организаторе и инспираторе убиства премијера поменуо је стране обавештајне службе које су имале своје разлоге, а он оцењује да је дошло до заокрета у спољној политици Србије од стране премијера, посебно према земљама Запада, у односу на проблем јужне српске покрајине Косова.

Друга теза његове одбране је да се њему ово све монтира због нерашчишћених рачуна које наводно има са неким функционерима, блиским пријатељима и сарадницима премијера. У том смислу поменуо је да је са тим људима учествовао у трговини великом количином дроге, да је по њиховом предлогу и плану ту дрогу пребацио у земље окружења, да је то учинио са неким од својих припадника, користећи водне токове и да је ово убиство у ствари обрачун због неисплаћених огромних новчаних средстава. Да би био што уверљивији, изнео је да је део тих новчаних средстава требало да послужи за финансирање, набавку опреме и наоружања за Јединицу за специјалне операције.

Суд је ценио наводе из одбране оптуженог, када је користио податке који су били објављени у средствима јавног информисања, да се у сефовима “Комерцијалне банке” у Београду налазила велика количина дроге смештена

од стране РДБ-а Србије. Изнео је да је он са својим припадницима, чија имена није спомињао иако су на томе инсистирали учесници у кривичном поступку, пребацио око 800 килограма дроге, и то један део у Босну, један део у Румунију а један део у Хрватску. У вези са тим послом, илегалном продајом дроге, повезао је сарадника у Влади Републике Србије Зорана Јањушевића, за којег је изјавио да га је познавао из доба ратних сукоба из Босне, затим Чедомира Јовановића, Драгољуба Марковића, Владимира Поповића. Тврдио је у својој одбрани да дрога која је пронађена у сефовима “Комерцијалне банке” није уништена, како су то представници државних органа представили грађанима, снимили и емитовали преко телевизије.

Оваква одбрана оптуженог је неуверљива, у супротности са изведеним доказима и то исказима сведока и писаним доказима о путу ове дроге до трезора “Комерцијалне банке”, њеном складиштењу, мерењу, узорковању по примеру случајног узорка и приликом проналажења и пре него што је комисијски спаљена у Термоелектрани у Обреновцу. Наводи његове одбране у овом делу у супротности су са исказима сведока: Горана Петровића, који је о томе детаљно сведочио на главном претресу, као и исказу сведока Душана Михајловића и Зорана Мијатовића, чије исказе је суд у том делу у потпуности прихватио, јер су убедљиви и поткрепљени писаним доказима. Суд је имао у виду и исказе саслушаних сведока Зорана Јањушевића, Владимира Поповића и Чедомира Јовановића, који су одбацили постојање оваквог догађаја и било каквог договора и тражили од оптуженог Улемек да за те своје тврдње пружи ваљане доказе, а саслушани сведок Зоран Мијатовић, бивши заменик начелника РДБ-а, за којег је Улемек у одбрани изнео да је одобрио ову “акцију”, овакву одбрану оптуженог Улемек назвао је “шалом”. Исказима ових сведока суд је поклатио веру и при том имао у виду и изведену доказну радњу суочења између оптуженог и сведока Владимира Поповића и Чедомира Јовановића, као и писану документацију која је прочитана на главном претресу, извршио увид у фотодокументацију, из које се види да је дрога комисијски уништена. Оваква одбрана оптуженог је неуверљива и компромитована је изведеним доказима. Суд је ценио ове писане доказе и исте прихватио као веродостојне.

У наставку главног претреса оптужени Улемек и његова одбрана, након читања и увида у писане доказе о дроги, више о овој теми нису желели да расправљају. На свако постављено питање учесника у овом кривичном поступку, сведоцима или оптуженима, а које би имало везе са поменутом дрогом, противили су се постављању таквих питања и даљем расправљању, напомињући да дрога није предмет овог кривичног поступка, што никоме од учесника у овом поступку није ни било спорно, али суд је сматрао да треба проверити наводе његове одбране. Неспорно је да је оптуженима, оптужницом специјалног КТ. С. 2/03, стављено на терет извршење кривичног дела удруживања ради непријатељске делатности и убиства представника највиших државних органа – председника Владе Републике Србије, али ови докази су изведени у циљу провере навода одбране оптуженог, који је у својој одбрани искористио ситуацију око уништавања ове дроге, о чему су обавештавала средства јавног информисања и представници власти, па је покушао на овај начин да за убиство председника владе изнесе оптужбе на рачун других лица и да преко ове дроге и њене наводне продаје у огромној количини и за огромна новчана средства, на њиховој страни нађе мотив за извршено убиство.

Сличан начин поступања оптужени Улемек и његова одбрана примењују и након читања извештаја Хидрометеоролошке службе Србије – Београда, у циљу утврђивања висине снежног покривача у Београду у периоду од 9. марта па до 14. марта 2003. године, а који је извештај затражен ради провере одбране оптуженог Милорада Улемек. Наиме, износећи одбрану и

објашњавајући начин повратка са Новог Београда из стана у улици Омладинских бригада, након извршеног атентата, у своју кућу у Кошутњаку, када је изнео да се са Новог Београда кретао преко Железничког моста, носећи са собом два бела чаршафа, због утапања у околину прекривену снегом. Ови наводи одбране оптуженог демантовани су добијеним извештајем и тако изнета одбрана у том делу у потпуности је сведена на домен дечјег приповедања. Није спорно да оптужени сам бира начин одбране и, за разлику од сведока, има право и да не говори истину.

Суд је ценио наводе одбране оптуженог Улемека, исказе сведока сарадника, исказ сведока Ненада Шареа, признање оптуженог Звездана Јовановића и Душана Крсмановића, наводе одбране Саше Пејаковића, па је утврдио да је оптужени Улемек организатор криминалне групе – завере заједно са Душаном Спасојевићем, да су створили, у оквиру завере, план за убиство председника владе, да је тај план донет на инсистирање оптуженог Улемека, који је и тада показао да је он главни организатор и да има утицаја на Спасојевића, који је претходно планирао да се изврши убиство неких других представника власти, о чему је било речи, али да је на налог и захтев оптуженог Улемека пристао да се план измени. Из исказа ових сведока закључује се да се захтевима, налозима, плановима и упутствима оптуженог Улемека покоравао и други организатор, Душан Спасојевић.

Из изведених доказа, суд је утврдио да је оптужени Улемек као организатор криминалне групе – завере, имао изразито доминантну улогу, и то у погледу реализације плана завере, кога ће и када од високих функционера, представника власти ликвидирати. Мењао је планове другог организатора Душана Спасојевића, са њим је договарао знајући за својства појединаца, припадника ЈСО-а и криминалне групе у руковању оружјем и другим средствима ко ће такав задатак извршити и ко ће обавити друге радње предвиђене планом, о чијем извршењу се старао Душан Спасојевић. На основу изведених доказа и утврђеног чињеничног стања, суд није прихватио наводе његове одбране да нема никаквих сазнања о стварању ове криминалне групе – завере и њеном плану за убиство премијера Владе Републике Србије, јер је суд утврдио да покојни Душан Спасојевић није самостално донео одлуку да се убије премијер Владе Републике Србије без ослањања на оптуженог Улемека, који је искористио свој утицај на поједине припаднике ЈСО-а који су постали чланови завере и код њих створио мотив за извршење кривичног дела убиства председника владе.

Повезујући у својој одбрани сараднике председника владе око илегалне продаје дроге, оптужени Улемек је покушао да и из суднице настави кампању која је вођена од организатора ове криминалне групе преко средстава јавног информисања пре убиства, крајем 2002. и почетком 2003. године, са намером да се председник владе криминализује и да се прикаже да убиство до којег је на крају дошло није политички акт, да се не ради о атентату – политичком убиству. О тим околностима у својим исказима изјашњавали су се и бројни сведоци припадници ЈСО-а, који су у исказима давали алиби свом бившем команданту. Из исказа ових сведока утврђује се да је након извршеног убиства председника владе у центар Јединице у Кули, о чему се закључује из исказа сведока Драгослава Крсмановића, командант ЈСО-а Душан Маричић донео цедуљицу коју су прочитали присутни припадници (сећа се да је био присутан и Мића Петраковић), на којој је писало: “Немам никакве везе са овим, држите се достојанствено!” Изнео је да су они тада закључили да им је то послао бивши командант Улемек, да о свему морају водити рачуна и бити веома опрезни. О томе нису разговарали са другим лицима.

Повезујући овај исказ са одбраном оптуженог, закључује се да је и на овај начин вршио утицај на поједине припаднике ЈСО-а, да је и тада показао жељу за манипулацијама. Из његове одбране се закључује да се могло све и свакога

криминализовати да би се избегла кривица и одговорност, једино је он имао обавезу да чува част и достојанство Јединице, представљајући да су све акције које су се предузимале према њему од надлежних државних органа уперене у ствари против Јединице за специјалне операције. Из тих разлога у својој одбрани је нагласио да је свима јасно да је овај процес монтиран, да је он изабран за жртву, као што се то може закључити и из одбране оптуженог Звездана Јовановића, који је изјавио да је унапред осуђен. Сличну тезу изнели су и браниоци оптужених у завршним речима, када су тврдили да нико од оптужених није имао свест да се врши убиство председника Владе Републике Србије, и на тај начин су оспоравали постојање субјективног елемента кривичног дела на страни оптужених. Истицали су да се ради о обрачуну између блиских сарадника и премијера.

Износећи овакву тврдњу, указали су на рад полиције након извршеног атентата, истичући да је потерница издата након два сата од извршеног убиства, да су се на потерници нашли само оптужени, што показује да је све унапред било испланирано, а касније и спроведено у дело. Суд је ценио и ову тврдњу оптуженог Улемека и његових бранилаца, па ју је одбацио јер је на околност формирања потернице саслушан већи број сведока, радника МУП-а Србије, а посебно је важно истаћи исказ сведока тадашњег министра полиције Душана Михајловића, о начину како је формирана потерница и исказе сведока Зорана Јањушевића и Владимира Поповића. Утврђено је да је потерница формирана на колегијуму у кабинету министра полиције након консултација са оперативним радницима МУП-а Републике Србије и, како је сам министар рекао, да је ситуација на колегијуму била детаљно разјашњена и да је он својим ауторитетом стајао иза те потернице.

Суд је поклатио веру исказима сведока сарадника који су говорили – сведочили на околност да је оптужени Улемек био организатор криминалне организације – завере, да је он организатор извршења кривичних дела која му се оптужницом стављају на терет, јер су у својим исказима сведоци били исцрпни, јасни и недвосмислени, о чему је било речи у образложењу ове пресуде, изнели су ко је све учествовао у извршењу кривичних дела, које су задатке имали и на који начин су их испуњавали, па су на тај начин потврдили дато признање оптуженог Звездана Јовановића.

У погледу постојања криминалне организације, о односу између организатора с једне стране и организатора и припадника с друге стране, за суд је веома значајно признање оптуженог Душана Крсмановића. О спреси између криминализованог дела Јединице за специјалне операције и оптуженог Улемека са једне стране, и криминалне групе земунски клан и њеног организатора Душана Спасојевића, поред сведока сарадника значајан је и исказ сведока Шареа, који је био шеф обезбеђења једне смене оптуженог Улемека и који је имао увид у контакте и сарадњу оптуженог Улемека и Душана Спасојевића. Суд је поклатио веру исказу овог сведока, када је говорио да је на Копаоник – у Брзеће возио по налогу оптуженог Улемека Душана Спасојевића и Милета Луковића, који је изјавио да је пре тога пута видео у кући Улемека да разговара са Душаном Спасојевићем у посебној просторији – теретани. Изнео је да му је оптужени Улемек дао број телефона преко којег ће контактирати оптуженог Звездана Јовановића, што је и учинио. Из исказа овог сведока се утврђује да је он и одређен да одвезе Спасојевића и Луковића на Копаоник у циљу да им се обезбеди заштита – омогући несметани и неконтролисани пролаз. И у овом делу је потврђено признање оптуженог Звездана Јовановића.

Суд не прихвата одбрану оптуженог да он није знао чиме су се Душан Спасојевић и његова група бавили, да му није познато да су вршили најтежа кривична дела. То је нетачно, јер сви изведени докази показују да је оптужени Улемек то знао и да је пружао заштиту Душану Спасојевићу и

другим његовим припадницима и да је учествовао као организатор у планирању и одређивању задатака извршиоцима – припадницима криминалне групе. У том делу имао је у виду и његово понашање након лишења слободе Душана Спасојевића, Милета Луковића, Владимира Милисављевића и браће Симовић и њиховог задржавања у притвору, о чему су говорили сведоци сарадници Дејан Миленковић и Зоран Вукојевић, а делимично и сведок сарадник Љубиша Буха. О томе да је покушавао да им помогне да изађу из притвора закључује се и на основу исказа сведока, тадашњег министра полиције Душана Михајловића. Суд је ценио одбрану оптуженог Улемека и закључио да оптужени, са својом структуром личности и искуством у разним ситуацијама и околностима, не само да је могао закључити чиме су се бавили Душан Спасојевић и његова криминална група, већ је по уверењу суда он то знао, зато се и удружио као организатор, укључујући и део ЈСО-а, а све то је учинио ради стицања финансијске моћи коју је добио преко Душана Спасојевића, јер се из исказа сведока сарадника закључује да је оптужени од новца који су добијали за откуп, након извршених отмица, добијао половину. Не само да је он имао користи од криминалне активности, већ је као организатор омогућио и оним припадницима из криминализованог дела ЈСО-а који су ушли у ову криминалну групу да и они имају материјалну корист. За узврат, он је Душану Спасојевићу пружио не само физичку заштиту, додељивањем обезбеђења из ЈСО-а, већ му је омогућио и добијање информација које су Спасојевића посебно интересовале, које су њему биле доступне а омогућио му је и заштиту од кривичног гоњења својим утицајем на појединце у МУП-у и тужилаштву.

Неспорно је да је Душану Спасојевићу доделио обезбеђење из ЈСО-а након његовог изласка из притвора, што значи да је знао да се ради о особи која припада криминогеном миљеу, о чему су сведочили и сведок Веселин Лечић, Душан Михајловић, Горан Петровић и други. Из исказа сведока Веселина Лечића суд закључује да су добијали информације о понашању Душана Спасојевића и његове криминалне групе и да су припадници ЈСО-а који су му били додељени, у његовом обезбеђењу имали одређених проблема, јер су “терани да легитимишу људе по граду, да користе кратке и дуге цеви”, па је сведок изнео да је о томе разговарао са оптуженим Улемеком. Но, мора се имати у виду да је Душан Спасојевић не само делио финансијску добит са организатором Улемеком, већ је био “великодушан”, не само према члановима криминалне групе који су били укључени у извршење кривичних дела, већ и према припадницима обезбеђења из ЈСО-а, којима је куповао станове, аутомобиле и давао велике новчане надокнаде, о чему је било речи у образложењу ове пресуде. Из исказа сведока сарадника се види да је оптужени Улемек интервенисао приликом привођења припадника Јуришић Милана у СУП Београд, говорећи полицији да се ради о “њиховом момку”, а знао је да је приведен због сумње да је извршио кривично дело.

О томе да је ова криминална организација имала конспиративни план говори и чињеница што, када су се састајали он и Душан Спасојевић, то су радили тајно, на строго одређеним местима, где нису имали приступа остали припадници, о чему су говорили сведоци сарадници и сведок Шаре Ненад, а након њиховог усменог договора Душан Спасојевић је преносио задатке тако што би окупљао припаднике криминалне организације и саопштавао им задатке и улоге, или би им налоге преносио преко оптуженог Милоша Симовића, који је и служио за одржавање везе између организатора и осталих припадника.

Истицање у одбрани чињенице да није дао ниједну наредбу припаднику криминалне групе Душана Спасојевића не потврђује његову одбрану да није био организатор, јер је суд на основу изведених доказа утврдио да је договор постизан између њега и Душана Спасојевића, а да је даље спровођење плана,

дељење задатака и бригу око извршења преузимао Душан Спасојевић, преносио Милошу Симовићу, а он даље осталим припадницима.

Овакву његову одбрану суд је одбацио, јер је утврдио да је, по строгој хијерархији која је владала у оквиру криминалне групе, заузимао највише место и договарао се искључиво са другим организатором, а није неопходно да он непосредно дели задатке извршиоцима, тј. сасвим је логично и очекивано да у оквиру криминалне групе ради остварења циља и планирања и извршења одређеног криминалног акта мора постојати конспирација, хијерархија, није обавезно да сви припадници знају о свим планираним акцијама и да им директно организатор саопштава задатке које им је одредио.

Суд није прихватио одбрану оптуженог Улемека коју је изнео, да у вези догађаја или, како каже, “инцидента” код хале “Лимес” није знао ништа и да је о томе сазнао преко средстава информисања. Оваква његова одбрана је у супротности са признањем оптуженог Звездана Јовановића, Душана Крсмановића, делимично са наводима одбране оптуженог Саше Пејаковића и исказом сведока Шаре Ненада, чијим исказима је суд поклатио веру.

Истакао је у својој одбрани чињенице да је крајем фебруара 2002. године на његов предлог повучено обезбеђење из ЈСО-а Душану Спасојевићу и да му је остављен само оптужени Пејаковић Саша, као једини припадник обезбеђења, а суд не прихвата да је то учињено из разлога што се, по изјави оптуженог, посредно преко Дејана Миленковића Багзија повезивао Душан Спасојевић као организатор овог криминалног акта. Суд је закључио да се и у то време и раније, о чему су говорили сведоци Душан Михајловић, Горан Петровић, Чедомир Јовановић и Владимир Поповић, знало о контактима између оптуженог Улемека и Душана Спасојевића. Изашле су “беле књиге” о организованом криминалу, у којима се спомињао Дејан Миленковић као припадник земунског клана а знало се и за везу између оптуженог Улемека и Душана Спасојевића, посебно након отмице Мирослава Мишковића и протеста ЈСО-а из 2001. године. Суд оцењује да је оптужени Улемек повукао обезбеђење Душану Спасојевићу да би избегао да се преко припадника обезбеђења и других припадника ЈСО-а, Јединица повеже са учешћем у овом догађају, ценећи да, ако се повеже неки од припадника, повезаће се и ЈСО, а преко ЈСО-а и њен бивши командант Улемек, што би онда омело предузимање даљих мера у циљу реализације плана завере, убиства председника владе.

Суд не прихвата ни дато објашњење да је оптужени Улемек оставио у обезбеђењу само оптуженог Сашу Пејаковића да би пружио какву-такву заштиту Спасојевићу и омогућио му пребацавање ствари из стана у стан (“штек”). Из спроведених доказа закључује се да је оптужени Пејаковић Саша остављен као најповерљивији припадник, који је касније, након извршеног атентата, био курир и веза између оптуженог Улемека и Душана Спасојевића. На то указује и чињеница да је оптужени Саша Пејаковић, поред сазнања за која се дела терете оптужени, о чему је имао информације и знао из обавештења надлежних органа (пренео му Шаре) и из средстава јавног информисања, предузимао радње по захтеву организатора, што се утврђује на основу изведених доказа, и на тај начин показао је доследност и приврженост и оптуженом Улемеку и Спасојевићу. Не само да је преносио поруке између њих двојице у време ванредног стања, већ је омогућио и скривање Спасојевићу, Миленковићу и Луковићу, користећи своје службене ознаке. Он је преносио поруке Звездану Јовановићу у Кули у време када је Спасојевић очекивао да ће се, према плану, Јединица “дићи” и помоћи им да заврше акције у циљу извршења плана након убиства председника владе. Значи, оптужени Улемек као организатор није оставио било којег припадника, него баш онога у кога има велико поверење, а који је својим

даљим поступањима показао да су очекивања организатора била потпуно оправдана и своју оданост потврдио предузимањем радњи за које је оглашен кривим овом пресудом.

У вези догађаја од 12. марта 2003. године, дана када је извршен атентат на председника владе, оптужени је изнео да се налазио у то време у својој кући, да га је о овом догађају обавестила супруга, која је о томе чула преко телевизијских вести. Оваква одбрана оптуженог је у супротности са изведеним доказима. У том делу је веома важан исказ сведока Ненада Шареа, чијем исказу је суд поклатио веру. Приликом оцене овог исказа и одбране оптуженог, суд је имао у виду и изведену радњу суочења између оптуженог Улемекa и сведока Шареа, као и између сведока Шареа и сведока Вукашина Вукашиновића и Лазе Никића. У свом исказу сведок Шаре је говорио о догађајима непосредно пред 12. март 2003. године и одласку оптуженог Улемекa у стан на Новом Београду, у улици Омладинских бригада, а његов исказ у овом делу је у бити идентичан са наводима одбране оптуженог Пејаковић Саше из преткривичног и претходног поступка. Важно је истаћи да су и Пејаковић Саша и сведок Шаре након атентата били курири за везу између Душана Спасојевића и Улемекa, што значи да су у њих имали посебно поверење. Суд је одбацио као неуверљиву одбрану оптуженог Улемекa да је критичног дана, 12. мата 2003. године, био у својој кући, јер је оповргнута исказима сведока сарадника и сведока Шаре Ненада, признањем оптуженог Звездана Јовановића и оптуженог Саше Пејаковића. Сведок Шаре је потврдио да се Улемек није налазио у својој кући 12. марта 2003. године, до детаља је објаснио како, када и на који начин је одржавао контакте са оптуженим Улемеком, којег је он одвезао од куће до стана на Новом Београду дана 9. марта 2003. године и у том стану га и посећивао неколико наредних дана, осим 12. марта 2003. године. Из исказа овог сведока се закључује да, иако му он тога дана није носио храну и новине, то је учинио други припадник обезбеђења, Вукашин Вукашиновић, и то у јутарњим сатима (видети исказ из истраге овог сведока), а који је о тој посети телефоном обавестио сведока Шареа. О томе је било речи код оцене исказа сведока Шареа, Вукашина Вукашиновића и Лазе Никића. У погледу боравка оптуженог Улемекa дана 12. марта 2003. године у својој кући, суд је извршио суочење између сведока Вукашина Вукашиновића, Лазе Никића са једне стране и сведока Шаре Ненада. Суд је поклатио веру исказу сведока Шареа, што је посебно образложено, имајући у виду његово држање и доследност приликом извођења ове радње, а сведоци Лаза Никић и Вукашин Вукашиновић су у својим исказима били непоуздани, несигурни и неуверљиви. Они су своје исказе дали у намери да помогну оптуженом Улемеку.

Суд је оценио да оптужени Улемек није говорио истину ни када је износио да му није познато да је ЈСО у наоружању имала пушку “хеклер и кох”, а посебно када је говорио да таква пушка није постојала и да се није налазила у просторијама у којима су боравили припадници обезбеђења у његовој кући, а на које околности се изјашњавао сведок Ненад Шаре. Ово је оптужени Улемек учинио из разлога што је покушао да ту чињеницу прикрије, имајући у виду наводе оптужнице и чињеницу коју је изнео сведок Шаре, да је по наредби оптуженог ову пушку из куће склатио сведок Вукашин Вукашиновић у свој стан у Новом Саду.

Из исказа саслушаног сведока Шареа, као и из исказа сведока Вукашина Вукашиновића и Лазе Никића, затим сведока Цвјетиновић Зорана, оружара у магацину за посебне намене у ЈСО-у, и из исказа саслушаних припадника ЈСО-а, који су били предложени на друге околности, али су се и на ову околност изјаснили, као и из писаних доказа у које је суд извршио увид читањем, утврђено је да је у ЈСО-у постојала оваква пушка, и поред тога што су неки сведоци истакли да је служила само за обуку. Из писаних доказа је утврђено

да су је поједини припадници задуживали, а чињеница је да се неки нису раздужили, као на пример Ненад Бујошевић. Овим доказима оповргнута је тврдња оптуженог Улемека да оваква пушка није постојала у ЈСО-у.

Из исказа сведока Шареа, коме је суд поклатио веру, утврђено је да је у кући оптуженог Улемека постојала пушка "хеклер и кох ГЗ", на којој је био утиснут фабрички број. На тој пушци су недостајала уста цеви, а утврђено је да је ову пушку, по наредби оптуженог Улемека, сведок Шаре вратио из Новог Сада, из стана Вукашина Вукашиновића, а сведочио је и о другој наредби, коју је Улемек издао припаднику обезбеђења Лази Никићу, да се након враћања ове пушке из Новог Сада иста преда Звездану Јовановићу. Суд верује сведоку Шареу и оцењује да је његов исказ истинит, јер сведок Шаре је доследан и догађаје описује онако како су се дешавали, а суд оцењује да оптуженом приликом давања исказа није ставио на терет ништа више од онога што он зна, а што се потврђује и из чињенице што је изнео да зна за наредбу дату Лази Никићу, јер му је то саопштио сведок Лаза Никић, али не зна да ли је та наредба спроведена и да ли је пушка предата Звездану Јовановићу.

Према томе, суд је одбрану оптуженог Улемека одбацио као неубедљиву и у супротности са свим изведеним доказима, оцењујући да је дата са циљем да се кривични поступак поведе у неком другом правцу и оптуже други људи, а да он избегне кривицу. Суд је имао у виду и чињеницу коју је истакао у својој одбрани, да се дана 8. марта, неколико дана пре атентата, појављивао на јавним местима, о чему је говорио у својој одбрани, када је био са својом супругом у ресторану "Кнез", када је добио поруку од њему познатог поверљивог извора из МУП-а Србије, за којег је рекао да је високи официр МУП-а, чије име није желео да помене, да га не би изложио непријатностима. Истакао је и своје појављивање и присуство у центру у Кули приликом извођења падобранских скокова, на које околности су се изјаснили бројни сведоци, припадници ЈСО-а, као и припадници хеликоптерске јединице МУП-а Србије, о чему је било речи у образложењу пресуде. Све то указује да се оптужени Улемек пре атентата, као организатор, намерно појављивао на јавним местима да би га видео што већи број људи, примењујући исти метод Душана Спасојевића, о чему су говорили сведоци сарадници, када је вршио кривична дела убиства, отмица и друго, када се, да би одагнао сумњу и завео органе гоњења, појављивао на јавним местима.

Оваквом одбраном оптужени Улемек није успео да увери суд да је оптужени Звездан Јовановић имао посебних мотива да га оптужи као организатора за извршење кривичног дела убиства председника владе, као особу која је код њега створила мотив за ово убиство и која је од њега захтевала да са Копаоника поведе и оптуженог Тојага Жељка у вези плана за извршење атентата код Бубањ потока и "Лимеса", тим пре што је оптужени Јовановић у свом признању изнео да оптуженог Улемека поштује и као команданта и као ратника и као човека са посебним угледом, уз напомену да сматра да је на препоруку оптуженог Улемека, након његовог одласка из Јединице и постављен од стране новог команданта Душана Маричића за помоћника команданта за резервни састав у ЈСО-у.

Не само што није успео да објасни мотив оптуженог Звездана Јовановића да га у признању оптужи као организатора и извршиоца кривичних дела, већ није успео да објасни мотив Душана Крсмановића, нити да на поуздан начин његово признање учини неуверљивим, мада су то чинили сви браниоци оптужених у овом поступку, посебно браниоци оптужених припадника ЈСО-а. Суд је при томе имао у виду да оптужени Душан Крсмановић није имао разлога да оптужи Улемека и Звездана Јовановића, јер је то лице из посебног криминогеног миљеа. То што су неки сведоци, а посебно припадници Јединице за специјалне операције желели да дају алиби оптуженом Улемеку, показује само да су ти сведоци били пристрасни, да су индоктринирани и

заслепљени ликом свог бившег команданта, који је то фактички остао и након раскида радног односа са МУП-ом Републике Србије, јер је сам оптужени радио на изградњи свог лика моћног и утицајног вође, заштитника обичних припадника, који је имао утицаја на власт и пре октобарских догађаја 2000. године и после тога, о чему су имали сазнања припадници којима су та сазнања, по оцени већа, намерно презентована да би се показали ауторитет, снага и моћ њиховог команданта.

Суд не прихвата одбрану оптуженог да убиство председника Владе Републике Србије и покушај убиства његовог пратиоца нису извршени из истог оружја и истом муницијом, о чему је било речи приликом анализе налаза вештака, јер је ова тврдња оптуженог у супротности са налазима вештака, које је суд прихватио као стручне, јасне и аргументоване, дате на основу затечених трагова, а изведеним доказима нису доведени у сумњу. При том је суд имао у виду и исказ вештака балистичара из Института за криминалистичку технику из Висбадена, који је саслушан путем видео конференције, први пут у историји српског правосуђа на тај начин, и који се јасно и недвосмислено изјаснио на ове околности и на постављена питања бранилаца и оптужених дао одговоре који су у сагласности са налазом и усменим излагањем судских вештака Милана Куњадића и проф. др Душана Дуњића. Оптужени и његов бранилац нису пружили ниједан ваљан доказ који би потврдио њихову тврдњу на ове околности, нити су то изнели након пријема писаних налаза вештака, као што нису поткрепили ни тврдњу да је пуцано са неког другог места, а не из улице Адмирала Гепрата.

Ово је врло интересантна тврдња оптуженог када је у својој одбрани изнео да не зна ништа у вези извршеног убиства и покушаја убиства, ко су организатори и извршиоци, а онда оспорава место извршења, оружје из којег је пуцано, муницију, балистику ране и тврди да убиство сигурно није учињено из улице Адмирала Гепрата. Иако учествује у поступку у којем су презентовани сви докази, записници о увиђају, о криминалистичко-техничком прегледу лица места, у којим записницима су констатовани трагови који су објективно утврђени, на главним претресима учествује приликом саслушања сведока, предлаже сведоке, предлаже друге објективно утврђене трагове нити предлаже стручне консултанте који би му помогли у доказивању изнете тврдње.

Суд је ценио и извештај о дактилоскопској идентификацији отисака папиларних линија, КТ. 927/03 од 21. марта 2003. године. У улици Омладинских бригада број 8, стан број 18, фиксиран је траг на чаши (траг број 14) идентичан са отиском кажипрста десне руке Улемек Милорада (књига број 12 из истраге), а којим доказом се потврђује боравак оптуженог Улемек у наведеном стану у критично време које је обухваћено овом оптужницом.

Оцена одбране оптуженог Звездана Јовановића

Одбрану оптуженог Јовановића, коју је изнео у завршној речи током овог поступка, да је признање изнуђено уценом од стране овлашћених службених лица МУП-а Србије, која су претила његовој породици и стављала у изглед непријатности које ће доживети његова породица, суд је одбацио. Овакву одбрану суд је одбацио након саслушања сведока, овлашћених службених лица МУП-а Републике Србије Родољуба Миловића и Милета Новаковића, који су саслушавали тада осумњиченог Звездана Јовановића, а имао је у виду изведени доказ суочењем између сведока Милета Новаковића и Звездана Јовановића. Приликом извођења овог доказа суд је поклатио веру исказу сведока Милета Новаковића. Суд је оценио да су искази оба сведока истинити и убедљиви и да сведоци нису излагали уцени тада осумњиченог Звездана Јовановића. Приликом извођења доказне радње суочења између оптуженог

Звездана Јовановића и сведока Милета Новаковића, суд је имао у виду и држање суочених, посебно понашање и изражене претње гласом и конклюдентним радњама које је изнео оптужени Звездан Јовановић (видети транскрипт са суочења од дана 6. јуна 2006. године од стране 101 до 105). Тиме он показује да се није плашио овлашћених службених лица ни испред већа када је извођена ова процесна радња, па суд закључује да се није плашио ни приликом давања изјаве на основу члана 226, став 9 ЗКП-а, како је изјавила бранилац Весна Радомировић, саслушана пред већем као сведок, да се према њима понашао као према својим колегама.

Суд је имао у виду исказ саслушаног сведока Весне Радомировић, која је у преткривичном поступку, приликом давања изјаве Звездана Јовановића, била присутна као бранилац по службеној дужности. Исказу овог сведока суд је поклатио веру, јер је сведок до детаља објаснила на који начин је омогућен поверљив разговор са тада осумњиченим Звезданом Јовановићем и о његовом добром расположењу, ничим није показивао да је уцењен и да му је стављено у изглед било какво зло. Поверљив разговор са браниоцем, адвокатом Радомиревићевом обављен је пре давања изјаве, како ЗКП и предвиђа, у канцеларији ван просторије где је он касније давао изјаву. У тој просторији налазио се сам са браниоцем, могао је да јој укаже ако је постојала нека претња или му је стављено у изглед било какво зло.

По оцени суда, оптужени Звездан Јовановић оваквом одбраном на главном претресу не само да покушава да искључи своју кривицу за извршење кривичног дела, већ покушава да искључи и кривицу осталих који су учествовали у извршењу кривичног дела убиства председника владе др Зорана Ђинђића, и то најпре припадника ЈСО-а, оптуженог Улемека и Жељка Тојаге, као и осталих извршилаца. У том делу показана је велика упорност оптуженог, са посебним освртом и тврдњом да са извршеним кривичним делом немају ништа ни он, ни остали помагачи, како је то изнео у завршној речи, да се ради о широкој завери људи који су то организовали и извршили и на крају осмислили кога ће да окриве. Суд одбацује наводе одбране изнете на главном претресу и у завршној речи оптуженог Звездана Јовановића и оцењује да на овакав начин покушава да себе и остале оптужене из ЈСО-а представи као жртве.

Оптужени Звездан Јовановић у својој одбрани иде дотле да суду предлаже сведоке, припаднике ЈСО-а, који ће му потврдити алиби да се дана 12. марта 2003. године, најпре у јутарњим сатима налазио у седишту ЈСО у Београду у улици Сање Живановић на Сењаку, а затим око 12 часова у свом стану на Бежанијској коси. О томе је сведочио сведок Веселин Лечић, бивши официр за безбедност у ЈСО-у, који је изнео да се дана 12. марта 2003. године у јутарњим сатима око 9 часова у седишту ЈСО у улици Сање Живановић сусрео са Звезданом Јовановићем, да су попили кафу и да су заједно провели време од 40 до 45 минута. Сведок није могао да се изјасни где се оптужени Јовановић налазио дана 9. и 10. марта.

Суд је одбацио као неубедљиву и неистиниту одбрану оптуженог Звездана Јовановића, коју је изнео у завршној речи, где је навео да нема никакве везе са убиством председника владе и покушајем убиства његовог пратиоца и да није члан криминалне групе – завере коју су организовали Душан Спасојевић и оптужени Улемек. Одбрана оптуженог Звездана Јовановића изнета у завршној речи у супротности је са признањем оптуженог Душана Крсмановића из преткривичног и претходног поступка и са наводима одбране оптуженог Саше Пејаковића из преткривичног и претходног поступка, исказима сведока сарадника Сувајџића и Дејана Миленковића, који је детаљно о томе сведочио, као и са исказом сведока сарадника Зорана Вукојевића, који је сведочио око догађаја у вези хале "Лимес". Посебно су детаљно сведочили сведоци сарадници Дејан

Миленковић и Сувајдић, о његовом сазнању у ком стану се налазио оптужени Звездан Јовановић после извршеног убиства, о чему су се изјашњавали и оптужени Душан Крсмановић и Саша Пејаковић.

Признање оптуженог Звездана Јовановића потврђено је и материјалним доказима и исказима сведока. Неспорно је да је пронађена пушка “хеклер и кох ГЗ”, избрисаног фабричког броја (избрушеног броја) на којој је стављен оптички нишан са муницијом калибра 7,62 x 51 мм, “винчестер”, произвођач “Први партизан”, Ужице. То оружје у признању спомињу оптужени Звездан Јовановић и сведок сарадник Дејан Миленковић, те сведок Ненад Шаре. Управо је оптужени Јовановић у признању помињао да је ту пушку испробавао у рејону Фрушке горе, када је из ње испуцао један метак и закључио да је пушка добро упуцана. На основу његовог казивања је пронађена чаура на Фрушкој гори, за коју су вештаци МУП-а Србије и то инж. Стојан Костић и вештаци балистичари из Института за криминалистичку технику из Висбадена закључили да је испаљена из истог оружја као и чаура нађена 12. марта 2003. године у улици Гепратовој број 14. Закључак вештачења је да је тачне ове чауре испаљено из пушке “хеклер и кох ГЗ”, брушеног фабричког броја. Налази вештака МУП-а Србије Стојана Костића и вештака из Висбадена потврђују признање оптуженог Звездана Јовановића.

Суд је на основу изведених доказа, и то писаних налаза судског вештака медицинске струке проф. др Душана Дуњића, балистичара Милана Куњадића, вештака балистичара из Криминалистичког института у Висбадену, ценећи њихове исказе, имајући у виду доказе и трагове који су констатовани записнички на лицу места и исказе сведока и сведока сарадника, утврдио да су хици испаљени из улице Адмирала Гепрата, из пушке “хеклер и кох ГЗ” и да је у дворишту зграде владе убијен председник владе и извршен покушај убиства његовог пратиоца. Суд је ценио и остале изведене доказе, па је тако имао у виду и налаз вештака из Висбадена, где је вршена анализа трагова који су затечени на њебету које се налазило на прозору у улици Адмирала Гепрата, на торби у којој се налазила пушка “хеклер и кох ГЗ” и на самој пушци, а која пушка и торба су пронађене на Новом Београду, о чему је сачињен и записник од 25. марта 2003. године. О томе да је пуцано из улице Адмирала Гепрата број 14 говорили су и сведоци који су саслушани током овог поступка, запослени у Заводу за фотограметрију у улици Гепратовој број 14, о чему је било речи у образложењу пресуде.

Како објаснити део изјаве оптуженог Пејаковића да је након атентата одлазио у Кулу по наредби Душана Спасојевића да пронађе Звездана Јовановића и да му пренесе да сад све зависи од њега, имајући у виду резервни план који је постојао између завереника Ц 1, 2 и 3, о предузимању других, даљих акција уколико се њихов план не испуни до краја, осим да је оптужени Звездан Јовановић био детаљно упознат са тим планом, као и његови организатори, оптужени Улемек и Душан Спасојевић; и Звезданову поруку, пренету преко оптуженог Пејаковића Спасојевићу, да не може ништа да уради јер је Јединица блокирана од стране припадника власти? Само тако да је оптужени Звездан Јовановић био члан криминалне групе – завере која је убила председника владе и покушала убиство његовог пратиоца Милана Веруовића.

Накнадно мењање изјаве оптуженог Саше Пејаковића која је дата у преткривичном и претходном поступку је неприхватљиво за суд, јер не даје ваљане разлоге за ту промену, осим што се може закључити да на тај начин и у овој фази поступка жели да помогне оптуженом Улемеку и Звездану Јовановићу. Изнети разлози за измењен исказ на главном претресу се уклапају у стварање опште завере против Јединице за специјалне операције. Нико од оптужених у овом поступку није направио разлику између припадника ЈСО-а који су били чланови завере и осталих припадника ЈСО-а,

који у томе нису учествовали. На тај начин се само код осталих ствара уверење и лажна представа да је цела Јединица оптужена за убиство председника владе, да је то Јединици монтирано, да је због тога Јединица изложена прогону и расформирању, као да не постоји индивидуална кривична одговорност, која је у овом случају конкретно утврђена за сваког од оптужених, свакоме су утврђене радње извршења и помагања у извршењу кривичних дела, како је то суд описао у изреци ове пресуде.

У датом признању оптужени говори о проналажењу погодне локације за убиство председника владе. Наравно, он је осталима, који нису из ЈСО-а, представљен као врстан стрелац, а он то потврђује својом тврдњом након пропале акције код "Лимеса", када предлаже пуцање из снајпера. Оптужени Улемек му у то верује, јер га као командант добро познаје а Миле Луковић се у то уверио на Фрушкој гори, јер га је он тамо водио када је Звездан Јовановић испробавао пушку и тада видео да једним хицем погађа мету која се налазила на штапу, са удаљености од преко 200 метара. Шта онда мисле Спасојевић и остали чланови завере, кад траже место – локацију за пуцање након "Лимеса". Нормално, чекају да то оптужени Звездан провери и каже да ли је локација добра. То потврђују оптужени Душан Крсмановић и сведоци сарадници Сувајџић и Дејан Миленковић.

Оптужени Звездан Јовановић је био на локацији у улици Бирчаниновој 6 до 8 када је изнео да је измерио даљинометром растојање са терасе из ове зграде до улаза у зграду Владе Републике Србије, од 230 метара. То је даљина која је измерена и записнички констатована приликом вршења увиђаја 14. фебруара 2006. године, од стране тадашњег председника већа, а записник је прочитан на главном претресу у доказном поступку. То је чињеница коју није могао нико подметнути јер су били на лицу места и оптужени и браниоци и тадашњи председник већа, а мерења су обавила овлашћена службена лица МУП-а Републике Србије и нико од присутних није оспорио утврђену и измерену даљину, која се у потпуности поклапа са оном коју је дао у свом признању Звездан Јовановић. То је само још једна чињеница која потврђује да је признање оптуженог Звездана Јовановића из преткривичног поступка истина, и да су то подаци које је он знао.

Зашто локација Бирчанинова? Зато што су у свом признању и Звездан Јовановић и Душан Крсмановић, те сведоци сарадници објаснили зашто се одустало од те локације. Но, и поред тога одбрана, поред свих доказа које је суд извео током поступка, имајући у виду признање, налазе вештака, поново инсистира на тези да постоји могућност да су атентатори пуцали из улице Бирчанинове 6 до 8 или Немањине 9 и због тога износе тезу о постојању два снајперска гнезда и три хица. Зашто се помиње и зашто одбрана инсистира током овог поступка да је први хитац испаљен са неког другог места, из Бирчанинове или Немањине? Зато што је првим хицем погођен и убијен премијер др Зоран Ђинђић. Зато постоје два снајперска гнезда.

Најважније је доказати да први хитац, којим је убијен председник владе није испаљен из Гепратове. Зато се помиње уређај балансер у завршној речи браниоца Звездана Јовановића, који се монтира на пушци и који стоји на пушци приликом испаљивања хитаца, а који има веома важну улогу и то: да смањи звук, да се мање чује, да зрно води да погодак буде тачан и да звук разбије на 360 степени. То треба да увери суд да критичном приликом сведоци нису могли да са сигурношћу оцене јачину звука нити правац одакле је звук дошао, јер бранилац оптуженог Звездана Јовановића сада претпоставља и тврди да је постојао и балансер на пушци, који нигде није пронађен и што је у супротности са нађеним материјалним доказима на лицу места. Веће не спори чињеницу да вероватно такав уређај постоји, али ми смо утврдили у доказном поступку, оценом свих изведених доказа, да имамо тачно одређену пушку која је пронађена и оптички нишан који је био на њој,

кутију са муницијом, чауре и делове чаура који су пронађени приликом вршења увиђаја, исказе сведока који су потврдили присуство три особе које су се налазиле у канцеларији 55 у улици Адмирала Гепрата и које су, након што су се чули пуцњи, истрчале из ове зграде, сведоке који су видели да улазе у возило "пасат" са затамњеним стаклима које их је чекало испред зграде, сведоке који су видели то возило паркирано критичног дана, као и неколико дана раније испред зграде у улици Адмирала Гепрата и исказ сведока Кује Кријешторца, који је убијен након убиства председника владе, који се пријавио као очевидац и који је препознао на потерници Владимира Милисављевића као лице које је видео у улици Гепратовој, на паркингу код броја 14, поред путничког возила "пасат" са затамњеним стаклима.

Такође, суд је имао у виду исказе саслушаних сведока радника криминалистичке технике МУП-а Републике Србије, који су вршили увиђај у улици Бирчаниновој број 6 до 8, који су фотографисали зграду, затим шири изглед лица места, поглед ка згради Владе Србије и прегледност или план према улазу број 5 у дворишту зграде Владе Републике Србије али, као што су сами сведоци рекли, нису саставили извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места, зато што су недостајали материјални докази, јер није пронађен ниједан материјални доказ да је пуцано из улице Бирчанинове, за разлику од трагова који су пронађени у улици Адмирала Гепрата број 14 и свих осталих доказа које је суд извео током овог поступка.

Из тих разлога, одбрана оптуженог Звездана Јовановића и осталих оптужених је инсистирала на тврдњи да није коришћена иста муниција приликом убиства председника владе др Зорана Ђинђића и приликом покушаја убиства његовог пратиоца Милана Веруовића, да повреде које је задобио оштећени Веруовић нису настале из исте муниције кроз ткиво и тело, односно нису настале коришћењем истог зрна које је коришћено и приликом убиства др Зорана Ђинђића, те на тај начин одбрана покушава да каже суду и да изнесе тврдњу да су постојала два правца одакле је извршено испаливање хитаца и два оружја и различита муниција.

Ову тврдњу одбране веће је одбацило као неосновану, по изведеним доказима током поступка на основу трагова који су затечени на лицу места, а потом и на основу обављеног судско-медицинског вештачења и вештачења преко вештака балистичара који су изнели тврдњу да не постоји ниједан материјални доказ који би упућивао на ову тврдњу одбране. Што се тиче карактера повреда, облика, величине и тврдње да су нанете различитом муницијом и из различитог правца (два снајперска гнезда), биће речи приликом образлагања налаза вештака и обдукционог налаза за покојног премијера др Зорана Ђинђића и налаза о врсти и тежини телесних повреда и мишљења вештака медицинске струке о повредама које су констатоване код оштећеног Милана Веруовића.

Према томе, признање које је дао оптужени Звездан Јовановић као осумњичени у преткривичном поступку и признање које је дао Душан Крсмановић у преткривичном поступку и претходном поступку потврђено је пре свега материјалним доказима, а затим и изведеним осталим доказима, саслушањем сведока и сведока сарадника, о чијим исказима је било речи у образложењу пресуде.

Суд није прихватио наводе одбране оптуженог Звездана Јовановића изнете у завршној речи да се критичног дана није налазио у улици Адмирала Гепрата 14, имајући у виду пре свега његово признање у својству осумњиченог, признање оптуженог Душана Крсмановића и изјаве сведока сарадника Миладина Сувајџића и посебно исказ сведока сарадника Дејана Миленковића који је детаљан, као и делимичне наводе одбране оптуженог Саше Пејаковића. И поред увођења и постављања балансера на пушци и изнетих сумњи да је пуцано на премијера са неке друге стране, одбрана

оптуженог није суду пружила ниједан ваљан доказ за изнете тврдње, па суд овакву одбрану одбацује као произвољну и неприхватљиву, имајући у виду бројне доказе и чињеницу да су сведоци који су се налазили у улици Адмирала Гепрата, у згради број 14, описали да су видели три особе које су истрчале са другог спрата из ове зграде, да су у рукама носиле оружје и моталицу са каблом, да је оружје пронађено касније на Новом Београду, као и ова моталица и возило марке “пасат”, панчевачке регистрације, којим су дошли на место извршења кривичног дела и којим су напустили лице места, а које возило је запаљено и пронађено на Новом Београду, у улици Зарија Вујошевића, о чему је сачињен записник о криминалистичко-техничком прегледу лица места и увиђају. Бројни сведоци који су саслушани пред овим већем у својим исказима су изнели да су чули два хица. Њихови искази су анализирани и поткрепљени материјалним доказима (пронађеним чаурама, налазима вештака), о чему се суд изјаснио.

Оптужени Звездан Јовановић није на уверљив начин објаснио због чега је током главног претреса и у завршној речи порекао дато признање и због чега износи тврдњу да се није налазио у улици Адмирала Гепрата и да уопште није починио кривична дела која му се оптужницом стављају на терет, како је то описано у изреци ове пресуде. Наводе његове одбране да је био изложен уценама суд је одбацио након изведених доказа саслушања сведока Родољуба Миловића, Милете Новаковића и његовог тадашњег браниоца, Весне Радомировић, јер цени да је оваква одбрана потпуно неубедљива, посебно имајући у виду чињеницу да је оптужени након датог признања у присуству браниоца по службеној дужности, овој дао пуномоћје којим је постала изабрани бранилац. Разлоге због којих је оптужени Звездан Јовановић изменио одбрану и одустао од датог признања, суд види у настојању оптуженог да избегне кривицу и да помогне осталим извршиоцима у томе.

У својим исказима сведок Бошко Јовић, бивши припадник ЈСО-а, правник на раду у МУП-у Србије, изнео је да је у време сведочења радио у полицијској станици у Бачкој Паланци. Он у свом исказу тврди да је 12. марта 2003. године био у стану са Звезданом Јовановићем. Ту чињеницу потврђује у свом исказу и сведок Александар Поповић, бивши припадник ЈСО-а, сада радник МУП-а Србије. Ови сведоци су потврдили да је Звездан Јовановић био у стану 12. марта 2003. године, око 12 сати.

Сведоци Мићо Петраковић, Драгослав Крсмановић, Зоран Гулић, Слободан Лончар, Славиша Крстић и Жељко Павасовић тврдили су у својим исказима да су оптуженог Звездана Јовановића видели у Кули, 11. марта 2003. године, како је то изнео и оптужени Звездан Јовановић, да је тада први пут скакао падобраном на вежби која је организована у центру Јединице. Ово су све бивши припадници ЈСО-а, а сада припадници МУП-а Србије. Суд је саслушао сведоке, посаду хеликоптера Игора Јаначковића, авиомеханичара и Милана Јовановића, који је био на обуци за пилоте, који нису потврдили да је оптужени Звездан Јовановић дана 11. марта 2003. године скакао падобраном у Кули. Сведок Игор Јаначковић, авиомеханичар, каже да га није видео и да би га сигурно препознао, пошто га познаје, уз напомену да нико од падобранаца није носио тога дана маску преко лица и да им је он помагао приликом искакања из хеликоптера.

Суд је одбацио као неистините исказе сведока Јовић Бошка и Поповић Александра, који потврђују одбрану оптуженог да су 12. марта 2003. године око 12 сати били са оптуженим Звезданом Јовановићем у његовом стану на Бежанијској коси. Суд је одбацио и исказе сведока Миће Петраковића, Драгослава Крсмановића, Зорана Гулића, Слободана Лончара, Славише Крстића и Жељка Павасовића, као неистините, супротне исказима сведока Игора Јаначковића и Милана Јовановића, исказима сведока сарадника и признању оптуженог Душана Крсмановића.

Све ове сведоке предложили су оптужени и њихови браниоци, као и низ других сведока на исте околности, а већу је била остављена могућност да из групе предложених сведока одабере број за који се определи и лица која ће позвати, без сугерисања од стране одбране која ће то лица бити. Шта веће закључује? Закључује да се исказима ових сведока не може поклонити вера. Зашто? Зато што су у супротности са признањем оптуженог Јовановић Звездана, за које је веће утврдило да није изнуђено.

Суд је поклатио веру исказима сведока, овлашћених радника МУП-а Србије који су се изјашњавали о начину узимања изјаве од оптуженог Звездана Јовановића и исказу браниоца оптуженог Звездана Јовановића, адвокату Весни Радомировић, која је сведочила о поверљивом разговору са тада осумњиченим, који је рекао да жели да да свој исказ, да га тада нико није узнемиравао, да је поверљив разговор обављен у другој просторији. Признање је поткрепљено и другим изведеним доказима, признањем Душана Крсмановића, исказима сведока сарадника и сведока Ненада Шарца, те материјалним доказима, који су затечени на лицу места, приликом вршења увиђаја и записнички су констатовани налазима и мишљењима вештака који су обавили вештачење оружја, муниције, чаура, делова чаура. Суд је поклатио веру исказима судских вештака проф. др Душана Дуњића и Милана Куњадића, који су непосредно саслушани на главном претресу, њиховим писаним налазима и мишљењима која се налазе у списима и у потпуности прихватио писани налаз и мишљење Института за криминалистичку технику СР Немачке из Висбадена, као и усмено излагање вештака овога института, које је дао путем видео конференције, а којим доказима је потврђено признање Звездана Јовановића, које је дао на записнику приликом испитивања у преткривичном поступку.

Оптужени Звездан Јовановић и његов изабрани бранилац Ненад Вукасовић оспоравали су присуство браниоца по службеној дужности приликом давања ове изјаве у преткривичном поступку, истичући да је она накнадно приступила, да није била присутна приликом саслушања осумњиченог Звездана Јовановића, да је само потписала записник, што значи оспорили су професионализам исте, па тако и браниоца уврстили као члана свих оних који учествују у монтираном процесу. Чиме то доказују? Неспорно је да је оптужени Звездан Јовановић потписао записник који су сачинила овлашћена службена лица МУП-а без примедби на свакој страници. Чињеница је да Весна Радомировић постаје изабрани бранилац оптуженог Звездана Јовановића у истрази, о чему сведочи пуномоћје, што значи да се заснива однос поверења између клијента и браниоца.

По мишљењу већа, с обзиром да се ради о оптуженом Звездану Јовановићу, мајору полиције, не може се рећи да је незадовољан непрофесионалним односом браниоца по службеној дужности Весне Радомировић, па јој зато даје пуномоћје и она постаје изабрани бранилац у истрази. Логично је да је оптужени Звездан Јовановић, пре него што је предузео ове радње, могао да размисли јер није истог дана одведен да да изјаву пред истражним судијом Посебног одељења Округног суда у Београду, већ је протекао дужи временски период, и тада је одлучио да Весна Радомировић постане његов изабрани бранилац.

Суд је ценио да је одбрана оптуженог Звездана Јовановића покушала да преко сведока Јовић Бошка и Поповић Александра, чијим исказима није поклатио вера, искључи кривицу оптуженог, нудећи сведоке као лица која пружају алиби оптуженом за 12. марта 2003. године. Ови сведоци су требали да изнесу тврдњу и да оптуженог Звездана Јовановића преместе са места извршења кривичног дела, што чине, па га смештају у стан оптуженог на Бежанијској коси. За суд су оваква теза одбране и искази сведока неприхватљиви, ако се повежу са свим изведеним доказима које је суд ценио

и прихватио. Ценећи изведене доказе на главном претресу и исказе појединих сведока, суд налази да су неки од ових сведока солидарни у жељи да нескривено помогну оптуженом Звездану Јовановићу и да му помогну да оповргне дато признање. То управо чине сведоци Бошко Јовић, Веселин Лечић, Александар Поповић а из исказа сведока Горана Петровића, бившег начелника РДБ-а, види се да су ови сведоци као припадници командног састава ЈСО-а присуствовали састанку у Београдском центру РДБ-а, када им је саопштено да ће учествовати у лишењу слободе браће Бановић, по захтеву Хашког трибунала, и они ту чињеницу нису изнели пред припаднике Јединице у време протеста. Да су о томе обавештени, то од припадника који су саслушани као сведоци нико није поменуо, већ су истакли да им је презентовано да хапсе криминалце. Суд онда закључује, а имајући у виду да је састанку тада присуствовао и њихов командант Душан Маричић, да се ради о посебној групи лица, језгру ЈСО-а, блиским сарадницима и пријатељима који не бирају средства да једни другима помогну, и, то указује да се ради о колегама, официрима ЈСО-а, блиским сарадницима и пријатељима који имају исто мишљење и разлоге, а на крају и интерес да дају алиби оптуженом Звездану Јовановићу (видети записник о саслушању Горана Петровића).

Искази ових сведока су пристрасни и у супротности са свим доказима изведеним током овог поступка, признањем оптуженог Звездана Јовановића и оптуженог Душана Крсмановића, те исказима сведока сарадника Миленковић Дејана и Сувајџић Миладина, али је просто изненађујућа чињеница да се ради о сведоцима, лицима, бившим припадницима ЈСО-а а у време сведочења радницима МУП-а Републике Србије који се налазе на одговорним местима и који обављају озбиљне службене задатке у оквиру МУП-а. Неприхватљиво је да су ови сведоци дозволили да, примера ради, од 24. марта 2003. године, када је лишен слободе оптужени Звездан Јовановић, не нађу за потребно да се јаве суду или тужиоцу или, ако нису хтели ниједном од ових органа правосуђа, да се јаве неком од надлежних старешина у оквиру МУП-а Србије и изнесу своја сазнања. Може се прихватити да то нису хтели, или да можда нису смели да ураде у време акције "Сабља", за време ванредног стања, имајући у виду расположење у ЈСО-у, али нема оправдања да то као службена лица у оквиру МУП-а Србије нису учинили све до момента док их суд није позвао да сведоче на предлог одбране.

Знали су да је оптужени Звездан Јовановић лишен слободе, да му притвор дуго траје, да је оптужен за најтеже кривично дело, а онда се одједном појављују и сведоче на околност да су били са оптуженим Звезданом Јовановићем 12. марта у његовом стану, у време непосредно пред сам атентат. Суд оцењује да из тих разлога одбрана није инсистирала на свим предложеним сведоцима са списка које су предали по имену и презимену, већ су оставили суду да из групе сведока сам одабере сведоке које ће позвати. Да суд није позвао баш ове сведоке, Јовића и Поповића, у жалби на пресуду би предлагали саслушање ових сведока на ту најбитнију чињеницу да су дана 12. марта 2003. године у 12 сати били у стану оптуженог Звездана Јовановића.

Посебно је суд имао у виду и ценио део исказа сведока Јовић Бошка, који је изнео да је дана 11. марта 2003. године био у друштву са Ивицом Матековићем, за кога се у штампи писало да је познати криминалац из Републике Хрватске, да је Матековића сачекао на граничном прелазу између Републике Србије и Републике Хрватске, дана 11. марта 2003. године између 12 и 13 часова, да га познаје годину или две године. Није могао да се изјасни о околностима и природи њиховог познанства, али је истакао да се нису нарочито дружили. Интересантно је указати да су заказали састанак на територији Србије 11. марта 2003. године. У објашњењу које је дао за начин

њиховог доласка у Београд, суд цени да су намерно оставили возило Ивице Матековића – џип са загребачким регистарским таблицама у Руми и то у близини наплатне рампе, како би дали могућност да га уочи што већи број људи.

Поред Јовановића, у стану су били Миле Луковић и оптужени Сретко Калинић. У свом исказу сведок сарадник је изнео да је по доласку у овај стан био присутан када је оптужени Звездан Јовановић отишао у купатило, а Миле Луковић је сведоку сараднику тада испричао како је оптужени Јовановић убио премијера. Сутрадан ујутру, 13. марта 2003. године, сведок сарадник је одвезао из овог стана оптуженог Звездана Јовановића у команду ЈСО-а на Сењаку. То исто у свом признању потврђује оптужени Звездан Јовановић. То је потврдио и сведок сарадник Дејан Миленковић у свом исказу на главном претресу, када је говорио да га је након пуштања из притвора оптужени Милош Симовић одвео у стан Војводе Степе број 259, у коме је затекао Душана Спасојевића, Милета Луковића и Звездана Јовановића, који је тада саветовао Спасојевића да није добро да сведок сарадник Миленковић и даље учествује у реализацији плана. Значи, налазио се са организаторима и извршиоцима криминалне групе у стану “штеку”.

Суд је имао у виду и чињеницу да је оптужени Звездан Јовановић на записнику пред овлашћеним службеним лицима МУП-а Републике Србије, дана 7. априла 2003. године, навео да су га након атентата Луковић Миле и оптужени Калинић Сретко одвезли у стан у улици Војводе Степе да би се окупао и потврђује да га је ујутро, 13. марта 2003. године, сведок сарадник, за кога оптужени Јовановић наводи да је то онај што набавља станове, одвезао до команде ЈСО-а на Сењаку. Сведок сарадник Миладин Сувајџић је станове набављао, што је суд утврдио из доказа које је извео на главном претресу, а што је био његов задатак предвиђен планом криминалне групе.

У овом стану, из извештаја о дактилоскопској идентификацији отисака папиларних линија КТ-955/03, од 24. марта 2003. године, види се да је на новинама “Национал”, од 13. марта 2003. године фиксиран траг – отисак идентичан са отиском кажипрста леве руке оптуженог Звездана Јовановића. На трагу број 33, на амбалажи киселе воде фиксиран је траг, отисак идентичан са отиском средњег прста леве руке оптуженог Милоша Симовића, на трагу број 23, на шољицама од кафе фиксиран је траг, отисак идентичан са отиском кажипрста десне руке покојног Душана Спасојевића. На трагу број 9 на улазним вратима дневне собе са спољне стране фиксиран је траг, отисак идентичан са отиском кажипрста десне руке сведока сарадника Дејана Миленковића, на трагу број 36, на флаши “кока коле” фиксиран је траг, отисак идентичан са отиском палца десне руке Милета Луковића, на трагу број 72, на фиоци комоде у малој соби фиксиран је траг, отисак идентичан са отиском средњег прста леве руке сведока сарадника Миладина Сувајџића, што значи да ови трагови потврђују исказе сведока сарадника и дато признање Звездана Јовановића у погледу боравка у овом стану.

Оптужени Звездан Јовановић није могао објаснити одакле су трагови папиларних линија у овим становима иако је тврдио на главном претресу да он у становима – “штековима” није боравио, као и да су ови отисци папиларних линија вештачени пре његовог лишења слободе, што није тачно. Суд је имао у виду да је изведена и доказна радња увидом у десетопрсни фиш оптуженог Звездана Јовановића, који је достављен уз извештај СУП-а Београд, а на коме се налазе дактилоскопски отисци свих десет прстију његовог левог и десног длана, а из писане документације се утврђује да је фиш од оптуженог узет након лишења слободе. Из тих разлога нису тачни наводи одбране, која је истицала током овог поступка да је идентификација папиларних линија оптуженог Звездана Јовановића извршена 23. марта 2003.

године, већ је ова идентификација трагова оптуженог Звездана Јовановића који су пронађени у стану извршена 26. марта 2003. године, значи после његовог лишења слободе, 24. марта 2003. године, па суд одбацује тврдњу одбране да су отисци који су пронађени у овом стану подметнути оптуженом Звездану Јовановићу.

У извештају о дактилоскопској идентификацији отисака папиларних линија Кт. 969/03, од 24. марта 2003. године, на трагу број 14, флаша “кока коле” фиксиран је траг, отисак идентичан са отиском домалог прста десне руке оптуженог Милоша Симовића; на трагу број 27, празна флаша “текиле” фиксиран је траг, отисак идентичан са отиском палца десне руке дактилоскопираног покојног Милета Луковића; на трагу број 11, флаша “кока коле”, фиксиран је траг, отисак идентичан са отиском палца десне руке покојног Душана Спасојевића, на трагу број 21, шољице за кафу, фиксиран је траг, отисак идентичан са отиском кажипрста леве руке оптуженог Звездана Јовановића.

Суд је прихватио овај извештај о дактилоскопској идентификацији трагова папиларних линија који су нађени у појединим становима где су боравили припадници ове криминалне групе који су извршили убиство председника владе др Зорана Ђинђића, јер је идентификација обављена на основу правила науке из те области. Непосредно су на главном претресу саслушани вештаци који су обавили дактилоскопску идентификацију. Суд је утврдио да су трагове папиларних линија прикупили стручњаци криминалистичке технике који су прецизном методом радили на откривању отисака који су били у тим становима, а да су дактилоскопери извршили идентификацију трагова и утврђивали на који начин припадају одређеном лицу, без обзира што је одбрана покушавала да оспори и ове налазе, тражећи уопштена објашњења за сваки конкретан случај и позивајући се на нека друга правила. Суд налази да су захтеви одбране у том смислу потпуно произвољни, као и тврдње које су изнели и да је на потпуно непоуздан начин утврђено да су на одређеним местима нађени трагови папиларних линија оптужених у овом кривичном поступку, па и оптуженог Звездана Јовановића. Значи, и овим доказом је компромитована одбрана оптуженог Звездана Јовановића и ови докази су допринели да се утврди чињенично стање и његова кривица.

Из извештаја о дактилоскопској идентификацији отисака папиларних линија, КТ. 969/03, од 26. марта 2003. године, у улици Булевар Арсенија Чарнојевића, број 23/4, дана 23. марта 2003. године фиксиран је траг на шољици за кафу (траг број 21), за који се из налаза утврђује да припада, тј. да је идентичан са отиском кажипрста леве руке Јовановић Звездана (књига број 12 из истраге).

Погледати и налаз о дактилоскопској идентификацији КТ. 955/03, од 24. марта 2003. године, који је пронађен дана 23. марта 2003. године у стану у улици Војводе Степе 259/59, на новинама “Национал”, од 13. марта 2003. године. Из налаза произлази да је отисак папиларних линија прста идентичан са отиском кажипрста леве руке оптуженог Јовановић Звездана (књига број 14 из истраге).

Оцена одбране оптуженог Александра Симовића

Суд није прихватио одбрану оптуженог Александра Симовића коју је изнео на главном претресу, већ ју је одбацио као неуверљиву. Оптужени Александар Симовић одбрану је дао први пут на главном претресу, с обзиром да је био у бекству, па му се судило у одсуству, а лишен је слободе 25. новембра 2006. године. Изнео је у својој одбрани да нема никакве везе са кривичним делима која му се оптужницом стављају на терет и да не признаје своју кривицу.

Одбрана оптуженог Александра Симовића у потпуности је у супротности са изведеним доказима и исказима сведока сарадника Зорана Вукојевића, Дејана Миленковића и Миладина Сувајџића, којима је суд поклатио веру, ценећи при том и изведени доказ суочења сведока сарадника са оптуженим. Суд је, имајући у виду овај доказ, поклатио веру исказима сведока сарадника, јер су приликом извођења ове доказне радње били уверљиви и логични, износили су детаљно чињенице и податке које су знали, објашњавали изворе сазнања оптуженом и суду, а њихови су искази потврђени изведеним доказима током овог поступка.

Из исказа сведока сарадника Миладина Сувајџића, суд је закључио да је након атентата из гараже на Новом Београду, где је доведен возилом “пасат”, оптужени Александар Симовић отишао са својим братом Милошем Симовићем другим возилом до стана у улици Милентија Поповића број 24, где су се скривали и где су пронађени његови отисци. При том је суд имао у виду и признање оптуженог Звездана Јовановића које је дато у преткривичном поступку и оптуженог Душана Крсмановића из преткривичног и претходног поступка. Из признања оптуженог Душана Крсмановића, са записника пред истражним судијом, види се улога оптуженог Александра Симовића у проналажењу локације за извршење кривичног дела, када описује начин на који су били маскирани оптужени Александар Симовић и Нинослав Константиновић приликом проналаска канцеларије број 55 на другом спрату зграде у улици у Адмирала Гедрата број 14 (видети записник од 14. маја 2003. године, 18 страна, 4, 5 и 6 пасус одозго).

“...прошло је можда једно 4-5 дана од оног одласка у зграду када смо носили антену у Бирчаниновој улици, када су Нинослав и Симовић Александар нашли ову канцеларију у улици Адмирала Гедрата број 14”; “...Једног дана Јуришић ми је рекао да треба да пођемо у ову улицу и однесемо радне комбинеzone, што смо и урадили. Нашли смо се са Нинославом и Симовић Александром. Њих двојица су обукли плаве комбинеzone у колима, мало су се маскирали. Ставили су наочаре као за вид, с тим што су једне имале оквир као златан, а друге чини ми се да су као са мало црним оквиром. Једна перика за косу је била црна и ставио ју је Аца, а смеђу је ставио Нинослав. Нинослав је носио смеђу браду, коју је обријао тек после атентата. Овако маскирани, њих двојица су ушли у тај улаз број 14 ове улице... Након тога, мени је Симовић Милош рекао да је Звездан Јовановић улазио у ту просторију са Симовић Александром и Константиновић Нинославом да осмотри да ли је погодно за пуцање према згради Владе Србије и Ђинђићу. Након тога сам чуо да је то место изабрано и да одговара”.

О његовом учешћу у атентату суд је имао у виду и признање оптуженог Звездана Јовановића, који је говорио о томе шта је радио оптужени Александар Симовић и које радње је био задужен да предузме приликом извршења убиства председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића, дана 12. марта 2003. године.

Околности о којима је говорио на главном претресу оптужени Александар Симовић, а које су потврдили и сведоци које су предложили он и његови браниоци, да се налазио у својој кући 12. марта, у време атентата, за суд су неприхватљиве, суд не верује овим сведоцима. Суд је имао у виду и чињеницу да су сви учесници ове криминалне групе који су учествовали у извршењу кривичног дела успели да се тога дана врате у станове – “штекове” у којима су се скривали. То је успело и непосредном извршиоцу, оптуженом Звездану Јовановићу, па нема разлога да не би успео да се са места извршења кривичног дела склони и оптужени Александар Симовић. Суд је утврдио чињеницу да су са места извршења кривичног дела, из улице Адмирала Гедрата, заједно, возилом марке “пасат”, којим је управљао оптужени

Владимир Милисављевић, превезени до гаража на Новом Београду оптужени Звездан Јовановић, Александар Симовић и Нинослав Константиновић, о чему су сведочили и сведоци сарадници, а што је признао и оптужени Звездан Јовановић. О томе је сведочио и сведок сарадник Дејан Миленковић, износећи да је и Спасојевић успео да дође до стана на Бановом брду, у улици Николаја Гогоља и да прати телевизијски пренос догађаја након извршења кривичног дела у дворишту зграде Владе Републике Србије. Оваква одбрана оптуженог Александра Симовића је потпуно неуверљива, имајући у виду све изведене доказе током овог кривичног поступка.

Суд није поклатио веру сведоцима који су потврђивали алиби оптуженог Симовић Александра. У својим исказима су изнели да су га видели нешто пре 12 сати у својој кући у Земуну, прилично непрецизно и неодређено. То што оптужени Александар Симовић тврди да је био у својој кући, као и сведоци Тизић Душан и Јелић Мирјана, у супротности је са утврђеном чињеницом да је из улице Адмирала Гепрата, возилом марке "пасат", којим је управљао оптужени Власимир Милисављевић, заједно са оптуженим Јовановићем и Константиновићем стигао до гаража на Новом Београду, а што је изнео и у свом признању оптужени Звездан Јовановић, и наведено је у исказима сведока сарадника. Оваква његова одбрана је у супротности и са даљим током догађаја након атентата, јер је онда потпуно нејасно због чега је био у бекству више од три и по године након убиства председника владе и покушаја убиства његовог пратиоца. Објашњење које је дао на главном претресу да је увек позиван на информативни разговор у полицију када се деси неко убиство и да се зато склонио из стана, је неуверљиво. Могло би се прихватити под одређеним условима, да је можда хтео да избегне притварање у фази преткривичног поступка, али је нејасно због чега је и даље у бекству када није, како износи у одбрани, извршио кривична дела, када има алиби за све то.

Суд је оценио да је одбрана оптуженог у супротности са свим изведеним доказима који су напред наведени, имајући у виду и изведени доказ проналаска отисака и дактилоскопску идентификацију у становима у којима су припадници криминалне групе боравили.

Из извештаја о дактилоскопској идентификацији отисака папиларних линија Кт. бр. 949/03, од 23. марта 2003. године, види се да је у стану у улици Милентија Поповића број 24/29 фиксиран траг на вратима ЧУС-а са спољне стране (траг број 25 на фотодокументацији из овог стана), а из налаза и мишљења вештака Данице Перуничих и Предрага Репца, који су вршили дактилоскопску идентификацију, утврђује се да је отисак папиларних линија прста на овим вратима идентичан са отиском домалог прста десне руке оптуженог Симовић Александра (књига број 13 из истраге).

Оцена одбране оптуженог Душана Крсмановића

На главном претресу оптужени Душан Крсмановић није изнео своју одбрану и одбио је да одговара на питања суда и других учесника у овом кривичном поступку.

Суд је на основу свих изведених доказа утврдио да је признање оптуженог Душана Крсмановића, које је дао на записнику у преткривичном поступку као осумњичени и признање које је дао у претходном поступку пред истражним судијом као окривљени, јасно, логично, исцрпно и истинито. Суд је у образлагању ове пресуде, одговарајући на примедбе бранилаца, дао разлоге због који сматра да су изјаве које је дао оптужени Душан Крсмановић дате уз поштовање одредби ЗКП-а.

Из признања оптуженог Душана Крсмановића, суд је, уз остале доказе које је извео на главном претресу, утврдио околности под којима је настала ова криминална организација – завера, да су организатори завере оптужени

Улемек и Душан Спасојевић. Оптужени Душан Крсмановић је признањем допринео да се сагледа организација криминалне групе и њено функционисање, строга хијерархија и обавеза њеног поштовања, дисциплина коју су сви припадници организације морали да поштују, као и интерна правила од којих се није могло одступати, о строгој повезаности међу припадницима и извршиоцима, о конкретним задацима извршилаца у припремању и извршењу кривичног дела убиства представника највишег државног органа – председника Владе Републике Србије. Овако детаљно, исцрпно, јасно признање уз објашњење извора сазнања, суд је повезивао са осталим доказима, а посебно исказима сведока сарадника, чијим исказима је поклатио веру, признањем оптуженог Звездана Јовановића, које је суд оценио као истинито, па оцењује да је и признање оптуженог Душана Крсмановића поткрепљено овим исказима и материјалним доказима, због чега га прихвата у целини као истинито.

Истицање одбране да је признање оптуженог Душана Крсмановића дато због примене тортуре над њим пре него што је дао изјаву, суд је одбацио као неуверљиво и недоказано. При томе је суд имао у виду чињеницу да је оптужени Душан Крсмановић лишен слободе 1. априла 2003. године, када је задржан у време ванредног стања, а решење је донето од стране МУП-а Републике Србије ЛС. 55/03 и одређено је да задржавање може трајати најдуже 30 дана, а затим је донето решење од 22. априла 2003. године, од стране истог органа и одређено задржавање у трајању од још 30 дана.

Изјаву у својству осумњиченог оптужени Душан Крсмановић дао је пред овлашћеним радницима МУП-а Републике Србије у присуству браниоца дана 4. априла 2003. године и ту изјаву су потписали без примедби. Тада није споменуо да је био изложен тортури, нити је о томе говорио његов бранилац, тада није помињано да је његов исказ изнуђен. Саслушан је у истражном поступку, у присуству браниоца, у својству окривљеног, дана 13, 14. и 16. априла 2003. године. Записник су без примедби потписали, саслушање је обављено уз присуство двојице бранилаца. Оптужени није навео да је био изложен тортури, нити је имао примедби на дати исказ, а истражни судија није констатовао, нити су браниоци ставили неку примедбу да има видних трагова примене физичке силе. Неспорна је чињеница да до данашњег дана није покренут поступак против лица која су евентуално применила тортуру над њим и на тај начин изнудила исказ.

Суд је у доказном поступку извршио увид и прочитао налаз и мишљење судског вештака, психијатра др Бранка Мандића о душевном здрављу оптуженог Крсмановића, из којег се види да тада није указивао, приликом давања опште анамнезе, да је према њему спровођена тортура, а увидом и читањем психијатријског налаза од стране Института за психијатрију из Новог Сада утврђује се да је извршен увид у здравствени лист у притворској јединици, матични број 1491/03, који је вођен од 5. априла 2003. године, из којег се такође види да није било трагова физичког и психичког злостављања, па су овакве примедбе одбране неосноване и срачунате да се признање оптуженог Крсмановића поништи и да се онда побољша процесна ситуација осталих оптужених у кривичном поступку који се води против њих ради кривичног дела убиства председника владе др Зорана Ђинђића.

Суд оцењује да оптужени у овом поступку, и то: оптужени Улемек, оптужени Звездан Јовановић и оптужени Жељко Тојага, као и њихови браниоци, имају интереса да се признање оптуженог Крсмановића доведе под сумњу, јер је он у свом признању до детаља изнео најбитније околности за разјашњење ове кривично-правне ствари, о којима је имао непосредних сазнања. У том смислу се посебно залагао оптужени Тојага Жељко на главном претресу, оспоравајући изнету тврдњу оптуженог Крсмановића да је он

учествовао у помагању извршења кривичног дела које му се оптужницом ставља на терет, оспоравајући уопште чињеницу да га је оптужени Крсмановић некада видео, а посебно не у време око предузимања припремних радњи за атентат код хале “Лимес”. Инсистирање оптуженог Тојаге у тврдњи, на главном претресу, да је требало извршити препознавање њега и оптуженог Крсмановића, суд види само као још један од потеза одбране да се кривични поступак скрене у другом правцу, и при том има у виду чињеницу да је и браниоцима оптуженог Тојаге јасно да није постојала кривично-процесна могућност да се обави суочење између оптуженог Тојаге и оптуженог Крсмановића, с обзиром да је оптужени Крсмановић на главном претресу одбио да изнесе одбрану. И у овом делу суд је прихватио признање оптуженог Крсмановића, јер је описао где га је видео, када и ко је у стану од чланова завере био присутан, па је тада чуо од стране других припадника да је та особа најбољи “зољаш” у ЈСО-у.

Суд је ценио одбрану оптуженог Крсмановића, и то наводе из преткривичног и претходног поступка, па оцењује да је оптужени Крсмановић, а што је и сам изјавио приликом давања изјаве, желео и хтео да олакша своје психичко и душевно стање, јер је био оптерећен сазнањима која су кривична дела извршена и на који начин, оптерећен својим учешћем у извршењу дела, па суд поклања веру наводима његове одбране, повезујући је са признањем оптуженог Звездана Јовановића, наводима одбране Пејаковић Саше из претходног и преткривичног поступка, исказима сведока сарадника, исказу сведока Шаре Ненада и исказима сведока који су се изјашњавали на околности догађаја од 12. марта 2003. године, којима је поклатио веру.

Оптужени Крсмановић се посебно изјашњавао о строгој дисциплини која је владала у оквиру ове криминалне групе, о улогама сваког појединца и о месту које је сваки појединац имао у хијерархији. Тако се јасно из његовог исказа види да је оптужени Улемек заједно са Спасојевићем био главни организатор, да се ту налазе Миле Луковић, Дејан Миленковић и Милош Симовић, који је био задужен за одржавање, не само везе између Спасојевића и осталих припадника, него и за додељивање задатака припадницима, онако како му је наложио Спасојевић, како су се договорили Спасојевић и оптужени Улемек и о контроли извршења тих задатака. Изјашњавао се и о одласку оптуженог Нинослава Константиновића на Копаоник, што је потврђено и исказима сведока сарадника Вукојевића, Сувајџића и Миленковића, чијим исказима је суд поклатио веру.

Признање оптуженог Душана Крсмановића потврђено је и писаним доказима, налазима вештака које је суд прихватио. Оптужени је у датом признању јасно и исцрпно описао припремне радње код Бубањ потока, радње које су предузели у вези атентата који је планом предвиђен да се изврши код хале “Лимес”, задатке осталих саучесника (помагача), своју улогу, проналажење локације из које је извршено убиство председника владе и склањање извршилаца након извршеног атентата. Објашњавао је задатак оптуженог Милоша Симовића на дан атентата и коришћење такозваних телефона “специјала” тога дана и одржавање везе између оптуженог Милоша Симовића и осталих припадника и оптуженог Милоша Симовића и Душана Спасојевића.

Суд није прихватио тврдњу одбране да је његово признање изнуђено, наручено и да он о томе није говорио, јер је то све што је одбрана истицала компромитовано другим изведеним доказима и исказима сведока сарадника и сведока, који су у бити потврдили признање оптуженог Душана Крсмановића.

Оптужени, припадници криминалне групе из ЈСО-а, нису у овом поступку суду понудили нити објаснили због чега би један припадник криминалне

групе (подземља), који није имао везе са Јединицом за специјалне операције, изабрао из целокупног састава ЈСО-а баш и само оптуженог Улемека, команданта, и оптужене Звездана Јовановића и Жељка Тојагу да оптужи да су извршиоци атентата на председника владе и припадници завере. Генерализовање ствари и изношење чињенице да су у руковању неким оружјем најбољи или нешто слично је за суд неприхватљиво, ако се реално цени околност коју је оптужени Душан Крсмановић изнео и у оквиру криминалне групе, и у оквиру друштва уопште. Према томе, да оптужени нису предузели све те радње и да нису били припадници завере организоване са циљем противуставног и непријатељског деловања, да се изазове узнемирење грађана, оптужени Душан Крсмановић о њима не би могао да говори, нити да их зна.

Неприхватљива је теза одбране да је његово признање изнуђено, наручено, да он то није изјавио, већ да су то учинили неки моћници. То је проста тврдња коју је суд, као неуверљиву и нелогичну, одбацио. Поступак је вођен на законит начин пред надлежним органима ове државе, истражним судијом, чију независност и стручност нису довели у сумњу, јер би прихватање такве тезе значило да сви учествују у завери да се оптуже само поједини припадници криминализованог дела ЈСО-а, а то су баш они који су били припадници криминалне групе. Ова теза је неприхватљива и демантована јер оптужница није подигнута, на пример, против оних припадника ЈСО-а који су радили у обезбеђењу Душана Спасојевића, који нису били припадници криминалне групе, што демантује наводе одбране оптужених Улемека, Звездана Јовановића и Жељка Тојаге да је циљ био да се оптужи цела ЈСО и да се Јединица и сви њени припадници криминализују. Ово произлази и из чињенице да су неки припадници ЈСО-а радили више година у обезбеђењу Душана Спасојевића, а из исказа сведока сарадника закључује се, не само да су били плаћени, већ су били награђивани становима и возилима, али због тога их нико није оптужио као припаднике криминалне групе.

Овакви наводи одбране су нелогични и у супротности са изведеним доказима, материјалним траговима, па их је суд одбацио као неистините.

Признање оптуженог Душана Крсмановића потврђено је исказима сведока, сведока сарадника, материјалним доказима, налазима вештака, видео записом и приложеном фотодокументацијом.

Суд је прихватио писане налазе и усмено изјашњење вештака о дактилоскопској идентификацији трагова папиларних линија, који су пронађени у становима или возилима у којима су боравили припадници криминалне групе. У односу на оптуженог Душана Крсмановића, суд је извршио увид у извештај о дактилоскопској идентификацији, са приложеном фотодокументацијом трагова папиларних линија из КТ. извештаја 895/03, од 19. марта 2003. године, у улици Трише Кацлеровића број 28/15, где је фиксиран траг на улазним вратима са унутрашње стране (траг број 7), идентичан са отиском средњег прста десне руке Крсмановић Душана (књига број 12 из истраге).

Из извештаја о дактилоскопској идентификацији папиларних линија КТ. 941/03, од 22. марта 2003. године, у улици Луја Адамича број 34, фиксиран је траг папиларних линија на плочицама испод прозора у трпезарији (траг број 3), идентичан са отиском длана леве руке Крсмановић Душана (књига број 12 из истраге).

Оцена одбране оптуженог Бранислава Безаревића

Суд је одбацио као неуверљиву одбрану оптуженог Бранислава Безаревића. Његова одбрана је у супротности са изведеним доказима, и то изнетим признањима Душана Крсмановића у преткривичном и претходном

поступку и исказима сведока сарадника Зорана Вукојевића и Дејана Миленковића, којима је суд поклонио веру. Сведоци сарадници су до детаља објаснили улогу и задатке Бранислава Безаревића које је он добијао у циљу извршења плана криминалне групе – завере за извршење кривичног дела убиства представника највишег државног органа, председника Владе Републике Србије. Суд је ценио изведени доказ суочењем између сведока сарадника Зорана Вукојевића и оптуженог Безаревић Бранислава, а имао је у виду и исказ сведока сарадника Дејана Миленковића. Сведоци сарадници су пред судом објаснили начин на који су ступили у контакт са оптуженим Безаревићем и одржавали комуникацију путем телефона, такозваних “специјала”, које су користили само између себе онда када су имали шта да пренесу, да Безаревић да одређени податак или да они од њега траже одређену информацију.

Тражење алибија на сам дан планираног атентата да није био у Београду 21. фебруара 2003. године, по мишљењу овог већа је небитно, јер оптуженом Безаревићу није оптужницом стављено на терет да се критичног дана нашао заједно са осталим припадницима на улици, па да је због тога морао објашњавати да се налазио на другом месту и у друштву тачно одређених људи.

У својој одбрани оптужени Безаревић је истицао да није имао потребе никога ни да обавештава о планираном путу председника владе у Бањалуку, јер су сва средства јавног информисања објавила да ће премијер путовати 21. фебруара 2003. године. Ово веће сматра да информација пренета преко средстава јавног информисања не искључује његову кривицу, јер се из исказа сведока сарадника Дејана Миленковића закључује да је Бранислав Безаревић њему предао информације о путовању за Бањалуку са аеродрома Сурчин, предвиђену маршруту кретања до аеродрома Сурчин, регистарске бројеве возила из пратње и регистарски број возила које је користио премијер. То су они подаци које нису објавила средства јавног информисања. Из изведених доказа утврђује се да је ова криминална група, од момента када је добила ове податке од оптуженог Безаревића, које је саопштио Дејану Миленковићу, а преко њега Милошу Симовићу и Душану Спасојевићу, наставила са трагањем и тражењем места, погодне локације на аутопуту на Новом Београду са које би се извршио атентат, како је то планом било предвиђено.

Наиме, из исказа сведока сарадника и признања оптужених, суд је утврдио да је планом предвиђено да се на аутопуту пресече пут колони под пратњом, да се заустави возило у којем се налазио премијер, како би се омогућило да са насипа дејствују “зољама” оптужени Жељко Тојага и Звездан Јовановић и изврше убиство премијера. На ове околности изјашњавали су се на записнику у преткривичном поступку оптужени Звездан Јовановић, у преткривичном и претходном поступку оптужени Душан Крсмановић и сведок сарадник Дејан Миленковић. На основу ових доказа, суд је одбацио одбрану оптуженог Безаревића и утврдио да су изјава и признање оптуженог Звездана Јовановића и Душана Крсмановића истинити. Одбрану оптуженог Безаревића суд је ценио доводећи је у везу са исказима сведока сарадника Зорана Вукојевића и Дејана Миленковића, који су у својим исказима детаљни и прецизни, а Дејан Миленковић је изнео да је Бранислав Безаревић њему дао регистарски број возила које је користио премијер и возила из пратње и објаснио на који начин се након задржавања од стране полиције ослободио наведене цедуљице са регистарским бројевима возила из пратње (погледати код исказа сведока сарадника Дејана Миленковића).

То што је оптужени Безаревић оспорио наводе оптужнице на главном претресу и у завршној речи, са освртом на исказе сведока сарадника, његово је право да изнесе одбрану на начин на који бира, али суд његову одбрану не прихвата, већ је одбацује као неистиниту. Наводи одбране оптуженог

Безаревића су неприхватљиви и у делу када на главном претресу износи да, када је саслушаван код истражног судије (видети записник из истраге или транскрипт са главног претреса од 8. септембра 2006. године, на страни 17 и 16), каже: “Даље, у погледу оне прве информације о Ђинђићевом кретању у телефонском разговору са Багзијем, који ме је назвао између 9 и 10 часова, када сам био у кафеу на Институту, питао ме је је ли истина да овај иде, одговорио сам – не знам, вероватно иде. Багзи ми није ништа одговорио већ је прекинуо разговор. Према томе, нисмо помињали одлазак у Босну. Даље, прецизирам ово у погледу регистарских бројева аутомобила које је користило обезбеђење Ђинђића и Ђинђић. Ја нисам те бројеве проверавао и саопштавао, већ су они то знали”. Из овакве тврдње закључује се да је сведок сарадник Дејан Миленковић говорио истину пред судом, а да оптужени Безаревић не објашњава на логичан начин одакле му је то познато, ко му је то из криминалне групе саопштио, ако тврди да са Дејаном Миленковићем, а касније и Милошем Симовићем није био у контакту, а ни са Зораном Вукојевићем о томе није разговарао. Тврди да они знају (при том мисли на земунски клан), регистарске бројеве возила из пратње.

Неприхватљива је за суд тврдња оптуженог Безаревића коју је изнео на главном претресу, да никада није контактирао са сведоком сарадником Дејаном Миленковићем и оптуженим Милошем Симовићем, да никада није давао податке који су му били доступни на Институту за безбедност о кретању премијера и његове пратње, да криминална организација припрема убиство председника владе. Оваква његова тврдња демантована је исказом сведока сарадника Зорана Вукојевића, који износи да, када су се нашли у кафићу поред Атељеа “212” у Београду и то сведоци сарадници Вукојевић и Миленковић са оптуженим Безаревићем, на питање Безаревића упућено Миленковићу шта ће им подаци о кретању премијера; сведок сарадник Миленковић одговорио му је: “Звекнуће премијера, али то није твоја брига. Твоје је да даш податке”. Ово је потврдио у свом исказу и сведок сарадник Дејан Миленковић да је саопштио оптуженом Безаревићу за шта су им потребни подаци, да је то од њега тражио Душан Спасојевић и да је са оптуженим Безаревићем договорио да ће му дати надокнаду од 50.000 евра за те податке. Горе цитирана реченица потврђује ове тврдње сведока сарадника да, не само да су му рекли за шта им требају подаци, већ му је Миленковић објаснио да је његово само да даје податке, а да за остало не мора да брине што значи: договорили смо се већ о цени и твоје је даље да радиш, а други имају унапред одређене улоге и задатке.

Суд није прихватио одбрану оптуженог Безаревића да је први пут видео Дејана Миленковића у судници и да не зна уопште оптуженог Милоша Симовића, да са њим није имао никакве контакте, јер су ови наводи одбране у супротности са исказима сведока сарадника, којима је суд поклатио веру. За овакав закључак суда, поред исказа сведока сарадника, били су битни и наводи одбране оптуженог коју је дао у својству окривљеног пред истражним судијом (видети транскрипт од 8. септембра 2006. године, страна 16), где му је цитиран исказ из истраге: “Рекао сам му да постоји могућност да ћу припадати Кези, који је био начелник одељења обезбеђења премијера Ђинђића и да ћу вероватно обезбеђивати његову супругу Ружицу. Када сам касније размислио и све повезао, вероватно је Вук отуда закључио да ја имам или ћу имати податке о кретању премијера... Ја сам новац тражио Вукојевић Зорану Вуку и он ми је давао новац. Додуше, једном се десило у колима да сам видео да је Багзи дао Вуку новац, а он мени. Ја сам тако узео од Вука укупно око 1.200 евра, али на позајмицу и дужан сам да му то вратим. У односу на бацање првог мобилног телефона који сам добио од Вука, прецизирам да ме је он назвао око 12 часова на мој стални број мобилног телефона и питао ме

да ли знам шта се десило, а онда је рекао да бацим онај телефон и ја сам тако поступио.”

Инсистирање у одбрани оптуженог да тужилац није пружио доказе на који начин ће се извршити примопредаја уговорене суме за плаћање датих информација, суд оцењује као небитне околности, јер је неспорно утврђено да је сума била договорена, као што је неспорно и да је оптужени Безаревић добијао повремено мање суме новца у еврима.

Из цитираног дела исказа закључује се да оптужени Безаревић на главном претресу не говори истину када каже да се никада раније није упознао са сведоком сарадником Дејаном Миленковићем. Његова одбрана на главном претресу усмерена је у сасвим другом правцу, да се покаже да је он жртва “завере” која покушава да прикрије праве учеснике и извршиоце убиства председника Владе Републике Србије.

Оптужени Душан Крсмановић је у свом признању изнео да је оптужени Бранислав Безаревић преносио податке који су били веома важни организаторима и извршиоцима овог кривичног дела (видети записник из истраге, страна 20, пасус седми, од 16. маја 2003. године и записник из преткривичног поступка од 4. априла 2003. године). На пример, са записника од 4. априла 2003. године, из преткривичног поступка, на трећој страни, први пасус одозго гласи: “Након пар дана, Спасојевић је, након што је дошао до везе која му је јављала покрете Ђинђића, са својим обезбеђењем, за које претпостављам да ради у обезбеђењу породице Зорана Ђинђића, нисам сигуран, а са којим су комуницирали Миша, Багзи и Вук – Вукојевић Зоран ословљавајући га са Перо, испланирао да убију Ђинђића “золама”, јер је добио податак да Ђинђић иде негде на пут”. Исти оптужени на записнику пред истражним судијом у претходном поступку од 14. маја 2003. године, на 20 страни, седми пасус одозго, каже: “Поред тога, у функцији су била још два телефона, од којих је један имао везу Вукојевића са тим човеком, за којег сам касније сазнао да се зове Безаревић, а други је био повезан између Симовић Милоша и тога Безаревића”.

Суд је ценио и одбацио као неистините наводе које изнео у својој одбрани оптужени Бранислав Безаревић, да приликом саслушања пред истражним судијом, истражни судија није пред њим гласно диктирао записник, да је он потписао неки текст, али да не зна шта је потписао (видети транскрипт од 8. септембра 2006. године, стране 21 и 22), када на питање председника већа: “Да ли је пред истражним судијом било шта диктирано што сте ви говорили у том кабинету?”, одговорио: “Не, нисам ни прочитао на крају тај записник, нисам имао тај поверљив разговор”. Када га је председник већа питао да ли су записничар и истражни судија излазили ван канцеларије у току давања изјаве (видети страну 23 истог транскрипта), одговорио је да није и да су му дати папири и показано где треба да потпише, због чега је потписао. И на овај начин оптужени Безаревић конфузним одговорима на јасно постављена питања увек додаје нешто сасвим друго, као што је и овде почео да помиње поверљив разговор и чињеницу да га нико није подучио да може да прочита изјаву коју је дао, а то све у жељи да остави простора за погрешно закључивање и изазивање сумње у рад органа који су учествовали у откривању извршилаца овог кривичног дела.

Оцена одбране оптуженог Тојага Жељка

Наводе одбране оптуженог суд није прихватио, јер су у супротности са изведеним доказима, посебно датим признањем оптуженог Звездана Јовановића у преткривичном поступку, оптуженог Душана Крсмановића у преткривичном и претходном поступку и исказима сведока сарадника.

У својој одбрани на главном претресу, оптужени Жељко Тојага инсистирао је на чињеници да је боравио на Копаонику, у другој смени, у

периоду од 12. до 21. фебруара 2003. године, када се вратио у Београд, заједно са својим колегом Иванић Ђорђем. Упорно је понављао да није напуштао Копаоник и предложио на те околности саслушање великог броја сведока, припадника ЈСО-а који су у тој смени боравили на Копаонику. Суд је саслушао предложене сведоке, чије исказе је ценио, о чему је било речи у образложењу ове пресуде. Није их прихватио, осим у оном делу када су тврдили да су виђали оптуженог Тојага Жељка на Копаонику. Њихове исказе суд је одбацио као неуверљиве, имајући у виду признања оптуженог Звездана Јовановића и Душана Крсмановића која је оценио као убедљива и логична, и која међусобно у том делу нису у супротности.

Неспорно је из исказа ових сведока да је оптужени био на Копаонику, да су тамо били и сведоци, као и да је оптужени Тојага дошао дан или два касније, након почетка смене. Искази ових сведока били су уопштени, неодређени. Као што је речено, они су износили тврдњу да су га свакодневно виђали на Копаонику на различитим местима, али ниједан од ових сведока није се прецизно изјаснио да се по нечему сећа, неком детаљу или догађају, који се памти по некој карактеристици, да је оптужени Тојага био на Копаонику 16. фебруара 2003. године и 21. фебруара 2003. године. Сведоци се нису изјаснили, нити су могли, на околности тачног времена када је кренуо са Копаоника и с ким, њихови искази су у том делу различити.

Сведоци су само показали жељу да помогну оптуженом Тојага Жељку и да му олакшају ситуацију у овом кривичном поступку. Из држања ових сведока приликом давања исказа, суд је закључио да је постојала у то време, 2003. године и у време сведочења пред судом, солидарност између припадника ЈСО-а, коју суд оцењује као солидарност и међусобно поверење изграђивано и стицано током више година у ратним временима, када је код њих стваран осећај припадности групи, што се манифестовало и приликом давања исказа, јер се видело да на све начине желе и покушавају да помогну оптуженима у овом кривичном поступку, у уверењу да треба помоћи саборцу у свакој ситуацији, коју они процењују као опасност за припадника, а онда и за целу Јединицу. Тако суд оцењује њихово држање приликом давања алибија оптуженом Жељку Тојаги.

Његова одбрана у супротности је са признањем оптуженог Звездана Јовановића које је дао у преткривичном поступку, када је изјавио да се, након договора са Душаном Спасојевићем и Милетом Луковићем у Брзећи, вратио на Копаоник и обратио се команданту Душану Маричићу Гумару са захтевом да му помогне и одобри да Жмиги (мисли на Тојага Жељка) иде са њим за Београд, објашњавајући разлоге за то чињеницом да му је потребан да пронађе лице које се лажно представља као Звездан Јовановић и при том вара људе.

Сведоци Николић Милан, Јованкић Предраг, Стево Вукша и Веселин Лечић у својим исказима су изнели да нико од припадника ЈСО-а није могао да напусти Копаоник без знања и одобрења старешине. Када се искази ових сведока повежу са одбраном оптуженог Звездана Јовановића коју је дао у преткривичном поступку, онда је јасно да се оптужени Звездан Јовановић и обратио свом непосредном старешини Душану Маричићу, команданту ЈСО-а, са захтевом да му одобри повратак у Београд и да дозволи да са њим иде оптужени Жељко Тојага (видети записник о саслушању оптуженог Звездана Јовановића из преткривичног поступка од 7. априла 2003. године). Из тога суд закључује да је оптужени Звездан Јовановић, помоћник команданта ЈСО-а, на начин како је изнео, добио сагласност да Копаоник напусти и оптужени Жељко Тојага и онда није било неопходно да оптужени Тојага тражи сагласност неког нижег старешине, имајући у виду овлашћења која има командант Јединице. Са изнетих разлога суд је одбацио и одбрану оптуженог Тојаге у том делу, да због поштовања дисциплине није могао да напусти

Копаник, јер је суд поклатио веру признању оптуженог Звездана Јовановића да се обратио команданту након договора у Брзећи са Душаном Спасојевићем и Милетом Луковићем. Значи, он је испоштовао дисциплину и на тај начин омогућио и оптуженом Тојаги да напусти Копаник и да као припадници криминалне групе – завере сачувају конспиративност и тајност договора. Према томе, суд не верује у изнете наводе одбране оптуженог Тојаге да он са оптуженим Звезданом Јовановићем није био у неком ближем односу, да се са њим није дружио. Оптужени Тојага је на овај начин оспорио и њихово дружење и поверење, само из разлога да би оповргао дато признање оптуженог Јовановића и његово објашњење односа између њих двојице, а који је оптужени Јовановић и описао као однос безрезервног поверења, износећи тврдњу да га оптужени Тојага “слепо слуша”.

Одбрана оптуженог Тојаге Жељка у овом делу је у супротности са признањем оптуженог Звездана Јовановића и оптуженог Душана Крсмановића и са исказом сведока сарадника, који су га виђали у стану код Сава центра, када саслушани износе у својим изјавама да је ту био најбољи зoljaш и да су њега видели у стану у улици Лењинов булевар број 10, десети спрат, стан 40, власништво Опарушића. У том стану оптуженог Тојагу видео је и оптужени Душан Крсмановић (видети записник пред истражним судијом од 4. априла 2003. године, страна 3, први став), а оптужени Звездан Јовановић у датом признању каже: “Жмигију сам наредио јер ме је слепо слушао”, а оптужени Душан Крсмановић описује где га је тачно видео, када и да му је речено да је то најбољи зoljaш из ЈСО-а (видети транскрипт и записник из истраге о саслушању оптуженог Душана Крсмановића).

Суд је одбацио наводе одбране оптуженог Тојаге као неуверљиве, када је говорио да је само једном био у неком стану код Сава центра, и то пред атентат на председника владе, и то на молбу оптуженог Улемека, када је возио неког момка од “Кафе кафеа”. Оптужени у овом делу не помиње ни како му се тај младић представио, не зна одакле је, чиме се бавио, претпоставља да је радио у обезбеђењу оптуженог Улемека, које није из ЈСО-а, преузима га код “Кафе кафеа” и вози га по наредби Улемека до овог стана код Сава центра. Суд и ове наводе одбране одбацује као нелогичне и неуверљиве, посебно када се има у виду да је Тојага Жељко оптужен за најтежа кривична дела са запрећеним високим казнама затвора. Током поступка не чини ништа да нађе посредно податке о том лицу, што је могао учинити макар после предаје првооптуженог Милорада Улемека. Ово је посебно необично јер је Тојага Жељко током поступка инсистирао на многим детаљима и указивао на сведоке који ће потврдити само његово присуство на Копаннику. Неспорно је да он у својој одбрани описује неке опште телесне карактеристике ове особе, али износи и описује карактеристике тог лица које би се могле наћи код веома великог круга људи који се свакодневно срећу на улици, без ближих података где би се могло претпоставити да се то лице налази или ради.

У својој изјави оптужени Тојага каже: “Звездана Јовановића поштујем као старешину, надређеног, са њим се приватно не дружим”. Објашњава да је одбио једном да изврши његово наређење – не каже које, а пред судом је утврђено да у ЈСО-у постоје посебни тимови и да он и оптужени Звездан Јовановић никада нису били у истом тиму, барем у мирнодопским условима. Ову тврдњу је Тојага изнео у својој одбрани са посебним нагласком, да би оспорио признање оптуженог Звездана Јовановића, у којем оптужени Звездан Јовановић говори да је могао оптуженом Тојаги да нареди јер га је “слепо слушао”, из чега суд закључује да међу њима влада однос поверења и поштовања.

Чињеница је да су припадници ЈСО-а потврдили у великом броју његово присуство на Копаннику, у време друге смене, и изнели тврдњу да није

напуштао Копаоник, а сведок Иванић је, поред изнете тврдње да је оптужени Тојага све време био на Копаонику, потврдио да се заједно са њим истим путничким возилом вратио у Београд, 21. фебруара 2003. године. Изнете тврдње сведока, о чему је било речи код оцене њихових исказа, не доводе у сумњу његово присуство у Београду у дане како му је то оптужницом стављено на терет, јер је суд поклатио веру исказима сведока сарадника и признањима оптужених Звездана Јовановића и Душана Крсмановића. Из њихових изјава суд утврђује да је оптужени Тојага Жељко учествовао у покушају извршења атентата код хале “Лимес” и у планираном покушају атентата, 16. фебруара 2003. године, у Бубањ потоку, на аутопату, од којег се одустало.

Из исказа саслушаних сведока припадника ЈСО-а закључује се да су се свакодневно дружили и били заједно са оптуженим Тојага Жељком. Неки су тврдили да су били заједно на скијању, неки по кафићима, неки да су се видели за време снимања спотова о Јединици, који су се снимали да прикажу њене могућности у висинским условима, али нико од сведока, па ни сведок Веселин Лечић, официр за безбедност, није споменуо име сниматеља који би се могао евентуално саслушати као сведок. Снимак који су спремали као пропагандни материјал о могућностима Јединице прављен је, како су изнели, на професионалан начин, али се нису изјаснили ко је тај сниматељ, да ли је био припадник ЈСО-а или МУП-а или било ког другог органа, а нису понудили ни филм, како су иначе у одбрани наглашавали да се са филма може утврдити датум када је снимање тачно обављено, а на којем снимку би се евентуално видело присуство оптуженог Тојаге и оптуженог Звездана Јовановића.

Одбрану оптуженог Тојаге да се у Београд вратио након покушаја атентата на председника владе, и да се јавио свом старешини, који му је дозволио да тога дана не дође на посао, већ да на посао дође редовно, сутрадан, суд није прихватио, већ ју је оценио као нелогичну и неуверљиву. Изношењем овакве одбране оптуженог, Тојага Жељко је покушао да себи обезбеди двоструки алиби. Значи, припадници ЈСО-а из друге смене вратили су се 21. фебруара 2003. године са Копаоника, што није спорно, што се утврђује из исказа саслушаних сведока и из службене белешке, која је сачињена на захтев специјалног тужиоца о боравку ЈСО-а на Копаонику у фебруару месецу 2003. године. Суд је ценио и исказ сведока Иванић Ђорђе, који у свом исказу потврђује наводе одбране оптуженог Тојаге, да се оптужени Тојага Жељко из свог стана телефоном јавио непосредном старешини и да му је он одобрио да не долази тога дана на посао, већ да дође сутрадан.

Нелогични су наводи одбране оптуженог Тојаге, и наводи из исказа сведока Иванића, да му је потребна дозвола да не долази на посао 21. фебруара 2003. године, када иначе сви припадници из те смене не иду на посао, а на посао се не јавља ни његов сапутник, припадник ЈСО-а Ђорђе Иванић. Изношењем овакве одбране, оптужени Тојага жели да увери суд да је он био у свом стану, да није био на послу и да га је сигурно сведок Ђорђе Иванић видео у стану и чуо наводни разговор са његовим старешином, па из тога суд треба да закључи да он није могао бити код хале “Лимес”. Из овога произлази да је тражио могућност да оспори признање оптуженог Звездана Јовановића и оптуженог Душана Крсмановића и исказ сведока сарадника Дејана Миленковића.

Истицање одбране оптуженог Тојага Жељка да је био на полиграфу и, како се то у жаргону каже, да је “прошао”, суд није прихватио, јер полиграф није доказ који се користи у кривичном поступку. Он је само једна од индиција која може указивати органима кривичног гоњења да ли и у ком правцу треба даље водити преткривични поступак.

Инсистирање одбране да се обави вештачење на околност да се из “зоља” није могао извршити атентат на председника владе на начин како је то описао сведок сарадник Дејан Миленковић, суд оцењује као скретање овог кривичног поступка на другу страну, јер се сведок сарадник није изјашњавао на околности тачно на који начин би пуцали оптужени Жељко Тојага и оптужени Звездан Јовановић “зољама”. Сведок сарадник је објаснио да је његов задатак био да заустави колону возила, да би из “зоља” са насипа, што је шире окружење места одакле ће се извршити атентат, поред хале “Лимес”, пуцали оптужени Звездан Јовановић и оптужени Жељко Тојага. Да ли би то било са бочне стране или би возило наилазило “пуцачима” директно у сусрет, на те околности се није изјашњавао сведок сарадник Дејан Миленковић, нити је износио карактеристике оружја. О “зољи” је најпре говорио у свом признању оптужени Звездан Јовановић.

Његова одбрана, да је доведен у везу са покушајем атентата на председника владе само зато што је био најбољи зољаш у ЈСО-у и да су за то знали сви у држави, у војсци и у полицији, па су зато баш њега изабрали да га лажно оптуже, је нелогична и неприхватљива, јер није одговорио зашто је баш њега оптужени Звездан Јовановић изабрао да га лажно оптужи, кад о њему мисли да му је одан у свакој прилици, о чему се изјаснио у признању, или оптужени Душан Крсмановић, који са њим нема никаквих ближих контаката, који га није познавао, нису имали прилике раније да комуницирају, значи не може се пронаћи мотив на страни оптуженог Крсмановића зашто би га лажно оптуживао.

Оптужени Душан Крсмановић је лице из криминогене средине, које се бавило криминалним активностима у оквиру земунског клана. Оптужени Крсмановић је у свом признању пред истражним судијом, на записнику од 4. априла 2003. године, на страни 3, јасно објаснио у којој прилици први пут види оптуженог Тојагу, ко је све присутан, у ком стану и са ким до Чукарничке падине вози оптуженог Тојагу, а објаснио је и шта је чуо од припадника криминалне групе, ко је то лице и са којим оружјем је он најбољи стрелац. Суд оцењује да је у овом делу признање оптуженог Крсмановића било искрено и аутентично и да је изнео само оно о чему је имао непосредна сазнања, када је био у прилици да контактира са оптуженим на месту где су били и остали припадници криминалне групе.

Нормално је да оптужени Звездан Јовановић као старешина у Јединици њега добро познаје, зна да је тако добар пуцач из “зоље”, па зато и бира њега као лице које ће заједно са њим учествовати у извршењу атентата, у спровођењу радњи предвиђених планом за извршење убиства председника владе, да пуца из оружја за које је најбољи, јер, како сам износи у признању, њихов однос је такав да он може у сваком тренутку оптуженом Тојаги нешто предложити да учини, јер га овај “слепо слуша”. Ово се може повезати и са избором оптуженог Звездана Јовановића од стране оптуженог Улемека, знајући његове могућности као прецизног стрелца и његов однос са оптуженим Тојагом, који је организатору, оптуженом Улемеку, бившем команданту Јединице, добро познат.

Начин на који је у овом делу изнео одбрану оптужени Тојага уклапа се у стратегију која прати овај кривични поступак, да су сви завереници, и МУП, и Војска, и суд, и веће, и судски вештаци, што не може бити тачно, што је нелогично и ненормално, јер би се радило о тако широкој завери великог броја лица или свих који су предузели било коју радњу у овом кривичном поступку, сагласни да се само лица са оптужнице лажно оптуже и прогласе кривим.

Инсистирање одбране, не само оптуженог Тојаге, него и других оптужених из ЈСО-а да се ради о завери против комплетне ЈСО, да се она лажно оптужи и растури, која се износи и у судници није тачно, јер суд је

утврђивао индивидуалну кривичну одговорност и утврдио је да су у питању тачно одређени оптужени – лица која су учествовала у завери и у извршењу криминалног акта убиства представника највишег државног органа, председника Владе Републике Србије. Ценећи наводе одбране оптуженог и исказе саслушаних сведока, припадника ЈСО-а, мора се истаћи да је суд утврдио да су оптужени и оглашени кривим, након спроведеног на закону заснованог поступка, само они њени припадници из криминализованог дела Јединице који је био у спрези са криминалним удружењем Душана Спасојевића, под контролом организатора оптужених Улемека и Спасојевића.

Оцена одбране оптуженог Саше Пејаковића

Суд је ценио одбрану оптуженог која се односи на наводе измењене оптужнице, па је није прихватио, јер наводи изнете одбране нису такви да искључују његову кривицу нити доводе у сумњу радње које је предузео а које му се оптужницом стављају на терет. Суд је заузео став да се одбрана оптуженог Пејаковић Саше, која је дата у различитим фазама кривичног поступка, сматра јединственом одбраном. У својој одбрани оптужени Пејаковић не признаје субјективна обележја кривичног дела која му се оптужницом стављају на терет. На основу изведених доказа утврђено је да је Пејаковић Саша изнео одбрану у намери да оспори своју кривицу и кривично дело које је описано у измењеној оптужници. Неспорно је да је оптужени Саша Пејаковић, по наредби бившег команданта Јединице за специјалне операције, распоређен у марту месецу 2003. године у обезбеђење Душана Спасојевића.

Из одбране оптуженог Пејаковића јасно је да је њему познато да је у Јединици за специјалне операције, чији је он припадник, командант Душан Маричић Гумар, а не Милорад Улемек. Такође, оптужени Пејаковић зна да је он као припадник ЈСО-а из Одељења за заштиту личности распоређен да обезбеђује Милорада Улемека, а изнео је да је увек поштовао хијерархију и дисциплину у оквиру Јединице. О томе је говорио када је објашњавао да је он могао да се јави само Шареу, као непосредно вишем старешини, док је био у обезбеђењу Улемека (видети транскрипт од 19. фебруара 2004. године) и да није могао да прескаче и да иде код било ког вишег старешине. Онда није јасно како је могао да иде и да прихвати наредбу о распоређивању коју му издаје оптужени Улемек, који није командант ЈСО-а, није био лице које је било запослено у МУП-у Републике Србије и тада није био његов старешина. Онда није тачна његова одбрана, када каже да није остао у обезбеђењу Душана Спасојевића приватно (видети транскрипт, страна 36 од 19. фебруара 2004. године).

Посебно су неприхватљиви наводи одбране у овом делу из разлога што је оптуженом било познато да су сви други припадници ЈСО-а који су обезбеђивали Душана Спасојевића били повучени из његовог обезбеђења након покушаја атентата код хале "Лимес". Суд не прихвата одбрану оптуженог, који каже да су све наредбе усмене и да их он поштује због дисциплине у Јединици и да све и извршава због тога јер му је оптужени Улемек наредио да Спасојевићу "не фали длака са главе". Може се прихватити да је такву наредбу дао оптужени Улемек оптуженом Пејаковићу и да је био забринут за безбедност Душана Спасојевића, али то значи да је оптужени Пејаковић прихватио да извршава приватну наредбу оптуженог Улемека, посебно када се има у виду да је он и раније био у обезбеђењу Душана Спасојевића у време док је командант био оптужени Улемек. Из тога суд једино може закључити да је оптужени Улемек као организатор криминалне организације – завере изабрао оптуженог Пејаковића као лице у које организатори ове криминалне групе, Душан Спасојевић и он имају

безгранично поверење, а што је Пејаковић и показао својим понашањем и пружањем заштите Спасојевићу након атентата, 12. марта 2003. године.

Суд је утврдио не само да је оптужени показао да су имали разлога да имају поверења у њега, већ је изведеним доказима утврђено да су организатори у оптуженог Пејаковића имали огромно поверење, што је он узвратио, како је утврђено, оданошћу, а што се утврђује и из одбране оптуженог Улемека и исказа сведока сарадника и сведока Шаре Ненада. Наиме, на основу свих изведених доказа суд је утврдио да су све радње које је предузео оптужени Пејаковић Саша по налозима организатора завере, у циљу скривања и избегавања лишења слободе Спасојевића, Дејана Миленковића и Милете Луковића, учињене са умишљајем, јер је знао да су то лица која су осумњичена за извршење кривичног дела убиство представника највиших државних органа и покушај убиства пратиоца председника Владе Републике Србије.

Из изведених доказа, из одбране оптуженог Улемека, те исказа сведока Шареа, коме је суд поклатио веру, исказа сведока сарадника Дејана Миленковића и Миладина Сувајџића, којима је суд такође поклатио веру, утврђено је да је оптужени Саша Пејаковић 12. марта 2003. године, након извршеног атентата на председника Владе Републике Србије, као припадник Јединице за специјалне операције, обезбеђивао једног од организатора ове криминалне групе Душана Спасојевића, да му је помагао у скривању, пребацивању ствари, промени станова ("штекова"), што потврђује у својој одбрани и оптужени Улемек, када је објаснио да га је Душан Спасојевић молио да му додели једног припадника из ЈСО-а који ће му помоћи у пребацивању ствари по становима у којима се скрива.

Суд је утврдио да је оптужени Пејаковић Саша преносио поруке (био курир за везу) од Спасојевића ка Улемеку и од Улемека Спасојевићу, преко Ненада Шареа. То се види из одбране оптуженог Улемека, када каже да је питао оптуженог Пејаковића у стану у којем је боравио на Новом Београду, у улици Омладинских бригада, преко кога ће размењивати поруке, да ли са Шаре Ненадом или Вукашином Вукашиновићем, па је оптужени Пејаковић предложио Шареа, јер је са њим имао лакшу и бољу комуникацију. Суд је утврдио да је оптужени Пејаковић пренео поруку и питање Спасојевића Улемеку: "Шта даље, због увођења ванредног стања?" и пренео одговор Улемека: "У шуму, ако ништа друго".

Током овог поступка суд је утврдио да је оптужени Пејаковић одлазио у Кулу, где су се налазили припадници ЈСО-а. Он је по налогу Спасојевића тражио Душана Маричића и оптуженог Звездана Јовановића и том приликом пренео поруку Душана Спасојевића и његов налог оптуженом Звездану Јовановићу, којим је тражио да се активирају планови А, Б, Ц, 1, 2 и 3, који су били предвиђени планом завере да се спроведу ако се циљеви одмах не остваре, о чему је било речи приликом оцене исказа сведока Шареа и одбране Звездана Јовановића. Неспорно је да је оптужени Пејаковић из Куле донео одговор Звездана Јовановића да је Јединица у блокади и да ништа не може да се предузме, из чега суд закључује да је оптужени Звездан Јовановић као завереник и извршилац кривичног дела знао за детаљан план, да је оптужени Пејаковић Саша знао да је оптужени Звездан Јовановић учествовао у завери и то због пренетих порука Спасојевића и одговора оптуженог Звездана Јовановића Спасојевићу, јер је преко средстава информисања објављено да је оптужени Звездан Јовановић на потерници осумњичен за извршење кривичног дела убиства представника највиших државних органа, о чему је говорио у својој одбрани.

Суд је имао у виду да је оптужени Пејаковић своју оданост организаторима ове криминалне групе показао до краја. Иако је знао не само за потерницу, него је знао и за чињеницу да припадници криминалне групе

напуштају станове у којима се скривају, преноси поруке, вози припаднике ове криминалне групе и извршиоце у куће које се налазе по разним местима у околини Београда, са намером да им помогне, што чини на разне начине, обезбеђујући им пролаз поред полицијских пунктова, користећи своју службену легитимацију МУП-а Републике Србије. Суд није прихватио наводе одбране оптуженог Пејаковић Саше да није имао разлога да сумња да су они извршиоци ових кривичних дела, јер из изведених доказа се утврђује да је он сазнао да су извршили кривична дела након објављивања потернице, објављених информација преко средстава јавног информисања и саопштења надлежних органа кривичног гоњења. Суд је утврдио да је помагао учиниоцима кривичног дела за које су прописане најтеже казне и то не само на начин што је преносио поруке, превозио тада осумњичене из стана у стан, већ им је и помагао да не буду откривени, заобилазећи полицијске контроле и поступајући супротно правилима службе у којој је био запослен.

Из налаза и мишљења комисије вештака која је обавила преглед и изјаснила се о урачунљивости оптуженог, суд је утврдио да је оптужени Пејаковић Саша имао реалне могућности за избор у критичној ситуацији, па према томе не прихвата његову одбрану да се понашао као “дисциплинован војник”. Суд не верује наводима одбране оптуженог Пејаковић Саше да није знао чиме се Душан Спасојевић бавио, као и његова криминална група, јер се из одбране види да му је било познато да су Душан Спасојевић, Миле Луковић, браћа Милош и Александар Симовић и други били у притвору, због тога што је вођен кривични поступак против њих. У одбрани је изнео да му је било познато и да је Дејан Миленковић Багзи осумњичен за покушај атентата на председника владе, познати случај “Лимес”. Према томе, суд је утврдио да је оптужени Пејаковић поступао са умишљајем који је обухватао сва битна обележја кривичног дела која су починила лица којима је пружао помоћ након извршеног кривичног дела.

Из исказа саслушаних сведока суд је могао проценити и оценити понашање оптуженог Пејаковић Саше и његов однос према субјективном елементу кривичног дела, да је знао о кривичном делу које су починили оптужени којима пружа помоћ, а што се види и из исказа саслушаног сведока Веселина Лечића, официра за безбедност у ЈСО-у, исказа сведока Шаре Ненада, и сведока сарадника Дејана Миленковића и Миладина Сувајџића, као и из признања оптуженог Звездана Јовановића. Из изведених доказа суд утврђује да је оптужени Саша Пејаковић на основу објављених информација, порука које је преносио, понашања осумњичених, знао за радње које су предузимали и кривична дела која су починили.

О његовој упорности и оданости закључује се из исказа сведока Шареа, када му саопштава да сви припадници ЈСО-а морају да се јаве у центар ЈСО-а у Кулу, по наредби министра полиције, али он је тада показао да не поштује наредбу легално изабраних представника власти, чије институције учествују у откривању извршилаца овог кривичног дела, иако је Јединица у којој је запослен у саставу МУП-а, већ поштује наредбу и налог организатора криминалне групе – завере. Он организаторе и припаднике ове криминалне групе не оставља све док није проценио да их је оставио на безбедно место. Према томе, суд није прихватио одбрану оптуженог Пејаковић Саше дату на главном претресу, јер је у супротности са свим изведеним доказима, и утврдио је да је извршио кривично дело на начин описан у изреци пресуде. Ово кривично дело извршено је предузимањем забрањене радње, није неопходно да је помагање било успешно.

Ценећи налазе вештака дактилоскопске струке, утврђено је из извештаја о дактилоскопској идентификацији папиларних линија КТ. 265/03, од 30. марта 2003. године, стан у улици Николаја Гогоља број 98, на пластичној флаши од кока-коле (траг број 3) фиксиран је траг идентичан са отиском

домалог прста леве руке Пејаковић Саше. У том стану фиксиран је и траг сведока сарадника Дејана Миленковића и Спасојевић Душана (књига број 13 из истраге).

Оцена навода одбране бранилаца оптужених којима се суди у одсуству
Оцена одбране оптуженог Милоша Симовића

На основу изведених доказа, суд је утврдио да је оптужени Милош Симовић био члан криминалне групе – завере која је формирана крајем 2002. године и почетком 2003. године, са циљем угрожавања безбедности земље и да је био високо позициониран у оквиру ове криминалне групе. Утврђено је да је оптужени Милош Симовић имао овлашћење од организатора криминалне групе Душана Спасојевића и оптуженог Милорада Улемека да издаје наређења осталим припадницима ове групе и рекло би се да је он био “спона” између припадника криминалне групе и организатора, да је био у сталној вези са припадницима преко телефона “специјала” и да су припадници криминалне групе са Душаном Спасојевићем углавном могли општити једино преко оптуженог Милоша Симовића, у којег је Спасојевић имао велико поверење. Утврђено је да је био задужен за одржавање комуникације са оптуженим Браниславом Безаревићем након пуштања из притвора сведока сарадника Дејана Миленковића, а да је и пре тога имао информације које је оптужени Безаревић предавао Дејану Миленковићу, а овај преносио оптуженом Симовићу и Душану Спасојевићу. То се види из исказа сведока сарадника Зорана Вукојевића, Дејана Миленковића и Миладина Сувајџића, који су се исцрпно изјашњавали о улози оптуженог Милоша Симовића у оквиру ове криминалне групе.

Сведок сарадник Љубиша Буха у свом исказу је описао улогу оптуженог Милоша Симовића у време док је земунски клан био криминално удружење, које се бавило извршењем кривичних дела из републичког закона, а такође се изјашњавао и о његовој делатности у време када се ово криминално удружење удружује са криминализованим делом ЈСО-а и њеним командантом, оптуженим Милорадом Улемеком. То да је оптужени Милош Симовић био свакодневно присутан у Шилеровој улици, потврдили су у својим исказима сведоци припадници ЈСО-а који су били одређени у обезбеђењу Душана Спасојевића.

Неспорно је утврђено током овог поступка, да је оптужени Милош Симовић, као завереник и припадник ове криминалне групе, имао тачно одређену улогу приликом извршења кривичног дела убиства представника највиших државних органа, и то у припремама за извршење атентата приликом повратка премијера са Копаоника, 16. фебруара 2003. године, затим код покушаја атентата код хале “Лимес”, 21. фебруара 2003. године и на сам дан атентата, 12. марта 2003. године. Из исказа ових сведока утврђено је да је оптужени Милош Симовић, у време док се премијер налазио на Копаонику, био у контакту преко телефона “специјале” са оптуженим Нинославом Константиновићем, који га је обавештавао о кретању премијера на Копаонику, као и о томе када је премијер кренуо за Београд, 16. фебруара 2003. године, о кретању колоне када је пошла са Копаоника, а његов задатак је био да 16. фебруара 2003. године заустави колону заједно са сведоком сарадником Дејаном Миленковићем, на начин како је то описано у изреци пресуде и објашњено у образложењу на основу оцене изведених доказа, у циљу спречавања несметаног проласка колоне возила у којој се налази премијер, то јест њеног заустављања и омогућавања оптуженима Жељку Тојаги и Звездану Јовановићу да пуцају из “зоља”.

Неспорно је утврђена улога оптуженог Милоша Симовића и 21. фебруара 2003. године, када се нашао на аутопуту код Сава центра у возилу марке ТАМ, где је имао исти задатак са сведоком сарадником Дејаном Миленковићем, у

истом циљу, да зауставе колону возила и возило у коме се налази премијер, и на тај начин омогуће оптуженима Звездану Јовановићу и Жељку Тојаги да дејствују из “зоља”, са узвишења са насипа код спортске хале “Лимес”. На ове околности изјашњавали су се сведоци сарадници, о чему се закључује и из признања оптуженог Душана Крсмановића и оптуженог Звездана Јовановића.

Оптужени Милош Симовић имао је тачно одређене задатке планом завере и 12. марта 2003. године. Пре атентата имао је задатак да возило марке “пасат”, панчевачке регистрације, које је купио Миладин Сувајџић заједно са Владимиром Милисављевићем у Качареву, одвезе да се на стакла стави тамна фолија, а то возило је коришћено 12. марта, да се атентатори превезу до улице Адмирала Гепрата и да их након извршеног кривичног дела Владимир Милисављевић врати до гаража на Новом Београду. Суд је утврдио, на основу изведених доказа, да је Милош Симовић тога дана имао задатак да одржава непосредну комуникацију преко телефона “специјала”, и то са Александром Симовићем, који се налазио са Звезданом Јовановићем и Нинославом Константиновићем у канцеларији број 55, у улици Адмирала Гепрата и да их обавештава о наиласку колоне возила у којој се налази премијер. Другу “специјалу” је имао директно са организатором криминалне групе Душаном Спасојевићем, једну везу је имао за одржавање са оптуженим Браниславом Безаревићем а четврта “специјала” била је намењена за контакт са осталим припадницима криминалне групе који су се налазили на улици и које је контролисао да ли су приметили да наилази колона возила под пратњом, у којој се налазио премијер, а затим након атентата да напусте места на којима су били распоређени и да се повуку у станове, о чему су говорили сведоци сарадници (погледати транскрипте о саслушању сведока сарадника Миленковића и Сувајџића, који су о томе говорили).

Из записника о саслушању оптуженог Звездана Јовановића у својству осумњиченог, дана 7. априла 2003. године, са стране 6, први пасус види се реченица: “Телефон за везу је био код Аце а јавили су се Миша (мисли Симовић) и Кум Луковић”.

Са записника о саслушању оптуженог Душана Крсмановића у својству осумњиченог од 4. априла 2003. године, са четврте стране, закључује се: “Нино је једном приликом испричао да може да се гађа са неке зграде, па су се Нино, Миша и Аца пели на зграду тражећи погодно место, а увече су водили Душана Спасојевића и Звездана Јовановића да покажу локацију, да би њих двојица проценили колико је погодно то место. Једног дана су Нино, Аца и Миша пронашли зграду у Бирчаниновој број 8, стан у поткровљу, на вратима пише Јуришић и да постоји излаз на терасу која гледа према згради владе. Милош Симовић се нама представљао као шеф, наређује да се у зграду попнемо ја и Нино, обучени у радне комбинезоне, са алатом, каблом, сателитским тањиром, да би станари помислили да треба да уградимо сателитску антену” (...) “Зовем Милоша Симовића и кажем, јер су ме видели људи којима је баба наводно испричала да треба да се постави антена за кабловску, након чега одустајемо од замисли да ту терасу искористимо као место пуцања”.

У време тражења локације, “(...) Звездан, Сретко и Кум Луковић су били у непосредној близини владе, возикајући се црним “пасатом” панчевачких регистарских ознака, којег је Сувајџић заједно са Владом купио, а Милош Симовић обезбедио и налепио фолије на прозоре”.

“(...) Два дана пре атентата добио сам задатак да будем осматрач на простору кружног тока код Аутокоманде, а на дан убиства сам добио задатак од Милоша Симовића да стојим на аутобуској станици која се налази изнад зграде владе, идући према Славији”.

“Комуникацију сам тог дана смео да обављам телефоном само са Милошем и Александром Симовићем”.

Из изјаве оптуженог Душана Крсмановића, са записника пред истражним судијом, погледати 18. страну, шести и седми пасус, погледати записник о саслушању сведока сарадника Миладина Сувајџића и записник о суочењу између сведока сарадника Миладина Сувајџића и оптуженог Александра Симовића од 19. јануара 2007. године. Приликом суочења, сведок сарадник, обраћајући се оптуженом Александру Симовићу, каже да су након атентата дошли до гаража на Новом Београду, оставили су возило “пасат”, а онда се оптужени Симовић Александар заједно са Милошем возилом марке “ибица” одвезао до стана у улици Милентија Поповића, а оптужени Звездан Јовановић са Луковићем и Калинић Сретком у стан на Вождовцу, у улици Војводе Степе.

У свом исказу сведок сарадник Дејан Миленковић описао је улогу оптуженог Милоша Симовића приликом извршења атентата и припреме атентата на председника владе др Зорана Ђинђића, о његовом учешћу у оквиру криминалне групе (видети записник о суочењу од 19. јануара 2007. године), када се сведок сарадник Дејан Миленковић обраћа оптуженом Александру Симовићу и каже: “А и знате да смо дан пре него што смо изашли на аутопут код хале “Лимес”, заједно спавали у стану ви, ваш брат Милош и Влада Милисављевић и да смо ујутру изашли сви заједно по договору, тачно у 8 сати, на аутопут”.

Сведок сарадник Дејан Миленковић изјавио је приликом суочења са окривљеним Александром Симовићем, а што се може користити као посредан доказ с обзиром да помиње и оптуженог Милоша Симовића: “Значи, знаш где смо боравили, у којим становима, знаш да смо боравили у Војислава Илића, сетио сам се, дан пре него што смо изашли код хале ‘Лимес’. Знаш да смо гледали филмове на видео касети. Јесмо ли гледали филмове? Значи, заједно смо спавали дан пре него што смо изашли код хале ‘Лимес’”. Дејан Миленковић у истом записнику каже: “Милош Симовић је био поред мене, пошто смо ми били паркирани код Сава центра са камионима. И он је имао специјалу једну, али је био само један телефон са покојним Милетом Луковићем Кумом”.

(...) Сведок сарадник Дејан Миленковић у свом сведочењу износи: “Док се боравило та три дана у канцеларији, јер смо знали да ће покојни премијер доћи, знате да је ваш брат био у вези са Бранком (мисли на Безаревића); пошто ја више нисам хтео да будем у вези са њим, он је остао у вези и знало се да ће премијер да дође у владу. И ту се боравило тих 2-3 дана у канцеларији док покојни премијер није дошао”.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: “То је било 8. марта на 9. март, када је нађена та канцеларија, три дана пре убиства покојног премијера. И тада, пошто су били сигурни, пошто је Звездан био сигуран да је место идеално, да нема шансе да се премијер не убије са тог места, Душан је одлучио да то вече сви дођу у стан у Војводе Степе кога је он позвао од чланова, и Милоша Симовића, и Ацу Симовића, и Милана Јуришића и Душана Крсмановића, да изда наређење ко ће шта да ради ујутру, ко ће какав задатак да има. Рекао је да је Легија прешао у стан, да ћемо ми такође да напустимо овај стан у Војводе Степе, да ћемо наћи нову локацију, пошто је то место идеално, а ту смо комуницирали, свако вече су долазили остали чланови у тај стан и да не би било сумњиво, можда је неко видео, да ту људи много пролазе и да ми напустимо тај стан исто и да ћемо прећи у други стан”.

Сведок сарадник Дејан Миленковић приликом суочења са оптуженим Александром Симовићем износи: “Што се тиче убиства покојног премијера, знате да смо боравили у стану у Војводе Степе заједно. Ви сте дошли са вашим братом (Милошем Симовићем) и када је Душан Спасојевић издао

наређење ко ће тачно да има и какву улогу, ви сте (Александру Симовићу се обраћа) имали задатак да уђете у канцеларију која је нађена у Адмирала Гепрата са Нинославом Константиновићем. Вашем брату то није било право, предлагао је да то буде Владимир Милисављевић који ће ући у канцеларију, али Душан Спасојевић није хтео да пристане на то, говорио је да је Милисављевић упадљив због крупних – буљавих очију”.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић у свом исказу износи: “Ја сам добио поруку на пејџер 185588 “Бел паџет” да дођем хитно у “кеца”, то је био стан у Велимира Тодоровића број 2 (увидом у план града, ова улица чини раскрсницу са улицом Војислава Илића, коју помиње сведок сарадник Миленковић). Ту су иначе спавали Милош Симовић, Александар Симовић, Нинослав Константиновић и Милисављевић. Ја сам кренуо тамо. Добио сам још једну поруку – нећеш да дођеш овамо. Као било је хитно, морао сам да се створим тамо и ја сам убрзо тамо стигао и када сам ушао на врата унутра, они кажу – што си дошао? Био је тамо Спасојевић, био је Кум, био је Сретко, био је Константиновић и браћа Симовић. Ја кажем – добио сам две поруке. Он погледа у Кума и каже му Кум – Уместо Јури, послао сам њему поруке”.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић каже: “Следећи дан у јутарњим часовима дошао је код мене у стан Константиновић и рекао ми да је Милош Симовић наложио да идем да нађем Душана Спасојевића. Ја сам сматрао да је он у Синђелићевој улици. Мислио сам то због тога што ми је рекао да тај стан спреим и тамо сам оставио Багзија и Калинића осмог, то јест деветог, онда када сам их преселио, а пошто је Багзи стално спавао у то време ту, ја сам мислио да је Спасојевић у Синђелићевој улици. Све у свему ми је Константиновић рекао да је Миша рекао да питам Спасојевића шта ћемо са пушком, шта да се ради са пушком, да ли да се уништи или да се закопа или већ даље шта да се ради”.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић каже: “(...) Након што је у Бубањ потоку купио два камиона и предао их оптуженом Крсмановићу и Владимиру Милисављевићу, након чега је оптужени Милисављевић позвао оптуженог Милоша Симовића, који му је рекао да сведока сарадника Сувајџића доведе до ‘Мекдоналдса’ код Шест каплара. У стану тзв. десетка у Лењиновом булевару број 5, стан у којем су били оптужени Милан Јуришић звани Јуре, Душан Крсмановић, Нинослав Константиновић и браћа Милош и Александар Симовић. Оптужени Милош Симовић је тада оптуженом Константиновићу дао мобилни телефон, такозвану специјалу и аутомобил ‘форд’ и послао га негде”. И сведоку Сувајџићу је оптужени Милош Симовић дао “рено клио” новосадских таблица, број 111-845, са наређењем да оде до предузећа Маг, да укључи такозвану специјалу кад прође Душан Спасојевић са својом пратњом.

Да је оптужени Милош Симовић боравио у становима (“штековима”) пре и после атентата, утврђује се из саслушања вештака дактилоскопске струке и из извештаја о дактилоскопској идентификацији трагова који су пронађени у становима које су користили припадници ове криминалне групе. Суд утврђује: на основу извештаја о дактилоскопској идентификацији отисака папиларних линија Кт. – 967/03, од 24. марта 2003. године, у стану у улици Војводе Степе број 104, на предметима и намирницама у кухињи фиксиран је траг 16, отисак је идентичан са отиском кажипрста десне руке оптуженог Милоша Симовића.

Из дактилоскопске идентификације отисака папиларних линија Кт. – 955/03, од 24. марта 2003. године, стан у улици Војводе Степе бр. 259, види се да је фиксиран отисак идентичан са отиском средњег прста леве руке оптуженог Милоша Симовића, и то на амбалажи од киселе павлаке (траг број 33). У том стану фиксирани су и пронађени трагови, поред оптуженог Симовић Милоша, оптуженог Јовановић Звездана, Спасојевић Душана, Луковић Милета и сведока сарадника Миленковић Дејана и Сувајџић

Миладина. И на овај начин потврђени су искази сведока сарадника, који су у својим исказима изнели ко је све боравио у овом стану и када. У овом стану пронађен је отисак прста – кажипрста леве руке оптуженог Јовановић Звездана на новинама “Национал”, од 13. марта 2003. године, а о његовом боравку у овом стану исцрпно се изјашњавао сведок сарадник Сувајџић. Из документације КТ. 969/03 од 24. марта 2003. године, у стану у улици Арсенија Чарнојевића број 23/4, идентификован је траг на флаши кока-коле, траг број 14, који припада домалом прсту десне руке Симовић Милоша (видети књигу број 12 из истраге).

Суд је одбацио одбрану коју је изнео бранилац оптуженог Милоша Симовића, јер је у супротности са изведеним доказима. Суд је на основу изведених доказа, исказа сведока сарадника, којима је поклатио веру, и признања оптужених и других материјалних и писаних доказа утврдио кривицу оптуженог. Исказе сведока сарадника суд није изоловано посматрао и оцењивао, како је то одбрана желела да истакне. Суд је ценио исказе сведока сарадника и све остале доказе савесно, доводећи их у међусобну повезаност и у везу са другим изведеним доказима. Неприхватљив је и нетачан став бранилаца изнет у завршним речима да се сведоцима сарадницима а приори поклања вера. Тачно је да су сведоци сарадници били оптужени, али то је законско решење и нормално је очекивати да се велики број кривичних дела из организованог криминала може доказати и утврдити уз сведочење лица из криминалне групе или како се то каже “изнутра”, који имају највише сазнања о делатностима те криминалне групе. Кривица оптуженог Милоша Симовића није утврђена само на основу исказа сведока сарадника, како се то од стране одбране желело истаћи. Ради утврђивања кривице оптуженог Милоша Симовића, суд је имао у виду признање оптуженог Звездана Јовановића и оптуженог Душана Крсмановића, делимичне наводе одбране оптуженог Бранислава Безаревића из истраге, исказе сведока припадника ЈСО-а који су радили у обезбеђењу Душана Спасојевића, који су изнели да је он свакодневно био присутан у Шилеровој улици у кући код Душана Спасојевића и исказе сведока сарадника.

На основу изведених доказа суд није нашао да су оптужени Звездан Јовановић и Душан Крсмановић имали разлога и мотива да посебно терете Милоша Симовића, да га оптужују и да износе чињенице које немају везе са криминалним деловањем, као што то није нашао ни на страни саслушаних сведока сарадника. Они су једноставно били у прилици да фактографски осликају ситуацију у којој су се налазили у оквиру криминалне групе, па тако и задатке оптуженог Милоша Симовића, а што је све потврђено изведеним доказима.

Бранилац оптуженог, адвокат Миодраг Рашић, позива суд да поведе рачуна о примени члана 6 Европске конвенције о људским правима и слободама, којим се штити равноправност странака у коришћењу процесних средстава. Суд је од почетка кривичног поступка водио рачуна да се процесни субјекти не фаворизују и да се не може једноме дати више права на штету друге странке у поступку, о чему ће бити речи у даљем образложењу ове пресуде. У овом кривичном поступку ниједна странка није имала више процесних права или повољнији процесни положај, нити апстрактну могућност да се у некој фази поступка налази у повољнијој позицији. То што су сведоци сарадници саслушавани у нејавној седници, по предлогу специјалног тужиоца за добијање статуса сведока сарадника, је законско решење, које је суд примењивао, али ти исти сведоци сарадници су сведочили на главном претресу у присуству странака у кривичном поступку, значи и тужиоца и бранилаца и окривљених, када није ускраћена могућност ниједној од странака или учесника у овом кривичном поступку да поставља питања сведоцима сарадницима и да добију објашњење на свако конкретно

питање које је од интереса за окончање или за разјашњење неке битне чињенице или, боље речено, сваке чињенице у овом кривичном предмету. Странке и други учесници у овом кривичном поступку користили су сва права која су им дозвољена Закоником о кривичном поступку а поштована су права која произлазе из одредаба Европске конвенције о заштити људских права.

Оцена одбране оптуженог Владимира Милисављевића

Суд је током поступка и у односу на оптуженог Милисављевић Владимира извео све неопходне доказе. Ценио је признања оптужених Звездана Јовановића и Душана Крсмановића дата у преткривичном и у претходном кривичном поступку, исказе сведока сарадника Дејана Миленковића, Миладина Сувајџића а делимично и Зорана Вукојевића, који је потврдио да је Владимир Милисављевић био члан криминалне групе, а која је криминална група крајем 2002. и почетком 2003. године донела план да се убије премијер Зоран Ђинђић.

На основу изведених доказа, утврђено је да је оптужени Владимир Милисављевић у оквиру ове криминалне групе имао унапред планиране и одређене задатке у циљу реализације планом предвиђеног убиства представника највишег државног органа, председника Владе Републике Србије.

Из исказа сведока сарадника Миладина Сувајџића са главног претреса закључује се следеће: дана 16. фебруара 2003. године око 12 часова добио је поруку да изађе из стана – “штека” у Лењиновом булевару број 5, маскиран као што је био и тога дана ујутру. Када је изашао, сачекао га је оптужени Милисављевић и дао му такозвану “специјалу” да назове оптуженог Милоша Симовића, који му је рекао да на ауто-пијаци купе два мања камиона. Након што је на ауто-пијаци Бубањ поток купио два мања камиона, ТАМ и “мерцедес”, предао их је оптуженом Крсмановићу и Владимиру Милисављевићу, након чега је Милисављевић позвао оптуженог Милоша Симовића, који му је рекао да сведока сарадника Сувајџића доведе до “Мекдоналдса” код Шест каплара.

Приликом суочења између сведока сарадника Миладина Сувајџића и оптуженог Александра Симовића, које је обављено на главном претресу дана 19. јануара 2007. године, сведок сарадник Сувајџић, обраћајући се оптуженом Александру Симовићу, рекао је следеће: “(...) И онда сте ми ти, Влада и Нино испричали све детаље у вези онога што се дешавало у тој канцеларији одакле је убијен Ђинђић”.

Сведок сарадник Љубиша Буха, који је објашњавао организацију криминалне групе, чији су организатори били Улемек и Душан Спасојевић, објашњавајући ко је све био припадник те криминалне групе, изнео је да познаје Владимира Милисављевића, да га је упознао у локалу где га је довео Душан Спасојевић заједно са браћом Симовић. За њега је изнео да је у почетку крао кола, да би касније почео да ради са дрогом. Увек је учествовао у праћењу када неко треба да се убије.

У свом исказу сведок сарадник Зоран Вукојевић се изјашњавао око организације ове криминалне групе и учешћа појединаца у њој. Изнео је: “Владимира Милисављевића, званог Влада Будала, познајем преко браће Симовића, који су га и довели у Шилерову 1998. или 1999. године. Он је крао аутомобиле. Његово учешће у атентату се своди на то да је био заједно са Александром Симовићем када је покушан атентат на покојног Зорана Ђинђића код хале “Лимес”. После покушаја, нашли су се код Фонтане да виде шта се догодило са Дејаном Миленковићем Багзијем”. По гардероби који су имали, црним тренеркама, капама и спид фајер јакнама закључио је да су тог дана покушали да изврше атентат на покојног Зорана Ђинђића.

О делатности и задацима Владимира Милисављевића утврђује се и из исказа сведока сарадника Дејана Миленковића, који је рекао, када су описивали у стану у Милентија Поповића 24, шта се све дешавало у улици Адмирала Гепрата број 14, када је извршено убиство председника владе: “Рекли су да је Звездан, када је испалио хице, испалио два хица, да је, по њиховим речима, успаничено бацио пушку Александру Симовићу у руке, одмах истрчао напоље из канцеларије и да су се они збунили, да је одмах за њим и Константиновићем истрчао и Александар Симовић, онако у чуду, са пушком, чак је није ставио ни у торбу, него тако са пушком и са пиштољем у руци истрчао је напоље. Изашли су напоље, онда су сели у “пасата” панчевачких таблица, што је био замтамњен, што сам га спомињао да их је возио Милисављевић. Дошли су одмах ту до гараже, онда су Кум и Сретко били ту у близини, они су имали задатак да, не дај боже, ако дође до проблема, да им чувају одступницу и онда су дошли до гараже и они су преузели Звездана, одвели су га у Војводе Степе 259, а оставили “пасата” у гаражу, а Владимир Милисављевић је сео са Симовићем и отишао у стан у Милентија Поповића 24”.

О овоме је такође говорио и сведок сарадник Сувајдић на страни 20 и 21 транскрипта са главног претреса од 13. априла 2004. године, објашњавајући како су, на исти начин као и сведок Миленковић, изашли из улице Адмирала Гепрата и стигли до гараже и отишли у “штекове” (сведок Миладин Сувајдић, видети страну 12 са транскрипта од главног претреса 15. априла 2004. године): “Купио сам тај ауто “пасат” караван, црни, панчевачких таблица. Нисам правио уговор, платио сам га 3.850 евра. То сам баш брзо обавио, да не бих оставио неки утисак на тог човека. Он је тражио 4.000, ја се нисам са њим пуно цењао, дао сам му 3.850 и сео у ауто и отишао. Вратили смо се у Београд (мисли са Милисављевићем, са којим је отишао) и ја сам ауто дао Милошу Симовићу и он је рекао да иде да га затамни”.

Суд је ценио и исказ сведока Кује Кријешторца, грађанина који се случајно нашао у улици Адмирала Гепрата, 12. марта 2003. године и који је у свом исказу изнео да је поред возила марке “пасат” са тамним стаклима приметио млађег мушкарца који је од њега захтевао да се паркира на друго место, а којег је касније након издавања потернице препознао на фотографији као лице које је видео тог дана у улици Адмирала Гепрата и изјавио након увида у потерницу и фото-албум да се ради о оптуженом Владимиру Милисављевићу (исказ сведока Кује Кријешторца цитиран је у даљем тексту пресуде).

Из извештаја о дактилоскопској идентификацији отисака папиларних линија Кт. – 949/03, од 23. марта 2003. године, а који су трагови пронађени у стану у улици Милентија Поповића број 24, на клизним вратима спаваће собе, фиксиран је траг – отисак идентичан са отиском домалог прста леве руке оптуженог Владимира Милисављевића, а из извештаја о дактилоскопској идентификацији Кт. – 971/03, од 24. марта 2003. године у улици Велимира Тодоровића број 2, на трагу број 2, на штоку врата дневне собе фиксиран је траг – отисак идентичан са отиском длана десне руке оптуженог Владимира Милисављевића.

Према томе, суд је одбацио наводе одбране бранилаца оптуженог Владимира Милисављевића и утврдио на основу изведених доказа да је извршио кривична дела која му се оптужницом стављају на терет, како је то наведено у изреци ове пресуде. Суд закључује да је погрешан закључак браниоца оптуженог Владимира Милисављевића, адвоката Александра Поповића када говори о мотивима, па указује да оптужени Владимир Милисављевић није имао мотив за извршење кривичног дела убиства представника највиших државних органа, о чему ће суд дати разлоге у даљем образложењу пресуде.

Током овог поступка суд је утврдио да је оптужени Милисављевић извршио и кривично дело удруживања ради непријатељске делатности из члана 136, став 2, у вези става 1 ОКЗ, на начин како је то ближе описано у изреци ове пресуде. Из тога произлази да се под термином “удружење лица”, подразумева удружење у коме учествује најмање три лица, док је у погледу степена организованости и повезаности учесника удружења битан претходни договор припадника удружења о њиховом заједничком деловању, без кога ни удружење не може постојати. Између лица која чине удружење мора постојати одређени степен организованости који се манифестује у свести припадника удружења о заједничком непријатељском деловању, што значи да сваки припадник мора бити свестан постојања заједнице више лица, чија делатност може бити управљена против државног уређења и безбедности земље, али сваки припадник не мора тачно знати која ће се конкретна акција предузимати и како ће се оне одвијати. Свест о припадништву непријатељском удружењу је претпоставка за његово постојање и стварање, док за сам појам удружења није од значаја да ли његов план обухвата само једну акцију или више акција, нити је битно колико ће делатност удружења трајати. Припадником се сматра оно лице које је свесно свог припадништва неком удружењу и које зна или са основом претпоставља да то удружење врши или намерава да врши неку непријатељску делатност према земљи. Припадник удружења је и онај ко приступи удружењу у току његовог стварања или онај који је постао припадник удружења после његовог формирања. Припадништво непријатељском удружењу претпоставља и изражавање воље неког лица да учествује у акцијама тог удружења и није битно како је та воља изражена, односно да ли је дат изричит пристанак или се неко фактички укључује у делатност оваквог удружења, уз пристанак његовог руководства. Припадник мора бити свестан свог припадништва неком удружењу, али је за његову кривицу довољно да је знао или са основом претпоставио да то удружење има у плану вршење кривичног дела против уставног уређења и безбедности земље.

Из извештаја о дактилоскопској идентификацији отисака папиларних линија, након налаза вештака утврђено је да је оптужени Милисављевић боравио у стану у улици Велимира Тодоровића број 2, где је на вратима дневне собе и то на “штоку” (траг број 2) отисак идентичан са отиском длана десне руке Владимира Милисављевића (погледати извештај КТ. бр. 971/03, од 24. марта 2003. године, књига број 14 из истраге). Траг истог оптуженог, и то домалог прста леве руке, пронађен је у стану у улици Милентија Поповића број 24/29 на клизним вратима спаваће собе (траг број 37), КТ. 949/03 од 23. марта 2003. године (књига број 13 из истраге).

Оцена одбране оптуженог Нинослава Константиновића

Суд је на основу изведених доказа и то: признања оптуженог Звездана Јовановића и оптуженог Душана Крсмановића који су дати у преткривичном и претходном поступку, исказа сведока сарадника Дејана Миленковића, Миладина Сувајџића и Зорана Вукојевића, увидом у извештаје о дактилоскопској идентификацији трагова папиларних линија, те увидом у писане доказе и то: читањем извода из књиге боравишта у хотелу “Копаоник – Брзеће”, књига означена са датумом првог уписа, 4. августа 2002. године – редни број 1563 и датумом последњег уписа, 6. марта 2003. године – редни број 16, а која књига има 100 страна, на страни 87 – број у списима предмета 3808, под редним бројем 397, 398 утврдио да је у овом хотелу са супругом Константиновић Јеленом боравио оптужени Константиновић Нинослав у периоду од 15. до 22. фебруара 2003. године. Прочитана је службена белешка МУП-а Србије од 14. новембра 2004. године о прикупљеним обавештењима од грађана, у вези разговора са Костић Огњеном, који је обављен по наредби

окружног тужиоца у Београду – специјалног тужиоца КТ. С. 2/03 од 11. новембра 2004. године и рецепционаром Чолајевић Радетом. У доказном поступку прочитан је извештај о дактилоскопској идентификацији папиларних линија, пронађених у стану у улици Милентија Поповића број 24, из којег се види да је на дневном листу “Политика” који је пронађен у том стану фиксиран траг – отисак идентичан са отиском палца леве руке оптуженог Нинослава Константиновића.

Из исказа сведока сарадника Миладина Сувајџића, Дејана Миленковића и Зорана Вукојевића утврђује се да је оптужени Нинослав Константиновић био у критичном периоду на Копаонику, да му је наредбу да тамо путује издао Душан Спасојевић, да би пратио премијера др Зорана Ђинђића, за којег су припадници ове криминалне групе и њени организатори Душан Спасојевић и оптужени Улемек знали да тамо одлази на одмор, што је детаљно објаснио у датом признању оптужени Душан Крсмановић, а његов задатак је био да прати кретање премијера и да о томе обавештава друге припаднике криминалне завере, Милоша Симовића и Милета Луковића, што је он и чинио. На ове околности изјашњавао се сведок сарадник Зоран Вукојевић (погледати транскрипт од 13. априла 2004. године, страна 37 и 38, о његовом саслушању, који је о томе говорио, о месту и околностима под којима је он то сазнао).

Утврђено је током овог поступка да је оптужени Нинослав Константиновић имао задатак у проналажењу погодне локације за извршење атентата у Београду (видети транскрипте саслушаних сведока сарадника и видети записнике о саслушању оптужених Звездана Јовановића и Душана Крсмановића, а које су изјаве образлагане у овој пресуди). Такође, из признања оптуженог Звездана Јовановића, оптуженог Душана Крсмановића и исказа сведока сарадника, као и из свих осталих изведених доказа, суд је утврдио да је оптужени Нинослав Константиновић предузео радње, дана 12. марта 2003. године, када је на начин како је то описано у изреци ове пресуде био у канцеларији број 55 на другом спрату, у улици Адмирала Гепрата број 14 и предузимао радње које је суд утврдио и које су описане у изреци пресуде. Наиме, утврђено је да је ова локација у улици Адмирала Гепрата пронађена у акцији трагања у којој је учествовао и оптужени Нинослав Константиновић, да је та локација као најбоља потврђена 9. марта 2003. године, када им је Душан Спасојевић на заједничком састанку поделио конкретне задатке, па је тако оптужени Нинослав Константиновић имао задатак да први улази у канцеларију, маскиран периком и наочарима, да је носио моталицу са каблом и да је, када би се уверио да је све безбедно, позивао да у канцеларију уђу оптужени Звездан Јовановић и оптужени Александар Симовић, који су чекали његов знак у путничком возилу “пасат”, панчевачких регистрација, са затамњеним стаклима, а којим возилом их је довозио оптужени Владимир Милисављевић.

Суд је утврдио да је оптужени Нинослав Константиновић био у овој канцеларији 12. марта, у време када је извршено убиство премијера и покушај убиства његовог пратиоца, да је заједно са оптуженим Звезданом Јовановићем и оптуженим Александром Симовићем изашао из ове канцеларије (стрчао), носећи у руци моталицу и пиштољ, о чему су сведочили сведоци, а што се види и из изјава оптуженог Звездана Јовановића и Душана Крсмановића. Такође, суд је на основу исказа сведока сарадника Дејана Миленковића и Миладина Сувајџића утврдио да је оптужени Нинослав Константиновић заједно са оптуженим Звезданом Јовановићем и оптуженим Александром Симовићем превезен овим возилом “пасат” до гараже на Новом Београду и да је одатле отишао у “штек”, који је користио и пре и после атентата.

Утврђено је, оценом изведених доказа, чињенично стање како је наведено у изреци пресуде, а на те околности детаљно се изјашњавао сведок сарадник Миладин Сувајџић. Из његовог исказа суд утврђује да је оптужени Нинослав Константиновић поступио по наредби Душана Спасојевића, након атентата и издате потернице, када се његова фотографија још није налазила на потерници, да сакрије пушку из које је извршен атентат, што је он и учинио и сакрио пушку на Новом Београду, где је и пронађена у рејону блока 26, што се утврђује из записника о увиђају истражног судије Окружног суда у Београду, Бранислава Пантелића, од 25. марта 2003. године.

Према томе, током овог поступка неспорно је утврђено да је оптужени Нинослав Константиновић био члан криминалне групе – завере, коју су организовали као организатори оптужени Улемек и Душан Спасојевић, са циљем противуставног деловања, угрожавања безбедности земље и узнемирења грађана. Утврђено је да је учествовао помагањем у извршењу кривичног дела убиства представника највиших државних органа, председника Владе Републике Србије и у покушају убиства његовог пратиоца, оштећеног Милана Веруовића.

Одбрана оптуженог није пружила ниједан доказ који би довео до другачијег чињеничног стања и који би оповргао наводе оптужнице, изјаве оптужених који су признали извршење кривичних дела и исказе сведока сарадника, сведока, налазе вештака. Према томе, изнети наводи браниоца оптуженог су у супротности са свим изведеним доказима, па је суд одбрану одбацио као неуверљиву и нелогичну и утврдио чињенично стање како је описано у изреци пресуде. Из налаза вештака о дактилоскопској идентификацији папиларних линија утврђује се, и то: из извештаја о дактилоскопској идентификацији отисака папиларних линија КТ. бр. 949/03 од 24. марта 2003. године, у улици Милентија Поповића број 24, фиксиран је траг на новинама “Политика”, који је идентичан са отиском палца леве руке оптуженог Константиновић Нинослава, који је боравио у овом стану где су пронађени трагови оптужених Милисављевић Владимира и Симовић Александра, па се и на овај начин потврђује исказ сведока сарадника Миладина Сувајџића (књига број 13 из истраге).

Оцена одбране оптуженог Калинић Сретка

Суд је одбацио као неосновану одбрану коју је изнео током овог поступка бранилац оптуженог Сретка Калинића, јер је током овог поступка утврђено да је оптужени Сретко Калинић био најпре припадник криминалног удружења – банде земунски клан, о чему је говорио у свом исказу сведок сарадник Љубиша Буха, а касније је постао члан криминалне организације – завере, која је извршила убиство председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића у циљу непријатељског деловања и угрожавања безбедности земље и покушај убиства оштећеног Милана Веруовића, са тачно одређеним задацима које су му организатори ове криминалне групе унапред одредили, а он је у циљу извршења кривичног дела предузимао тачно одређене задатке из плана ове завере.

Наиме, током овог поступка утврђено је да је оптужени Сретко Калинић 16. фебруара 2003. године, у време када се премијер др Зоран Ђинђић враћао са Копаоника и био под пратњом припадника криминалне групе (о кретању обавештавао Константиновић, на рампи код Бубањ потока сведок сарадник Сувајџић) имао задатак да на узвишици код Бубањ потока, где се налазио у возилу, у коме су били и Душан Спасојевић и Миле Луковић Кум, пружи ватрену подршку из аутоматског оружја оптуженима Звездану Јовановићу и Жељку Тојаги и омогући напуштање места планираног за извршење кривичног дела, уколико би дошло до узвраћене ватре након пуцања из “зоља” на колону у којој се налазио председник владе. Исти задатак оптужени

Сретко Калинић имао је и приликом догађаја код хале “Лимес” на Новом Београду, 21. фебруара 2003. године, када се заједно са Милетом Луковићем Кумом, наоружан аутоматским оружјем, нашао на узвишењу код ове хале, у циљу пружања ватрене подршке оптуженима Звездану Јовановићу и Жељку Тојаги. Оптужени Сретко Калинић је и дана 12. марта 2003. године учествовао у циљу реализације плана ове криминалне групе, тако што се налазио у возилу заједно са Милетом Луковићем у улици Адмирала Гепрата, наоружан аутоматским оружјем, са циљем да пружи ватрену подршку Звездану Јовановићу, Александру Симовићу и Нинославу Константиновићу приликом бекства.

Суд је напред наведено утврдио на основу доказа изведених током овог поступка, и то имајући у виду признање оптуженог Звездана Јовановића које је дао као осумњичени 7. априла 2003. године (што се може видети са тог записника и са транскрипта о главном претресу, а из записника од 7. априла 2003. године, обратити пажњу на страну 6, први пасус), где се утврђује: “Након атентата, када смо дошли до гараже, ја сам из гараже изашао пешке и сео код Кума Луковића и код Калинића у ауто, након чега одлазимо у неки стан изнад Аутокоманде, то је она широка улица, вероватно Војводе Степе, горе високо”. Иста страна, други пасус: “Сретко Калинић и Кум Луковић остају у стану”.

Из записника о саслушању осумњиченог Душана Крсмановића од 4. априла 2003. године, видети страну 4, други пасус: “(...) Све време када су тражили локацију за пуцање, Звездан, Сретко и Кум Луковић су били у непосредној близини владе, возикајући се” (...) “Сретко и Кум Луковић су били у црном ‘голфу’ ГТИ, били су наоружани, имали су аутоматске пушке и задужени да као подршка пуцају у случају опасности”. Ово исто потврдио је оптужени Душан Крсмановић приликом давања изјаве код истражног судије 14. априла 2003. године, на записнику, видети страну 20, први пасус.

О оптуженом Сретку Калинићу говорили су и сведоци сарадници, што се може видети, на пример, из исказа сведока сарадника Миладина Сувајџића са главног претреса, одржаног 15. априла 2004. године, страна 13 и 14: “(...) и рекао (мисли на Душана Спасојевића) ми је тај дан да дам перике и наочаре Симовић Милошу”. “Ја сам све то урадио. Следећи дан, значи био је девети, недеља је била, ја сам добио поруку око 7 сати на пејџер 3228893 да дођем, то је био стан у Војводе Степе 259. Дошао сам тамо, тамо су били Багзи и Сретко Калинић” (...) “Тада када сам ја стигао у стан, они су већ били спремни (...) Багзи ми је рекао да је Спасојевић рекао да њих двојицу пребацим у Синђелићеву, у стан број 40” (...) “Ја сам био са “кадетом” а они су ишли у “голфу” који је био Калинићев, “голф 3” црни”. Даље сведок сарадник Сувајџић говори: “(...) Ја сам са Калинићем разговарао тај дан, значи после атентата, када сам и са Кумом. И он је после био у стану Војводе Степе број 104. (...) Он није био човек за причу, он је више ћутао”. Или, на пример, исказ сведока Дејана Миленковића, када каже: “(...) а задатак Сретка Калинића и покојног Милета Луковића Кума је био да они чувају одступницу Звездану Јовановићу и њима у канцеларији, горе, ако случајно дође до нечега да полиција нешто покуша и да они припуцају одатле на полицију. Они су били наоружани са “калашњиковима”. Такође, они су били у “голфу 3” (...) Њихов задатак је био да чувају одступницу, ако дође до неког проблема. То оружје такође које је користио Сретко Калинић, то је “калашњиков”, ја сам њему одбрусио бројеве (...)”

Одбрана Сретка Калинића није суду пружила ниједан доказ који би на било који начин довео у сумњу признање оптуженог Звездана Јовановића и Душана Крсмановића, нити исказе саслушаних сведока сарадника.

Оцена одбране оптуженог Јуришић Милана званог Јуре

Суд је ценио наводе одбране браниоца оптуженог Јуришић Милана, па је ову одбрану одбацио као неуверљиву, необудљиву и нелогичну, јер је у супротности са свим изведеним доказима. Приликом оцене навода одбране суд је имао у виду и ценио признања оптуженог Душана Крсмановића и Звездана Јовановића, исказе сведока сарадника који су изнели када је оптужени Јуришић Милан постао члан ове криминалне групе, која су његова конкретна задужења била у оквиру криминалне групе приликом извршења наведених кривичних дела. По оцени већа, одбрана оптуженог Јуришића није пружила ниједан ваљан доказ који би на поуздан начин довео у сумњу доказе који су изведени током овог кривичног поступка. То што одбрана истиче да је оптужени Душан Крсмановић на записнику пред истражним судијом изјавио да је у време атентата Милан Јуришић био на раскрсници улице Немањине према аутобуској станици и да није био у могућности да пружи било какву помоћ и подршку извршиоцима је нереално, јер је на основу изведених доказа утврђено да су припадници завере били распоређени, не само непосредно поред зграде владе, већ и шире, на ширем простору око зграде а неки удаљени од ње, зависно од задатка који им је био планом одређен. Планом је било предвиђено да се завереници налазе на ширем простору града са својим возилима, да би омогућили и обезбедили извлачење непосредних извршилаца, уколико дође до акције припадника МУП-а и органа гоњења.

Такође је суд утврдио у току поступка да је оптужени Милан Јуришић имао задатак да на сам дан атентата и неколико дана раније дође у улицу Адмирала Гепрата и са својим возилом заузме паркинг-место и то место чува док возилом “пасат” не пристигне оптужени Владимир Милисављевић, којем је он уступао место за возило “пасат”, којим је довозио извршиоце и којим је са лица места одвезао оптужене Звездана Јовановића, Александра Симовића и Нинослава Константиновића до гаража на Новом Београду, а што је утврђено из изведених доказа. Његов задатак је био тако планиран, о чему је детаљно говорио у свом признању оптужени Душан Крсмановић и сведоци сарадници. Такође је током поступка утврђено да је планом било предвиђено, о чему су говорили сведоци сарадници и оптужени Душан Крсмановић, да оптужени Јуришић Милан набавља радне комбинезоне и алат, који су служили за камуфлажу чланова завере када су тражили локацију са које ће извршити убиство председника владе. Током поступка је утврђено да је ове радне комбинезоне набављао преко Саше Петровића (који је оптужен у предмету К. П. 3/04 – земунски клан).

Према томе, из свих изведених доказа током овог поступка, суд је утврдио да је оптужени Јуришић учинио кривична дела на начин како је то описано у изреци ове пресуде, а одбрану коју је изнео његов бранилац није прихватио.

Правна квалификација кривичних дела која се оптуженима стављају на терет

Кривица

У току овог кривичног поступка оптужени и браниоци оспоравали су постојање субјективног елемента на страни оптужених, и то посебно код кривичног дела убиства представника највиших државних органа, истичући да оптужени којима је ово кривично дело стављено на терет нису имали у виду да се врши ово кривично дело, а такође су постојање субјективног елемента кривичног дела оспоравали и код кривичног дела удруживање ради непријатељске делатности. Овакав став одбране је неприхватљив и у супротности са доказима изведеним током овог поступка.

Без кривице – субјективног односа учиниоца према делу који је основ да му се оно припише, односно стави на терет, не може бити речи о кривичном делу. Кривична одговорност предвиђена је чланом 11 КЗ СРЈ, а кривица је предвиђена чланом 22 КЗ-а. Закон предвиђа да је кривично одговоран учинилац који је урачунљив и који је кривично дело учинио са умишљајем или из нехата. Према томе, кривично одговорним се сматра учинилац који је у време извршења кривичног дела имао одређена психичка својства (урачунљивост) и одређени психички однос према делу (виност, односно кривица).

Према члану 22 Кривичног законика кривица постоји “ако је учинилац у време када је учинио кривично дело био урачунљив и поступао са умишљајем, а био је свестан или је био дужан и могао бити свестан да је његово дело забрањено”.

Структуру кривице чине три компоненте: урачунљивост, умишљај или нехат и свест (или дужност и могућност свести) о противправности.

Урачунљивост је неопходна претпоставка или обавезан елемент кривичне одговорности, јер без урачунљивости нема кривице. Урачунљивост подразумева постојање способности одлучивања и способности расуђивања. Полази се од претпоставке да сваки човек има ту способност, односно да је урачунљив. Када се појави сумња да се ради о неурачунљивом учиниоцу, утврђује се његова неурачунљивост.

У смислу члана 23 КЗ-а, неурачунљив је онај учинилац који није могао да схвати значај свог дела или није могао да управља својим поступцима услед душевне болести, привремене душевне поремећености, заосталог душевног развоја или друге душевне поремећености.

У овом кривичном поступку обављено је комисијско неуропсихијатријско-психијатријско и психолошко вештачење оптужених Душана Крсмановића, Пејаковић Саше и Тојага Жељка.

Из закључка комисије вештака др Бранка Мандића, психијатра, Бојане Кеџман, неуропсихијатра и Ане Најман, специјалисте клиничке психологије, произлази за оптуженог Крсмановић Душана да се ради о емоционално нестабилној личности, чије су интелектуалне способности у доњој граници просека. Његове способности схватања значаја дела, као и могућност управљања поступцима, темпоре криминис, биле су смањене, али не и битно. Током клиничких испитивања код оптуженог Душана Крсмановића регистровани су симптоми депресивног синдрома. Основни симптоми су напетост, анксиозност, хипертивно депресивно расположење, повремено присуство суицидалних примисли, идеја бесперспективности и безизлазности. Међутим, нагласили су да описани депресивни синдром јесте реактивне генезе, односно да је последица боравка у за тада окривљеног неповољним пеналним условима и суочавања са последицама властитих поступака. Овај депресивни синдром нема квалитет душевних болести. Наглашено је да Душану Крсмановићу може бити потребна психијатријска помоћ, међутим, мера безбедности медицинског карактера није индикована, па суду и није предложена. Овај налаз је дат 23. јула 2003. године, након прегледа тада окривљеног Душана Крсмановића у притвору истражног затвора у Београду.

Идентичан налаз у односу на оптуженог Крсмановића дат је и од стране Института за психијатрију у Новом Саду, где су имали задатак да се изјасне у погледу могућности оптуженог да прати главни претрес и да учествује у истом.

За оптуженог Сашу Пејаковића из налаза и мишљења исте комисије вештака у истражном поступку дат је писани налаз и мишљење 19. јула 2003. године, док је још био у истражном поступку, из којег следи закључак: Пејаковић Саша је особа са емоционално нестабилном структуром личности,

чије су интелектуалне способности у границама солидног просека. У време извршења кривичног дела које му се ставља на терет не постоје психопатолошки поремећаји. Његове способности схватања значаја дела, као и могућност управљања поступцима биле су очуване. Психијатријско лечење није потребно. Из мишљења за оптуженог Пејаковића произлази да га обележава неуједначен и амбивалентан став према ауторитетима. Евидентно је осећање нижег самовредновања, које он покушава да манифестује осећањем озлојеђености и повређености и низак ниво толеранције на увреде и одбацивања. На овакву структуру личности утицало је његово одрастање и одгајање и његов ранији живот у развојном периоду. Анализом пределикатних ситуација, по мишљењу вештака, у делима која му се стављају на терет евидентирани су комуникације и релације између њега и других особа које су на нивоу свесног и рационалног понашања. При томе, оптужени Саша Пејаковић потенцира и наглашава своју подређену улогу, субмисивност, послушност, као и угроженост у комуникацијама са људима који су му давали одређене задатке.

Атрибут послушности, који нуди, јесте веома брижљиво негована и социјално поткрепљивана црта у ратним околностима, те се она тада изједначава са врлином а подређивање ауторитетима се глорификује, док се непослушност санкционише. Послушност се посебно негује у одређеним државним структурама као што су војска и полиција, јер се и устројство ових структура заснива и темељи на апсолутном и беспоговорном прихватању наређења које искључује сваку дилему. Међутим, ово је све валидно и прихватљиво само у ратним околностима. С обзиром да се ради о особи солидних интелектуалних способности, са богатим, специфичним животним искуством, он је свакако имао могућност рационалног избора и свесног опредељења. Дакле, он је располагао потенцијалима за решавање ситуација у којима се нашао пре почињења дела која му се стављају на терет, односно, определио се за она решења која су му тада била најприхватљивија.

Из писаног налаза и мишљења исте комисије вештака, од 22. јула 2003. године, произлази закључак да је оптужени Тојага Жељко једноставно структурисана личност, чије су интелектуалне способности у границама просека. У време извршења кривичних дела која му се стављају на терет, код њега се не налази на постојање неког психо-патолошког поремећаја. Његове способности схватања значаја дела, као и могућност управљања поступцима биле су очуване. Психијатријско лечење није потребно. Психолошко испитивање није обављено, јер је одбио сарадњу.

Суд је прихватио изнете налазе комисије вештака, што се тиче психичког здравља и урачунљивости оптужених, оцењујући да су стручни, да су дати на основу прегледа и обављеног разговора са оптуженима, на основу стручних знања из области психијатрије, неуропсихијатрије и психологије и ови налази нису ниједним изведеним доказом нити медицинским извештајима доведени у сумњу, па им је суд поклатио веру.

Правна квалификација извршених кривичних дела

Суд је на основу утврђеног чињеничног стања, оценом свих изведених доказа, исказа сведока сарадника, сведока и налаза вештака различитих струка који су изложени и цењени, на основу писане документације која се налази у списима, записника о увиђају лица места, извештаја о криминалистичко-техничком прегледу лица места, фотодокументације, видео записа који су приказани у доказном поступку, писаних извештаја са седнице Владе Републике Србије од 14. новембра 2003. године, увидом и читањем уговора о закупу станова које су изнајмљивали припадници криминалне групе у циљу скривања, увидом у радно-правну биографију оптуженог Улемека и Звездана Јовановића, извештаја из казнене евиденције

и оценом остале писане документације која се налазила у списима а која је релевантна за утврђивање постојања кривичног дела и кривице оптужених, утврдио да су оптужени извршили кривична дела на начин како је то описано у изреци ове пресуде. Све изведене доказе суд је ценио, и то сваки појединачно и све заједно, доводећи их у међусобну везу, као и у везу са одбранама оптужених које суд није прихватио, већ их је као нелогичне и неубедљиве одбацио, јер су у супротности са изведеним доказима. Суд је посебно дао разлоге за доказе који су од значаја за утврђивање чињеничног стања, с посебним нагласком да су сви докази цењени, али да поједине доказе није детаљно образлагао, ценећи да су мањег значаја и да нису у супротности са изведеним доказима и да не би довели до утврђивања другачијег чињеничног стања.

Суд закључује да се у радњама оптуженог Улемек Милорада стичу сва битна обележја кривичног дела удруживања ради непријатељске делатности из члана 136, став 1 ОКЗ-а. У радњама оптужених Јовановић Звездана, Симовић Милоша, Константиновић Нинослава, Симовић Александра, Владимира Милисављевића, Калинић Сретка, Јуришић Милана званог Јуре, Душана Крсмановића, Бранислава Безаревића и Жељка Тојаге стичу се обележја истог кривичног дела из члана 136, став 2, у вези става 1 ОКЗ-а, извршеног на начин описан у изреци ове пресуде.

Суд је незнатно извршио промене у чињеничном опису, што се види из изреке пресуде, код описа кривичних дела која се оптуженима стављају на терет, у смислу јаснијег описа предузетих радњи, а не дирајући у идентитет оптужбе.

На основу изведених доказа утврђено је да је оптужени Улемек Милорад створио заверу као облик криминалног удруживања крајем 2002. и почетком 2003. године, заједно са Душаном Спасојевићем, у намери угрожавања уставног уређења и безбедности земље, у циљу вршења кривичних дела против уставног уређења и безбедности земље, за које су предвиђене казне затвора у трајању дужем од 4 године, ради стицања добити и моћи, а све у намери да се актима насиља, пре свега лишењем живота председника Владе Републике Србије, као и других функционера органа државне власти и Државне заједнице Србија и Црна Гора, те другим актима насиља, угрозе уставно уређење и безбедност земље и тиме створи осећање несигурности код грађана. По свом карактеру ове радње представљају припремање других кривичних дела.

Само стварање удружења није неки формални акт, нити за то стварање постоје нека посебна правила, а што је суд објаснио приликом давања разлога у образложењу пресуде. Стварање је, у смислу ове одредбе, свака делатност управљена ка обезбеђењу услова за организовану, заједничку акцију лица ради вршења у закону одређених кривичних дела. Облици стварања су радње организовања и удруживања као што су: тражење лица која ће учествовати у непријатељским акцијама, обезбеђење материјалних средстава, набављање средстава, на пример оружја, за извршење акција, стварање планова о акцијама, договор са извршиоцима и слично. Организатори и иницијатори су редовни учиниоци дела, а то могу бити и друга лица која доприносе да се удружење оспособи за акцију.

Суд је утврдио да је процес стварања завере као облика криминалне организације у конкретном случају био састављен из низа посебних делатности и да свака та делатност представља стварање удружења. За постојање овог кривичног дела ирелевантно је да ли удружење има могућност да предузме све акције предвиђене планом, односно да ли је учинилац овог кривичног дела у могућности да то уради. У конкретном случају суд је утврдио да су организатори, оптужени Улемек и Душан Спасојевић, створили заверу као облик криминалног удруживања, ради

вршења одређених кривичних дела, и то у циљу деловања против уставног уређења и безбедности земље, и убиства председника Владе Републике Србије. Ради се о конспиративном договору за извршење наведеног кривичног дела са планом који су створили и уз учешће других лица, припадника – извршилаца у реализацији плана.

Свест о припадништву једном непријатељском удружењу је претпоставка за његово постојање и стварање. Остали оптужени оглашени су кривим да су извршили ово кривично дело из члана 136, став 2, у вези става 1 ОКЗ-а, као припадници завере са одређеним задацима на реализацији задатака из плана завере, о чему је било речи приликом образлагања ове пресуде и њихове радње су описане у изреци пресуде.

Припадник је лице које учествује или је спремно да учествује у делатности завере или другог удружења ради вршења у закону наведених кривичних дела. Суд је утврдио да су остали оптужени били свесни свог припадништва завери, чији су организатори оптужени Улемек и Душан Спасојевић и знали су да се припрема и да је планом завере предвиђено убиство председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића. План је обухватао и убиство других државних функционера.

Суд је ценио наводе одбране Звездана Јовановића, Бранислава Безаревића и Жељка Тојаге да они нису припадници ниједног криминалног удружења, па је овакве наводе одбране одбацио, јер је утврдио и сматра да су припадници, како они који су приступили удружењу у току његовог стварања, тако и они оптужени који су постали чланови удружења – завере после њеног формирања.

За појам припадништва није од значаја да ли је припадник учествовао у некој непријатељској акцији, или да ли је то могао учинити. У сваком случају, припадник се мора разликовати од учесника у појединим акцијама непријатељског удружења. Припадништво неком непријатељском удружењу претпоставља изражавање воље неког лица да учествује у акцијама тог удружења. Није битно како је та воља изражена. То може бити изричито пристајање, или фактичко укључивање у делатност удружења, уз пристанак његових организатора. Понуда да се неко лице укључи у делатност непријатељског удружења, и када није одбијена, не може се сматрати као изјава воље о припадништву.

Ово кривично дело може се извршити само са директним умишљајем. Онај који ствара непријатељско удружење у одређеном циљу мора бити свестан своје радње и штети последицу, тј. угрожавање уставног уређења и безбедности земље. Значи, умишљај се односи на организаторе криминалног удружења. Припадништво удружењу може бити извршено и са директним и са евентуалним умишљајем.

У конкретном случају, суд је утврдио да су остали оптужени били свесни припадништва овом удружењу и знали су да то удружење има у плану вршење кривичног дела против уставног уређења и безбедности земље, знали су да се спремају акти насиља и да је планом предвиђено убиство председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића и у оквиру реализације тог плана сваки од припадника је имао тачно одређене улоге.

На основу утврђеног чињеничног стања суд је утврдио да су оптужени Милорад Улемек и Звездан Јовановић извршили кривично дело убиство највиших представника државне заједнице и држава чланица из члана 310 Кривичног законика и кривично дело убиства у покушају из члана 47, став 1 КЗ РС, у вези члана 30 Кривичног законика, а остали оптужени који су оглашени кривим извршили су кривично дело из члана 310 КЗ, у вези члана 35 Кривичног законика и кривично дело из члана 47, став 1 КЗ РС, у вези члана 30 КЗ.

Суд је утврдио да су оптужени Улемек, организатор криминалне групе – завере, и оптужени Звездан Јовановић као припадник и непосредни извршилац, критичном приликом лишили живота председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића, тада државе чланице СЦГ, и то у намери угрожавања уставног уређења и безбедности Србије, са циљем да изазову узнемирење грађана за безбедност и личну сигурност. Према томе, неспорно је утврђено да је председник Владе Републике Србије др Зоран Ђинђић лишен живота испаливањем хитаца из пушке “хеклер и кох ГЗ”, из улице Адмирала Гепрата, на начин како је то описано у изреци ове пресуде.

Ово кривично дело оптужени Милош Симовић, Александар Симовић, Нинослав Константиновић, Владимир Милисављевић, Сретко Калинић, Милан Јуришић, Душан Крсмановић и Бранислав Безаревић извршили су помагањем, предузимањем појединачних радњи које су наведене у изреци пресуде, а које су извршиоци предузели са умишљајем да допринесу извршењу кривичног дела. Радња помагања представља сваку ону делатност којом се може допринети извршењу кривичног дела, то јесте свака она радња којом се извршење кривичног дела подупире, унапређује или олакшава. Потребно је истаћи да није нужно да је реч о таквом доприносу без којег кривично дело ни у ком случају не би могло бити извршено. За постојање узрочности код помагања довољно је да је допринос утицао на остваривање кривичног дела. У свом конкретном облику, помагање постоји и онда када би остварење кривичног дела без радње помагања било могуће, али на другачији начин.

Ово кривично дело извршили су са директним умишљајем, и то не само у односу на проузроковање смрти представника једног од највиших државних органа, председника владе, него и са намером да се угрози Уставом утврђено уређење и безбедност Србије, с обзиром да је убијен председник Владе Републике Србије др Зоран Ђинђић, као представник највишег државног органа са намером која је напред наведена. Оценом утврђеног чињеничног стања, имајући у виду место извршења, мотиве и намеру угрожавања безбедности Републике Србије и изазивање узнемирења грађана, суд сматра да се ради о атентату – политичком убиству. Непосредни објекат овог кривичног дела може бити само живот представника највиших државних органа, који су у опису дела из члана 310 Кривичног законика наведени и у намери угрожавања уставног уређења и безбедности земље.

Оценом изведених доказа суд је утврдио да се у радњама оптужених стичу сва битна обележја кривичног дела убиства у покушају према оштећеном Милану Веруовићу из члана 47, став 1 КЗ Републике Србије у вези члана 30 КЗ-а. Ово кривично дело извршили су са евентуалним умишљајем. Имајући у виду средство извршења, место извршења испред улаза у зграду Владе Републике Србије, знали су да премијер никада не иде сам, да има обезбеђење – пратиоце, да има личног пратиоца, да му је нога повређена, али је оптужени Звездан Јовановић пристао да из његовог деловања произађе последица, смрт оштећеног, с обзиром на све горе побројане околности које су биле присутне, а дело је остало у покушају због изостанка последице, иако је радња извршења предузета са евентуалним умишљајем, имајући у виду муницију коју је користио оптужени Звездан Јовановић, што произлази из његове одбране, с обзиром на искуство са овим оружјем и муницијом, какве последице ово оружје и муниција могу да произведу. Остали оптужени извршили су ово кривично дело као припадници завере на начин како је то описано у изреци ове пресуде.

Оптужени Тојага Жељко извршио је кривично дело убиство највишег представника државне заједнице и државе чланице из члана 310, Кривичног законика, у вези члана 30 КЗ, у покушају, на начин како је описано у изреци ове пресуде.

За покушај овог кривичног дела на субјективном плану увек мора постојати умишљај, а на објективном плану се захтева да је извршење кривичног дела започето. Дело је започето онда када је дошло до предузимања радњи извршења, али кривично дело није довршено.

Оптужени Тојага Жељко покушај наведеног кривичног дела које је описано у изреци пресуде извршио је са директним умишљајем и са намером угрожавања уставног уређења и безбедности земље, са циљем да се изазове узнемирење грађана и страх за своју безбедност.

Правно квалификујући утврђено чињенично стање у односу на оптуженог Пејаковић Сашу, суд је утврдио да се у радњама оптуженог Пејаковић Саше стичу сва битна обележја кривичног дела пружање помоћи учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333, став 3, у вези става 1 Кривичног законика, на начин описан у изреци пресуде.

Суд је утврдио да је Саша Пејаковић пружао помоћ након извршеног кривичног дела за које је запређена казна затвора најмање 10 година, или затвор од 30 до 40 година, и то организатору завере и извршиоцу, саучесницима (помагачима), како је то специјални тужилац описао у измењеној оптужници, коју је изменио на крају доказног поступка, пре давања завршне речи, а суд је везан оптужницом у поступку одлучивања. Код овог кривичног дела важно је нагласити да је у питању накнадно помагање, које не представља облик саучесништва, с обзиром на то да је дело већ извршено. Ово кривично дело оптужени Пејаковић Саша извршио је са умишљајем, који је обухватао и битна, стварна обележја кривичног дела која су учинила лица којима је пружао помоћ. На основу изведених доказа суд је утврдио да је Пејаковић Саша био свестан свог дела и последица и да је знао да су лица којима пружа помоћ осумњичена као извршиоци најтежих кривичних дела, о чему је било речи у образложењу пресуде. Знао је, што се видело из његове одбране, за која се кривична дела окривљују оптужени Улемек и покојни Душан Спасојевић, Миле Луковић Кум, Дејан Миленковић и други. То је знао, не само из средстава јавног информисања, већ и на основу обавештења надлежних органа кривичног гоњења.

Стицај кривичног дела тероризма и убиства представника највиших државних органа

Оценом свих изведених доказа суд је нашао да се оптужени не могу огласити кривим за извршење кривичног дела тероризма из члана 125 ОКЗ-а, кажњиво по члану 139 ОКЗ-а, како је то оптужницом специјалног тужиоца оптуженима било стављено на терет.

Суд је, ценећи правну квалификацију наведену у оптужници, којом се у ставу два оптуженима ставља на терет да су учинили кривично дело убиство представника највиших државних органа у стицају са кривичним делом тероризма, оцењујући радњу извршења, мотив и последице, а након правне анализе, утврдио да у овом случају постоји привидни идеални стицај по основу конзумпције. Ово стога што су оба кривична дела учињена у намери угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ, дакле са непријатељским побудама према држави, што је за последицу имало и стварање осећања несигурности код грађана. Радња извршења убиства премијера, као политички атентат, представља облик акта насиља којим се може извршити и кривично дело тероризма, то јест остварити обележја оба наведена кривична дела. Међутим, код свих других околности везаних за истовестност побуда и последице несумњиво је да се ради о привидном идеалном стицају и да је кривично дело тероризма са мањом запређеном казном обухваћено тежим кривичним делом убиства највиших представника државне заједнице и држава чланица из члана 310 Кривичног законика.

Треба нагласити да се у раздвојеном кривичном поступку, у предмету К. П. 3/04, тзв. земунски клан, води поступак за кривична дела тероризма која су учињена подметањем експлозива у предузећу “Дифенс роуд”, власништво сведока сарадника Љубише Бухе и због истог кривичног дела бацањем експлозивних направа на просторије ДСС-а, у улици Браће Југовића.

Примена блажег закона

Оглашавајући оптужене кривим за извршена кривична дела, како је то наведено у изреци ове пресуде, суд се руководио једним од основних принципа Кривичног законика – примена блажег закона за оптужене.

Одредбом члана 5 Кривичног законика предвиђено је да се “на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела”, а ставом 2 овог члана да, “ако је после извршења кривичног дела измењен закон једном или више пута, примениће се закон који је најблажи за учиниоца”. Ово је последица важења начела законитости. Предвиђен је изузетак од општег правила предвиђеног чланом 5, став 2 КЗ-а. Реч је о обавезној ретроактивној примени закона који је блажи за учиниоца. Уколико је нови закон строжи за учиниоца, он се ни у ком случају не може ретроактивно применити. Могуће је да се закон после извршења кривичног дела измени, не само једном, већ и више пута. У том случају, примениће се онај закон који је најблажи за учиниоца.

Кривична дела за која су окривљени оглашени кривим овом пресудом извршена су у време важења Кривичног закона Савезне Републике Југославије и Кривичног закона Републике Србије, којима су та кривична дела правно регулисана и санкционисана.

Дана 11. априла 2003. године дошло је до преименовања КЗ СРЈ у Основни кривични закон.

У току овог кривичног поступка, 1. јануара 2006. године, ступио је на снагу Кривични законик, објављен у “Службеном гласнику Републике Србије”, бр. 85/05, којим су обједињене одредбе ОКЗ-а и КЗ Републике Србије.

Оптужницом специјалног тужиоца КТ. С. 2/03, од 21. августа 2003. године, оптуженима је стављено на терет извршење кривичног дела убиства представника највиших државних органа из члана 122 ОКЗ-а, за које је прописана казна затвора од најмање 10 година или затвор од 40 година. Ово кривично дело оптужени су починили 12. марта 2003. године. Оптуженима се ставља на терет и кривично дело удруживања ради непријатељске делатности из члана 136, став 1 ОКЗ-а и члана 136, став 2, у вези става 1 ОКЗ-а, које су починили крајем 2002. и почетком 2003. године.

Водећи рачуна о примени блажег закона на учиниоце извршених кривичних дела, суд је нашао да је за оптужене у конкретном случају најповољнији Кривични законик, за кривично дело убиство представника највиших државних органа, па га је и квалификовао одредбом члана 310 Кривичног законика, кривично дело убиства највиших представника државне заједнице и држава чланица, а које обухвата: “Ко у намери угрожавања уставног уређења или безбедности Србије или СЦГ лиши живота председника СЦГ, председника државе чланице, председника Скупштине СЦГ, председника Скупштине државе чланице, председника владе државе чланице, председника суда СЦГ, председника уставног суда државе чланице, председника врховног суда државе чланице или највишег тужиоца државе чланице, казниће се казном затвора најмање 10 година или затвором од 30 до 40 година”. Суд је, ценећи овако запрећену казну затвора и могућност изрицања казне затвора у висини од 30 до 40 година, нашао да је најповољније да се радње које су оптужени починили квалификују као кривично дело из члана 310 КЗ-а, јер је он најповољнији с обзиром на висину

запрећене казне и могућност њеног изрицања, па логично следи да је повољнији и од закона који је важио у време извршења кривичног дела.

За кривично дело убиство у покушају из члана 47, став 1 КЗ Републике Србије, у вези члана 30 Кривичног законика, суд је према окривљенима који су оглашени кривим за извршење овог кривичног дела применио закон који је важио у време извршења тог кривичног дела, односно Кривични закон Републике Србије, што је у складу са основним принципом да се на учиниоца примењује закон који је био на снази када је учињено кривично дело, а имајући у виду да одредбе новог законика за ово кривично дело нису блаже по учиниоца.

Водећи рачуна о примени Кривичног закона, суд је применио одредбе члана 30 и 35 Кривичног законика које се односе на покушај кривичног дела и помагање, налазећи да је правилна таква примена, имајући у виду правну квалификацију кривичних дела за која су оптужени оглашени кривим, налазећи да је исправно применити одредбе Кривичног законика, да не би дошло до комбиновања општих одредби из Кривичног законика, и ОКЗ-а или КЗ СРЈ, јер за то не стоје оправдани разлози.

Одлука о казни

Приликом одлучивања о кривичној санкцији према оптуженима, суд је имао у виду све околности које су прописане члановима 4, 42, 45, 54 и чланом 60 Кривичног законика.

Сврха кривичних санкција, по законској дефиницији је сузбијање дела којима се повређују или угрожавају вредности заштићене кривичним законодавством.

Сврха кажњавања у оквиру опште сврхе кривичних санкција је спречавање учиниоца да чини кривична дела и утицање на њега да убудуће не чини кривично дело и утицање на друге да не чине кривична дела и изражавање друштвене осуде за кривично дело, јачање морала и учвршћивање обавезе поштовања закона, како је то прописано у члану 42 КЗ-а.

Приликом одмеравања казне оптуженима, које је огласио кривим, суд је ценио све околности од значаја да казна буде индивидуално мања или већа, односно у смислу одредбе члана 54 КЗ-а – општа правила одмеравања казне, па је, пре свега, водио рачуна о прописаној казни за учињено дело, да се у конкретном случају постигне сврха кажњавања, као и о олакшавајућим и отежавајућим околностима, које околности представљају непосредан основ за одмеравање казне, односно служе да би се у оквиру прописане казне дошло до тачно одређене казне. Суд је посебно ценио олакшавајуће и отежавајуће околности на страни оптужених, нарочито степен кривице, побуде из којих је дело учињено, јачину угрожавања заштићеног добра, околности под којима је дело учињено, ранији живот учиниоца, њихове личне прилике, држање после учињеног кривичног дела, однос према жртви кривичног дела, као и све остале околности које се односе на личност сваког учиниоца. Суд је претходно оптуженима утврдио појединачне казне затвора за свако од извршених кривичних дела, крећући се у границама законом прописане казне од општег минимума до општег максимума, а потом је применио одредбе члана 60 Кривичног законика за одмеравање јединствене казне за кривична дела извршена у стицају и осудио их на казне затвора, како је то наведено у изреци ове пресуде, урачунавајући на основу члана 63 КЗ-а у изречене казне и време од дана лишења слободе и одређивања притвора па надаље.

Суд је ценио, као што је напред наведено, постојање олакшавајућих и отежавајућих околности на страни сваког од оптужених који су оглашени кривим и њихов ранији живот.

На страни оптуженог Милорада Улемека, суд је имао у виду као олакшавајућу околност његове породичне прилике, да живи у ванбрачној заједници и да је отац четворо малолетне деце. Од отежавајућих околности суд је ценио као његов ранији живот, ранију осуђиваност, али је имао у виду да је осуђиван за кривично дело које није истоврсно са кривичним делима за која је оглашен кривим овом пресудом. Наиме, из извештаја из казнене евиденције од 26. фебруара 2007. године види се да је осуђиван пресудом Општинског суда у Нишу К. бр. 2207/96 због кривичног дела из члана 201, став 3, у вези члана 195, став 3 КЗ РС на казну затвора у трајању од 6 месеци.

Суд је, као што је то напред наведено, оптуженом Улемеку претходно утврдио појединачне казне, да би касније, применом одредби о одмеравању казне за кривична дела у стицају, истога осудио на јединствену казну затвора у трајању од 40 година, у коју му се урачунава и време проведено у притвору почев од 2. маја 2004. године па надаље.

На страни оптуженог Звездана Јовановића суд је као олакшавајућу околност узео чињеницу да је ожењен и да је отац троје малолетне деце, ценио је као ранији живот његову осуђиваност, али не као посебно отежавајућу околност, с обзиром да је осуђиван због сасвим друге врсте кривичних дела, и то пресудом Општинског суда у Нишу К. бр. 1603/84, којом му је изречена условна осуда са утврђеном казном затвора у трајању од 10 месеци и роком проверавања од 2 године, због кривичног дела из члана 166, став 1 КЗ РС и пресудом Општинског суда у Чачку К. бр. 515/88, од 25. новембра 1988. године, на новчану казну у износу тадашњих 120.000 динара због кривичног дела из члана 176, став 1 КЗ РС.

Суд је оптуженом Звездану Јовановићу најпре за свако од извршених кривичних дела, како је то наведено у изреци ове пресуде, утврдио појединачне казне затвора, а потом применом одредби за одмеравање казне за кривична дела извршена у стицају осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 40 година, у коју му се урачунава и време од дана и часа лишења слободе, као и време проведено у притвору почев од 22. априла 2003. године па надаље.

На страни оптуженог Симовић Александра суд је као олакшавајућу околност ценио чињеницу да је ожењен и да је отац двоје малолетне деце, да до сада није осуђиван.

Суд је оптуженом Симовићу Александру претходно утврдио појединачне казне за свако од извршених кривичних дела, како је то наведено у изреци ове пресуде, а потом применом одредби за одмеравање казне за кривична дела извршена у стицају осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 35 година, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 25. новембра 2006. године па надаље.

На страни оптуженог Крсмановић Душана суд је ценио као олакшавајућу околност његове личне и породичне прилике, чињеницу да је ожењен и отац двоје малолетне деце. Суд је имао у виду да је оптужени Крсмановић осуђиван пресудом К. бр. 257/96 од стране Војног суда у Београду због кривичног дела из члана 201, став 1 КЗ СФРЈ и пресудом К. бр. 1134/03, од 22. јуна 2004. године, од стране Округног суда у Београду због кривичног дела из члана 245, став 2, у вези става 1 КЗ РС. Ради се о сасвим другој врсти кривичних дела, па му због тога ранију осуђиваност није ценио као посебно отежавајућу околност. Имао је у виду да је као малолетник кривично одговарао и да су му изрицане васпитне мере, појачан надзор од стране родитеља или стараоца, а ту чињеницу је ценио као ранији живот оптуженог, а не отежавајућу околност.

Суд није прихватио предлог да се држање оптуженог Крсмановића у преткривичном поступку и пред истражним судијом цени као посебна олакшавајућа околност, јер је тада признао извршење кривичних дела за која

је овом пресудом оглашен кривим и, по мишљењу заменика специјалног тужиоца, допринео утврђивању чињеничног стања. При том је суд имао у виду и чињеницу коју је истицао његов бранилац током поступка и захтевао од суда да се изјаве које је дао у преткривичном и претходном поступку издвоје из списка, јер су, по мишљењу одбране, те изјаве прибављене на начин који је супротан ЗКП-у и Уставу, о чему се суд изјаснио у образложењу ове пресуде.

Суд сматра да је оптужени Крсмановић на главном претресу у потпуности променио своју одбрану, није желео да се изјашњава о наводима оптужнице и својој кривици, искористио је своје право да не износи одбрану (што је и његово право да бира начин одбране и што му се не може ценити као отежавајућа околност), а имао је у виду да је у завршној речи изнео да се каје, али не због извршених кривичних дела која је починио и која му се оптужницом специјалног тужиоца стављају на терет, већ да се каје због ситуације у којој се он нашао и због чега трпи његова породица. Из тих разлога веће сматра да се његово држање у преткривичном и претходном поступку не може ценити као посебно олакшавајућа околност, па је суд, имајући у виду кривична дела која се оптуженом стављају на терет, његов однос према тежини извршених кривичних дела и према породицама оштећених, истоме утврдио појединачне казне за свако од извршених кривичних дела, а потом применом одредби члана 60 КЗ-а оптуженог Крсмановића осудио на јединствену казну затвора у трајању од 30 година, а применом одредби члана 63 Кривичног закона у ову казну урачунао му време, и то од дана и часа лишења слободе, као и време проведено у притвору од 22. априла 2003. године па надаље.

На страни оптуженог Бранислава Безаревића, суд је имао у виду чињеницу да до сада није осуђиван. Других олакшавајућих и посебно отежавајућих околности на страни оптуженог Безаревића суд није нашао, па му је претходно утврдио појединачне казне, како је то наведено у изреци ове пресуде, а потом, применом одредби за изрицање казне за дела извршена у стицају, осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 30 година, у коју му се урачунава време од дана лишења слободе и време проведено у притвору почев од 18. априла 2003. године па надаље.

На страни оптуженог Тојага Жељка, суд је ценио као олакшавајућу околност чињеницу да је ожењен, да је отац двоје малолетне деце и да до сада није осуђиван, па му је претходно утврдио појединачне казне, како је то наведено у изреци ове пресуде, а потом, применом одредби члана 60 КЗ-а за изрицање казне за дела извршена у стицају, осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 30 година, у коју му се урачунава и време од дана лишења слободе и дана проведеног у притвору почев од 22. априла 2003. године па надаље.

Приликом одлучивања о казни, на страни оптуженог Пејаковић Саше, суд је имао у виду чињеницу да до сада није осуђиван, коју је ценио као олакшавајућу околност. Других олакшавајућих околности на страни оптуженог Пејаковић Саше суд није нашао, па је, имајући у виду измењену оптужницу од стране специјалног тужиоца и кривично дело које се оптуженом ставља на терет, а које је правно квалификовано као кривично дело из члана 333, став 3, у вези става 1 Кривичног законика, истога осудио на казну затвора у трајању од 8 година, оцењујући да је иста у прописаном максимуму за ово кривично дело адекватна да постигне сврху кажњавања и у исту казну урачунао време од дана лишења слободе и време проведено у притвору почев од 13. априла 2003. године па до 23. марта 2007. године, када му је притвор решењем већа укинута.

У односу на оптужене Милоша Симовића, Нинослава Константиновића, Милана Јуришића, Сретка Калинића, Милисављевић Владимира, суд није

могао да цени њихове личне прилике, нити да говори о посебно олакшавајућим околностима, с обзиром да се њима судило у одсуству и да нису били доступни суду, па подаци који се налазе на страни њихових личности суду нису били доступни, осим оних општих података којима је суд располагао.

У односу на оптуженог Симовић Милоша, суд је имао у виду његову младост у време извршења кривичних дела, имао је у виду и чињеницу да је ожењен, а имао је у виду и његов ранији живот, с обзиром да му је као малолетнику изрицана васпитна мера појачан надзор родитеља или стараоца због кривичног дела из члана 166, став 1 КЗ Републике Србије.

Суд је оптуженом Симовић Милошу претходно утврдио појединачне казне за свако од извршених кривичних дела, како је то наведено у изреци ове пресуде, а потом, применом одредби за одмеравање казне за кривична дела извршена у стицају, осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 30 година.

На страни оптуженог Константиновић Нинослава, суд је ценио као олакшавајућу околност да је ожењен, а као отежавајућу околност имао је у виду ранији живот оптуженог Константиновића, чињеницу, што се види из извештаја из казнене евиденције, да му је изрицана васпитна мера појачаног надзора органа старатељства 1996. године, да му је пресудом Првог општинског суда у Београду К. бр. 1396/99, због кривичног дела из члана 195, став 1 КЗ РС изречена условна осуда, али је ценио да је осуђиван због свим различите врсте кривичних дела из области безбедности саобраћаја, налазећи да ово не може бити посебно отежавајућа околност, па му је претходно утврдио појединачне казне а потом, применом одредби члана 60 КЗ-а о одмеравању казне за дела извршена у стицају, осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 35 година.

На страни оптуженог Милисављевић Владимира, суд није био у прилици да цени ни посебно олакшавајуће ни отежавајуће околности. Имао је у виду чињеницу да није осуђиван, па му је суд претходно утврдио појединачне казне затвора као у изреци ове пресуде, а потом, применом одредби члана 60 КЗ-а, осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 35 година.

На страни оптуженог Калинић Сретка, суд је имао у виду чињеницу да до сада није осуђиван, коју је ценио као олакшавајућу околност. Друге личне и породичне прилике оптуженог суд није могао да цени, као што је то већ и наведено, па је оптуженом претходно утврдио појединачне казне, како је то наведено у изреци ове пресуде и потом, применом одредби члана 60 КЗ-а, за одмеравање казне за кривична дела извршена у стицају, осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 35 година.

На страни оптуженог Јуришић Милана званог Јуре, суд је на основу извештаја из казнене евиденције утврдио да је осуђиван због кривичног дела из члана 166, став 1 КЗ Републике Србије, друге околности и лична својства оптуженог за суд су остали непознати, па му је суд за свако од извршених кривичних дела претходно утврдио казне затвора, како је то наведено у изреци ове пресуде, а потом га применом одредби члана 60 КЗ-а, за одмеравање казне за кривична дела извршена у стицају, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 30 година, оцењујући да је овако изречена казна адекватна да постигне сврху индивидуалне и генералне превенције.

Ценећи овако изречене јединствене казне затвора оптуженима у дугом временском трајању, како је то законом предвиђено, суд налази да су ове казне адекватне личностима извршиоца, да су адекватне тежини кривичног дела, и да су правилно одмерене, са циљем да постигну сврху и индивидуалне и генералне превенције.

Одлука о мери безбедности

На основу члана 87, став 2 КЗ-а изречена је мера безбедности одузимања предмета који су употребљени за извршење кривичног дела и намењени за извршење кривичног дела и то: пушка “хеклер и кох” модел ГЗ, калибар 7,62 x 51 мм, без фабричког броја, са оптичким нишаном и аутоматска пушка “Црвена застава” М-70, АБ, калибра 7, 62 x 39 мм, без фабричког броја и то из интереса опште безбедности.

Одузима се и теретно возило марке “мерцедес”, тип 207/Д 3350, регистарски број Б824БФ, број шасије 60131218142951, број мотора 61691710043767, а који је био намењен за извршење кривичног дела атентата на председника Владе Републике Србије, које дело је остало у покушају 21. фебруара 2003. године, из интереса опште безбедности, с обзиром да је постојала опасност да ће бити употребљени за вршење кривичних дела, имајући у виду да се део припадника ове криминалне групе и даље налази у бекству.

Трошкови кривичног поступка

Суд је оптужене обавезао на плаћање трошкова кривичног поступка и паушала који су прописани чланом 193 ЗКП-а, и на основу члана 194 ЗКП-а, с тим што је одредио да ће се о висини трошкова донети посебно решење.

Оштећени – породица председника владе др Зорана Ђинђића и оштећени Милан Веруовић ради остваривања имовинско-правног захтева упућују се на парницу, с обзиром да висину захтева нису определили у овом поступку.

Одбијајући део пресуде

На основу члана 354, став 1, тачка 1 ЗКП-а, према оптуженом Пејаковић Саше суд је донео пресуду којом се оптужба одбија због кривичног дела удруживања ради непријатељске делатности из члана 136, став 2, у вези става 1 ОКЗ-а и кривичног дела убиства представника највиших државних органа из члана 122, у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125, помагањем у вези члана 24 ОКЗ-а, кажњиво по члану 139, став 1 ОКЗ-а и кривично дело убиство у покушају из члана 47, став 1 КЗ РС, у вези члана 19 ОКЗ-а. Оваква пресуда је донета с обзиром да је поступајући заменик специјалног тужиоца на главном претресу, одржаном дана 23. марта 2007. године, према оптуженом Пејаковић Саше изменио оптужницу стављајући му на терет потпуно ново кривично дело и то како у погледу чињеничног описа, тако и у погледу правне квалификације дела.

На главном претресу, одржаном дана 23. априла 2007. године, поступајући заменик специјалног тужиоца изјавио је да одустаје од кривичног гоњења против оптуженог Пејаковић Саше због кривичних дела која су наведена у оптужници КТ. С. 2/03, од 21. августа 2003. године, а која су напред наведена, па је суд, имајући у виду одустанак заменика специјалног тужиоца према оптуженом Пејаковић Саше, одбио оптужбу да је извршио кривично дело удруживање ради непријатељске делатности из члана 136, став 2, у вези става 1 ОКЗ-а, убиство представника највиших државних органа из члана 122 ОКЗ-а у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125 ОКЗ-а, помагањем у вези члана 24 ОКЗ-а, кажњиво по члану 139, став 1 ОКЗ-а и убиство у покушају из члана 47, став 1 КЗ РС, у вези члана 19 ОКЗ-а.

Суд је на основу члана 504-3 ЗКП-а донео пресуду којом се одбија оптужба према сведоцима сарадницима Миладину Сувајдићу и Дејану Миленковићу да су извршили кривично дело удруживања ради непријатељске делатности из члана 136, став 2, у вези става 1 ОКЗ-а, кривично дело убиство представника највиших државних органа из члана 122 ОКЗ у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125, помагањем у вези члана 24 ОКЗ-а,

кажњиво по члану 139, став 1 ОКЗ-а и кривично дело убиство у покушају из члана 47, став 1 КЗ РС, у вези члана 19 ОКЗ-а, из разлога што је поступајући заменик специјалног тужиоца на главном претресу, одржаном дана 23. марта 2007 године, одустао од кривичног гоњења.

Правоснажним решењима Посебног одељења Окружног суда у Београду К. П. 5/03, КВ. П. бр. 52/03, од 21. октобра 2003. године, усвојен је предлог специјалног тужиоца да се саслуша у својству сведока сарадника Миладин Сувајџић. Правоснажним решењем истог одељења Окружног суда у Београду К. П. бр. 5/03 од 20. јуна 2006. године усвојен је предлог специјалног тужиоца да се саслуша у својству сведока сарадника Дејан Миленковић.

Имајући у виду напред изложено, суд је на основу члана 504-з, став 2 Законика о кривичном поступку донео пресуду којом се одбија оптужба против сведока сарадника Миладина Сувајџића и Дејана Миленковића.

Предлози за извођење доказа који су одбијени

Суд је отклонио у доказном поступку извођење радње саслушањем сведока Павловић Жељка, бившег припадника ЈСО-а који је предложен у оптужници специјалног тужиоца, а на околност да је одузета и сачињена потврда у УБПОК-у да је одузет од њега даљинометар марке "Бушнел", који је користио Звездан Јовановић, ради мерења раздаљине од зграде у улици Бирчанинова бр. 6-8 до зграде Владе Републике Србије. До овога је дошло због тога што је сведок недоступан суду, није запослен у МУП-у Србије, раскинуо је радни однос, а провером је утврђено да не борави на адреси у Бајној Башти, где има пријављену адресу становања. На основу извештаја МУП-а Републике Србије и ОУП-а из Бајине Баште утврђено је да живи у Француској.

Приликом саслушања сведока Цвјетиновић Зорана, оружара из Јединице за специјалне операције, суд је дошао до сазнања да је овај сведок одлучио самоиницијативно коју ће врсту даљиномера предати на захтев УБПОК-а, а како је сам изјавио, бирао је онај који је најјефтинији, да не би предао бољи и скупљи, да Јединица не би трпела значајнији губитак. Из писаних доказа, картона о појединачном задуживању оружја и опреме (где даљинометар припада, то је опрема), утврђује се да су поједини припадници имали више комада даљиномера и да их нису редовно раздуживали.

Суд је одбио предлог одбране да се у допуну доказног поступка изврши ново медицинско и балистичко вештачење у овом кривичном поступку, и то као неоснован. Веће сматра да су до сада дата вештачења током овог кривичног поступка, и непосредно саслушање вештака на главном претресу и путем видео конференције, довољно расветлили овај кривично-правни догађај, односно околности под којима је извршено кривично дело, и то како правац одакле је хитац дошао, тј. одакле је пуцано на премијера др Зорана Ђинђића и његовог пратиоца Милана Веруовића, затим положај тела, како др Зорана Ђинђића тако и његовог пратиоца Милана Веруовића у тренутку када су испалени хици у њиховом правцу и када су их погодили, затим има се у виду да су пронађени и други трагови на лицу места, чауре које су остале у улици Адмирала Гепрата, затим делови метка који су пронађени испред зграде владе, улаза број 5, у улици Немањиној број 11, тако да веће сматра да је у овом делу чињенично стање довољно расветљено и да не постоје околности које би довеле у сумњу обављена вештачења и које би указале на могућност да је пуцано са неке друге стране, на чему одбрана инсистира.

Није спорно да су приликом вршења увиђаја од стране председника већа испред зграде Владе Републике Србије извршена одређена мерења, која су констатована на записнику о вршењу увиђаја, који је прочитан на главном претресу.

Суд је имао у виду исказе које су дали судски вештаци и вештак балистичар Салзигер, када је изјавио да сви материјални докази указују да је пуцано из улице Адмирала Гепрата, да не постоје материјални докази да је пуцано са неке друге стране. У току овог поступка одбрана је приликом стављања примедби на налазе вештака након њиховог непосредног саслушања, износила своје закључке који су сасвим супротни утврђеним материјалним траговима и позивали су се уопштено на своје стручне консултанте. На позив председника већа да их позову као своје стручне консултанте и уведу у поступак, одбрана није понудила ни консултанте, нити нове чињенице, нити је пружила објективне доказе који би указивали да су подаци и докази који су прикупљени након извршења кривичног дела у току трајања кривичног поступка нетачни и који би могли довести до другачијег чињеничног стања.

Веће је одбило предлог одбране да се у допуну доказног поступка изврши реконструкција испред зграде Владе Републике Србије, у улици Немањиној број 5, јер сматра да је тај предлог сувишан. Суд стоји на становишту да прикупљени докази и обављена вештачења не указују да је потребно извршити реконструкцију. Реконструкција се врши ради проверавања изведених доказа или утврђивања чињеница које су од значаја за разјашњење ствари које се обавља тако што ће се поновити радња или ситуација у условима под којима се, према изведеним доказима, догађај одиграо. Веће не налази да је овај доказ потребан, с обзиром на идентичне налазе судског вештака балистичара, Милана Куњадића и вештака балистичара из Института за криминалистичку технику из Висбадена. Суд је ценио и прихватио налаз судског вештака медицинске струке проф. др Душана Дуњића, и тврдњу да су повреде управо могле с обзиром на прикупљене материјалне доказе настати из правца и на месту како је то изнео проф. др Дуњић у свом писаном налазу и приликом непосредног саслушања. Веће налази да искази појединих сведока не могу бити основни разлог да се приступи реконструкцији догађаја, с обзиром да су искази ових сведока предмет оцене већа у вези са осталим материјалним доказима које је суд извео током овог кривичног поступка.

При том је веће имало у виду да је одбрана оспоравала оне објективне околности и место где су пронађене чауре, оштећења на зиду зграде владе код улаза број 5, оштећење у ходнику, положај жардињера на улазу испред зграде владе, улаз број 5, положај трагова крви, оружје и муницију која је коришћена за извршење кривичног дела убиства председника владе др Зорана Ђинђића и покушај убиства његовог пратиоца Милана Веруовића. Оружје и муниција су били предмет вештачења вештака инжењера Стојана Костића и Милутина Вишњића, као и предмет вештачења у Институту за криминалистичку технику у СР Немачкој, у Висбадену, чији су налази прочитани у доказном поступку на главном претресу, а вештаци Стојан Костић и Милутин Вишњић саслушани су на главном претресу 11. јула 2005. године, када су положили и заклетву за вештака на основу одредби ЗКП-а, а вештак Салзигер путем видео конференције 6. новембра 2006. године. У списима предмета нису достављени докази, нити су констатовани трагови на неком другом месту, од онога како је то констатовано приликом вршења криминалистичко-техничког прегледа лица места и увиђаја. Не постоје несагласни налази вештака у погледу најбитнијих околности овог кривично-правног случаја, па из тог разлога веће сматра да није било разлога да се одреди и изведе реконструкција.

Суд је одбио предлог одбране за саслушање војних стручњака и вештачење преко њих, на околност карактеристика оружја – “зоље”, те провере навода сведока сарадника Дејана Миленковића, начина на који се употребљава ово оружје, могућности постизања ефекта са овим оружјем на

начин како је то изнео сведок сарадник Дејан Миленковић, како је то одбрана истицала ко је и одакле требало да пуца, на који начин, како се нишанило, раздаљине – постављеност препреке у коју се пуца и положај пуцача у односу на препреку. Суд сматра да је овај доказ сувишан, имајући у виду да је овај предлог одбране заснован на претпоставкама (шта би било, да је било), јер сведок сарадник Дејан Миленковић у свом исказу није објашњавао начин на који је требало да буде употребљено ово оружје, нити начин како би се нишанило, раздаљину између препреке и пуцача и друге околности које су браниоци износили, већ је само говорио о томе како је планом било предвиђено заустављање возила (препреке) и ко је и из ког оружја (зоља) требало да пуца поред насипа поред хале “Лимес”. При томе се има у виду и да је ова акција остала у покушају, а о дејству “зоље” изјашњавали су се и други сведоци током овог поступка и то углавном припадници ЈСО-а који су саслушани као сведоци.

Одбијен је предлог браниоца оптуженог Саше Пејаковића и оптуженог Жељка Тојаге, адвоката Горана Петронијевића да се изврши увиђај у улици Бирчаниновој број 6-8.

Веће сматра да је извођење овог доказа неосновано и сувишно, с обзиром да је у доказном поступку извршен увид у фотодокументацију зграде у Бирчаниновој број 6-8, а не постоје никакве друге индиције, нити основани наводи било којег учесника у овом поступку да се стрелац налазио у Бирчаниновој 6-8, а посебно имајући у виду налазе вештака балистичара, затим вештака медицинске струке и налазе и мишљења вештака из Криминалистичког института у Висбадену, као и увиђај на лицу места и извршена мерења која је обавио тадашњи председник већа, судија Марко Кљајевић.

Суд је одбио предлог одбране да се у допуну доказног поступка саслушају у својству сведока истражне судије Окружног суда у Београду, Александар Чолић, који је вршио увиђај дана 12. марта 2003. године испред зграде владе у улици Немањиној, испред улаза број 5 и у улици Адмирала Гепрата број 14, у канцеларији број 55 на II спрату, и судија Бранислав Пантелић, који је извршио увиђај на Новом Београду приликом проналаска пушке “хеклер и кох” и то као сувишан и неоснован. Веће сматра да нема разлога за саслушањем у својству сведока наведених истражних судија, с обзиром да није спорно да је судија Александар Чолић био на месту догађаја након убиства премијера др Зорана Ђинђића, што се видело и из видео записа који је сачињен том приликом. У списима предмета се налази записник о увиђају који је саставио и потписао судија Александар Чолић, а из исказа саслушаних сведока криминалистичких техничара који су обављали криминалистичко-технички преглед лица места утврђено је да су радили на основу усмено дате наредбе истражног судије на лицу места. Није спорно да је судија Александар Чолић дао наредбе овлашћеним радницима МУП-а, криминалистичким техничарима, да на лицу места констатују и обележе све трагове настале приликом извршења атентата на премијера др Зорана Ђинђића и трагове који су остали у канцеларији у улици Адмирала Гепрата број 14, а што се види и на основу сачињеног записника. На основу службене белешке коју је сачинила заменик окружног јавног тужиоца Јасмина Васић, коју је суд прочитао у доказном поступку, утврђује се да су заједно након примљеног сазнања о извршеном атентату дошли на лице места. Из записника о увиђају види се да је истражни судија дао наредбе да се изврше поједине истражне радње након извршеног увиђаја. Суд сматра да је и записник о увиђају који је сачинио истражни судија Бранислав Пантелић јасан и недвосмислен, да је са њим на увиђају био присутан и заменик окружног јавног тужиоца Драган Лопушина, па нема разлога да се саслушавају као сведоци, јер околности из овог записника нису остале неразјашњене.

Одбијен је предлог браниоца оптуженог Звездана Јовановића, адвоката Ненада Вукасовића да се у својству сведока саслуша официр ЈСО-а, инструктор падобранства, Јован Мандић и да се прибави књижица о падобранским скоковима у којој је био уписан скок падобраном оптуженог Звездана Јовановића, дана 11. марта 2003. године. Веће сматра да је овај предлог неоснован и сувишан, да су ове околности извођене саслушањем сведока током овог кривичног поступка и да су се на те околности изјашњавали сведоци који су били присутни дана 11. марта 2003. године у Кули, када су извођени скокови падобраном из хеликоптера.

Одбијени су предлози бранилаца оптуженог Александра Симовића да се у својству сведока саслушају Бранко Бајић, Никола Бајић и Милисав Чувис на околност провере одбране окривљеног Александра Симовића да је критичног дана, 12. марта 2003. године, био у својој кући и да су га на изласку из дворишта видела ова лица и да је са њима контактирао. Веће сматра да је изведеним доказима одбрана окривљеног Александра Симовића у овом делу проверена, да су саслушани сведоци који су се изјашњавали на ове околности и да је у том делу чињенично стање расветљено.

Одбијени су као неосновани предлози браниоца окривљеног Бранислава Безаревића, адвоката Жељка Грбовића да се у својству сведока саслуша Мирковић Ненад из Института за безбедност, који је у време убиства премијера др Зорана Ђинђића обављао дужност начелника Управе, на околност да ли је оптужени Бранислав Безаревић радио у БИА, на којим пословима, где је радио, шта је радио, да ли су сваког јутра добијали наређења и како је и коме одређивано шта ће ко да ради, да ли је радио на камерама у Институту за безбедност, да ли је могао знати када премијер одлази за Бањалуку и да ли је могао знати 12. марта 2003. године када покојни премијер иде на посао и где, да ли је могао имати приступа депеши. Веће сматра да је овај доказ сувишан, с обзиром да је саслушан сведок Милан Малобабић, који је такође радник Института и који је имао могућности да се изјасни у погледу послова и радних задатака и могућности приступа информацијама овакве врсте од стране Бранислава Безаревића.

Одбијен је предлог да се саслушају у својству сведока Јевнајић Дејан из Београда, радник БИА, Биљана Јакшић, Меденица Марија, Стаматовић Величко и Јелисавчић Љубинка. Веће је ове предлоге одбило имајући у виду да је чињенично стање у односу на оптуженог Безаревића утврђено на основу свих изведених доказа. Остаје у свему при образложењу које је дато на главном претресу и забележено у транскрипту.

Одбијен је предлог да се саслушају у својству сведока Луковић Рајко и Мићић Радивоје, који су предложени на исте околности као и сведок Јелисавчић Милан, чији исказ је био предмет оцене суда.

Одбијен је предлог истог браниоца да се саслуша у својству сведока адвокат Драгиша Поповић, који је био изабрани бранилац оптуженог Безаревића у претходном поступку, из разлога што веће сматра да саслушање овог сведока не би допринело утврђивању другачијег чињеничног стања.

Одбијен је предлог браниоца оптуженог Милорада Улемека, да се у својству сведока саслушају Јадранко Петковић, начелник Управе Криминалистичке полиције СУП-а Београд и Љубиша Маврић, заменик начелника Управе Криминалистичке полиције СУП-а Београд и Горан Шћепанчевић, начелник Одељења за тешке крађе СУП-а Београд, на околности на који начин је извршена селекција фотографија које су предочене лицима са којима је обављен информативни разговор приликом утврђивања околности везаних за догађај код хале "Лимес". Веће налази да је овај доказ за саслушање наведених сведока сувишан. На околности око расписивања потернице и налажења оптужених на њој, саслушани су сведоци, њихови искази су цењени, о чему су дати разлози у образложењу

пресуде, а посебно је суд имао у виду исказ сведока, тадашњег министра унутрашњих послова Душана Михајловића, који се изјашњавао на наведене околности, а овај предлог је неоснован и сувишан, јер су се саслушани сведоци изјашњавали на ове околности, о чему је дато образложење и веће остаје при разлозима који су дати на главном претресу.

Одбијен је предлог браниоца оптуженог Милорада Улемека, који је предложио поднеском од 9. јануара 2007. године да се изврши суочење између оптуженог Милорада Улемека и сведока Зорана Мијатовића и Зорана Јањушевића. Веће сматра да је овај доказ сувишан и да су искази ових сведока били предмет оцене од стране већа, а имајући у виду и остале изведене доказе, као и примедбе које су бранилац и оптужени Улемек дали након саслушања ових сведока. Веће сматра да у конкретном случају, на основу слободног судијског уверења, није потребно извођење овог доказа.

Суд није посебно одлучивао о предлозима браниоца оптуженог за саслушање поименично свих сведока из обезбеђења оптуженог Улемека, с обзиром да је бранилац предложио више лица и оставио суду могућност да из групе предложених сведока издвоји за саслушање по примеру случајног узорка одређени број, за који суд сматра да је примерен, што је суд и учинио.

Одбијен је предлог браниоца оптуженог Звездана Јовановића да се од МУП-а Србије затражи извештај да ли је било кад од момента заснивања радног односа у МУП-у и касније, у ЈСО-у Звездан Јовановић био уопште дисциплински кажњаван, а на околности навода сведока Зорана Мијатовића да је оптужени Звездан Јовановић судским путем враћен на посао. Суд сматра да је овај доказ сувишан, да не доприноси расветљавању навода оптужнице специјалног тужиоца и да нема везе са кривичним делом које се оптуженом ставља на терет.

Одбијен је предлог одбране да се у допуну доказног поступка изврши саслушање у својству сведока Драгана Тодоровића, члана политичке странке Српске радикалне странке, а на околности које је износио сведок сарадник Дејан Миленковић. Веће сматра да је извођење овог доказа сувишно и да нема везе са догађајем који је предмет ове оптужбе.

Одбијен је предлог браниоца оптуженог Звездана Јовановића да се у својству сведока саслуша Расим Љајић, на околности давања изјаве листу "Политика" под насловом "Проклети договор са Легијом". Суд сматра да изјаве појединих политичара дате у средствима јавног информисања не могу бити предмет оцене суда ако се не односе на конкретан догађај који је обухваћен оптужницом.

Одбијени су предлози пуномоћника оштећене породице Ђинђић, адвоката Срђе Поповића који су поднети на главном претресу и у писаном поднеску од 14. фебруара 2007. године, а који се односе на једну исту околност, проверу одбране првооптуженог Улемека у њеном делу у коме се на страни првооптуженог оспорава постојање субјективног елемента, забрањене намере (као мотивишуће представе циља) за извршење дела које му се ставља на терет.

Суд стоји на становишту да су мотиви за извршење кривичних дела која се оптужницом оптуженима стављају на терет утврђивани током целог трајања кривичног поступка на страни оптужених, да су разјашњени, о чему је дато образложење у овој пресуди. Што се тиче разлога за извођење ових доказа, суд остаје при образложењу које је дао на главном претресу. То се посебно односи на изнете предлоге пуномоћника оштећене, како је то изнео, да се суд није бавио откривањем и утврђивањем политичке позадине и откривањем организатора и инспиратора убиства премијера Владе Републике Србије, др Зорана Ђинђића. Такође, у изнетом предлогу пуномоћник оштећене је изнео и предлог да се у својству сведока саслушају генерал полиције Горан Радосављевић звани Гури, министар полиције

Драган Јочић, председник Владе Републике Србије др Војислав Коштуница, директор БИА Раде Булатовић, директор Јавног сервиса РТС-а Александар Тијанић, Дејан Михајлов, Борислав Микелић, Градимир Налић и министар правде Зоран Стојковић.

Приликом изношења предлога за допуну доказног поступка, пуномоћник оштећене приложио је суду и предлог за проширење оптужнице КТ. С. бр. 2/03, од 21. августа 2003. године, против оптуженог Милорада Улемека и оптуженог Звездана Јовановића, који је поднео специјалном тужиоцу у Београду, јула месеца 2005. године, због кривичног дела оружане побуне из члана 124, став 2 Основног кривичног закона, кажњиво по члану 139, став 1 ОКЗ-а, због протеста Јединице за специјалне операције који се десио у новембру месецу 2001. године.

Том приликом изнео је став да побуна Јединице за специјалне операције, новембра месеца 2001. године, представља само један део из плана криминално-завереничке групе, створене ради противуставног деловања и удруживања ради непријатељске делатности. Из изнетог става пуномоћника оштећене, као и приложеног предлога за проширење оптужнице, изнео је став да је протест Јединице за специјалне операције из новембра месеца 2001. године оружана побуна и први тест криминалне групе за власт и Владу Србије, стварање услова за осећање несигурности грађана, са политичком позадином, а све у циљу коначног освајања власти.

Веће налази да је кривични поступак покренут по оптужници специјалног тужиоца против оптужених за тачно одређена кривична дела. Суд је у свом поступању везан оптужницом специјалног тужиоца, диспозитив оптужнице садржи одређени чињенично-правни опис дела из којег произлазе законска обележја кривичног дела. Из диспозитива ове оптужнице нема чињеничног описа из којег би произлазила законска обележја кривичног дела оружане побуне, а оптужницом КТ. С. 2/03, по којој је покренут овај поступак, оптуженима се ставља на терет предузимање криминалних радњи у временском периоду крај 2002. до краја марта 2003. године. Пошто је кривични поступак строго формалан, веће сматра да је суд везан диспозитивом оптужнице и да није овлашћен и да оптуженима не може стављати на терет више од онога што им је стављено на терет оптужницом надлежног тужиоца, у конкретном случају специјалног тужиоца. Такође, суд сматра да је дужан да истражује мотиве, о чему је дао разлоге, а што се тиче инспиратора и организатора стоји на становишту да се поступак води против тачно одређених лица која су обухваћена оптужницом, а предлог пуномоћника за проширење оптужнице је легитиман, поднет је надлежном органу, специјалном тужиоцу, од кога зависи да ли ће и која ће лица подвргнути кривичном гоњењу на основу поднетог предлога, поштујући законом прописану процедуру.

Што се тиче предлога за саслушање у својству сведока, горе наведених лица, на околност како је то изнео пуномоћник оштећене ради утврђивања евентуалног мотива и омогућавања политичког деловања и стварања амбијента за деловање криминалне групе – завере, чији су припадници оптужени оптужницом КТ. С. 2/03, имајући у виду да се пуномоћник позвао на разне интервјуе које су ова лица дала пре или након извршеног кривичног дела, веће сматра да ове предлоге треба одбити као неосноване. Ово из разлога што је веће дужно да поступа по оптужници као строго формално-правном акту, да утврђује кривично-правни аспект једног догађаја и да утврђује околности под којима је до тог догађаја дошло, а из предлога се не види да пуномоћник ове сведоке предлаже у циљу разјашњења чињеница наведених у оптужници. Саслушање у својству сведока лица која су давала различите изјаве у медијима, а који се не изјашњавају о конкретним наводима оптужнице, не може бити од значаја за утврђивање чињеничног

стања и утврђивање спорних чињеница. Изјаве појединаца са политичке сцене Србије дате медијима могу бити интересантне за историјска, социолошка и друга разматрања, писање мемоара, стварање архивске грађе, а изјаве политичара у медијима које немају везе са самим кривично-правним догађајем не могу бити предмет оцене суда. Суд је обавезан да реши наводе оптужнице и да утврди истину о кривично-правном догађају, везан је чињеничним описом из оптужнице и ван тога се не може кретати. У осталом делу суд остаје у свему при разлозима који су изнети на главном претресу.

Суд је одбио предлоге пуномоћника оштећене да се саслушају у својству сведока министар полиције Драган Јочић, директор БИА Раде Булатовић, бивши начелник Ресора јавне безбедности Мирослав Милошевић и Божовић Владимир, генерални инспектор МУП-а Србије, а на околност предаје оптуженог Улемека и његовог привођења у просторије зграде МУП-а Србије.

Суд сматра да је овај предлог сувишан. На околност предаје оптуженог Улемека саслушани су сведоци који су се у тренутку његове предаје налазили испред његове куће. У том делу исцрпан је исказ сведока Владимира Илића, који је по позиву дежурног официра дошао испред куће оптуженог. Тада је контактирао начелника Жандармерије МУП-а Србије, генерала Горана Радосављевића, за којег сведок износи да му је наложио да оптуженог Улемека приведе у зграду МУП-а Републике Србије, што је и учинио. Остале околности у вези овог догађаја могу бити евентуално предмет неког другог поступка.

Одбијен је предлог пуномоћника оштећених, адвоката Срђе Поповића да се у доказе уврсти, а затим и изведе као доказ читање транскрипта и преслушавање аудио записа пресретнутих разговора тада оптуженог Дејана Миленковића, а сада сведока сарадника и његовог тадашњег браниоца, адвоката Биљане Кајганић из маја месеца 2004. године, а који се помињу у тексту новинара Милоша Васића изнетом у Недељнику "Време" број 714, од 9. септембра 2004. године, текст под насловом "Сарадници, адвокати и стари другари".

Веће је прибавило све наредбе које су донете од стране истражних судија Окружног суда у Београду у овом предмету. Наредбе су донете на основу члана 232 и у вези члана 233 ЗКП-а. Увидом у донете наредбе утврђено је да се наредба под бројем Кри. бр. 219/04 односи на тада оптуженог Дејана Миленковића. Наредба је имала формалне недостатке, а основни је, што се није могао утврдити датум доношења наредбе, јер није ни наведен датум доношења. Ради се о битном недостатку, јер је наредба за прислушкивање формалан и законом одређен акт којим је одређено шта све треба да садржи да би се по њој могло поступати. Датум доношења је веома важан и битан, јер се на основу тога цени почетак и дужина трајања рока у којем се може вршити прислушкивање против одређеног лица. Како је утврђен тај недостатак и како се не може утврдити не само почетак, него и дужина трајања рока, па самим тим и законитост спровођења наредбе, а имајући у виду и период који се у листу "Време" помиње, када је сачињен спорни транскрипт пресретнутих разговора, веће налази да нису испуњени формални услови да се овај материјал уврсти у доказе и да се у том случају имају применити одредбе члана 233, став 4 и 5 ЗКП-а. У осталом делу суд остаје при образложењу и исцрпним разлозима које је дао на главном претресу.

Одбијен је предлог пуномоћника оштећеног, да се у допуну доказног поступка у својству сведока саслуша Боро Бањац, у време извршења кривичног дела начелник УБПОК-а, а на околност да су пресретнути разговори између тада оптуженог Дејана Миленковића и његовог тадашњег браниоца, адвоката Биљане Кајганић, наређени и снимљени, у складу са ЗКП-ом, достављени Окружном суду и специјалном тужиоцу, као и на околност да

ли је транскрипте тих разговора предложени сведок послао председнику владе Војиславу Коштуници, министру правде Зорану Стојковићу и начелнику Ресора јавне безбедности генералу Мирославу Милошевићу.

Суд сматра да исказ сведока на ове околности није битан и не доприноси разјашњењу чињеница које су везане за ову оптужницу. Веће сматра да, уколико постоје овакве индиције, које су јавно предложене, за које се сазнало пре него што су изнете пред овим већем, постојала је могућност да се поднесу захтеви за проверу надлежним органима. Ово су све околности које су настале након извршеног кривичног дела у дужем временском периоду.

Одбијен је предлог браниоца оптуженог Звездана Јовановића да се у својству сведока саслуша новинар Милош Васић, на околности од кога је добио податке о снимљеним разговорима између сведока сарадника Дејана Миленковића и адвоката Биљане Кајганић. Овај предлог се одбија с обзиром на изнети став већа поводом прикупљених транскрипата и аудио записа у вези ових пресретнутих разговора, а ово може бити битно за рад неких других органа, имајући у виду одредбе Закона о јавном информисању.

У вези осталих предлога за допуну доказног поступка, који су одбијени на главном претресу, суд остаје код разлога који су исцрпно дати на главном претресу и забележени у транскрипту.

Са свега напред изложеног, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Председник већа, судија
Ната Месаровић

Записничар
Љиљана Атлагић

Тачност преписа потврђује управитељ судске писарнице (парафирано)

Поука о правном леку: Против ове пресуде дозвољена је жалба Врховном суду Републике Србије у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка, а преко овог суда.

Садржај:

Предговор	1
V. Главни претрес – искази и суочења	5
10. Дејан Миленковић.....	5
11. Жељко Павасовић	261
12. Александар Симовић.....	293
13. Ненад Шаре	313
а) Адвокат оштећених Срђа Поповић негира умешаност Српске радикалне странке и проф. др Војислава Шешеља	339
VI. Завршна реч специјалног тужиоца	357
VII. Завршне речи адвоката одбране и окривљених	409
1. Адвокат Ненад Вукасовић	409
2. Адвокат Миодраг Рашић	425
3. Адвокат Желимир Чабрило	433
4. Адвокат Крсто Бобот	454
5. Адвокат Горан Петронијевић	461
6. Адвокат Жељко Грбовић	474
7. Оптужени Милорад Улемек	479
VIII. Пресуда	507

Сабрана дела
проф. др Војислава Шешеља

1. Време преиспитивања
2. Хајка на јеретика
3. Феноменологија балканског деспотизма
4. Велеиздајнички процес
5. Наркоманија Вука манитога
6. Политика као изазов савести
7. Милан Панић мора пасти
8. На међународној сцени
9. Сучељавање са седмом силом
10. Народни трибун
11. Посланичке беседе
12. Филипике четничког војводе
13. Пали, жари, дедињски диздаре
14. Црвени тиранин са Дедиња
15. Да све српско буде као земунско
16. Промене по вољи народа
17. Без длаке на језику
18. Моћ аргумената
19. Фалсификована воља народа
20. Влада националног јединства
21. Србија под америчким бомбама
22. Док патриоте обнављају издајници разарају
23. Радикали се нису обрукали
24. Паклени планови Запада
25. Контрареволуционар у булдожер револуцији
26. Досманлијски зулум над Србијом
27. Континуитет радикалске доследности
28. Главни Милошевићев политички робијаш
29. Убиство министра одбране Павла Булатовића
30. Досманлијски сејмени на Правном факултету
31. Глогов колац у досовском срцу
32. Досманлије као нови јањичари
33. Четничка сабља над досманлијском главом
34. На јуначким рукама кроз српску Боку
35. Кора од банане
36. Српски четнички покрет
37. Српска радикална странка
38. Пети отаџбински конгрес
39. Суданије непокорног војводе
40. Идеологија српског национализма

41. Афирмација парламентаризма
42. Слом савезне државе
43. Жигосање досманлијског бешчашћа
44. Челични војвода
45. Стазом славе, у служби отаџбине
46. Храброст и савесност у историјским ломовима
47. Упорна одбрана Српства
48. Станко Суботић – Цане Жабац, краљ дуванске мафије
49. Мафијашка пудлица Небојша Човић
50. Цијин мајор Грујица Спасовић
51. Четнички војвода пред Хашким трибуналом
52. Суочавање са хашким инквизиторима
53. Хашки досије набеђеног ратног злочинца
54. Поцепана хашка инквизиторска одежда
55. У чељустима Курве дел Понте
56. Геноцидни израелски дипломата Теодор Мерон
57. Ђаволов шегрт злочиначки римски папа Јован Павле Други
58. Вашингтонски сексуални манијак Бил Клинтон
59. Хашко бајрамско прасе
60. Лажљива хашка педерчина Џефри Најс
61. Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу
62. Енглески педерски испрдак Тони Блер
63. Криминалац и ратни злочинац Хавијер Солана
64. Подмукли галски пицопевац Жак Ширак
65. Хитлерови највернији следбеници Хелмут Кол и Ханс Геншер
66. Крваве ручерде Мадлен Олбрајт
67. Понтифекс максимус сатанистичке цркве Јован Павле Други
68. Антихристов намесник зликовачки римски папа Бенедикт Шеснаести
69. Највећи издајник Русије Борис Јељцин
70. Мило Ђукановић нови Скендербег Црнојевић
71. Борис Тадић нови Синан Паша Коџа
72. Издајнички акредитиви усташког конзула Вука Драшковића
73. Политички ортаклук Курве дел Понте и Курве дел Коштунице
74. Ватикан главно Сатанино гнездо
75. Римска курија вечито жедна српске крви
76. Европска унија сатанистичка творевина
77. Ватикански антисрпски инструмент Фрањо Туђман
78. Амерички антисрпски инструмент Алија Изетбеговић
79. Холандски курвин син Алфонс Ори
80. Убица Слободана Милошевића Патрик Робинсон
81. Корумпирани председник нелегалног Хашког суда Фаусто Покар
82. Питомац минхенске пивнице Волфганг Шомбург
83. Хашки штрајк глађу
84. Варварска гозба
85. Кад битанге марширају
86. Сиктање црвене змије
87. Скалпирање као смисао информисања

88. Ко посече бега Гутенберга
89. Робија као судбина
90. Политичка партија Продановића
91. Покварени малтешки пацов Кармел Агијус
92. Смрдљива гвајанска свиња Мохамед Шахабудин
93. Пљачкаш новца Уједињених нација Ханс Холтајус
94. Дегенерисани мајмун Баконе Џастис Молото
95. Ретардирана хашка тужитељка Хилдегард Уерц-Рецлаф
96. Љубавник Цефрија Најса Данијел Саксон
97. Једна банана за Кофи Анана
98. Очерупана Хашка ћурка Кристина Дал
99. Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић
100. Хашка инструментализација лажних сведока
101. Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације
102. Убиство мафијашког премијера Зорана Ђинђића
103. Мафија убила свог лидера